

GÖNÜLDEN DAMLALAR

MAKALELER SOHBETLER CEVAPLAR

EBUBEKİR TANRIKULU

Alah'ım! Bu Kitabı okuyan, okutan veya okunmasına sebep olanların imanını Sen koru. Bizi nurlu yolundan ayırma. Bizi affına ve rızana erdir. Bütünhayırlı işlerimizde bizi başarıya ulaştır. Şüphesiz herşeyi hakkiyle bilen, hidayete erdiren, herşeye gücü yeten Sensin.

Allah'ım! Bizi, Habibin Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)Efendimizin ve Onun ashabının, Sıddık veli kullarının yolundan ayırma. Kendi dostluğuna seçtiğin kullarınla iki cihanda beraber eyle. Âmin.

İÇİNDEKİLER

1-Önsöz	5
2-ÜmmetinÇıkış Yolu	15
3-Ey Müslüman SenKimsin?	23
4-Zikir Ehline Bazı Önemli Hatırlatmalar	40
5-Zikrin Anahtarları	53
6-Zikirden Maksat Kalbin Huzuru	55
7-Ölü Kalp Diri Kalp	55
8-İslamda Tasavvufun Yeri	68
9-Tasavvufun Kaynağı Kur'an Ve Sünnettir	73
10-Tasavvufi Hayat Ferdi Olarak Yaşanamazmı?	77
11-İleri Gelen Sufilere göre Tasavvufun Tarifi	79
12-Tasavvuf Tarihinin Dönemleri	84
13-İslamda Tarikatların Ortaya Çıkışı	86
14-Tekke ve Zaviyeler	89
15-İslamın Yayılmasında Tekke ve Tarikatların Rolü	91
16-Tasavvuf alanında Tekke ve Tarikatlarda Görülen Bozulmanın Nedenleri	92
17-Tarikatların BugünküDurumu	93
18-HereşeyAllah'ıZikreder	95
19-Tasavvufa Karşı Olanlar	123
20-Mezhep İmamlarının Tasavvufla İlişkisi	128
21-Velilere Hürmet ve Onlarla Beraber Olmanın Fazileti	128
22-Ne Söylediğin,Ne zaman söylediğin,Kime söylediğini İyi düşün	150
23-Bir güç olabilmek için Müslümanların Yeniden Dirilişi	152
24-Madde ve Mana Sultanları	158
25-İslamda Mesheplerin Ortaya çıkışı.Kur'an'da Meshep var mıdır?	162
26-Mesheplerin Amacı ve Hedefi Nedir?	171
27-Ehl-i Sünnet meshep düşmanlığı yapanlar Kimlerdir?	172
28-KalbiTeyakkuz	190
29-Kalbi Selim	196
30--Kaza ve Kaderi İnkâr edenler	205
31-Kader ve Kaza'ya İman Nedir?.	209
32-Kader ve Kaza Hakkında Ehl-i Sünnetin Görüşü	213
33-Kaza ve Kader Değişirmi?	215
34-İslam Bir Medeniyet Dinidir	230
35-İslama göre bir Müslüman Kadın Nasıl Olmalıdır?	238
36-İman Kardeşliği Vazifeleri	269

37-Hak Dostlarını Sev, Sakın Düşman Olma	275
38-Gençlerin Enbüyük İhtiyacı	285
39-Ey Müslüman Özüne Dön	290
40-Ey Müslüman Ne zaman Uyanacaksın?	293
41-Evliyanın Ruhlarından Himmet istemek Caizmidir?	306
42-En değerli ve büyük nimet İmandır?	325
43-Dört şey devamederse Din ve Dünya Huzurla ayakta kalır	332
44-Cennet Bahçeleri Zikir Halkaları	335
45-İmanlı ideal bir gençlik Nasıl yetişir?.	343
46-Bizi ve İslam alemini Gerçek İslami Uygulama kurtarır ve Yükseltir	399
47-Allah Görülmez bilinir.Resulullah Görünür Bilinmez	406
48-Allah Dostlarının Huzur veren Nasihatleri	416
49-İslamı Tahrif Edenlere Reddiye	422
50-Darül Harp Darül İslam Nedir? Türkiye darül Harpmidir?	434
51-Hz.Muhammed(s.a.v)in Ümmetinin Fazileti	442
52-Ey Müslüman Uyan!Kudüsüne sahip çık	445
53-Firaset Sahibi Müminin Özellikleri	476
54-Ehl-i Sünnet vel Cemaat ve Ehli Bidat	483
55-Şefaati İnkâr eden Zındıklar	521
56-İslamda Tesettür ve Giyinik Çıplaklar	543
57-Zikir ile ilgili sorulan sorular, cevaplar	559

ÖNSÖZ

***Euzübillahimineşşeytanirraciym Bismillahirrahmanirrahiym
İlahi ente maksudi ve rıdake ve likaike matlubi.***

***Elhamdulillahi Rabbil alemiyn vessalatü vesselamu ala rasulina
Muhammedin ve ala alihi vesahbihi ecmaiyn.***

Allah’a hamd, Rasulü Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v.) ve ona uyanlara salât ve selam olsun.

Rabbimiz Kur’an-ı Kerimde:“(İnsanları) Allah’a davet eden, sâlih ameller işleyen ve «Ben Müslümanlardanım!» diyenden daha güzel sözlü kim olabilir? Buyuruyor. (Fussilet Suresi, 33)

Tevhid dini İslam, dün olduğu gibi, bugünde yanında insanlığı kurtuluşa götürecek tabiri caizse tek gemidir. Bu geminin sahibi bütün mahlûkatı “kün”emriyle yoktan vareden Allah’u Azimüşşan, kaptanı gelmiş geçmiş bütün insanların, bütün peygamberlerin en faziletlisi Hz.Muhammed Mustafa (s.a.v),ışığı kararmış kalpleri ilahi hidayetle açan Kur’an-ı Kerimdir. Bu gemiye binmeyen bir ferdin, bir cemiyetin felaketlerden kurtuluş ümidi yoktur. Bundan başka kurtuluş gemisi arayanlar hüsrana yuvarlanırlar.

Dünyaya imtihan için gönderilmiş mahlûkatın en şerefli varlığı insanoğlu, onunda en şerefli olan takva sahibi şuurlu Müslüman; nefis ve şeytan ordularının saldırısı altındadır. Günümüzde her şeyin nefis ve şeytana hizmet ettiği, gururun kibirin, riyanın şehvet ve şöhretin, ikiyüzlülüğün hâkim olduğu bir ortamda, sıratı müstakim üzere bulunmak, kendimizi ailemizi sorumluluk taşıdıklarımızı korumak kurtarmak kolay olmayacaktır. Bütün bu bela ve musibetlerden kurtulmak dünyevi ve uhrevi mutluluğu yakalamak şüphesiz ilahi ahlak esaslarına bağlı, samimi ve şuurlu olarak Allah’u Zülcelal’in bütün mahlûkata can simidi olarak sunduğu İslam’a, Kur’an’a, Hatemül Enbiya Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)ya onun ehli Beytine, Salih, sadık âlim veli dostlarına sevgi ve iteatten geçmektedir. Bu yol Efendimiz(s.a.v)inde belirttiği gibi; Fırkayı Naciye yani Ehl-i Sünnet vel Cemaattir.

Bütün hastalıklarımızın şifası, maddi ve manevi sıkıntılarımızın devası buradadır. Kardeşlik, huzur, maddi ve manevi yükseliş buradadır. Kâfirlerin, münafıkların, zalimlerin, islam düşmanlarının, Siyonistlerin, haçlıların, döneçlerin,egoistlerin oyunları, tuzakları, hileleri ancak birlikte bozulacaktır.

Peygamber (s.a.v) Efendimiz, “**Sözlerin en güzeli Allah’ın Kelâmı, yolların en doğrusu, en güzeli ise Muhammed’in yoludur**”.buyuruyor.(*Buhârî, Tefsîr 34/2, 111/2; Müslim, Cum’a 43.*)

Malum her şeyin bir ustası, gayesi, bir de kullanma tarifnamesi vardır. Mesela bir ilaç, Tv. Bilgisayar veya teyp alıyorsunuz, yanında bir de kullanma tarifnamesi veriyorlar. Tabii olarak siz o tarifnameye göre cihazınızı kullanıyorsunuz. Çünkü tarifnameyi, cihazı yapan usta hazırlamış. Çünkü en iyi yapan bilir. Tarifnameyi bir kenara itip gelişi güzel kullanmak istesek, ilaçtan istenilen şifa, cihazımızdan istenilen randıman alamayız. Şifa bulmak hayırlı bir netice, Randıman almak istiyorsak, tarifnameye uymak mecburiyetindeyiz. Öyle değil mi? Bir cihazın tarifnamesi olur da, bir cihaza firması, Ustası rahat kullanılsın diye kullanma tarifnamesi kor da, bu kadar güzel yaratılmış insanın tarifnamesi olmaz mı?

İnsanı en güzel biçimde yaratan, yarattıklarına karşı çok merhametli olan (öyle değil mi? Doğuyoruz, doğar doğmaz iki tane süt çeşmesi, tertemiz, evet diğer zamanlarda süt olmayan çeşmeden bizi rızıklandıran Rabbimiz) bizi yaratır da, bize tarifname göndermez mi? Elbette gönderir ve göndermiştir de. KUR'AN ve PEYGAMBER evet insanın tarifnamesi, KUR'AN ve PEYGAMBER...

Bu dünyaya niye geldik? Bizi kim yarattı? Neden yarattı? Nasıl yaşayacağız? İnsanlarla nasıl ilişki kuracağız? Neler bizim için faydalı? Neler bizim için zararlı? Neleri yiyeceğiz, neleri yemeyeceğiz? İnsanlarla anlaşamazsak, nasıl hüküm vereceğiz? Yani. "a" dan "z" ye kadar insanların hayatı ile tüm bilgileri içeren, insanın nasıl hareket etmesini gösteren, tarifname, KUR'AN ve PEYGAMBER...

Demek insanın dahi:0 tarifnameye uyması lazım. Uymazsa ne olur? İnsan kendi ömründen ve hayatından randıman alamaz. İnsan bu dünyadan tatmin olamadan gider. Dünyası perişan, Ahireti ateş olur. Bugün gördüğümüz gibi insanlık huzursuz, insanlık kurtuluş arıyor. Bir sosyalizme, bir komünizme, bir kapitalizme, bir kemalizme, bir demokrasiye, ama bunlar kaç kişiyi mutlu edebiliyor? Bu günlerde sosyalist ülkelerin ve Batının hali malum... Evet, insan kendisini yaratanın tarifnamesi olan, KUR'AN ve Peygamber’e dönmedikçe yaratanın istediği

şekilde yaşamadıkça ilahi nizama dönmedikçe tatmin olamaz, olamaz, olamaz.

Kur'an'ı, insanı yaratan göndermiş, yaratan bilmez mi? (Haşa), elbette bilir. O Kur'an, insanlığın hayat projesi insanlığın kurtuluş reçetesi, ölümlerin değil, dirilerin kitabıdır. İnsanları zulümden kurtarıp huzurlu bir hayat yaşatacak Allah (c.c.) tarafından gönderilmiş bir nizamdır. Bir hayat nizamı... Yoksa sadece Allah ile aramızda bir vicdan ve ahiret işi değildir.

Ne yazık ki bugün bütün şer kuvvetler islama ve onun mensubu Müslümanlara özellikle milletimize devletimize saldırmakta, birliğimizi, dirliğimizi, kardeşliğimizi bozmak, kardeşi kardeşe düşürmek için oynamadığı oyun kalmamış içimizde birçok gafil, hain, kanı bozuk, dini bozuk kriptolar da bulmuştur.

Cenab-ı Hak Kur'an'ında: "Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir." buyuruyor. (Haşr suresi, 7)

Peygamber Efendimiz (s.a.v)de; ***"Şu üç haslet kimde bulunursa iman tadını tatmıştır. Allah'ı ve Onun Resulünü herkesten ve her şeyden fazla sevmek. Sevdiğini ancak Allah için sevmek. İman ettikten sonra ateşe atılmaktan nefret eder gibi küfre dönmekten nefret etmek."***Buyuruyor. (Buhari, Tecrid-i Sarih 16)

Rabbimiz de: "Gerçekten bu Kur'an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler."Buyuruyor. (İsra Suresi, 10)

Peygamber Efendimiz (s.a.v): ***"Ümmetimden bir taife kıyamet kopuncaya kadar Hakk yolunda muzaffer olmakta devam edecek, muhalefette bulunanlar onlara zarar veremeyecektir."***buyurur. (Buhari)

Bugün dünyada bütün engellemelere rağmen, İslam'a doğru hızlı bir yöneliş vardır. Bunun sebebi, İslam'ın Hak din oluşu, Son din oluşu, gönüllere huzur ve güven vermesidir. Tabiri caizse son can simidi olmasıdır. Allah'ı Zülcelâl din olarak islamı seçmiş, onu Engüzel ahlak numunesi habibi Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)le tamamlamış, bütün beşeriyetin ins ve cinnin kurtuluşunu buna bağlamıştır. İnanan iman eden ve yaşayan kurtulur. Aksi takdirde mahvolur.

Ashab-ı Kiram, Peygamber Efendimizin(s.a.v)sohbetlerinde yetişmişler. Sohbetten aldıkları feyz ve bereket sebebiyle onlara sahabi denilmiştir. Onları Medine'de yetiştiren medrese Efendimizin (s.a.v) mescidi idi. Efendimiz(s.a.v)bir taraftan islamiyeti yaymaya ve güçlendirmeye çalışırken, diğer taraftan Müslümanlara dinlerini en ince

noktasına varıncaya kadar öğretiyor, onların maddi ve manevi her türlü müşküllerini çözüyordu.

Onlar züht ve takvada zirveye çıkmış, dünyadayken Rabbimiz tarafından Cennetle müjdelenmiş öğülmüş kişilerdi. Onların izini takip edenlerde öğülmüş, en hayırlı bir ümmet olarak bildirilmiş, Kur'an'ın ve Sünnetin dışına çıkmamışlardı. Onun için Kur'an'ın ve Sünnetin hayata yansımaları tasavvufur. Tasavvuf hayattan kaçmayı değil, insana dünyaya niçin geldiğini, yaşaması ve sevmesi gerektiğini öğretir. İnsana kendisini tanıtır. Eksiklerini giderip iç güzelliğine, huzura, sükûna ve barışa erme yollarını gösterir. Razi olmasını kendisiyle ve Rabbiyle barışık bulunmasını sağlar.

Tasavvuf; esrar odasının ilahi sırlarına insanı mazhar eden bir yoldur. İlim irfan mektebidir. Her zamanda olduğu gibi bugün de tasavvuf aynen mevcuttur. Asliyetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Bu yol kıyamete kadar bakidir.

Her müslümanın dinine sarılması, bağlanması, Kur'an-ı Kerimi rehber edinmesi, tefrikadan kaçınması imanının neticesidir.

İslamın tebliğ edilmesinde, yaşanması ve korunmasında, yayılmasında tarikat ve tekkelerin şüphesiz büyük etkisi olmuştur. Bunu bugün herkes kabul etmektedir.

Özellikle gayri Müslim diyarlarda, İslam mücahitlerinin ulaşamadığı yerlerde tekke ve dergâhlar açan Allah dostları islamın yayılmasında, gönüllerin fethinde büyük rol oynamışlardır.

Dün olduğu gibi bugünde gönülleri fethedecek, hasta kalplere şifa olacak, bataklığa saplanan insanları kurtaracak, kafaları karışık, yollarını şaşırmış insanları doğru yola getirecek gerçek alperenlere ihtiyaç vardır.

Rabbimiz bize; İmtihan için geldiğimiz bu fani dünyada verdiğimiz sözümüzü tutmayı Ona hiçbir şeyi ortak koşmamayı, Onun emir ve nehiyelerine uymayı, eşrefi mahlûk olarak Onun yeryüzündeki halifesi olduğumuzu isbat etmemizi, iman ve iteat ederek hayırda yarışmamızı, yeryüzüne islamın hâkim olması için mücadele edilmesini, nefis ve şeytanın tuzaklarından kurtulmak ve küfür bataklığına düşmemek için birlik ve beraberlik içerisinde dünya ve ahiret dengesini kurmamızı, Allah'ı Zülcelali unutmamamızı Ona kulluğumuzu güzel yapmamızı Onu her an zikretmemizi, Onun rahmetinden ümit kesmememizi emrederken emirler, tavsiyeler var.

Bugün dünyamızda bozulma öyle almış yürümüş ki, bu felaketi görmemek mümkün değildir. Küfür, zulüm, edepsizlik, hayâsızlık, ikiyüzlülük, nemelazımcılık, dünya menfeati uğruna hak hukuk tanımamazlık, saygısızlık, sadakatsizlik, isyan o kadar çok, arttıkı, büyüğe saygı hürmet kalktı, alenen başkaldırma, iki âlemin Rabbine karşı isyan var. Yollarda, parklarda, arabalarda işlenen günahlar artık büyük şehirlerden küçük şehirlere, kasabalara köylere kadar sirayet etmiştir. Emri bi'l-ma'rûf, nehy-i 'ani'l-münker yapanlar Allah dostları, masum insanlar, süt emen yavrular, ot yiyen hayvanlar olmasa, toptan felaketler, zelzeleler, sel baskınları, yerin içine batma olaylarını beklemek lazımdır.

Zikir ehlini nîmet bilip onlarla ünsiyet etmek ve onların meclislerine devam edip zikir halkalarına iştirâk etmek, büyük bir saâdetir. Bunun aksine gâfillerin meclislerine yönelmek ise, o nisbette büyük bir felâkettir. Nitekim Rabbimiz, zikir ehli sâlih mü'minlerle beraber olmayı, buna mukâbil, zikirden nasipsiz gâfillerden de uzak durmayı şöyle emretmektedir: *"Sabah-akşam Rablerine, O'nun rızasını dileyerek duâ edenlerle birlikte candan sebât et. Dünya hayatının süsünü isteyerek gözlerini onlardan çevirme. Kalbini Bizi anmaktan gâfil kıldığımız, kötü arzularına uymuş ve işi gücü aşırılık olan kimseye boyun eğme."* (el-Kehf, 28)

Allah'ı Zülcelalın zikri, kalbin nuru, gözün ışığı, ruhun kuvvetidir. Zikre devam edenin kalbi mamur fiil ve ahlaki güzel, ruhu sevinçli olur. Zikir ruha hidayet, her derde ilaçtır. Zikri Allah (c.c) olanın fikri de Allah (c.c) olur ve ruhu uyanık olur.

Peygamber Efendimiz(s.a.v): "Allah'ın kulları içinde öyle kimseler vardır ki, onlar nebi ve şehid değildirler. Fakat kıyamet gününde, Cenab-ı Hakk'ın kendilerine bahşettiği lütuf ve makamlardan dolayı nebi ve şehitler onlara gıpta ederler. Bir Arabî: "Ya Resulallah, onlar kimlerdir. Haber verirmisiniz? Diye sorduklarında, Resulullah (s.a.v): "Onlar, aralarında herhangi bir neseb bağı ve maddi bağ bulunmadan Allah'ın muhabbeti ve rızası için birbirlerini sevenlerdir. Vallahi onların yüzü, o gün nur gibi parlamakta ve kendileri de nurdan minberler üzerinde oturmaktadırlar. İnsanlar korktukları zaman onlar korkmazlar, insanlar üzüldükleri zaman onlar üzülmazler. Buyurdu. Ve sonra: "Haberiniz olsun! Allah'ın velilerine asla bir korku ve hüzn yoktur." ayetini okudu. "(Yunus Suresi, 62-64. Abdurrezzak, el Musannef, 11/201. İbn Hanbel, Müsned, 5/343. Taberani, el-Mucemül Kebir, 3/290, H.No: 3433)

Ashab-ı Kiram! PeygamberEfendimize(s.a.v): "YaResulallah! Allah'ın velileri kimlerdir? Diye sorunca da. Efendimiz(s.a.v): Görüldüklerinde

Allah'ı hatırlatan kimselerdir.” Buyurdu.(Hâkim, Tirmizi, Hatmül Evliya sh.361)

Gün geçmiyor ki dalalet ehli yeni bir saçmalık üretmesin. Basında yayında Tv. Ekranlarında, Tv. Dizilerinde, Mealcisi, sünnet hadis inkârcısı, şiası, reformist geçinen zavallılar her gün duyulmadık bir cehalete veya skandala imza atıyorlar. Hadisleri, sünneti, mezhebi, tarikatı, bir bakıyorsunuz bir ahmak çıkıp; Kaderi, Kaza'yı inkâr ediyor, “Allah geleceği bilmez” diyor diğeri de “o bir gaflete düşmüş, kimseye yedirmeyiz” diyor. “Sadece Kur'an'a bakarım” deyip kendi uydurduğu dini dayatan bir zalimden “Kur'an kıssaları yaşanmamış bir hikâyedir” diyen sefile kadar sözde din adına konuşup “kendi uydurduğu dini” zerk edenlerle ortalık kaynıyor.

Elbette Resulüllah ve ashabının yolundan ayrılanlar kendi yollarını uyduracaklar ve uydurdukça da batacaklar.

Peygamber (s.a.v) Efendimiz şöyle buyurdular. ***”Ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır, biri müstesna geri kalanları cehennemlik olacaklardır.***”Bunu duyan Ashab-ı Kiram (Allah Onlardan Razi olsun) sorarlar: ***”Ey Allah'ın Rasulü bunlardan, kurtulacak olanlar hangisidir?”***Peygamberimiz (s.a.v.): ***“Benim ve ashabımın yolunda gidenlerdir.”***(İbn-i Mace, Tirmizi, Ebu Davud)

Onun için Ümmetler ve milletler hayatlarını huzur içinde devam ettirebilmeleri için. Yüzlerini tevhidin ilahi nuru ile aydınlatmaları, kalplerini Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)nın muhabbeti ile doldurmaları idraklerini Hz. Kur'an'ın hayat iksiri ile canlandırmaları ve sonrada nasıl bir ümmet, nasıl bir millet olduklarını çok iyi bilmeleri lazımdır. Bu yaşamanın ayakta durmanın temel şartıdır. Çünkü aslını, esasını, cevherini bilmeyen, dostunu düşmanını tanımayan bir millet ayakta duramaz, geleceğinden emin olamaz. En büyük vazifemiz önce kendimizi, sonra çoluk çocuğumuzu ve bütün insanları bu ebedî cehennem felaketinden korumaktır.

Bu necip milletin düşmanları, Kâfir, Münafık, Tağutlar, Deccallar, kezzablar, Mezhepsizler, İslam düşmanı Siyonist, Haçlı şer güçleri halkımızı ve bilhassa gençliği imansız kılmak için var güçleriyle çalışıyor, bu uğurda milyarlarca dolar harcıyor. müslümanlar arasından tuzağa düşürdüğü vatanına, milletine dinine ihanet ettirdiği hainleride kullanarak basında yayında TV. Ekranlarında zehirlerini kusmaya devam ediyor. Biz mü'minler de onlara karşı var gücümüzle, olanca gayretimizle iman için, Kur'an için, İslam için, insanların ebedî saadetleri için, nasıl çalışmak gerekiyorsa öyle çalışmalıyız.

Asıl, temel vazife ve hizmeti bırakıp da günlük dedikodularla, siyaset entrikalarıyla, magazin haberleriyle meşgul olmak hiçbir sağduyulu mü'mine yakışmaz.

Her şuurlu Müslüman, iman ve Kur'an hizmetlerinin gönüllü ve ihlaslı askeri, mücahidi olmakla yükümlüdür.

Şu hakikattir ki, Allah nurunu muhakkak tamamlayacak ve batıl yok olacaktır. Muhakkak ki bizler dünyaya önceden gelip, sonra göçenler gibi bir gün ölümü tadacağız. Ve Allah muhakkak bizleri dünyada yaptıklarımızdan hesaba çekecek, vaadini yerine getirecek. Öyleyse Rabbimizin emrine kulak verelim, üzerimize düşen vazifeleri hakkıyla yerine getirmeye, Resulullah (s.a.v)'in hadiste bildirdiği üzere bir yerden bir yere göç eden yolcu gibi olmaya çalışalım. Dünyada sahip olduğumuz her şey bildiğimiz gibi geçici, aslolan ise ahiret hayatı.

Allah aşkına Allah'a(c.c)ve Resulüne(s.a.v)itaat edelim, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kibar, nazik, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

Cenab-ı Hak Kur'an'da: *(Resulüm) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah'a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.*” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

“Allah katında hak din şüphesiz İslam'dır.” (Âl-i İmrân Süresi, ayet 19)

“Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân Süresi, ayet 85)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de: *“İslam'a teslim olun, Müslüman olun, kurtulun.” (Müslim ve şerhi c. 8, sh. 527, No: 61)*

Muhakkak ki Ümmet olarak sıkıntılı günler geçiriyoruz. Türk devletleri kuruldu kurulu aynı sıkıntıları yaşıyor. Sadece Türk Devletlerimi Müslüman devletlerinin hepsinin başından musibet bir türlü eksik olmadı. İşin ilginç yanı,Gavurun oyununa gelen, hep Müslüman Müslümanı kırdı. Irak, Suriye, Mısır, Lübnan daha birçok İslam ülkesi.

Müslümanlar birbirleriyle savaş halinde. Birisi “Allah'ı Ekber” diyerek tetiğe basıyor, vurulan ise şahadet getirerek ölüyor. Şimdi bunun hangisi hak yolunda. Şahadet getirerek ölen mi? Yoksa Cenab-ı Hakkın adını anarak vuran mı? Kişide öldüğü takdirde şehidim diyor, ikiside öldürdüğü takdirde cihat için diyor. Batı ve emperyalist güçlerin oyunlarına İslam âlemi hala uyanmış değil. Fransa ile Hollanda'nın

arasında hiçbir sınır yokken, Suriye'den atılan kurşunla, Türkiye'de ki Mehmetçik şehit oluyor.

Bu cehalet daha nereye kadar sürecek. İslam dünyası ne zaman kendine gelecek.

“ Biz kimi vuruyoruz, ne için vuruyoruz” diye kendine soracak. Batı eline patates çipsini alıp televizyon başında Müslümanın birbiriyle savaşını seyrederken, Müslümanlarda birbirlerini yok etme yarışına girmiş durumdalar.

Batı uzaya yolculuğu keşfetme çabası içerisindeyken, biz hala mercimek üzerinde “Allah” yazısı çıkıyor diye onun sevincini yaşıyoruz. Mercimek üzerinde rabbimizin ismini aramak yerine kendimizi silkeleyip uyansak daha iyi olmaz mı? Biz Rabbimize hamdolsun ki, Müslümanız hala ne diye mercimeklere, patateslere bakarak Rabbimizin ismini arıyoruz. Onun varlığını kendimize kanıtlamaya çalışıyoruz. Sabah güneşin doğuşuna bakmamız Rabbimizin ismini anmamıza yetmez mi?

Gençlerin imanlı yetiştirilmesi İslam'ın geleceği açısından da çok önemlidir. Günümüz gençliği büyük bir inanç boşluğu içindedir. Bilindiği gibi insan beden ve ruhtan meydana gelen bir varlıktır. Bedenin nasıl hayatietini devam ettirebilmesi için yemeye, içmeye ve dinlenmeye ihtiyacı varsa, insan ruhunun da bir gıdaya ihtiyacı vardır. İşte o gıda da dindir. İman ve ibadetle insan ruhu tatmin edilmezse, o zaman bir boşluk oluşur ve insan o boşluğu daha farklı yönlerden doldurmaya çalışır. Nitekim sağlıklı bir din eğitimi verilmeyen günümüz gençleri manevî bir boşluk içine düşmekte ve ruhlarındaki o boşluğu satanizm ve ateizm, süfli arzular, anarşi gibi sapık akımlarla gidermeye çalışmaktadırlar.

Arzulanan genç nesil, ahlakî ve manevî değerleri ön plana almalıdır. Sevgi, saygı, rahmet, şefkat, adalet, iyilikseverlik gibi insanı insan yapan evrensel manevî değerleri ön plana almalıdır. Gönül kazanma ve yürek fethetme görevini en tatlı dille ve en güzel metotla yerine getirmelidir. Genç nesil, günümüzün olumsuz şartlarında kendisinin manen erimesi şöyle dursun, manen erimeye ve dejenere olmaya yüz tutan, çaresizlik ve çözümsüzlük içinde kıvranan, intihar eğilimi veya psikolojik bunalım yaşayan genç arkadaşlarını kurtarma azim ve kararlılığı taşımalıdır.

Gittikçe artış eğilimi gösteren intihar, yaralama, öldürme, cinayet, kapkaççılık, terör ve global savaş tehlikesi gibi modern çağla birlikte azgımlaşan insanın varlığını tehdit ve yok etmeye yönelik eylemlerin de dayatması ile birlikte din ve ahlak eğitimi, hem akademik hem de pratik anlamda yeniden insanlığın gündemine girmiştir. Özellikle gençler

arasında İslamiyet'e ve manevi değerlere karşı büyük bir ilgi duyulmaya başlanılmıştır.

İslam'ın vazgeçilemez temel esaslarından biri "Nesil güvenliği"dir. Eşsiz bir hayat nizamı olan İslam, ortaya koyduğu "Akıl, din, can, mal ve nesil güvenliği" kuralı ile insanlık için asla vazgeçilemez olan bu beş temel unsurun korunmasını kesin bir dille emretmiş, bunun temini için kesin hükümler koymuştur.

Efendimiz(s.a.v): ***"Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar, Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir."*** (İ. Malik, Kütübü Sitte, c.1, sh. 179, No: 1)

"Ümmetinden, hak üzerinde daima üstünlük arz edecek bir hakikat zümresi her zaman bulunacak, Allah'ın emri gelinceye kadar düşmanlardan zarar görmeyeceklerdir."buyurur. (Ebu Davud, Tirmizi, Müslim, et-Tac 5/313)

Kur'an ve Sünnetin feyzinden uzaklaşıldıkça, kalplerdeki iman nuru zayıflar, -Allah korusun- bir mum ışığı gibi, küçük bir rüzgârla sönmüverir.

Geleceğin dünyasını yönetecek olan gençleri, iyi terbiye etmeyen, iyi yetiştirmeyen, gönlüne Allah ve Peygamber sevgisi aşılamayan milletler, geleceklerine güvenle bakamayıp hüsrana uğramaya mahkûmdurlar. Bu bakımdan gençlerimizi Allah'ın rızasına uygun bir şekilde yetiştirmeliyiz. Çünkü gençliğimiz geleceğimizdir. Gençlerimize dinlerini, imanlarını, Allah'ın emir ve yasaklarını öğretmeliyiz. Kalpleri tertemiz olan gençlerimizi Allah ve Peygamber sevgisiyle yetiştirmesek buradan doğacak boşluğu kötü alışkanlıklar, kötü arkadaşlıklar ve kötü bir çevre dolduracaktır.

Özellikle son yıllarda pozitivist anlayış, insanı inançlardan ve ahiret bilincinden uzaklaştırmıştır. Günümüzde birçok değer yargısı değişmiş ve ahlâkî bir erozyon hızla devam etmektedir. Dünyevîleşen insanın elinden tutulup Rabbiyle buluşturulması ve tekrar ona ahiret bilincinin verilmesi gerekmektedir. Her türlü kötülüğün temelinde inançsızlık vardır. Özellikle ahiret bilincinden uzaklaşan insanlar, daha kolay kötülük yapabilmekte ve günah işlemektedirler.

Bu çetin ve büyük imtihanı yüz akı ile verebilmek için gayret kanadımızı açmamız gerekir. Ömrün bittiği, servetin tükendiği, saltanatların yıkıldığı şu dünyada en büyük nimet, arkamızda imanlı, ihlâslı ve hayırlı bir nesil bırakmaktır. Biz gözümüzü açmaz, nesillerimize acımazsak, düşman bize hiç acımaz. Biz, o sümbüller gibi taze yavrularımıza merhamet göstermezsek, düşman bize hiç merhamet etmez.

Nitekim düşmanın kazdığı çukurlar bir kısım gençlerimizi yutuvermiştir. Su uyur, düşman uyumaz denilmiştir. Bu aziz topraklarda imanlı bir neslin boy vermesini o kara düşman istemez. Her türlü kılığa girer ve senin evladını senden koparır.

Ey topraktan yaratılan insan! Sen yine toprağa döneceksin. Senin ebedi yaşaman hayırlı nesillerle mümkündür. Eğer arkada ezansız bir ülke, mabetsiz bir şehir, imansız bir nesil bırakmak istemiyorsan, gözünü bugün aç. Çünkü ölü adamın kimseye faydası olmaz.

Peygamber(s.a.v)Efendimizde: “Ümmetinden iki zümre vardır ki, bunlar düzelirse insanlar da düzelir. Bunlar bozulursa insanlar da bozulur. Bu iki zümreden biri idareciler diğeri de din âlimleridir.” (İbni Abdilber ve Ebu Nuaym; İ. Gazali, İhya Ulum.)

“Ümmetimin helak olması, fâcir âlim ile cahil âbid’in yüzündendir. Şerlilerin en korkuncu, âlimlerin kötüleridir, hayırlıların en hayırlısı ise âlimlerin iyileridir.” (Darimi, Ahvas bin Halim; İ. Gazali İhya, c. 1, sh. 156)

Elinizdeki bu kitapta, Daha önce yapmış olduğumuz sohbetler sorulan sorulara verilen cevaplar ve yayınlanmış makalelerimin bir kısmının büyük bir istek üzerine derlenerek Müslüman kardeşlerimizin hizmetine sunulmuştur. Çalışmak ve gayret bizden, muvaffakiyet Allah'tandır.

Ebubekir Tanrıkulu
Diyanet İşleri Başkanlığı Uzmanı

ÜMMETİN ÇIKIŞ YOLU

Elhamdulillâhi Rabbil âlemin Vessalâtü vesselâmü alâ Rasûlinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve eshâbihi ecmeîn.

Aziz Kardeşlerim!

﴿119﴾ **”يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ”** *Ey İman edenler Allah’dan korkun ve sadıklarla beraber olun.*”Buyurmaktadır. (Tevbe Suresi, 119)

Bugün dünyada bütün engellemelere rağmen, İslam’a doğru hızlı bir yöneliş vardır. Bunun sebebi, İslam’ın Hak din oluşu, Son din oluşu, gönüllere huzur ve güven vermesidir. Tabiri caizse son can simidi olmasıdır. Allah’u Zülcelâl din olarak islami seçmiş, onu habibi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) le tamamlamış, bütün beşeriyetin ins ve cinnin kurtuluşunu buna bağlamıştır. İnanan iman eden ve yaşayan kurtulur. Aksi takdirde mahvolur.

Ne yazık ki bugün bütün şer kuvvetler islama ve onun mensubu Müslümanlara özellikle milletimize devletimize saldırmakta, birliğimizi, dirliğimizi, kardeşliğimizi bozmak, kardeşi kardeşe düşürmek için oynamadığı oyun kalmamış içimizde de birçok gafil, hain, kanı bozuk, dini bozuk kriptolar da bulmuştur.

Cenab-ı Hak Kur’an’da:

﴿19﴾ **”إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ”** *“Allah katında hak din şüphesiz İslam’dır.”* (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)

﴿85﴾ **”وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ”** *“Kim İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”* (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de: **اسْلِمُوا تَسْلِمُوا**

“İslam’a teslim olun, kurtulun.” (Müslim ve şerhi c. 8, sh. 527, No: 61)

İnsanları Hak dine, kurtuluşa, dünyevi ve uhrevi saadete, Allah Resulü çağırıyor.

Kur'an-ı Kerim, Allah ve Resulünün çağırıldığı her şeyde hayat olduğunu, diriliş ve kurtuluş olduğunu haber veriyor. Bunun için dünya ve ahiret saadeti isteyen her insan, Allah katında makbul din İslama girmek, Müslüman olmak zorundadır.

İslamın getirdiği hükümler, insanların dünyevi ve uhrevi mutluluğunu amaçlar. Dört ana amacı vardır. İman, amel, ahlak ve muamelat... İslam dini bütün insanlığa gönderilmiş son dindir. Barış, huzur, akıl, ilim ve kolaylık, edeb dinidir.

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri buyurur: “Sûfî; Kur’ân-ı Kerîm’i bir eline, Sünnet-i Seniyye’yi diğer eline alan; bir gözüyle Cennet’e, öbür gözüyle Cehennem’e bakan; dünyayı alt tarafına, âhireti de üstüne dolayarak ihrâma giren ve ikisinin arasından;”Lebbeyk Allâhümme lebbeyk! Buyur Allâh’ım! Emrine teslim ve hazırım!” diye Mevlâ’sına koşan kişidir.” (Attâr, Tezkire, sf. 202.)

Dünyadan ukbâya yolculuğumuzda en büyük rehberlerimiz; **Kur’ân-ı Kerîm** ve **Sünnet-i Seniyye**’dir. Hayat yolculuğunu rızâ-yı ilâhî hedefinden sapmadan tamamlayabilmek için, Kur’ân ve Sünnet’in tâlimatlarına titizlikle uymamız zarûrîdir.

Kur’ân-ı Kerîm’e karşı vazifelerimizde, şu üç hususa bilhassa dikkat etmemiz lâzımdır:

Birincisi; düzgün bir kıraatimizin olması. (Zira kıraatsiz bir namaz olmaz.)

İkincisi; Kur’ân’ın bildirdiği hudutlara, emir ve nehiylere riâyet.

Üçüncüsü ise Kur’ân ahlâkıyla ahlâklanmaktır. Zira Peygamber(s.a.v)in ahlakı Kur’andır.

Mü’min, hayatının her safhasında kendisini Kur’ân ölçüleriyle mîzân etmeli; “Allah benim bu hâlimden râzı mı?” suâlinin tefekkürüyle, hâl ve davranışlarına istikâmet vermelidir.

Kur’ân-ı Kerîm’in en büyük tefsîri ise, 23 senelik nebevî hayatı ile **Rasûlullah** (s.a.v)**Efendimiz**’dir. Nitekim Cenâb-ı Hak âyet-i kerîmelerde şöyle buyurmaktadır:

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا ﴿٨٠﴾

“Kim Resule itaat ederse Allah’a itaat etmiş olur.”(Nisa suresi, 80)

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾

“O (Rasûl), hevâsına (nefsinin arzusuna) göre konuşmaz. O (bildirdikleri), vahyedilenden başkası değildir.” (en-Necm, 3-4)

نَزَّلَ بِهِ الرُّوحَ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾

عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿١٩٤﴾

بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٥﴾

**“(Rasûlüm!) Onu Rûhu’l-Emîn (Cebrâil), uyarıcılardan olası
diye, apaçık Arap diliyle, Sen’in kalbine indirmiştir.” (eş-Şuarâ, 193-195)**

Dolayısıyla **Rasûlullah** (s.a.v)Efendimiz’i tanımadan, O’nun gönül dokusundan hisse almadan, sünnetleriyle yaşamadan; ne Kur’ân-ı Kerîm’i tam olarak idrâk edebiliriz, ne de kulluğumuz tam bir kulluk olur. Nede dostumuzu düşmanımızı tanıyabiliriz.

Mü’minin kemâle ermesi, ancak farzlara ilâveten sünnetlere de riâyet etmesi ve güzel ahlakla mümkündür. Zira **Abdullah bin Deylemî** (r.a) buyuruyor ki:

“...Dînin kaybolmasının başlangıcı, Sünnet’in terk edilmesiyle olacaktır. Halatın lif lif çözülp nihâyetinde kopması gibi, din de sünnetlerin bir bir terk edilmesiyle ortadan kalkar.” (Dârimî, Mukaddime, 16)

Dolayısıyla bugün ümmet-i Muhammed olarak, Peygamber Efendimiz’i ve dolayısıyla Sünnet’i hafife alan, hattâ dışlayan “din projeleri”ne karşı son derece dikkatli ve uyanık olmalıyız. Zira sünnetleri gözden düşürmeye çalışan din âlimi etiketli bâzı din tahrifçilerinin, bir adım sonraki hedefinin farzlar olacağı muhakkaktır.

Dolayısıyla bu âhir zamanda sünnetlere daha bir gayretle sarılmamız elzemdir. Zira hadîs-i şerîflerde buyrulduğu üzere:

“Öyle bir zaman gelecek ki o vakit şu üç şeyden daha kıymetli bir şey olmayacak:

Helâl para, cân u gönülden arkadaşlık yapılacak bir kardeş ve kendisiyle amel edilecek bir Sünnet-i Seniyye.” (Heysemî, I, 172)

“Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar, Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir.” (İ. Malik, Kütübü Sitte, c. I, sh. 179, No: 1)

“Ümmetimden, hak üzerinde daima üstünlük arzedecek bir hakikat zümresi her zaman bulunacak, Allah’ın emri gelinceye kadar düşmanlardan zarar görmeyeceklerdir.” (Ebu Davud, Tirmizi, Müslim, et-Tac 5/313)

Kur’ân ve Sünnet’in feyzinden uzaklaşıldıkça, kalplerdeki îman nûru zayıflar, -Allah korusun- bir mum ışığı gibi, küçük bir rüzgârla sönüverir.

Bâyezîd-i Bistâmî (k.s)Hazretleri de bütün Hak dostları gibi, Sünnet-i Seniyye’yi büyük bir şevk ile ifâya gayret ederdi. Ondan zerre kadar tâviz vermezdi. Her hâlini Rasûlullah (s.a.v)Efendimiz’in hâliyle mîzân ederdi. Nitekim onun mühim nasihatlerinden biri de şöyledir:

“Kim Kur’ân-ı Kerîm’in kıraatini ve zühd hayatını terk eder, cemaate devam etmez, cenâzelere katılmaz, hastaları ziyaret etmez de sûfî olduğunu iddiâ ederse, o ancak bir gâfildir.”

Yani Kur’ân-ı Kerîm ve Sünnet-i Seniyye’nin feyz ve rûhâniyetinden uzak bir hayatta hayır yoktur. Bu nevî bir hayata dalmış olanların dillerinden tasavvufî hikmet ifâdeleri dökülse bile, onların peşinden gitmemek icâb eder. Zira dilin kemiği yoktur. Papağan bile bazı sözleri ezberleyip söyleyebilir.

Bu hususta **Hz. Ömer** (r.a)’ın şu hâli ne kadar hikmetlidir: Ashâb-ı kirâmdan **Zeyd bin Sâbit**(r.a) anlatıyor: “Halîfe **Hz. Ömer(r.a)**’in üzerinde bir elbise gördüm; on yedi tâne yaması vardı. Ağlayarak evime döndüm. Bir müddet sonra tekrar yola çıktım. Yine Hz. Ömer(r.a)’le karşılaştım. Omzuna bir su kırbaşı koymuş, insanların arasından yürüyüp gidiyordu. Ona hayretle: **“Ey Mü’minlerin Emîri!” dedim. Bana: “Sus, konuşma! Sebebini sana daha sonra anlatacağım!”** buyurdu. Onunla birlikte yürüdüm. Yaşlı bir kadının evine girip suyu onun kaplarına boşalttı. Sonra birlikte Hz. Ömer(r.a)’in evine döndük. Ona niçin böyle yaptığını sordum. Şöyle buyurdu: **“Sen gittikten sonra yanıma Rum ve Fars elçileri geldi. Bana; “Allah sana hayırlar, iyilikler versin ey Ömer! Bütün insanlar senin ilmin, fazîletin ve adâletin hususunda ittîfak ettiler!” dediler. Onlar yanımdan çıkınca bana, kendimi beğenme duyguları geldi. Ben de hemen kalkıp nefsimi o gördüğün şeyleri yaptım.”** (Muhibbu’t-Taberî, er-Riyâdu’n-Nadra, II, 380)

Cenâb-ı Hak biz kullarını, Yüce Zât’ına kulluk etmemiz için halketti. Gönülleri, nazargâh-ı ilâhîsi kıldı. Kalpleri, îman nûrunun yerleşip karar kıldığı yüce bir mekân eyledi. Yine kalbi -meşrû da olsa- fânî muhabbetlerin harmanı olsun diye yaratmadı. Hele de nefsânî ihtirasların ve süflî câzibelerin bir mezbeleliği olsun diye aslâ yaratmadı.

Bilâkis gönül tahtını, yalnızca Zât-ı İlâhî’sine tahsis etmemiz için yarattı. Gönülleri, cemâlî esmâsının tecellî edeceği, mücellâ, pâk ve berrak bir ayna olması için halketti. Böylece kullarıyla “dost” olmayı murâd eyledi.

Bu dünyada Allah ile dost olan îmanlı gönülleri ise, son nefeste, kabirde, mahşerde, hesapta ve Sırat’ta da sahipsiz ve hâmisiz bırakmayacağını müjdeledi. Nitekim âyet-i kerîmede şöyle buyrulmaktadır:

﴿أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ (62)

﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ﴾ (63)

﴿لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ (64)

“Bilesiniz ki, Allâh’ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de. Onlar, îman edip de takvâya ermiş olanlardır. Dünya hayatında da âhirette de onlara müjde vardır. Allâh’ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun kendisidir.”
(Yûnus, 62-64)

Hasan-ı Basrî(r.a) Hazretleri şöyle buyurur:

“Ey insanlar! «Kişi sevdiğiyle beraberdir.»hadîsini yanlış anlamayın! (Gücünüz nisbetinde) sâlihlerin amelini işlemedikçe, sâlihlerden olamazsınız. Zira yahudî ve hristiyanlar da kendilerince peygamberlerini sevdiklerini iddiâ ederler; fakat (hâl, ahlâk ve yaşayışları itibâriyle) onlarla değildirlir.” (İhyâ, c. II, s. 402)

Velhâsıl Allâh’ın velî kullarıyla beraber olmak ve gönüllerinde bir yer edinmek istiyorsak, Cenâb-ı Hakk’ın râzı olacağı hâl, ahlâk ve vasıflara bürünerek hayatımızı o Hak dostlarının gösterdiği istikâmette tanzim etmeye çalışmamız zarurîdir.]

Bâyezîd-i Bistâmî (k.s)Hazretleri buyurur: **“Allâh’ın velî kullarını sev, sevgini belli et ve kendini onlara sevdik ki, onlar da seni sevsinler. Allah Teâlâ her gün ve her gece evliyâsının kalbine yetmiş kez nazar eder. Ola ki bir velîsinin kalbinde senin ismine nazar eder de, seni sever ve günahlarını affeder.”** (Abbâs, Ebû Yezîd, sf. 70; Sehlegî, en-Nûr, sf. 99, 115.)

Allâh’ın affına, rızasına ve muhabbetine nâil olabilmek niyetiyle, O’nun velî kullarına muhabbet duymak, büyük bir saâdet vesîlesidir. Lâkin; **“Ben Allah dostlarını seviyorum.”** demekle iş bitmez. Bu sevginin, hâl ve davranışlarla ispatlanması zarurîdir.

Hakk’ın velî kullarına muhabbetin ilk şartı, onlara hürmet ve edep duygularıyla yaklaşmaktır. İkinci olarak da onların hâl ve davranışlarını, hayata bakış tarzlarını, helâl-haram hassâsiyetlerini, hak-bâtıl anlayışlarını, hayır-şer telâkkîlerini, şefkat, merhamet ve cömertliklerini, velhâsıl bütün hissiyat, fikriyat ve muâmelâtıyla şahsiyetlerini, imkân nisbetinde örnek almaktır. Kâfirleri, münafıkları, islam düşmanlarını, fitne çıkaranları, devletin, milletin birliğini dirliğini bozanları, menfaatleri için dinini, vatanını peşkeş çekenleri asla sevemez destek olamaz.

Şeyh Sâdî(k.s)’nin buyurduğu gibi: **“Seni hayır işlemeye muvaffak kıldığı için Allâh’a şükret. Zira Hak Teâlâ seni lûtuft ve ihsânıyla boş bırakmadı. Pâdişâha hizmet eden, ona minnet yükleyemez. Seni istihdâm ettiği için sen ona minnettâr ol.”**

Dolayısıyla Cenâb-ı Hakk’a şükredebilmek ve O’na kullukta bulunabilmek, mü’min için en büyük nîmet, izzet ve saâdetdir.

Kulluktaki aşk, şevk ve heyecan noksanlığı ise; büyük bir îman zaafı, maddî-mânevî nîmetlere karşı nankörlük ve bir nifak alâmetidir. Nitekim âyet-i kerîmede münâfıklar ve gâfiller hakkında şöyle buyrulmaktadır:

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَآؤُنَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿142﴾

“Münafıklar, Allah'ı aldatmaya çalışırlar. Allah da onların bu çabalarını başlarına geçirir. Onlar, namaza kalktıkları zaman tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı pek az anarlar.”(en-Nisâ, 142)

Bu itibarla mü'min, Allah için olan bütün ibadetlerini, infaklarını, hizmet ve fedakârlıklarını, en ufak bir iç sıkıntısı duymadan, bilâkis şevk ve heyecanla, seve seve, canına minnet bilerek ifâ etmelidir ki Rabbinin muhabbet ve rızasına nâil olsun.

Bize bir insan, çok kıymetli hediyeler getirse, fakat onları abus ve alık bir çehre ile gönülsüz ve isteksiz olarak verecek olsa; onu kabul etmek içimizden gelmez. Fakat cân u gönülden ve edeple takdim edilen en sade bir ikramı dahî, büyük bir huzurla kabul eder, verene muhabbet duyarız.

Kulun Rabbine arz ettiği duâ, kulluk ve ibadetler de bunun gibidir. Allah için yaptığımız amellerimizi ne kadar aşkla, şevkle, heyecanla ifâ edersek, onların ind-i ilâhîdeki kıymetleri de o derece yüksek olur.

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri buyurur: “«Lâ ilâhe illâllah» sözü, Cennet'in anahtarıdır. Fakat şu bir gerçektir ki, dişleri olmayan anahtar kaptıyı açmaz. Kelime-i tevhîd anahtarının dişleri ise şunlardır:

- 1) Yalan, iftira, dedikodu, gıybet ve boş sözlerden arınmış bir dil.
- 2) Hile ve desîselerden, günahların kasvetinden temizlenmiş bir kalp.

3) Haram ve şüpheli şeylerden korunmuş bir mide.

4) (Gurur, kibir, gösteriş gibi) nefsânî arzulardan ve bid'atlerden uzak amel-i sâlihler.” (Hânî, Hadâik, sf. 320.)

Rasûlullah (s.a.v)Efendimiz buyurur: “Kimin son sözü; «Lâ ilâhe illâllâh: Allah'tan başka ilâh yoktur.» olursa, o kişi Cennet'e girer.” (Ebû Dâvûd, Cenâiz, 15-16/3116; Ahmed, V, 247)

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri buyurur: “Hakk'a eren, sırf hürmeti muhâfaza ettiği için ermiştir. Yolda kalan da, sırf hürmeti terk ettiği için geri kalmıştır.” (Prof. Dr. Süleyman Uludağ, Bâyezîd-i Bistâmî, sf. 187, TDV Yayınları, Ankara 1994.)

Mânevî terbiye yolculuğunda âdâba riâyet, maksada ulaşmanın ilk şartıdır. Cenâb-ı Hakk'ın rızâ ve muhabbetine vuslat da, O'nun emirlerini

îfâ etmek kadar, bu emirleri “**tâzîm li-emrillâh**” düstûrunca, yüksek bir tâzîm ile, yani edep ve hürmetle yerine getirmeye bağlıdır.

Allah için yapılan bütün ibadet ve hizmetleri, îman aşkıyla, muhabbetle, vecd ile îfâ etmek, son derece mühim bir kulluk edebidir. Zira Cenâb-ı Hakk’ın bizim ibadet ve hizmetlerimize ihtiyacı yoktur.

Nitekim bir kişi gelip:“Bana öyle bir şey öğret ki, kurtuluşuma vesîle olsun!” dediğinde, **Bâyezîd-i Bistâmî (k.s)Hazretleri** ona şu nasihatte bulunmuştur:“Şu iki cümleyi aklında tut, ilim olarak bunu bilmen sana kâfidir:

1-Hak Teâlâ sana şah damarından daha yakındır, her şeyi bilir ve görür.

2- Allah Teâlâ’nın, senin ameline ihtiyacı yoktur. (Aksine senin O’na muhtaç olduğunun idrâki içinde, şükür duygularıyla sâlih ameller işlemeye bak!)” (Attâr, Tezkire, sf. 191.)

Velhâsıl Hak katında mühim olan; kulluk vazifelerimizin îfâsı kadar, onların îfâsı esnâsında sergileyeceğimiz kalbî durumumuzdur. Yani samimiyet, gayret, iştîyak ve hürmetimizin hangi seviyede olduğudur.

Enes bin Mâlik(r.a);“Amelde edep, onun kabûlüne işaretler.” buyurmuştur.

Hak dostları da;“İbadet, insanı Cennet’e götürür. İbadette edep ve tâzîm ise kulu Allâh’a götürür, Hakk’a yaklaştırır.” demişlerdir.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾

“Allah’ı unutan ve bu yüzden Allah’ın da kendilerine kendilerini unuttuğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar fasık kimselerin ta kendileridir.” (el-Hasr, 19)

Nitekim günahlar da, Allah’tan gâfil kalındığı zaman işlenir. Hiç kimse besmele çekerek bir kardeşine çelme takamaz. Kalbi “Allah” diyen biri; kalplere diken batıramaz; bile bile kul hakkına giremez; haramlara dalamaz. Kâfirleri, zalimleri, katilleri, din, vatan, millet düşmanlarını sevmek destek olamaz.

Bâyezîd-i Bistâmî (k.s)Hazretleri de, bu istikâmet hâlini, nice kerâmetten üstün görmüştür. Nitekim kendisine bir gün:“Efendim, siz su üstünde yürüyormuşsunuz!” dediler. Hazret ise:“Bir çöp de su üstünde yüzer.” cevâbını verdi.“Havada uçuyormuşsunuz!” dediler.“Kuş da havada uçar.” buyurdu.

“Bir gecede Kâbe’ye gidiyormuşsunuz!” dediler.“Bir cin veya şeytan da bir gecede Hindistan’dan Demâvend’e gidiyor.” buyurdu.

“Peki, o hâlde gönül erlerinin işi nedir?” diye suâl edilince:“**Allah Teâlâ’dan başkasına gönül bağlamamak!** Karşılığını verdi.” (Attâr, Tezkire, sf. 201; Serrâc, sf. 316; Abbâs, Ebû Yezîd, sf. 98.)

“Ey İman edenler! يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ تَتَّصِرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾
Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin.(Kur’an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin.” (Enfal suresi, 20)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾

“Ey iman edenler! Allah’a iman edin. Peygambere itaat edin. İşlerinizi boşa çıkarmayın” (Muhammed suresi,33)

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾

“(Resulüm) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinlerki Allah kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾

“Kim, Allah’a ve Resulüne itaat ederse işte onlar, Allah’ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, sıddıklar, şehitler, Salih kişilerle beraberdir. Bunlarne güzel arkadaşdır.” (Nisa suresi, 69) وَمَا إِلَهُكُمُ إِلَّا اللَّهُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَيْكُمُ عَنْهُ فَأَتَيْنَاهُ وَأَتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾

“Peygamber size ne verdiğyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah’tan korkun. Çünkü Allah’ın azabı çetindir.” (Haşr suresi, 7)

Peygamber Efendimiz (s.a.v); “Şu üç haslet kimde bulunursa imanın tadını tatmıştır. Allah’ı ve Onun Resulünü herkesten ve her şeyden fazla sevmek. Sevdiğini ancak Allah için sevmek. İman ettikten sonra ateşe atılmaktan nefret eder gibi küfre dönmekten nefret etmek.”(Buhari, Tecrid-i Sarih 16)

Ayeti وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾
Kerimede:Allah’ı unutan ve bu yüzden Allah’nda onlara kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın.Onlar yoldan çıkan kimselerdir.”(Haşr Suresi,19)

Mevlana Celaleddin-i Rumi (k.s)Hazretleri Diyorki:

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾

“Bilesiniz ki, Allah’ın dostlarına korku yoktur, Onlar üzülmeyecekler de.”(Yunus Suresi,62)

Mesnevî’inde Hak dostlarının nasihatlerine gönül verilmesi husûsunda şöyle îkazda bulunur:

“Allâh; nebîleri ve velîleri âlemlere rahmet olarak dünyaya göndermiştir. Bu yüzden halka bıkmadan, usanmadan nasihatte bulunurlar. Bu nasihatleri dinlemeyip kabul etmeyenler için de; “Yâ Rabbi! Sen bunlara acı, rahmet kapısını bunlara kapatma!” diye yalvarırlar.

“يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَتُصَرُّوا اللَّهَ تَتُصَرِّكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾”

“Ey İman edenler! Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.” (Muhammed suresi, 7)

O halde, Müslümanların yeniden dirilişi, yeniden cihana hâkim oluşu ve kurtuluşu için tek yol vardır. O da İslam’a dönüştür. Allah’a ve Resulüne itaattir. Kendi öz değerlerine sahip çıkmaktır.

الْمُتَمَسِّكُ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي لَهُ أَجْرٌ مِثْلُ شَهِيدٍ

“Ümmetimin fesada düştüğü bu zor zamanda, sünnetime sarılanlar için yüz şehit ecri vardır.” (Taberani, Muhtarul Ehadis, sh. 151)

Fitne ve fesadın çığ gibi büyüdüğü, ahlaki değerlerin sarsıldığı, kardeşin kardeşle, insanın insanla kavgaya tutuştuğu bir zamanda, huzur arayan herkes Kur’an ve Sünnete sarılmak, Dinimize, devletimize, vatanımıza, bayrağımıza, birlik ve beraberliğimize sahip çıkmak zorundadır.

Kur’an ve Sünnete tam sarıldığımız zaman etrafımızda ne kadar kin, öfke ve zulüm varsa, hepsi birer birer eriyecek, her davranışımız sevgiye dönüşecektir.

Zira sözlerin en güzeli Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim,

Yolların en güzeli Resulullah (s.a.v)’in yolu onun sünneti seniyyesi,

İnsanların en güzeli de Kur’an ve sünnete sarılan birlik ve beraberlik içinde hayırda yarışanlardır. Efendimiz (s.a.v); “Kim benim sünnetimi yaşayarak diriltirse, beni sevmiş olur. Beni sevende cennette benimle beraberdir.” (Tirmizi, et-Tac, c. 1, sh. 47)

EY MÜSLÜMAN KARDEŞİM SEN KİMSİN?

Aziz Kardeşlerim!

Ümmetler ve milletler hayatlarını huzur içinde devam ettirebilmeleri için. Yüzlerini tevhidin ilahi nuru ile aydınlatmaları,

kalplerini Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'nın muhabbeti ile doldurmaları idraklerini Hz. Kur'an'ın hayat iksiri ile canlandırmaları ve sonrada nasıl bir ümmet, nasıl bir millet olduklarını çok iyi bilmeleri lazımdır. Bu yaşamanın ayakta durmanın temel şartıdır. Çünkü aslını, esasını, cevherini bilmeyen bir millet ayakta duramaz, geleceğinden emin olamaz.

Öyleyse Aziz Müslüman Kardeşim! Sen Kimsin?

Bir ömür "ben ben" deyip duran sen...

Kimsin sen?

Sen Allah'ın kulusun.

Nerden gelip nereye gidiyorsun?

Bir su damlasından yaratılmışsın.

Sen âlemlerin Rabbi olan Allah'ın terbiyesinden geçmiş özel bir varlıksın.

Özelin özelisin, güzelin güzelisin.

Çevrene şöyle bir bak. Kim tanır, kim bilir seni? Ne organların, ne içinde yaşadığın dünya...

Hiçbir şey bilmez, tanımaz seni. Her şeye muhtaçsın. Hiçbir şey elinden gelmiyor ama her şey imdadına koşturuluyor.

Kimsin sen?

Nesin sen?

Allah'ın kulusun sen.

Bilmek zorundasın. Yaratanına karşı bu dünyadaki görevinin ne olduğunu bilmek durumundasın.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

Cenab-ı Hak: **"Ben insanları ve cinleri ancak beni tanısınlar, bana kulluk etsinler diye yarattım"** buyurur. (Zariyat Suresi, 56)

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ **"Allah katında hak din şüphesiz İslam'dır."** (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)

"Ben, onlardan bir rızık istemiyorum. Doğrusu, rızık veren, O çok şiddetli kuvvet sahibi Allah'tır" (Zariyat Suresi, 57-58)

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır." (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

"Amelce hanginiz daha güzeldir diye, sizi imtihan etmek için, hem ölümü, hem hayatı icad eden, O'dur. O Azizdir. Herşeye Galiptir, Gafur'dur, çok bağışlayandır." (Mülk Suresi, 2)

"(Ey Resulüm!) De ki; sizin ibadetiniz olmasa Rabbim sizi ne yapacak (size ne kıymet verir) mademki, (Allah'ı ve Resulü) tekzip

ettiniz (yalanladınız) o halde, azap size çaresiz vacip olacaktır."
(*Furkan Suresi, 77*)

"Muhakkak ki sen, (Ey Resulüm) Tarafımızdan elçi olarak kullarımıza gönderilen peygamberlerdensin. Doğru bir yol üzerindesin. Kur'an, Aziz, Rahim olan, Allah'ın indirdiği bir kitaptır." (*Yasin Suresi, 3-5*)

Demek ki, Rabbimiz bizi, ibadet etmemiz için yaratmış, bizden rızık istemiyor ve bize gerçek - yolu, Kur'an ve Peygamberle göstermiş.

Bize Kur'an ve Peygamberi anlayacak akıl vermiş, akıllı değilssek zaten mesul değiliz. Aklın kendisinde, yaratılış gayesini ve nasıl yaşayacağını tesbit gücü olsaydı, her şeyi bilen Allah kitap ve Peygamber göndermezdi.

Şöyle başını çevir, bir bak... Güneşten aya kadar, buluttan yağmura, topraktan ağaca, ağaçtan çiçeğe, meyveye kadar... Dağlar, denizler, ırmaklar, her şey bir gaye içinde, bir görev peşinde. Peki, sen neyin peşindesin? Bu âlemde görevin ne? Niçin her şey senin imdadına, senin yardımına koşuruluyor, farkında mısın? Son derece âciz ve zayıf olmana rağmen niçin her şey sana hizmet ettiriliyor ki? Bunu da düşünmelisin. Bunlar hayatının ve belki de ömrünün en önemli sorularıdır senin.

Sen başıboş değilsin. Seni bilen, seni gören, seni seven ve gözetken biri var. Bu âlemde küçük büyük her varlığa, her mahlûka belli görevler yüklenmiş. Onun dışında hiçbir şey bilemezler, yapamazlar. Peki, senin görevin ne? Onu da sen bul, onu da sen bil. Seni annen baban yapmış olamazlar. Çünkü onlar da senin gibi yapılmış ve yaratılmışlar. Organlarına bir bak. Parmaklarının üzerindeki incecik deriye bir bak. O deriyle hissettiğin şeylere de bak, gözünle gördüğün dünyaya o gözden bir defa daha bak... Bak ki, sadece yaratılanı değil, yaratanın isimlerinin onların üzerindeki tecellilerini de görebilirsin.

Sen her ne kadar anne - babanın çocuğu olsan da ondan öncesi var. Sen ancak, seni yaratanın kulusun. Organlarını en ince ayrıntısına kadar bilen, ruh dünyanı ve onun içindeki duyguları en ince ayrıntısına kadar düzenleyen biri var. Acıktığında nimetleri, susadığında suyu yaratan, sevmek istediğinde kalbinde sevgiyi yaratan bir Allah var. İşte sen Onun kulusun.

Şu halde Müslüman kardeşim sen kimsin? Aslın esasın cevherin ne? Sen kimsin? Seni kim, nasıl ve neden yarattı?

Adına dünya denilen, bu meydana niçin gönderildin?

Sen ki, bu kadar özenle yaratılmış; görme, konuşabilme, düşünebilme. Duyabilme ve sezebilme gibi kabiliyetlerle donatılmış, akıllı

iyiyi ve kötüyü ayırt ederek, iyiye yönelebilme özelliklerine sahip, iç içe duygular taşıyan bir varlıksın...

Bir düşün ve aynanın önüne otur... Bak ne mükemmel yaratılmışsın. Kendinde bir eksiklik veya fazlalık bulabilecek misin? Sen insan olarak mükemmel bir şekilde yaratılmışsın.

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا
كَبِيرًا ﴿٩﴾

“Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler.”(İsra Suresi,10)

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿٤﴾

“Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık.”(Tin Suresi,4)

SEN! Allah’u Teâlâ’nın muhakkak ‘‘Biz insanı en güzel şekilde yarattık’’ hitabına muhatap olan ve bu ilahi hitabın hakkını veren en sevgili bir kulsun...

Sen insan olarak mükemmel bir şekilde yaratılmışsın. Peki, bu mükemmelliği kabul ettikten sonra, bu eseri yaratanı merak etmeyecek misin? Düşün ki bu eser yaratılıp, başıboş bırakılmamış. Hayatının ve neslinin devamı ve refahı için, çeşitli kabiliyetler verilmiş, her türlü tasarrufu sana bırakılmış, bu meziyetlerini dilediğinde iyi, dilediğinde kötü yolda kullanabilirsin... Peki, sen bütün bu nimet ve imkânlarla donatıldıktan sonra, kısacık ömrünü, geçici bir takım hevesler uğruna mı harcayacaksın? Unutma ki, bunların hepsi geçicidir. Çok güvendiğin sıhhatini bir gün kaybedecek, öğündüğün servetini yitireceksin. Makam ve rütben elinden alınacak, şöhretin yok olup gidecek, evlat ve ailen seni terk ederek, iki metre beyaz kefeni bürünüp, yaptığın iyi veya kötü amellerle, yaratıcına döneceksin.

Evet, bizi yok iken yaratan ‘ve yaşatan! Düşün bir kere hayata gelmeden önce neredeydik? Evvelimiz bir damla su değil mi? Yoktuk var edildik. Yaratıldık ve yaşatılıyor. Evet, yaşatan ve yaratan var. Ben insan olarak beni yaratanı ve yaşatanı tanımalıyım. O’na teşekkür etmeliyim ve ona minnettar olmalıyım. Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır diyen bir insan olarak, beni yaratan ve yaşatanı, tanımalıyım.

“Ne olmuş yani?” deyip geçemezsin. Herkes gibi senin de bir görevin var. Görevini unutanlara görevini hatırlatmak da senin görevin.

Hani demiştik ya, bu dünyada hiçbir şey görevsiz değil diye, faydasız, manasız değil diye. Buna sen de dâhilsin.

“Neler gittiyse hoşuna

Yaratılmamış boşuna

İlahî aşk sarhoşuna

İbretle bak ne görürsün”

Sen de buna dâhilsin. Öyleyse düşünmelisin. Benim görevim ne?

Bu dünyada hiçbir varlık kendi görevini kendisi belirlemiş değil. Akıllı, şuuru bilgisi olmayan bunca varlık niye sana hizmet etsin ki? Başka işi mi yok? Bunu da düşünmelisin. Görevinin ne olduğunu bulacak kapasitedesin. Evet, sen varlık dünyasının gözbebeğisin. Dünyada güneş, odada elektrik lambası ne ise, sen de bu dünyanın manevî güneşisin adeta. Ayısın, yıldızısın. Sakın ola sahte yıldızlarla karıştırma aklını, duygularını; sen gerçek bir yıldızsın. Yaratanın özel bir tercihle yarattığı, kediler âleminde fare yapmadığı, bir tutam maydanoz yapmadığı özel bir varlıksın.

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde:

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾

“Kim İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allâh’a inanırsınız. Kitap ehli de inansalardı elbette kendileri için hayırlı olurdu. Onlardan iman edenler de var. Ama pek çoğu fasık kimselerdir....” (Âl-i İmrân Suresi, 110)

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾

“(İnsanları) Allah’a davet eden, sâlih ameller işleyen ve; «Ben Müslümanlardanım!» diyenden daha güzel sözlü kim olabilir? Buyuruyor. (Fussilet Suresi, 33)

SEN! Kuranın dili ile insanların içerisinden seçilip çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz iyiliği emreder kötülükten vazgeçirmeye çalışırsınız. Çünkü Allaha inanıyorsunuz fermanın sahibisin...

Sen Allah’ın kulusun. Bu dünyada her şey güzel demiştik ya, sen bu güzellikler âleminin en güzel meyvesisin.

Kendini sevdiğin, kendine değer verdiğin gibi, sana hizmet eden varlıkları da seversin. Peki, bu sevdiklerini, bu güzellikleri vereni sevmek, senin insanlığının da en önemli bir gereği ve görevi değil mi? Her

mükemmel eseri sever ve takdir edersin. Sen işte böyle bir şahesersin. Yakışmaz sana başka yollara düşmek. Aklını fikrini lüzumsuz işlerin peşinde yormak yakışmaz sana. Sen yüksek gayelerin insanısın. Güneşi gözbebeğinde saklayan bir damlasın sen. Kâinatın bir küçük misalisin sen.

“Ben ki, toz kanatlı bir kelebeğim,

Minicik gövdeme yüklü Kafdağı,

Bir zerreciğim ki, Arş’a gebeyim,

Dev sancılarının budur kaynağı!” (Necip Fâzıl Kısakürek)

Lambaları yapanı sevip, güneşi yaratandan gaflet etmek sana yakışmaz. Taştan cansız heykeller yapan sanatkârları alkışlayıp, bir damla sudan seni canlı yapıp yaratan, kudret ve hikmet sahibi olan Allah’ı görmezlikten, bilmezlikten gelemezsin. Sana yakışmaz bu. Ve sen düşün ki en küçük bir iyiliğe karşı teşekkür etmeyi vicdanî bir borç bilirsin. Bir bardak çayın ve bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır senin gönlünde. Sana bir çift ayakkabı hediye edene yüzlerce teşekkür edip de, ayaklarını yaratana şükretmemek yakışmaz sana. Para verip aldığın gözlük için gözlükçüye teşekkür edip de, bedavadan iki gözü sana hediye eden Rabbine karşı lakayt kalamazsın sen.

SEN! Âlemlere rahmet olarak gönderilen ve dehşetli mahşer günü herkesin nefsi nefsi diye çırpınacağı bir zamanda secdelere kapanıp “ümmetimi isterim Yarab” diye feryat edecek olan “ümmetimi bana bağışlamadıkça secdeden başımı kaldırmam Yarab” diye feryat eden Habibi Kibri Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v) nın ümmetisin.

SEN! Allah Resulünün; ashabına “orduya yardım ediniz” dediği zaman bütün servetini alıp getiren ve Resulullah’ın “çoluğuna çocuğuna ne bıraktın?” sorusuna “ALLAH ve RESULUNU bıraktım Yaresulullah” cevabını veren Hz.Ebubekir’i Sıddık(r.a)’ın yolundasın...

SEN! Devlet reisi olduğu halde içi su dolu bir tulumu sırtına yüklenerek halkın içinde dolaşan ve oğlunun “babacığım niçin böyle yapıyorsun” sorusuna “kendimi, nefsimi biraz beğenir kibirlenir gibi oldum onu zelil etmek için, gururumu kırmak için diye” karşılık veren Hz.Ömer(r.a)’ın izindesin...

SEN! Gözü önünde ateş yakılan, sonra o ateş üzerine yatırılıp, göğsüne çıkılıp ***“İmanından dönmedikçe seni bırakmayız”*** diyerek işkence eden müşriklere; ***“ALLAH BİRDİR, RESUL HAKTIR”*** diye cevap veren Hz.Habbab(r.a)’ın yolundasın..

SEN! Müslümanlar arasında açlık ve kıtlığın hüküm sürdüğü bir zamanda Şam’dan kendisine ait zeytinyağı, üzüm ve buğday yüklü olarak gelen kervanın, bin deveyi yükleriyle birlikte fakir ve yoksullara tasadduk eden Hz. Osman(r.a)’ın ardındasın...

SEN! Cebinde bulunan dört dirhemini bir dirhemini gizlice, bir dirhemini açıkça, bir dirhemini gece, bir dirhemini de gündüz fakirlere tasadduk eden ve Allah Resulünün ‘**niçin böyle yaptın**’ sorusuna ‘**belki rabbim bunlardan birini kabul eder düşüncesiyle yaptım Ya Rasulallah**’ diyerek mukabele eden Hz.Ali(r.a)’yi takip edensin...

SEN! Mute Savaşında kendisini savaşmaktan alıkoyan, yarısına kadar kopmuş ve kılıcını sallarken canını acıtan parmağını, atından inip, ayağının altına koyup ‘‘Allahuekber’’ dedikten sonra çekip kopartan Abdullah Bin Revaha(r.a) ile, aldığı 90 kılıç ve ok yarasından sonra Rabbine uçarak kavuşan Cafer-i Tayyar(r.a) ile aynı yoldansın...

SEN! Allah yolunda cihada çıkan ve karşısında atlas okyanusu görünce atını dizlerine kadar denize sürerek kılıcını çekip ‘**şahit ol Yarab eğer şu uçsuz bucaksız derya önüme çıkmasaydı senin şanını daha ileriye götürüm**’ diye feryat edip gözyaşı döken **Ukba Bin Nafi,Tarık bin Ziyad(r.anhüma)** gibi mücahitlerin peşindesin...

SEN! Kırk sene yatsı namazının abdesti ile sabah namazını kılan ilim ile meşgul olan İmam-ı Azam’ların, Malazgirt de ALLAH ALLAH sedalarıyla at koşturan ve Anadoluğunun kapılarını Müslüman Türklere açan **Sultan Alparslanların** izindesin.

SEN! Kendine Bizans surlarını hedef alarak tek başına her gün Roma’ya saldıran ve cihat ruhu ile şehadet şerbetini içmek için küffarın üzerine korkusuzca saldıran Malatya Serdarı **Battal Gazi** ile aynı aşktansın.

SEN! Birleşmiş Avrupa’nın Haçlı ordularına karşı Kudüs’ü kahramanca savunan **Selahattin-i Eyyubi**’den, Cephede askeri, tüfeginde mermisi, bileğinde gücü, kalmayınca kadar ‘‘Ravza-i Mutahhara’yı’’ savunup Allah resulünün mübarek ayakucuna kapaklanıp ‘‘**Seni bırakmayacağım Seni terk etmeyeceğim**’’ diyen **Fahrettin Paşalardan** bize yarsın.

SEN! Misafir kaldığı evde gece sabahlara kadar ayakta duran ve ‘‘biz Kur’an’ın bulunduğu yerde ayaklarımızı uzatmaktan hayâ ederiz’’ diyen Cennet **mekân Osman Gazilerin** torunusun.

SEN! Rasulullahın müjdesine nail olan küfrün doğu kalesi İstanbul’u feth eden ve İslam’a teslim eden ve bu zaferle yeni bir çağ açan, İstanbul surlarının önünde askerlerine hitaben; Ey benim ün almış devlet erkânım, tarife hacet yoktur. Şimdi sahip olduğumuz bu devlet nice gazalar ve büyük tehlikelerle kazanılıp ecdadımızdan ceddimize ve sonunda bizlere nasip olmuştur. Geçmişte en yiğitler toprakları kanlarıyla boyamış bugün ebediyet âlemine göçmüştür. Bu yiğitlerden bize kalan bu şanlı

devlet inşallah kıyamete kadar ayakta dimdik duracaktır. Bu çektiğimiz zahmetlerin tümü Allah ve onun dinini yaymak içindir. Elimizde İslam kılıcı vardır. Eğer bu zahmetleri biz çekmezsek bize gazi demek yakışmaz diyen ve 21 yaşında “gemileri karadan yürüterek”, **Resulün “Leteftehannel Konstantiniyyetü vele niğmel emiru emiruha veleniğmel ceyşu zalikel ceyş (İstanbul bir gün mutaka fetholunacaktır. Ne mutlu o’nu fetheden kumandana, ne mutlu o’nu fetheden askere)”** hadis-i şerifine mazhar olan yüce **“Ebu’l Feth Gazi Fatih Sultan Mehmet Han ile aynı candansın.**

SEN! Dünyayı Müslümanlardan başkasına dar gören Cennet mekân Yavuzların, karaların hakani denizler sultanı Kanunilerin neslindensin.

SEN! İstanbul’da okumaya başladığı ezanı Muhammedi’ yi çaldıran ovalarında bitiren, Tuna’da aldığı abdestin namazını Afrika çöllerinde kılan, Hazar kıyılarında getirdiği tekbir seslerinin yankılarını viyana kapılarında duyuran kahramanların evladısın.

SEN! Rus zulmü altında inleyen millete hürriyet kazandırmak için cihad eden Moskofa kan kusturan **“Şeyh Şamil’le”, “Şamil Basayev’le”** ya da İtalyanların korkulu rüyası Libya’nın destansı kahramanı **“Ömer Muhtar’la”** aynı ümmettensin.

SEN! 91 yaşında olmasına rağmen İslami Cihat ruhu ve ahlaki içerisinde küffar ile mücadele etmeyi bir an olsun bırakmayan ve arkadaşları ile birlikte idam cezasına çarptırılan Bangladeş Cemaat-i İslami lideri **Gulam Azam** kadar Bangladeşlisin.

SEN! Çanakkale’de gönlümüze gömdüğümüz 250.000 vatan evladı ile Edirne savunmasında aklıktan kırılan askerlerine “ağaç kabuğu” yemelerini söyleyen kâfirlere boyun bükmeyen **“Şükrü Paşa”** ile Rus kâfirinin komutanının kafasını elindeki Maşrapa ile ezip ırz ve namuslarını teslim etmeyen Nene Hatunların, Kara Fatmaların aziz şehitlerin, aynı kanındansın.

SEN! Sadece Güney Marmara Bölgesi’ne hâkim olmasına rağmen fermanlarına **“Ben Orhan, ufukların efendisi dünyanın hâkimi”** diye yazarak kendinden sonra gelen Müslüman kuşaklara cihan hâkimiyeti şuuru veren **Sultan Orhan Gazi** ile aynı ufuklardansın.

SEN! Vatani mukaddesatını müdafaa ederken düşman kurşunlarının darbeleri ile bağırsakları delik deşik olan ve bir eliyle bağırsaklarını karnına iterken diğer eli ile göğsünden başka bir kurşun çıkarıp yanında bulunan arkadaşına ‘al arkadaşım sağ kalırda memlekete dönersen şu kurşunu oğluma ver bunu sana baban son nefesinde gönderdi

ve oda aynı şekilde oğluna aktarmazsa hakkımı helal etmem'' dedi diye ulvi ruh örnekleri veren şehitler kafilesinin çocuğusun...

SEN! 1400 yıllık İslam kültür ve Medeniyetinin çocuğusun. Evet genç adam , ruh hamurun ne kadar "asil" ve "soylu" farkında mısın?

Şairin ifadesiyle KISACA SEN

*Mulazgirtte Arslan, surlarda Ulubathı Hasan,
Niğbolu da Yıldırım, Kosova'da Murad, Mohaç'ta Süleyman.
Sensin Çanakkale'de diş diş, gırtlak gırtlığa boğuşan.
Sen Hakkın kılıcı, Allah'a vurulmuşsun.*

Sen şehitler çocuğu kefensiz doğmuşsun.

Müslüman kardeşim, İşte sen busun! Senin cevherin, aslın, esasın bu! onun için uyuşuk uyuşuk tembel tembel oturamazsın, komşun açken tok yatamazsın, Doğruluktan dürüstlükten Hak ve adaletten İSLAM dan ayrılamazsın.

SEN, Kahvehanelerde, meyhanelerde, gazino ve pavyonlarda vakit öldüremezsın.

SEN, İslam düşmanlarına, kâfirlere, Amerika'ya, Rusya'ya, Avrupa'ya güvenemezsin, boyun bükemezsin.

SEN, Allah'a Peygamberine, Kur'an'a, gerçek din adamına ve Allah dostlarına dil uzatamazsın.

SEN, Abdestsiz, Gusülsüz, Namazsız, Niyaz sız, Zikir siz yaşayamazsın.

SEN, Kâfirlere, İslam düşmanlarına, Siyonistlere, masonlara ve bu vatana ihanet eden hainlere mukaddes vatanda söz hakkı veremezsin. (Ö.Öztop Süleymaniye'den Hitap.c.1)

Rabbimiz الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿٢٨﴾

Kur'an'ında:

"Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur."Buyurur. (er-Ra'd, 28)

Onun için, can bedendeyken kendimizi kontrol edelim. Kafamıza uymadı diye gerçeklere karşı çıkmayalım. Artık kimliğimizi, belirleyelim.

Bak, Allah'ın Resulü(s.a.v) Senin için ne buyuruyor: **"Siz öyle bir ümmetsiniz ki, kime hayırla şahadet ederseniz, ona Cennet haktır. Kime de kötü şahadette bulunursanız ona Cehennem zaruridir. Çünkü siz yeryüzünde Allah'ın şahitlerisiniz, siz yeryüzünde Allah'ın şahitlerisiniz. Siz yeryüzünde Allah'ın şahitlerisiniz."**(Enes (r.a.), Müslim, 3/33

Öyle ise, kendine gelmelisin ve düşünmelisin. Nefsini, yani kendini bilmeyen, Rab-bini bilmez. Fakat düşünmeye zamanın var mı?

Seni öyle meşgul etmişler 'ki, sabah kalkar işine gidersin yahut ev işleri yaparsın, akşama kadar çalışırsın akşam televizyonun karşısında zaman öldürür, hafta sonunda da bir meşguliyet bulursun ve hayat böyle geçer, gider...

Şimdiye kadar geçmedi mi? Kaç yaşındasın? Bu kadar hayat nasıl geçti ise, bundan sonra da geçecektir. Ama şunu unutma ki, senin bu meşgul olduğun şeylerden daha önemli bir gayen olmalı...

Malum her şeyin bir gayesi var. Bir hayvan, akıllı olmadığı halde kendine verilen vazifeyi yapıyor. Öyle değil mi? Bir koyun, artık beni kesmeyin benim etimi yemeyin diyor mu? Hayır! Yalnız koyun değil kâinatta her şey sana hizmet veriyor. Eğer aklını kullanıp düşünürsen, görürsün ki güneş senin için doğuyor, gece senin için oluyor, yağmur senin için yağıyor, her şey, her şey... Peki sen... Sen niçin varsın? Niye yaşıyorsun, gayen ne? Düşün! Ama düşünmek, çok zor bir olay, zor olduğu kadar da önemli...

Senin düşünmemen için", neler sarf ediliyor bir bilsen. Zaten, seni meşgul etmeseler, seni sömürenler, saltanatlarını sürdürebilirler mi? Hayır, seni düşündürmemeleri lazım, seni oyalamaları lazım, seni oyalıyorlar değil mi?

Sen geçim sıkıntısını düşünüyorsun. Bu hafta maçlar nasıl olacak, takımım yenecek mi, yenilecek mi? Televizyon karşısında, stadyumlarda meyhanelerde, birahanelerde elbette düşünmezsin. Ama bütün bu tuzaklara rağmen düşünmelisin, kendine gelmelisin. Seni yaratanı tanıyıp O'nun isteği gibi olmalısın. Çünkü bu dünya denilen yere bir daha gelmeyeceksin...

Nerede ataların, nerede aramızda daha dün yaşarken bugün ölenler. Nereye gittiler? Sen de öleceksin, onların gittiği yere sen de gideceksin. Bir karış Toprağa yapa yalnız sende gireceksin. Peki, niye geldin niye yaşıyorsun. Eğer mal, mülk, Çalışmak, makam, rütbe, şan, şöhret sahibi olmak asıl gaye ise, hepsi de burada kalıyor, Demek bunlar asıl gaye değil... İyi düşün, bu dünyaya gelmek nasıl elinde değilse gitmek de elinde değil. Öyle ise niye yaşıyorsun? Asıl gayeni bilmelisin. Çünkü bu dünyaya bir daha gelmeyeceksin. Yaşadığın, kısa bir hayat, ama çok önemli bir hayat. Bu kısa hayatı yaşarken ya ebedi, sonsuz, mükemmel bir hayatı kazanacaksın ya da ebediyen yanacaksın.

Evet, bir sigara ateşine tahammül edemeyen sen zayıf insan, ebedi bir ateş... O'nun için iyice düşünmelisin. Kendine ve kâinata bakmalısın. Her şeyin ne kadar düzenli. Ve disiplinli olduğunu göreceksin ve kusur bulamayacaksın. Bu Kur'an ayetlerini kâinata bakarak yavaş yavaş oku ve düşün:

"Yedi göğü kat kat yaratan O'dur. O, Rahman'ın yarattığında hiç bir düzensizlik göremezsin. Haydi, çevir gözü (semaya) görebilir misin bir çatlak." (Mülk Suresi, 3)

"Göklerde ve yerde (Allah'ın birliğine, Kudretine ve azametinde delalet eden) ne kadar alamet var ki, insanlar üzerlerinden geçerler de bundan ibret almayıp da yüzçevirirler". (Yusuf Suresi, 105)

"Geceyi - gündüzü, güneşi ve Ay'ı, sizin hizmetinize O bağladı. Bütün yıldızlar da, O'nun emrine bağlıdır. Elbette bunların her birinde aklını başına alıp, düşünen bir topluluk için, bir çok alametler vardır." (Nâhl Suresi,12)

"Yeryüzünde, muhtelif renklerde yarattığı şeyleri(Hayvanat ve bitkileri de)sizin için hizmetinize bağladı. Elbette bunda da düşünecek bir topluluk için, ibret nişanesi var." (Nahl Suresi, 13)

"Allah yeryüzüne sabit dağlar koydu ki sizi çalkalamasın. Bir de nehir ve yollar bıraktı ki, doğru gidesiniz." (NahlSuresi, 15)

"Allah gökten bir yağmur indirdi de onunla arza ölümünden sonra hayat verdi. Bitkileri yeşertti. Şüphesiz ki, Bunda ibret kulağı ile dinleyenler için öldükten sonra dirilmeye bir alamet var." (Nahl Suresi,65)

"O insan hiçbir şey değilken, bizim kendisini yarattığımızı düşünmez mi?" (Meryem Suresi, 65) Evet hiçbir şey değilken bizi yarattı.

"Sonra siz, bunun arkasından öleceksiniz." (Mü'min Suresi, 15) Sonra öleceğiz. Var mı çare? Öleceğiz. Kimler öldü gitti. Allah'ın kanunu bu: Öleceğiz.

"Sonra siz, kıyamet günü, Muhakkak dirileceksiniz." (Mü'min Suresi, 16)

"Hiç yaratan, yaratmayana benzer mi? Artık siz düşünmez misiniz?" (Nahl Suresi,17)

Evet, yaratan, yaşatan, öldüren, dirilten... Bu kadar mı? Hayır... ,

"Allah, rızkını keserse, kimdir sizlere rızık verecek? Hayır, onlar, bir ürküntü azgınlık içinde inat etmeye devam ediyorlar." (Mülk Suresi,21)

"De ki; Sizi yaratan, sizleri işitecek kulak, görececek gözler ve duyacak kalpler veren O'dur. Siz pek az şükrediyorsunuz." (Mülk Suresi, 23)

"Ey Resulüm de ki; "Eğer Allah bir gün kıyamete kadar, devamlı olarak geceyi üzerinize bıraksa, Allah'tan başka, size bir aydınlık getirecek ilah kimdir. Hala dinleyip kabul etmeyecek misiniz ?" (Kasas Suresi, 71)

"De ki; Allah, kıyamet gününe kadar, devamlı olarak gündüzü üzerinize bırakacak olsa Allah'tan başka, size içinde dinleneceğiniz bir geceyi getirecek ilah kimdir? Ne dersiniz, hala görmeyecek misiniz? (Kasas Suresi,72)

"De ki; Düşündünüz mü hiç? Eğer, Allah İşitmenizi ve görmenizi alıverirse onları size, Allah'tan başka geri getirecek kim?" (Enam Suresi, 46)

Evet, ey insan! Ey aciz insan! Ah aciz olduğumuzu bir bilsek.. Aciziz, zayıfız, Muhtacız, Vücudumuzda görünmeyen bir mikroba yenilecek kadar aciziz. Öyle ise, bizi yaratan, yaşatan, rızık veren, görecek göz, işitecek kulak veren, Allah'a, da her şeyimizle bizi mükemmel yaratana muhtacız.

"Ey insanlar! siz, Allah'a muhtaçsınız, Allah ise, Hiçbir şeye muhtaç değildir. Hamiddir. Hamd olunmaya layıktır." (Fatr Suresi,15)
وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا

"Hepiniz toptan Allah'ın ipine (Kur'an'a, İslam'a, Resulüne) sınıksız sarılın. Parçalanıp ayrılmayın..." (Âl-i İmrân suresi, 103)

Peygamber Efendimiz (s.a.v): إِنَّ أَصَدَّقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ

"Sözün en doğrusu Allah'ın kitabı, yolun en güzeli de Muhammed (s.a.v)'in yoludur." (Buhari; Müslim; Tac, c.1, sh. 44)

"Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar, Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir." (İ. Malik, Kütübü Sitte, c. 1, sh. 179, No: 1)

Ben, Allah'a muhtacım. Beni yaratan, yediren, içiren, gösteren, duyuran, sağlık veren, tek kelimeyle yaşatan, öldürecek olan, yarın ahirette diriltecek olan elbette Allah. Her şeyi bahşeden Allah.

Benim sevdiğim, izinden gittiğim, Hayat prensibini tanıdığım, saydığım, itaat ettiğim başkası olabilir mi? Varsa (ki var) Akıllı bir insan olarak O'nu tanımayalım. Peki, nasıl tanıyacağım? Nasıl O'na teşekkür edeyim?

Malum her şeyin bir ustası, gayesi, bir de kullanma tarifnamesi vardır. Mesela bir teyp alıyorsunuz, yanında bir de kullanma tarifnamesi veriyorlar. Tabii olarak siz o tarifnameye göre cihazınızı kullanıyorsunuz. Çünkü tarifnameyi, cihazı yapan usta hazırlamış. Çünkü en iyi yapan bilir. Tarifnameyi bir kenara itip gelişi güzel kullanmak istesek, cihazımızdan randıman alamayız. Randıman almak istiyorsak, tarifnameye uymak mecburiyetindeyiz. Öyle değil mi? Bir cihazın tarifnamesi olur da, bir cihaza firması, Ustası rahat kullanılsın diye kullanma tarifnamesi kor da, bu kadar güzel yaratılmış insanın tarifnamesi olmaz mı?

İnsanı en güzel biçimde yaratan, yarattıklarına karşı çok merhametli olan (öyle değil mi? Doğuyoruz, doğar doğmaz iki tane süt çeşmesi, tertemiz, evet diğer zamanlarda süt olmayan çeşmeden bizi rızıklandıran Rabbimiz) bizi yaratır da, bize tarifname göndermez mi?.

Elbette gönderir ve göndermiştir de. KUR'AN ve PEYGAMBER evet insanın tarifnamesi, KUR'AN ve PEYGAMBER...

Bu dünyaya niye geldik? Bizi kim yarattı? Neden yarattı? Nasıl yaşayacağız? İnsanlarla nasıl ilişki kuracağız? Neler bizim için faydalı? Neler bizim için zararlı? Neleri yiyeceğiz, neleri yemeyeceğiz? İnsanlarla anlaşamazsak, nasıl hüküm vereceğiz? Yani. "a" dan "z" ye kadar insanların hayatı ile tüm bilgileri içeren, insanın nasıl hareket etmesini gösteren, tarifname, KUR'AN ve PEYGAMBER...

Demek insanın dahi:0 tarifnameye uyması lazım. Uymazsa ne olur? İnsan kendi ömründen ve hayatından randıman alamaz. İnsan bu dünyadan tatmin olamadan gider. Dünyası perişan, Ahireti ateş olur. Bugün gördüğümüz gibi insanlık huzursuz, insanlık kurtuluş arıyor. Bir sosyalizme, bir komünizme, bir kapitalizme, bir kemalizme, bir demokrasiye, ama bunlar kaç kişiyi mutlu edebiliyor? Bu günlerde sosyalist ülkelerin hali malum... Evet, insan kendisini yaratanın tarifnamesi olan, KUR'AN ve Peygamber'e dönmedikçe yaratanın istediği şekilde yaşamadıkça ilahi nizama dönmedikçe tatmin olamaz, olamaz, olamaz.

Kur'an'ı, insanı yaratan göndermiş, yaratan bilmez mi? (Haşa), elbette bilir. O Kur'an, insanlığın hayat projesi insanlığın kurtuluş reçetesi, ölümlerin değil, dirilerin kitabıdır. İnsanları zulümden kurtarıp huzurlu bir hayat yaşatacak Allah (c.c.) tarafından gönderilmiş bir nizamdır. Bir hayat nizamı... Yoksa sadece Allah ile aramızda bir vicdan ve ahiret işi değildir. Önce bizi yoktan var1 eden, Allah'ı (c.c.), Kitabı Kur'an'dan kısaca tanıyalım. Nasıl bir Allah'a inandığımızı bilelim ki inanmak bir şey ifade etsin. Allah (c.c.) vardır. O olmasaydı, hiç bir şey olmazdı. Varlığının başlangıcı ve sonu yoktur. Sonradan var olmuş hiç bir şeye benzemez. O'nun varlığı kendindendir. Asla başkasında değil... Bütün sıfatlarında tekdir. Eşi ve benzeri yoktur. Her şeyi bilen, her şeye gücü yeten, dilediğini yapan, gören, işiten kendine mahsus hal ile konuşan (ki Kur'an) onun kelamı, her şeyi var eden, her şeyi dilediğinde yok eden, yaratan, dünyada herkese acıyan, ahirette yalnız inananlara acıyandır.

Bütün kâinatın mutlak ve hakiki sahibi, her türlü noksanlıktan uzak her çeşit hadiselerden selamette olan, yarattıklarını selamete çıkartan, doğmayan, doğrulmamış olan, kendine sığınanlara emniyet veren, bütün varlıkları gözetip koruyan, hakiki ve mutlak kuvvet ve üstünlük sahibi, emir ve fermanına karşı konulamayan, dilediğine zorla yaptırmaya muktedir olan, büyüklükte eşi olmayan, mağfiret eden, bağışlayan, çeşit çeşit nimetleri karşılıksız ihsan eden, rızıklandıran, dilediğine rızkı daraltan, dilediğine rızkı açan, alçaltan, yükselten, izzet

veren, hamd ve senaya, övünmeye layık olan, ilmiyle her şeyin sayısını bilen, ölümden sonra diriltlen, kendi zatında sıfatlarında, isimlerinde, kanunlarında, hükümlerinde ortağı ve benzeri olmayan Allah'u Zülcelal hiçbir şeye muhtaç değildir. Her şey, O'na muhtaçtır. Alametleri ile varlığı aşikâr olan, varlığıyla görünmeyen, kâinatı tek başına idare eden, istediğini istediği zaman toplayan, insanları kıyamet günü hesap için toplayan, çok sabırlı, mutlak sahibimiz, esirgeyen ve bağışlayandır. Merhameti çok, azabı da çetin olan, Allah (c.c.) dır O.

Evet, istesek de istemesek de, Allah'a döneceğiz. Hem de malı, mülkü, makamı, rütbemizi bırakıp, Allah'a hesap vereceğiz. Kendimizi Allah'a hazırlayalım.

Rabbimiz şöyle buyuruyor: **"O insanlar sandılar mı ki, iman ettik demeleriyle bırakılacak, imtihanı çekilmeyecekler."** (Ankebut Suresi, 2)

İnandık demekle iş bitmiyor, imtihanı başarmak gerekli. Basit dünyevi imtihanlar bile kolay kazanılmazken, ebedi hayat imtihanı kolay olur mu? Kendini aldatma.

"Andolsun biz her ümmete Allah'a ibadet edin, tağuta tapmaktan kaçının diye tebliğ etmesi için bir peygamber göndermişizdir."(Nahl Suresi, 36)

Evet... İslam ve Müslüman bu. İşine gelmiyorsa inanmazsın. Çünkü dinde zorlama yoktur. Ama Müslümanım diyorsan böyle inanmak mecburiyetindesin. Allah'ın bizim ibadetimize ihtiyacı yok. Bizim ihtiyacımız var. Eğer Allah'ın istediği gibi olursak hem dünyamız, hem Ahiretimiz rahat olur. Rabbimiz inandıklarını söyleyen lakin indirdiği hükümlere göre hareket etmeyenlere ne diyor: **"Şunları görmüyor musun? Kendilerinin sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını sanıyorlar da, hakem olarak tağuta başvurmak istiyorlar. Oysa kendilerine onu inkâr etmeleri emredilmişti. Şeytan da onları iyice saptırmak istiyor."** (Nisa Suresi,60)

Evet, kardeşim, Rabbim bizi şeytanın saptırdığı kişilerden eylemesin ve kendilerini inandık sanıp, işlerinin çözümü için, tağuta, yani, kanun koyucu, hüküm koyucu olarak Allah'dan başkalarını tanıyanlardan etmesin. Evet, inandım demen; hatta birtakım ibadetler yapman, meseleyi halletmiyor. Tüm hayatında Allah'ın dinini uygulayacaksın. .

Bunlar. Allah'ın ayetleridir. Tefsir kitaplarından araştır, oku. Dinimizin ilk emri okumak. Artık spor haberlerine kulak verdiğin kadar, Allah'ın haberlerine kulak yer. Başımıza gelenler hep bilmediğimizden oldu. Öğrenelim fırsat elimizde, çünkü şu an yaşıyoruz, yarın yaşamayabiliriz.

"Bu Kur'an insanlara açık bir tebliğdir, bununla hem korkutulsunlar, hem Allah'ın tek bir ilah olduğunu bilsinler, hem de temiz akıl sahipleri düşünüp öğüt alsınlar."(İbrahim Suresi,52)

Her gün birçok defa **"La ilahe illallah"** yani, Allah'tan başka ilâh yok dememize rağmen ilâhın ne manaya geldiğini bilmediğimizden, Allah'tan başka ilâhlara taparız da farkında olmayız. Onun için ne dediğimizi bilmemiz gerekir. Okumadan her hangi bir kâğıda imza atmayan sen, kelimeyi şهادet söylemekle neyi tasdik ettiğini bilmelisin. Kelimeyi şهادet bir şeyler ifade ediyor. Bir anlamı var. Ben şahitlik ederim ki, Allah'tan başka ilah yok. Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)Allah'ın kulu ve son peygamberidir.

İlâh: Isınılan, güvenilen, şiddetli bir sevgiyle yönelilen, aşırı özlem ve kulluk edilen, kendisine tapılan, sahip olan, itaat edilen, yüceltilen, sevgisine bağlanılan, besleyen, işleri düzene sokan, gözeten, idare eden, hükmeden, idare edip hükmetmekle beraber, idare edilenlerin itaat etmesi, boyun eğmesi gereken.

Eşhedü: Şahitlik etmek, görmek, bir şeyin doğruluğuna inanmak, yemin etmek. Evet, Müslüman şهادet getirdiğinde şöyle diyor: Allah'a döneceksiniz, Allah'a mutlaka hesap vereceksiniz! Cennetin tadı ve güzel kokusu beş yüz senelik mesafeden duyulur. Dünya maişetini ahiret ameli ile talep edenler para karşılığı dini satanlar cennetin kokusunu duyamazlar.

Kendimizi aldatmayalım, kendimize gelelim. Eğer bu dünyada kendimize gelemesek, ateş bizi kendimize getirecek ve ahirette mutlaka o yüce Allah'a dönüp bu gerçekleri itiraf edeceğiz ve orada ki pişmanlık para etmeyecek.

İslam, tüm insanlığın bir hürriyet fermanıdır. İnsanlığın kurtuluşu buna bağlıdır. İslam'a, Kur'an'a, Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)ya iman ve itaat edenler kurtulur. Başka yol yok. Yeryüzünde kula kulluk etmekten kurtulup, bir tek Allah'a kulluk etme. Bu da ancak yalnız Allah'u Teâlâ'nın ilâhlığını ve âlemlerin Rabbi olduğunu ilan ile olur.

Onun için, can bedendeyken kendimizi kontrol edelim. Kendimize gelelim. Uyanmanın vakti gelmedi mi?

Allah'ın kâinatta koyduğu kanunlara, nasıl hareket etmek zorunluluğu var ise, hayatımız için gerekli olan ve bize peygamberiyle bildirdiği ne varsa, o emirlere de uymak, hem aklın, hem hayatın, hem de iman gereğidir. İşte hayat budur. Hayat ki, o hayatı veren için yaşandığında hayattır ancak. Gayesinden uzaklaşan bir hayat, hedefsiz akan sular gibi, çöllerde kayboluyor, buhar olup uçuyor.

Bu dünyada kimse de kalmıyor zaten. Biz Onun misafiriyiz dedik ya, gelen gidiyor, kimse kalmıyor, durmuyor. Getiren götürüyor. Giden

gelmez, gelen gider. Ve bir gün sen de gideceksin. Gideceksin ama nasıl gittiğin önemli. Ellerin kelepçeli olarak mı gideceksin, yoksa ayaklarından sürüye sürüye mi götürüleceksin, ya da görevini yapmış aziz bir misafir olarak mı gideceksin? İşte mesele bu. Peki, niye seni yaratana kul olmuyorsun? O'na kul ol. Çünkü sonunda yine O'na döneceksin. O'na hesap vereceksin.

O'ndan kork, başkasından korkma. Nihayet bu dünya geçici bir hayat, nasıl olsa sonumuz ölüm. Bu Allah'ın kanunu, var mı engelleyebileni, kimler öldü ve ölecek. Ne olur kendine gel, kime döneceğini iyi anla.

Belki rütben, makamın, mevkiin, bunu anlamayı engelleyecek ama unutma o makam ebedi değil. Senden önce başkası oturuyordu gitti. Sen de gideceksin. Ölümü düşün. İslam'ı öğren. Tabii, Allah'ın istediği şekilde imanı bozan şeyleri öğren, dikkat et ve Rabbinin şu ayetlerini iyi dinle:

"Biz sana Kur'an'ı insanlar için hak ile indirdik. Artık doğru yola gelirse, kendi menfaatinedir. Kim saparsa, ancak kendi zararına sapmış olur. Sen değilsin onların üzerine vekil." (Zümer Suresi, 41)

"De ki; Ey nefislerine karşı haddi aşmış kullarım. Allah'ın rahmetinden ümidi kesmeyiniz. Çünkü Allah (şirk ve küfürden başka) bütün günahları mağfiret buyurur. Şüphesiz ki, o, gafurdur, çok bağışlayıcıdır. Rahimdir, çok merhametlidir." (Zümer Suresi, 53)

"O'nun için, başınıza azap gelip çatmadan (Tövbe edip) Rabbinize dönün. O'na halis ibadet edin, sonra kurtulamazsınız." (Zümer Suresi, 54)

"Ey insanlar! Rabbinizden sakının ve öyle bir günün azabından korkun ki, baba çocuğundan bir şey ödeyemez. Çocuk da babasından bir şey ödeyecek değildir. Muhakkak ki Allah'ın vaadi haktır, olacaktır. O halde sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve sakın şeytan sizi Allah hakkında (O'nun yumuşak davranmasına mühlet vermesine güvendirerek) aldatmasın." (Lokman Suresi, 33)

"Cehennem kâfirler için, bir dönüş yeridir. Nice devirler boyunca içinde kalacaklar. Orada ne bir serinlik tadacaklar, ne de içilecek bir şey. Bir kaynar su ve irin içecekler. Bir ceza ki uygun (işledikleri amellere). Çünkü onlar hesaba çekileceklerini hiç ummuyorlardı. Ayetlerimizi de alabildiklerine yalanlamışlardı." (Nebe Suresi, 22-29)

"Ateşte olanlar, cehennem bekçilerine diyecekler ki: Rabbinize dua edin, (hiç olmazsa) Bizden bir gün azabı hafifletsin. (Cehennem bekçileri ateşteki kâfirlere) şöyle derler: Size peygamberleriniz

mucizelerle gelmediler mi? Onlar evet derler. O halde kendiniz yalvarın. Kâfirlerin yalvarıp yakarması ise, hep boşunadır. " (Mü'min Suresi, 49-50)

Ey Müminler!

Umutsuz olmayın. Allah'ı Zülcelal'in vaadi haktır. Onu söndürmeye, onu önlemeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Yeterki bizler şuurlu, akıllı, gerçek Müslüman olalım.

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُنِمْ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾

"Onlar ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır.(İslamı yeryüzüne hâkim kılacaktır.)" (Saf Suresi,8)

وَأُخْرَىٰ تُجْزَوْنَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

"Seveceğiniz başka bir kazanç daha var: Allah'tan bir yardım ve yakın bir fetih (Mekke'nin fethi). Ey Muhammed! Müminleri müjdele!" .(Saf Suresi,13) (Müminlere her zaman bir müjde,Nusret,zafer vardır.Yeterki Müminler Allah'a dayanıp Resulüne itaat etsinler.

"İşte bu ayetler,bir öğüttür.Artık dileyen iman eder,öğüt alır.Rabbine giden bir yol tutar." (Müzemmil Suresi, 18)

Allah aşkına Muhammedî olalım, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kibar, nazik, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

Dostumuzu düşmanımızı tanıyalım. İslam düşmanlarının, kâfirlerin, müşriklerin, münafıkların Haçlıların el ele verdiği, İslam'a ve Müslümanlara maddi ve manevi her türlü hile ve desiseyi uygulayıp, Müslümanların birliğini, kardeşliğini, inancını, itikadını bozmak, vatanlarını işgal etmek, milli servetlerini sömürmek, kendilerine itaat eden, emirlerinden çıkmayan birçok haini de işbaşına getirerek Müslümanların uyanışına, dirilişine, birleşmesine, yeniden güçlenmesine engel olmak için harıl harıl çalışmakta, milyarlarca dolarda harcamakta.

Onun için Ey Müslüman! Özüne dön. Kur'an'a sarıl. Allah'a ve Resulüne itaat et. Şerefli ecdadının emanetlerine sahip çık. Güneş balçıkla sıvanamaz. Başka çıkış yolu yok. Atalarımız boşuna söylememiş; Gâvurdan dost, domuzdan post olmaz.

Zikir Ehline Bazı Önemli Hatırlatmalar

Aziz Kardeşlerim!

Peygamber (s.a.v) Efendimiz, “*Sözlerin en güzeli Allah’ın Kelâmı, yolların en doğrusu, en güzeli ise Muhammed’in yoludur*”.Buyuruyor.(*Buhârî, Tefsîr 34/2, 111/2; Müslim, Cum’a 43.*)

“*Kim sünnetimi ihyâ ederse beni seviyor demektir. Kim de beni severse, Cennet’te benimle beraberdir.*” buyurarak. Hem sünneti yaşatma emri vermiş, hem de sünnetine sarılmayı kendisiyle ilişkilendirmiştir. (Tirmizî, İlim 16.)

“Kim benim fitratımı (yaratılıştan sahip olduğum özellikleri) severse, sünnetimi yol edinsin” (*Abdurrezzâk, Musannef, VI, 169; Beyhakî, Sünen, VII/77.*)

Efendimiz(s.a.v), kendisine duyulan sevginin de imanla ilgisi olduğunu belirtmiştir. “*Allah’a andolsun ki, hiç biriniz beni babasından ve evlâdından ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe (gerçek manada) iman etmiş olamaz.*” (*Buhârî, İman 8; Müslim, İman 69-70.*)

Dinimizin iki kaynağı vardır. Kur’ân-ı Kerim ve Peygamberimizin (s.a.v) sünneti. Sadece Kur’ân ile dinin gereklerini yerine getirmek mümkün değildir. Kur’ân’ın hayata geçirilişi, yaşanışı Peygamber (s.a.v)Efendimiz tarafından gösterilmiştir. Efendimizin(s.a.v), bir müslüman olarak nasıl yaşadığını göz ardı ederek müslümanca yaşamak mümkün değildir. Peygamber (s.a.v), dini yaşarken şüphesiz bu hayat tarzını kendi kendine uydurmamıştır. Zaten bir peygamberin, Allah’u Teâlâ’nın tasdikinden geçmeden din adına bir söz söylemesi, bir icraatta bulunması imkânsızdır. Onun için Aziz Kardeşlerim: **Büyük Allah dostu müşhidimiz Hacı Mustafa Hayri Baba(k.s) Hazretleri Müridlerine seslenirken şöyle diyordu:**

Evladım! Dünya ve ahiret saadeti ancak Allah’ı zikrededir. Allah’ın zikrini yapanlar dünya ve ahiret selamet ve saadetine ererler. **Şeriatla tarikatla amel edenler muvaffak olurlar.** Yolumuz, şeyhimiz, mürşitlerimiz, pirllerimiz büyük zatlardır. Kuvvetli bir yoldur. Büyük bir caddedir. Çalışan mahrum kalmaz, inşallah. Hem dünyada, hem ahirette. Yaramazların, bozguncuların anlattıklarına aldanmayın. Çatal kazık yere batmaz. Şâh Abdulkâdir Geylânî’den rucû’ eden (dönen) mürit kolay, kolay felah bulmaz. Giderse kolay, kolay iflah olmaz... Siz bilmezsiniz, bu yolun birçok halleri var.

Ben 12 tarikten izinliyim, 12 tarikten mezunum. Sonra bizim kolumuz, elhamdülillah çok yüksek bir koldur. Pirimiz de bütün evliyanın başı, reisi... Onun halifeleri de, hep zamanın kutupları. Onun için de mürşid-i azam, büyük mürşitler Peygambere vekâlet yapmışlar. Hep Kutbu'l-Aktab'tan gelip Kutbu'l-Aktab'a gider.

Peygamber (s.a.v Efendimize senelerdir vekâlet, naiblik yaparım elhamdülillah... 40 senedir bu yolda çalışıyorum. Yolumuz, hak yoldur. Çok kuvvetli bir şeyh vermiş. Pirimiz zaten pirlerin başı, evliyaların reisidir.

Sonra varlık ve benlik için değil de, evvel Allah'ın izniyle benim şeyhim 12 tarikten mezundur. 12 tarikten de bana izin vermiştir. Yani 12 tarikten irşada memurum. On başı, çavuş falan filan değil... 12 tarikten mezunum. Ama asıl işlettiğim tarik; kadiri, birinci kadiri... Yetki verilenler de bizim vekillerimiz, naiblerimizdir. Onlarda 12 tarikten icazetlidir.

Bütün tarikatlar haktır. Hakk'a giden yoldur. Lakin en büyüğü, en alası, en kuvvetlisi Tarik-i Kâdirî'dir. **Şâh Abdulkâdir Geylânî** gibi bir veli ne gelmiş, ne gelir. O ne güzel söylemiş; ***Bizden önceki güneşler battı. Bizim güneşimiz ebediyyen batmayacaktır.***

Bu Kâdirî'ye yapışın, çalışın inşallah feyz-yâb olursunuz. Onun bunun, şunun bunun anlattıkları nefsanî, şeytanî insanların sözlerine aldırmayın.

Beni anladınız, değil mi? İnsanın gözü açık olursa açık olur.

Bu aciz, bu fakir... Hakiki mürşit, şeyh elinden tutmuşum. Pirim de yüksek, mürşitlerim de çok yüksek elhamdülillah. Bize yapışan, tarik ile gidenler Allah, Rasûl ve Pirimizden, Şeyhlerimizden feyiz alırlar inşallah.

Hiç şüphe etmesinler. Tarikimiz, yolumuz, halimiz, ahvâlimiz mükemmeldir elhamdülillah.

Hepsi paşa, generaldir; yüksek veliler, yüksek meşâyıhlar Peygamber sallallahu aleyhi ve selleme senelerce vekâlet etmiş, nâib; Peygamber vekilliği yapmış, generallik, manevî paşalık kazanmış veliler...

Bizim silsilemiiz böyle, zincirimiz böyle gider elhamdülillah. Anladınız mı?

Toplantılarımıza, halaka-ı zikre her hafta, hafta da bir iki gün devam ediniz.

“Evlatlar! Biz cehriyiz, yani okuyacağımız esmâları sesli okuruz. Ne çok yüksek sesle bağırarak ne de yavaş olarak biz orta yükseklikteki ses tonuyla okuruz.

Zikrullahta Hz. Ebubekir Sıddık (r.a) Efendimizin sesi çok az çıkar, Hz. Ömer Efendimizin (r.a) sesi ise çok gür çıkarmış. Peygamber Efendimiz (s.a.v) zikrullah sırasında:

“Ya Ebubekir! Ya sen sesini biraz yükselt ya da ya Ömer, sen sesini biraz alçalt” buyurmuştur.

Zikrullahta bazı kardeşlerimizin sesin yavaş çıkmasını istemeleri üzerine de, Mürşidimiz buna da bir misal vererek: “Zikreden insan nefsiyle harbe girmiş demektir. Harpte düşmanla harp ederken kılıcı düşmana hafifçe vurursa mı iyi keser yoksa daha kuvvetli vurursa mı daha iyi keser? Bu da buna benzer sen zikir çekerken nefsinle harp ediyorsun demektir. Düşman olan nefsine muhakkak esmâyı kuvvetli kuvvetli söyleyerek onu sindirip mağlup edersin. Aşkla şevkle isteyerek kuvvetli çalışmak lazımdır” diye buyurdular. Onun için Aziz Kardeşlerim:

1. Allah’ı zikretmek her zaman lâzımdır. Bunun için maddenin getirdiği ağır bunalımlardan kurtulup kalp ve ruh huzuruna ermek ancak Cenab-ı Allah’ı çokça zikretmekle mümkün olur.

2. Nefsini tezkiye ve terbiye etmekle, Allah’ın rızasını kazanmaya talip olan mürit, günlük zikrini hiç aksatmadan yapmak mecburiyetindedir. Aksi takdirde Hadis-i Şerifte işaret edildiği üzere cennet ehli cennette oldukları halde, dünyada iken Allah’ı zikretmeden geçirdikleri günlerine nedamet edecekler, pişman olacaklardır. Ayrıca günlük zikrini yapmayan mürit zikrin manevi lezzet ve bereketlerinden istifade edemez.

3. Bir mürşitten el alan bir mürit ona söz vermiş, ahdetmiştir. Dinimizde ahde vefa etmek emredilmiştir. Onun için mürit ahdini bozmayan kişidir. Allah’ın emirlerine sınıksız sarılır, yasaklarından şiddetle kaçınır. Beş vakit namazını vaktinde eda ederek orucunu tutar, hali vakti yerinde ise haccını yaparak zekâtını da verir. Ayrıca kaza namaz ve ibadetlerini bir an önce ikmal etmeye uğraşır. Kalbe perde olan boş şeylerle dilini meşgul etmez. Ayağını kötü yerlere atmaz. Azalarının hiç birisi Allah’ın (cc) nehyettiği semt ve mahallere gitmez. Beşer hali elde olmadan işlenen günahlar olursa hemen tevbe ve istiğfar ederek, Cenab-ı Allah’tan affedilmesini diler. Eğer vakit ve fırsat buluyorsa farz

namazlardan sonra bazı nafileleride ifâ eder. Bunlar kuşluk namazı, akşam namazından sonra kılınan evvâbin namazı, bir de tehecçüd namazlarıdır.

4. Güzel ahlâk sahibi olmaya, herkesin gıpta edip imrendiği bir müslüman olmaya gayret eder. Bu hususta mensubu olduğu silsileye, mürşide söz getirmemeye gayret gösterir. Kısacası Resulullah'ın sahip olduğu Kuran ahlakıyla ahlaklanmaya çalışır.

5. Mevcut diğer hak tarikatları ve onların mensuplarını da sever. Ama mensubu bulunduğu tarikatı daha çok severek, onun ilerlemesi, yükselmesi için canla başla çalışır. Bunu yaparken kırıcı, ezici, usandırıcı, yıkıcı olmaz. Bu hususta örneğimiz peygamberimiz, onun yüce sahabeleri ve tasavvufta büyüklüğünü ispat etmiş kişilerdir.

6. İhvanlar arasında sevgi ve saygı çok önemlidir. Aynı mürşidden el almış müridler Allah rızası için birbirlerini severler, bu hususta katıksız, hilesiz bir şekilde birbirlerini seven kimseler için enbiyanın ve şühedanın bile imreneceği, göz alıcı parlaklıkta köşklerin hazırlandığını haber veren Peygamber Efendimizin mübarek sözleri bize daima yol göstermeli ve en büyük önderimiz olmalıdır.

7. Tarikat ve tasavvufun dışında olup, bunun tadını tatmayan kimseler çoktur. Bunlar ister ilim sahiplerinden olsun, isterse olmasın, bu yolun yolcuları olan sizlere sataşp söz attıkları zaman asla incinmemeli ve kırılmamalısınız. Onlara hayır dua etmeliyiz. Her ne olursa olsun onların dedikleri bizleri yolumuzdan alıkoymamalıdır. Çünkü kişi bilmediğinin düşmanıdır denilmiştir.

8. İnsanlığın ağır fesada düştüğü, gittikçe bozulduğu bir devirde yaşıyoruz. Bunun için en yakınlarımızdan başlamak suretiyle islâmı tatlı dil güler yüzle yolunu şaşırmışlara anlatmak mecburiyetindeyiz. Bunu yapabilmemiz için en çok bilgimizi artırmalı, boş bulunduğumuz zamanlarda kitap okumalıyız. Öncelikle farzı ayın olan ilimleri öğrenmek için fıkıh ve ilmihal kitaplarını zaman zaman okumalıyız. Ayrıca tasavvuf ve tarikata ait bilgilerimizi artırmamızda zaruridir. Bunun için bu sahada yazılmış ve tavsiye edilen eserleri de okumak icap eder.

9. Çok uyanık olmalıyız. İslâm düşmanlarının bizi hangi silahla vuracaklarını, vurmak istediklerini anlamalıyız, kavramalıyız. Bunun için onların silahlarına gerek maddeten, gerekse manen aynııyla karşı koyup hiçbir saniyenin islâmın yükselmesi için kan akıtılmadan geçmediğini ve

bu dinin böyle meşekkatlerle ve şehitlerin kanları ile bir gül gibi bize teslim edildiğini düşünerek hizmet edip çalışmalıyız. Böyle samimi çalışanlara her hususta yardımcı olmalıyız.

10. “Allah katında en üstününüz ondan en çok korkanınızdır.” buyuran Cenab-ı Hak’kın ayetine kulak vermeliyiz. Bunun için rengi, ırkı, cinsi, ne şekilde olursa olsun “Müslüman müslümanın kardeşidir” hadisi şerifini hatırimızdan çıkarmamalıyız. Bunun için Allah düşmanlarını, Kur’an ve islâm düşmanlarını, peygamber ve müslüman düşmanlarını çok iyi tanıyıp onlara asla yardımcı olmamalı ve onlar bizim en yakınlarımız bile olsa asla sevmemeliyiz. Bunun için **“Kişi sevdiği ile beraber olur”** Hadisi şerifini asla unutmamalıyız. Mücadele suresinin 22. ayet-i kerimesini düşünün düşünün okumalı ve anlamalıyız.

11. Şeytan ve nefis; Kur’an-ın ve Hadisi Şeriflerin haber verdiğine göre insanın en azılı düşmanlarıdır. Bunun için Peygamberimiz (s.a.v) “Senin düşmanlarının en düşman olanı iki göğüs kafesinin arasında bulunan nefisindir” buyurarak nefsin; **“Şeytan insanın kanına hulul ederek orada dolaşır”** hadisi ile de şeytanın ne azılı, bize en yakın düşman olduğunu haber vermişlerdir. Bu yakın düşmanlara karşıda mücadele etmeliyiz. **Unutmamalıyız ki; bu iki düşmanın en öldürücü silahı ‘kelime- i tevhit’ dir, ‘zikrullahıtır’ yani Rabbimizi zikretmektir.**

12. Zaman zaman yapılan toplu zikir meclislerini de kaçırmamaya gayret etmeliyiz. Çünkü böyle zikir meclislerinde feyiz ve bereket vardır. Allah’ın (c.c) rahmetinin bu meclislerin üzerinde olduğunu unutmamalıyız. Ayrıca Cenab-ı Hak’kın seyyah meleklerinin bu meclisleri ziyaret ettiğini, buraların cennet bahçelerine teşbih edildiğini düşünerek böyle yerlere koşmalıyız. Bu hususta **“Onlarla düşüp kalkanlar bile cehennemlik olmaz” hadis-i şerifini unutmamalıyız.**

13. Duayı da çokça yapmalıyız. Çünkü dua müminin silahıdır. Mümin mümine dua eder. Allah’ı tanımayanların hidayet bulmasını Cenab-ı Hak’dan diler. Gerek açıktan gerekse gıyabında mümin kardeşine hiçbir zaman duayı elden bırakmaz. Özellikle dualara icabet saatlerinde duayı bir ganimet bilir. İcâbet saati ne demektir? Allah’u Zülcelalin yapılan duaları kabul ettiği zamanlardır. Mesela Cuma günü öyle bir saat vardır ki; bu saatte içten yapılan duaları Cenab-ı Hak kabul eder.

14. Sabrı da elden bırakmamalıyız. Her türlü gelen musibet ve belaya karşı sabır en güzel zırhımız olmalıdır. Onun için bir darb-ı mesel olarak söylenilen “**Sabreden derviş muradına ermiş**” sözü ne kadar yerinde söylenmiştir. Hiç unutmamalıyız ki mülkün yegâne sahibi Allah’u Zülcelal dir. Veren de O’dur, vermeyende O’ dur. İstedğinde çekip alan da O’dur. Bütün bunlara sabretmek verilen nimetlere de şükretmek mecburiyetindeyiz.

15. Ailemizi ve çoluk çocuğumuzu da islah ve terbiye etmeye, islâmi yaşayışlarına son derece itina göstermeye de mecburuz. Kendimizin ve nefsimizin islâhından sonra bu da zaruridir. Bu manevi yolda, ailemiz ve çocuklarımız hakkında tenkit edilip kötü gözle bakılmamamız için buna son derece itina göstermeliyiz. Kur’an-ı Kerimde “**Ey insanlar, kendinizi ve ailenizi, çoluk çocuğunuzu yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennem azabından koruyunuz.**” diye buyurulmaktadır. Bunun için onlara zaman zaman nasihat etmeliyiz. Onlara islâmi terbiyeyi ve islâmi bilgileri vermeliyiz. Bu aile reisliği vazifemizi yaptıktan sonra tamamen Allah’a tevekkül etmeliyiz. Şayet onların kötü halleri varsa onlar için ihlâsla Cenab-ı Hak’ka dua edip yalvarmalıyız. Unutmamalıyız ki ana-babanın evladı hakkında ki duası er geç kabul olunur.

16. Tarikat yolu sadece erkeklere mahsus bir yol değil. Bilakis kadınlar da usulü dairesinde kendi aralarında eğer imkân ve fırsat bulurlarsa zikir meclisleri teşkil edebilirler. Bunun için kendisine ders verdiğimiz bir kimse arzu ederse sadece bu hususta olmak üzere vekâlet yoluyla izin ve musâde aldıktan sonra hanımına da bu dersi tarif edebilir. Çünkü Kuran-ı Kerim “**Allah’ı zikreden erkeklerle Allah’ı çokça zikreden kadınlar**” buyurmaktadır. Bu zikir meclisleri sadece bir gurubun değil bilakis her isteyenin iştirak edeceği meclisler olmaktadır. Yalnız kadınlar böyle zikir meclisleri düzenlerken islâmi ölçülere son derece dikkat etmeli, en küçük fitne kıvılcımının parlamasına müsade etmemelidirler. Bunun için:

a. Bir kadın müride günlük dersini yapar.

b. Sadece kadınlar kadınlarla haftalık toplu zikir meclislerine iştirak edebilirler.

c. Bu toplu zikir meclislerinde hiçbir fitneye sebep olmazlar. Bunun için vecd, cezbe halleri gibi hallerin vuku bulduğunda seslerini yabancı erkeklerin duyabilecekleri şekilde yükseltmezler.

d. Böyle bir toplumda zikir halkasını idare eden mutlaka izin ve musade verilmiş kendi hemcinslerinden bir kadın bulunur.

e. İslâmi ölçülerin dışına çıkılmaz. Özellikle bu meclislere gidenler, ilk önce kocalarından izin isterler. Gidiş gelişlerinde vakar içinde bulunurlar. Tabiatıyla tesettüre son derece riayet ederler. Kadınların umumi hastalıklarından olan dedi kodu ve malayâni hiçbir zaman olmadığı gibi, özellikle o toplumda hiçbir surette yer almaz. Geliş ve gidiş, orada bulunuş sırf Allah rızası için olur.

17. İlk bağlandığımız kapıya hizmetçi olacağız. Bir öteye bir beriye yalpa yapan mürid, bu manevi yolda istenilen maksada ulaşamaz. Hz. Ali(r.a) “**Bana bir harf öğretenin kölesi olurum**” buyurmaktadır. İlk defa bize tasavvufi, manevi bilgileri sunan kapıya sınıksız yapışmak hem verdiğimiz sözün gereğidir, hem de tasavvufta mürid olmanın edeplerindendir. Aksi olanlar istikrarsız olanlardır. Hiçbir yerde tutunamaz, başarılı da olamazlar. Tasavvufi ön bilgilerden, hatırlatmalardan olan bu bölümde en çok üzerinde durulması lazım gelen madde bu olacaktır. Çünkü müptedi olan salıklar, ilk tadı ve hazları almaya başladıktan sonra şeytan onun kanına hulûl ederek bu yoldan saptırmaya uğraşır. Eğer başırırsa o müridin kalbini muallâkta, verdiği ilk sözünü tutamayan, istikrarsız bir kalbe sahip kimse yapar ve böylece o mürid ne ondan ne ötekinden feyz alamadan, koskoca bir deniz ortasında dalgaların tesiriyle yalpa yapan bir madde gibi yalpalar durur. Hangi sahile oturacağı malum değildir. Veyahut ta sahile selamette çıkıp çıkamayacağını kimse bilemez.

İlk sözü verdiği kapıya bağlanma hususunda şunları söylememiz de mümkündür. Böyle bir mürid bir mürşidin önünde manen silsile yolu ile ta ilk mürşide kadar varan meşayihler önünde söz vermiştir. Bu sözü bozmaması lazımdır. Böylece o silsilenin terbiyesi altına girmiştir. Onlar çık demedikçe çıkmak, başka yollar aramak hiç hoş değildir. Zaten bir mürşid kendisinden inabe alan bir müridini asla bırakmaz. Yani bir mürid bir kapıda gıdalanan ondan sonrada başka follukta yumurtlayan tavuk olmamalıdır. Manevi gıdayı aldığı kapıya hizmet etmelidir.

18. Mürşid seçerken gerçekten kâmil bir mürşid aramalı ve onun mutlaka silsileden silsileye gelecek şekilde devam eden icazetli olanını bulmak lazımdır. Bu gördüğümüz medeniyet âleminde bazı mesleklerde veya mekteplerde nasıl şahadatname veriliyorsa, manevi mektepler olan tasavvuf mektebinde de silsile yolu ile tastikden geçe geçe ta ilk mürşide ve oradan da Resulullah(s.a.v)’a varıncaya kadar, izin ve musaade alındığına, bu hususta yetkili kılındığına dair kandisine mürebbisi, mürşidi tarafından böyle bir şahadetname verilir ve yalnız bu şahadetnameyi hak edenler alır. Böyle bir kimseye yetki verildiğine göre ondan el almada bir sakınca yoktur. İşi kötüye kullananların mevcut olduğunu düşünerek dikkatli olmalıyız.

Her "mürşidim" diye ortaya çıkan kişinin mürşid olamayacağını unutmamalıyız.

19. İhvanlar kendi aralarında, külfet ve meşakkate varmadan birbirlerinden, manevi hayatlarından istifade etmek için ziyaretleşmelidirler. Bu ziyaretler islâmi ölçüler içerisinde ailece de olabilir. Ailelerinde böylece birbirinden faydalanmaları temin edilmiş olur. Böylece bu ziyaretler manevi islâmi ticaretlere dönüştürülmüş olur. Yani islâmi noksanlıklar birbirlerimizden istifade edilmek suretiyle giderilmiş olur. **Kötü aileler kötü örnek olurlar. Deri dükkânında çalışanın üzerine, elbiselerine nasıl kötü koku sinerse, kötü ailelerle münasebet kurmakta iyi ailelere kötü kokuların sirayet etmesine sebep ve vesile olacaktır. Gül ile bulunan nasıl güzel kokular taşırsa, iyilerle düşüp kalkmakta iyilikler kazanmamıza sebep olacaktır.** Ziyaretlerimiz sık sık ve usandırıcı olmamalı. Resulullah (s.a.v)’ın “Zaman zaman ziyaret et ki muhabbetin artsın.” sözü bize bu hususta delil olmalıdır. Kelime-i tevhid bayrağı altında toplanan her müslümana, islâma hizmet etmek için bu kapı açıktır. Bu hususta kim olursa olsun ayırım yapılmaz. Çünkü dinimiz ayırıcı değil birleştiricidir, nefret ettirici değil sevdircidir.

20. Her zaman her yerde mürşide bağlılık. Dünyanın hangi ucunda olursa olsun bu bağlılık sağlamdır ve asla kopmamalıdır. Bu hususta ‘mürşid elinde mürid gassal elindeki meyyit gibidir’ sözünü unutmamalıyız.

21. İhvanlar arasında ayırım ve seçme yapılmamalıdır. Özellikle zikir halkalarına devam etmek isteyenlere bu kapı açıktır. Herkes gelebilir.

Allah'ın rahmetinden kimsenin kimseyi mahrum etmeye, kovmaya yetkisi ve selahiyeti yoktur. Belli olmaz kimin kimden üstün olduğu. Bunun için hiçbir kimse hor ve hakir görülemez. İçki ve kumar masaları başından kalkıp da zikir halakalarına bir defa gelmekle, eski kötü hallerine tamamen pişman olup dönenler vardır. Hem de öyle ki; böylelerinin mesafe alışları da daha sür'atli olmaktadır.

22. İnsanların ve özellikle ihvanların yaptıkları hataları islamiyete ve tarikat-ı aliyeye atmamalıdır. Bilakis İslamiyet bir ayna, islamiyeti yaşayışımıza görede aynadaki görüntü kendi görüntümüz olacaktır. Bu aynanın önüne kendimizle oraya siyah bir bez asacak olsak aynadaki görüntü siyah olur ve onu görürüz. Beyaz bez asacak olursak onu görürüz. Şimdi ayna siyah bezden başkasını göstermiyor diye, nur gibi parlayan aynaya (islamiyete) suç bulmak yanlışır.

23. İhvanlar birbirlerinin menfaatlerini korumalıdır. Kendi menfaatini mümin kardeşinin menfaatinden üstün tutmamalıdır. Sahabeler gibi olmalıdır. Sünen-i Ebu Davud da zikredilen bir hadiste anlatıyorlar: ***“Bir harpte ganimetten payımıza bir ok bile düşecek olursa o okun demirli tarafını bir müslüman kardeşimiz tüylü tarafını da diğer müslüman kardeşimiz almak üzere paylaştık.”*** Yani buna biz tefâni diyoruz, birbirine kenetlenme birbirinde yok olma hali.

24. Kusursuz kimse olmayacağı için kusurlu gördüğümüz müslüman kardeşlerimizi affetmeli gerekirse ona nasihat etmeliyiz. Onların kusurları bizi islâmiyete ben onun yaptığı hatayı yapmayacağım diye daha çok bağlamalıdır. Böylece azmederek iradesini zorlamalı ve affedici olmalıdır. Yoksa dünya üzerinde kusursuz insan ararsan ancak peygamberleri ve kemal sahibi kimseleri bulabilirsin, başkalarını bulamazsın. ***Unutmayalım ki kötüler olmasaydı iyilerin kıymeti, iyiler olmasaydı kötülerin kötü olduğu bilinmezdi. Cennet ucuz değil cehennemde lüzumsuz olamaz.*** Her ikisi de yarın boş kalmayacak dolacaktır. Cenab-ı Hak her şeyi çiftler çiftler yaratmıştır. Nasıl ki gece gündüzü kovalıyorsa O, acıya karşılık tatlıyı, erkeğe mukabil dişiye, güzelliğe eş çirkinliği, hayatın zıttı ölümü yaratmışsa; hayra mükabil şerri halketmiştir. Bunlar ilahi kanunlardır, kimse bu kanunları bozamaz. İyilerden olmaya gayret edelim. İyilerin Kur'an diliyle adı “Muhsinler” dir. Cenab-ı Hak: ***“Muhakkak ki Cenab-ı Hak muhsin olanların ecrini***

zayi etmez” buyuruyor. Peygamber efendimiz (s.a.v) de insanlar develer gibidirler, yüz deve de ancak bir deveyi haline elverişli bulursun buyurmaktadır.

25. Sevdiğimizi Allah için sevmeli, buğzedip sevmediğimizi de Allah için buğzedip sevmemeliyiz. Yolda giderken bana yan baktı diye bir mümin kardeşe küs durmak haramdır. Hele hele ihvanlar arasında bu hiç hoş değildir.

Peygamberimiz (s.a.v) : “ **Bir müslümanın bir müslümana üç gündün fazla küs durması helal değildir.**” buyurmaktadır. Ey hak yolunun yolcusu olan ihvan kardeşim kendini bu peygamberin koyduğu şaşmaz ölçüye vur. O zaman islâmiyetteki boyunun ölçüsünün ne olduğunu görürsün.

26. **Haset, kin, çekememezlik bu yolun taliplerinin semtine bile uğramamalıdır.** Bunlar insanın hasenatını yiyip tüketen korkunç hastalıklardır. Sende bu hastalıklardan varsa onu tedavi etmeye bak. **Bunun tedavisinin yolu tevhidin ağır tokmağıdır. Onunla o nefsin başını ez ki hastalıklardan kurtulasın.**

Peygamberimiz(s.a.v.); “**Haset etmek hasenatın hepsini ateşin odunu yediği gibi yer**” buyururlar.

27. Bu yolun yolcusu, haramların semtinden bile geçmesine musade etmez. Haramlar belli ve açıktır. Zina, kumar, içki, faiz, rüşvet, yalan-dolan, hile, dedikodu vb. Bunlar imanı zayıflatan tehlikelerdir. Bunlardan şiddetle kaçınmalıyız.

28. En büyük felaketlerden olan, insanları felaketlerden felaketlere sürükleyen dilin tehlikelerinden son derece sakınmalı ve dilimizi Allah’ın zikri ile ıslak tutmalıyız. Bu hususta Peygamber Efendimiz(s.a.v)’in “**Dilin Cenab-ı Hak’kın zikrinden yaş olmaya devam etsin.**” hadisi bizlere örnek olmalıdır, yolumuzu aydınlatmalıdır. Dilin afetlerinin ne derece büyük olduğunu sizlere şu hadisi şerifi de misal vererek hatırlatmak isterim. “**İki dudağı ile iki ayağı arasını bana garanti verene ben de cenneti garanti veririm.**”

29. İbadetlerimizi kalb huzuru ve huşuu içerisinde yapmalıyız. Yaptığımız amellerde riyaadan yani gösterişten sakınmalıyız. Riya amellerin en büyük afetidir. Bir amele riya karışırsa o hiç yapılmamış gibidir. Böyle bir mürâi kıyamet gününde eli boş olacaktır.

30. Farzların yanında nafile ibadetlerini de ihmal etme. Şunu unutma ki kul nafilelerle Cenab-ı Hak'ka daha çok yaklaşır. Nafile deyince sadece orucun değil namazında nafile olanı, haccın ve zekâtında nafile yapılanları vardır. Bunun için farz namazları kıldıktan sonra özellikle üç vakitte kılının nafile namazları yapmaya özen göster. ***Bunlar sabah namazını kıldıktan ve güneş doğduktan sonra kılınan Duha namazı, akşamın peşinden kılınan Evvabin ve geceleyin kılınan Teheccüt namazlarıdır.*** Bir hadisi kudside: ***“Muhakkak ki kul nafilelerle bana yaklaşır”*** buyurulmaktadır. Nafile nev'inden oruç tutmak ve benzeri ibadetlerle de bu yolun yolcuları Allah'ı Zülcelalin sevgisini kazanırlar.

31. Hiç olmazsa ibadetlerimizi yapacak kadar dini ilmihal bilgimiz olmalıdır. Buna farz-ı ayın olan ilimler demekteyiz. Bu bilgileri öğrenmek hepimiz için zaruridir. Çünkü ilimsiz ibadet noksan olabilir. Böyle ibadetler indellah makbul olmazlar. Böylece o tip insanlar akıntıya kürek çekenler olup ahirette de elleri boş olacak olan kimseler durumundan kurtulamayacaklardır.

32. Allah'ı Zülcelali her şeyimizden çok sevmeliyiz. Ona muhabbet ve sevgimiz günden güne artar olmalıdır. Onun büyüklüğünü düşünmeliyiz. Nasıl ve nice olduğunu düşünmekten men edilmişizdir. Bunun için dikkatli olmak mecburiyetindeyiz. Bize her türlü nimeti o vermiştir. Verilen bu nimetlerin şükrünü yerine getirmeliyiz. Ondan sonra peygamberini de sevmeliyiz. Yalnız sevmek laf ile olmaz. Seviyorum dediğin zaman icraatin de olacaktır. Şairin dediği gibi:

Eğer sözünde doğru isen ona itaat edersin.

Muhakkak ki seven kişi sevdiğine itaat eder.

Aşağıdaki altı esası iyi bilmeli ve tatbik etmeliyiz.

a. Kur'an'a yapışmak ve onunla amel etmek.

b. Resulullah'ın sünnetini iyi bilmek ve nefsinde yaşamak ve yaşatmak.

c. Yediğine, içtiğine dikkat etmek, haram lokmayı araştırıp yememek haramlardan el çekmek.

d. Hiç kimseye eziyet vermemek zulüm etmemek.

e. Büyük ve küçük günahların hepsinden sakınmak, şüpheli olanları terk etmek.

f. Allah hakkını, kul ve hayvan haklarını gözetmek.

33. Kur'an'a yapışmak. Yukarıda saydığımız esaslar aslında izah edilmekten varestedir. Böyle olmakla beraber kısaca izah edilmelerinde de fayda yok değildir. Hepimiz biliyoruz ki Kur'an-ı Kerim Cenab-ı Hak'ın hem kelamı hem de son kitabıdır. Bundan sonra kitap gelmeyecektir. Onun gelişiyse diğeri ilahi kitaplar hükümlerini kaybetmişlerdir. Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'i bir mucize olarak kıyamete kadar koruyacaktır. O doğmuş ve doğacak olan bütün fitnelerden kurtuluşa sebeptir. Onu bol bol okumalıyız. Okumakta yetmez içindekileri nefsimizde, ailemizde yani kısacası ölümümüze kadar tatbik etmeliyiz. Evlerde hapsedilip okunmayan Kur'an orada garip olduğu gibi, okunduktan sonra kendisiyle amel edilmezse yine gariptir. Müslümanlar olarak Kur'an-ı gariplikten kurtararak ona sımsıkı sarılmalıyız.

34. Resullullah (s.a.v)'ın sünneti Kur'an-ı Kerim'den sonra gelir. Ona da sıkıca sarılmalıyız. Sünnet deyince Rasulullah(s.a.v)'ın peygamberliğinden sonra yaptıkları, söyledikleri veya bir başkasının işlediğini gördüğü zaman Allah'ın emirlerine ters düşmüyorsa susarak hoş gördüğü işlerin cümlesidir. Kur'an-ı Kerim Rasulullah(s.a.v)'ın sünnetini övmüştür. Ondan gelen sayısız hadisler nasıl yaşayacağımızı bize göstermiştir. Bunların hepsi kitaplarda okunuyor veya anlatılıyor. İşte bunlardan kıl payı sapmamak gerekir. Sünnetinin ne olduklarını öğrenmemiz lazımdır. Sonra başkalarına da öğretmemiz İslâm kardeşliğinin icabıdır.

35. Haram lokma müslümanın iki dudağından içeriye asla girmemelidir. Peygamberimiz(s.a.v) kişinin kabirde ilk defa kokacak uzvu onun karnı midesi olacaktır buyurmaktadır. Haramlardan kaçmalıyız. Malların helal ve temizinden istifade etmeliyiz. Müslüman olarak bunları ihmal etmemeliyiz. Allah'ın helal kıldığını hiç kimse haram kılamayacağı gibi haram kıldığını da hiç kimse helal kılamaz. Unutmamak gerekir ki haram lokmadan temizlenmek ancak ateşle mümkündür. Haramlarla beslenen vücut günahlara daha meyyal olur. İbadetlere, hayr-ı hasenata karşı isteksiz ve tembel davranır.

Zikir nedir diyenler vardır. Peygamber (s.a.v) Efendimiz

أَفْضَلُ الذِّكْرِ قَاعِلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Hadislerinde

“Zikrin en efdali, La ilahe illallah zikridir. İmanın temelidir”(Kenzü'l İrfan 1001 hadis, s. 45/255.)

Buna kelime-i tevhid denilir. Allah zikrine de lafza-i celal denilir. Huzur-u kalp ile yapılmayan namaz hakkında hadis-i şerifte Efendimiz (s.a.v)

لَا يَنْظُرُ اللَّهُ إِلَى صَلَاةٍ لَا يُحْصِرُ الرَّجُلُ فِيهَا قَلْبَهُ مَعَ بَدَنِهِ

"Kişinin kalbi ile bedeni birlikte hazır bulunmadığı namazına, Cenab-ı Hak iltifat etmez," buyuruyor .(İmam Gazali, İhya-i Ulum)

Eşrefoğlu Rumi(k.s) Hazretleride, Müzekkinnufus kitabında üç şeyin Allah indinde sinek kanadı kadar kıymeti, değeri yoktur, diyor.

Birincisi; huzursuz namaz kılmak.

İkincisi; gaflet ile zikrullah etmek.

Üçüncüsü; sünnet-i seniyyeye uymadan salâvat getirmek.

Huzursuz namaz kılmak: Şöyle ki, cesedini kıbleye dönüp çevirdi, kalbini Allah’a çevirip huzurullahda tutamıyor. Ceset kıbleye dönmüş ama kalp cesedin dışında çeşitli gaileler, endişeler ile meşgul oluyor. Ceset kıbleye dönmüş, kalp ise huzurullahda değil. Cesedini her türlü yasaklardan, elini, dilini, gözünü, kulağını, sair azasını sair fiillerden alakayı ve ilgileri kesip, ancak kalbi huzurullaha bağlayıp, huzur ve huşu, edep erkânı ile aşk ve rızası ile kılmayı Cenab-ı Hak asan buyursun, âmin, ya Muin!

İşte kalbe Allah’dan başka gelenleri gücümüz yettiği kadar gayretle kalpte eğleştirmeyip, atmaya çalışıp, her zaman kendimizi korku ve edeple huzurullahda tutmaya çalışacağız. Nefsimizin şerrinden, şeytanın bizi Rabbimizin rızasından ve huzurundan uzağa çekmesinden Allah’a sığınırız. Allah’ım muhafaza eylesin, âmin, ya Muin!

Allah’ın bizlere gücenip, hatalarımız, günahlarımız, isyanımızdan dolayı, gazabından da gene Onun sonsuz merhametine, affına sığınırız. O merhamet edenlerin en merhametlisidir.

İşte namaz ve zikrullah huzur-u kalp ile olursa, tesiri olur. İşte salâvat-ı şerife de huzur-u kalp ile hem de Peygamber (s.a.v) Efendimizin sünnetlerine tamamen uyulursa, o salâvat makbul olur. Huzur-u kalp

olmadan ve Peygamber
hiçbir sünnetlerine
kıymet ve değeri olmaz.

(s.a.v) Efendimizin
uymadan salâvatın da

ZİKRİN ANAHTARLARI

Aziz Kardeşlerim!

Yer ve gök ancak tevhid ile ayakta durmaktadır. İnsanın yaratılış gayesinde budur. Bütün peygamberler Tevhide çağırılmışlardır. Kurtuluşumuz tevhidedir.

Hak dostları, dâimâ Allah ile olup zikrin hakikatine erdiklerinden, her hâl, hareket ve sözleriyle Allâh'ı hatırlatırlar. Nitekim hadîs-i şerîflerde de:

“İnsanlar arasında Allâh'ın zikrinin anahtarları vardır. İnsanlar onları gördüklerinde hemen Allâh'ı hatırlarlar.” (Heysemî, X, 78)

“(Allâh'ın velî kulları) yüzlerine bakıldığında Allah'u Teâlâ'yı hatırlatan kimselerdir.” buyrulmuştur. (İbn-i Mâce, Zühed, 4)

Böyle kimseleri Hakk'ın bir lutfu bilip onlardan mânen istifâdeye çalışmak gerekir. Zira onlar, bulundukları beldeler için ilâhî bir rahmettirler. Belâlara karşı mânevî bir zırh gibidirler. Manevi bir sigortadırlar.

Rivâyet edildiğine göre bir zamanlar Bağdad'da zinâ ve fiske u fücûr artmıştı. Şeyh Şiblî(k.s)'ye; **“Eğer senin zikrin olmasa, bu beldeyi yakardık.”** diye ilhâm edildi. Ehl-i nefisten biri bunu işitince:

“–Bizim hiç zikrimiz yok mu?” dedi.

Şeyh Şiblî ona şu cevabı verdi:

“–Sizin zikriniz, nefsin varlığı (hevâ ve hevesi) ileldir. Benim zikrim ise Allâh ileldir.” (Rûhu'l-Beyân, XII, 326)

Yani dilin zikri, kalbin zikriyle âhenk teşkil etmelidir. Aksi hâlde dil zikrederken, ruh başka yerlerde geziniyorsa; kalp, Allâh ile değil de mâsivâ ile beraber ise, o zikirden kâmil mânâda bir istifâde ummak beyhûdedir.

Hak dostu Mevlânâ(k.s) Hazretleri der ki:

“Ağızla, dille, duymadan, düşünmeden (papağan gibi) edilen zikir, noksan bir hayaldir. Padişahça, yani cân u gönülden, hayranlık duyarak yapılan zikir ise, sözlerden de, kelimelerden de âzâdedir...

Ey O’nu bulamadan, sadece, O’nun adını yeterli bulan kişi! «Hû» kadehinden içmeden, nasıl olur da benlik arzularından kurtulabilirsin?”

Yani Allâh’ı zikretmek, sırf “Allah” lafzını tekrarlamaktan ibâret değildir. Zikir, ancak tahassüs istîdâdının merkezi olan kalpte mekân bulduğu zaman niyet ve amellerin düzelip seviye kazanmasına vesîle olur.

Bunun içindir ki; Zikrin başı tevhîddir. Tevhîd Hakk’ı birlemektir. Ortası tecrîddir. Tegrîd Hakk’ın dışındaki varlıklardan arınmaktır. Nihâyeti ise tefrîddir. Tefrîd sâdece Allah ile baş başa kalmaktır. Allah Rasûlü(s.a.v) tefrîd ehli için: **“Müferridler yarışı kazandı”** buyurmuştur. “Kimdir bu tefrîd ehli?” sorusuna ise Allah Rasûlü(s.a.v): **“Allah’ı çok zikreden erkek ve kadınlar” cevâbını vermiştir.** (Müslim, Zikir, 4.)

Şeyh Attâr(k.s) tefrîdi şöyle anlatır:

Tegrîdin esâsı etmendir şehvete vedâ,

Bütünüyle eylemendir zevkleri fedâ,

Kestiğinde sen büsbütün mevcûdattan ümid,

Ortaya çıkar istifâde edilecek tefrîd.(Rûhu’l-beyân, VI, 605.)

Kalb gaflet hastalığına kapılınca ondan hayâsızlık sayılan fuhuş ve münker kabûl edilen kötülükler sâdır olmaya başlar. Bu tür hastalıkların tedâvisinde en etkin ilâc zikirdir. Çünkü her şeyin ilâcı zıddı ile kâimdir.

Hz.Ali (r.a)da sahâbe-i kirâmın zikir hâlini şöyle vasfetmiştir:

“Onlar, Allâh’ın ismi zikredildiği zaman, fırtınalı bir günde ağaçların rüzgârdan etkilendikleri gibi sarsılırlar, gözyaşları elbiselerinin üzerine süzülürdü.” (Ebû Nuaym, Hilye, 1/76)

Demek ki zikir; kuru kuruya bir tekrarlama faaliyeti değildir. Bilâkis gerçek bir zikir, Hakk’ın azametini tefekkür etmek, ilâhî kudret akışları karşısında duyguları derinleştirmek, gönlü mâsivâdan arındırıp Hak’ta fânî olmak ve dâimâ Allâh ile beraberliği temin ederek zikretmektir. Ancak böyle bir zikir, maddî-mânevî belâlara karşı bir zırh olabilir. Bunun içindir ki; “yeryüzünde «Allah Allah» denildiği sürece kıyâmetin kopmayacağı” yönündeki nebevî beyânı, böyle bir kalbî rikkatle zikredenler var oldukça kıyâmetin kopmayacağı şeklinde anlamak da mümkündür.

Rabbimiz, kendisini nasıl zikretmemiz gerektiğini şöyle bildirmektedir:

“Kendi kendine, yalvararak ve ürpererek, yüksek olmayan bir sesle sabah akşam Rabbini an. Gâfillerden olma!” (el-A’râf, 205)

“Rabbinin ismini zikret ve bütün varlığıyla O’na yönel.” (el-Müzzemmil, 8)

Zikirden Maksad Kalbin Huzurudur

Yani zikir esnâsında hem dilimiz hem de kalbimiz Allâh’a yönelmelidir. Zikirden maksad, kalbin huzurudur (kimin huzurunda ne yaptığını bilmesidir). Dil zikrederken kalp zikredilenden gâfil kalırsa, zikrin tesiri tam olarak gerçekleşmez. Kalbin uyanması, gaflet tozlarından silkelenmesi, haşyetle titreyip ürpermesi ve Allâh’ın nûruyla dolması için kâmil mânâda ifâ edilen bir zikrin feyz ve rûhâniyetine ihtiyaç vardır.

O halde zikir yapanın maksadı bu olmalı ve bunu elde etmeye düşkün bulunması gerekir. Zikir sözlerinin mânâ ve lafızları üzerinde düşünmeli ve mânâsını anlamalıdır. Kur'an okumakta mânâyı anlamak gerekli olduğu gibi, zikirde de bu gereklidir; çünkü ikisi de maksud olan ibâdet manasında müşterektirler. Bundan dolayı sahîh olan muhtar mezhebde, zikir yapan kimsenin "Lâ İlahe İllallah "daki "Lâ" yi uzatması müstahab kabul edilmiştir; çünkü burada mânâyı düşünmek vardır. (Hayır, hayır, asla... Allah'dan başka ibâdet edilecek bir ilâh yoktur, şeklinde düşünülüp bilinmelidir.) Allah daha iyisini bilir.

Nitekim Hak dostlarından Abdullah bin Hubeyk(k.s)’e; “–Sâlih insanları nasıl ayırd edebiliriz?” diye sordular. Cevâben buyurdu ki:

“–Sâlih insanların güzel âdetlerinden birisi, Allah’u Teâlâ’yı gece-gündüz anmalarıdır. O’nu anma, kalp ve dil ile olur. Ancak kalbin zikri daha üstündür...”

Kalplerinizi, Allah’u Teâlâ’yı anmakla diriltiniz. Onun korkusuyla doldurunuz. O’nun sevgisiyle nurlandırınız. O’na kavuşma arzusuyla sevindiriniz ve biliniz ki; O’na olan sevginiz derecesinde yükselir, niyetlerinizin doğruluğu ile nefsinizi kahreder, şehvetlerinizi yenip amellerinizi temiz kılabilirsiniz...”

Öte yandan, zikrullah anahtarları olan Hak dostlarının kalpleri, zikirle ihyâ olup hakkı bâtıldan, doğruyu eğriden ayırt edebilecek bir nûra kavuşmuş olduğundan, hakkın ve hayrın en şaşmaz pusulası durumundadır. Bu sebeple ihtilaf ve tereddütlerin hâlinde, böylesi zevâtı arayıp bulmak ve onların görüşlerine îtibar etmek îcâb eder. **Nitekim âyet-i kerîmede buyrulur: “Şâyet bilmiyorsanız zikir ehline sorunuz!” (en-Nahl, 43; el-Enbiyâ, 7)**

Ölü Kalb-Diri Kalb

Kur'an inananla inanmayanın kalbî hayâtı arasında ölü ile diri arasındaki kadar bir mesâfe bulunduğuna özellikle vurgu yapar. Nitekim Allah Teâlâ: **“Sen ölümlere işittiremezsin”**(*er-Rûm Suresi,52*) âyetiyle kâfirlerin ölü mesâbesinde olduğunu beyân buyurduğu gibi bir başka âyette de: **“Diri olanları uyarsın ve kâfirler cezâyı hak etsinler diye”** Allah'tan peygamberine apaçık bir Kur'an indirildiğini belirtir. (*Yâsin Suresi,69-70*)

Bu iki âyet-i kerîmeden dünyâ ve içindekilerin îmân ehli olanlarının diri, îmân ehli olmayanlarının ölü mesâbesinde oldukları anlaşılmaktadır. Îmân hayât sebebi, zikir ise onu besleyen hayât suyu mesâbesindedir. Îmân ağacını menfî olarak etkileyen gaflet zehridir. Gaflet zehrini izâle etmek için zikir panzehirinden istifâde etmek gerekir. Gönül aynasını dünyâ ve mâsivâ kiri ile gaflet zehrinden en iyi arındıran tevhîd zikridir.

Mevlânâ Câmi der ki:

Bir aynadır gönül Hakk'ı gösteren,

Senin aynan bulanık acep neden?

Aynan aydın olsun istersen ey dil!

Tevhîddir onun cilâsı bunu iyi bil.(Râhu'l-beyân, IV, 143.)

Gaflet insanın mânevî hayâtını felç; Allah ile ilişkilerini ifsâd eden ve insanı dünyâ peşinden koşturan kalbî bir marazdır. Çünkü gaflet şerbetini içmiş ve dünyâ sarhoşluğuna düşmüş insan, sürekli arzu ve hayallerinin peşinden koşup durmaktadır. Bâzen önüne çıkanları parçalamakta, bâzen de kurt gibi dağıtmaktadır. Bâzen keklik gibi arzu ve istek dağlarında uçmakta, kimi zaman da ceylan gibi ümid otlaklarında dolaşmaktadır. Habersizdir nazlandığı ve gurur tuzağına düştüğü dünyânın oyun ve eğlence olduğundan. *Bilmez ki dünyâ sermayesizlerin sarayı, bahtsızların sermayesi, çulsuzların çulu, boş insanların eğlencesidir.* Dünyâ yürek hoplatan fettân bir sevgili, dirlik ve düzeni bozan kahpe bir güzel, vefâsı olmayan bir dost, şefkatten yoksun bir dadı, hilekâr bir düşmandır. Sabahleyin okşayıp sevdiğini, bir bakarsın ki akşamleyin eritivermiş. Bir gün gönlünü neşelendirdiği kimseyi ertesi gün helâk ateşinde yakar, kavurur.

ZİKİR MECLİSLERİ

Zikir ehlini nîmet bilip onlarla ünsiyet etmek ve onların meclislerine devam edip zikir halkalarına iştirâk etmek, büyük bir saâdetdir. Bunun aksine gâfillerin meclislerine yönelmek ise, o nisbette büyük bir felâkettir. Nitekim Rabbimiz, zikir ehli sâlih mü'minlerle beraber olmayı, buna mukâbil, zikirden nasipsiz gâfillerden de uzak durmayı şöyle emretmektedir:

"Sabah-akşam Rablerine, O'nun rızâsını dileyerek duâ edenlerle birlikte candan sebât et. Dünya hayatının süsünü isteyerek gözlerini onlardan çevirme. Kalbini Bizi anmaktan gâfil kıldığımız, kötü arzularına uymuş ve işi gücü aşırılık olan kimseye boyun eğme."
(el-Kehf, 28)

Yine bu hususta Hz.Dâvûd(a.s)ın şu münâcâtı da çok ibretlidir:

"İlâhî! Sen'i hatırlayıp zikredenlerin meclisinden beni ayırma! Şâyet gâfillerin meclisine gitmek istersem, ben daha oraya gitmeden ayaklarımı kır! Zira Sen'in böyle yapman, benim için büyük bir lutuftur." (İhyâ, I, 852)

Zikir Halkasında Oturmak

Bil ki, zikir müstahab olduğu gibi, zikir ehlinin halkasında oturmak da müstahabdır. Bu husustaki deliller birbirini takviye etmektedir. Bu deliller, inşaallah yeri geldikçe gösterilecektir. Buna dair, İbni Ömer'in (Radı-yallahu Anhüma) naklettiği şu hadîs kâfi gelir:

Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Cennet bahçelerine uğradığınız zaman, otlayın (nasibinizi alın)" Ashab sordu: Yâ Resûlallah, cennet bahçeleri nedir? Hazreti Peygamber buyurdu:"(Onlar) zikir halkalarıdır; çünkü Allah'ın gezip dolaşan melekleri vardır, onlar zikir halkalarını ararlar. Bu zikir halkalarına geldikleri zaman, onları kuşatırlar."
. (Tirmizî, Deavât, 82/3510)

Hz.Muaviye'den (r.a) rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.v)ashabından halka (çember) bir cemaat karşısında durup şöyle dedi:"Niçin oturuyorsunuz?" Ashab: **Oturduk Allah'ı zikrediyoruz, bizi İslâm'a ilettiğinden ve İslâm'la bize ihsan buyurduğundan O'na hamd ediyoruz, dediler. Peygamber Salîallahu Aleyhi ve Sellem de şöyle buyurdu: "Ancak bu iş için oturduğunuza Allah'a yemin eder misiniz? Dikkat edin, ben sizi suçlamak için size yemin verdirmiyorum; fakat bana Cibrîl gelip**

haber verdi ki, Allah sizinle beraber meleklerle karşı övünüyor,"
(Müslim. Tirmizi. Nesâî.)

Ebû Saîd El-Hudrî ve Ebû Hureyre (Radiyallahu Anhüma) rivayet edildiğine göre her ikisi Resûlullah (s.a.v)'in şöyle buyurduğuna şahid olmuşlardır:

"Allah'ı zikretmek için oturan bir toplumu muhakkak ki, melekler çevreler ve rahmet onları kaplar; üzerlerine huzur iner ve Allah'ı Teâlâ bunları, kendi katında olanlara (meleklerle) anlatıp över."(Müslim. Tirmizi. Nesâî.)

Öte yandan, Allâh'ın anıldığı zikir meclislerinin, Hak katında müstesnâ bir kıymeti vardır. Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu gerçeği şöyle ifâde buyurmuştur:

"Bir topluluk Allâh'ı zikretmek üzere bir araya gelirse melekler onların etrafını sarar; Allâh'ın rahmeti onları kaplar; üzerlerine sekînet iner ve Allah'ı Teâlâ onları yanında bulunanlara över."
(Müslim, Zikr, 38, 39)

Yine bir gün Rasûlullah (s.a.v)Efendimiz:"Allah'ı Teâlâ, kıyâmet günü bir topluluğu diriltir ki onların yüzü nurdan parlamaktadır, inciden yapılmış minberler üzerine otururlar ve bütün insanlar onlara gıpta eder. Bunlar, ne peygamber ne de şehiddirler." buyurmuştu.

Bir bedevî hemen dizleri üzerine çökerek:"Yâ Rasûlâllah! Ne olur onları bize anlat da bilelim!" dedi.

Fahr-i Kâinât Efendimiz(s.a.v) şöyle îzah etti:"Onlar, çeşitli kabile ve beldelerden olup Allah için birbirlerini seven ve Allâh'ı zikretmek üzere toplanarak O'nu ananlardır." (Heysemî, X, 77)

Sahâbeden Ebû Hüreyre (r.a) da buyuruyor ki:

"Yer halkı gökte yıldızları parlak olarak gördükleri gibi, gök halkı da yeryüzünde zikrullah olan evleri öyle parlak olarak görürler." (İhyâ, I, 852)

ZİKRULLAH, EN BÜYÜK İBADET

Ecdâdımız; "Hâfızayı beşer, nisyan ile mâlûldür." demişlerdir. İnsanlığın nisyan ve gaflet illetine, yani unutma zaafı ve kasvet-i kalp hastalığına karşı Allâh'ın gönüllerdeki mânevî varlığını ve ulvî mevkiini tâzelemek, O'nu dâimâ hatırdâ tutmak ve kalbi O'nunla canlandırmak îcâb eder. Kulu Rabbine yaklaştıran en kuvvetli râbita olan zikir de; tefekkürdeki durgunluğu, dimağdaki uyuşukluğu izâle eden, dinî hükümleri îfâ husûsundaki rağbeti artıran mânevî bir takviye ve feyz vesîlesidir.

Bu meyanda, Kur'ân tilâveti, namaz, oruç, hac, tesbîh, tahmîd, tevhit, tehlil, tekbîr, istiğfar gibi, Allâh'ı anmaya vesîle olan bütün ibadetler “zikir” mâhiyetindedir. Nitekim müfessir Bursevî'nin beyânıyla:

“Allah’u Teâlâ; «*Allâh’ın zikrine koşun.*» (el-Cum’a, 69) âyetinde namazı, «zikir» olarak isimlendirmiş ve «*Beni zikredin.*» emrinin bütün tâat ve ibâdetleri içine aldığını belirtmiştir.” (Rûhu’l-Beyân, II, 95-96)

Nitekim Abdülvehhâb Müttekî (k.s) Hazretleri’ne:

“Tâlibin dâimâ zikirde olması lâzımdır, diyorlar. Bu nasıl olur?” diye sorulduğunda Hazret şu cevabı verir:

“Hayırlı amelle meşgûl olan, dâimâ zikrededir. Namaz kılmak zikirdir. Kur’ân okumak zikirdir. Din ilimleri öğretmek ve öğrenmek zikirdir. Her hayırlı amel, zikirdir.”

Öte yandan bütün ibâdetler, Allâh’ı uyanık bir kalple zikredebilme ölçüsünde kıymet kazanır. Allah’tan gâfil bir kalple yapılan ibâdetler ise zikrin feyzinden noksandır, huşû şartına riâyet edilmemiş demektir.

Yani zikir, ibâdetlerin içinde bulunması gereken zarûrî husûsiyetlerden biridir. Bunu Peygamber Efendimiz (s.a.v) hadîs-i şerîflerinde şöyle ifâde buyurmuşlardır:

“Beytullâh’ı tavâf etmek, Safâ ve Merve arasında sa’y etmek ve şeytan taşlamak, Allâh’ın zikrini ikâme etmek için emredilmiştir.” (Ebû Dâvûd, Menâsık, 50/1888)

“Kim Allah ‘u Zülcelale itaat eder, emir ve yasaklarına hakkıyla riâyet ederse, O’nu zikretmiş olur; velev ki (nâfile) namazları, oruçları ve Kur’ân tilâveti az bile olsa!

Kim de Allâh’a karşı isyan hâlinde bulunursa (günahları terk etmezse), Cenâb-ı Hakk’ı zikretmemiş olur; velev ki (nâfile) namazları, oruçları ve Kur’ân okuması çok bile olsa!” (Heysemî, II, 258)

Bir sahâbî, Rasûlullah (s.a.v) Efendimiz’e gelerek:

“Hangi cihâdın eciri daha büyüktür?” diye sordu. *Efendimiz (s.a.v):*

“Allah’u Teâlâ’yı en çok zikreden kimsenin cihâdı!” buyurdu.

Adam:

“Hangi oruçlunun eciri daha büyüktür?” diye sordu. *Efendimiz (s.a.v):*

“Allah’u Teâlâ’yı en çok zikreden kimsenin orucu!” buyurdu.

Bundan sonra adam, namaz kılanlar, zekât verenler, hacca gidenler ve sadaka verenler için de aynı soruyu tekrarladı. *Fahr-i Kâinât Efendimiz (s.a.v) bunların hepsine de:*

“Allah Teâlâ’yı en çok zikredeninki!” buyurdu.

Bunun üzerine Hz.Ebû Bekir (r.a), Hz.Ömer(r.a) a:

“Ey Ömer! Allâh’ı zikredenler, hayrın tümünü alıp götürdü!” dedi.
Bunu duyan **Kâinâtın Efendisi (s.a.v)onlara doğru yöneldi ve:**

“Evet, öyledir!” buyurdu. (Ahmed, III, 438; Heysemî, X, 74)

Yine Rasûlullah (s.a.v)Efendimiz, namaz sonrası ve yatağa girince yapılan tesbîhâtın fazilet ve sevâbından bahsettikten sonra şöyle buyurmuştur:

“Şeytan, namazda iken birinize gelir ve «Şunu hatırla, bunu hatırla!» der. Namazdan ayrılıp gidinceye kadar buna devam eder. Neticede kişi bu tesbîhâtı bile terk eder. Kişi yatağına girince de şeytan ona gelir, (bu zikirleri yapmadan) uyutmaya çalışır ve uyutur da.” (Tirmizî, Deavât, 25/3410; Ebû Dâvud, Edeb, 99-100/5065)

Allâh’ı hatırlamak, zihni ve kalbi O’na bağlayıp O’nu anmak, ibadetlerin makbûliyet şartlarından biridir. **Nitekim âyet-i kerîmede buyrulur:**

“(Rasûlüm!) Sana vahyedilen Kitâb’ı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki, namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoyar. Allâh’ı zikretmek elbette (ibadetlerin) en büyüğüdür. Allah yaptıklarınızı bilir.” (el-Ankebût, 45)

İşte dînin direği sayılan namaz ibadetinin de “zikir” olarak ifâde buyrulması, zikrin, ibadetlerin âdeti can damarı mevkiinde olduğunu te’yid etmektedir. Öyle ki zikirsiz bir ibadet, Hak katında eksik ve kusurludur. Kur’an’da namazla zikir arasında bir ilişki söz konusudur. Kur’an bir yandan namaza çağırırken namaz ile zikri aynileştirmiş,(**el-Cum’a Suresi,69.**) diğer yandan da namazdan bahsederken zikrin en büyük ibâdet olduğuna atıfta bulunmuştur.(**el-Ankebût Suresi,45.**) Namazın hakîkati zikirle kalbin huzûr, fikirle murâkabe yaşamasındadır.

Namazdaki zikir insanın hayâsızlığına sebep olan gafleti kovar. Fikir ve tefekkür ise havâtır denilen boş ve anlamsız düşünceleri giderir. Namaz, sâhibi namazda olduğu müddetçe onu bu tür kötülüklerden alıkoyduğu gibi, namaz dışında da amellerini görüp ucuble benlik geliştirmekten ve onlara karşılık beklemekten alıkor. Bu yüzden Allah’ı anmak ibâdetlerin en üstünü görülmüştür.

Aslında namazın en büyük husûsiyeti Allah’tan korkmayı ve günahlardan sakınmayı sağlamasıdır. Nitekim ensârdan bir gencin gece namazı kıldığı ve buna rağmen birtakım kötülükler işlediği anlatılınca Allah Rasûlü(s.a.v) buyurdu ki: **“Namazı onu kötülüklerden alıkoyacaktır.”(Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 447.)**

Çok geçmeden bu genç tevbe etti, hâli düzeldi ve sahâbîlerin seçkinlerinden oldu.(*Rûhu’l-beyân, VI, 603.)*

Namazda aslolan gafletten uzak kalbî bir diriliğe sâhip olmaktır. Çünkü insan gaflete düştüğünde mânevî hayât damarı kesilir ve canlılığını kaybeder. Namazlarında devamlı olan ve sürekli zikr-i ilâhî ile beslenen gönüller bâtınlarını korumuş olurlar. Namazda zikrin bulunuşu onun değerini arttırmaktadır. Çünkü kulun zikrinin karşılığı, Allah'ın kulunu anmasıdır. Allah Teâlâ: **“Siz Beni anın ki Ben de sizi anayım”** buyurmuştur. (*el-Bakara Suresi, 152*). Husûsî mânâdaki bu zikir, ibâdetlerin en değerlisidir.

İbn-i Abbâs(r.a); “...Allâh'ı zikretmek elbette (ibâdetlerin) en büyüğüdür...” beyânını iki şekilde tefsîr etmiştir:

“1) Allah'u Teâlâ'nın sizi zikretmesi, sizin O'nu zikretmenizden daha büyüktür.

2) Allâh'ı zikir, zikirsiz olan her ibâdetten üstündür.”(*İhyâ, I, 847*)

Velhâsıl ibadetten maksat, Allâh'ı hatırlamak, O'na tâzimde bulunmak ve kulluğumuzu arz etmek sûretiyle O'nu zikretmektir. Fakat bu hakîkatî nefsânî ve şeytânî bir te'vil ile ifrata götürüp, ibadetleri hafife almak şeklinde telâkkî etmek de, son derece mahzurludur.

Aşk ve cezbe hâlindeki zikri kendine kâfi zannederek sâir ibadetleri önemsememek; sırât-ı müstakîmden ayrılmaktır, nefsânî bir yola sapmaktır, ibâdetlerin özünü anlamamaktır. Zira zikir, tıpkı duâ gibi ibadetin aslî husûsiyetlerinden biri olarak bütün ibâdetlerin içinde vardır. Onu ibadetlerden ayrı düşünmek veya ibadetlerin yerine ikâme etmek, söz konusu olamaz.

Öyle ki, Allâh'ın Habîbi (s.a.v) Efendimiz dahî, kullukta insanlığın zirvesi olmasına rağmen, farz ibadetlere ilâveten geceleri ayakları şişinceye kadar namaz kılardı. O hâlde zikir sâyesinde kim hangi dereceye varırsa varsın, hiçbir zaman kendisini diğer kulluk mes'ûliyetlerinden muaf göremez. Bilâkis, zikrin feyz ve rûhâniyeti, mü'minin kulluk şuurunu ve gayretini daha da artırır.

Bununla birlikte, namaz, oruç gibi ibadetleri îfâ etmekle zikir vazîfesini tam olarak yerine getirmiş olduğu düşüncesine kapılıp bunların dışında hiçbir ezkâr ve evrâda lüzum görmemek de büyük bir câhilliktir. Zira Rabbimiz, bizim çok çok zikretmemizi istemektedir. Bu ise ibâdetlerden sonraki hâllerimizin de, hattâ her nefesimizin, zikrin rûhâniyeti içinde olmasının çok açık bir telkînidir. Bu sebeptendir ki kâmil mü'minler, bütün bir ömrü:

“Rabbini hamd ile zikret, secde edenlerden ol ve ölünceye kadar Rabbine kulluk et.” (*el-Hicr, 98-9*) emrine tâbî olarak yaşamaya gayret ederler.

İnsanın mayası kulluk, kulluğun zirve noktası Hakk’a dostluk; yâni velâyet ile Allah’a yakınlığa erebilmektir. İnsan bu dünyâda kendisini kuşatan kaygı ve korkulardan kurtulmak ve öbür âlemde dostlukla muâmele görmek ister. Bunun şartı ise îmân ve takvâ ile kalbi temizlemektir. İnsan ancak takvâ ile korktuğundan emin olarak velâyet sırrına erer. (Yûnus, Suresi, 92-93)

Velâyet sırrının birtakım özellikleri vardır. Nitekim ilk sûfilerden sayılan **Yahyâ b. Muâz er-Râzî(k.s)** velînin vasıflarını şöyle sayar: *“Velînin şîârı sabır, kisvesi şükürdür. Yardımcısı Kur’an, bilgisi hikmettir. Arınmayı sağlayan hasleti tevekkül, bu dünyâyâ âid nihâî fikri fakrdır. Bineği takvâ, dostu hüzdür. Bu dünyâda gurbetteymiş gibi yaşar. Hemcelisi zikir, yoldaşı Allah’tır.”* Şâir bunları şöyle ifâde etmiştir:

Zikr-i Hakk’tır Allah dostunun rûhuna gîdâ

Hakk’a şükür ise olur kazancına safâ

Haberdâr olmak dilerse esrâr-ı ilâhiyyeden

Zikre sarıl, tâat yolunda yürü ki bulasın vefâ. (Râhu’l-beyân, II, 138.)

Zikreden Kalbler

Şeytanın en büyük hasmı zikreden kalblerdir. Kalblerin gaflet illetine bürünmesi ve Allah’ın zikrinden uzaklaşması şeytanı mutlu eder. Nitekim *Mesnevî*’de Mevlânâ’nın anlattığı şu hikâyeye bu konuda ibretli bir örnektir:

Adamın biri dil ve damağını mânen tatlılaştırmak için “Allah, Allah” diye zikrederken şeytan ona musallat oldu. Dedi ki şeytan: “Sen Allah Allah diyorsun, ama karşılığında lebbeyk/buyur ey kulum, cevâbını alıyor musun? Ne zamana kadar böyle boş boş söyleneceksin? Hakk sana cevâb vermiyor. Sen bu utanmaz hâlinle Allah deyip duracak mısın?”

Bu sözleri duyan adamın neşesi kaçtı, yüreği burkuldu. Zikri bırakıp başını yastığa koydu ve derin bir uykuya daldı. Rüyâsında yemyeşil çayırılık ve çimenler arasında Hızır’ı gördü. Hızır ona dedi ki: “Niye zikri bıraktın? Allah’ın adını anmaktan pişman mı oldun?” Adamcağız: “Bana yaptığım zikir karşılığında lebbeyk/buyur kulum diye bir cevâb gelmiyordu. Allah’ın kapısından kovulmaktan korktum” dedi.

Hızır dedi ki: Senin Allah diyebilmen bile aslında O’nun buyur, demesidir. Çünkü sana zikir arzusunu veren O’dur. Sen işim çok, zamanım yok, yorgunum diye hilelere başvurarak çareler aradığın hâlde Allah’ın seni kendisine çekmesi, ayağındaki dünyâ bağıını çözüp zikrine izin vermesi bir bakıma O’nun lebbeyk/buyur kulum demesidir. Hakk’ı tanımayan kişi bu duâdan uzaktır. Çünkü böylelerine izin yoktur. Onlara zikir zevki de verilmemiştir. Hattâ böylelerinin sıkıntıya uğradığı zaman inleyip de Allah’a yalvarmaması için ağızlarına ve gönüllerine kilitler vurulur.

Baksana Allah Firavun'a sayısız mal, mülk ve hükümlerlik verdi. O da ululuk dâvâsına kalkıştı ve insanlara «ben sizin yüce rabbınızım» demeye başladı.

Allah'a yalvarıp sızlanmasın diye Allah ömürde bir defa Firavun'a derd vermedi. Saltanat verdi, mülk verdi, ama derd, ağrı ve gam vermedi. İnsana Allah'ı hatırlatan ve gizlice O'na yalvarmaya vesile olan derd, dünyâ mülkünden de, saltanattan da daha iyidir. Derdsiz duâ soğuktur, bir işe yaramaz. Derdlinin, acı çekenin duâsı ise gönülden kopar gelir. Sağlam adamın duâsı ile inleyen derdlinin yakarışı arasında ne kadar çok fark vardır. Derdsiz adam şekli olarak ellerini kaldırır, birkaç kelime söyler ve kalkar gider. Ama hasta, ıstıraplar içindedir. Aldığı ilâçların tesiri olmamıştır. Doktordan da, ilâçdan da ümidini kesmiştir. Tek ümidi Allah'tır. Bütün kalbiyle Allah derken feryâtından yer ile gök inler, gönülleri titrer. Elbette böyle duâ, bir başka duâdır. (Mesnevî, III, b. 189 vd.)

Dünyâ olayları sonuçlarına göre değerlendirilmelidir. Nîmet gibi görünen şeyler çoğu zaman külfet ve perde olabildiği gibi, derd gibi görünenler kurtuluş vesilesi olabilmektedir. Bütün mesele kalbin neye ve kime âid olduğudur. Nefs ve şeytanın tuzağına düşmeden Hakk'ın nazargâhı hâline getirilebilen kalbler, dünyevî huzûrun ve uhrevî saâdetin temel dayanaklarıdır.

Kalb Ve Dil İle Zikir Etmek

Zikir, hem kalb ve hem de dil ile olur. Zikrin en faziletlisi, her ikisiyle birlikte yapılanıdır. Kalb ve dilden birisiyle yapıldığı takdirde, kalb ile yapılan zikir, yalnız dil ile yapılandan daha faziletlidir. Sonra riya olur zannından korkarak kalb ve dil ile birlikte zikri terk etmek uygun düşmez. Doğrusu zikirle Allah rızasını gözeterek onu hem dil ve hem de kalb ile birlikte yapmaktır.

Hız. Aîşe (r.anha)validemizin rivayetinde: "**Namazdaki (yahud duadaki okuyuşunda) sesini yükseltme ve onda gizli de (okuyuş yapma, ikisi ortası olsun).**" (İsrâ Suresi,110) ayeti kerimesi, dua hakkında nazil olmuştur. (Buhârî. Müslim, Muvatta'.)

Kalblerin İtmînânı ve Zikir

Kalblerin itmînânı Kur'ânî ifâdesiyle zikir-i ilâhî ile edilir. (er-Ra'd Suresi,28.)

Genelde zikir, dil, kalb ve organlarla olmak üzere üçe ayrılır: Dil ile zikir Hakk'ı hamd ve tesbih ile yüceltmek ve kitabını okumaktır. Dille zikir yalnız başına da, toplu hâlde de yapılabilir. Toplu hâlde yapılan zikrin özellikle gâfil kalblerin uyarılmasında çok önemli etkisi vardır. Zikirten mahrûm kalbler taş kesilmiş, katılaşmıştır. (el-Bakara Suresi, 74.)

Taş ise ancak kuvvetlice vurulduğu zaman kırılıp parçalanır. Topluca yapılan zikir meclislerinde âdetâ bir topluluğun kalbe kuvvetlice vurması söz konusudur. Nasıl bir tek kişinin vurmasına göre topluca vuruş daha büyük bir enerji ifâde eder ve daha güçlü bir etki meydana getirirse aynı şekilde toplu zikirde kalbe yapılan şiddetli darb, onu içinde bulunduğu gaflet uykusundan şiddetle uyarır.

Gazzâlî kalb ile zikrin üç türlü olduğunu şöyle anlatır:

1- Allah'ın zât ve sıfatlarına işâret eden delîlleri tefekkür sûretiyle O'nun mülkü hakkında kalbde oluşan şüphelere cevâb aramakla,

2- Allah'ın emirlerini yerine getirenlere vaad buyurduğu, yasakları çiğneyenleri tehdid için ortaya koyduğu tehdidleri anlatan delîlleri düşünmekle,

3- Allah'ın yaratıklarının sırlarını tefekkür ederek bu varlıkların her zerresini âlem-i kudsü yansıtan ayna hâline getirmekle. (*Rûhu'l-beyân, I, 320.*)

Organlarla zikir, ilâhî emir ve yasakların yerine getirilmesi ya da sakınılması husûsunda sürekli hareket hâlinde bulunmak demektir. “*Allah'ın zikrine koşun*” âyetinde namaz, zikir olarak anılmış ve böylece zikir için organlarla sa'y edilmesi istenmiştir. (*el-Cum'a Suresi, 69.*)

Zikir sâyesinde kulluğu yudumlayıp Hakk'a yakınlığa eren ve velâyet mertebesine varan âşık ve ârifler tevhîdin hazzını yaşarlar. Âlemde görüp seyrettikleri onların gönül tellerini titretir, akıllarını başlarından alır, hayret makâmına yükseltir. Hüseyin Vâiz el-Kâşîfi onları şöyle tavsif eder:

Hakk amelinde âşıkların laf ve sözleri

Sû-i edeb değildir, çünkü temiz özleri

Seyreyle Hakk kadehinden bir yudum içeni

Kalmaz onun ne edebi, ne aklı, ne düzeni. (*Rûhu'l-beyân, II, 181.*)

Zikir ile kalb diriliği arasında bir bağlantı bulunduğu bilinmektedir. Nitekim Feth Mevsilî derdi ki: “Kalbi, gıdâsı olan zikirden bir müddet bile mahrum bırakmak, onu öldürmek demektir.” Kalb diriliği kullukta takvâyı ve velâyeti gerçekleştiren en büyük husûsiyettir. Buna ermenin yolu da zikirle gafleti aşip sonuçta takvâ ile velâyet sırrını yakalamaktır.

Zikrin Fazileti Hangi Amellerle Kazanılır

Bil ki, zikrin fazileti tesbîh, tehlîl, tahmîd, tekbîr sözüdür. **Tesbîh**, Allah'ı noksanlıklardan yüceltmek ve beri kılmak manasındaki "**Sübhaneallâh**" sözüdür. **Tehlîl**, Allah'dan başka mâbud olmadığı manasındaki "**Lâ İlahe illâllâh**" sözüdür. **Tahmîd**, Allah'a hamd olsun manasındaki "**Elhamdülillâh**" sözüdür. **Tekbîr de**, Allah herşeyden büyüktür manasına gelen "**Allah'ü Ekber**" sözüdür.

Sâid ibni Cübeyr (Radıyallahu Anh) ve diğer alimler böyle söylemişlerdir.

Atâ (Allah rahmet etsin) şöyle demiştir: "Zikir meclisleri (toplantıları), helâl ve haramdan ibarettir: Nasıl satın alırsın, nasıl satarsın, nasıl namaz kıalarsın, nasıl oruç tutarsın, nasıl evlenirsin, nasıl boşarsın, nasıl hac yaparsın ve bunların benzeri şeylerdir."

Çok Zikredenler Kimlerdir?

Allah'ü Tealâ Hazretleri şöyle buyurmuştur: "**Bütün müslim erkekler ve müslim kadınlar, mümin erkekler ve mümin kadınlar, ibâdete devamlı erkekler ve kadınlar, sadık erkekler ve sadık kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, mütevâzi erkekler ve mütevâzi kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve kadınlar, Allah'ı zikreden erkekler ve kadınlar... (işte) Allah bunlara büyük bir mağfîret ve mükâfat hazırlamıştır.**" (Ahzâb Suresi, 35)

Ebû Hüreyre'den (r.a) rivayetinde Resûlullah (s.a.v) Efendimiz şöyle buyurmuştur: "Müferridûn (her hallerinde Allah'ı zikredenler), öne geçmişlerdir."

Sahabîler dediler ki, müferridûn kimlerdir? Ya Resûlallah? Resûlullah(s.a.v)Efendimizde: "Allah'ı çok zikreden erkekler ve kadınlardır." Buyurdu(*Müslim. Tirmizî.*)

Zikir Yapanın Takınacağı Tavır

Zikir yapanın en mükemmel vasıfları takınması gerekir: Bir yerde oturuyorsa, kibleye yönelir. Başını eğerek sükûnet ve vakarla, huzur ve huşu ile oturur. Eğer bu hallere riayet etmeyerek zikir yapılırsa caizdir ve bunu yapan hakkında bir kerahet olmaz. Fakat özürsüz olarak böyle bir davranışla en faziletli hal terk edilmiş olur.

Bu hususta kerahet olmadığına delil, Allah'ı Tealâ Hazretlerinin şu âyetidir:

"Gerçekten göklerin ve yerin yaratılışında, gece ve gündüzün değişip durmasında, akıl sahipleri için (Allah'ın kudret ve azametini delâlet eden büyük nişanlar ve) alâmetler vardır. Ayakta iken, otururken, yatarlarken Allah'ı zikredenler ve göklerle yerin yaratılışı üzerinde düşünenler.. ." (Âl-i İmrân Suresi, 190)

Zikir Yeri Nasıl Olmalıdır?

Zikir yapılan yerin, insanı meşgul edecek şeylerden boş olması ve temiz bulunması gerekir. Çünkü bu, anılana (Allah'a) ve zikre hürmet bakımından daha büyük saygı, ifade eder. Bunun için, mescitlerde ve şerefli yerlerde zikir övülmüştür.

Büyük İmam Ebû Meysere'den (r.a) nakledildiğine göre şöyle demiştir: "Allah'ı Teâlâ, ancak pâk yerde zikredilir"

Zikir yapanın ağzının da temiz olması uygundur; eğer ağzında değişiklik varsa, onu misvak (fırça) ile temizler. Bedeninde veya ağzında pis sayılan bir şey varsa, onu su ile yıkayarak giderir. Böyle bir halde zikir yapmak mekruh ise de haram değildir.

Ağzında (İçki gibi) pislik varken Kur'an okumak mekruhtur. Haram olduğu hususunda iki görüş var; sahîh olanı haram olmayıştır.

Zikir Yapılmayan Yerler

Bil ki, zikir, şeriatın istisna ettiği haller dışında bütün ahvalde iyidir. Zikrin yapılmaması gereken yerler: Büyük-küçük abdest bozarken, cinsî münasebet halinde iken, hatibin sesini duyan kimse için hutbe okunurken, namaza durulduğu zaman ancak Kur'an'la meşgul olunur; meşru olan dualardan başkası namazlarda yapılmaz (yalnız rükû ve secdesi olmayan cenaze namazında yapılabilir), uyku bastırmışken zikir yapmak mekruhtur. Yolda ve hamamda mekruh olmaz.

Belirli Vakitlerde Yapılan Zikirler

Bir kimsenin gece yahut gündüz vaktinde yahut namaz sonunda yahut herhangi bir halde zikirden bir vazifesi var da, onu yapmaya imkân bulamayıp kaçırmış olursa, onu ihmal etmeksizin imkân bulduğu zaman yerine getirmelidir. Çünkü o zikre devamı âdet edindiği zaman, onu kaçırmak için bir sebep çıkarmaz. Fakat

onu kaza etmekte gevşeklik yaparsa vaktinde de o zikri kaçırmayı kolaylaştırmış olur.

Ömer İbni'l-Hattab (r.a) Hazretlerinden rivayet edilğine göre demiştir ki, Peygamber (s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Kim okumasını âdet edindiği zikrini yahud ondan bir kısmını (geceleyin yerine getirmeyip) uyur da sonra onu, sabah namazı ile öğle namazı arasında okursa, geceleyin onu okumuş gibi kendisine sevab yazılır." (Müslim. Ebû Dâvud. Tirmizî. Muvatta').

Zikrin Kabul Edilmesinin Şartı.

Namazda ve namazın dışında meşru olan zikirler, ister vacib olsunlar, ister müstahab olsunlar, kendi nefsine duyuracak kadar bir sesle telâffuz edilmedikçe, bunlar sayılmaz ve hesap edilmezler; ancak zikreden kulağı sağlam olup bir arızası bulunmamalıdır.

Belli Bir Vakte Bağlı Olmaksızın Yapılan Zikrin Fazileti Hakkındaki Deliller.

Allah'ı Tealâ şöyle buyurmuştur: ***"Kulun Allah'ı zikretmesi, diğer her şeyden daha büyüktür."*** (AnkebûtSuresi, 45)

"İbâdetle beni zikredin, ben de size sevabını vereyim." (Kur'ân-ı Kerim, Bakara: 152.)

"O Yûnus (peygamber) eğer tesbîh edenlerden olmasaydı, insanların öldükten sonra dirileceği (kıyamet) gününe kadar balığın karnında bekliyecekti." (SaffatSuresi, 143-144)

"(Melekler) gece gündüz (Allah'ı) tesbîh ederler, bıkmazlar." (Enbiyâ Suresi,20.)

Zikir yolunda Azimli Olmak.

Cenâb-ı Allah (c.c) kendini zikreden insanları hiçbir zaman boş bırakmaz, onları kapısından boş çevirmez. Cenâb-ı Allah'ın kapısını çalacaksın. Kaç sene? Kâh beş sene kâh on sene. Başka kapı var mı? Yok! Başka kapı yok. Bir gün mutlaka sana açılacaktır. Senin bir padişah'tan çok zaruri bir ihtiyacın olsa, bırak padişahı bir adamdan çok zaruri bir ihtiyacın olsa, o ihtiyacın halledinceye kadar o adamın kapısını çalmaz mısın? Hastasın, bir ilaca ihtiyacın var. O ilacı buluncaya kadar, çalmadık kapı bırakır mısın? Bir işin olduğunda da o işini halletmek için verilen randevuya vaktinde gitmez misin, randevu vermezse verinceye kadar uğraşmaz mısın? Bu ihtiyaçların halledinceye kadar azimle uğraşmaz mısın?

İşte bizler de Cenâb-ı Allah'ın kapısında böyle azimkâr olmalıyız, Cenâb-ı Allah'ın kapısını çalacaksın. “Allah” diyeceğiz, “Ya Rabbi Sana muhtacım, senden başka ihtiyacımı giderecek yok!” deyip, O'nun kapısını çalacağız. Ve Cenab-ı Hak belki bugün belki yarın belki yarından daha yakın bize kapısını açacaktır.

Ama şunu unutmayın ki: burada Cenâb-ı Hakk'ı zikrediyoruz. Emin olunuz ki günahlardan arınmış olarak bu meclisi terk ediyoruz. Bunu yeminle söyleyebiliriz çünkü Rabbimiz, **(Peygamberimizin bize buyurduğu) hadisinde; bırakın içten, gönülden zikretmeyi, zikir meclisinde oturanların bile şaki, günahkâr, cehennemlik olmayacağını haber veriyor. (Riyazu's-Sâlihîn, III/48-50)**

Cenâb- ı Hak kendisini zikretmek hususunda bize yardım eylesin, Zikir yolu Peygamberimizin mübarek yoludur. Eğer öyle olmamış olsa idi Peygamber (s.a.v) Efendimiz “**Allâhümme einnî alâ zikrike / Allah'ım seni zikretmek hususunda bana yardım eyle (Ebû Dâvûd, VI/26) demezdi.**

Bütün günahları affedildiği halde Peygamberimiz(s.a.v); Allah'a kendisini zikretmek hususunda yardım etmesi için dua etmiştir.

Evet, bu yol, zikir yolu Peygamber (s.a.v)Efendimizin mübarek ve nurlu yoludur. Bütün kötülüklerinde önünün kesileceği yol. Bizler de bu yolda azimli olmalıyız. Gayretli olmalıyız. Cenab-ı Hak cümlemizin yâr ve yardımcısı olsun.

İSLAM' DA TASAVVUFUN YERİ

Aziz Kardeşlerim!

Hadis kitaplarında Cibril hadisi diye meşhur bir hadisi şerif vardır. Sevgili Peygamber Efendimiz(s.a.v) Medine-i Münevvere'de Mescid-i Nebi'de birgün ashabıyla otururken, huzurlarına; yaşlı, temiz giyimli, uzak yoldan geldiği belli olan, nur yüzlü bir zat gelip, selam vererek, Efendimiz(s.a.v)in karşısına oturmuş, dizlerini de Efendimizin dizlerine dayayarak iman nedir? İslam nedir? İhsan nedir? Kıyamet ne zaman kopacaktır? Bana alametlerinden haber ver? Diye sormuş,.Efendimiz de iman'ı,islam'ı şartlarıyla izah etmiş,ihsan'ın da Allah'ı görüyormuş gibi kulluk etmendir.Her ne kadar sen O'nu görmeden de O seni

görüyor.Kıyametin ne zaman kopacağına gelince,soru sorulanın sorandan fazla bilgi sahibi olmadığını,kıyametin de büyük ve küçük alametlerini saymış sonra ,Cibril (a.s) tasdik ederek oradan ayrılmıştı.

Efendimiz (s.a.v) bu gelenin Cibril(a.s)olduğunu, Müslümanlara dinlerini hatırlatmak için geldiğini söylüyordu.

Dinimizde bu hadisi şerifte geçen *iman; kelam ilminin, İslam; fıkıh ilminin, ihsan ise tasavvuf ilminin alanına girmekte, başka bir ifadeyle inanç konuları imanla, ibadet konuları İslam fıkhıyla, ahlak konuları da ihsanla ilgilidir. Burada iman bir ağacın kökleri ve gövdesi, ibadet dalları ve yaprakları, ahlak ise meyvesi durumundadır. Dinimizdeki nihai amaç güzel ahlaki sağlamaktır. Peygamber Efendimizin(s.a.v)gönderiliş hikmeti de güzel ahlaki tamamlamak içindir.*

Allah'ı görüyormuş gibi kulluk etmek demek, kişinin kendini her an O'nun huzurunda hissetmesi demektir. Allah'ı Zülcelâl en çok sevilmesi gereken varlıktır. İnsan sevdiği ile beraber olunca mutlu olur. İnsan çok karmaşık ve üstün yaratılışa sahiptir. Ruhun güçlenmesi, nefsin kontrolü ile mümkündür. Nefs demek; kısaca içgüdülerin, aşırı ihtirasların, zaafının, bencilliklerin, kendini beğenmişliğin, kıskançlık ve çekememezliğin odaklandığı yer demektir. Tasavvufun asıl konusu da,Nefsin eğitimini sağlamaktır. Tarikatlar da bu eğitim merkezleridir.

Allah'ı görebilmek için kişinin kendini görmekten vazgeçmesi gerekir.”Sen çıkınca aradan, kalır seni yaratan.”Kendini görmemek pasif ve kişiliksiz olmak demek değildir. Nefsini yendikten sonra, kendini yeniden inşa etmek, olgun bir kişiliğe bürünmektir. Bunun sonucunda her türlü güzel huy ve insan sevgisi gelecektir.”Yaratılmışı severiz, Yaratandan ötürü “anlayışı böyle bir düşünce ve uygulamanın ürünüdür.

Tamamen uygulamaya yönelik bir görünüm arzeden züht ve tasavvuf, zamanla teorik tarafı da gelişmiştir. Zikir ve tefekkürle uğraşan sufînin gönül gözünün açılmasıyla “Mukâşefe, müşahede, marifet, irfan ve hikmet” ötelere âlemine uzanarak gönül bilgisini geliştirirler.

Peygamber Efendimiz(s.a.v)in Döneminde Tasavvuf, tarikat, mezhep var mıydı?

Asr-ı saadet döneminde kelime olarak, tasavvuf, tarikat, mezhep diye bir şey yoktu. İslam ilimlerinden tefsir, hadis, fıkıh, kelam gibi tasavvufun dayanakları da Peygamberimiz (s.a.v) döneminde olmakla

beraber gelişmesi, kurumlaşması, mensuplarını yetiştirmesi, daha sonra ki asırlarda gerçekleşmiştir. Peygamberimiz (s.a.v) dönemi ve ilk asırda tasavvuf kelimesi yerine “zühd” kullanılmış, Peygamberimiz(s.a.v) ve arkadaşlarının oldukça zahidane bir hayat yaşadıkları bilinmekte, sade temiz bir hayat yaşamışlar, azla yetinmişler, sade ve alçak gönüllü bir tavır sergilemişlerdir. Bilhassa “ashab-ı suffa” bu konuda herkese örnek olmuş, daha sonra ortaya çıkmış olan tasavvufunda tohumunu teşkil etmiştir.

Onun için, tasavvufun menşei Kur'an ve Sünnettir. Tasavvuf kesiksiz bir silsileye sahip mürid vasıtasıyla öğrenilebilir. Sadece kitaplardan öğrenilecek bir ilim değildir. Akli bir ilim olmayıp akıl ötesi bir özellik taşır. Kal ilmi değil, hal ve zevk ilmidir. Tatmayan bilmez. Konusu kendini ve Rabbini bilmektir. Marifetullah, akıl üstü vasfıyla keramet ortaya konabilir. Tasavvufa, tarikat denen Allah'a ulaştırıcı manevi bir yolla girilir.

İslam ilimlerinin bir kısmı insanın aklına ve düşüncesine ışık tutarken, tasavvufta iç dünyasını ve gönlünü aydınlatır, onu zenginleştirir. Tasavvufun geliştirdiği düşünceye her zaman ihtiyaç vardır. Çünkü insan alçak gönüllü olmaya muhtaçtır. Tebessüme ve bütün canlıları kucaklayabilecek bir şuur haline muhtaçtır. Tarihimizde bütün bunların hayata geçirilmesi genellikle tasavvuf yoluyla olmuştur.

Milletimizin İslam dinine girişinden bu yana etkisinde kaldığı en önemli akım tasavvuftur. Bugün milletler arası alanda kendileriyle iftihar ettiğimiz kişiler: Mevlanalar, Yunus Emreler, Ahmet Yeseviler, Abdulkadir Geylaniler, Şahı Nakşibendler, İmam-ı Gazaliler. v.s. tasavvuf kültürünün meyveleridir. Bunları yetiştiren çevre tasavvuf muhitidir.

Tasavvuf hayattan kaçmayı değil, insana dünyaya niçin geldiğini, yaşaması ve sevmesi gerektiğini öğretir. İnsana kendisini tanıtır. Eksiklerini giderip iç güzelliğine, huzura, sükûna ve barışa erme yollarını gösterir. Rız olmasını kendisiyle ve Rabbiyle barışık bulunmasını sağlar.

Tasavvuf; esrar odasının ilahi sırlarına insanı mazhar eden bir yoldur. İlim irfan mektebidir. Her zamanda olduğu gibi bugün de tasavvuf aynen mevcuttur. Asliyetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Bu yol kıyamete kadar bakidir. Tarikatı âliyede kıyamete kadar pîr eksik olmayacaktır. O has oda; odadan odaya, halkadan halkaya geçmiş ve hiç bozulmamıştır. Cenab-ı Hak dilediğinin devrini kapatır, dilediğinin devrini açar.

**“Aşk ehli gitti, muhabbet şehri boş kaldı deme,
Cihan Şems-i Tebrizî güneşi ile dolu, isteklisi nerede?”**

Cenab-ı Hak zahiri ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi, batınî ilimleri öğretmek için de tasavvuf ehlini eksik etmemiştir. Cenab-ı Hakkın lütuf ve ihsanı, her devirde ilahi ahkâma tabi olan bütün Müslümanlara şamildir. İlahi inayetlerden istifade edeceği açık bir gerçektir.

Hiç şüphe yok ki bu efdal ümmet içinde, yağmurun toprağa düşmesi ile ölü toprağın nebat fışkırttığı gibi, Hakk’ın izni ile ölmüş kalpleri diriltlenlerde mevcuttur. Bütün engel ve güçlüklerle rağmen, yalnız Allah için mücadele ve mücadele etmektedirler. Dini, bütün tazeliği ile ayakta tutan onlardır. Her devirde etraf ve muhitlerine nur saçmışlar, insan yetiştirmişler, yol gösterici eserler vermişlerdir. Hakkı tercih etmişler, Hak’da onları tercih etmiştir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):”Ümmetimden bir taife kıyamet kopuncaya kadar Hakk yolunda muzaffer olmakta devam edecek, muhalefette bulunanlar onlara zarar veremiyecektir.”buyurur. *(Buhari)*

Bilindiği gibi hakikat güneş gibi daima zâhir isede, dünya muhabbeti ve aşırı meşguliyetler sebebi ile kalp üzerine baskı yapan perdeler insanı hakikatten uzaklaştırıyor, müşahededen ayırıyor. Sevgili Peygamber Efendimizden(s.a.v)sonra vahiy kesilmiş, ilham kapısı ise açık kalmıştır. İslam Dini kıyamete kadar bakidir. En karanlık devirlerde bile islâmın nuru gönülleri aydınlatmaya devam etmiştir. İnsanların yeni bir dine ihtiyaçları yoktur. Fakat zamanla vesveselere dalıp, arzu ve heveslerine kapıldıkları için, hakikatı hatırlatmaya, ruhları kuvvetlendirmeye ihtiyaçları vardır. İnsanlığın kurtuluşu ve mutluluğu İslâmı hayata hâkim kılmaya bağlıdır. Maddi ve manevi bütün problemlerin çözümü bundadır.

Ashab-ı Kiram, Peygamber Efendimizin(s.a.v)sohbetlerinde yetişmişler. Sohbetten aldıkları feyz ve bereket sebebiyle onlara sahabi denilmiştir. Onları Medine’de yetiştiren medrese Efendimizin (s.a.v) mescidi idi. Bir taraftan islamiyeti yaymaya ve güçlendirmeye çalışırken, diğer taraftan Müslümanlara dinlerini en ince noktasına varıncaya kadar öğretiyor, onların maddi ve manevi her türlü müşküllerini çözüyordu.

Tasavvuf yolunda da, salike merhaleler aştıran, onu terakki ettiren en mühim amil, mürşidin sohbetidir. Onlar Allah yolunda köprü mesabesinde dirler. Sohbet ve nazarları feyz kaynağıdır, kalp hastalıklarına şifadır. Söylediklerini bilerek ve yaşayarak söylemişlerdir. Tereddütlü kalplerin tatmin olması, gizli şeylerin öğrenilmesi ancak muhabbet ve sohbet ile mümkündür. Mutmain olmayan bir kalp yürü demekle yürümez.

Tasavvuf sadece kâl ilmi değil, bir hâl ilmidir. Yaşanılmadıkça, tadılmadıkça, hissedilmedikçe nazari bilgilerle anlaşılmaz ve anlatılamaz. Tarikat-ı âliyye dâhil olmaktan maksat, şeriat da yani islamda inanılması gereken şeylerin yakinen yaşanmasıdır. Hakiki imanda budur. Mesela, Allah'ın varlığını, önce işiterek inanan insan, bularak anlayarak inanmaya başlar, imanı kemale erer. Diğer taraftan ibadetleri yapabilmek için nefs-i emmareden ileri gelen güçlükler ortadan kalkar, ibadetler kolaylıkla seve seve yapılır.

İslam düşmanları çeşitli tertipler kurarak, hakikatı saptırmaya, bir takım cahilleri marifet ehli gibi göstermeye, bir takım taassup ehli sahte mürşidleri öne sürerek, insanların kafalarını karıştırmakta ve şüpheyi düşürmektedirler. Her gülün dikenini, her güzelin bir zıddı ve düşmanı olduğu gibi, hakikat ehlinin, mürşidi kâmillerinde düşmanı çoktur. Başta nefis ve şeytan olmak üzere her devirdeki çağdaş modern Firavunlar, Ebu Cehiller, Nemrutlar. Herkes yaratılışı üzerine inanç ve ameline göre icraatını yapıyor. Güneşi balçıkla sıvamak mümkün mü?

Ehl-i Sünnet vel-cemaat yolunda olan gerçek tasavvuf ehlini, ehli tarikin fazilet ve meziyetlerini din düşmanlarının tutum ve davranışlarından daha iyi öğrenebiliriz. Dikkat edilirse, nerede Allah ve Resulüne yakın, doğru, dürüst, temiz bir insan görülürse, ister tarikat ehli olsun ister olmasın hemen tarikatçı damgasını vuruyorlar. ***Tarikat, Peygamber Efendimizin(s.a.v)tertemiz yoludur. Onun güzel ahlakıdır, getirdiği şeriat kıyamete kadar baki kalacaktır.***

Hakikatte tasavvuf; gerçek kardeşliği, müminlere kardeş nazarı ile bakmayı, birlik ve beraberliği sağlar. Asırlarca fitne ve fesadın bertaraf edilmesinde, beşeriyetin ruh hastalıklarının tedavisinde, imanının kemalleşmesinde en büyük amil olmuştur. Bu münevver yolun, hakikat erleri din uğruna, malları ve canlarıyla, mücadele ve mücahede ederek,

Allah'ın rızasını kazanmada ibadet ve taatleriyle de İslam birliğini bozacak en ufak bir fitneye fırsat vermemişlerdir. Çünkü onlar, Allah'ın habibi Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)'ın ahlakı ile ahlaklanmış, tabiatıyla tabiatlanmışlardır. Tam bir teslimiyet ve imanla bağlanmış, onun izini takip etmişlerdir. Bugünkü şu bunalımlı ortamda bile huzur bulan, hayat bulan onlardır. Çünkü huzur ve kurtuluş Allah ve Resulullah'ın yanındadır. Allah'a ve Resulü Hz.Muhammed Mustafaya (s.a.v) iman eden, iteat eden, dünya ve ahiret dengesini kurabilmekte, ebedi saadet ve mutluluğu elde edebilmektedirler.

TASAVVUFUN KAYNAĞI KUR'AN VE SÜNNETTİR

Aziz Kardeşlerim!

Tasavvufun kaynağını yabancı kültürlerde arama kaygısı, daha çok Hristiyan müsteşriklerinin oryantalistlerin gayretleriyle ortaya çıkmış bir görüştür.Muhtelif dinlerin mistik yapılarındaki bir takım benzerlikler, onları, bunların birbirinden alınmış olması anlayışına sevketmiştir.

Bazı Müsteşrikler tasavvufun sadece Yunan mistisizminden değil, Hind, İran, Mısır, Hristiyan ve Yahudi mistizminden etkilendiği düşüncesini de öne sürmüşlerdir. Aralarındaki bir takım benzerlikler sebebiyle bu düşünceleri öne sürenler, bu benzerliklerin insan fitratından kaynaklanan özellikler olduğunu, her nerede bulunursa bulunsun ve hangi çağda yaşarsa yaşasın insanın belli ihtiyaç ve temayüllerinin bulunduğunu görmezden gelmişlerdir.

Nasıl din olgusu tarih boyunca insan için bir gerçekse, ruhi hayat ve tasavvufda din ve insan için öyledir. İslam'da bulunan ibadet ve muamelata aid ahkâm ve adâbın Hristiyanlık ve Yahudilikteki adâb ve ahkâma benzemesi, nasıl bunların oradan alındığı anlamına gelmesse, tasavvufi hayat ve tasavvufi düşüncelerdeki benzerliklerin de böyle bir takım dış kültürlerden aktarılmış anlamını taşımaz.

Rengi, dili, kavmiyeti ne olursa olsun, insanların belli ruhi anlayışları hiç yabancılık çekmeden algılaması, mesela bir japonun İslam tasavvufuna dair yazılmış bir eserden zevk alması da bu ortak noktadan kaynaklanmaktadır.

Bir ilmin İslami olup olmadığını anlamak için, önce adına sonra muhtevasına, daha sonrada o ilim mensuplarının kendilerini şariat karşısında hangi noktada gördüklerine bakmak gerekir.

Bu üç esasa göre **tasavvuf**:

1-Tasavvuf adının genellikle **ashab-ı suffa'nın** “sufi”sinden,”safvet”ten ve “suf” kökünden geldiği kabul edilir. Bu kelimelerin üçü de İslami menşelidir. Tasavvufun kökü olarak “sofia”kelimesinden bahsedilmişse de, gerek sufiler ve gerekse araştırmacılar tarafından reddedilmiştir. Hatta bir takım müsteşrikler bile sofia kökünden geldiği görüşüne karşı çıkmışlar, bunun yerine yün anlamına gelen”suf”kökünden geldiği görüşünü benimsemişlerdir.

2-Tasavvufun iki önemli muhtevası vardır. Eğitim ve bilgi. Tasavvuf eğitimde temel olarak benimsediği, zikir, tezkiye, tasfiye, rabbanilik, mücahede, gibi esaslar ve üsve-i hasene(model şahsiyet) ilkesiyle bir yaşama biçimidir.

Kur'an-ı Kerimde 250 yerde geçen zikir lafzı ve bu konudaki emirler, ” *nefsini tezkiye edenin kurtuluşa ereceğini*” haber veren ayet (*Şems Suresi 9*), *safvete ermiş kalb-i selim* (*Şuara Suresi 88-89* ve *Rabbanilik* (*Âl-i İmran Suresi 79*), *riyazat ve mücahede konusundaki ilahi emir ve nebevi tavsiyeler aslında tasavvufî hayatın Kur'an ve Sünnet menşeli olduğunu* göstermektedir. Tasavvufî hayatın bilgi boyutu da, manevi eğitim ve takva sonucu elde edilebilecek keşfi ve ledunni bilgilerdir.

3-Sufilerin kendilerini şariat açısından hangi noktada gördüklerine gelince, ilk sufilerden itibaren meşayih, ilimlerinin şeraite bağlılığını sık sık vurgulamışlardır.

Nitekim Cüneyd-i Bağdadi(k.s):”*Tasavvuf bir evdir, kapısı seriattir.*”

Seriyu-s Sakati(k.s):”*Tasavvuf kitap ve sünnetin zahirine ters bir batın ilminden bahsetmez.*”

Abdulkadir Geylani(k.s):”*Tasavvuf haldir, söz değildir. Söz ilede ele geçmez.*”

Sehl bin Tusteri(k.s):”*Bizim yolumuzun temeli şu yedi şeydir.1-Allah'ın kitabına sarılmak, 2-Resulün sünnetine uymak,3-Helal lokma,4-Başkalarına eziyet ve yük olmamak,5-Günahlardan kaçınmak,6-Tevbe,7-Hukuka riayettir.*”der. Bu tür söz ve uygulamaları çoğaltmak mümkündür.

Tasavvuf, İslami ilimler mozayığının bir parçasıdır. Nasıl tefsir, hadis ve fıkıh asr-ı saadette var olan bir ilim ise, tasavvuf da muhteva

itibariyle öyledir. Çünkü islam'ın ihsan boyutunu. İmanın îkan, yani yakini bir kıvamda yaşamasını sağlayan tasavvuftur. Kur'anda bahsi geçen takva, zikir, huşu, tevbe ve rızâ gibi kalp amellerinin nasıl gerçekleşeceğini Kur'an ve Sünnetten alıp tatbiki olarak öğreten zahitlerdir, sufilerdir. Tasavvufun asr-ı saadetteki adı belki, züh'dür, ihsandır, rabbaniliktir ama tasavvuf öz ve muhteva itibariyle o günde vardır, bugünde vardır.

Tasavvufun iki boyutu vardır: 1-Tahalluk, 2-Tahakkuk.

Tahalluk: Tasavvufun eğitim boyutudur. Tasavvufi hayat, tarikat, manevi makamlar, seyr-ü sülûk ve adâb gibi konuları kapsar.

Tahakkuk ise: Tasavvufun marifet, işaret ve bilgi boyutudur. Buda insanın manevi eğitim sayesinde ahlak ve takva açısından yükselişi ve Allah'a yaklaşması sonucunda kâinattaki bazı ilahi sırlara aid elde ettiği bilgilerdir. Nitekim Kur'an-ı Kerimde:"Allah'dan korkun. Allah size öğretsin."(*Bakara Suresi 282*) ayeti takvanın bir takım manevi bilgilere erme vesilesi olduğuna işaret etmektedir.

Tarikat erbabı tasavvufun eğitim boyutuna bakarak onu mutlaka hakikate götüren bir araç olarak görür.

Tasavvufun gayesi, insanı gerçeğe erdirmek ve marifet meyvasına ulaştırmaktır.

Bazı İslam âlimleri derki: Fıkıhsız bir tasavvuf zındıklığa, tasavvufsuz bir fıkıh da fasıklığa götürür. Fıkıh ve tasavvuf, zahir ve batın beraber olunca tahkik ilmi meydana gelir.

Manevi Makamlar:

1-Fenâ fiş-şeyh,

2-Fenâ fir-resul,

3-Fenâ fillah.

BİR Kutsi Hadiste: "*Kulum bana nafilelerle yaklaştırmaya devam eder. Hatta Ben onu severim. Ben onu sevincede gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı olurum.*"(*Buhari, Rikak 38*) ibareleri kulluk ve nafile ibadet ile insanın kâinattaki ilahi kudretin etkisini almaya başlayacağını anlatmaktadır. Aslında Ehl-i Sünnet inancına göre, bütün insanların fiillerinin gerçek mutasarrıf ve hâlikı Allah'tır. Ancak insanlar gözlerindeki dünya ve masiva perdesi sebebiyle bunu görememektedir. Yani bir başka ifadeyle herkesin gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı

Allah'ın yüce kudretidir. Çünkü bütün fiillerde yaratıcı O dur. İnsanlar bu gerçeği nafîle ibadetlerle Hakk'ın sevgilisi olacak konuma geldikleri zaman fark edebilirler. Kur'an'da Allah-u zülcelalin, kulların fiillerini kendine izafe etmesi bundandır. *Nitekim "Onları siz öldürmediniz, Allah öldürdü. Attığın zaman sen atmadın, Allah attı."*(Enfal Suresi 17), *"Bildikleriyle amel edene, Allah bilmediklerini öğretir."* hadisi şerifinde de aynı konuya işaret edilmektedir. (Hilyetül Evliya 10/15) Tasavvufun bu iki özelliği, tasavvufî hayat ve tasavvufî düşünce olmak üzere iki mertebenin meydana gelmesini sağlamıştır.

Tasavvufun gayesi, nefsi dîne râm, dîni nefis için vicdan kılmak, bu suretle dünya ve ahiret saadetine nail olmaktır.

Tarikatlarda üzerinde önemle durulan husus, mâsiva(günah olan) ile kalbî alakanın kesilmesidir. Nefis masivayı arzular. Düşmanlıklar, kin, gayz, intikam, ihtiras gibi duygu, düşünce ve davranışlar günaha, haramlara yönelmenin bir neticesidir.

Peygamber Efendimiz(s.a.v) buyururlarki: *"Haset etmeyin, birbirinizi aldatmayın, buğz etmeyin, birbirinizden yüz çevirmeyin, birbirinizin alış verişini bozmayın. Ey Allah'ın kulları kardeş olun. Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu yalnız bırakmaz, onu yalanlamaz, hakir görmez. Efendimiz(s.a.v) üç kere göğsüne işaret ederek, takva buradadır. Müslüman kardeşine hor bakmak, kişinin kötülüğüne kâfi bir delildir. Her Müslümanın diğer Müslümanlara kanı, malı ve ırzı haramdır.*

Cenab-ı Hak *Al-i İmran Suresi 103.* ayetinde: *"Hepiniz toptan, sımsıkı Allah'ın ipine(dinine, Kur'an'a, Peygamberi Hz. Muhammede (s.a.v)) sarılın, parçalanıp ayrılmayın."* buyurur.

Her müslümanın dinine sarılması, bağlanması, Kur'an-ı Kerimi rehber edinmesi, tefrikadan kaçınması imanının neticesidir. Peygamber Efendimiz(s.a.v) de: *"Cemaatte rahmet, tefrikada azap vardır."* Allah'ın yardımı cemaatin üzerinedir. *"buyurmuştur. (Acluni, Keşfül hafa c.1 sh.333.c.2sh.391)*

Dini İslama topluca sarılmak her hayrın özü, kurtuluşun da temelidir. İslama bağlanıp yaşayanların sayısı arttıkça hedefe ulaşmak kolaylaşacaktır. Onun için tek çıkar yol Allah'ın Resulü Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v) ya teslim olmak veya ona tabi olanlara teslimiyettir.

Tasavvufun çıkışını Hz. Ali (r.a) ile Hz. Ebû Bekir (r.a.)'e dayandırıyorlar. Ama biz tasavvufun Hasan Basri (r.a) zamanında ortaya çıktığını biliyoruz. Bunu ilmî olarak nasıl açıklayabiliriz?

Tasavvuf ile ilgili bazı soruların cevaplarında da belirttiğimiz gibi tasavvuf muhtevası, telkin ettiği zühd ve takva duygusu, insanları ulaştırmayı hedeflediği ihsan ve rabbânîlik gibi konular itibarıyla Kur'an'da ve asr-ı sadette Allah Rasûlü ve ashabının hayatında vardı. Çünkü tasavvuf Hz. Peygamber (s.a.v)'in manevî ve ruhanî otoritesinin müesseseseleşerek devam eden şeklidir. O'nun manevî otoritesi kendisinden sonra bu işe ehil sahâbiler tarafından devam ettirilmiştir. Ancak bu otoritenin devamı olan silsilelerden bugün ancak ikisi kalabilmiştir. Bu silsilenin başı Allah Rasûlü (s.a.v)'dür. Hasan Basrî (r.a)değildir.

Tarikat silsilelerine de bakılacak olursa silsilede Hasan Basrî(r.a)'nin Hz. Ali' (r.a)den sonra yer aldığı ve ilk halkanın Allah Rasûlü (s.a.v) olduğu görülmektedir. Hz. Peygamber (s.a.v)'in söz, fiil ve takrirleri dışında bir de halleri vardı ki bunlar ancak O'nun yanında bulunmak bahtıyarlığına erenlerin hissedebilecekleri şeylerdir. Sahâbîliğin şerefi de oradan geliyor: Cenâb-ı Peygamber'in güzel yüzüyle birlikte dışına yansıyan, hissedilen fakat anlatılamayan hallerini idrâk etmek. Bu hallere şâhid olan sahâbilerden herbiri bunu çevresindeki insanlara yansıtmışlar ve o duygu hâlesi bir teselsül ile devam etmiştir. Bu konuda en etkili şahsiyetler olarak Hz. Ebû Bekir (r.a) ve Hz. Ali' (r.a)'nin silsileleri günümüze kadar devam etmiştir. Nakşbendîlerin hafî zikrinin sahabeden temsilcisi Hz. Ebû Bekir (r.a) idi. Çünkü o, hicrette Sevr mağarasında Allah Rasûlü'nden: "*Mahzun olma Allah bizimle beraberdir (maıyyet).*"(et-Tevbe, 40)âyetiyle hafî zikri ve Allah ile birliktelik telkinini almıştı. İslâm ile müşerref olan Hz. Ömer (r.a)'e ilk tevhid zikrini telkin eden de Allah Rasûlü'dür. Hz. Ali (r.a) ve diğer sahabîlerin bile Allah Rasûlü nezdinde toplu zikir telkinine muhâtab oldukları bilinmektedir.(İbn Hanbel, Müsned, IV, 124)

TASAVVUFİ HAYAT FERDİ OLARAK YAŞANAMAZMI?

Aziz Kardeşlerim!

Bundan ikişey kastedilmiş olabilir.

1-Evrad ve ezkarıyla, riyazat ve mücahadesiyle, seyrü süluk ve tarikatıyla tasavvufun ferdi olarak yaşanıp yaşanmayacağı,

2-Kişinin kendi başına kitap ve sünnete uygun bir kulluk yapıp yapmayacağıdır.

Öğrenmek başka, uygulamak ve yaşamak başkadır. Tasavvuf öğrenileni yaşamayı fiili olarak öğreten bir öğretim kurumudur. Eğitimde güçlü şahsiyetlerin, insanın eksik ve ham tarafları üzerinde yaptığı olumlu etkidir.

Türkçemizde, "Kıratın yanında duran ya huyundan, yada suyundan" sözü, bu etkileşimi gösterir.

Birinci şekliyle, yani tasavvufun seyrü süluk ve tarikatıyla ferdi olarak yaşanması mümkün değildir. Çünkü bu eğitim sisteminin amacı bir mürebbi ve mürşidi gerekli kılmaktadır. Bütün uygulamalı ilimlerde olduğu gibi tasavvufi terbiyede de üstadı ihtiyaç vardır. Bu konuda şeyh ve mürşide çok görev düşer.

İkinci şekliyle, yani insanın kendi kendine kitap ve sünnete göre kulluk yapması elbette mümkündür. Eldeki yazılı bilgilerden yararlanarak insan iyi bir Müslüman olabilir. Ancak birlikteliğin heyecan ve coşkusu daha farklıdır. Tek başınayken nefis ve şeytanın etkisi tuzağı daha çok olur. Cemaatte, birlikte rahmet vardır.

Doğru, sağlam bir Tasavvuf Çizgisinde Hangi Özellikler Olmalıdır?

Bugün tasavvuf konusunda sapla saman birbirine karıştığı, sahte şeyhlerle gerçek mürşidleri birbirinden ayırt etmek zorlaşmıştır. Bunun içinde doğrusunu, gerçeğini tanımak için birtakım ölçülere ihtiyaç vardır.

Bu ölçülerde şunlardır:

- 1-Ehl-i Sünnet ve-l Cemaat çizgisinde sağlam bir inanç,*
- 2-Kitap ve Sünnete uygun derin bir ibadet hayatı(Salih amel),*
- 3-Düzgün bir muamelat,*
- 4-Muhammedi bir ahlak,*

Tasavvuf bu ölçüler içinde şu özellikleri de taşır.

- 1-Tasavvuf manevi tecrübe ile anlaşılan hal ilmidir.*
- 2-Tasavvuf bilgisinin konusu marifetullah dır .*
- 3-Tasavvuf tatbiki bir ilim olduğundan, mürşid vasıtasıyla öğrenilir.*

4-Tasavvuf kitaptan okuyarak öğrenilebilecek bir ilim değildir. Çünkü tecrübîdir.

5-Tasavvufun bilgi kaynağı felsefe ve kelam gibi akılla sınırlı değildir. İlham ve keşf de bilgi kaynağı olarak kabul edilir.

6-Tasavvufi eğitim tarikat denilen özel yollarla kat edilir. Kadiriye, Nakşiye gibi.

Lüma müellifi sufilerin sahtesini hakikisinden ayırmak için şöyle bir ölçü koyar:

1-Haramlardan kaçınmak,

2-Farzları ifa etmek,

3-Dünya'yı ehli dünyaya bırakıp dünya perest olmamak.

Tasavvufta, kalbi kara insanlarla oturmanın manevi hali etkileyeceği ve bundan sakınılması gerektiği belirtiliyor. Eğer biz, bu insanlardan kendimizi sakınırsak, bunlara kim yol gösterecek?

Tasavvufta sohbet ve arkadaşlık açısından insanlar dört gruptur:

1-Arkadaşlık ve sohbeti ilâç mesabesinde olan kişiler. Bunlar müridlerinin hastalıklarına göre ilâç veren mürşidlerdir.

2-Arkadaşlık ve sohbeti gıda gibi olanlar. Bunlar da ihvan ile mümin insanlardır. Onlarla birliktelik insanın manevi hayatını ve ruhunu besler. Bu yüzden gıda sayılmıştır.

3-Arkadaşlık ve sohbeti mikrop gibi olanlar. Bunlar fâsık ve fâcır insanlardır. Haramları açıkça işleyen, farzları yapma kaygısında bulunmayan, günaha dalmış kişilerdir. Böylelerinin kötü tavır ve alışkanlıkları bir mikrop gibi insanlara bulaşır.

4-Arkadaşlık ve sohbeti zehir gibi olanlar. Bunlar da inançsız, mülhid ve ateist insanlardır. Öylelerinin iman nurundan mahrum ve inkâr ile kararmış kalbleri, bir zehir gibi çevresini etkiler.

Sorunuzdaki **"kalbleri kararmış insanlar"** bu tasnifte üçüncü, hattâ dördüncü gruba girdiğinden bunlardan hazer edilmesi gerekir. Ancak bu insanlardan sakınılması, bunları büsbütün terketmek anlamına gelmez. Burada ifâde edilmek istenen, özellikle henüz imanda kemâle ermemiş ve sülûkün başında bulunan kimselerin bu kişilerle yakın temas ve dostluk kurmamalarıdır. Yoksa seyr u sülûkte belli mesafe almış kimselerin bu kişilere ulaşması ve onları irşâd çerçevesi içine alması gerekir. Ama henüz kendi problemini halletmemiş kişilerin böyle bir işe kalkışmaları gerekmez. Faydalı da olmaz. Sonra yasaklanan dostluk ve arkadaşlıktır. Hiç görüşmemek, küs gibi davranmak hoş değildir. Çünkü müslüman herkese hüsn-i muamele ile en iyi tebliği yapmış olur.

İLERİ GELEN SOFİLERE GÖRE TASAVVUFUN TARİFİ

Aziz Kardeşlerim!

Tasavvuf, ebedî saadete nâil olmak için nefsi tezkiye, ahlakî tasfiye, zâhir ve batını tamir hallerinden bahseden bir ilimdir. Tasavvufu kâlden ziyade bir hâl ilmi olarak da ifade edebiliriz. Her ilim gibi tasavvuf ilminin de tarifi yapılmıştır. Tasavvuf, diğer ilimlerden farklı olarak, mutasavvıflarca çeşitli şekillerde tarif edilmiştir. Bu tariflerin, her sofinin işgal ettiği makama göre yapıldığını gözden uzak tutmamak gerekir.

MA'RÛF EL-KERHÎ (k.s):

"Tasavvuf, gerçekleri almak, mahlûkatın elinde olan şeylere gönül bağlamamaktır. (Kuşeyrî.)

Gerçekleri almak, hak ve hakikat olmayan, yani doğru olmayan her şeyi bırakıp, ancak ilahî hakikatleri edinmeye çalışmaktır.

"Tasavvuf, eşyanın hakikatine bakıp, halkın bildiğini terketmektir." Eşyanın hakikatine bakmak, mahiyetini tetkik etmek, sebeb-i hilkatini düşünmek, neye yaradığını araştırmak, nasıl istifade edileceğini öğrenmek demektir. Zira halk, yalnız görülen evsaftan bazılarını görür geçer; ârif tetkik ile mükelleftir.

SERİYY-Î SAKATÎ (k.s):

"Tasavvuf üç manayı içine alan bir isimdir:

1) Marifetin nûru vera'nın nûrunu söndürmez,

2) Kitap ve sünnetin zahirine muhalif olacak şekilde ilm-i bâtından bir söz ile konuşmaz,

3) Kerametleri kendisini, Allah'ın mahrem olan sırlarını açıklamaya sevk etmez." (Kuşeyrî, s. 12; Tezkire, c. 1, s. 282.)

Bu üç maddeyi açıklayalım:

Tarikatte ilim:

1) İlim ve takvâ: Meşhur büyük müşidlerin hemen hepsi, tarikat yolunda ilmi öne almışlardır. Çünkü ilimsiz yola çıkılmaz; çıkan yolu sapıtabilir. İlim, öncünün elindeki en kuvvetli ışıktır. İlimsiz amel hederdir. *"Allah, cahili asla velî edinmez"* buyurulmuş. Ancak bu ilmin amel ile tezyini icab eder. Hatta mutlak amel değil, takvaya mukarın olan amel, amel-i salihdir. Cenab-ı Hak nazm'ı celîlin'de, mealen: *"Kulları arasında ancak âlim ve arif olanlar hakkıyla Allah'dan korkar, Allah'ı haşyetle ta'zim ederler"* (Fâtır sûresi, ayet: 28.) buyurmuştur.

Tarikatte irfan: İrfan da ilmin bir koludur ki, tarik erbabı arasında derecesi ilmin fevkindedir. İlim yoluyla anlaşılamayan birtakım hakikatler, sezîş, feraset, keşf ü keramet tarikiyle anlaşılabilir.

Kıymetli profesörlerimizden merhum Necati Logal'in dediği gibi, şarkın ikinci Mevlana'sı olan, büyük mutasavvıf âlim, "Rûhu'l Beyan"

tefsirinin sahibi, Bursalı İsmail Hakkı hazretleri "Kenz-i Mahfî" adıyla te'lif etmiş olduğu eserinin başında, meşhur olan **"Küntü kenzen mahfiyyen" "Gizli bir hazine idim"**. Vecizesi için.

Hadis-i menkûl gerçi inde'l-huffâz sabit değildir. Nitekim İmam Süyûtî "Dürer-i Münteşire" nam kitabında "la asle lehu" demiştir. Feemmâ inde'l-mükaşifin hadîs sahihdir. Zira huffâz sened ile naklederler; mükaşifün ise fem-i Nebvî'den bizzat ahzedip söylerler ve bir nesnenin sened-i mâlûmu olmamaktan fî nefsi'l-emr âdem-i sübûtu lazım gelmez; belki keşf-i sahih ile olacak esah olur. Zira kâşifte vehim ve hayal olmaz, belki iyan-ı tam ve hakka'l-yakîn olur ve ilhamat ve varidat mu'tekidlere göre hüccet olmak kâfidir. Gerekse ehl-i zahire göre burhan olmasın. Zira onlar huffâş gibidir ki afitâb-ı rûşeni göremez ve aynel'-yakîn nedir bilmez. Pes bizim muhabbetimiz o makûle ile değildir ve bazı kütüb-i mu'teberede gelir ki:

"Hz.Davud (a.s)şöyle söyledi:**"Ya Rabbi! Mahlûkatı niçin yarattı?"**"**Ben gizli bir hazine idim, bilinmeyi murad ettim.**"**"Yani Hz. Davud (a.s)münacaatında sırr-ı halktan, yani icaddan sual edicek Cenab-ı Kibriya'dan kelim-ı mezkûr varid oldu. Pes bu kelim fi'l-asl ehadis-i kudsiyye-i Davudiyye'den olmuş olur..."**" *Kenzül Mahfî, s. 2-3.*) deyip, vecizeyi tefsir ve izah buyurarak küçük bir kitab haline getirmiştir.

2) Kitab ve sünnetten ayrılmamak: Bir mutasavvıfın Kitab ve Sünnet dışı söz ve hareketi, kendisi hakkında şüphe uyandıracağı gibi, mensup olduğu tariki de zan altında bırakır. Her ne kadar kat'î naslar haricinde teferruat-ı mesâilde, muhtelif ehl-i sünnet icthadlarıyla amel eden erbab-ı tasavvuf, zâhir ulemâsı gibi muhtardır. Sofî, bu bir ilim-i batındır diyerek Kitab ve sünnetin zahirine muhalif bir söz söylemez.

3) Kendisine münkeşif olan hakâyıkı her zaman, herkese, her yerde açıklamaz; zamanını yerini ve adamını bilir.

EBÛ HAFS EL-HADÂD (k.s):

"Tasavvuf tamamen edebden ibarettir".(*Tezkire, c. I, s. 331.*)

Tasavvuf edeb-i Muhammedî'dir ki, sîret-i nebevîyye ile tahallük etmektir. Bu e'fali de, ahvali de câmi'dir."Edeb İlâhî nurdan bir taçtır ki, onu başına geçirdikten sonra istediğin yere gidebilirsin".Edebin gerek tarifi, gerek izahı babında pek çok söz söylenmiştir; ileride bunlara tesadüf edilecektir.

Bu çok şümûllü vasf-ı umumînin en yüksek mertebesi şu iki beyitte tecelli eder:**"Bir kısım evliya tanırım ki, onlar duadan dahi teeddüp ederek ancak zikir ile meşguldürler. O yüce şahsiyetler rızaya boyun kestiklerinden, kazayı def etmek için teşebbüse geçmeyi, kendilerine haram bilmişlerdir."**

Bu babda Hafız Şîrâzî'nin beyti çok ârifânedir: "İhtiyaç içindeyiz ve birşey istemiyoruz. Kerim-i Müteal huzurunda istemeye ne lüzum var". Hind'in meşhur şairi Feyzi Hindî de: "Mademki bizim ihtiyaçlarımızı kendisi biliyor, o halde duaya ne hacet var? Allah Allah!" diyerek hayretini izhar ediyor. Zira kullar evâmir ve hikmet-i rabbâniyeyi idrakten acizdirler. Fakat bununla beraber, acaba neden: **"Rabbiniz buyurdu: Bana dua edin. Size icabet edeyim, duanızı kabul edeyim. Çünkü bana ibadetten büyüklük taslayıp uzaklaşanlar, hor ve hakir cehenneme gireceklerdir"**(Mü'min sûresi, âyet: 60.) buyurulmuştur.

Biz de, şair Ziya Paşa ile hemzeban olalım: **"İdrâk-i meâli bu küçük akla gerekmez, Zira bu terazi o kadar sıkleti çekmez. Ölünceye kadar kulluk et."**

Bazıları bu ve emsali beyitleri izahda "duaya ve ibadete hacet yoktur" diye manalandırırlar. Biz kimseyi dalaletle delalet veya nisbet etmek istemeyiz. Ancak kendilerini vahdet-i vücüd felsefesini benimsemiş zanneden vahdet-i vücüdçular, böyle beyitlere ve cümlelere yukarıdaki manayı vererek, teklifi iskat etmiş olurlar ki bu, umumî manada hatimlerin: **"Rabbini hamd ile tesbih et, secde edenlerden ol ve sana yakîn gelinceye (ölünceye) kadar Rabbine kulluk et."**(Hicr sûresi âyet: 99.) âyet-i kerimesindeki ölüm ile vukubulacak olan yakîni, hayatta idrake karîn olacak yakîn ile te'vil etmelerine benzer. Yani "Ölünceye kadar Rabbine ibadet et" manasını, "Hakk'a yakîn peyda edinceye, yani manen yükselip olgunlaşınca kadar ibadet et" yollu te'vil ederler ki, bu hüküm daha hayatta iken tekâliften kurtulmak için kaçamak yoludur.

Bunlar: **"O'nda, kitabın temeli olan kesin manalı ayetler vardır, diğerleri de çeşitli manalıdırlar (müteşabih ayetlerdir). Kalblerinde eğrilik olan kimseler, fitne çıkarmak, kendilerine göre yorumlamak için, onların müteşabih olanlarına uyarlar..."**(Âl-i İmran sûresi, âyet: 7.) âyet-i kerimesindeki hükme müstehak olurlar.

EBÛ'L-HÜSEYİN EN-NURÎ (k.s):

"Tasavvuf ne şekil, ne de ilimdir; o sadece güzel ahlaktan ibarettir. Eğer şekil olsaydı, mücahede ile hâsıl olurdu, ilim olsaydı öğrenmekle meydana gelirdi. Bu sebepten şekil ve ilim maksadı hâsıl etmez. Tasavvuf, Hakk'ın ahlakıyla mütehallî olmaktır."(Tezkire.)

Dervişlik olaydı tâc ile hırka.

Biz dahi alırdık otuza kırka. (Yânus Emre.)

Tasavvuf, şekil, kılık, kıyafet ve merasim değildir. Sadece ahlakıdır ki: "Allah'ın ahlakı ve Resûlullah'ın ahlakı ile ahlaklanınız"(Meşhur hadis.) hadis-i şerifi mantûkunca Allah'ın ve resûlünün sıfatları ile ittisâfâ çalışmaktır.

"Tasavvuf, hürriyet, kerem, merâsimi terk ve cömertliktir."
Tezkire.)

Tasavvuf, kerem ve cömertliktir, yoksa kuyûd ve merasim değildir. Sofî, elinde bulunan nimetten başkasının istifadesini düşünen adamdır.

Şeyh Sa'dî:"insanın şeref ve haysiyeti, lütuf ve keremi, ihsan ve atâsıyla, sehâsıyla ölçülür; insanlığı da Hakk'a şükretmesiyle, yani umumî manada ibadetiyle anlaşılır. Kendisinde bu iki haslet olmayan kimsenin yokluğu, varlığına müreccahdır".

"Tasavvuf, nefsin nasibini terk ile Hak'tan nasibini istemektir".Emeller ve elemeleri, kendi isteklerini bırakıp, Hakk'ın takdirine razı olmaktır. Çünkü insanın emellerinin sonu yoktur, birini elde etse, gönölü diğerine takılır. Bu suretle de kalb Hak'tan cüdâ kalır. Bundan dolayı emele, elem bozuntusu demişlerdir. Her emel tahakkukuna kadar insana elem verir. Her emelin nihayeti, başka bir emelin bidâyetidir. Bu suretle emel silsilesi ölünceye kadar devam eder. Emeller terkedilince, Hakk'a bağlanılmış olur. Emelin terki dünyayı, işi gücü matıyye-i nefsi, yani vücudu, nefsini ihmal etmek demek değildir. Hayatın tabiî icaptan hiçbir zaman terk edilemez. Eldeki nimete şükür bırakıp, daha fazlasını istemek, emel peşinden koşmaktır. Eğer eldekine hakkıyla şükür edilse Cenab-ı Hak nimetini artıracığını beyan buyuruyor:"Rabbiniz: Şükrederseniz and olsun ki, size karşılığını artıracığım; nankörlük ederseniz, bilin ki azabım pek çetindir, diye bildirmişti".(*İbrahim sûresi, ayet; 7.*)

Şükür nasıl yapılır? Şükürün ne olduğunu iyi bilmek lazımdır. Yemek yiyip, bittikten sonra "Ya Rabbi şükür elhamdülillah" demekle şükür ifa edilmiş olmaz. "Şükür odur ki, her aza ne için yaratılmış ise, ona sarfetmektir".(*Türk Ahlakçıları, c. I, s. 39*)

Her nimetin şükürü kendi cinsiyle eda edilir. Nasıl ki zekât vermek, sadaka vermek yani maddeten yardım yaparak iyilik etmek suretiyle servetin şükürü eda edilirse, bir sofrada kendini ve aile efradını doyuracak bir kap yemeğin yerine, mesela üç kap yemek yer ve bir kap yemeği bulamayan yakını, komşusu veya tanıdığını düşünmez, onları doyurmaya çalışmaz, gece sabahlara kadar ve iki yemek arasında ağzıyla binlerce defa "Ya Rabbi şükür" dese, hiçbir zaman şükürünü eda etmiş olmaz. Her öğün etini, sebzesini, tatlısını Hakk'ın lütfuyla te'min etmiş olan kimse, eğer takva yolunda yaşamak ve bir amel-i salih icra etmek ve cemiyete karşı sorumluluğundan kurtulmak istiyorsa, bir gün et, bir gün sebze, bir gün tatlı yiyerek, diğer iki nimeti münavebe ile ihtiyaç sahiblerine yedirecektir.

Bunu, Hakk'ın rızası için yapmak en büyük sofuluktur. Böyle yapan: **"Onlar, içleri çektiği halde, yiyeceği, yoksula, öksüze ve esire**

*yedirirler"*İnsan sûresi, ayet: 8.)ayet-i kerimesinin sırrına mazhar olur ve: *"Mallarını Allah yolunda sarfedip, sonra sarfettikleri şeyin arıdından başa kakmayan ve ezâ etmeyenlerin ecirleri Rablerinin katındadır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir"*(Bakara sûresi, ayet: 22.) saffında bulunanlar arasına girer ki, işte evliyâullah bu zümreye dâhil olanlardır.

SEHL BİN ABDİLLAH ET-TÜSTERÎ (k.s):

"Tasavvuf, az yemek, Cenab-ı Hakk'ın huzurunda rahata kavuşmak ve insanlardan kalben uzaklaşmaktır".(Tezkire, c. I, s. 164.)

Çünkü tokluk insanı gaflete ve şehvete sevkettiği gibi, verdiği rehavetten dolayı hakkıyla ibadet-i bedeniyeye de mani olur. Onun için kanaatkârlık ve perhizkârlık yapan, yani eline geçenle yetinen ve fazlasını muhtaca veren, ancak Cenab-ı Hakk'ın huzurunda rahata kavuşabilir; bu hususta sorumluluğu kalmaz.

Yani helalinden çok kazanmak için fazla çalışacak, yeteri kadarını kendisine ayırdıktan sonra, kalanını muhtaca verecektir. Bundan maksat, "fakir ilallah" dedikleri yalnız Hakk'a arz-ı ihtiyaç edip, halkın elindekilerden müstağni olmaktır. Müstağni olan sofinin nazarında,"Müstağni o kimsedir ki, ona göre bir başakla, bir harman arasında fark yoktur". Elinde hangisi bulunursa fark etmez, başkalarının elindekini de öyle görür.

"Tasavvufun aslı, Kitab ve sünnete yapışmak; hevâ, heves ve bid'atleri terk etmektir".(Sülemî. s.21.)

Tasavvuf, ahkâm-ı dine ve sünnet-i Resûl'e sarılmaktan ibarettir.

AMR BİN OSMAN EL-MEKKÎ (k.s):

"Tasavvuf, zamanın en uygun vaktinde, kulun her an Hak ile meşgul olmasıdır". (Kuşeyrî, s. 148.)

Uyku ve hacatın kazası gibi zamanlar haricinde, kalbin her an Hak ile meşgul olmasını da tasavvufun tarifi içine almıştır ki, bu da bir zikirdir.

TASAVVUF TARİHİNİN DÖNEMLERİ

1-Zühhd Dönemi: Bu dönem Asr-ı saadetle başlayan, tabiin ve tebe-i tabiin devrini ve ilk iki asrı içine alan, tasavvuf kavramının zuhuru kadar olan dönemdir. Bu zaman içinde islam'daki ruhani ve manevi hayatın aldığı şekle zühhd, bunun temsilcilerine zâhid, âbid, nâsık ve kurra isimleri verilirdi.

VeyselKarani(ö:37/657),HasanBasri(ö:110/728),Malikb.Dinar(ö:131/748),Rabiât'ül Adeviye(ö:185/804) gibi zahidler bu dönemde yetişmiş büyük velilerdir.

Bu dönemin en belirgin niteliği marifetten çok amele, ilhamdan fazla ibadete, keşiften çok ahlaka, kerametten çok istikamete, kısaca nazariyeden fazla amele önem verilmesidir.

2-Tasavvuf Dönemi: Sufi ve tasavvuf kavramlarını kullanılmaya ve ilk sufi adlarının duyulmaya başladığı hicri 2.ci asrın sonundan, tarikatların zuhur ettiği devre kadar olan üç buçuk asırlık dönemdir. Tasavvuf bu dönemde ortaya çıkmış, müessese haline gelmiş, Maruf Kerhi(ö:200/815),Ebu Süleyman Darani (ö:215/830),Bışri Hafi (ö:227/841),Zunnuni Mısri (ö:245/859),Bayazid Bestami (ö:234/848),Seriye Sakati (ö:257/870),EbuHafs Haddad (ö:260/874),Hamdun Kassar (ö:271/884),Sehl Tusteri (ö:273/886),Ebu Said Harraz (ö:277/890),Hâkim Tirmizi (ö:285/898),Ebu Huseyin Nuri (ö:295/907),Cüneyd-i Bağdadi (ö:297/909),EbuNasr Es Serrac (ö:378/988),Ebu Talibel Mekki (ö:386/996),Kuşeyri (ö:465/1072), Hucvuri (ö:470/1077),Gazzali (ö:505/1111),gibi büyük sufi âlim ve mutasavvıflar bu dönemde yetişmiştir.

Zühd döneminde ikinci planda olan ilim, marifet ve vecd hallerini bu dönemde öne çıkarmış, amel, taat ve zühd arka planda kalmış, tasavvuf iki şekilde gelişmiştir.

1-Sekre, cezbeye vecd hallerine ağırlık veren Bayazid-i Bestami tarafından temsil edilen *sekr tarikat yolu*.

2-Sahve, temkine ve marifete ağırlık veren ve Cüneyd-i Bağdadi tarafından temsil edilen *sahv tarikat yolu*.

3-Tarikat Dönemi: Tasavvuf müesseselerinin en güçlüsü olan tarikatların, ortaya çıkarak sosyal hayatın bir parçası haline geldiği hicri 6. Miladi 11. asırdan başlayarak, tasavvufi tefekkürün İbn Arabî gibi büyük temsilcilerinin yetiştiği, zaman zaman medrese-tekke çekişmelerinin gündeme geldiği, şiir ve edebiyatta en değerli tasavvufi mahsullerin verildiği, tarikatların birer birer ortaya çıktığı ve günümüze kadar devam eden dönemdir.

Bu tarikatların büyük çoğunluğu, Abdulkadir Geylani (ö: 561/1165), Ahmet Yesevi (ö:562/1166), Ahmet Rifai (Ö:578/1182), Necmüddin Kübra (ö:618/1221), Sühreverdi (ö:632/1235), Muhyiddini Arabî (ö:638/1240), Şazeli (ö:654/1256), Mevlana (ö:672/1273), Bahauddin Nakşibend (ö:791/1388),Hacı Bayram-ı Veli (ö:833/1429), gibi mutasavvıflar tarafından kurulmuştur.

İSLAM'DA TARİKATLARIN ORTAYA ÇIKIŞI

Aziz Kardeşlerim!

Tasavvufta,"Alah'a giden yollar mahlûkatın nefesleri sayısındadır."Tarikatların hangisinin hak, hangisinin batıl olduğunu anlamanın tek yolu; itikadi bakımdan Kur'an ve Sünnete bağlı, ehl-i sünnet ve-l cemaat anlayışını benimseyen, ibadet ve muamelatta islâmın esaslarını uygulayan ve manevi bir silsileye sahip mürşidler tarafından temsil edilip edilmediğidir. Bunlara uyuyorsa Hak, uymuyorsa batıldır.

Tarikat: Arapça bir kelime olup, *yol* demektir. *Fıkhi ve itikadi konularda meydana gelen fırkalara mezhep denildiği gibi, tasavvufi eğitimde farklı metodlar uygulayan mekteplere de tarikat denilir.* Bu kelime bir bakıma metod, usul anlamına gelir. Şeyh denilen bir öğretmen nezaretinde, istekli mürid veya talibin Allah'a ulaşma, yani sürekli Allah'ı tefekkür ve bilincini(ihsan)kazanma konusunda takip ettiği usule veya metoda tarikat adı verilir.

Tasavvuf dilinde ise, Allah'ı Zülcelali bilmek, bulmak ve yaklaşmak için takip edilecek ibadet yolu manasına gelir. Her Müslüman için zaruri bir yoldur.

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde:"Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik."(*Maide Suresi,48*)buyurur.

Fahreddin Razi ve diğer bazı müfessir âlimler, bu ayeti kerimeyi şöyle açıklamışlardır:"Ey Kullarım! Sizin her birinize iki şeyi vacip ettim. Önce şeriat, sonra da tarikat."manasını vermişler, çünkü "minhac"lûgat itibariyle "münevver bir yol" demektir.

Cenab-ı Hak:"Namaz kıl".(*Taha Suresi,14*)

"Allah'ı çok çok zikredin."(*Ahzab Suresi,41*) diye emir buyurmuşlar.

“Allah’ı unuttuklarından dolayı, Allah’ın da kendilerini kendilerine unutturduğu kimseler gibi olmayın. Onlar fasıkların ta kendileridir.”(Haşr Suresi 19) buyurarak, zikir ve fikirden gafil müminleri fasık kelimesi ile tabir ediyor ve uyarıyor.

Yine Cenabı Hak:”*İyi bilin ki, Allah’ın veli kulları için hiçbir korku yoktur. Onlar mahzunda olmayacaklardır.*”(Yunus Suresi,62)

“*Ey İmanedenler! Allah’dan korkun ve Ona yaklaştırmaya vesile arayın.*”(Maide Suresi,35)

“*İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın.*”(Maide Suresi,2)buyurur.

Tarikat bunu gerçekleştirmek maksadıyla, farz ve vacip ibadetlerin ötesinde bir takım nafilelere, özellikle sünnetlere ağırlık verir. İlk devirde sufiler, kendilerinden daha deneyimli durumda olanlardan yararlanmakla birlikte, bugün bildiğimiz şekliyle teknik manada tarikat kurmuşlardı.

Tarikatların farklı olmasının nedeni insanlardaki meşreb farklılığıdır. Tasavvufta tarikat kavramının kullanılması H.3 ve 4. Asırlarda başlar. Ancak bugünkü anlamıyla bir şeyhin etrafında toplanan müridanın tekke ortamında muhtelif usullerle eğitilmesi anlamına **tarikât, Abdulkadir Geylani (k.s) ve Ahmet Rifai (k.s) nin yaşadığı H.6.M.12.asırlarda ortaya** çıkmıştır. Tarikatlar şeriata bağlı olan ve olmayan diye ikiye ayrılır.

Tarikatler irşad usullerine göre genellikle üçlü bir tasnife tabi tutulmuştur.

1-Ahyar tariki: *Amel ve ibadete düşkün olanların yoludur.* Bu yolun salikleri genellikle farzlarla, nafil ibadetlerle Hakka ulaşmaya çalışırlar. Bu yola ruhani yol da denir. Çünkü bu yolda ruhun nafil ibadetlerle güçlenip nefsi etkisi altına alması esastır. Kısaca, ibadet ve takvaya ağırlık verenlerin yolu.

2-Ebrar tariki: *Riyazat ve mücahede yoludur.* Bu yola nefsanî tarikde denir. Çünkü amaç, riyazat ve mücahede ile nefsi zaafa uğratarak onun ruha râm olmasını sağlamaktır. Bu yolun yolcuları Hakk ile muamelede de halk ile muamelede de sıdk üzeredirler. Gönül saflığına ermek için mücahedeği esas alırlar. Kısaca, nefse çile çekirme yönü özellik kazanan tarikat.

3-Şuttar tariki: *Aşk, muhabbet ve cezbe ehlinin yoludur.* Bu yola aşk, vecd ve coşku ile girilir. Aşk ile ülfeti olmayan bu tarike süluk

edemez. Bu yolun yolcuları Bayezid gibi coşkulu, taşkın. Mevlana gibi âşık insanlardır.

Tarikatlerde üç ayrı yol söz konusudur.

1-İbn Arabî hazretlerinin öncülük ettiği, **Vahdet-i vücud ekolü,**

2-İmam-ı Rabbani' hazretlerinin öncülük ettiği, **Vahdet-i şühud ekolü,**

3-Abdulkadir Geylani hazretlerinin öncülük ettiği, **Tecelli ve Ezkar ekolü.**

Tarikatlarda üç ayrı meşreb vardır.

1-Havf (Korku) yolu. Bu yolun öncüsü **Hasan Basri (r.a),**

2-Sevgi muhabbet yolu. Bu yolun öncüsü, **Rabiatül Adeviye (r.a),**

3-Ümit ve korku yolu. Bu yolun öncülerde **Hz.Hasan (r.a),Hz.Hüseyin (r.a),Hasan Basri (r.a) dir. Abdulkadir Geylani(k.s)** hazretleride bu yolu benimsemiş ve yaşamıştır.

Tarikat yolu, yokluk yoludur. Varlık ve benlik yapmak bu yolda yasaktır. Çünkü nefis Allah'ın düşmanıdır. Tarikat yolu, enbiya ve evliya mesleğidir. Bu yola giren kadın ve erkek herkes evliya namzedidir.

Her mesleğin bir okulu vardır. Evliya mesleğinin okuluda tarikatdır devamlı zikrullahdır. Kısaca tarikatı âliye yolu, güzel niyet, güzel iteat, güzel amel, güzel ahlak yoludur.

Tarikatlar, zamanla kollara ayrılarak iyice çoğalmışlardır. Zikri, sessiz, tefekkürî çekenler olduğu gibi, sesli olarak dil ile açıktan çekenlerde vardır. Kimi tarikatlar zikri oturarak, kimide ayakta yapar.

Tarikatlar kurucusu olan şeyhlerin adlarıyla anılırlar. Abdulkadir Geylaninin (k.s) kurduğu **Kadiriye**, Muhammed Nakşibendinin (k.s) kurduğu **Nakşîyye**, Ahmet Yesevinin (k.s) kurduğu **Yeseviye**, Mevlanın (k.s) kurduğu **Mevleviye**, Hacı Bektaşî Velinin (k.s) kurduğu **Bektaşîye**, Hacı Bayramı Velinin (k.s) kurduğu **Bayramiye**, Şeyh Şabani Velinin (k.s) kurduğu **Şabaniye** tarikatları gibi.

Bugünde bu tarikatların bir kısmının kolları devam etmektedir.

Tasavvufda Allah'a giden yollar mahlûkatın nefesleri sayısındadır. Anlayışı sebebiyle tarikat sayısında bir sınırlama yoktur. İtikadi bakımdan kitap ve sünnete bağlı, ehlisünnet vel cemaat anlayışını

benimseyen, ibadet ve muamelatta islamın temel esaslarını uygulayan ve manevi bir silsileye sahip mürşidler tarafından temsil edilen tarikatlar hak tarikatlardır. Silsilenin tasavvufi önemine uygun olarak bütün tarikatlar icazetname ve sisilename ile kendi yollarındaki ruhani akışı kayıtlara bağlayarak belgelemiştir.

TEKKE VE ZAVİYELER

Aziz Kardeşlerim!

Başlangıçta Müslümanların toplanma yeri olarak cami vardı. Burada sadece namaz kılınmaz, hemen hemen her konuda görüşme, tartışma yapılır, eğitim ve öğretim hizmetleri verilirdi. 10 ve 11. asırlardan itibaren bilimsel faaliyetler için medreseler kuruldu. Aynı zamanda tekke ve zaviyelerinde faaliyete geçtiği dönemdir.

Hudud boylarında açılan tekke ve ribatlar, savaşçı askerlerin de barındığı yerler iken, zamanla tekke ve ribatlar gelişerek gelir getiren vakıflarda bağlanarak, buradaki insanların ruhi ihtiyaçları yanında, yeme, içme, barınma gibi ihtiyaçlarının da karşılayarak kurum haline gelmişlerdir.

Dervişlerin bir kısmı devamlı tekkede kalırken, oranın hizmetini yürütürken, bir kısmında belli zamanlarda buraya gelirdi.

Tekkelerin mimari gelişimide maddi ihtiyaç ve imkânlarla göre şekillenmiş, merkezdeki tekkeler daha büyüktür. Buralarda; zikirhane, türbe, çilehane, derviş odaları, selamlık, harem, mutfak, kütüphane, kahvehane gibi bölümler vardır.

Tekke ile eş anlamlı olarak, hankâh, dergâh, âsitane ve zâviye gibi kelimelerde kullanılır. Zaman zaman aralarında nüans farkı vardır.

Âsitane: Büyük merkez tekkelere denir. Tarikat kurucusunun kabrinin bulunduğu tekke anlamına da gelir.

Dergâh: O tarikat mensubu olan bazı dervişlerle şeyhin ikametgâhı olarak kullanılan tekke demektir.

Hânkâh: Orta büyüklükteki tekke demektir. Tarikate ait başka tekke ve zaviyelerin ikmal ve ihtiyaçları bağlı bulundukları hankâhca karşılanırdı.

Zâviye: Tekkelerin küçüğüne denir. Şehir ve kasabaların ücra yerlerindeki küçük tekkeler için kullanılan bir tabirdir.

Bu tekkelerde, mensupları ibadet eder mescid olarak kullanır, okuma yazma, din ilimlerini öğrenir, okul hizmeti görür. Âlimler ve şeyhler zaman zaman bir araya gelerek bilgi alış verişinde bulunurlar, seyyahlar, ziyaretçi ve hac yolcuları buralarda konaklar, fakir ve yoksulların karınlarının doyurulduğu imarethane, çeşitli kitapların bulunduğu kütüphane, gelen gidenin çok olduğu, haber alınıp, bırakıldığı, postahane, düşmandan kaçan mazlumların sığındığı bir iltica yeri, hasta, sakat, düşkün ve çaresizlerinde bakıldığı, sağlık hizmetide görülürdü.

Tarikat ve tekkelerin kurulup aktif hale gelmesi, islamın anadoluda, asyada, afrikada, avrupada, uzak doğuda hızla yayılmasına birçok hükümdar, sultan, padişah, ilim ehli ve halkın seve seve gönlündeki boşluğu doldurarak bir tarikate girip bir mürşide intisap ettiğine şahid oluruz.

İslamın asya kıtasında yayılmasında bilhassa ortaasya coğrafyasında, Buhara, Semerkant, Taşkent bir ilim irfan yuvası, bir tarikat ocağıydı.

Birçok Selçuklu Sultanı, devlet erkânı, ilim ehli, Ahmet Yesevi dergâhından nasibini almış, Yesevi, Kadiri, Kübreverdi, Sühreverdi tarikatları, dervişleri birçok fetih hareketlerinde bulunmuş gönülleri fethetmiştir.

Devlet erkânı, bu büyük Allah dostlarına sahip çıkmış destek olmuş, onlara intisap etmiştir. Anadolu Selçuklu Sultanlarının çoğuda Mevlana Celalettin ve babasına intisap etmiş, Osmanlı Sultanlarıda mutlaka bir mürşide bağlanmış ehli tarik idi.

Osman Bey, Şeyh Edebaliye intisap etmiş, Sultan Murad, Hacı Bayramı Veliye, Sultan Fatih, Akşemseddine intisap etmiştir.

Osmanlı topraklarına Kadiri tarikatını getiren, Hacı Bayramı Velinin damadı Eşrefoğlu Rumi olmuş, Osmanlıda Kadiri, Nakşî, Bayrami, Rufai, Mevlevi, Celveti, Halveti, Bektaşî tarikatları ve kolları varlığını günümüze kadar korumuşlardır. Horasan erenleri ile anadoluya gelen ve birçok önemli şahsa yol gösteren tarikatlar,1918 de yıkılan Osmanlı devletinin başkenti İstanbulda sadece,45 Kadiri,51 Nakşî,38 Rufai,9 Bedeni,4 Bayrami, çok sayıda Mevlevi be Bektaşî tekkesi vardı.

İSLAMIN YAYILMASINDA TARİKAT VE TEKKELERİN ROLÜ

Aziz Kardeşlerim!

İslamın tebliğ edilmesinde, yaşanması ve korunmasında, yayılmasında tarikat ve tekkelerin şüphesiz büyük etkisi olmuştur. Bunu bugün herkes kabul etmektedir.

Özellikle gayri Müslim diyarlarda, İslam mücahitlerinin ulaşamadığı yerlerde tekke ve dergâhlar açan Allah dostları islamın yayılmasında, gönüllerin fethinde büyük rol oynamışlardır.

Dün olduğu gibi bugünde gönülleri fethedecek, hasta kalplere şifa olacak, bataklığa saplanan insanları kurtaracak, kafaları karışık, yollarını şaşırmış insanları doğru yola getirecek gerçek alperenlere ihtiyaç vardır.

Bunun en güzel yollarından biriside, bir meslek ve iş adamı statüsündeki gönül ehli kişilerin gidecekleri yörelerin dillerini öğrenerek feragatla çalışmaları ve bölge insanlarına ulaşmalarıdır.

Bugün Batı insanının en önemli sıkıntısı ferdiyetçiliğin ortaya çıkardığı yalnızlıktır. Herkes “Ben” ve birey merkezli düşünüp yaşadığı için buralarda islamın “İsâr ve paylaşım” anlayışı son derece olmaktadır.

Batıda ve Ortaasya ülkelerinde din açlığı gözle görünür safhadadır. İslamın hoş görü ve kardeşlik ilkesi son derece ilgi uyandırmaktadır.

Bunun için Müslümanlara büyük görevler düşmekte, gerek vatanımızda gerekse yurtdışında maddi ve manevi fedakârlığa soyunacak, tebliğ görevini yapacak alperenlere ihtiyaç vardır.

Oralarda tebliğ ve davet faaliyeti yaparken bunun bir mesleki faaliyetle iç içe yürütülmesi daha etkili ve faydalı olur. İnsani yardım türü maddi katkılar etkiyi daha da artırır.

Bugün bunun tersi örneklerini Endenozya’da görmekteyiz. Nüfusunun %90 ı Müslüman olan bu ülkenin insanları açlık sebebiyle Hristiyan misyonerlerinin hristiyanlaştırma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Aynı durum Ortaasya Türk Cumhuriyetleri, Bosna Hersek, Kosova, Arnavutluk, Batı Trakya ve bütün İslam dünyası içinde geçerlidir. Fakirliği, adaletsizliği, zulmü, cehaleti, yolsuzlukları istismar ederek, Müslümanların inancını, ahlakını, birliğini bozmaya fitne tohumları ekmeğe devam etmektedirler.

Azerbaycanda, Kırımında, Kırgızıstanda, Hristiyan misyonerleri, Budist rahipleri, Krişnalar cirit atmaktadır.

Bizim elimizde denenmiş ve tarih boyuncada önemli neticeler alınmış tasavvuf ve tarikat gibi müesseseler var, bundan yararlanmak gerekir. Bugün dilbilen ve dini iyi anlatabilecek derviş gönüllü insanların Doğu da ve Batı da yapabileceği çok hizmetler var. Müslümanlar bu konuda alt yapı oluşturup Faaliyete geçmeleri gerekir.

TASAVVUF ALANINDA, TARİKAT VE TEKKELERDE ZAMAN ZAMAN GÖRÜLEN BOZULMANIN NEDENLERİ

Aziz Kardeşlerim!

Bütün bilim dallarında ve kurumlarda olduğu gibi tasavvufta da zaman zaman aslından uzaklaşmalar ve birtakım sapmalar olmuştur. İslami ilimler ve sosyal kurumlar birleşik kaplar gibidir. Birinin yükselmesi ve diğerlerinin yerinde sayması veya birinin seviyesinin düşüp diğerlerinin yukarda kalması mümkün değildir. İslam dünyasında gerileme ve çözülme başlayınca bundan bütün kurumlar ve bütün ilimler nasibini almıştır.

Bozulmanın temel sebebi liyakatsizlik ve cehalettir. Babadan oğla intikal eden şeyhlik anlayışı, liyakatsiz ve ehliyetsiz kimselerin kolayca şeyhlik makamına oturmalarını sağlamış, bu da tabii olarak bozulma sürecini hızlandırmıştır.

Medrese, tekke, ordu üçlüsünün meydana getirdiği sosyal müesseseler birbirleriyle uyumlu çalıştıkları, birbirlerini rakip görüp dışlamadıkları zaman yükselmişler, yüksek seviyede hizmet vermişlerdir. Bu kurumlar birbirini yıpratmaya, rekabete girince gerilemişlerdir. Bu itibarla gerileme ve çözülme bütün kurumlarda birlikte yaşanmıştır. Çıkışta, yükselişte tekrar çalışmaya, birleşmeye, samimiyete, gayrete bağlıdır.

Önceleri tasavvufi eğitim için belli bir dini alt yapı sağlanır, ondan sonrada tarikate girilirdi. Önce tekke ve medrese arasındaki soğukluk bu yapıyı belli bir biçimde menfi olarak etkiledi. Ardından ehliyet ve liyakatına bakılmadan şeyh çocukları tekkelere şeyh olmaya başladılar. Liyakatsizlikler sonucunda yanlışlık hızla artmaya başladı.

Tasavvuf ve tarikatların iki oto kontrol mekanizması vardı. Bunlardan biri tekkelerin kendi içinde seyr-ü sülûk ile işleyen ve ancak hilafet alanlara irşad imkânı sağlayan mekanizma. Özellikle büyük merkez tekkeler kendilerine bağlı taşra tekkelere yetiştirdikleri halifeleri gönderir, meydana gelebilecek şikâyetlere göre bu kişilerin azl ve tayinleri için

meşihat ve saltanat makamına raporlar takdim edilirdi. Yetki ve sorumluluk âsitane tabir edilen merkez tekkelerde olurdu. Teftiş ve murakabe onlar tarafından yapıldı.

İkinci oto kontrol sistemi ise engeçerli sosyal kontrol mekanizması olan halkın ve tarikat bağlılarının tepkisi ve kontrolü idi.

Bütün sosyal kurumlarda olduğu gibi tekkelerdede bu mekanizma son derece önemliydi.

Halkın eğitim düzeyinin yüksek olduğu dönemlerde etkili bir şekilde çalışır ve ehil olmayan kimselerin iş başına gelmesini önlerdi. Ama halkın eğitim düzeyi gerileyince bu mekanizmanın etkisi de azaldı.

Tekkelerin kendi içindeki oto kontrol mekanizmasının zaafa uğraması ve halkın şikâyetleri, yöneticileri birtakım islah çalışmaları ile bu mekanizmaya işlerlik kazandırmaya yönlendirmiştir. Nitekim2.Abdulhamid Han tarafından kurulan “Meclis-i Meşayihin” amacı oto kontrol sistemini daha sağlıklı bir biçimde hayata geçirmektir. Bu amacı gerçekleştirmek için birtakım çalışmalar yapılmış ve tekke şeyhlerinin dini ve tasavvufi eğitimleri için belli esaslar vaz’ edilerek icazet zorunluluğu getirilmiştir.

TARİKATLARIN BUGÜNKÜ DURUMU

Aziz Kardeşlerim!

Tarikatların şu anki durumlarını geçmişteki uygulamaları ile karşılaştırdığımız zaman elbetteki farklılıklar olduğu görülecektir. Belli bazı ülkelerde tarikat ve tekkelerin devlet eliyle kapanması, bazılarındada yayın yoluyla etki alanının daraltılması sistemde bazı boşlukların meydana gelmesine sebep olmuştur. Halk arasında bir söz vardır.”Marifet iltifata tabidir. Müşterisiz meta zayıdır.”Tarikatların devlet eliyle kapatılması ve etkisinin azaltılması bu müesseselerin gelişmesini engellemiştir. Nasilki bir memlekette kırk yıl tıp fakülteleri kapatılınca ortada doktor kalmazsa, bugün aynı şey tekkelerin başına gelmiştir. Ancak nasıl doktorluk bir ihtiyaç olduğundan halk bu ihtiyacı ehliyetine bakmadan muhtelif yollardan karşılamaya çalışırsa, tarikatlarda da kısmen aynı şey olmuştur.

Tasavvufi sistem kendi bütünlüğü içinde işlemeyince insanlar bu fitri meyli tatmin için kimi zaman ehliyetine bile bakmadan bu adla ortaya çıkan insanların etrafında toplanmışlardır. Bu yüzden tarikatların içinde

ehliyet ve liyakatıyla hizmet edenler olduğu gibi ehliyetsiz ve liyakatsiz, istismarcı kimselerde olmuştur. Ülkemizde birçok tarikatın silsilesi fiilen sona ermiştir. Devam edenlerin bir kısmındada eksiklikler mevcuttur. Ama eksik ve kusur var diye müesseseleri red yerine süreci içinde islah yollarını aramak en güzel çözümdür.

Tasavvuf nazariyatının üniversitelerimizde okunup birtakım ilmi araştırmaların yapılması bu konuda sevindirici bir takım yayınların mevcudiyeti, bu kurumların istikbali açısından iyi işaretler vermektedir.

Kişi ruhen ve manen kendisini hazır hissettiği zaman tarikate girebilir. Bu bir sevgi ve gönül işidir. Kalp ısınmadan bağlılık olmaz.

Günümüzde her şeyin nefis ve şehvete hitap ettiği bir ortamda tasavvufa belki her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Fıkıhsız bir tasavvuf zındıklığa, tasavvufsuz bir fıkıh da fasıklığa götürür.

Bugün Müslümanların haline bakıp da Müslümanlık hakkında hüküm vermek nasıl yanlışsa, toplumumuzda görülen bazı tarikatların müntesiplerinin yanlış davranışlarına bakıp karar vermekte yanlış olur.

İslamda her şey güneş gibi apaçıktır. Hz.Muhammed Mustafa'nın (s.a.v)tebliğ ettiği dinde ve Onun güzel hayatında kara bir leke yoktur. Onu kendine rehber ve kılavuz edinen o büyük insanların Allah dostlarının da yolunda ve onlara uyanlarda islamın güzellikleri ve kurtuluş vardır. Cehalet ve bencillikten uzaklaşıp islamı öğrendiğimiz zaman, bunu öğreten gerçek ilim ehlini yetiştirdiğimiz zaman göreceksiniz ki birçok problem kendiliğinden çözülmüş, şeri ilimleri öğrenen insan o manevi boşluğunu da tasavvufi yaşayışla islamın güzelliklerini hayatında görecektir ve çevresine yansıtacaktır.

Tarikatı yaşamaya ve yaşatmaya çalışan insanlar bu yolu İslam semsiyesi altında bir bütün olarak kabul etmiş,yaşamaya ve yaşatmaya çalışmışlardır.Yoksa bugün bazı cahillerin,tasavvuf nedir?,tarikât nedir?,şeriat nedir?bilmeyenlerin ortalığı karıştırmaya çalışması,sanki ehli sünnet vel cemaat yolundaki tarikatları birbirine düşmanmış gibi,hakarete varan eleştiriler yaparak göstermesi İslam düşmanlarının oyunudur.Bu oyunda yine ,bu davaya gönül vermiş olanlar bozacaktır.

HERŞEY ALLAH'I ZİKREDER

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimiz Kur'an-ı Keriminde: "Andolsun sizi imtihan edeceğiz. Ta ki içinizden mücahidleri ve sabredenleri açığa çıkartalım. Haberlerinizi açığa çıkartalım." (Muhammed Süresi, 47/31)

Kaydedildiğine göre Fudayl Hazretleri bu âyeti okuduğunda hıçkırı hıçkırı ağlar ve ***"Allah'ım bizi imtihan etme! Çünkü Sen bizi imtihana çekersen, rüsvaylığımızı, sırlarımızı açıklamış bizi azaba uğratmış olursun."*** dermiş.

İmtihan için geldiğimiz bu fani dünyada Rabbimize verdiğimiz sözümüzü tutmayı Ona hiçbir şeyi ortak koşmamayı, Onun emir ve nehiyelerine uymayı, eşrefi mahlûk olarak Onun yeryüzündeki halifesi olduğumuzu isbat etmemizi, iman ve iteat ederek hayırda yarışmamızı, yeryüzüne islamın hâkim olması için mücadele edilmesini, nefis ve şeytanın tuzaklarından kurtulmak ve küfür bataklığına düşmemek için birlik ve beraberlik içerisinde dünya ve ahiret dengesini kurmamızı, Allah'ı Zülcelali unutmamamızı Ona kulluğumuzu güzel yapmamızı Onu heran zikretmemizi, Onun rahmetinden ümit kesmememizi emrederken emirler, tavsiyeler var. Bugün dünyamızda bozulma öyle almış yürümüş ki, bu felaketi görmemek mümkün değildir. Küfür, zulüm, edepsizlik, hayasızlık, ikiyüzlülük, nemelazımcılık, dünya menfeati uğruna hak hukuk tanınamazlık, saygısızlık, sadakatsizlik, isyan o kadar çok, arttıkı, büyüğe saygı hürmet kalktı, alenen başkaldırma, iki âlemin Rabbine karşı isyan var. Yollarda, parklarda, arabalarda işlenen günahlar artık büyük şehirlerden küçük şehirlere, kasabalara köylere kadar sirayet etmiştir. Emr-i bi'l-ma'rûf, nehy-i 'ani'l-münker yapanlar Allah dostları, masum insanlar, süt emen yavrular, ot yiyen hayvanlar olmasa, toptan felaketler, zelzeleler, sel baskınları, yerin içine batma olaylarını beklemek lazımdır. Bu hususta Resûlullâh (s.a.v)'ın şu hadisini hatırlatmak isterim.

Efendimiz(s.a.v): "Kadınlarınızın azdığı, gençlerinizin fiske u fücûrla bozulduğu ve siz de cihadı terk ettiğiniz zaman haliniz nasıl olur!" dediler. Oradakiler: "Bu olay mutlaka olacak mıdır ya Resûlallâh?" dediler. O'da: "Evet, nefsimi kudret elinde tutan Allah'a yeminle söylüyorum ki, bunlar mutlaka olacaktır."

Yine Resûlallâh (s.a.v):“Sizler, iyiliği emretmeyi kötülükten de yasaklamayı terk ettiğiniz zaman haliniz nice olur!”diye buyurdular. *Ashâb:“Bunlar gerçekte olacak mıdır ya Resûlallâh?”dediler. O da:“Evet, nefsimi kudret elinde tutan Allah’a yeminle söylüyorum ki, bunlar da mutlaka olacaktır.”*

Üçüncü defa Resûlallâh (s.a.v)“**Kötülüğü emredip iyilik yapmayı yasakladığınız zaman yine haliniz nasıl olur!**”buyurdular da *sahabiler:“Bunların olacağı kesin midir?”diye sordular. Peygamberimiz aynı cevapla karşılık verdiler de şöyle dediler.“Evet, bunlar nefsimi kudret elinde tutan Allah’a (c.c.) yeminle söylüyorum ki mutlaka olacaktır.”dediler de (akabinde buyurdular ki);Hakk celle âlâ Hazretleri şöyle buyurdular:“Azametime yemin ederek söylüyorum ki, onları içlerinde halim olanı hayran bırakacak müthiş bir fıtne ile mutlaka imtihan edeceğim.”*

Bu hadiste, Resûlallâh’ın onlarca mucizesinden birçokları gibi burada da bizlere haber verilmiştir. İnsanlık bu fitnelerle mutlaka denenecektir. Bu fitneler sebebiyle mü’min, münafık, kâfir ayırt edilecektir. Kömürle altının ayrıştırıldığı gibi her şey ortaya çıkıp belli olacaktır.

Haber verilen fitneler, toplumun bel kemiğidir. Beli kırılan toplum yok olmaya mahkûmdur. ***Kadınların azması ailenin mahvına, gençlerin füccâr olması istikbalin yok oluşuna ve canla, başla, mal, mülk ve dil ile cihadın terk edilişi ise çok büyük felaketlere sebeptir.*** Yine belirtildiği üzere, iyiliği emretmek, kötülükten sakındırmak ortadan kalkacak ve bu muazzam tebliğ müessesesi ters yüz edilecektir.“**KÖTÜLÜK EMREDİLECEK, İYİLİK NEHYEDİLECEKTİR!**”

Aman Allah’ım, ne korkunç bir durum! Cenâb-ı Allah’ın desteğinde olup konuşan, haber veren Peygamber ne müthiş mucizeleri haber veriyor.

Hadiste sahabilerin ayrı ayrı üç defa sordukları sorular vardır ki, bu yanlış anlaşılmalıdır. Bu soru itiraz değil, olacak mı olmayacak mı şeklinde bir ŞÜPHE sorusu da hiç değil! Ya nedir? Hayret ve taaccüp sorusudur. ***Demek ki “Ya Resûlallâh, bunların hepsi zamanı gelince zuhûr edecektir.” şeklinde korku ifade eden sorular olarak anlamak lazımdır.***

Yine burada dikkat çeken, Resûlallâh(s.a.v)’ın “Haliniz nasıl olur?” yahut “Şöyle şöyle olduğu zaman vay sizin halinize!” diye tercüme edeceğimiz kısım vardır ki, bu olayların nasıl dehşetli olaylar olduğunu ortaya koyuyor.

O halde akıp giden hayatın ileride neler getireceği bilinmiyor. Kur’an’da ve Sünnet’te az-öz, diğer bir tabirle apaçık haberler var. Düşünce sahipleri, ibret alın!

Onun için aziz kardeşlerim. Dünyada ve ahirette yegane kurtuluşumuz, özümze, Kur’an’a, Sünneti Resulullah’a, birlik ve beraberliğe, kardeşliğimize bağlıdır. İslamı hayatımıza nakşederek, Allah ve Resulünün methettiği ashabın, tabiunun, Allah dostlarının, sadıkların, gerçek müminlerin safında yerimizi almak zorundayız.

Herşey ALLAH’I Zikreder

İnsanlık için, Kur’ân’da tarif edilen kâinattaki en önemli iş ve sorumluluk sırası şöyledir:

Birincisi; İman ve tevhid.

İkincisi; Ahiretin varlığı, haşir.

Üçüncüsü; Nübüvvet.

Dördüncüsü; ibadet. En başta “namazdır”, kulluk, duâ, tesbih ve adalettir.

İnsanın dışındaki bütün varlıklar; melek, hayvan, bitki ve cansızlar kendilerine yaratılıştan verilen İlâhî nizama ve programa hiç muhalefetsiz, uygun hareket etmektedir. Bu kaidenin dışında kalan tek yaratık maalesef (cinlerle beraber) insanoğludur. Kâinattaki her zerrenin ve her şeyin Allah’ı tesbih ettiği, Kur’ân’ın âyetleriyle sabittir. Âlem bütünüyle kâinat kitabını okuyor.

MAHLÛKATIN ZİKRI

Şakıyan şu bülbüller, Der ya Rabbi, ya Rabbi.

Bunca lâleler güller, Der ya Rabbi, ya Rabbi.

Ağaçlar yaprak yaprak, Yeşil, mavi, kara, ak.

Ne varsa büyük ufak, Der ya Rabbi, ya Rabbi.

Yer gök mekân ve zaman, Dağ, taş, dere, toz, duman.

Çılgık feryat ah aman, Der ya Rabbi, ya Rabbi.

Çayır çimen ot yonca, Lâle sümbül gül gonca.

Yerdegezen karınca, Der ya Rabbi, ya Rabbi.

**Kalp gözünü açıp bak, Bir an için yok durmak.
Şu sular ırmak ırmak, Der ya Rabbi, ya Rabbi.
Feryat figan aman ey, Bunca varlık bunca şey.
Çıglık çıglık öten ney. Der ya Rabbi, ya Rabbi.
Koyun, kuzu, kuş, cüce, Hem gündüz hem de gece.
Durmadan hece hece, Der ya Rabbi, ya Rabbi.
Ne mazi var, ne ati, Her günün her saati.
Bağrı yanık Necati, Der ya Rabbi, ya Rabbi.**

Dünya güzel. Ülkemiz güzel. Mevsim güzel. Müslüman olmak, bir dâvâ içerisinde bulunmak güzel. Ramazan ise her şeyiyle taçlanmış bir başka güzellik. Ve bütün bu güzellikleri yaşamak, dâhil olabilmek, katkıda bulunabilmek hepsinden daha güzel.

İbadet vakti. Duâ vakti. Zikir ve tefekkür vakti. Okuyup aşk ve şevke gelme vakti. Kâinat sarayında hizmet eden bitkiler, hayvanlar ve cansızlar Hâlıklarına itaat hâlinde, yaratılıştan kendilerine verilen programlarına aksaksız uyuyorlar. Onların bu gayelerine ulaştıklarını görebilmek, zikir ve tesbihlerini Cenâb-ı Hakk'ın nâmına beyan ettiklerini, yaratılış vazifelerini en güzel bir tarzda yerine getirmelerini müşahade edebilmek büyük bir şeref ve ibret.

İnsan âlemine bakınca; “Sultan ayın” rahmet sağanağı; başta Kâbe-i Muazzama olmak üzere bütün cami ve mescidlerde milyonlarca dillerden semaya yükselen Kur’ân bülbüllerinin sedaları gökkubbeyi çınlatıyor. Yapılan duâ, zikir ve tesbihlerin İslâm dünyasının hasret kaldığı birliği, kardeşliği, cennetbaharları getirmesini niyaz ve temenni ediyoruz.

Bütün bülbüllerin en faziletlisi, en şereflişi, en nuranisi, en büyüğü, en sonuncusu, en kerîmi, sesçe en yüksek, vasıfça en parlak, zikirce en mükemmeli, şükürce en umumî, mahiyetçe en mükemmel, görünüşçe en harikası, kâinat bostanında, arz yüzünde, gök kubbede, başta Ezan-ı Muhammedî olmak üzere yankılanan leziz nağmelerin maliki ve sahibi, nev-i beşerin andelib-i zîşanı (şan sahibi bülbülü) ve insanlığın bülbül-ü zü'l-Kur’ân'ı Muhammed-i Arabî'nin (s.a.v) sünnetinin rehberliğinde bir huzur ve sükûn ortamının rahmet-i İlâhî tarafından ikram edilmesini bekliyoruz.

En büyük dilek ve temennimiz şudur: Bu mübarek günler hürmetine, bütün kâinatın şikâyet ettiği; insanoğlunun yaptığı küfür, isyan ve tuğyana karşı; hadiste “*Hatta deniz dibindeki balıklar dahi günahkâr ve zalimlerden şekva ediyorlar ki, onların yüzünden yağmur kesilir, hatta bizim de nafakamız azalır*” denilen halin ortadan kalkmasını bekliyorsak...

Rahmet ve berekete gidecek yol olan başta İsm-i Azam'ı, Kur'ân-ı Azimüşşan'ı, Resul-i Ekrem (s.a.v), onun mübarek neslinden gelen evliya, asfiya, aktop ve müctehidlerin virdlerini şefaattçi yapıp bir silkinmeyi gerçekleştirme yolunda adım atma istek ve arzusundaysak...

Mümtaz ve müstesna varlık olmanın şuuruyla bir hareket olsun diliyorsak... Taş, ağaç hayvan olmayıp, hiçlikten vücuda, varlıktan insan olup, Müslüman olmayı nasip eden Küllî İrade'ye uymak ve sadakatla teslim olmak istiyorsak...

Kâinat ağacının semeresi ve meyvesi olma şerefine nail olan insan olarak; en ziyadar, nurlu, ahsen, ekrem, eşref, lâtif, bütün peygamberlerin efendisi, İmamü'l-Müttakîn, Habib-i Rabbü'l-Âlemin Hz. Muhammed'e (s.a.v) tam ümmet olmak istiyorsak...

Allah'a gerçek kul olmak için, Resûlüne ümmet olmak için, birbirimize tam kardeş olmak için; Allah'ı zikre, Peygamber'e (s.a.v) salâvata, karşılıksız ve sürekli duâya ittiba ederek devam ettirmemizle hedef ve amaçlarımıza ulaşabiliriz.

Zâkir Olmak:

Allah-ü Teâlâ'yı çok anmak, unutmayıp daima onu zikretmek, dilini ve kalbini Allah adıyla meşgul etmek insan için pek lüzumludur.

Cenab-ı Hak Kehf Sûresi 24. ayetinde buyurmuştur ki: "Unutunca, hemen an Rabbini."

Cenab-ı Hak insanı mükerrerem kıldı, üstün yarattı, ama ne ile mükerrerem kıldı? Ne ile üstün yarattı? Bunun bir üstünlük şartı vardır. Yoksa insan koyun gibi yiyip içmek, uyumak için yaratılmadı. İnsan düşünüyor, söylüyor, en güzel şeyleri yiyor, en rahat döşeklerde yatıyor, en güzel sûretlerde yaratılmış, o halde insanın daha başka ve daha büyük bir mükerreremlik sıfatı olmalıdır.

İnsanda bir kalp vardır. O her reнге dönebilen bir varlıktır. Hadis-i Şerif'de buyurulmuş ki: "Bilmiş olun ki cesedde bir et parçası vardır, eğer o salih olursa beden de salih olur, eğer o fâsit olursa bütün beden de fesada uğrar." (Ve mâ hiye ya Rasûlellah) "Ya Rasûlellah o nedir" dediler. Efendimiz (Elâ ve hiyelkalbü) "Bilin ki o kalpdır." buyurdular. Kalb her reнге girer. Kalbden kalbe yol vardır. (Minel kalbi ilel kalbi sebiylen) onun için gâfil kalbli insanlarla oturup kalkmak kalbe gaflet ve kesâfet verir. (Nevevî 7)

Bukalemun vardır ya, o bulunduğu yerin rengine dönüşür düşmanından korunmak ve avını yakalayabilmek için her reнге girer. İşte kalb de böyledir. Yanındakilerden renk alma kabiliyeti vardır. Huzurlunun yanında huzur alır, gafilin yanında gaflet alır. Bunun için de gafillerin

yanında fazla oturmamalıdır, zaruri iş ve ihtiyaç görülünce hemen ayrılmalıdır.

Kalb Allah zikriyle meşgul olmalı, zikirle uyanmalı, zikri sadra geçirmeli ve letaifi hamseye intikal ettirmelidir. Bunlar zikri kabul edip uyandıktan sonra da zikri nefse kabul ettirmek lazımdır. Buna çok çalışıp dikkat etmelidir. Çünkü nefsin zikri kabul etmesi çok zordur.

Nefsin zikri kabul edip de, emmâreden levvâme'den mülhime'den geçip mutmainne oluncaya kadar, "az yemek ve oruç tutmağa" devam olunmalıdır.

Allah'ı Devamlı Anmak

Zikri daimî ise kalbi yumuşatacak ve tasfiye edecek en birinci şarttır. Çünkü Cenabı Hak: "Siz beni çok anın çok çok anın." buyurur.

Zira az yapılan zikir kalbin yumuşamasına kâfi gelmez, çok zikirle yumuşar. Hiçbir şey buna mani olmamalıdır. İnsanın mükerrerem oluşu zikri daimî ile tecelli eder, beden bununla nurlanır, temizlenir her uzvun kendi zikri vardır, bunlar hepsi bedenin zikrini ve devamlı huzur halini kazandığı zaman insan vücudu artık toprağın içinde çürümekten kurtulur, Cenab-ı Hak Ayeti Kerimelerde daima çok zikretmeyi emretmiştir. Zira Allah'ı unutan kimse kendi nefsinin de unuttur. Hem de kendisini unuttur. Allah unutmaktan münezzehtir. Lâkin Allah Teâlâ buyurur ki:

"Siz Allah'ı unutanlar gibi olmayın ki, bu unutmaları onlara kendi nefislerini unutturmuştur." (Haşr Sûresi, 19)

Siz nasıl Allah'ı bilip dururken bilmezmiş gibi yaptıysanız kıyamette de Allah sizi görüp dururken görmezmiş, bilip dururken bilmezmiş gibi yapacak. Çünkü siz kendi kazancınızla böyle muameleye layık oldunuz demektir.

Namazı Huzurla Kılmak.

Namazda, dua ve istiğfarda huzurlu olmak da çok lüzumlu bir şarttır.

Çünkü huzurlu olmadan ibadetlerde fayda yoktur. Nitekim Mü'minin Sûresinin başında: (Ayet, 1-2) **"Muhakkak mü'minler felâh buldu, namazlarında huşû ve huzur sahibi olan mü'minler felâh bulacak"** buyruluyor. Demek ki huşû ve huzur bulmayan mü'minler felâhdan mahrum kalacak. Onun için namazda huzur şarttır ki felâha vesile olabilsin.

Duada huzur lazımdır. Tazarru ve niyazla, huzur ve huşû ile dua etmelidir. Dua dahi zikirdir. Sonra duada tefekkür de vardır:

"İşte insanın mükerrem olduğunu isbat eden vasıflardan, akıl sahibi olanlar ki yürürken, dururken, otururken, yatarken Allah'ı zikrederler ve tefekkürde bulunurlar, yerlerin göklerin içinde olan İlahi Kudret ve azametle nizamı âlemi düşünürler de derler ki: "Ey Rabbimiz bu âlemi batıl yere yaratmadın, seni tesbih ederim, bizi Cehennem azabından muhafaza eyle. "(Ali İmran, 191)

"Rabbimize gizli ve tevazu içinde tazarru ve niyazla dua edin."
(Araf Sûresi, 55)

Yine buyuruldu ki:"Mü'minlerin kablerine Allah'ın zikriyle Allah korkusunun dolması zamanı gelmedi mi?" (Hadid S. 16)"

Teheccüd Namazına Devam Etmek:

Bu bize sünneti mükkededir ama Peygamber(s.a.v)Efendimize vaciptir. Bize merhameten tahfif olunmuştur, yoksa ehemmiyeti vacip mesabesindedir. Pekçok ayetlerde teheccüd namazından beyan vardır. Herhalde seherde kalkıp teheccüd kılınmalıdır.

"Allah'dan gelen emirleri alan ve iyilik etmekle muhsin olan kimseler, geceleri çok az uyurlardı. Ve seher vakitlerinde istiğfarda bulunurlardı." (Zariyat S.16-17

"Onlar ki, yanlarını yataklarından ayırıp uzaklaştırırlar da, korku ve umid içinde Allah'a dua ve niyazda bulunurlar." (Secde Sûresi 16) diye bildirilmiştir.

"Gecenin bir kısmında Rabbin için secde et ve uzun gecelerde O'nu tesbih eyle." (Dehr Sûresi 26) buyrulduğu gibi, sair ayetler hep teheccüd namazını beyan ederler.

Hangi durumda Hangi zikir yapılır?

Her meşru işin başında; **"Bismillahirrahmanirrahim"** demelidir. Her işin sonunda **"Elhamdülillah"** demelidir. Bir şeye hayret ettiğinde **"Subhanellah!"**; hoşumuza giden bir şey gördüğümüzde **"Maşaallah"**; ne dünyasına nede ahiretine hiçbir faydası olmayan bir iş yaptığında ya da bir söz söylediğinde **"Estağfirullah"**; herhangi bir işi daha sonra yapacaksa **"İnşaallah"**demelidir. Başına bir bela veya musibet geldiğinde; **"La havle vela kuvvete illa billahi'l aliyyi'l azim"**; bir musibet veya vefat haberi duyulduğu zaman **"İnna lillahi ve inna ileyhi raciun"** (Biz Allah içiniz, Allah'a döneceğiz) demelidir.

Gece gündüz, nerede olursa ve ne yaparsa yapsın; **"La ilahe illallah Muhammedun Resulullah"** demelidir. İşte insan, bunları yapmak suretiyle, Allah'ın zikrini kalbine ve ruhuna yerleştirebilir.

TOPLU OLARAK ZİKİR YAPILMASI

Aziz Kardeşlerim!

Sevgili Peygamberimiz(s.a.v)ve bütün Allah dostları, Zikrullahın herkesin kendisine düşen bir vazife olduğunu bildirirler. Zikrullahın toplu olarak yapılmasında pek çok faydalar vardır ki, bunu yalnız başına yapılan zikirde bulmak mümkün değildir. Çünkü toplu olarak yapılan zikrullahı melekler de iştirak ederler. Onlarla birlikte oturup, semâ ile yer arasını doldururlar. Bu şekilde Âdemoğlunun Hâlik-ı Zülcelâl'ı zikri, onların da hoşuna gider.

Ashabdan bir kişi Resulullah (s.a.v) Efendimiz'e gelerek şikâyetle bulunur: "Ya Resulallah! İbni Revaha (r.a) çok zikir meclisi kuruyor, Ashab'ı (r.a) toplayıp zikir yaptırıyor. O zaman Resul-i Ekrem (s.a.v) Efendimiz 'de: "Allah'u Zülcelâl, İbni Revaha'ya Rahmeti ile muamele eylesin."der.

Çünkü Allah'ın meleklerle karşı zikir meclislerini ve bu meclisi tertib eden Adullah İbni Revaha (r.a) Hz.leri'ni ona benzer bahtiyar kullarını Mucizel Beyanında şu şekilde medhü sena ederek beyan ediyor: ***"Habibim! Sabah ve akşam Rablerini zikreden sahabelerinle sen de otur. Onlarla zikre devam et ve sabret."*** .(Kehf Suresi 28)Sabah ve ikinci namazlarından sonra cemaatle zikir yapan sahabelerin içlerine Peygamber (s.a.v) Efendimiz'in de teşrif etmesini, sahabelerin kalblerini takviye, neşe ve mutluluklarına ortak olmasını ve onları Cennetle müjdelemesini Allah'u Zülcelalin onlardan razı olduğunu bildirmesini bildiriyor. Bundan sonra sabah namazını müteakip mescitten ayrılmayıp zikirle meşgul olan cemaatin tam bir hac sevabı kazanacakları ve günahlarının tamamıyla af edileceğine dair müteaddit Hadis-i Şerifler rivayet edilmiştir.

Bir gün Abdullah İbni Revaha (r.a) Hz.leri Ashab'dan topladığı bir cemaate mescitte zikir yaptırıyordu. Resulüllüh (s.a.v) Efendimiz bunlara uğradı, buyurdu ki: "Ey cemaat! Sizler öyle bir cemaatsınız ki, Cenab-ı Hak: ***'Sabah ve akşam beni zikreden kimselerle sen de otur onlarla zikret ve sabret.(Kehf Suresi 28)***Ayet-i Kerime'sini sizin sebebiniz ile inzal etti."***Sonra halka kurarak oturmuş cemaata: "Sizi burada oturtan sebep nedir?" diye sordu. Onlar: "Bizi İslam'a hidayet etmesi ve onu bize ihsan etmesine karşı Rabbimizi zikir ve O'na hamd edelim diye oturmuş bulunuyoruz."*** dediler. Resul-i Ekrem (s.a.v) Efendimiz de: "Allah (c.c)ın

hakkı için söyleyin, sizi burada toplayıp oturtan sadece bu mudur?” diye sordu. Devamla dedi ki: “**Ben size şüphe etmiş olduğum için yemin teklifinde bulunmuş değilim. Bana Cebrail (a.s) geldi ve Allah-ü Teâlâ (c.c) Hz.leri’nin sizinle meleklerle karşı iftihar ettiğini gerçekten bana haber verdi.**” buyurdu. (Sahihi Buhari, Müslim. Riyazus Salihin.)

Onun için aziz kardeşim! Mümkünse Zikrullahı hiç dilinden kalbinden ve azalarından hiç düşürme ki, selamete eresin. Nebiler Nebisi (s.a.v) buyurdu ki: “**Dilleri Allah-ü Teâlâ (c.c) Hz.leri’nin zikriyle devamlı meşgul olan kimseleri, Cenab-ı Hak (c.c) Hz.leri, yüzleri güler olduğu halde cennetine koyacağını beyan buyurmaktadır.**”

Hasan Basri (r.a) Hz.leri de buyurdu ki: “**Allah-ü Zülcelalin en sevgili kulları, kalbleriyle ittika eyleyen ve çok zikir yapan müttekilerdir.**”

Zünnun-i Mısri (r.a) Hz.leri de derler ki: “**Dünyanın bütün güzelliği, ancak O’nun (c.c) zikriyle; ahiretin güzelliği de, Cenab-ı Hakk’ın (c.c) affıyladır. Cennetin güzelliği ise Cemalüllahı rü’yetledir (görmektedir.)**”

Ey Hakk’a süluk eden! Malumun olsun ki, zikrolunan mertebeler ve makamlar hiç bir veçhile hâsıl olmaz, ancak bir mürşidin eliyle tevbe edip telkin almak ile hâsıl olur. Yani bir Mürşid-i Kâmilin elini tutup can-ü gönülden ona teslim olmak ve emirlerine tam inkiyad ile münkad olup ve dünyanın fani zevklerini terk edip Cenab-ı Hakk’ı kalben zikreylemekle hâsıl olur. Yoksa lisanen tevbe edip kalbin dünya ile meşgul bulunur ise matlub husule gelmez. Bunun için buyurulmuştur ki: “Nefsini bırak ve gel.” Nitekim Cenab-ı Hak“**Onları takva kelimesine terğib et.**”(Fetih Suresi 26) buyurmuştur. Müşarünileyh Hazeratı bu Ayet-i Kerime’yi delil olarak zikretmektedir ve Cenab-ı Hakk’a süluk eden kimseler, mutlaka masivadan alakayı kesip, tam huzura erişmek için, takva yaşamaya devam etmelidir ki, muradına nail olsun.

Camilerde cehren yapılan zikir halkaları nafîle namazlar gibi değildir. Bu zikir meclisleri men edilemez, çünkü bunları yasaklayan kimselerin **Bakara Suresi. 114**’te beyan edilen zalimlerden olacağı bildirilmiştir. Bundan sakınıp camilerde kurulan zikir meclislerinin yasak edilemeyeceğini bu Ayeti Kerime açıkça beyan etmektedir.

Âdemoğlundan sâdır olan zikrin, meleklerden sâdır olan zikirden eşref ve a'lâ olduğu bildirilmiştir. Zira Âdemoğlundaki dünyevî meşguliyetlerle birlikte bir de şehvet ve nefis gibi azılı düşmanların tasallutlarını düşünürsek, hak vermemek mümkün değildir.

Hatta bu bahtiyar zâkirlerin arasında bir de başka niyetle gelmiş, zikirden gafil, belki de onların ne yaptıklarını görmek veya tarassud etmek, gözlemek maksadıyla dahi gelmiş bir kimse bulunsa, onun da onlarla birlikte mağfiret-i ilâhiyyeye mazhar olacağı beyan buyrulmuştur. (Et-Tergîb, 2/402)

Enes ibn-i Mâlik (r.a)'ın beyan buyurduğuna göre: *Bir kavim ancak Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızasını kasd ederek zikrullah için toplanmış olsalar, semâdan bir münâdi tarafından kendilerine, "Seyyiatınız hasenata tebdil olduğu halde kalkınız!" diye nidâ edilir ki, buradan kalkıp giderken seyriyatınız hasenata çevrilmiş ve günahlardan tamamıyla temizlenmiş bir halde ayrılmış olursunuz demektir.*

Yine Enes (r.a)'ın beyan ettiği diğer bir hadis-i şerife göre, *Cenâb-ı Hakk'ın bir takım seyyar, yâni gezici melekleri vardır ki, onlar dâimâ zikrullah meclislerini ararlar. Onları buldukları zaman etrafını ihata edip, onlarla birlikte durarak ellerini semâya, Rabbül-izzete çevirip derler ki: "--Ey Rabbimiz! Biz senin öyle kullarını bulduk ki, onlar senin nîmetlerini ta'zim edip kitab-ı ilâhîyyeni okumakta ve Nebiyy-i Muhteremine (s.a.v) salât ü selâm etmekte ve senden dünya ve ahiretlerini taleb etmektedirler.*

Mukabeleten Cenâb-ı Feyyâz-ı mutlak da: " Onları benim rahmetime gaşyediniz!" buyurur.

Bir rivayette, "Onlarla beraber oturanları da..." buyrulmuştur.

Diğer bir rivayete göre de, zikir meclisine, meleklerden bir cemaat iştirak edip, onların her türlü zikirlerine tahmid, tesbih, tekbirlere beraberce devam ederler. Cenâb-ı Hak da meleklerine: "--Şâhid olunuz, ben onları mağfiret ettim." buyurur.

Melekler: " Yâ Rabbi, onların arasında filan ve filan da vardı, bunlar yanlışlıkla gelmiş kimselerdir." deyince, Cenâb-ı Hak: "Onlar öyle bir kavimdir ki, onlarla oturup kalkanlar dahi şakî olmayacaklar." buyurur ki ne kadar şâyân-ı dikkattir. (Et-Tergîb, 2/402)

Binâen aleyh, ehl-i insafın, bunlar hakkında söylenen her türlü sözleri bırakıp, bir an evvel aralarına karışmayı bir nimet, devlet ve saadet bilmeleri iktiza eder.

Rasûlullah Efendimiz(s.a.v):" Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, kıyâmet gününde bir kavim bahs eder ki, yüzleri nurdan pırıl

pırıl, inciden minberler üzerine oturmuşlar, bütün insanlar onlara gıpta ederler. Hâlbuki bunlar, ne enbiyâ ve ne de şühedâdırlar." deyince, bir a'rabî, iki dizi üzerine gelerek: " Yâ Rasûlallah, onları bize beyan et ki, biz de onları bilelim!" dedi.

O zaman, Efendimiz (s.a.v)buyurdular ki:"Onlar, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızası için birbirleriyle muhabbet kuran, muhtelif kabilelerden ve muhtelif mahallerden, Allah'ın zikri için toplanmış kimselerdir." (Et-Tergîb, 2/406)

Her zaman Hakk'ın zikri için toplanan kimselerin etrafını, melekler çevirip onları rahmet-i ilâhiyyeye gark etmeleri suretiyle üzerlerine mağfiret-i ilâhiyye nazil olacağı ve Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin onları kendi indinde bulunan meleklerine zikredeceği; yâni **"Bakın benim şu kullarıma, beni nasıl anıyorlar!" diye medhedeceği, Müslim, Tirmizî ve İbn-i Mâce Hazerâtı tarafından rivayet edilmiştir.**

Tirmizi'nin bir rivayetine göre de:" Cennet bahçelerine uğradığınız vakit onların meyvelerinden yiyiniz!" buyrulunca;" O cennet bahçesi nedir?" denilmiş.

Cevâben:" Zikir meclisleri, yâni halka-i zikirdir." buyrulmuştur. (Tergîb trc. 3/335, Zikir ve Dua bl.)

Görülüyor ki, insanların toplu olarak, gerek cehrî ve gerekse hafî zikir meclislerinin, melekler tarafından aranmakta oldukları ve onlardan çıkan mânevî râyiha-i tayyibelerle ve gayet güzel kokularla onları buldukları, tanıdıkları ve onlarla zikirlere iştirak edip, o mânevî hazdan nasiblerini almakta oldukları beyan olunurken; zımnen bizlerin de melekler gibi ashab-ı zikri bulup, onlarla hemhal olmamıza işaret ve tavsiye vardır.

Zikrullah Yapılmadan ve Salâvat Getirilmeden Dağılan Meclislerin Akıbeti Cümlelerin ma'lûmudur ki, insanın en şerefli ve en aziz ve kıymetli vakitleri, Hâlik-ı Zülcelâl Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri'yle beraber bulundukları zamandır; şeref ve izzet, sahibül-mülk vel-melekût olan Allah-u Zülcelalin maiyetinde bulunmaktır. Bu devlet ve saadet bulunmaz bir nîmet-i uzmâ olup, bundan haberdar olmayan gâfillerin, o aziz, kıymetli ve bir daha ele geçirilmesi mümkün olmayan nefeslerini boş yere zâyi edip, telâfisi olmayan hayatlarını ellerinden kaçırmaları ne kadar acı bir şeydir. Bunu bize izah eden dört hadis-i şerif zikrolunmuştur ki, hülâsa olarak kardeşlerime bildirmeyi ve duyurmayı bir borç addederim.

Hepimiz biliriz ki, yerlerin şerefi o yerlerde sâkin olan insan ve eşyalarla kâimdir.

Meselâ: Gayet güzel bir orman içinde, soğuk, tatlı, leziz ve bol miktarda akarsular, çağlayanlar var. İlim sahipleri ve güzel, kıymetli birçok mâbedlerle dolu olan böyle bir yerin değeriyle; çorak, susuz, mâbedsiz ve ilim sahiplerinden mahrum bir yerin değeri hiç müsâvi olur mu? Onun için insanlar daima böyle güzel yerleri ararlar ve oralarda sâkin olmayı isterler. O hava ve sulardan, manzaralardan istifade etmek fırsatını kaçırmamağa çalışırlar.

Gerek ilim ve gerekse zikir meclisleri de bu maddi güzelliklerden ve fânî faydalardan daha mühim olan ebedî hayat faydalarını kazanmağa vesîledirler. Ahireti kazanmak insanın birinci vazifesiyken, nefis, şehvât ve şeytanın iğfallerine kapılıp da günahlara giriftar edecek işlerde ve yerlerde bulunan, zikrullah ve salevatlardan mahrum olan zavallıların hâlinin ne kadar üzücü ve acıklı olduğu, Et-Tergîb'in 2. cildinin 410. sayfasında beyan buyrulan hadis-i şeriflerden anlaşılmaktadır.

Ebu Hüreyre (r.a) Hazretleri'nin rivayet ettiği üç hadis-i şerifle, Abdullah ibn-i Mugaffel (r.a)'ın rivayetlerinde şöyle buyrulmuş: ***Burada Allah-u Tebâreke ve Teâlâ Hazretleri'nin zikrinden hâlî olan meclislerden kalkanlar, ancak bir merkeb cîfesinin başından dağılanlara benzetilmiş ve kıyâmet gününde de bu hallerinden dolayı nâdim ve pişman olacakları bildirilmiştir.***

Filhakîka, böyle bir hayat nimetine bir daha kavuşmak imkânı olamayacağından, bu fırsatı kaçırıp da hevây-ı heveslerine mağlub olanlar, o aziz ve kıymetli nefeslerini ve saatlerini zayi ettiklerine ne kadar acısalar yine azdır.

Binâen aleyh, bu gibi günahı ve nedâmeti mucib olan yerlere sokulmamakdan daha iyisi yoktur. Cenâb-ı Hak cümlemizi hıfz ve himâyesinden bir an ayırmasın... Âmin, bi-hürmeti seyyidil-mürselîn.

Zikrullahda Devamlılık

Allah'ü Zülcelalin zikri, kalbin nuru, gözün ışığı, ruhun kuvvetidir. Zikre devam edenin kalbi mamur fiil ve ahlaki güzel, ruhu sevinçli olur. Zikir ruha hidayet, her derde ilaçtır. Zikri Allah (c.c) olanın fikri de Allah (c.c) olur ve ruhu uyanık olur. Zikrin gerçeği, kalbi Allah (c.c) Hz.leri'nden gayrisinden temizlemektir.

Zikre devam, Cenab-ı Hakk'ın sevgisini artırır. Allah'ü Zülcelalin zikri, dilden kalbe, kalbden ruha ulaştığı gün, devamlı olarak kalbin çalıştığı zaman, veli mertebesine çıkılmıştır. Sahabe-i Kiram'dan, Âlemlerin Efendisi (s.a.v) Efendimiz'den Cennet bahçesinden maksadın ne

olduğu izah edilmesi istendiğinde, **“Zikrullah, Zikir halkaları cennet bahçeleridir.”** buyurmuştur. (Tirmizi, İmam-ı Ahmed Müsned.)

Hal böyle iken, bazı kimseler halka halinde zikir yapılmasını Sultanül Enbiya (s.a.v) Efendimiz’e muhalifmiş gibi göstermeye çalışmaktadır. Böyle hürmetsizlikte bulunan kimselerin basiret gözünü Mevla açsın, günahını af buyursun.

Hasan-ı Basri (r.a) Hz.leri’nden şöyle rivayet edilir: **“Zikir ikidir. Birincisi, kendinle Allah (c.c) Hz.leri arasında Allah’u Zülcelali anmaktır. O ne güzel bir zikirdir ve ecri ne kadar büyüktür. Buna ruh ve kalbin zikri denir. Bundan daha üstün olan ikincisi, Allah’u Zülcelalin haram ve yasakları ile karşılaşınca Allah ı (c.c)hatırlamak (anmaktır).”**(Allah’ı Niçin Anıyoruz?)

Ümmü Seleme (r.anha) Annemiz diyor ki: **“Bana Resulullah (s.a.v) Efendimiz: ‘Allah (c.c) ı çok zikret. Zira muhakkak ki, Allah’ın huzuruna O’nun zikrinden çok daha fazla sevdiği bir şey ile gelemeyeceksin.’ buyurdu.”**(Riyazus-Salihin. Sahih-i Buhari)

Resulullah (s.a.v) Efendimiz buyurur ki: **“Allah’u Zülcelalin zikredildiği her mecliste melekler bulunur ve “Çok yapın. Allah (c.c) size ihsanını ziyade eder.” derler. Onlar kanatlarını yayıp havalandıklarında zikir de aralarında onlarla birlikte yukarı çıkar.”**(Ramuzul Hadis. sh.421.No: 4247)

Yine buyururlar ki: **“İnsanların en yüksek dereceli olanları, Allah’u Zülcelali çok zikredenlerdir.”**(Ramuzel Hadis. sh..111. No:1027)

Zikrullah kalbin gıdası, ruhun devası, fikrin cilasıdır. İnsan, cesed ve ruhun imtizacı ile meydana gelmiş, bütün canlıların üstünde akıllı bir varlıktır. **Cesedin gıdası ekmek ve su, ruhun ve kalbin gıdası “Hu” Esmasıdır.** Yani O’nu anmaktır. O’nun (c.c) zikri ile kalb rahat, yüz güzel, göz nurlu, zihin şuurludur. Ruhsuz cesed nasıl kokup dağılmaya mahkûmise, zikirden mahrum bir kalb de ızdırab heyecan, gadab, kin ve kötü düşüncelerle perişan olur. Yine Nebiler Nebisi (s.a.v) Efendimiz buyurdu: **“Allah’ın zikrini çok yapmayan imandan yoksun olur.”**(Allah’ı Niçin Anıyoruz?)

Cafer-i Sadık (r.a) Hz.leri başka bir yerde de şöyle buyurmaktadır: **“Allah’u Zülcelali zikretmekten başka her şeyin bir haddi ve sınırı vardır. Ancak Cenab-ı Hakk’ın zikretmenin bir haddi ve sınırı yoktur. Allah’u**

Zülcelâl bir takım farızaları vardır ki, her kim onları yaparsa sınırları odur. Her kim Ramazan ayının orucunu tutarsa onun sınırı odur. Hac da sınırlıdır. Her kim hac merasimlerini yerine getirirse onun sınırı da odur. Ancak Allah'ı Zülcelali zikretmenin bir sınırı yoktur. Cenab-ı Hak onun azına razı olmamıştır. Ona son bulacağı bir sınır da bırakmamıştır.” Daha sonra şu Ayet-i Kerime'yi okudu: **“Ey iman edenler, çokça Allah(c.c) ı zikredin. Ve O'nu sabah ve akşam tesbih edin.”** (Ahzab Suresi. 41-42) ve sonra da: “Cenab-ı Hak, bu ayette zikir için belli bir miktar tayin etmemiştir.” buyurdu. Daha sonra şöyle devam etti: “Babam İmam-ı Muhammed Bakır (r.a) Hz.leri çokça zikrederdi. Ben O'nunla birlikte yürürken O,Allah(c.c) ı zikretmekteydi. O'nunla yemek yerken O zikrederdi. Hatta halk ile konuştuğu zamanda bile Allah'ı Zülcelalin zikrinden gafil değildi. Dili ağzına yapıştığı halde dahi ‘Lâ İlahe İllallah’ dediğini görüyordum. Sabah namazından sonra bizi etrafına toplayarak güneş doğuncaya kadar zikretmemizi emrederdi.” Sonra da şöyle devam etti: “Resulullah (s.a.v) buyurdular ki: ‘Size her amelden daha fazla derecenizi yükseltecek, Allah (c.c) yanında her şeyden daha temiz ve daha sevgili olan, sizin için dirhem ve dinardan daha iyi ve hatta Allah (c.c) yolunda düşmanlarınızla cihad etmekten daha faziletli olan amellerin en iyisini haber vereyim mi?’ Ashabı: ‘Buyur ya Resulullah (s.a.v)!', diye arz edilince, O: ‘Allah (c.c)'ı çokca zikredin.’ diye buyurdu.”

Cafer-i Sadık (r.a) Hz.leri daha sonra konuşmasını şöyle sürdürdü: *“Adamın biri Resulullah (s.a.v) Efendimiz'in huzuruna çıkarak: ‘Mescid ehlinin en üstünü kimdir?’ diye arzetti. Resulullah (s.a.v) Efendimiz: ‘Allah (c.c)'ı diğerlerinden daha fazla zikreden kimsedir.’ cevabını verdi. Resulullah buyurmuştur ki: ‘Her kimin zikreden dili varsa, dünya ve Ahiretin hayrı ona verilmiştir.’”* (Vesail- C.4, S.1181)

Allah'ı Zülcelâl, dilimizden zikrini, fikrini ve şükcrünü, kalbimizden de aşkını, muhabbetini, Muhabbet-i Resulullah'ı almasın ve bizleri Şefaati Resulullah'tan ve Himmet-i Evliyaullah'tan ayırıp da mahrum etmesin. Her dem O'nun zikri ile meşgul olanlardan eylesin.

Ey müslüman! Sen sana emanet olan iki şeye sımsıkı sarıl. O emanetin birisi Kur'an-ı Kerim, birisi de Hadis-i Şeriftir (Sünnet-i Resulullah (s.a.v). Bu iki emanete sımsıkı sarılırsan ebedi âlemde

mahrum olmazsın. Yol kesicilere sakın aldanmayasın. Dünya menfaati için dinini satanlara aldanma. (Muvatta, İmam-ı Malik)

ZİKREDEDEN ÇİÇEKLER

Hak dostlarından Üftâde Hazretleri, birgün müridleriyle bir kır sohbetine çıkar. Emri üzerine bütün dervişler, kırın rengârenk çiçeklerle bezenmiş yerlerini dolaşarak hocalarına birer demet çiçek getirirler. Ancak Aziz Mahmud Efendi'nin elinde sapı kırılmış, solgun bir çiçek vardır yalnızca...

Diğer müridlerin neşeyle elindekileri takdîminden sonra, Aziz Mahmud Efendi, boynunu bükerek bu kırık ve solmuş çiçeği üstâdına takdîm eder.

Üftâde Hazretleri, diğer müridlerini de irşad maksadıyla, onların meraklı bakışları arasında, sanki işin sır ve hikmetinden bî-habermiş gibi sorar:

“–Evlâdım Mahmud! Herkes demet demet çiçek getirdiği hâlde, sen niçin sapı kırık, solgun bir çiçek getirdin?”

Kadı Mahmud edeple başını önüne eğerek cevap verir:“–*Efendim! Size ne takdim etsem azdır. Lâkin hangi çiçeği koparmak için elimi uzattıysam, onu «Allah, Allah!»* diyerek Rabbini zikreder bir hâlde buldum. Gönlüm onların zikirlerine mânî olmaya râzı gelmedi. Çâresiz ben de elimdeki, zikrine devam edemeyen, şu solgun çiçeği getirmek zorunda kaldım...”

DAĞLAR TAŞLAR ZİKREDERKEN...

Cenâb-ı Hak, yarattığı canlı-cansız bütün mahlûkâtına kendini tanıtmış ve onları dâimî bir sûrette zikirle vazifelendirmiştir. Bu sebeple mahlûkâtın hepsi, bizim idrâkimiz dışında, kendi dillerince ve husûsiyetleri mûcibince, tabî ve periyodik bir zikir hâlinedir. Yani Allâh'ı tanıyıp itaat etme keyfiyeti, insana has bir durum değildir. Hattâ diğer varlıkların, gayr-i irâdî de olsa, bu hususta nice insanlardan daha yüksek bir seviyede bulunduğu ifâde edilmiştir.

Âyet-i kerîmede buyrulur:

“...Kuşları ve tesbih eden dağları da Dâvud’a boyun eğdirdik. (Bunları) Biz yapmaktayız.” (el-Enbiyâ, 79)

Rabbimizin; dağların, taşların, kuşların zikrini haber vermesi ve buna benzer bütün beyanları, zikir hususunda cemâdat ve hayvanattan

daha gâfil kalmaması için, mahlûkâtın en şerefli kılınan insanoğluna açık bir îkaz mâhiyetindedir.

Şu misal de, bu hususta ne kadar mânîdardır:

Peygamber Efendimiz (s.a.v), yolda giderken bir grup insana rastladı. Binek hayvanlarının üzerinde durmuş (sohbet ediyorlardı.) Onlara şöyle buyurdu:

“Hayvanlarınıza, onları yormadan güzelce binin ve (kullanmadığınız zaman da) güzel bir şekilde bırakın, dinlendirin. Onları yollardaki ve sokaklardaki konuşmalarınız için kürsü edinmeyin. Nice binilen hayvan vardır ki sırtına binenden daha hayırlıdır ve Allah’u Teâlâ’yı ondan daha çok zikretmektedir.” (Ahmed, III, 439)

İşte bu hassâsiyet sebebiyledir ki mü’minler, Allâh’ı zikrettikleri için zerreden kürreye kadar bütün varlıklara ulvî bir nazarla bakarlar. *Sarı çiçekle içli içli hasbihâl eden Yûnus Emre’nin; “Benim bir karıncaya, ulu nazarım vardır...”* buyurması da bu hikmetin veciz bir ifadesidir.

Âyet-i kerîmelerde buyrulur:

“Görmez misin ki; göklerde ve yerde olanlar; güneş, ay, yıldızlar, dağlar, ağaçlar, hayvanlar ve insanların birçoğu Allâh’a secde ediyor. Birçoğunun (gafleti sebebiyle) üzerine de azap hak olmuştur...” (el-Hacc, 18)

“Yedi gök, yer ve bunlarda bulunan herkes O’nu tesbih eder. O’nu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ne var ki siz, onların tesbîhini anlamazsınız...” (el-İsrâ, 44)

Kâinattaki bu ilâhî zikir programından yalnız cinlerin ve insanların gâfilleri mahrum hâldedir. Zira cinler ve insanlar, imtihana tâbî ve irâde sahibi varlıklar olmaları sebebiyle hayra da şerre de istîdatlı kılınmışlardır. Bu sebeple Allâh’a kulluktan kaçınıp, emrine muhâlefet etmek bedbahtlığı, mahlûkat içinde yalnızca bu iki zümrenin şaşkın gâfillerine has bir durumdur.

Rabbimizin, âyet-i kerîmelerde mahlûkâtın dahî kendisini zikir hâlinde olduğunu beyân etmesi, Allâh’ı unutup dünyaya dalan gâfillere âdeta; *“Görmüyor musunuz, uğruna Ben’i terk ettiğiniz dünya bile aslında Ben’i zikrediyor ve Ben’im ilâhî hükümranlığıma tam bir teslîmiyetle boyun eğiyor.”* mesajını vermektedir.

Dolayısıyla kâinatı dolduran varlıklardaki bu muhteşem zikir, tesbih ve ibadet programı karşısında, Allah tarafından mükerrer kılınmış olan insanoğlunun bir hisse alamaması, alık ve abus bir hâlde zikirden uzak kalması, ne büyük bir aldaniştir!..

Fakat âyet-i kerîmede de buyrulduğu üzere, insanoğlunun idrâki - yine ilâhî imtihan sırrına binâen- mahlûkâtın kendine has bir dille

zikretmesi gerçeğine karşı perdeli bir hâldedir. Mahlûkâtın zikrini işitebilmek; ancak zikir ve tesbihin rûhâniyeti altında, takvâ üzere yaşanan hâlis bir kulluk hayatıyla gönlün saf hâle gelip hakikat âlemine vâkıf olması durumunda ve Rabbimizin lûtfettiği ölçüde mümkün olabilir. Tıpkı Hüdâyî Hazretleri'nin misâlinde olduğu gibi, Cenâb-ı Hak'ta fânî olup zikrin hakikatine ermiş bâzı Hak dostları -Allah dilerse- bu umûmî gaflet perdesini bir nebze aralamaya muvaffak olabilirler.

Nitekim nebevî terbiye altında yetişen güzide sahâbîlerden *Abdullah ibn-i Mes'ûd (r.a)'ın; "Biz boğazımızdan geçen lokmaların tesbihlerini duyar hâle gelmiştik!" buyurması da bu hakikatın açık bir misâlidir. (Buhârî, Menâkıb, 25)*

Hilyetü'l-Evliyâ adlı eserde bildirildiğine göre; *Mugîre bin Hakîm es-San'anî, herkes gözlerini yumup uykuya daldığında denize iner ve oradaki canlılarla birlikte Allâh'ı zikre başlardı. (Ebû Nuaym, Hilye, 10/141)*

Yine Hak dostlarından Şâh-ı Nakşibend Hazretleri de, hastalara, kimsesizlere, hattâ hayvanâta hizmet etmiş ve gönlü Allâh'ın zikriyle öylesine rakik bir hâle gelmişti ki, hayvanâtın inilti sûretinde hazin hazin sesler çıkarıp Hakk'a ilticâ etmelerini hissetmeye başlamıştı.

Velhâsıl gönül gözü açık bir insan, bütün âlemin ilâhî tecellilerden ibâret olduğunu idrâk eder, her şeyde ilâhî sanatı seyrederek. Kâinattaki her zerre, ona ilâhî bir neşveden haber verir. Minicik kuşların bir damlacık yüreklerinden dökülen feryat nağmeleri bile, Hakk'a teşne gönüller için en duygulu tesbihlerdir...

ZİKRİN ANAHTARLARI

Hak dostları, dâimâ Allah ile olup zikrin hakikatine erdiklerinden, her hâl, hareket ve sözleriyle Allâh'ı hatırlatırlar. Nitekim hadîs-i şerîflerde de:

"İnsanlar arasında Allâh'ın zikrinin anahtarları vardır. İnsanlar onları gördüklerinde hemen Allâh'ı hatırlarlar." (Heysemî, X, 78)

"(Allâh'ın velî kulları) yüzlerine bakıldığında Allah'ı Teâlâ'yı hatırlatan kimselerdir." buyrulmuştur. (İbn-i Mâce, Zühed, 4)

Böyle kimseleri Hakk'ın bir lutfu bilip onlardan mânen istifâdeye çalışmak gerekir. Zira onlar, bulundukları beldeler için ilâhî bir rahmettirler. Belâlara karşı mânevî bir zırh gibidirler.

Rivâyet edildiğine göre bir zamanlar Bağdad'da zinâ ve fiske u fücûr artmıştı. Şeyh Şiblî'ye; *"Eğer senin zikrin olmasa, bu beldeyi yakardık." diye ilhâm edildi. Ehl-i nefisten biri bunu işitince:*

"-Bizim hiç zikrimiz yok mu?" dedi.

Şeyh Şiblî ona şu cevabı verdi: *"-Sizin zikriniz, nefsin varlığı (hevâ ve hevesi) iledir. Benim zikrim ise Allâh iledir." (Râhu'l-Beyân, XII, 326)*

Yani dilin zikri, kalbin zikriyle âhenk teşkil etmelidir. Aksi hâlde dil zikrederken, ruh başka yerlerde geziniyorsa; kalp, Allâh ile değil de mâsivâ ile beraber ise, o zikirden kâmil mânâda bir istifâde ummak beyhûdedir.

Hak dostu **MevlânâCelaledini Rumi(k.s)Hazretleri** der ki: **“Ağızla, dille, duymadan, düşünmeden (papağan gibi) edilen zikir, noksan bir hayaldir. Padişahça, yani cân u gönülden, hayranlık duyarak yapılan zikir ise, sözlerden de, kelimelerden de âzâdedir... Ey O’nu bulamadan, sadece, O’nun adını yeterli bulan kişi! «Hû» kadehinden içmeden, nasıl olur da benlik arzularından kurtulabilirsin?”**

Yani Allâh’ı zikretmek, sırf “Allah” lafzını tekrarlamaktan ibâret değildir. Zikir, ancak tahassüs istîdâdının merkezi olan kalpte mekân bulduğu zaman niyet ve amellerin düzelip seviye kazanmasına vesîle olur. **Bunun içindir ki; “Zikrin başı tevhid (Hakk’ı birlemek); Ortası, tecrid (Hakk’ın dışındaki varlıklardan kalbi arındırmak); Nihâyeti ise tefrid (sadece Allah ile baş başa kalıp her an Allâh’ın rızâsını arayabilmek)tir.”** denilmiştir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de tefrid ehli hakkında; **“Müferridler yarışı kazandı.” buyurmuştur. Ashâb: “Müferridler kimdir, yâ Rasûlallah?” diye sorduklarında da. “Allâh’ı çok zikreden erkeklerle kadınlardır.” buyurmuştur. (Müslim, Zikir, 4)**

H.z.Ali (r.a)da sahâbe-i kirâmın zikir hâlini şöyle vasfetmiştir: **“Onlar, Allâh’ın ismi zikredildiği zaman, fırtınalı bir günde ağaçların rüzgârdan etkilendikleri gibi sarsılırlar, gözyaşları elbiselerinin üzerine süzülürdü.” (Ebû Nuaym, Hilye, 1/76)**

Demek ki zikir; kuru kuruya bir tekrarlama faaliyeti değildir. Bilâkis gerçek bir zikir, Hakk’ın azametini tefekkür etmek, ilâhî kudret akışları karşısında duyguları derinleştirmek, gönlü mâsivâdan arındırıp Hak’ta fânî olmak ve dâimâ Allâh ile beraberliği temin ederek zikretmektir. Ancak böyle bir zikir, maddî-mânevî belâlara karşı bir zırh olabilir. Bunun içindir ki; “yeryüzünde **«Allah Allah»** denildiği sürece kıyâmetin kopmayacağı” yönündeki nebevî beyânı, böyle bir kalbî rikkatle zikredenler var oldukça kıyâmetin kopmayacağı şeklinde anlamak da mümkündür.

Rabbimiz, kendisini nasıl zikretmemiz gerektiğini şöyle bildirmektedir:

“Kendi kendine, yalvararak ve ürpererek, yüksek olmayan bir sesle sabah akşam Rabbini an. Gâfillerden olma!” (el-A’râf, 205)

“Rabbinin ismini zikret ve bütün varlığıyla O’na yönel.” (el-Müzzemmil, 8)

Yani zikir esnâsında hem dilimiz hem de kalbimiz Allâh’a yönelmelidir. Hattâ zikirden murâd edilen, daha ziyâde kalbin zikridir. Dil zikrederken kalp zikredilenden gâfil kalırsa, zikrin tesiri tam olarak gerçekleşmez. Kalbin uyanması, gaflet tozlarından silklenmesi, haşyetle titreyip ürpermesi ve Allâh’ın nûruyla dolması için kâmil mânâda îfâ edilen bir zikrin feyz ve rûhâniyetine ihtiyaç vardır.

Nitekim Hak dostlarından **Abdullah bin Hubeyk’e (k.s);**

“–Sâlih insanları nasıl ayırd edebiliriz?” diye sordular. Cevâben buyurdu ki:

“–Sâlih insanların güzel âdetlerinden birisi, Allah’u Teâlâ’yı gece-gündüz anmalarıdır. O’nu anma, kalp ve dil ile olur. Ancak kalbin zikri daha üstündür...”

Kalplerinizi, Allah’u Teâlâ’yı anmakla diriltiniz. Onun korkusuyla doldurunuz. O’nun sevgisiyle nurlandırınız. O’na kavuşma arzusuyla sevindiriniz ve biliniz ki; O’na olan sevginiz derecesinde yükselir, niyetlerinizin doğruluğu ile nefsinizi kahreder, şehvetlerinizi yenip amellerinizi temiz kılabilirsiniz...”

Öte yandan, zikrullah anahtarları olan Hak dostlarının kalpleri, zikirle ihyâ olup hakkı bâtıldan, doğruyu eğriden ayırt edebilecek bir nûra kavuşmuş olduğundan, hakkın ve hayrın en şaşmaz pusulası durumundadır. Bu sebeple ihtilaf ve tereddütlerin hâlinde, böylesi zevâtı arayıp bulmak ve onların görüşlerine îtibar etmek îcâb eder. Nitekim âyet-i kerîmede buyrulur:

“Şâyet bilmiyorsanız zikir ehline sorunuz!” (en-Nahl, 43; el-Enbiyâ, 7)

ZİKİR MECLİSLERİ

Zikir ehlini nîmet bilip onlarla ünsiyet etmek ve onların meclislerine devam edip zikir halkalarına iştirâk etmek, büyük bir saâdetdir. Bunun aksine gâfillerin meclislerine yönelmek ise, o nisbette büyük bir felâkettir. Nitekim Rabbimiz, zikir ehli sâlih mü’minlerle beraber olmayı, buna mukâbil, zikirden nasipsiz gâfillerden de uzak durmayı şöyle emretmektedir: **“Sabah-akşam Rablerine, O’nun rızasını dileyerek duâ edenlerle birlikte candan sebât et. Dünya hayatının süsünü isteyerek gözlerini onlardan çevirme. Kalbini Bizi anmaktan gâfil kıldığımız, kötü arzularına uymuş ve işi gücü aşırılık olan kimseye boyun eğme.”** (el-Kehf, 28)

Yine bu hususta **Hazret-i Dâvûd (a.s)’ın** şu münâcâtı da çok ibretlidir:

“İlâhî! Sen’i hatırlayıp zikredenlerin meclisinden beni ayırma! Şâyet gâfillerin meclisine gitmek istersem, ben daha oraya gitmeden

ayaklarımı kır! Zira Sen'in böyle yapman, benim için büyük bir lutuftur." (İhyâ, I, 852)

Öte yandan, Allâh'ın anıldığı zikir meclislerinin, Hak katında müstesnâ bir kıymeti vardır. Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu gerçeği şöyle ifâde buyurmuştur:

"Bir topluluk Allâh'ı zikretmek üzere bir araya gelirse melekler onların etrafını sarar; Allâh'ın rahmeti onları kaplar; üzerlerine sekînet iner ve Allah'ı Teâlâ onları yanında bulunanlara över." (Müslim, Zikr, 38, 39)

Yine bir gün Rasûlullah(s.a.v):

"Allah'ı Teâlâ, kıyâmet günü bir topluluğu diriltir ki onların yüzü nurdan parlamaktadır, inciden yapılmış minberler üzerine otururlar ve bütün insanlar onlara gıpta eder. Bunlar, ne peygamber ne de şehiddirler." buyurmuştu.

Bir bedevî hemen dizleri üzerine çökerek:

"Yâ Rasûlâllah! Ne olur onları bize anlat da bilelim!" dedi.

Fahr-i Kâinât Efendimiz(s.a.v) şöyle îzah etti: "Onlar, çeşitli kabile ve beldelerden olup Allah için birbirlerini seven ve Allâh'ı zikretmek üzere toplanarak O'nu ananlardır." (Heysemî, X, 77)

Yine Efendimiz (s.a.v) bir gün ashâbına zikir halkalarının fazîletini beyân ederek:

"Cennet bahçelerine uğradığınızda oradan hakkıyla istifâde ediniz." buyurdu. Ashâb-ı kirâm:

"Cennet bahçesiyle neyi kasedediyorsunuz yâ Rasûlâllah?" dediler.

Efendimiz(s.a.v) cevâben:

"Zikir halkalarını." buyurdu. (Tirmizî, Deavât, 82/3510)

Sahâbeden Ebû Hüreyre (r.a) da buyuruyor ki:

"Yer halkı gökte yıldızları parlak olarak gördükleri gibi, gök halkı da yeryüzünde zikrullah olan evleri öyle parlak olarak görürler." (İhyâ, I, 852)

ZİKRULLAH, EN BÜYÜK İBADET

Ecdâdımız; *"Hâfızayı beşer, nisyan ile mâlûldür."* demişlerdir. İnsanlığın nisyan ve gaflet illetine, yani unutma zaafı ve kasvet-i kalp hastalığına karşı Allâh'ın gönüllerdeki mânevî varlığını ve ulvî mevkiini tâzelemek, O'nu dâimâ hatırdâ tutmak ve kalbi O'nunla canlandırmak icâb eder. Kulu Rabbine yaklaştıran en kuvvetli râbita olan zikir de; tefekkürdeki durgunluğu, dimağdaki uyuşukluğu izâle eden, dînî hükümleri ifâ husûsundaki râğbeti artıran mânevî bir takviye ve feyz vesîlesidir.

Bu meyanda, Kur'ân tilâveti, namaz, oruç, hac, tesbîh, tahmîd, tevhit, tehlil, tekbîr, istiğfar gibi, Allâh'ı anmaya vesîle olan bütün ibadetler “zikir” mâhiyetindedir. Nitekim müfessir Bursevî'nin beyânıyla: “Allah'ı Teâlâ; «*Allâh'ın zikrine koşun.*» (el-Cum'a, 69) âyetinde namazı, «*zikir*» olarak isimlendirmiş ve «*Beni zikredin.*» emrinin bütün tâat ve ibâdetleri içine aldığını belirtmiştir.” (Rûhu'l-Beyân, II, 95-96)

Nitekim Abdülvehhâb Müttekî Hazretleri'ne: “*Tâlibin dâimâ zikirde olması lâzımdır, diyorlar. Bu nasıl olur?*” diye sorulduğunda Hazret şu cevabı verir:

“*Hayırlı amelle meşgûl olan, dâimâ zikirdedir. Namaz kılmak zikirdir. Kur'ân okumak zikirdir. Din ilimleri öğretmek ve öğrenmek zikirdir. Her hayırlı amel, zikirdir.*”

Öte yandan bütün ibâdetler, Allâh'ı uyanık bir kalple zikredebilme ölçüsünde kıymet kazanır. Allah'tan gâfil bir kalple yapılan ibâdetler ise zikrin feyzinden noksandır, huşû şartına riâyet edilmemiş demektir.

Yani zikir, ibâdetlerin içinde bulunması gereken zarûrî husûsiyetlerden biridir. Bunu Peygamber Efendimiz (s.a.v) hadîs-i şerîflerinde şöyle ifâde buyurmuşlardır:

“*Beytullâh'ı tavâf etmek, Safâ ve Merve arasında sa'y etmek ve şeytan taşlamak, Allâh'ın zikrini ikâme etmek için emredilmiştir.*” (Ebû Dâvûd, Menâsık, 50/1888)

“*Kim Allah'ı Zülcelale itaat eder, emir ve yasaklarına hakkıyla riâyet ederse, O'nu zikretmiş olur; velev ki (nâfile) namazları, oruçları ve Kur'ân tilâveti az bile olsa!*”

“*Kim de Allâh'a karşı isyan hâlinde bulunursa (günahları terk etmezse), Cenâb-ı Hakk'ı zikretmemiş olur; velev ki (nâfile) namazları, oruçları ve Kur'ân okuması çok bile olsa!*” (Heysemî, II, 258)

Bir sahâbî, Rasûlullah(s.a.v)Efendimiz'e gelerek:

“*Hangi cihâdın ecri daha büyüktür?*” diye sordu. Efendimiz (s.a.v)de:

“*Allah Teâlâ'yı en çok zikreden kimsenin cihâdı!*” buyurdu. Adam:

“*Hangi oruçlunun ecri daha büyüktür?*” diye sordu. Efendimiz (s.a.v)de:

“*Allah Teâlâ'yı en çok zikreden kimsenin orucu!*” buyurdu.

Bundan sonra adam, namaz kılanlar, zekât verenler, hacca gidenler ve sadaka verenler için de aynı soruyu tekrarladı. Fahr-i Kâinât Efendimiz (s.a.v) bunların hepsine de:

“*Allah'ı Teâlâ'yı en çok zikredeninki!*” buyurdu.

Bunun üzerine Hz.Ebû Bekir (r.a), Hz. Ömer(r.a)a:“**–Ey Ömer! Allâh’ı zikredenler, hayrın tümünü alıp götürdü!**” dedi. Bunu duyan Kâinâtın Efendisi (s.a.v) onlara doğru yöneldi ve:“**–Evet öyledir!**” buyurdu. (Ahmed, III, 438; Heysemî, X, 74)

Yine Rasûlullah(s.a.v), namaz sonrası ve yatağa girince yapılan tesbîhâtın fazilet ve sevâbından bahsettikten sonra şöyle buyurmuştur:

“Şeytan, namazda iken birinize gelir ve; «Şunu hatırla, bunu hatırla!» der. Namazdan ayrılıp gidinceye kadar buna devam eder. Neticede kişi bu tesbîhâtı bile terk eder. Kişi yatağına girince de şeytan ona gelir, (bu zikirleri yapmadan) uyutmaya çalışır ve uyutur da.” (Tirmizî, Deavât, 25/3410; Ebû Dâvud, Edeb, 99-100/5065)

Yani Allâh’ı hatırlamak, zihni ve kalbi O’na bağlayıp O’nu anmak, ibadetlerin makbûliyet şartlarından biridir. Nitekim âyet-i kerîmede buyrulur:

“(Rasûlüm!) Sana vahyedilen Kitâb’ı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki, namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoyar. Allâh’ı zikretmek elbette (ibadetlerin) en büyüğüdür. Allah yaptıklarınızı bilir.” (el-Ankebût, 45)

İşte dînin direği sayılan namaz ibadetinin de “zikir” olarak ifâde buyrulması, zikrin, ibadetlerin âdeti can damarı mevkiinde olduğunu te’yid etmektedir. Öyle ki zikirsiz bir ibadet, Hak katında eksik ve kusurludur.

İbn-i Abbâs (r.a) bu âyet-i kerîmedeki; “**...Allâh’ı zikretmek elbette (ibâdetlerin) en büyüğüdür...**” beyânını iki şekilde tefsîr etmiştir:

“1) Allah Teâlâ’nın sizi zikretmesi, sizin O’nu zikretmenizden daha büyüktür.

2) Allâh’ı zikir, zikirsiz olan her ibâdetten üstündür.” (İhyâ, I, 847)

Velhâsıl ibadetten maksat, Allâh’ı hatırlamak, O’na tâzimde bulunmak ve kulluğumuzu arz etmek sûretiyle O’nu zikretmektir. Fakat bu hakîkatî nefsânî ve şeytânî bir te’vil ile ifrata götürüp, ibadetleri hafife almak şeklinde telâkkî etmek de, son derece mahzurludur.

Aşk ve cezbe hâlindeki zikri kendine kâfi zannederek sâir ibadetleri önemsememek; sırât-ı müstakîmden ayrılmaktır, nefsânî bir yola sapmaktır, ibâdetlerin özünü anlamamaktır. Zira zikir, tıpkı duâ gibi ibadetin aslî husûsiyetlerinden biri olarak bütün ibâdetlerin içinde vardır. Onu ibadetlerden ayrı düşünmek veya ibadetlerin yerine ikâme etmek, söz konusu olamaz.

Öyle ki, Allâh’ın Habîbi(s.a.v)Efendimiz dahî, kullukta insanlığın zirvesi olmasına rağmen, farz ibâdetlere ilâveten geceleri ayakları şişinceye kadar namaz kılardı. O hâlde zikir sâyesinde kim

hangi dereceye varırsa varsın, hiçbir zaman kendisini diğer kulluk mes'ûliyetlerinden muaf göremez. Bilâkis, zikrin feyz ve rûhâniyeti, mü'minin kulluk şuurunu ve gayretini daha da artırır.

Bununla birlikte, namaz, oruç gibi ibadetleri îfâ etmekle zikir vazîfesini tam olarak yerine getirmiş olduğu düşüncesine kapılıp bunların dışında hiçbir ezkâr ve evrâda lüzum görmemek de büyük bir câhilliktir. Zîra Rabbimiz, bizim çok çok zikretmemizi istemektedir. Bu ise ibâdetlerden sonraki hâllerimizin de, hattâ her nefesimizin, zikrin rûhâniyeti içinde olmasının çok açık bir telkînidir. Bu sebeptedir ki kâmil mü'minler, bütün bir ömrü:

“Rabbini hamd ile zikret, secde edenlerden ol ve ölünceye kadar Rabbine kulluk et.” (el-Hicr, 98-9) emrine tâbî olarak yaşamaya gayret ederler.

ZİKİR EHLİNDE ZUHUR EDEN HALLER

Kalbini gönlünü Allah’a vermiş hal ve yaşantısıyla kendinden geçmiş zikir ehline bazı kendisini bilmeyen bu zevki tatmayan bu hallerden uzak olanlar, Hatta onlara delidir, derler. Deli demelerine sebep, ehl-i zikir olanlarda zuhur eden haller olur ki, Hak, Hak diye çağırımlar, titremeler ve derin nefes almalar olur. Aynen elektriğin çarpması gibi haller olabilir. Onu bilmeyenler deli oldu zannederler. Cenab-ı Hak Kur’an-ı Kerim’de, **Kehf suresi, 24. de :**

وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ

“Sen Rabbini kendi nefsinı unuttuğun halde zikir eyle,” demektir. Bir kimse, zikre çok devam ederse, o kimseye öyle bir hal gelir ki, Allah’dan başka her şeyleri unuttur, hatta kendini de unuttur. Yalnız Allah demeyi bilir. İşte makbul zikrullah budur:

Peygamber (s.a.v) Efendimiz mübarek hadislerinde:

إِنَّ التَّوَّابَ إِذَا دَخَلَ الْقَلْبَ قَانَفَسَخَ قَانَفَسَخَ

“Her kimin kalbine nur inerse, onun kalbinde kötülük koymaz” (Münavi, Feyzu’l Kadir, c. 1, s. 186 (Mısır).

O kalbi temizler, kötülükleri o kalpte türetmez, eğleştirmez. O kalbi Allah tarafına açar. Nelerin nuru olabilir? Huzur-u kalp ile yapılan

ibadetlerin hepsinde nur vardır. Fakat zikrullahın nuru hepsinden daha kuvvetlidir. **Ankebut suresi,45. Ayet-i kerime'de:**

إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ

“Ey Habibim, şerait ve erkânına riayet ederek, namazı edaya devam et. Zira namaz, kötü fiil olan fuhşıyattan ve münkerattan seni nehleder ve Allah’ın zikri ve zikrullah, her şeyden büyük ve ibadetlerin büyüğü ve efdalıdır. “

İşte bu ayet-i kerime’de hem namazı, hem de zikrullahı her ikisine devam edilmesini emrediyor.A’la suresi, 14-15. Ayet-i kerime’de de:

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ۖ وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى

“Nefsini her türlü kötülükten çeken, nefsinin terbiyesine hâkim olup, daima nefsinin kontrol altında tutup, nefsin hevasına ve şeytanın iğvasına uymayanlar iflah oldular.” Nasıl kötülüklerden çekileceğimiz, nasıl iflah olacağımızı haber veriyor. Rabbisinin ismini zikrullah ederek, namazını kılanlar, nefislerini ıslah edebilenler, iflah oldular. İflah olmanın tedavisini haber veriyor. Hem zikrullah, hem namaz ile her ikisinin devamı ile.

Ahzab suresi, 41-42. Ayet-i kerime'dede:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ۖ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا

“Ey Allah’a iman eden mü’minler, siz Allah’ı çok zikredin. Akşamda ve sabahda Allah’ı tesbih ile tenzih edin ki, rıza-i ilahiyeyi tahsil ile ahirette derecelere nail olun.”

Ebu’s Suud Efendinin beyanı vechile, Allah’ı zikir için hiçbir vakt-i muayyen ve bir hudut, had ve nihaye olmadığına işaret için, Cenab-ı Hak çok zikir olunmasını emir etmiştir.

Bu ayetin emrine göre, zikrullah etmek için sair ibadet gibi bir zaman ve mekân yoktur. Bu emre göre, insan her zaman zikirle meşgul olabilir. Buna nazaran, ey mü’minler, siz Allah’ı her hali-nizde ve cemii zamanınızda kemal-i tazimle çok zikredin ve gecede ve gündüzde ve akşamda ve sabahda Allah’ı çok zikir ve tesbih edin, demektir.

Namaz ibadeti başlı başına bir ibadettir zikirdir. Ayetler, hadis-i şerifler namazı ayrı, zikrullahı ayrı haber veriyor. Maksadımız, Allah’ın ve Resulünün emirlerinin hepsini kabul edip, onlarla da halis niyet ile ve

ihlâslı ve huzur-u kalp ile azimli çalışıp, bizi yaradan Allah'ımızın rızasına ve vuslatına kavuşmak. Onun rızasına engel olanlardan uzak durmak. Rabbim rızasını kazananlardan vuslata ulaşan müminlerden eylesin. Âmin.

Zikir nedir diyenler vardır. Peygamber (s.a.v) Efendimiz

أَفْضَلُ الذِّكْرِ قَاغَلَمَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Hadislerinde

“Zikrin en efdali, La ilahe illallah zikridir. İmanın temelidir”(

Kenzü'l İrfan 1001 hadis, s. 45/255.)

Buna kelime-i tevhid denilir. Allah zikrine de lafza-i celal denilir.

Huzur-u kalp ile yapılmayan namaz hakkında hadis-i şerifte Efendimiz

لَا يَنْظُرُ اللَّهُ إِلَى صَلَاةٍ لَا يُحْضِرُ الرَّجُلُ فِيهَا قَلْبَهُ مَعَ بَدَنِهِ

(s.a.v)

"Kişinin kalbi ile bedeni birlikte hazır bulunmadığı namazına, Cenab-ı Hak iltifat etmez," buyuruyor .(*İmam Gazali, İhya-i Ulum*)

Eşrefoğlu Rumi(k.s) Hazretleride, Müzekkinnufus kitabında üç şeyin Allah indinde sinek kanadı kadar kıymeti, değeri yoktur, diyor.

Birincisi; huzursuz namaz kılmak.

İkincisi; gaflet ile zikrullah etmek.

Üçüncüsü; sünnet-i seniyyeye uymadan salâvat getirmek.

Huzursuz namaz kılmak: Şöyle ki, cesedini kıbleye dönüp çevirdi, kalbini Allah'a çevirip huzurullahda tutamıyor. Ceset kıbleye dönmüş ama kalp cesedin dışında çeşitli gaileler, endişeler ile meşgul oluyor. Ceset kıbleye dönmüş, kalp ise huzurullahda değil. Cesedini her türlü yasaklardan, elini, dilini, gözünü, kulağını, sair azasını sair fiillerden alakayı ve ilgileri kesip, ancak kalbi huzurullaha bağlayıp, huzur ve huşu, edep erkânı ile aşk ve rızası ile kılmayı Cenab-ı Allah asan buyursun, âmin, ya Muin!

İşte kalbe Allah'dan başka gelenleri gücümüz yettiği kadar gayretle kalpte eğleştirmeyip, atmaya çalışıp, her zaman kendimizi korku ve edeple huzurullahda tutmaya çalışacağız. Nefsimizin şerrinden, şeytanın bizi Rabbimizin rızasından ve huzurundan uzağa çekmesinden Allah'a sığınırız. Allah'ım muhafaza eylesin, âmin, ya Muin!

Allah'ın bizlere gücenip, hatalarımız, günahlarımız, isyanımızdan dolayı, gazabından da gene Onun sonsuz merhametine, affına sığınırız. O merhamet edenlerin en merhametlisidir.

İşte namaz ve zikrullah huzur-u kalp ile olursa, tesiri olur. İşte salâvat-ı şerife de huzur-u kalp ile hem de Peygamber (s.a.v) Efendimizin sünnetlerine tamamen uyulursa, o salâvat makbul olur. Huzur-u kalp

olmadan ve Peygamber (s.a.v) Efendimizin hiçbir sünnetlerine uymadan salâvatın da kıymet ve değeri olmaz.

Sâlih ve Sadık Kimselerle Sohbet Etmeğe Gelince:

Cenab-ı Hak : "Ey Mü'minler! Allah'dan korkun da sadıklarla beraber bulunun." (Tevbe Sûresi, 119)

Şu halde salihlerle bulunmak, Allah'dan korkmanın bir neticesidir ki, Allah'dan korkanlar her halde salih insanlarla sohbet ederler. Bu sohbet Allah'dan korkmanın bir alametidir. Cenabı Hak ile sohbet Cennette ancak bu salihlerin hakkı olacak ve Allah'ı Teâlâ salih kullarıyla sohbet yapacaktır. Salihlerle sohbet etmek, onları sevmek kişiyi nardan kurtarır.

Nitekim Malik İbni Dinar münazara yaptığı bir zındıkla ellerini ateşe sokmağa karar verdiler, kimin eli yanmazsa onun hak olduğu kabul edilsin dediler, ikisi de ellerini ateşe uzatırken ateş sönüp kararırverdi. Malik dedi: "Ya Rabbim niçin beni yalancı çıkardın? Hak benim olduğuna göre kâfirin eli yanacaktı." deyince Malik'e ses geldi ki:

"Ey Malik, o münkir seninle sohbet halindedir, senin nurun ateşi söndürünce münkiri yakacak ateş kalmamıştır. Onun eli senin elinin yanında ateşe girdiği için yanmaktan kurtulmuştur." denildi.

Kıyamette de bir kimsenin kurtulması için bir haseneye ihtiyacı olacak, o haseneyi bulabilirse kurtulacak, bulamazsa cehenneme atılacak. Ona Cenab-ı Hak diyecek ki:

"Git bir hasene bul getir de seni kurtarayım," O kul gidecek, "kime gideyim?" diye düşünecek. En yakın, en sevgili olan anaya gidecek, "Anacağım benim bir haseneye ihtiyacım var, bir hasene verirsen ben kurtulacağım, yoksa yanacağım, nasıl olsa senin ihtiyacın çok, bir hasene seni kurtarmağa kâfi gelmeyecek, bari ben kurtulayım." diyecek. Senin daha çok haseneye ihtiyacın var, bir tane daha noksan olsa sana bir zarar yok, fakat ben bir hasene ile kurtulacağım, anacığım ne olur bana bir hasene ver de ben bari kurtulayım" deyince anası diyecek ki: "Yavrum bugün benim işim perişandır, benim ihtiyacım daha çoktur, sana bir tane dahi veremem" Bunun üzerine babasına gidecek, : "Ey Baba bana bir hasene ver de ben kurtulayım, nasıl olsa bir hasene senin kurtulmana kâfi değil." diyecek. Babası da: "Yavrum git yanımdan, git, bugün benim işim müşkildir, sana bir iyilik verecek halde değilim." diyecek.

Bundan sonra kardeşine gidecek, bir hasene isteyecek, kardeşi de ondan kaçacak, "git git, benden uzak ol, benden uzak ol, benim halim perişan sana bir hasene veremem" deyip kaçacak. Abese Sûresi

34-36. ayetinde: beyan buyrulan haller olacak. (Birgün ki kişi kardeşinden kaçacak, anasından babasından kaçacak, arkadaşlarından, dostlarından ve kendi öz oğullarından kaçacak, kendi ailesinden kaçacak O gün olacak iş, o kimse için yetip artacak) işte öyle şiddetli bir günde o mü'mine Cenab-ı Hak diyecek ki, "bak hiçbir yakınından fayda göremedin, bir de senin hiç mü'min bir kardeş edindiğin ve Allah için muhabbet ve sohbet ettiğin salih bir dost, bir kardeşin yokmu idi? İşte şimdi ona git bir hasene iste" diyecek.

O Mü'mün gidecek, benim Allah için sohbet ettiğim salih bir kardeşim vardı, deyip ona koşacak ve halini anlatacak, bir hasene isteyecek. Bu salih kardeşi "Al kardeşim, al ben nasıl olsa kurtulamayacağım, bir değil bin hasenemi de sana vereyim hiç olmazsa sen kurtul da, ben sana bedel olayım, ikimiz de yanmaktansa birimizin yanması kâfidir" diyecek.

İşte bundan sonra Cenab-ı Hak buyurur ki "Ey kulum, mademki sen bu mü'minin kardeşinin yanmasına razı olmadın ve ona kurtulsun diye hasenelerini verdin, ben senden daha cömertim, ben de sen ve mü'min kardeşini affettim. Sizi ayırmak bana yakışmaz, sizi ayırmadan Cennete koyacağım".

İşte böylece ikisi beraber Cennete mazhar olup kurtulurlar.

Allah için sevişen ve birbirleriyle sohbet eden mü'minler toplandıkları zaman melekler onlar için istiğfar ederler. Ziyaretlerine gittikleri zaman da melekler yollarda birbirleriyle yarış ederler ki bu mü'min Allah için diğer mü'min kardeşleriyle ve salih kimse ile sohbe gidiyor, onu Allah'ın emriyle önce biz cennetle müjdeleyelim diye konuşurlar.

Bunlar Allah'ın Rahmet gölgesinde barınacaklar, Mahşer de onları Rahmet gölgesine davet edecek Hadis-i Kudside buyrulduğu gibi "Eynel mütehâbbûne bi celali "diye çağrılacak Bu hususta pek çok müjdeler var, Rabbim bu müjdelere nail olanlardan eylesin.

NEFSİNİ BİLEN RABBİNİ BİLİR

Peygamber (s.a.v) Efendimiz; "buyurdular ki:

-*"Nefsini bilen Rabbini bilir."*

Bu hadisi şerifte kast edilen "*nefis*", insanın özüdür. Zira kötülüğü emreden emmare nefsin Rabbini tanınması gibi bir özelliği yoktur. Bidayette *emmare nefis*le birlikte olan bu öz nefis, Allah'a ve O'nun dininin icaplarına iman etmek ile mükelleftir. İman ettikten sonra emmare nefis ile olan birlikteliğini kınamasından dolayı "*Levname Nefis*" adını

almıştır. İnsanın özü olan nefis, **mülhime** mertebesine yükseldikten sonra dahi emmare nefisten tam olarak kurtulmuş olmadığından iç barış, bu aşamada dahi mümkün gözükmemektedir.

“Bir “BEN” vardır benden içerü” sözünü birçok kimse eksik algılamaktadır. **Zira insanın içinde iki değil, beş “BEN”lik vardır.**

Bunlardan birisi, kötü haberlerin doğumuna vesile olan **şeytanların vesveseleri**

İkincisi, hiç durmadan kötü isteklerini tekrarlayan ve kötü anıların hatırlanmasına sebep olan **heva-i nefistir.**

Üçüncüsü, iyiliklerin kalpte doğmasına vesile olan **ilham meleği.**

Dördüncüsü, güzel ve aklı-ı selim düşüncelere ve güzel anıların hatırlanmasına vesile olan **Hak Tealaya âşık insani ruhtur** (beş letaif).

Beşincisi, İmam-ı Rabbani hazretlerinin **“ÂDEM”** (yokluk) diye ifade ettiği, yokluğun ta kendisi olan, Allah’u Tealanın hadisi kudside mealen; **“İnsan Benim, ben insanın sırrıyım”** diye buyurduğu Allah’ın emanetlerini yüklenen insanın ta kendisi olan; **“BEN”**liktir. Allah’ta fani olan sufının “BEN”i yoktur.

İnsanın iç dünyasında bulunan bunlar, işin başında yoğurdun içinde yağ ile ayrıranın birbirine karıştığı gibi karışmış olduğundan, avam halk bunların her birini diğerinden ayıramayıp bunların hepsini bizzat kendisi sanmasından dolayı, iç huzursuzluğundan bitap düşer.

Manevi sahada ma’rifet ilminden biraz pay alanlar ise, yoğurdu yayıp ta ayrıranın yağdan ayrıldığını fark ettikleri gibi, içerdeki ajanları bir, bir fark ederler ve bunların hepsinin Allah’ın imtihanı gereği, Allah’u Tealanın yüce isimlerinden bir isminin tecellisi ile kalpte oluştuklarını görürler. İşte o zaman sufının kalbinde; **“Men arafe nefsehu, fekad arafe Rabbeh” (Kim nefisini tanırsa o, Rabbini tanır.)** hadisi şerifinin manasının sırrı zuhur etmiş olur.

Kendisini bilen kişi, Rabbini bilir, Rabbini bilen ise, haddini bilerek gizli şirkten kurtulur. Yani bu mertebedeki sufi, âlemde Allah’tan başkasında kuvvet göremez. Ona göre her canlı câmidir. Sufinin gönül gözü, gizli şirkten kurtulmadıkça melekûta (iç âleme) kördür. Aslında gözler körlükten değil, ışıksızlıktan göremezler. İç âleminin uçsuz bucaksız genişliği ve gizli güzelliği keşif olunduğunda, sūfinin “Benliği” bu benzersiz güzelliğin Yaratıcısı Allah’a hayran kalır ve bu hayranlık

sufiyyi İlahi aşka uçurur. Bu safhadan sonra Allah’a; cennete girmek, cehennemden kurtulmak için ibadet yapmak gibi bir beklentisi olmadan itaat etmeye ba lar. S ufi ondan öyle artık, Kur’an’daki;”**Vedhul  fi ib  d **”(Gir kullarımın arasına) ayetinin muhatabı olarak i  barı a ermiş olur.

TASAVVUFA KARŞI OLANLAR

Aziz Kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz(s.a.v):”Allah’ın kulları içinde öyle kimseler vardır ki, onlar nebi ve  ehid değildirler. Fakat kıyamet gününde, Cenab-ı Hakk’ın kendilerine bah etti i lütuf ve makamlardan dolayı nebi ve  ehitler onlara gıpta ederler. Bir Arabî:”Ya Resulallah, onlar kimlerdir. Haber verirmisiniz? Diye sorduklarında, Resulullah (s.a.v):”Onlar, aralarında herhangi bir neseb ba ı ve maddi ba  bulunmadan Allah’ın muhabbeti ve rızası için birbirlerini sevenlerdir. Vallahi onların yüzü, o gün nur gibi parlamakta ve kendileri de nurdan minberler üzerinde oturmaktadırlar. İnsanlar korktukları zaman onlar korkmazlar, insanlar üzüldükleri zaman onlar  z lmezler. Buyurdu. Ve sonra: ”Haberiniz olsun! Allah’ın velilerine asla bir korku ve hüzün yoktur.”ayetini okudu.”(Yunus Suresi,62-64.Abdurrezzak, el Musannef,11/201. bn Hanbel, Müsned,5/343.Taberani, el-Mucem l Kebir,3/290,H.No:3433)

Ashab Kiram!PeygamberEfendimize(s.a.v):”YaResulallah!Allah’ın velileri kimlerdir? Diye sorunca.Efendimiz(s.a.v):Görüldüklerinde Allah’ı hatırlatan kimselerdir.” Buyurdu.(Hâkim, Tirmizi, Hatmül Evliya sh.361)

“Kendilerine bakıldığında sana Allah’ı hatırlatan kimseler öyle kimselerdir ki, onların üzerinde Allah tarafından verilmiş zahiri bir görüntü vardır. Allah’ın Celal nuru, Kibriya heybeti, vakar  ns  onları kaplamı tır. Bu durumda onlara bakan kimse Allah’ı hatırlar. Çünkü onun üzerinde melekût âleminin eser ve nurları vardır. Bunlar velilerin sıfatıdır. Kalp, bu şeylerin madeni ve yerle ti i yerdir. Yüz, kalpte olanı, bir şekilde çekip dışa yansıtır. Kalpte Allah’ın marifet nuru ve ilahi emirlere itaat ziyası hâkim olunca, bu nur, yüze etki eder, dışa yansır. Sen böyle bir yüze bakınca, sana hayır ve takvayı hatırlatır. Bu da sende iyi hal ve ilme meyli artırır. Bunlar ise sıdk ve hakka sevkeder. Böylece sende istikamet oluşur. Kamil insanın yüzünde parlayan Allah’ın nuru Hak talibine Allah’ın Celal

ve Cemal'inin azametini hatırlatır. Böyle bir nuru görmek insanı nâkıs ve rezil işlerden alıkor.”(Hâkim, Tirmizi, Münavi, Feyzül Kadir,3/467-468)

Ashab-ı Kiramdan birisi Efendimize(s.a.v):”**Müminlerin en hayırlısı kimdir? Diye sorunca, Efendimiz(s.a.v)de:”Kalbi mahmum her mümin ”diye cevap verdi. Bizde kalbi mahmum ne demektir? Dedik. Efendimiz(s.a.v)de: ”Takva sahibi, tertemiz, içinde günah, zulüm, kin ve hased bulunmayan kalptir. Buyurdu.(Hâkim, Tirmizi, Hatmül Evliya,366)**

Ebu Hureyre (r.a)ın rivayetinde, Peygamber Efendimiz(s.a.v) Hadisi Kutside:”*Herkim Benim veli kullarımdan birisine düşmanlık ederse, Ben ona harp açarım. Kulum kendisine farz kıldığım şeylerden daha sevimli bir şeyle Bana yaklaşmamıştır. Kulum Bana devamlı nafîle ibadetleri ile yaklaşır. Bunun sonucunda Ben onu severim. Bir kere onu sevdimmi, Ben onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Eğer Benden bir şey isterse onu verir, Bana sığınırsa muhakkak onu himaye ederim, korurum. Ben yapacağım bir şeyde, mümin kulumun ruhunu kabzetmedeki tereddüdüm kadar, hiç tereddüde düşmedim. O ölümü sevmeyen, Bende onun sevmediği şeyi sevmem.”(Buhari, Rikak,38.İbn Hanbel, Müsned,4/256.İbn Mace, Fiten,16)*

Bu kudsi hadiste geçen veliyullah tabiri, Allah'ı bilen, ibadetlerine eksiksiz muntazam ve ihlâsla devam eden kimse kastedilmiştir.

Veliyyullah, takva ve taatle Allah'ı Zülcelalin dostluğuna talip olduğu için, Allah'da onu muhafaza ve ona yardımını garanti ederek dostluğa kabul eder. Allah'ı Zülcelalin sünnetine göre, Allah'ın düşmanının düşmanı dost, düşmanın dostu da düşmandır. Öyleyse, Veliyyullahın düşmanı Allah'ın da düşmanıdır. Bu durumda Veliyyullahı düşmanlık eden ona harp açmış gibi olur. Ona harp açanda sanki Allah'a harp açmış gibi olur.

“Allah (c.c) iman edenlerin velisidir.” (Âl-i İmrân Suresi,68).

Veliler Hakk'ın koruması ve emânı altındadır. Onların dostluğu Hakk'ın dostluğudur. Onlara düşmanlık ise Hakk'a düşmanlıktır. Kudsi hadiste şöyle buyrulur;”Kim bir veli kuluma ikramda bulunursa bana ikram etmiş olur ve kim bir veli kulam eziyet etmiş ise bana eziyet etmiş olur.”

“Veli kuluma ihânet eden benimle savaşa tutuşmuş olur.” (Ebû Nuaym, Hilye 8/318; Ayrıca Bkz. Buhârî, Rikâk h.no. 6021; Taberânî, Mu'cemu'l-Kebîr 7/250.)

“Ey müminler bazınız bazınıza gıybet etmesin. Kardeşinin ardınca kötü söz söylemesin. Sizden biriniz kardeşinin ölü etini yemeyi sever mi?

Şayet kardeşinizin ölü eti size sunulsa siz bunu elbette kötü görürsünüz.“
(Hucurât Suresi,12).

Hakk’ın çocukları hükmünde olan velilere taan ve gıybet edenler ve böylece onların etlerini yiyenlerden Yüce Allah intikam alır. Bir hadis-i şerifte şöyle buyrulur;“**Âlimlerin eti zehirlidir.**” Velilere gıybet edenler ve böylece onların etlerini yiyenler zehir yemiştir. Hak Teâlânın azap ve düşmanlığına düşer olmuşlardır.

Tasavvufa düşman olanlar iki kısımdır:

1- Tasavvufun büyüklüğünü bildiklerinden dolayı haset, adavet (düşmanlık) ve kin duyan kimselerdir. Bunlar İslam’ın ve Müslümanların içine nifak sokmak isteyenlerdir.

2- Kendileri günahın içine daldıklarından dolayı ve cehaletten kurtulmak gibi bir çaba göstermeyip, gözü kapalı olarak itiraz edenlerdir. Bunlar Müslüman kimseler ve cemaatlerdir. Tasavvufa düşman olup kin besleyenler, yıkma uğraşı verenler, karalamak çabasında olanlar, yani yukarıdaki birinci gruba girenler, aynı zamanda İslam’ın da düşmanı olanlar, yani kâfirlerdir. İslami cemaatlerin arasına husumet sokmak için, bazı fikirler, hile ve oyunlar ortaya koymuşlardır. Müslümanları bu şekilde doğru yoldan ayırmaya çalışmışlardır ve çalışmaktadırlar. Tasavvufun, İslam’ın ruhu ve kalbi olduğunu bildikleri için tasavvufun üzerine giderek, tasavvufun; Yahudilerin, Hristiyanların fikirleri olduğunu iddia edip, tasavvuf ehlini küfürle itham etmektedirler. Bunların yapmış oldukları faaliyetler bizi hiç üzmemektedir. Çünkü düşmanın habis olduğunu ve tehlikeli fikirlerini bilmekteyiz. Bizim üzüldüğümüz esas nokta, İslâmî grupların bunların oyununa gelerek, onların saflarına geçip Müslümanları ve tasavvufu kötölemeleri ve bu yaptıklarının adına da tebliğ demeleridir. Bu insanların, tasavvufa düşmanlık eden kişilerin fikirlerini alarak tasavvufu ve tasavvuf ehlini suçlamaları ve iftira atmalarını hiçbir mantık kabul etmez. Tasavvuf ve tasavvuf ehline düşmanlık edenler, güya İslam’ı yanlış şeylerden muhafaza etmek amacındadırlar. Onlara göre tasavvuf, İslam’ın dışında olan bir şeydir. Tasavvuf ehli de kâfirdir. Mademki siz İslam’ı bu kadar muhafaza etmeyi istiyorsunuz, ona bu derece sadıksanız, niçin İslam’ın davetine kulak verip Müslümanlıkla şereflenmiyorsunuz?

Tasavvufun diğer düşmanları da, tasavvufun hakikatini ve özünü bilmediklerinden, tasavvufa yüzeysel olarak baktıklarından dolayı işin hakikatini anlayamamakta ve karşı çıkmaktadırlar. Bunlara söyleyeceğimiz odur ki, hakkı bilip hakkın yolundan gidenlerle beraber olunuz. Durrü’l-Muhtar adlı eserde şöyle nakledilmiştir: "Ebu Ali ed-Dekkak bu tarikati Ebu’l-Kasım Nesrabazi’den, o Şibli’den, o Sırrı-i Sakati’den, o Maruf-u

Kerhi'den, o Davut et-Tai'den, o da ilmi ve tarikatın her ikisinde İmam-ı Azam Ebu Hanife'den almıştır. Böyle olduğu halde sadatı kiramla iktida etmek güzel birşey ve dahi gerekli değil midir?" (*İbn Abidin:1/70-71*)

İmam Malik şöyle buyurmuştur: "Kim ilim okur da tasavvuf ehli olmazsa fasık, kimi de tasavvuf ehli olupta ilim okumazsa zındık olur. Kim ikisinin arasında, yani âlim hem de mutasavvıf olursa hakikat sahibi olur." (*Keşfu'l-Hafa: 1/341*)

İmam Şafii şöyle buyurmuştur: "Sofilerle beraber oldum ve şu üç konuda istifade ettim:

1- Vakit bir kılıçtır; eğer sen onu kesmezsen o seni keser.

2- Sen nefsini hayırla meşgul etmezsen, o seni batıl şeylerle meşgul eder.

3- Kendi nefsinı görmemendir. (Kişi bu şekilde hatadan muhafaza olur.) Ve dünyada üç şeyi sevdim. Bunlardan biri, tasavvuf ehli-nin tarikatına tabi olmaktır."

İmam Ahmed b. Hanbel önceleri tasavvufa karşı olmasına rağmen, Ebu Hamza Bağdadi ile tanıştıktan sonra oğluna şöyle vasiyet etmiştir: "Ey oğlum! Onlarla otur kalk ve sakın onlardan ayrılma. Onlar ilim, murakabe, Allah korkusu ve züht bakımından bizden çok öndedirler." (*Tenvirü'l Kulüb:405*)

Muhammed Seferayani, İbrahim b. Abdullah'tan şöyle nakletmiştir: "Tasavvuf ehlinden daha efdal insanların bulunduğunu bilmiyorum, diye İmam Ahmed'in buyurduğunu duydum. Dedik ki; onlar kaside dinleyip aşka ve şevke geliyorlar. Şöyle buyurdular: Onları bırakın Allah'la bir saat ferahlanıyorlar." (*Tezkiretü'l-Evliya,288*)

Hülasa olarak, tasavvufa ve tasavvuf ehline bilerek veya bilmeyerek düşman olanlara, hoşgörü ve şefkat ile bir kez daha sesleniyor ve onları doğru yola davet ediyoruz. Delilleri ile ortaya koyduğumuz ve hepsi de tasavvuf ehli olan bu mezhep imamlarına uyduğunuzu iddia ediyorsanız, gelin tasavvuf deryasına siz de dâhil olun.

Yok, eğer tüm bunlara rağmen hala itiraz ediyor ve kabullenemiyorsanız, sizin hükmünüz bu insanların karşısında "elif-ba" okuyan talebenin, ilim sahibi olduğunu iddia etmesi gibidir.

BAZI İLMİYE SINIFININ TARİKATLARA İTİRAZ ETMESİ; AVAM TABAKASININ İSE TESLİM OLMASININ SEBEB VE HİKMETLERİ

İlim ehli arasında ilm-i ledüne ve tarikatlara farklı sebepler öne sürerek karşı çıkanların varlığı bir gerçektir. Ancak ilim ehlinin tasavvuf ve tarikatlara bütünüyle soğuk baktığını söylemek de yanlış olur.

Zira Mezhep ve Hadis imamlarından, İslam âlimlerinden, devlet adamlarından, ilim ve irfan ehlinde sayılamayacak kadar tarikat mensubu olduğunu hatırlatmakta fayda vardır.

Karşı çıkanlar:

1-Bir gurup tasavvufun ihtiva ve telkin ettiği hususları kabul etmekte, tasavvuf guruplarında kendilerince gördükleri bir takım hatalar ile varlık ve âlem konusundaki vahdet-i vücud ve vahdet-i şühud gibi farklı düşünceler sebebiyle karşı çıkmakta ve bazı gurup ya da kişiler de gördükleri eksik ve hataları genellemektedirler.

2-Diğer bir gurup ise, ilmin insana verdiği güven, kendini beğenme ve kıskançlık duygusu ile tasavvuf ve tarikatlara karşı çıkmaktadırlar. Benim bu kadar ilmim, şu kadar eserim var da, halk niçin benim değilde falan şeyh efendinin etrafında toplanıyor, diye düşünmektedirler. Bunlar, insanların mürşidi kâmillere teveccühünü anlayamamakta, kendi ilimlerine ve eserlerine yeterince ilgi duyulmadığını düşünerek tepki göstermektedirler.

Aslında olaylara bakışta öncelikler son derece önemlidir. Meseleye kalbi hayat önceliği açısından bakanlar, tasavvufun ruhi bir derinlik gerektirdiğini fark ederek, öğrenmekle, yaşamak ve haz almanın başka başka şeyler olduğunun farkına varmaktadır.

Tasavvuf ve tarikatlar konusunda yanlış yargıların oluşmasında iki tarafında hatası vardır.

Ancak sufiler yollarında bulunabilecek eksik ve kusurları tashihe gayret göstermeli, ilim erbabı da bir takım tarikat mensuplarında gördükleri eksik ve yanlışları genelleştirme alışkanlığından vazgeçmeli, birbirlerini muhalif ve muarız olarak görmemelidir.

Halktan kişiler; tarikatları kabul edip bir tarike intisap etmekte herhangi bir ön yargısı olmadığı için daha kolay teslim olmakta ve daha çabuk tövbeye yönelmektedirler.

İlim ehli ve din hizmetlileri ise; nasıl olsa biz bir dini hayatın içindeyiz, üstelik bu işin ilmini tahsil ettik, okuduk ve okutuyoruz, düşüncesiyle hareket ederek böyle bir bağın lüzumunu kabul etmemektedirler.

Tek kanatla uçan bir kuş, tek ayakla yürüyen bir canlı olmadığına göre, Müslümanların, ister halktan, ister ilim ehlinde olsun, Dünya okyanusunda boğulmamak, nefis ve şeytanın tuzağından kurtulmak için İslam gemisine binmek, bu geminin kurallarına uymak zorundadır. Aksi

takdirde selamette limana ulaşmak, ahiret saadetini elde etmek mümkün olmaz. Hâlbuki Rabîta; Allah’a(c.c),Onun Resulüne ve Cenab-ı Hakkın veli kullarına duyulan muhabbetten, Allah’ın(c.c)ve Peygamberinin(s.a.v) emir ve yasaklarını insanlara hatırlatmaktan ibarettir.

MEZHEP İMAMLARININ TASAVVUFLA İLİŞKİSİ

Aziz Kardeşlerim!

Tasavvufu bir züht, manevi bir ilim, rabbanilik ve ihsan manasına aldığımız zaman dört mezhep imamını bunun dışında tutamayız. Gerek mezhep imamlarımız, gerekse hadis ülaması hep belli bir zühdi hayatın içindedirler. Dünya tamahı, şöhret ve şehvet onların süratle kaçıp uzaklaşmaya çalıştığı hususlardır. Bundan dolayı da çoğu canlarını feda etmiş şehit olmuşlardır. İmam-ı Azamın kadılığı kabul etmeyişi, siyasete alet olmaması, zulme rıza göstermemesi, ticari hayatta helal kazanç tutkusu, İmam-ı Malik’in, Hz. Peygamber Sevgisi, İmam-ı Şafi’nin zahit ve sufilere karşı takdîrîkâr ifadeleri, İmam-ı Ahmet’in Kitabu-z Zühd yazacak kadar zahitlik tutkusu hep bu özelliklerinden dolayıdır. Nitekim İmam-ı Gazali, İhyau-ulumiddin adlı eserinin başında ilmin faziletini anlatırken bu büyük imamların züht ve takva hayatlarına da temas etmektedir. Ancak tasavvufu tarikat ve şeyhe intisap ile seyrü süluk manasında düşündüğümüz zaman dört imamın devrinde henüz bu manada bir sistem gelişmemiştir.

İmam- Azamın Cafer-i Sadık hazretlerine intisabı ve kendisinin ”son iki yılın olmasaydı Numan helak olmuştu ”ifadeleri. İmam-ı Şafi ve İmam-ı Ahmet bin Hanbel’in, Şeybani Rai’ye intisapları bize gösteriyor ki, bu büyük insanlar tek kanatla uçmamışlar, hem dünyalarını hem de ahiretlerini kurtaracak bir iman, ahlaki bir hayat içerisinde olmuşlardır.

VELİLERE HÜRMET, VELİLERLE BERABER OLMANIN FAZİLETİ

Aziz Kardeşlerim!

Bir kimse Salih, muttaki kimselerle beraber olur onların güzel ahlakını kendisine örnek alırsa şu faydaları görür.

1-Cenab-ı Hak, o kimseden razı olur.

2-Cenab-ı Hakk’ın rahmetine kavuşur,

3-O kimsenin bizzat kendisi, çoluk çocuğu, akrabaları ve komşuları muhafaza olunur.

4-Cenab-ı Hak o kimseyi, kendisine itaat etmesi hususunda muvaffak kılar.

5-Salih evlat sebebiyle ana babaları ve akrabaları kabirlerinde sevindirilir. Çünkü hayatta olanların amelleri, kabirde bulunan akrabalarına arz edilir.

6-Kıyamet Salih kimseler üzerine kopmaz. Cenab-ı Hak onlara kabirde ve sıratı yardım eder. Kabirleri cennet bahçesi olur, kabir fitnesinden ve azabından korunmuş olurlar. Dünyada işledikleri Salih amelleri onları kabirde müdafaa eder.

7-Salih kimseler dünyada Allah'ı tanımak, ahrette ise Cenab-ı Hak'ın cemalini görmekle mükâfatlandırılır.

8-Salih kimselere benzemek, onların yaptıklarını yapmak kişiye dünya ve ahrette şeref kazandırır.

9-Salihlere benzeyen kimse, cennette onlarla beraber olur.

10-Salih kimselerin üzerinde bulunduğu, ikamet ettiği, oturup dolaştığı yerler onlarla iftihar eder, onlar vefat ettiği zaman bu yerler çok üzüldür.

11-Cenab-ı Hak Salih kimselere dünyada iyi işler yapmayı, ahrette ise cennet ve cemalullahı nasip eder.

12-Cenab-ı Hak Salih kimselerin sevgisini insanların kalbine koyar.

13-Salih kimselerin velilerin duası kabul olur.(İslam Ansiklobedisi, c.16 sh.151)

Gerçek Müslüman Salih kimselerin yolundan gitmeli, onlara benzemeye çalışmalıdır. Onlara dil uzatılmamalı, gıybet ve düşmanlık etmemeli, onları sevmeli, kişi sevdiği ile beraberdir hadisini unutmamalıdır.

Ashab-ı Kehf'in köpeği Kutmir, o Salih gençlerle olduğu için Allah'ı Zülcelâl Kur'an-ı Kerimde cennetle müjdelemiştir.(Beyhaki, Malik b.Dinar(r.a))

Gerek Allah'ın veli kulları, gerekse ilmi ile amel âlim, muttaki fazilet sahibi kimselerin duasını almak, elini öpmek, saygı duymak, onları gördüğümüzde ayağa kalkmak, yer vermek, selam vermek İslam adabındandır.

Evliyaya dil uzatmak.

Sual: İbni Arabi hazretlerine dil uzatılıyor. Evliyaya dil uzatmak caiz midir?

CEVAP: İmam-ı Rabbani hazretleri, Mektubat'da buyuruyor ki:(Büyüklerimizin beğendiği, büyük bildiği Muhyiddin-i Arabinin, birçok sözlerinin ehl-i sünnete uymaması, şaşılacak şeydir. Hataları keşfinde, kalbde doğan bilgilerde olduğu için, ictihaddaki hatalar gibi bir şey söylenemez. Onu büyük bilir ve severim. Ehl-i sünnete uymayan yazılarını yanlış ve zararlı bilirim.

Onun hakkında konuşanlardan bir kısmı haddi aşıyor, bir kısmı büsbütün mahrum kalıyor. Evliyanın büyüklerinden olan M.Arabi hazretleri, keşflerindeki hatalardan dolayı büsbütün reddedilemez. Onun vahdet-i vücud bilgisi, görünüşte, ehl-i sünnet itikadına uymuyor ise de, uydurulması kolaydır. Aradaki farkın, yalnız sözde ve kelimelerde olduğunu gösterdim.) [m.266]

(Kıyas ve ictihad, dinin 4 temelinden biridir. Evliyanın ilhamları böyle değildir. Bunlara uymaya emrolunmadık. İlham, yalnız sahibi için delildir, başkaları için senet değildir. Tasavvufçuların, ehl-i sünnete uygun olmayan sözlerine uyulmaz. Fakat, onlara iyi gözle bakarak dil uzatmamalı, şuursuz sözlerinden saymalıdır!) [m.272]

(Şeyh-i ekberi [yani İbni Arabiyi] caiz olmayan bazı bilgileri ile, yine makbüller arasında görüyorum. Evliya arasında bulunuyor. Onu reddeden, beğenmeyen tehlikededir.) [c.3, m.77]

İmam-ı Süyuti hazretleri Tenbih-ul-gabi kitabında İbni Arabi hazretlerinin büyüklüğünü vesikalarla ispat etmektedir.

Ebüssüüd efendi hazretleri de ona dil uzatılamayacağına dair fetva vermiştir.

Abdülgani Nablüsi hazretleri, İbni Arabi gibi büyük bir evliyaya dil uzatanın cahil ve gafil olduğunu, bunların başında İbni Teymiye'nin geldiğini bildirmektedir. (Hadika)

Evliya ile eşkıya kıyas edilmez

Sual: İbni Teymiyeciler, "Felsefecilerin nasslarla çatışan akli delilleri onları tekfirden kurtarmadığı halde, tasavvuf ehlinin nasslarla çatışan keşifleri onları nasıl küfürden kurtarabiliyor" diyerek İbni Arabi hazretleri gibi bazı evliya'yı tekfire yelteniyorlar. Bu mukayese doğru olur mu?

CEVAP: Doğru olmaz. Mukayesenin doğru olması için müşterek benzerliklerin olması lazımdır. Dost ile düşman, mukayese edilmez. Mesela, Allah'ı Teâlâ kâfirler için ölü buyuruyor. Kâfir ile mümin yani ölü ile diri mukayese edilir mi? Kur'an-ı kerimde mealen buyuruluyor

ki: (Kâfirler, sağır, dilsiz, kör oldukları için doğru yola gelmezler.)
[Bakara Suresi, 18]

(Körle gören [kâfir ile mümin] karanlıkla aydınlık [Bâtıl ile hak],
gölge ile sıcak [Cennetle Cehennem] bir olmaz. Dirilerle ölüler de bir
olmaz.) **[Fâtır Suresi, 19]**

Yunan felsefecileri kâfirdir, tasavvuf ehli ise Allah'ı Teâlâ'nın
dostu, evliyasıdır. Evliya ile kâfir hiç mukayese edilir mi? Firavun da,
"Ben tanrıyım" dedi, Hallac-ı Mansur hazretleri de. Biri kâfirdi biri
müslüman. Müslümanını tevil etmek gerekir. Namaz kılan ve dinin her
emrini yerine getiren bir müslüman bir şey söylemişse, bunun tevilini
aramak gerekir.

Yunan felsefecileri, (Kâinat, Allah gibi, ezeli ve ebedidir, Allah
cüzi olan şeyleri bilmez, cismani, bedeni bir haşr yoktur) gibi birçok
düşünceleri yüzünden kâfir oluyorlar. İslam filozofu denilen kimseler de,
böyle düşünüyorsa, onlar da aynı hükme girer. İmam-ı Gazali hazretleri,
böyle düşünen din adamlarının da aynı hükme girdiğini (El münkız),
(Tehafüt) ve (İlcam)da bildiriyor. Kâinatı ezeli ve ebedi bilen felsefecilerin
küfre düştüklerini bildirdikleri için imam-ı Gazali ve imam-ı Rabbani
hazretleri gibi Resulullahın vârisleri olan büyük âlimlere felsefeciler
tarafından dil uzatılıyor. İbni Rüşd, felsefecileri savunmak için imam-ı
Gazali hazretlerini tenkit eden bir kitap bile yazmıştır. Felsefeci ve İbni
Teymiyeci bir genç, (El-Gazzalının uydurma hadisler üzerine bina ettiği
bütün hükümler sapıklıktır, bu bakımdan onun eserlerini okuyan sapıtır)
demişti.

İmam-ı Gazali hazretlerini sevmeyenlerin daha çok felsefeciler ile
İbni Teymiyeciler olduğu görülmektedir. Ne maksatla olursa olsun, o
büyük zatı kötülemek asla caiz değildir. Çünkü büyük âlim İbni Hacer-i
Mekki hazretleri, (İmam-ı Gazalının yazılarında kusur bulan, ya hasetçidir
veya zındıktır) buyuruyor. **(El- i'lam bi-kavâti'il-islam)**

**İbni Abidin hazretleri buyuruyor ki: İmam-ı Gazali, zamanının
hüccet-ül-İslamı ve âlimlerin en üstünü idi. Ona dil uzatan kimse,
cahillerin en cahili, fâsıkların en kötüsüdür. (El-Ukud-üd-dürriyye)**

**Kâtip Çelebi de diyor ki: Bütün din kitapları yok olsa, İmam-ı
Gazalının kitapları, bu boşluğu doldurabilir, hatta onun İhya kitabı bile
kâfi gelir.**

Seyyid Abdülhakim Efendi hazretleri de, (İmam-ı Gazali'nin İhya kitabı, bütün âlimlerce doğru ve yüksektir. Bir gayrı müslim, severek yapraklarını çevirirse, Müslüman olmakla şereflenir) buyuruyor.

Tefsir, hadis, fıkıh, tarih, ahlak ve tıb hakkında üç yüzden fazla eseri olan İmam-ı Süyuti hazretleri Tenbih-ul-gabi kitabında İbni Arabi'nin büyüklüğünü vesikalarla ispat etmektedir. Cinlere de fetva veren Ebüssüud Efendi İbni Arabiye dil uzatılamaz diye fetva vermiştir. Fıkıh, tefsir, hadis ve tasavvufta çok derin âlim olan Abdülgani Nablüsi hazretleri, İbni Arabi gibi büyük bir evliyaya dil uzatanın cahil ve gafil olduğunu, bunların başında İbni Teymiye'nin geldiğini bildirmektedir. (Hadika)

Tefsir, fıkıh, tasavvuf, tarih, nahv ve tıb üzerinde çok kitap yazan, ârifibillah ve kutb-i zaman olan imam-ı Şarani hazretleri buyurur ki: İbni Teymiye, tasavvufu inkâr eder, evliyaya dil uzatır. Böyle kitapları okumaktan, yırtıcı hayvandan kaçır gibi kaçmalıdır. İbni Teymiye ve onun yolunda giden sapıklar, İbni Arabi hazretlerine kâfir demişlerse de, âlimler, arifler onun büyük bir veli olduğunu bildirmiştir. (Kibrit-i Ahmer, El-yevakit, Tabakat)

Evliya düşmanlığı

Sual: Son günlerde Basında yayında TV. Ekranlarında bazı kendini bilmez nadanlar Birtakım dall ve mudil (sapmış ve saptıran) reformcu ilahiyatçılar ve başkaları tasavvufa, tarihteki hak tarikatlara saldırıyor, mezhep, tasavvuf, keramet, şefaate inkâr ediliyor, ashaba, Allah dostu velilere âlimlere dil uzatıyor, alay ediyor hakaret ediyor. Osmanlıların İslamiyet'i iyi anlayamadığı, bu yüzden Osmanlıyı Müslümanların yıktığı bildiriliyor. Evliyaaurrahman olan Hz. Abdülkadir Geylani, Hz. Seyyid Ahmet er-Rufaî, Şah Muhammed Bahaeddin Nakşibendi, Mevlana Celalüddin Rumî, İmamı Rabbanî ve benzeri velilere dil uzatıyor, onları tahkir ediyor, hattâ şirke suçlayacak kadar ileri gidiyor. Bu durum gerçekten esef vericidir. Ne günlere kaldık!.. Evliyaaurrahman, Resûl-i Kibriya aleyhi ekmelüttahaya Efendimizin dostları, vârisleri, halifeleri, takipçileridir. Onlar Müslümanların velinimetleridir. Onlar Kur'an'ı, Sünneti en iyi anlamış, İslam'ı en iyi yaşamış mü'minlerdir. Onlar Şeriat-ı Garra-i Ahmediyyeden kıl kadar ayrılmamışlardır. Onlar dünyayı ayaklarının altına almış zahit kişilerdir. Onlar gerçek âbidlerdir. Onlar ihlas, takva, mürüvvet, fütüvvet, hizmet ve himmet erbabıdır. Onlar

maneviyat âleminin sultanlarıdır. Onlar ordulardan daha fazla fütuhât yapmıştır.

Her mü ‘minin onlara teşekkür ve minnet borcu vardır. Onlar hidayet ve irşad meş’aleleridir. Onlara uyan aziz, onları zem ve tahkir eden zelil olur. Şu Anadolumuza bakalım: Şehirlerimizde mânevî valiler vardır. Konya’da Mevlana, Ankara’da Hacı Bayram Veli, Kastamonu’da Şabanı Veli, Bursa’da Emir Sultan, Karsta Hasan Hara kani... ve daha niceleri... Dünya valileri gelir gider... Maneviyat valilerinin hizmetleri, himmetleri, bereketleri, yümnleri devam eder. Şeriatsız İslam olmaz... Şeriatsız elbette tasavvuf, tarikat ve evliya olmaz... Dinimizi ayakta tutmak istiyorsak Şeriata ve Tarikata sarılmamız gerekir. Birtakım sahtekârlardan yılıp, gerçek tarikatı, gerçek tasavvufu, gerçek meşayihî, gerçek evliyayı inkâr etmek cinnet ve intihar olur. Evliyaullah hazeratı insanları hidayete, ebedî mutluluğa, Muhammedî yola götürür. Onları seven, onlar gibi olmaya çalışan, onların öğütlerini dinleyenler Mevlalarını bulur, onları tahkir eden nasipsizler belalarını bulur.

CEVAP: Bu nadan kendini bilmez kişiler bu milletin düşmanlarının oyununa gelip onların burada taşeronluğunu yapan, birliğimizi, kardeşliğimizi yıkmaya inancımızda şüpheye düşürmeye çalışan çoğu masonların Siyonistlerin, Haçlıların ve yabancı istihbarat servislerinin güdümünde hareket eden gafil ve hain kişilerdir.

1- Osmanlıyı yıkan ittihatçılardır. Bir savaşta Müslümanlar yenilse, kâfirler camileri yıksa, Müslümanlar camileri yıktı denir mi? Osmanlılar, yıkılışa mani olamamışlardır. Onların ihmalleri varsa da, yıkan onlar değildir. Kusurlu olanı bizzat fail gibi göstermek doğru değildir. (Osmanlılar İslamiyet’i bilmiyordu) demesi de çok çirkindir. Osmanlı İslamiyet’i bilmiyorsa, o yazar nereden biliyor? Ceddi inkâr eden haramzadedir.

2- Şevahid-ün-nübüvve kitabında, (Evliyanın kerameti, Peygamberlerin mucizelerinin devamıdır. Bunun için evliyadan hâsıl olan kerametler de Peygamber efendimizin mucizesidir) buyuruluyor.

Abdülğani Nablûsî hazretleri, Hadika’da (Evliyayı inkâr etmek, dinin herhangi bir hükmünü inkâr etmek gibi küfürdür. Allah’u Teâlâ, Peygamberlerini ve evliyasını başkalarından üstün tutmuş, başkalarına vermediği keramet ve mucize gibi harikaları bu zatlara ihsan etmiştir. **Maruf-i Kerhî hazretleri, talebelerine, "Dua ederken beni vasıta edin! Çünkü evliya, Resulullahın vârisidir. Vâris olan, vârisi olduğu zatın**

bütün üstünlüklerine kavuşur) buyuruyor. Fakat nasipsiz yazarın, (Evliya, havada uça, denizde yürüse ne yazar? Sanat ve kültürü yoksa ne kıymeti vardır?) demesi çok tuhaftır. Evliya havada uçabiliyorsa, elbette Allah onu çok seviyor demektir. Elbette onun kültürü var demektir. İlimsiz, cahil kimseden evliya olur mu? Evliya, Allah dostu demektir. Allah dostunu ancak kendini beğenmiş ahmaklar, basite indirebilir.

3- Yazar, (Evliya emrettiği için ben yaptım demek çok yanlıştır. Yapılan şey Kur'an'a, sünnete uygun olmalıdır) diyor. Yani, (Evliya, Kur'an'a, sünnete aykırı emir verir) diyor. Evliyanın sözünü, Kur'an'a aykırı değilse yapacaktınız. Evliya o sözün Kur'an'a aykırı olduğunu bilmiyorsa, sen nereden bileceksin ey ahmak? Evliya, gerçekten evliya ise, elbette Kur'an-ı kerime, sünnet-i seniyyeye aykırı konuşmaz. Ahmak, evliya ile evliya taslaklarını aynı zannediyor.

4- Nasipsiz yazar, (Allah izin vermeden hiç kimse, hiç kimseye şefa'at edemez) âyet-i kerimesini delil göstererek, Peygamberlerin, âlimlerin, evliyanın, şehitlerin şefa'atlerini inkâr ediyor. Elbette ancak Allah'ın izni ile şefa'at edileceğini bütün İslam âlimleri bildiriyor. Elbette Onun izni olmadan sinek kanadını oynatamaz. Şefa'at de Onun izniyle olacaktır. Şefa'ati inkâr eden ehl-i sünnet olamaz.

5- Allah'ı Teâlâ, (Bana yaklaşmak için, vesile arayınız!) buyuruyor. **(Maide Suresi, 35)**

Fakat nasipsiz yazar, (Mürid, vesileyi, aracıyı bırakıp doğrudan doğruya Allah'a bağlanmalı) diyor. Allah'ı Teâlâ'nın emrine mi, yoksa nasipsiz yazarın sözüne mi uyalım?

Yazar, (Hazret-i İsa'yı, Hazret-i Ali'yi çok sevip küfre düşüldüğü gibi, Peygamberi, mürşidi çok sevip aynı akıbet'e maruz kalmamalı) diyor. Hâlbuki imanın temeli, Allah'ı, Peygamberi ve Allah dostlarını çok sevmek ve Allah düşmanlarını sevmemektir. Müslümanın, Resulullahı çok sevmesi gerekir. Çünkü Buhari'deki hadis-i şerifte, **(Beni ana-babasından, evladından ve herkesten daha çok sevmeyen, mümin olamaz) buyuruldu. Hristiyanlar gibi, bir insana ilah demek onu sevmek midir? Bir kimse, hâşâ Peygamber efendimize ilah dese sevmiş mi olur?**

(Bir evliya yerine, doğruca Resulullah'a rabıta etmek gerekmez mi?) diyen ahmaklara da rastlanmaktadır. Resulullahın mübarek ruhuna bağlanmak elbette büyük nimettir. Fakat bir veliyi veya kitaplarını bulup, buna rabıta yapmak, Resulullahın mübarek ruhuna bağlanmak içindir. Bir insan, hiç görmediği kimsenin şeklini yalnız işitmekle, onu tanımış olmaz.

Bunun için, Resulullah'a rabıta yapılmaz. Çünkü başkasının Resulullah olduğuna inanmak küfür olur. Evliyayı düşünmekte, bu tehlike yoktur. Bir veliyi düşünen, onun mübarek kalbinde Resulullahın mübarek kalbini görür. Böylece, Resulullahı yâd etmiş olur. **(Evliya bir gözlük gibidir, Resulullah'a bu gözlük ile bakılır)** buyurulmaktadır.

İmam-ı Gazali hazretleri buyuruyor ki: **(Her müslüman, terbiye edici bir üstada muhtaçtır. Üstad onu terbiye ederek, kötü huylardan kurtarır. Allah'ı Teâlâ, insanlara doğru yolu göstermek için, Peygamber gönderdi. Peygamberden sonra ona vekil olarak evliyayı yarattı.) [Eyyühel-veled]**

Veli, Resulullahı iyi tanıdığı için, Onun mübarek kalbinden feyz alır ve bu feyzler, bunun kalbinden, kendisine bağlananların kalblerine akar. Feyz gelen kalb temizlenir. Ahlakı güzel olur.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: (Velinin kalbindeki feyzler, nurlar, güneşin ziyası gibi yayılır. Onu seven Müslümanların kalblerine akar. Onların bu feyzleri aldıklarından haberleri olmaz. Kalblerinin temizlendiğini anlarlar. Karpuzun güneş karşısında olgunlaştığı gibi, kemale gelirler. Eshab-ı kiram, Resulullahın sohbetinde, böyle kemale geldi.) [M.260]

Menkıbe anlatmak.

Sual: Hep çarpık konuşan biri, (Ey Müslümanlar, size çarpıklıkları anlatıyorum. Hazret-i Ömer(r.a)'in, İmam-ı A'zâm(k.s) menkıbelerini, Abdülkadir-i Geylanî(k.s)'nin veya başka evliya zatların kerametlerini anlatacak zaman değildir) diyor. Kendi sözünde çarpıklık yok mu?

CEVAP: Elbette, esas çarpıklık kendisindedir. O büyük zatların menkıbeleri ilimdir, ibretli, hikmetli olaylardır. Hz.Ömer(r.a)'in hayatını anlatmak, İslamiyet'i anlatmak demektir! İmam-ı A'zâm(k.s)menkıbeleri, genelde ateistlere verilen ilmi ve mantikî cevaplardır. Allah'ı Teâlâ'nın varlığını ispat eden çok kıymetli, akli delillerdir. Evliya menkıbelerini okumak da çok faydalıdır. İnsanın haramlardan kaçarak daha iyi ibadet etmesine yardımcı olur. Seyyid Abdülhakim Arvasî(k.s) hazretleri, (Evliya menkıbelerini anlatan Reşehat kitabını okumak, insanın ihlâsını artırır) buyurmuştur. Bunun için İslâm âlimleri, evliya menkıbelerini bildiren birçok kitap yazmıştır. Lüzumsuz olsaydı yazmazlardı. Bunlardan birkaçının isimleri şöyledir: **(Hayrat-ül-hisan fi-menakıb-in-Nu'man. Es-sahife fi menakıb-i Ebi Hanife. Kalaid-ül-ukban fi-menakıb-in Numan. Ukud-ül-Mercan fi-menakıb-ı Ebi**

Hanifet-in-Numan. Menakıb-ül-İmam-il-azam. Menakıb-i Abdülkadir. Menkıbe-i Evliyaiyye fi-ahval-i Ridaiyye. Nefehat-ül-Üns. Kitab-ı Keşf-ül Mahcub. Tezkiret-ül Evliya. Şevahid-ün-nübüvve. Hilye-tül-Evliya. Reşehat ayn-el hayat. Cami'u keramat-il-Evliya. Hadika-tül-Evliya. Berakat - Zübde-tül-makamat. Menakıb-ı çihar yar-i güzün)

Dünyaya sitem.

Sual: İbni Arabî, Mevlâna gibi evliya zatlara saldıran bir Selefî, son olarak Dürr-ül mearif kitabındaki, (İmam-ı Kuşeyrî rahmetüllahi aleyh, bir gün istinca için taş arıyordu. Bu sırada eline bir yakut geldi. Onu yere atıp, "Ben istinca için taş arıyorum. Sen bana yakut veriyorsun. Yakutun senin olsun, bana lazım değildir" dedi) ifadesinden dolayı İmam-ı Kuşeyrî'ye de saldırmaktadır. Burada İmam-ı Kuşeyrî, bu sözü dünya için mi söylemiş, yoksa hâşâ Allah için mi söylemiştir?

CEVAP: Elbette dünya için söylemiştir. Zaten hemen altında açıklaması vardır. İmam-ı Kuşeyrî, imamlık derecesine yükselmiştir. İmam, müçtehit, dinde söz sahibi, âlim zat demektir. Sıradan bir Müslüman bile hâşâ Allah'u Teâlâ'ya öyle bir şey söyler mi hiç? Dünya malını istemediğini bildirmiştir. Kendimize uygun görmediğimiz bir sözü büyük zatlara nasıl uygun görürüz ki? Evliya zatlar zahid kimselerdir. Zahid, dünyaya rağbet etmez, özenmez, hiç önem vermez. Yakut gibi dünya malını fırlatıp atar.

Selefiler, mecazı bilmedikleri için (Allah'ın eli var, Allah oturur) diyerek Onu mahlûka benzeterek küfre girerler. Mesela Türkçede, (Kahpe felek, kimine kavun yedirir, kimine kelek) diye bir söz vardır. Buradaki felek dünya demektir. Mecaz olarak söylenir. Hâşâ kaderle, Allah ile ilgisi yoktur. İmam-ı Kuşeyrî hazretleri de, (Dünya, üstüme gelme! Her şeyin senin olsun) diyor. Bir hadis-i şerif şöyledir: **(Dünya [dünya malı] bana yaklaşmak istedi. "Benden uzaklaş" dedim. Giderken, "Sen benden kurtuldun ama senden sonrakiler benden kurtulamaz" dedi.) [Bezzar]**

Âlimlere ve onların kitaplarına dil uzatmaktan ve Selefilerin yuvarlandıkları küfür çukuruna düşmekten çok sakınmalıdır.

Dalkavukluk

Sual: Vefat etmiş evliya zatların iyiliklerini anlatan bir arkadaş a yalaka diyorlar. Yalakalık yaşayana yapılmaz mı? Ölen için öyle bir şey söylenir mi?

CEVAP: Yalaka, dalkavuk demektir. Kendisine maddî menfaat [çıkarcı] sağlayacak olana aşırı saygı ve hayranlık göstererek ona

yararmak isteyen kimse demektir. Yağcı da deniyor. Bunu ölmüş kimseler için söylemek yanlış olur. Ölüden maddî ne çıkar sağlanacak ki? Mesela, İmam-ı A'zam hazretlerinin veya İmam-ı Gazali hazretlerinin büyüklüğünden bahsedilse, bahsedene dalkavuk denmez. Hattâ mason Abduh veya Reşat Halife gibi kötü kimseleri övene de dalkavuk denmez. Sapık, cahil veya art niyetli denir. Her kelimeyi yerli yerinde kullanmalıdır.

Bir başka husus, ister yaşasın ister vefat etmiş olsun, evliya zatları sevmek, gerekirse onları savunmak her Müslümanın vazifesidir.

Keramet nerede?

Sual: Yunus Emre'ye veya Hacı Bektaş-ı Velî hazretlerine yahut uygunsuz birine ait olduğu da söylenen şu dörtlükte Mekke ve Hac niye kötüleniyor?

Hararet nardadır, sacda değildir,

Keramet baştadır, tacda değildir,

Her ne arar isen, kendinde ara!

Kudüs'te, Mekke'de, Hacda değildir.

CEVAP: Eğer bu dörtlük, uygunsuz birine aitse, doğru anlaşılması için tevile gerek yoktur. Ama Hacı Bektaş-ı Velî hazretleri gibi büyük bir zata aitse şöyle tevil edilebilir: Kudüs, Mekke kıymetli yerlerdir. Hac, gidebilene farzdır, çok kıymetli bir ibadettir. Fakat imanı olmayan veya bid'at ehli olan kimse, buralara gitse, hac yapsa hiç kıymeti olmaz. Yoksa (Hac ve Mekke kıymetsiz) demek değildir. Bunlar ancak imanlı olana kıymet verir.

(Keramet tacda değildir) sözü de güzeldir. İnsan kıyafetiyle, hırkasıyla, cübbesiyle, başındaki tacıyla, oturduğu tahtıyla değer kazanmaz. Kılık kıyafetle, hattâ tahsille bile insanın kemale ermediği anlatılmaktadır. Nitekim cahil biri, merhum Nasreddin Hoca'ya, okunması zor bir yazı getirir. (Hoca bunu oku!) der. Hoca bakar, (Okuyamadım) der. O kişi, (Başındaki kavuğundan, sarığından utan!) der. Merhum hoca, (Eğer keramet sarıktaysa, buyur sen oku!) diyerek sarığı o kişinin başına geçirir.

Hallac-ı Mansur(k.s) hazretleri.

Sual: Hallac-ı Mansur ve Muhyiddîn-i Arabî gibi zatların yanlış anlaşılan sözlerinden dolayı, bazıları bu zatlardan bahsederken, Selefler gibi, (Hallac şöyle demiş), (Muhyiddin böyle yazmış) diyorlar. Bu saygısızlık değil mi?

CEVAP: Elbette saygısızlıktır. O zatlar, hatalı keşiflerinden dolayı mazur oldukları için, günaha girmezler. İmam-ı Rabbânî hazretleri buyuruyor ki:

Tasavvuf büyüklerinden birkaçı kendilerini hâl ve sekr kapladığı zaman, doğru yolun âlimlerinin bildirdiklerine uymayan bilgiler, marifetler söylemişlerse de, keşif yoluyla anladıkları için, suçlu sayılmaz ve sorguya çekilmezler. Bunların, içtihadında yanılan müçtehitler gibi, yanılmalarına da bir sevap verilir. (Mektubat,1/112)

Kitaplarımızda ve İmam-ı Rabbânî hazretlerinin mektuplarında, bu zatlar anlatılırken, (Hallac-ı Mansur “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”) ve (Şeyh-i ekber Muhyiddin-i Arabî “kuddise sirruh”) diye saygıyla bildirilmektedir.

İmam-ı Muhammed Mâsum hazretleri de buyuruyor ki: Şeyh-i ekber Muhyiddin-i Arabî hazretleri, hadis ilminde sahib-i isnad ve fıkıh ilminde icthad makamındaydı. (Mektubat,1/29)

Böyle büyük zatlara saygısızlık yapan, kendi terbiyesizliğini göstermiş olur.

Köpekten aşağı olmak.

Sual: Evliya zatlara muhalif biri, büyük zatlardan birini, (Hep aynı şeyleri anlatıyor) diye tenkit edince bir arkadaş, (Hocasını tenkit edene kızmayan, köpekten aşağıdır) sözünü hatırlayıp, (Ahmak herif, haddini bil, büyükleri sevenlerin yanında böyle konuşamazsın) diyor. Sevenlerin yanında nasıl öyle konuşabiliyor ki?

CEVAP: Sinsi hareket edip, söylediklerine bir kılıf bulduğu için, fazla tepki toplamıyor. Eğer o arkadaş tepki vermeseydi, kim bilir daha neler söyleyecekti. Belki bütün silsile büyüklerine iftira ederek, şöyle şöyle hataları vardı diyecekti. Büyüklerimiz şunu anlatırlardı:

Bir gün Hz. Ömer(r.a), bir yere vali tayin ederek der ki: “Yarın filan yere gel! Sana, iyi valinin nasıl olacağını, başarının yollarını anlatacağım inşallah.

Herkes, acaba ne nasihatler verecek, ne tavsiye edecek diye merak eder. Ertesi gün Ashab-ı kiramın hepsi oraya gelir. Hz. Ömer(r.a), valinin kolundan tutup der ki: **Eğer başarılı olmak istiyorsan, namazını ta ’dil-i erkânla vakti girince kıl! Ramazan-ı şerif ayı gelince orucunu tut! Hac zamanı hacca git! Zekâtını dinin emrine uygun şekilde ver! Kelime-i şehadeti söyleyerek, imanını tazele! Haydi, güle güle, git yoluna, Allahü teâlâ yardımcın olsun!**

Yâ emir-el-müminin, İslam'ın şartının beş olduğunu hepimiz biliyoruz. Biz başka şeyler söyleyeceğinizi, valilik hakkında başarılı olmanın yollarını anlatacağınızı zannetmiştik.

Resulullah (s.a.v)Efendimiz, İslam'ın şartının beş olduğunu bildirdi. Ben bunu altı yapacak değilim. Bu beş şartı doğru yapan, başarılı olur.”

Görüldüğü gibi, dinin esasları bellidir. Anlatılacak şeyler de bellidir. (Hep aynı şeyi anlatıyor) diyerek büyük zatlari tenkit etmek, art niyetli olmayi gerektirir. Kitaplarımızda da hep hata aramaya çalışıyor. Böyle sinsice fitne çıkaran ikiyüzlülere, o arkadaş gibi, anında tepki vermeli. Tepki görmeyince, saldırılarını şiddetlendirir. Köpekten aşığı olmamak için böyle kimselere müsamaha göstermemeli. Gençlerin, onların tuzağına düşmelerine de mâni olmalıdır.

Peygamber (s.a.v)Efendimiz ashab-ı kiramı sohbetleriyle birlikte feyz vererek yetiştirmiştir. İşte ilmiyle amel eden âlimler de hakiki varisler olmalarından dolayı müritlerini sohbet, teveccüh ve nazarlarıyla yetiştirirler.

Bazılarının yaptığı gibi zahiri ilmi kabul edip, manevi ilmi reddetmek suretiyle tasavvuf ehline dil uzatmak bunlara bir menfaat sağlamadığı gibi o tasavvuf ehline de bir zarar veremez. **Nitekim Peygamber (s.a.v)Efendimiz bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur; “Benim ümmetinden hak üzere bir cemaat olacaktır. Bir kim-senin onları hak yoldan çevirmeye çalışması onlara zarar vermez, ta ki Allah-u Zülcelal'in emri gelinceye kadar bu böyle devam eder.” (Buhari, Müslim, Tirmizi)**

Bu hadis-i şeriften anlaşılacağı üzere Peygamber (s.a.v)Efendimizin varisleri hak üzere ümmet-i Muhammed'i kıyamete kadar irşad edeceklerdir. O varisler ki hakiki ilmiyle amel eden âlimlerdir.

Çünkü bütün Evliya-ı kiram bu büyük tasavvuf yolundan gelmişlerdir. Bu yüzden onlarla beraber olmak büyük bir ilaç olduğu gibi onlardan ayrılmakta acı bir zehirdir. Nitekim Ebu Turab(k.s) şöyle demiştir: “Kul'a, Allah-u Zülcelal'den yüz çevirme hali gelince, Evliya-ı kirama sataşmaya başlar.”

Gerçek evliyanın itikatları sahihtir, Ehl-i Sünnet itikadıdır. Onlar namazı dosdoğru kılmışlardır. Onlar şeklen ve resmen değil, gönülden, tam bir ihlas ve teslimiyetle ibadet etmişlerdir. Müslümanların evliyaya irtibatlı olması gerekir. Evliya ile irtibatı olan, Resulullah ile irtibatlanmış

olur. Nice evliyaullah eserleriyle asırlar ötesinden Müslümanlara hizmet etmektedir. Hüccetüİslam ve Zeynüddin İmamı Gazalî hazretleri bin yıla yakın bir zaman ötesinden hocalık ve üstadlık yaparak Müslümanları irşad ve terbiye ediyor. Medreseler kapatıldıktan sonra bu coğrafyada İslam, yeraltına inmiş tarikatlar ve tasavvuf tarafından ayakta tutulmuştur. On dokuzuncu yüzyılda Kafkasyada emperyalist Çarlık ordularına karşı Şeyh Şamilin ve diğer imamların kumanda ettiği dervişler ordusu kırk yıl mücadele ve mücahede etmiştir.

Günümüzde tasavvufa, tarikatlara, şeyhlere, dervişlere düşmanlık edenlere bakınız. Kur'an'a ve Sünnete uymuyorlar. ABD, Siyonizm, emperyalizmin, İslam düşmanları ile ittifak yapıyorlar. İsrail'in en büyük dostları tasavvuf düşmanlarıdır. Bozuk bir din âlimi yüzünden din ilimleri, fıkıh ve Şeriat inkâr edilemeyeceği gibi; bozuk tasavvufçular, müteşeyyih yüzünden de tasavvuf ve tarikat inkâr edilemez. Evliya, tarikat, tasavvuf düşmanları ıslah perdesi altında korkunç tahribat yapmaktadır. Dinin zâhirine, Şeriata, fıkha bağlı ve uygun tasavvuf ve tarikat; şu küfür, isyan, tuğyan, fetret, azgınlık devrinde Müslümanlar için bir keşti-i Nuh, bir can yeleğidir. İtikadımızı tashih edelim, namazı kılalım, dinin zahir ahkâmına uyalım ve evliyaurrehmanın, Pîran hazeratının, Sadat-ı kiramın eteklerine yapışalım.

Soru: Türkiye’de son zamanlarda ve geçmişe de dayanan farklı bir duruş var. Modern İslam adı altında insanlara takdim edilen, daha çok meal ağırlıklı bir yapılanmayla giden ve televizyonlarda da, kökü sağlam bir gelenekten gelen tasavvufa ve hatta temelinde İslam olan pek çok konulara da muhalif duran bir tarz var. Kur'an, Peygamber ve ümmet ilişkisi kaçınılmaz bir zincir. Bu hat, bu bağlılık nasıl sağlıklı oturtulabilir? Bu zincirde bir kopukluk varmış gibi addedip “Bize Kur'an yeter.” gibi bir kurgu var bu insanların kafasında. Bu durumu İslam ilim geleneği açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap: Bu soru, çok geniş değerlendirilmesi gereken bir soru. Şunu ifade edeyim ki ne yazık ki memleketimizde dini, asli konumundan çıkarabilmek için birtakım yıkım faaliyetleri var. **Bunlar şer güçler tarafından belirli programlar dâhilinde yapılıyor. Artık her gruba birtakım görevler veriliyor. Mesela bir grup “mezheplere gerek yok” deyip bunu yaymaya çalışıyor. “Bize Kitap ve sünnet yeter. Herkes kitap ve sünneti eline alsın, anladığı şekilde amel etsin.” şeklinde bir yaklaşım...**

Hâlbuki mezheplerin dayandığı temel konu Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerdir. **Dolayısıyla mezhepleri inkâr etmek kişiyi dinsizliğe götüren bir köprüdür.** Bu şekilde çalışan gruplara zaman zaman rastlıyoruz. Mesela bir konferansa gidiyorsunuz, konferans esnasında soru yazılı olarak sorulmuyor da konferans sonunda adam kalkıyor ayağa, sesli bir şekilde **“Mühim bir soru soracağım...” diyerek şov yapıyor. Ya da kitap imzalarken “Efendim merak ediyorum, Peygamberin mezhebi hangi mezhepti?” şeklinde soruyor.** Biz artık bu soruların kışkırtma olduğunu bildiğimiz için o kişiye diyoruz ki: “Ey kardeşim! Bu soruyu Hocaya sor diyenlere şöyle de: **Bu soruyu sormak; ordu komutanının bölüğü hangi bölüktür, ordu komutanının mangası hangi mangadır sorusu kadar mantık dışıdır, akılsızlıktır.” Ordu komutanının bölüğü olur mu? Hepsi ona bağlı. Peygamberin mezhebi olur mu? Mezheplerin hepsi ona bağlı.** Ayet-i kerimeler, hadis-i şerifler ortada. Ancak müçtehitlerimizin bazı tali konularda farklı yaklaşımları oluyor, konu hakkında ravilerin farklı rivayetleri oluyor ve bunlar değerlendirilip bir netice ortaya konuyor. Kısacası bir kısmı işe buradan başlıyor. Sonra bir bakıyorsun bir kısmı hadis-i şerifleri de inkâr ediyor. Sonra “Bize Kur'an yeter.” diyecek hale geliyor. İnkâr bir başladı mı onun sonu gelmez.

Hâlbuki “Kur'an bize yeter” diyen bile, yeni Müslüman olmuş birisinin eline Kur'an'ı verse ve o kişi Kur'an'ı okusa “Bunun açıklayıcı mahiyette bir kitabı olması lazım.” der ve onu arar. İşte o da hadis-i şeriflerdir. Bir kısım da var ki bunlar ayet ve hadisleri inkâr etmiyor ama onların yorumlarını farklı hale getiriyor.

Soru: Tevhid dini İslam dininde birlik beraberliğin elbette önemi büyük ancak bu birlik beraberlik bağlamında diğer semavi dinlerin yeri ve konumu nasıl belirlenecek. Yani tevhid ve birlik beraberlik noktasında onları zihninizde nasıl konumlandırmalısınız?

Cevap: Müslümanlar üzerlerine düşeni yapmalı. İslam mademki kıyamete kadar bakidir, o halde çalışmamıza gerek yok demek çok yanlıştır. Evet, İslam kıyamete kadar baki ama illa şurada baki diye bir kayıt yok. O bölge insanı sahip çıkmazsa Allah oradan İslam'ı alır bir başka yere verir. Üzülerek bunları hatırlıyoruz; Mesela bugünkü İspanya, Portekiz bölgesi, Endülüs bölgesi altı asır İslam'a hizmet etmiş... Endülüs medeniyeti bugünkü Avrupa medeniyetinin temellerini oluşturur. Avrupalılar o medeniyeti alıp hep kendilerine mâl etmişlerdir. Biz bunu şu kitaptan aldık, şu âlimden aldık demiyorlar, ilmî buluşları kendilerine mâl

ediyorlar. Yine, Malikî mezhebinin en büyük uleması orada yetişti, Kurtubî Tefsiri Kurtuba’da yazıldı. Ancak biliyorsunuz ki bugün oralarda İslam’ın “i”si yok. Mesela Hindistan’da, bundan dört yüz yıl kadar öncesinde İmam-ı Rabbanî Hz.’nin hayat sürdüğü dönemlerde Hindistan’ın tamamında İslam hâkimdi ve Müslümanların sayısı %80’in üzerindeydi. Ama ne yazık ki bugün Hindistan’ın durumu malum. Hele hele İmam-ı Rabbanî Hz.’nin beldesi olan Serhend otuz bin nüfuslu bir şehir, Müslümanların sayısı ise üç yüz civarında ve büyük bir sıkıntı içerisinde. Her an öldürülme tehlikesi ile yaşıyorlar. Oradaki Sihlerin Müslümanlara saldırılarını zaman zaman basından da duyuyoruz.

Dolayısıyla bütün Müslümanların, ferdinden devletine, hepsine varana kadar güzel bir şekilde çalışmaları lazım. Ne yazık ki bugün tespihin imamesi kopmuş gibi. Biliyorsunuz doksan dokuzluk bir tespihin iki tane müezzini ve bir de imamesi vardır. O imame koptu mu hepsi darmadağın olur. Kitabı da tutan şirazedir, o dağıldı mı yapraklar dağılır. İşte İslam âlemi bugün bu durumda.

Bugün elli yedi tane İslam ülkesi var ama bırak elli yedi tanesini ne yazık ki iki tanesi bile bir araya gelemiyor. Bazı adımlar atıldığını duyuyoruz ve seviniyoruz. İnşallah yetkililer gerçekleri görürler ve bu konuda gerekli adımları atarlar, halk zaten bunu bekliyor. Bilhassa Hac ve umrede görüştüğümüz Müslümanlarla hep bu konudan şikâyetleniyoruz. Ama idarecilerin -bunun derdini taşıyanları istisna ediyoruz- genel olarak baktığımızda böyle bir dertleri yok. Çünkü bugün küfrün elebaşlarına bağımlılar, onlardan kurtulmaları onlara göre zor gözüküyor. Rabbim kadirdir, onları alaşağı eder ve yerine razı olduğu kimseleri getirebilir, hiçbir zaman ümitsiz olmamak lazım.

Bundan otuz sene önce Sovyetlerin durumunu bilirsiniz. Otuz sene önce, Sovyetlerin dağılıp bu hale geleceğini söylemek değil kimse düşünmek bile istemezdi ama her şey bir günde oldu. Bugün de inanıyoruz ki güç Allah’u Teâlâ’nın elindedir, izzet Allah’u Teâlâ’nın elindedir, onu dilediğine verir. Müslümanlar olarak bu gücün kuvvetin verilmesine layık olalım. Allah’u Teâlâ lütfeder ve sözde güçlü gözükken gayrimüslimlerin güçsüz oldukları ortaya çıkar. Onlar aslında çok fazla güçlü değiller. Müslümanların güçsüzlüğünden dolayı onlar güçlü gözüküyorlar. Müslümanlar güçlerini gösterebilseler hepsi ‘puf’ diye sönecekler.

Soru:“Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden yardım dileriz.” ayetinin zahir batın, tasavvuf şariat vs. tartışmalarındaki yeri... Bunu

insanlar adeta göbeğe oturtuyor. Oysa gelenekte, kıssaların hakikatin temsilinden doğduğunu, kerametın Kur'an kaynaklı hak oluşunu reddedemezsiniz, mucizeye ulu orta söz söyleyemezsiniz. Yani pozitivist kafanın esintileriyle İslam'ı değerlendiren bir tarz var. Bu konulara özel değinmek ister misiniz? “Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden yardım dileriz.” ayeti, yanlış mı anlaşılıyor?

Cevap: Aslında bu ayeti bu şekilde gündeme getirenlerin büyük bir kısmı bu yıkıcı çalışmaların bir bölümünü teşkil ediyorlar. Bunlar da tasavvuf ve tarikatları yıkmak için birtakım çalışmalar yapanlardır. Bu şahıslar “Yalnız sana ibadet ederiz ve yalnız senden yardım dileriz.” ayetini sık sık dile getiriyorlar. Dinimiz tevhit inancıdır ve dinimiz bilhassa üç konuda tevhidi ister.

Birisi “ulûhiyette tevhit”, bir tek Allah’u Teâlâ’ya inanmak. Mesela Mekke müşrikleri bir tek Allah’a inanıyorlardı. *“Andolsun, eğer onlara, “Gökleri ve yeri kim yarattı?” diye sorsan, mutlaka “Allah” derler. De ki: “Hamd Allah’a mahsustur.” Fakat onların çoğu bilmezler.” (Lokman Suresi,25)*

Ebu Cehil, Ebu Leheb Allah’a inanıyorlardı, elbette Allah vardır, birdir diyorlardı ama şirke düştüler... Neden şirke düştüler? İşte Tevhidin ikinci kısmı “ubudiyette tevhid” yani bir tek Allah’a ibadet yapmak. Mekke müşrikleri ibadetlerini Allah’a değil putlara yapıyorlardı. Buraya dikkat edin! Putları vesile etmiyorlardı, putlara direk ibadet ediyorlardı. Bugün bu ayeti kullanıp tarikat erbabına, tasavvuf erbabına dil uzatanlar bu inceliği bu ayrımı ya görmüyorlar ya da görmemezlikten geliyorlar.

Soru: “Vesile” konusuyla bu aynı mıdır?

Cevap: Vesile konusu farklı, vesile Cenab-ı Hakk’ın bir emridir. Mâide suresinde; *“Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının, O’na yaklaşmaya vesile arayın ve O’nun yolunda cihad edin ki kurtuluşa eresiniz.”* buyruluyor. *(Mâide Suresi,35)*

Vesile nedir? Vesile Allah’ın bir emridir, ibadet sadece Allah’a olacak... *“İyi bilin ki halis din yalnız Allah’ındır. O’nu bırakıp da başka dostlar edinenler, “Biz onlara sadece, bizi Allah’a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz.” diyorlar. Şüphesiz Allah, ayrılığa düştükleri şeyler konusunda aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allah, yalancı ve nankör olanları doğru yola iletmez.” (Zümer Suresi,3)*

Mekke müşrikleri “Biz onlara sadece, bizi Allah’a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz” diyorlar, tabir açık, ibadet ediyoruz

diyorlar. Bugün siz hiçbir tasavvuf erbabının, tarikat erbabının “Biz şeyhimize, şuna buna ibadet ediyoruz.” dediğini duydunuz mu? Ben duymadım. Böyle bir şey yok! Demek ki ibadet farklı şey, vesile farklı şey ve vesile her şeyde var. Hastasınız doktora gidiyorsunuz, şifa veren Allah’tır, doktor vesiledir. “Şu doktor bana iyi geldi şifa buldum.” sözünü biz mecaz kabul ederiz, bu tabi bilinçsizce söylenen bir sözdür. Bir insan bunu bilinçli olarak söylerse dinden çıkar. Vesileyi de yerinde iyi kullanmak lazım.

Elfaz-ı küfrün içine koysanız bile niyetle alakalı değil midir?

Tabi niyetle alakalı. Dediğim gibi, biz bunu mecaz kabul ederiz. Kur’an-ı Kerim’de de mecaz çok var. Mesela Kur’an’da Cenab-ı Hak “Köye sor.” diyor. Köye soru sorulmaz, kime sorulur? Köyde oturanlara sorulur. Mesela “Sobayı yak.” deriz. Soba yakılmaz sobanın içerisindeki odun, kömür yakılır. Bu gibi ifadeleri mecaz olarak değerlendiririz ve kesinlikle Müslüman böyle inanmaz deriz. Çünkü Müslüman şunu bilecek: Aklına gelebilecek her şey; faydalı zararlı, iyi kötü, güzel çirkin ne varsa hepsinin yaratıcısı Allah’tır. Her şeyi Allah yaratıyor, onun dışında bir yaratıcı yok. Allah’ın iyiliklere güzelliklere rızası vardır, ibadet taate rızası vardır ve bunu teşvik eder, bunu yapanları mükâfatlandırır. Ama haramlara, kötülöklere, çirkinliklere, ahlâksızlıklara rızası yoktur. Bir insan iradesiyle kötü olanı tercih ederse onu yaratır ama karşılığında da cezasını verir.

İkincisi, Dolayısıyla ibadet sadece Allah’a yapılır, “ubudiyette tevhit.” Başka hiçbir şeye ibadet edilmez, Allah’tan başka herhangi bir şeye ibadet etmek şıktır. Hatta riyakârlık bile gizli şıktır. Riya, bazı menfaatler elde etmek niyetiyle, başkasının işitmesi ve görmesi için ibadet yapmaktır. Memleketimizde, riyakârlık hariç böyle ubudiyette şirke ben şahsen rastlamadım.

Herkes, kime ibadet ettiğini biliyor zaten.

Evet doğru... Ama riyakârlık maalesef oluyor. Hocalar bile bazen bilmeden mütevacızlık yapayım derken riyakârlığa düşüyor, Allah hepimizi muhafaza eylesin. Örneğin konferanslarda bunu çok görürüz. Bir şahıs çıkar konuşmaya başlar, tabi orada dinleyen bir sürü zevat var cemaat var. “Efendim ben bu kürsüye layık değilim de işte bana çık dediler, o yüzden ben çıktım ama layık değilim de...” Bir yersiz mütevacızlık... Birisi “Mademki öyle in aşağı” dese adamın canı sıkılır. Çünkü adam

dinleyicilerden “efendim estağfirullah” gibi bir cevap beklentisi içerisinde oluyor. Bu bile gizli şıktır, yani riyadır.

Hiç unutmadığım bir hatıramı paylaşmak isterim. Bir vilayette görevliyim ve bir arkadaşımınla beraber hocamızdan Arapça dersi alıyoruz. Arkadaşımın Arapça konuşması benden daha mükemmeldi fakat medrese tahsili olmadığı için illetli kelimelerde sıkıntı çekiyordu. Biz o konuda biraz daha tecrübeliydik. İletli kelime, özel durumu olan Arapça kelimedir. O arkadaş gelir sorardı ben de söylerdim, sonra derdi ki: “Ben bunu bilemedim benden Arapça hocası olur mu?” Ben de “Estağfirullah niye öyle diyorsun ki ilim bu. Bizim de bir sürü bilmediklerimiz var.” derdim. Bir gün hakikaten basit bir kelime sordu, ben de artık şaka yaptım. “Sen bunu nasıl bilmezsin Arapça hocası olmuşsun.” dedim. Birden bire “Sen bana bunu nasıl söylersin.” dedi. “N’olmuş sen hergün söylüyorsun, ben bir kere söyledim.” dedim. “Ben söylerim sen söyleme.” dedi. “Demek ki o sözünde samimi değilsin. Çünkü kendin söyleyince benim estağfirullah dememi bekliyorsun. Ben söyleyince ise ağırlığına gidiyor.” diye uyardım onu. Şunun altını çizmek istiyorum, yersiz mütevazılık da bir kibirdir, Allah korusun.

Tevhidin üçüncü ayağı “hükümde tevhit”. Kur’an’da şöyle buyrulur: **“...Hüküm sadece Allah’a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur...”** (Yusuf Suresi,40)

Müslümanın doğumundan ölümüne kadar helalleri, haramları, farzları, şahsi hayatında, ev hayatında, iş hayatında bütün hükümleri koyan Allah’tır. Müslüman bunu böyle bilmek böyle kabullenmek mecburiyetindedir. **“Ben namaz konusunda Allah’ın namaz hükmünü kabul ederim, namaz kılarım. Ama mirasa gelince bu konuda Allah’ın hükmünü değil de İsviçre kanunlarını kabul ederim.”** derse o zaman hükümde Allah’a şirk koşmuş olur. Bugün Türkiye’de, bu üçüncü konudan baktığımızda birçok Müslüman’ın ayağı kayıyor. Allah’ın hükmünü değil de işine hangisi geliyorsa onu kabul ediyor...

Geçenlerde miras konusunda bana danışmaya gelmişler. Baba ölmüş geriye hanımını bırakmış, kızı var, oğlu var... İki hükme itiraz ettiler. Dedim ki: “Siz hanımı olarak sekizde bir alacaksınız, kural açık net. Bakın Kur’an-ı Kerim’de namazın rekâtları belirtilmiyor ama mirasta Cenab-ı Hak, kim ne alacak bizzat kendisi belirtiyor. Bir adam öldüğünde eğer adamın çocuğu varsa hanımı sekizde bir alır, çocuğu yoksa dörtte bir

alır. Müslümansen bunu kabulleneceksin. Ben bunu kabul etmiyorum dersin dinden çıkarsın.” Kadın “Ben dörtte bir istiyorum.” dedi. Ben de “Allah’ın hükmü böyle. Ben bunu artıramam da eksiltemem de. Sekizde bir alacaksın. Ayrıca, ölen kocanızın babası altıda bir alacak. Eğer ölenin çocukları varsa ölenin annesi altıda bir, babası da altıda bir, ayrı ayrı hisse alır. Bu Kur’an’da yazılıdır, bunu kabul etmeyen dinden çıkar.” dedim. Kadın “Biz böyle istiyoruz, babaya miras olmasın, ben dörtte bir istiyorum. Medeni kanuna göre böyle.” dedi. Ben de “O zaman bana niye geldiniz, ben hâkim değilim ki. Medeni kanuna göre istiyorsanız buyurun mahkemeye müracaat edin. Ben bunu anlattıktan sonra siz bunu kabullenmezseniz bu kapıdan çıktığınız an ayağınızı cehenneme atmış olursunuz haberiniz olsun, ayetleri kabullenmiyorsunuz... Evet, Allah’ın emri öyle ama ben uygulamıyorum dersin gene haram işlemiş olursun, dinden çıkarsın.” dedim.

Şöyle ki **“Namaz farzdır ben kılamıyorum, faiz haramdır ama ben alıyorum.”** diyen dinden çıkmaz ama günahkâr Müslüman olur. **“Amaaan be sen de! Namaza ne gerek var, kalbin temiz olsun.”** dedin mi dinden çıkarsın. **“Faiz niye haram olsun ki? Bugün artık iktisadi hayatın bir gerçeğidir, onsuz olmaz. Biz tefe yapmıyoruz, şunu yapmıyoruz...”** diyen insan dinden çıkar. Peygamber bir şeyi haram kılıyorsa bunu kendiliğinden yapmıyor. Allah’u Teâlâ’dan vahyini alıyor, ifadesini ona göre şekillendiriyor. Yoksa Peygamberin elinde bile bir şeyi haram kılma yetkisi yok. **“Allah ve Resulü neyi haram kılmuşsa...” ayeti vardır ama Resul de yine Allah’tan aldığını söyler. Bunun delili de yine başka ayetlerdir. “O (Peygamber) hevâdan (arzularına göre) konuşmaz. Onun tebliğleri (Kur’an ve sünnet) yalnızca Allah tarafından kendisine iletilen vahiylerdir.” (Necm Suresi,3,4)**

Bir hadiste Allah Resulü haramdır diyorsa bunu kabul ederiz ama o yine Allah’ın bir hükmüdür.

Tasavvuf ve tarikata karşı çıkanların çoğu tasavvuftaki en hassas nokta olan rabîta, murakabe, tevessülün ne olduğunu bile bilmiyorlar. Bu konuda uygulamada bazı yanlışlıklar var mı var. Ama yanlışlıklar tarikata tasavvufa mâl edilmez ki... Altını çizerek söylüyorum: Bir Müslümanın hatası İslam’a ve Müslümanlara mâl edilemez. Bir cemaate mensup olan şahısların hatası o cemaatin liderine veya hocasına mâl edilemez. Bakarız, eğer cemaat lideri aynı görüşteyse ben o zaman o hatayı ona mâl ederim, bu onun hatasıdır deriz.

Bir sene Hac'da tavaftan sonra oturdum bir şeylerle meşgul oluyordum. Oradaki görevliler gelip rabita gibi konular hakkında sorular sordular, ben de cevaplandırıdım. Mesela, rabita nedir diye bir soru sorulduğunda ben tek kelimeyle şunu söylüyorum: ***Tövbe suresi 119. ayet-i kerimeyle amel etmektir. Nedir bu ayet? “Ey iman edenler Allah’tan korkun ve sadık kimselerle beraber olun.”*** Bu ayette iki tane emir var. Birisi takva sahibi olmak, diğeri sadık kimselerle beraber olmak. Mesela, ben inanıyorum ki siz sadık insansınız. Geliyorum sizinle beraber oturuyorum, geziyorum, dolaşıyorum, sizinle beraber olmaya çalışıyorum. Benim bu davranışım bu ayete uygun mu, uygun... Ama her zaman ben sizinle böyle maddi beraberlik yapamıyorum ki. Evim ayrı, icabında şehrim ayrı, icabında memleketim ayrı... Ayrı kalınca da gözümü yumuyorum sizinle beraber olduğumu düşünüyorum. Bu şekilde düşünmenin neresi şirk? Şu da bir gerçek ki Allah'ın koyduğu bazı kurallar var, kanunlar var (inançsızlar bunlara “tabiat kanunları” derler).

Mesela, Allah yağmuru buluttan yağdırır, bizi dünyaya ana rahminden getirir. Allah kadirdir, bulut olmadan da yağmur yağdırabilir, ana olmadan da çocuk dünyaya getirebilir ki Âdem aleyhisselam gibi, baba olmadan da çocuk dünyaya gelebilir ki İsa aleyhisselam gibi. Ama kâinatın bir düzeni olması için Allah bu düzeni böyle koymuş. Allah’a sorulmaz, kimse Allah’a niye böyle yaptın diyemez. İşte sevgi, feyz, bereket, rahmet, nefret de kalpten kalbe gelir; bu da Allah'ın bir kuralıdır.

Şimdi senin karşında sevmediğin birisi otursa ve hiç konuşmasa bile rahatsız olur kalkarsın. Karşında sevdiğin bir insan oturuyorsa hiç konuşmasa bile sen rahat edersin. Niye? Çünkü karşındaki kişi sevdiğin birisiyse senden ona ondan sana sevgi, feyz, bereket akar. Bunu kimse inkâr edemez, Allah'ın kanunu bu... Sevmediğin insan varsa da nefret akar, bu böyle. Şimdi, insan sadık kimselerle beraber olunca sevgi, feyz akıyor. Uzak kaldığında da gözünü yumuyorsun beraber olduğunu düşünüyorsun yine sevgi akıyor, feyz akıyor. İşin aslı bu, rabita tevessül hepsi budur.

Burada yapılan bazı yanlışlıklara gelince o bizi bağlamaz. Daha birkaç gün önce birileri bunun şirk olacağını söyledi. Dedim ki: “Bakın bize sorulan, anlatılan şeyler hayali ihracat değil. Mesele, adam geliyor “Hocam ben bir dizi seyrettim, ardından abdest aldım, namaz kıldım. Namaz kılariken o dizideki beğendiğim kızı hayal ettim ve bazen ilişkiye bile girdim.” diye anlatıyor. Bu olmuş ve oluyor. Peki, bu adam namaz

kılarken o dizideki beğendiği kızı veya hayatında sevdiği, nişanlandığı bir kızı düşünüyor. Şimdi bu şirk oluyor mu? Tabi olmaz, diyorlar. “Ya bu adam bir yandan namaz kılıyor ama haram iş işliyor. O dizideki kızı düşünerek, onu hayal ederek ilişki kuruyor. Bu adam müşrik olmuyor da ben, zihnim dağılmasın diye sağa sola gitmesin diye namaz kılarken önce Allah’ın huzurunda olduğumu düşünüyorum, Kâbe’de olduğumu düşünüyorum, önümde yanımda şeyhimin ve arkadaşlarımla bulunduğumu düşünüyorum. Bunun neresi şirk?”

Evet, bu tamamen dine saldırmak amaçlı. Çünkü tasavvuf tarikat dinin bir gerçeği, bunu kimse inkâr edemez. Sahabe bir araya gelirdi, hatta bir araya gelelim de imanımız artsın anlamında **“Bir araya gelelim de iman edelim.” derlerdi.**

Dolayısıyla tasavvuf, tarikat, tevessül, murakabe konularında ileri geri konuşanları ben iki kısımda değerlendiriyorum. Bir kısmı bilmediğinden dolayı konuşuyor, kişi bilmediğinin düşmanıdır... Nitekim bu insanlarla anlaşmak kolay, anlattın mı kabul ediyor. Hacdaki görevlilere böyle anlattım “Eğer rabıta böyleyse buna kimse itiraz edemez.” dediler. Ben böyle yapıyorum, başkası başka türlü yapıyorsa yanlış yapıyorsa o beni ilgilendirmez.

İkinci kısım ise art niyetli olanlar. Onlar görevli zaten, kendilerine görev veriliyor, “Televizyona çık şunları konuş şu kadar para al.” Bu bir vakıa. Televole ilahiyatçıların bir kısmı böyledir.

Bireysel kaygıyı aşıp neredeyse bin küsur yıldır bu metotla insan yetiştiren ve Müslümanlara faydalı olan bir geleneğe yönelik tekfir müessesesinin çalıştırılması da var. Tekfir müessesesinin böyle olur olmaz çalıştırılması doğru mu?

Bu çok kötü bir şey. Çünkü “Bir mümine kâfir diyen kâfir olur.” Ehl-i Sünnet âlimleri o kadar hassas davranmışlardır ki yanında kelime-i küfrü söyleyene “Sen kâfir oldun.” demezler. Ne derler? “Dikkat et bu sözü söyleyen kâfir olur.” derler. Orada bile bir ikaz bir uyarı... Çünkü insan kızabilir ve “Olduysam oldum.” diyebilir. Allah korusun...

Efendimizin(s.a.v) ilk dervişleri Ashab-ı Suffe’dır.

Ehl-i Tasavvufun yolbaşları içinde cahil yoktur. Örneğin tasavvufun yol başlarından İsmail Hakkı Bursevî tefsir âlimi, Aziz Mahmut Hüdai kadıdır. Hz Mevlana da Hanefî fakihidir. Tasavvufta dil uzatanlar âlimler değil, hoşaf kaşığı bulaşığı kadar ilmi olduğunu

sananlardır. Bir kurumun isminin sonradan konulması onun sonradan meydana geldiğini göstermez.

Tasavvufta yolların çok olmasının nedeni ayrılık değildir, zenginlik ve ihtiyaca cevap vermek içindir. Allah insanları farklı fıtratlarla yaratmıştır, insanların kendilerine yakın kişilerle birlikte olmaları çok doğaldır.

Tasavvufa Hz Peygamberden(s.a.v) sonra oluştu diyenler Efendimiz(s.a.v)'i tanımayanlardır. Tasavvufi hayat bir mürşidin önünde tövbe edip O'na intisap edip O'ndan esma almak ile başlar. İlk esma alan Hz Âdem(a.s)'dir, ilk esma veren de Allah(c.c)'tır, öyleyse ilk şeyh Hz. Allah(c.c), ilk derviş de Hz. Âdem(a.s)'dir.

Kible Kudüs'e doğru iken yapılmış olan ilk mescidde, Kiblenin tam aksi istikametinde uzunca bir seki gibi oturma yeri vardı. Kible değiştikten sonra bu yer yine yapıldı, işte bu yere sofa denirdi burada kalanlara da Ashab-ı Suffe denirdi. Orada sadece misafirlerin kaldığı doğru değildir, Hz. Halid'in mescide yakın evi olmasına rağmen Ashab-ı Suffe'dendir. Ashab-ı Suffe, Resulullah (s.a.v)Efendimizin özel ilgi gösterdiği, ders verdiği kişilerdir.

Tesbihlerdeki sayıların Hint felsefesinden geçtiği iddiası yanlıştır. Doktorun verdiği doza uymak zorunda olduğumuz gibi Rasulullah(s.a.v)'ın verdiği tesbih dozlarına da uymak zorundayız. Niçin namazdan sonra tesbihler 33'er tane? Niye ezanda 4 tekbir ile başlıyoruz?

Bütün tasavvuf ekolleri çekirdek halinde Asr-ı Saadet'de mevcuttur. Bu çekirdeğin değişik meyveler vermesi daha sonra olmuştur, mezheplerde olduğu gibi... Tasavvufta ve fıkhıta üç tane ekol vardır; Hicaz, Kûfe, Horasan.

Kur'an-ı Kerim'de zikir kavramı ile kastedilen Kur'an'ın okunması değildir, "fezkuruni ezkürkum" ayeti buna delildir. Allah o ayette siz Kur'an okuyun, ben de size okuyayım mı diyor? Ayrıca, Efendimizin "Allah'ın şu 99 ismini (sonsuz isimleri arasında şu 99'unu) iksa eden (okuyan, o manalara uygun davrananlar) nara müstehap olsalar da ehli cennettirler" hadisi var. Resulullah(s.a.v), bu esmaları okumayı tavsiye ediyor.

Ashab-ı kirama dil uzatanlar.

Evliyanın en büyüklerinden Muhammed Bâkibillah "kuddise sirruh" hazretlerine, bir gün bazı gençler; Efendim, bazı Müslümanlar

ashab-ı kiram hakkında kötü şeyler konuşuyor. Siz buna ne dersiniz? Diye sordular.

Cevabında; Ashab-ı kirama dil uzatmak, Allah'ı Teâlâ'nın Peygamberine dil uzatmak olur, Büyüklerimiz; (Ashab-ı kirama saygı göstermeyen, Allah'ı Teâlâ'nın Resulüne iman etmemiştir) buyuruyorlar.

Ve sebebini açıkladı: Çünkü onların kötülenmesi, sahiplerinin, efendilerinin, yani Resulullahın kötülenmesi olur. Böyle yanlış itikada düşmekten, Allah'ı Teâlâya sığınırız!

Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifleri açıklayan, bize bildiren, Ashab-ı kiramdır. Onlara dil uzatılınca, onların getirdiği şey de, kıymetten düşer.

İslamiyet'i bizlere getiren, Ashab-ı kiram arasından belli kimseler değildir. Bunda, herbirinin hizmeti, payı vardır. Hepsi adalette, doğrulukta, öğretmekte müsavidir, eşittir. Ashab-ı kiramdan herhangi birine dil uzatılınca, din-i İslam kötülenmiş, söğülmüş olur. Allah'ı Teâlâ, bu çirkin hale düşmekten hepimizi korusun! Son nefesinden korkulur. Çünkü dinsiz imansız olarak küfür üzerine ölür.

Sohbetin sonunda; Efendim, bir Müslüman için en kötü hâl nedir? Diye sordular.

Cevaben; Yanına rahat gidilememesidir. Yani tanıdıkları, o kimsenin yanına serbest gidemiyor, korkarak, çekinerek gidiyorsa, bu, onun için felakettir, buyurdu. Neden efendim? Dediler. Çünkü bir kimsenin yanına rahat gidilemiyorsa, onun son nefesinden korkulur maazallah.

NE SÖYLEDİĞİNİ, NE ZAMAN SÖYLEDİĞİNİ VE KİME SÖYLEDİĞİNİ İYİ DÜŞÜN!"

Aziz Kardeşlerim!

Bugün sizlere Hz. Ebû Bekir Sıddık (r.a)'den Hikmetli Sözlerinden bahsederek sohbetimizi ziynetlendirmek istiyorum. İslam'la ilk şereflenen, her şeyini İslam'a Resulullah'a (s.a.v) adayan, dünyadayken Cenab-ı Hak tarafından cennetle müjdelenen, Resulullah (s.a.v) ın ilk halifesi, İslamdan, Resulullah (s.a.v) in şeriatından zerre miktarı taviz vermeyen bu mübarek Sıddık ne söylüyor:

“Allâh ile mahlûkâtından hiçbirisi arasında bir neseb bağı yoktur. Allâh’a yakınlık, ancak O’na itaat ve emirlerine tâbî olmakla mümkündür.”“Allah, kulunun amelsiz sözünden râzı olmaz.”“Çok söz, kişiyi unutkan yapar.”

“Hakk’ı tanıyan âriflerin kölesi ol!”

“Sana yol göstermek isteyenenden hâlini gizleme! Aksi takdirde kendini aldatırsın.”

“Kendini ıslah et ki insanlar da sana karşı iyi davransınlar.”

“Dört kimse Allâh’ın sâlih kullarındandır:

1. Tevbe eden kişiyi gördüğü zaman sevenen.

2. Günahkârların affı için Rabbine yalvaran.

3. Din kardeşine gıyâbında duâ eden.

4. Kendinden muhtaç kişiye yardım ve hizmette bulunan.”

“Benim nezdimde sizin en kuvvetliniz, hakkını alıncaya kadar, zayıf olan kimsedir. En zayıfınız da ondan başkasının hakkı alınıncaya kadar, güçlü kimsedir.”

“İman sadece câmilerde, mal cimrilerde, silah korkaklarda, yetki zayıflarda olursa işler bozulur.”

“Akıllı kimse takvâ sahibi olan, akılsız da zâlim olandır.”

“Allah’u Teâlâ Kur’ân-ı Kerîm’de vereceğini va’dettiği mükâfâtı azap ile birlikte zikretti ki bu vesîleyle kul ibâdete rağbet etsin ve azaptan korksun.”

“Bir hayrı kaçırırsan onu yakalamaya çalış, elde edince de onu geçmeye bak, daha güzelini yapmaya gayret et!”

“İnsanlara iyilik etmek, kişiyi âfetlerden ve belâlardan muhafaza eder.”

“Şöhretten kaç ki şeref seni takip etsin. Ölûme karşı hazırlıklı ol ki sana hayat verilsin.”

“Hiçbir belâ yoktur ki ondan daha kötüsü olmasın.”

“Sabırdan zarar, hüznün ve telaşta fayda yoktur.”

“Sabır îmânın yarısı, yakîn ise tamamıdır.”

“Allah’tan âfiyet isteyiniz. Hiç kimseye yakînden (kat’î bir îmândan) sonra âfiyetten daha fazîletli bir şey verilmemiştir.”

“Bana göre âfiyette olup şükretmem, imtihan edilip sabretmemden daha makbûldür.”

“Dünya mü’minlerin pazarı; gece ile gündüz sermâyeleri; güzel ameller ticaret malları; cennet kazançları; cehennem de zararlarıdır.”

“Hz. Peygamber’e salevât getirmek günahları, suyun ateşi söndürmesinden daha çabuk yok eder. Ona (muhabbet ve ihlâsla) selâm

göndermek pek çok köle âzâd etmekten daha fazîletlidir. Rasûlullah-sallâllâhu aleyhi ve sellem-’i sevmek ise riyâzet ve mücâhededen, Allah yolunda kılıç sallamaktan daha üstündür.” (*Bağdadî, Târihu Bağdâd, VII, 161*)

“Allah dostları (mizaçlarına göre) üç sınıftırlar. Her üç sınıf, üçer alâmetle bilinir:

Birinci sınıf (Hak dostları), havf (korku) hâlinde olanlardır. Bunlar;

1. Dâimâ mütevâzıdırlar.
2. Hayır-hasenâtları ne kadar çok olsa da onu az görürler.
3. En küçük hatâlarını bile büyük görürler. (Zîrâ kime karşı günah işlediklerinin farkındadırlar.)

İkinci sınıf (Hak dostları), recâ (ümit) sahibi kimselerdir. Bunlar da;

1. Her hâl ve hareketlerinde insanlara fazîlet ve güzellikler sergileyerek örnek olurlar.
2. Mallarını Hak yolunda sarf ederek insanların en cömertlerinden olurlar.
3. Allâh’ın kullarına karşı dâimâ hüsn-i zan içindedirler.

Üçüncü sınıf (Hak dostları) ise, aşk ve muhabbet vecdiyle Rabbine ibâdet eden (ârifler)dir. Bunlar da;

1. Sevdikleri şeyleri (Allâh için) infak ederler.
2. Her hâl ve hareketlerinde Allah rızâsını hedeflerler, bu yüzden câhillerin kınamalarına aldırılmaz, onların kaba davranışlarından rahatsız olmazlar.

3. Nefislerine ağır gelen şeyleri nefislerinin muhâlefetine rağmen îfâya çalışırlar; bütün hâl ve hareketlerinde Allâh’ın emir ve nehiyelerine itaat ederler.” (*İbn-i Haceri’l-Askalânî, Münebbihât, s. 94-95*)

İşte Hz.Ebû Bekir(r.a), bu üç sınıf Hak dostlarının bütün hâl ve sıfatlarını kendisinde cem etmiş mübârek bir İslâm şahsiyetiydi. Rabbimiz, O’nun bu hikmetli öğütlerinden lâıyıkıyla istifâde etmeyi ve güzel hâllerinden feyz almayı cümlemize nasîb eylesin.

Bizleri, onun dostluk halkasına dâhil olanlardan kılın! Zîrâ dostluğun kaynağına Allah ve Rasûlü’nde erişen Hulefâ-i Râşidîn, Ashâb-ı Kirâm, Hak dostları ve onlara güzelce tâbî olanlar, Rabbimizin lutfuyla ebedî saâdet kervanının bahtiyar yolcularıdır.

Sözlerimize, Hz.Ebû Bekir Sıddık -radiyallâhu anh-’ın şu samîmî niyazlarına gönülden âmin diyerek son verelim:

“Allâh’ım! Ömrümün en hayırlı devresi sonu, amellerimin en hayırlı kısmı neticeleri, günlerimin en hayırlısı da Sana kavuştuğum gün olsun.”

“Allâh’ım! Bana hayırdan lutfettiğin en son şey, rızâ-yı şerîfin ve Naîm Cennetleri’ndeki yüksek dereceler olsun!”Amin!.. (Süyûtî, Târîhu’l-Hulefâ, s. 103)

BİR GÜÇ OLABİLMEK İÇİN MÜSLÜMANLARIN YENİDEN DİRİLİŞİ

Aziz Kardeşlerim!

Dünyaya imtihan için gönderilmiş mahlûkatın en şerefli varlığı insanoğlu, onunda en şerefli olan takva sahibi şuurlu Müslüman; nefis ve şeytan ordularının saldırısı altındadır. Günümüzde her şeyin nefis ve şeytana hizmet ettiği, gururun kibirin, rıyanın şehvet ve şöhretin, ikiyüzlülüğün hâkim olduğu bir ortamda, sıratı müstakim üzere bulunmak, kendimizi ailemizi sorumluluk taşıdıklarımızı korumak kurtarmak kolay olmayacaktır. Bütün bu bela ve musibetlerden kurtulmak dünyevi ve uhrevi mutluluğu yakalamak şüphesiz ilahi ahlak esaslarına bağlı, samimi ve şuurlu olarak Allah’ı Zülcelal’in bütün mahlûkata can simidi olarak sunduğu İslam’a, Kur’an’a, Hatemül Enbiya Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)ya onun ehli Beytine, Salih, sadık âlim veli dostlarına sevgi ve iteatten geçmektedir.

Bütün hastalıklarımızın şifası, maddi ve manevi sıkıntılarımızın devası buradadır. Kardeşlik,huzur,maddi ve manevi yükseliş buradadır.Kafirlerin,münafıkların,zalimlerin,islam düşmanlarının,Siyonistlerin,,haçlıların, egoistlerin oyunları,tuzakları,hileleri ancak birlikte bozulacaktır.

Rabbimiz Kur’anında:

“Allah katında hak din şüphesiz İslam’dur.” إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ
(Âl-i İmrân Sûresi, 19)

“Kim İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve o ahrette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”

(Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

“Ey iman edenler! Sizi dünyada ve ahrette acı bir azaptan kurtaracak kazanç yolunu göstereyim mi? Allah’a ve Resulü Hz. Muhammed Mustafa’ya(s.a.v)inanıp, mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad ederseniz eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır.”(Saf Sûresi,10-11)

Yeniden ayağa kalkabilmek için Müslümanlar:

- 1- İslami ölçüler içinde birbirlerini sevecekler.
- 2- Birbirlerinin haklarına hürmet edecekler.
- 3- Aralarında Selamı yayacaklar.
- 4- Birbirleri aleyhinde kesinlikle konuşmayacaklar.
- 5- Meşru olan her konuda birbirlerine yardımcı olacaklar.

6- Birbirlerine karşı Kur'an ifadesiyle, "Bünyan-ı Marsus Kenetlenmiş bir duvar" gibi olacaklardır. İşte o zaman, kendilerini bölmeye çalışan düşmanlarına karşı parçalanmaz bir güç haline gelecekler ve baskı altına alınamayacaklardır.

Resulullah(s.a.v)Efendimiz: **"Siz birbirinizi sevmedikçe mü'min olamazsınız"** buyurduğu halde, mü'min kardeşlerini sevmek bir tarafa, onlara düşmanlık etmek, onlarla çekişmek ve tepişmek, iman kardeşliğini zedelemek hıyanettir...

Bugün 1,5 milyarlık İslam dünyasının, İslami heyecanı kaybetmesi, Allah'tan uzaklaşması, Kur'an-a sırt çevirmiş olması, Resulullah (s.a.v) sırt çevirmiş olması, fikir ve kültür kimliğini kaybetmiş olması, kardeşlik binasını yıkmış olmasının bedelini ödemektedir. Bu bedel, Filistin'de, Suriyede, Irakta, Bosna'da, Karabağ'da, Çeçenistan'da, Afganistan, Keşmir, Doğu Türkistan, Filipinler, Myanmar, Tayland'da daha birçok İslam ülkesinde kan ve gözyaşıdır.

Bu manzara karşısında, bize Kur'an ve Sünnet emanetini bırakarak ebedi âleme göceden ve şu anda ruhunun haberdar edildiğine inandığımız Nebiler Nebisi Resulullah (s.a.v)Efendimiz Rabbimizin izniyle mübarek kabrinden kalksa, Mescidi Nebi minberine çıksa ve bize dese ki:

" Ey ümmetim ne haldesiniz? Size emanet olarak bıraktığım Kur'an-ı Kerim'i, Sünneti seniye mi ne yaptınız?

Ne yaptınız ki, 1,5 milyarlık ümmet olarak küfrün, zulmün kırbaçları altında eziliyorsunuz. Hani İslami heyecanınız? Hani kardeşliğiniz, birlik ve bütünlüğünüz? Hani hukukunuz? Ekonominiz? Teknolojiniz? Bedir'de kılıçlar niçin parçalanmıştı? Uhut'ta kefensiz gömülenler niçin gömülmüştü? Tebük ruhu, Mute hesaplaşması hangi davanın eseri idi?

Hz. Ebubekir (r.a.)'a, bütün servetini ortaya koyduran neydi?

Hz. Ömer (r.a.)'e, "adalet" gücünü veren neydi?

Hz. Osman (r.a.)'ı, "hayâ" timsali yapan neydi?

Hz. Ali (r.a.)'ye, "Kahramanlık" tacı giydiren neydi?

Hiz. Eba Eyyüb el-Ensari (r.a.)’ı, yaşlı haliyle İstanbul surları önüne taşıyan neydi? Ve bütün Sahabe-i Kiramı “yıldızlaştıran” neydi?

Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim değil miydi?

Evet, Resulü Ekrem (s.a.v), kabrinden kalksa ve bize bu soruları sorsa, vereceğimiz cevap nedir?

Öyleyse, Müslümanların bu sorulara onurlu bir cevap verebilmeleri için, yeniden Kur’an’a dönmeleri, Sünnete dönmeleri, şarttır. İslami heyecanlarına hız vermeleri, gönlü iman, kafası ilimle dolu bir gençlik yetiştirmeleri ve İslam’ın kardeşlik sancağı altında bütünleşmeleri şarttır.

Aksi halde, ezilme ve üzülmeye devam edecektir.

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimiz Kur’anında:

“Ey İman edenler! يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾
Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾

“Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdelere.”(İsra Suresi,10)

Allah aşkına, ya doğrudan doğruya veya dolaylı olarak, mâruf ile emr edelim münkerden nehy edelim. Emanetleri, işleri, vazifeleri, hizmetleri, memuriyetleri, başkanlıkları ehliyetli ve liyakatli kimselere verelim.

Allah aşkına israf, lüks, aşırı konfor, aşırı tüketim, gurur, kibir, şatafat beyinsizliklerini terk edelim, mütevazı ve kanaatli olalım. Gıybet etmeyelim, laf taşımayalım, kalbimizde kin ve intikam duyguları barındırmayalım. Mü’min kardeşlerimize düşmanlık etmeyelim, onları sevelim, onlara acıyalım, onlara yardım edelim.

Allah aşkına şu Âlem-i İslam’ın hali perişanına, kanları dökülen, evleri yıkılan, şehirleri harap olan kardeşlerimize merhamet edelim, kurtuluşları için dua edelim. İslam düşmanı Siyonist, Haçlı ittifakının oyunlarını birlikte bozalım.

Allah aşkına namaza başlayalım, farz namazları (şer’i bir özrümüz yoksa), itikadı ve ahlakı düzgün, fıkıh bilen icazetli ve ehliyetli bir imamın ardında cemaatle kılalım.

Allah aşkına, şeytanî tesettürü bırakıp şer’î tesettüre bürünelim. Günde bir saat mi olur, yarım saat mi; faydalı, lüzumlu, zarurî kitapları okuyalım, bulabilirsek ehliyetli hocalardan din kültür ahlak dersleri alalım. Zikir meclislerine katılalım.

Allah aşkına kendimizi ve toplumu ıslaha çalışalım. Tembelliği, tefrikayı, gafleti, çekişmeyi Allah için bırakalım. O’nun yardımına nail olmak için kendimize yardım edelim,

Burada sevinçle ifade ediyorum ki, bütün kötü göstergelere rağmen, Müslümanlar yeniden diriliş gayreti içine girmişlerdir.

Çünkü özellikle genç Müslüman, kalbini “Vahye, Kur’an’a” açarak ayağını yere basmaya başlamıştır. Tohum çatlamış, çekirdek kabuğunu yırtmıştır. Yıllardır hasretle yolu gözlenen Müslümanın müjdesi alınmıştır, gelecektir.

Hira ufuklarından doğan güneşin, veda tepesinden görünen ayın nurunu saç a saç a gelecektir. Allah’a kulluk sarayının kapılarını açmak için gelecektir. Evimizi kendi evimiz, cemiyetimizi kendi cemiyetimiz yapmak için gelecektir. Kur’an sesiyle, sünnet ışıyla gelecektir.

Yıllar yılı beklediğimiz bu Müslüman geldiği gün, eziliş bitecek, çöken dünya yeniden kurulacak, insanlığı zehirleyen akrepler deliklere kaçacaktır. İnkârla diline kilit vurulan ilim konuşmaya başlayacaktır. Kur’an konuşacak, Sünnet konuşacak ve insanlık kurtulacaktır.

Bakınız, beş yüz milyonluk Afrika’nın yarısından fazlası Müslüman olmuştur.

Asya’da, Avrupa’da, Amerika’da, Avusturalya’da Müslümanlar hızla çoğalmaktadır.

Arjantin’de yarım milyon nüfusla Müslümanlar ikinci sıraya yükselmişlerdir.

Fransa’da 3.5 milyonla üçüncü sıradadırlar.

İngiltere’de beş yüzden fazla cami çalışır durumda, özel İslam kolejleri, açılmakta. Belçika devleti, Avusturya devleti, İslam’ı devletin ikinci resmi dini olarak kabul etmiş, yüzlerce camiye ve İslam eğitimine müsaade etmiştir.

Almanya’da ikibinden fazla cami hizmet vermektedir. Hollanda da, Almanya, Belçika, Danimarka, İsveç, Norveç gibi ülkelerde camiler dolup taşmakta, İslam’ı araştıran Müslüman olanların sayısında büyük artış olmaktadır.

Kiliseler kapanıyor, camiler açılıyor. Huzur arayan, kurtuluş arayanlar İslam'a koşuyor.

Bağımsızlığını kazanan Türk devletlerinde de İslami hareket, heyecan başlamıştır.

Bütün bunlar bir dirilişin, bir gelişin müjdesidir. Bu bakımdan kalplerinizi açın sevinin. Saflarınız sıklaştırm sevinin. Birlik ve kardeşlik sancağı altında toplanın sevinin. Kur'an'la bütünleşin, sevinin. Resulullah(s.a.v)'in izinde yürüyün sevinin. Secdelere kapanın, sevinin. Rabbimize dua edin, sevinin.

Allah aşkına gençliğimizi, vaktimizi, servetimizi, elimize geçen imkân ve fırsatları ziyan edip müflis olmayalım.

Allah aşkına o Türk, bu Kürt, şu Çerkez, beriki Arnavut diyerek din ve iman kardeşlerimizi ötekileştirmeyelim, kavmiyetçilik yapmayalım.

Allah aşkına cahilliği bırakalım, İslam'ı Kur'an'ı Hz. Peygamberi (Salat ve selam olsun ona) dinî ahlakı doğru olarak öğrenelim dinimizi istismar eden inancımızı ahlakımızı birliğimizi bozmaya çalışan mezhep, tasavvuf, sünnet kabul etmeyen kendini allameyi cihan zanneden itikadı ameli bozuk fasık, facirlerden değil gerçek Ehlisünnet âlimlerinden öğrenelim ve bu öğrendiğimiz hayırlı ve kurtarıcı bilgileri hayata uygulayalım, İslam'ı yaşayan Müslüman olalım.

Allah aşkına Müslüman terörist, İslam aktivisti, reformist, dinde yenilik ve değişim taraftarı olmayalım, Allah'ın koruduğu Hak Dini tahrife yeltenmeyelim. Müslüman olarak böyle bir beyinsizlik yaparsak tokat ve sille yiyeceğimizi hatırımızdan hiç çıkartmayalım.

Allah aşkına Muhammedî olalım, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edepli, kibar, nazik, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

Yüce Rabbimiz Müjde veriyor;

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿139﴾

“Ey Müminler! Gevşemeyin, mahzun da olmayın. Eğer gerçek müminseniz, mutlaka en üstün sizsiniz.” (Âl-i İmrân suresi, 139)

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ
أَمَّنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿110﴾

“Siz insanlar içerisinde seçilip çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz, iyiliği emreder, kötülüğe engel olursunuz. Çünkü Allah'a inanan kimselersiniz. Eğer ehl-i kitap Hristiyan ve Yahudiler'de iman edip Müslüman olsalardı onlar içinde hayırlı olurdu Onlardan iman edenler varsa da, çoğu küfre düşmüş fasıklardır....” (Âl-i İmrân Sûresi, 110)

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿104﴾

“Sizden, hayra davette iyilikleri emreder, kötülükleri önler bir zümre daima bulunmalıdır. İşte onlar hakiki bahtiyarlar ve saadete kavuşturuculardır.” (Âl-i İmrân Sûresi, 104)

MADDE VE MANA SULTANLARI

Aziz Kardeşlerim!

Gençlerimiz bize; Osmanlı pâdişahlarından özellikle üzerinde durduğunuz, gençlerin örnek almasını istediğiniz bir pâdişah var mı? Bu konudaki duygu ve düşüncelerinizi paylaşabilir misiniz? Diye soruyor.

Cihan tarihinde, Osmanlı kadar hem uzun ömürlü, hem de hakka, hukûka ve insaniyete meş’ale olan başka hiçbir devlet kurulmamıştır. Bunun mânevî sebepleri arasında dikkat çeken iki mühim husus vardır ki; biri, **Osman Gâzî’nin misâfir kaldığı bir evde, odada Kur’ân-ı Kerîm bulunması sebebiyle geceleyin edeben ayağını uzatıp yatmamasıdır. Diğeri de, Yavuz Sultan Selîm Hân’ın mukaddes emânetleri büyük bir tâzim ile İstanbul’a getirip, kırk hâfız tâyin ederek, onların başında asırlarca sürecek bir sûrette, kesintisiz olarak Kur’ân-ı Kerîm okumasıdır. Ki, ilk okuyan da kendisidir.**

Hadîs-i şerifte de şöyle buyrulur: “**Şüphesiz ki Allah’u Teâlâ, bu kitâb (Kur’ân-ı Kerîm) sebebiyle (yani ona îman ve bağlılık bereketiyle) bâzı milletleri yüceltir, (bu istikâmetten uzak olan) diğer milletleri de alçaltır.**” (Müslim, Mûsâfirîn, 269)

Hiçbir milletin tarihinde üç asır müddetle birbiri ardınca dâimâ cihangir pâdişahlar ve dehâlar silsilesi gelmemiştir. Dolayısıyla, gençlerimizin kendisine misâl olarak alması gereken pek çok Osmanlı pâdişahı vardır.

Zira hepsinin gönlü, derin bir îman aşkı ile doludur. Yegâne idealleri, “**İslâm’ın hak ve hukuk tevzî eden esaslarına dayalı bir cihan hâkimiyeti**” düşüncesidir. Bütün gayretleri îlâ-yı kelimetullah, yani Allâh’ın dînini yüceltmektir. Nitekim **Osman Gâzî’nin; “Gâyemiz, kuru bir cihangirlik değil, i’lâ-yı kelimetullâh’tır!”** şeklindeki sözleri, bütün sultanlara rehber olmuştur.

Bu sebeple de, aslâ yorulmak nedir, bilmemişlerdir. Kazandıkları muzafferiyetlerde hiçbir zaman nefislerine prim vermemişlerdir. Cenâb-ı Hak ile gönül irtibatlarını aslâ koparmamışlardır. Hükmettikleri topraklar

arttıkça, tevâzûları da artmıştır. Tebaaları çoğaldıkça, mes'ûliyetlerinin de büyüdüğü idrâkını daha derinden hissetmişlerdir.

Burada, yerimizin elverdiği ölçüde, güzîde pâdişahların örnek alınmasını arzu ettiğimiz gönül hassasiyetlerinden, ancak birkaç misâl arz edelim:

Meselâ **Orhan Gâzi**'nin, oğlu **Murad Hân**'a verdiği şu tâlimat, gönüllerindeki îman vecdinin ufkunu göstermeye kâfidir:

“Osmanlı’ya iki kıt’a üzerinde hükmetmek yetmez! Zira i‘lâ-yı kelimetullâh (Allâh’ın dînini yüceltmek) azmî, iki kıt’aya sığmayacak kadar büyük bir dâvâdır! Selçuklular’ın vârisi biz olduğumuz gibi Roma’nın (Avrupa’nın) da vârisi biziz!..”

İşte gençlerimiz, böylesine yüksek bir îmân ufku ile mücehhez olmalı.

Yine **1. Murad Hân**, bu aşk ve vecd ile Bursa’da rahat bir şekilde oturabilecekken Balkanlar’a yöneldi. **Beraat Kandili** gecesi Kosova ovasına girdiğinde, önce iki rekât namaz kıldı. Sonra da, gözyaşları içinde şu duâyı yaptı:

“...Yâ İlâhî! Mülk de, bu kul da Sen’indir. Ben âciz bir kulum. Benim niyetimi ve esrârımı en iyi Sen bilirsin. Mal ve mülk maksadım değildir. Yalnız Sen’in rızânı isterim.

Yâ İlâhî! Bu mü’mîn askerleri küffâr elinde mağlûb edip helâk eyleme!.. Onlara öyle bir zafer lûtfet ki, bütün müslümanlar bayram eylesin! Dilersen o bayram gününde şu Murad kulun yolunda kurban olsun!..”

Dolayısıyla gençlerimiz de, 1. Murad Hân’ın Allah yolundaki bu gayret ve fedakârlık hissiyâtından hisseler almalıdır.

Yine **Yıldırım Bâyezid Hân**’ın Niğbolu’da esir aldığı şövalyelere söylemiş olduğu şu sözler, Osmanlı sultanlarının Hakk’a tevekkül ve teslîmiyet ufkunu ve yegâne gâyelerinin Hak rızâsı olduğunu, ne güzel ifâde etmektedir:

“Avrupa’da korkusuz lâkabını almış olan Jan ve arkadaşlarının, bana karşı silâh kullanmayacaklarına dâir etmiş oldukları yeminleri geri îade ediyorum. Gidiniz; yeniden ordular toplayınız ve üzerime geliniz! Biliniz ki, bu hareketiniz bana bir kez daha zafer kazanmak imkânını verecektir. Zira ben, Allâh’ın dînini yüceltmek üzere Cenâb-ı Hakk’ın rızâsını kazanmak için dünyaya gelmiş olduğumun şuurunda bulunan âciz bir kulum. Bu itibarla Allâh’ın yardım ve nusreti bizimledir. Ve bir kimsenin ki yardımcısı Allah’tır, elbette onu yenebilecek hiçbir kuvvet ve kudret yoktur!..”

İşte gençlerimiz de böyle bir tevekkül ve teslîmiyet ufkuna erişmenin gayreti içinde olmalıdır.

Yine birtakım şahsî ihtiyaçlarını gidermek için vezirinden borç alan **Sultan 2. Murad Hân**'ın:“–Pâdişâhım! Bu vilâyet halkında fazlaca mal vardır. Sultanlara, zaman zaman bir yolunu bulup o mallardan almak münâsip düşer!..” diyen paşasına hiddetle söylediği şu sözler, ecdâdımızın hak ve adâlet anlayışı ile haramdan sakınma hassâsiyetinin muhteşem bir misâlidir:

“–Paşa! Bu söz, nasıl bir sözdür? Bu fikir, nasıl bir fikirdir ki, söyler ve teklif edersin?!. Bilmez misin ki, bizim vilâyetimizde üç helâl lokma vardır! Biri madenler, biri cizye, biri de ganimetlerdir.

Bilmez misin ki, bizim askerlerimiz gâziler ordusudur. Onlara helâl lokma gerektir. Bilmez misin ki, hangi pâdişâh askerine haram lokma yedirirse, onları harâmî eyler. Harâmînin ise sebâtı yoktur. Küçük bir zorluk görünce kaçmaya başlar. Bundan sonra da hâlimizin ne olduğunu görmek zor olmaz!”

Dolayısıyla gençlerimiz de, helâl rızık husûsunda çok dikkatli olmalıdır. Zira haram yiyen, harâmî olur.

Yine **Fâtih Sultan Mehmed Hân**'a baktığımızda, İstanbul'u fethederek **Rasûlullah -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz**'in müjdesine nâil olabilmek için nasıl bir azim, sabır ve sebatla gayret ettiğini görüyoruz. O, dâimâ ordusunun başında bulundu. Hiçbir zaman uzaktan kumanda ile askerlerini yönetmedi. Zira ordular, komutanlarına göre şekillenir.

Bu sebeple o ordunun her bir ferdi; “*Bugün şehid olma sırası bizde!*” diyerek, aşılmaz sanılan surlara tırmanıyorlardı; üzerlerine dökülen kızgın yağlara aldırış etmeden...

Yine ecdâdımız, **Sünnet'e bağlılık husûsunda da çok hassas davranmışlardır**. Nitekim Bâyezîd Câmî-i Şerîfi'nin ibadete açıldığı cuma günü, ilk namazı **Sultan 2. Bâyezîd Han** kıldırmıştır. Bu hâdiseyi **Evliyâ Çelebi** şöyle anlatır:“Câminin yapısı tamam oldukça, bir cuma günü büyük bir merasimle ibadete açıldı. **Bâyezîd-i Velî** buyurdular ki:«– Her kim, ömründe ikindi ve yatsı namazlarının ilk sünnetini hiç terk etmemiş ise, şu mübarek vakitte o imâm olsun!»

Deryâ misâli cemaat içinden bir kişi çıkmayınca, Bâyezîd Han mecbur kalarak:«–**Elhamdülillâh! Savaşta ve barışta biz bu sünnetleri terk etmedik!...**» dedi ve kendisi imâm olup namazı kıldırdı.”

İşte gençlerimiz de, ömürleri boyunca Sünnet-i Seniyye üzere yaşamanın gayreti içinde olmalıdır.

Diğer taraftan **2. Bâyezîd** devri, Osmanlı kültür ve medeniyetinin temellerinin atıldığı bir zaman olmuştur. Meşhur İtalyan mimar ve ressam **Leonardo da Vinci**, 2. Bâyezîd'e mektup yazıp İstanbul'daki câmi ve diğer eserlerin plân ve projelerini bizzat yapmayı teklif edince, bu mektup Kubbealtı vezirleri arasında sevinç uyandırmıştı. Derin bir İslâm kültürüne sahip olan 2. Bâyezîd Han ise, bu teklifi reddederek şöyle demiştir:

“Şâyet bunu kabul edersek, ülkemizde üslûp ve ruh itibâriyle kilise mîmârîsinin mukallidi bir mîmârî hâkim olur, kendi İslâmî mîmârîmiz inkişâf edemez ve şahsiyet kazanamaz!..”

Bu sebeple gençlerimiz de, bizim kültürümüzle bağdaşmayan Batı'nın yanlış değerlerini değil, İslâm kültürünü öğrenerek kendi şahsiyet, karakter ve kimliğini inşa etmelidir.

Yine **Yavuz Sultan Selim Han**, büyük zaferlerle Kâhire'den İstanbul'a dönerken, İstanbul halkının, kendisine büyük bir tezâhürat yapacağını haber alınca, Lalası **Hasan Can**'a: **“Hava kararsın, herkes evlerine dönsün, sokaklar boşalsın, ben ondan sonra İstanbul'a gireyim. Fânîlerin alkışları, zafer tâkları ve iltifatları bizi nefsimize mağrur edip yere sermesin!..”** demiştir.

İşte gençlerimiz de, bütün nîmet ve muvaffakiyetleri Allah'tan bilerek şükretmeli; nefsin gurur ve kibir tuzaklarına karşı dâimâ uyanık hâlde bulunmalıdır.

Yine **1. Ahmed Han**, Sultanahmed Câmii'ni yaptırırken kendisi de tebdîl-i kıyafetle taş taşımıştır. Açılışındada Aziz Mahmu Hüdaî Hazretleri vaz etmiş, Kadiriler Topluca cemaatle İsmail Rumi Hazretleriyle zikir etmişler, Diğer tarikat mensuplarıyla beraber devlet ricali, asker hep birlikte duaya katılmışlardı.

İşte gençlerimiz de hiçbir zaman kibirlenmemeli, Allah için yapılacak her türlü hizmet, gayret ve fedakârlığı canına minnet bilerek, edep ve tevâzû ile ifâ etmelidir.

Yine, hasta yatağında, sararmış ve yarı baygın bir vaziyette yatmakta olan **Sultan Abdülazîz**'e: **“Medîne-i Münevvere mücâvirlerinden bir dilekçe var!”** denildiğinde, o aziz Sultan yâverlerine: **“Derhâl beni ayağa kaldırınız! Haremeyn'den gelen talepleri ayakta dinleyeyim! Allah Rasûlü'ne komşu olanların talepleri, böyle ayak uzatılarak edebe mugâyir bir şekilde dinlenemez!..”** demiş, Medîne'ye ve Hazret-i Peygamber -sallâllâhu aleyhi ve sellem-'e olan müstesnâ muhabbetini izhâr etmiştir.

Gençlerimiz de ecdâdımızın bu muhabbet, hürmet ve edep duygularından hisse almalıdır.

Son olarak **Sultan 1. Abdülhamid Han**'ın, Özi Kalesi elden çıktığında büyük bir teessür ile “*Asker evlâtlarım ve mâsum ahâlim parçalandı!*” diyerek onların ıztırâbını sînesinde hissetmesi ve bu acıya fazla dayanamayarak kısa bir süre sonra vefât etmesini zikrederim.

İşte gençlerimiz de ümmetin derdiyle dertlenmek husûsunda böylesine hassas bir yüreğe sahip olmalıdır.

Velhâsıl şu bir hakikattir ki, tarihleri zengin, medeniyetleri azametli milletler, büyük milletlerdir. Bu sebeple fethettikleri yerlere adâlet, fazîlet, medeniyet ve hizmetin en güzelini taşımış olan ecdâdımızın, tarih sahnesinde müstesnâ bir mevkîi vardır. Bu sebeple gençlerimize, ecdatlarını daha yakından tanımalarını bilhassa tavsiye ediyoruz.

İSLAMDA MEZHEPLERİN ORTAYA ÇIKIŞI KUR’AN’DA MEZHEB VARMIDIR? NİÇİN DÖRT MEZHEP?

Aziz Kardeşlerim!

Mezhep, Arapça bir kelime olup;”**gidilen yol, tutulan yol**”demektir. Dini manası ise: *Herhangi bir İslam müçtehidinin (icthâat yapabilen) inanca ve amele ait meseleleri ayet ve hadisi şeriflerin ışığında kıyas ve benzeri gibi metodlarla anlaması neticesinde ortaya koyduğu görüşlerin bütünüdür.* Aynı ayet ve hadisleri farklı anlayıp yorumlamaktan mezhepler ortaya çıkmıştır.

Peygamber Efendimiz(s.a.v) zamanında mezhep yoktu. Çünkü Efendimiz(s.a.v) zamanında bir mesele olduğunda ashab-ı kiram Efendimiz(s.a.v) e gelip sorarlar, o da cevabını verir, hükmünü bildirir, muhakeme için gelenlerin davalarını neticeye bağlardı.

Şayet sorulan şey yeni, hakkında ayet nazil olmamışsa, Allah’u Zülcelalin hükmünü yani vahyi beklerdi. O konuda Allah nasıl hükmetmişse Peygamber Efendimiz(s.a.v)de öyle hükmederdi. Eğer inen ayet açıklamaya muhtacsa onu izah ederdi.

Ashab-ı Kiramda Peygamber Efendimiz(s.a.v) bir meselede ne demişse onu aynen yaparlardı. Çünkü bu konuda Allah’u

Zülcelalin kesin emri vardı. ***"Peygamber size ne emretti ise, onu alın yapın, neyi de yasakladıysa ondan kaçının."*** (Haşr Suresi, 7)

Asr-ı Saadette Resulullah Efendimiz(s.a.v) hayatta iken farklı mezheplerin olması düşünülemezdi.

Peygamber Efendimizin(s.a.v) vefatından sonra, yeni fethedilen yerlerle İslam âlemi genişledi. Ashab-ı Kiramın birçoğu yeni fethedilen yerlere dağıldı. Mesela; Abdullah b.Mesud(r.a) Irak'a, Ebu Musa el Eşari(r.a),İmran b.Hüseyin(r.a),Enes b.Malik(r.a) Basra'ya, Ebu Derda(r.a),Muaz ibni Cebel(r.a),Muaviye(r.a)Ubade b.Samit(r.a),Bilal-i Habeşi(r.a) Şam'a yerleşti. Medinede de, Hz.Ömer(r.a),Zeyd b.Sabit(r.a),Abdullah b.Abbas(r.a),Abdullah b.Ömer(r.a) ve bazı sahabiler kalmıştı.

Her sahabi bulunduğu yerde islamı yaşayarak, hem fıkhi, hem de zühd ve takva boyutuyla(tasavvufi) ilim öğretme ve fetva işiyle meşgul oldular.

Ashab-ı Kiram kendilerine sorulan sorulara Kur'an'a müracaat ederek cevap veriyorlar, cevap bulamazlarsa Peygamber Efendimizin(s.a.v) hadislerine müracaat ederek cevaplandırıyorlardı. Eğer oradada bulamazlarsa, Kur'an ve Hadise dayanarak içtihad ederek problemleri çözüyordu. Çünkü her sahabi aynı zamanda Kur'an ve hadisten, sünnetten hüküm çıkarabilme gücüne sahip müçtehid kişilerdi.

Bir yandan Müslümanların dini meselelerine çözüm bulan fetva veren bu güzel insanlar, pek çok öğrencide yetiştirdiler. Ashabdan ders alan Tabiin denilen bu güzide insanlar da çeşitli İslam merkezlerinde bulunuyordu. Ders aldıkları ashabdan duydukları, kaydettikleri fetvalara göre amel etmişler, Kur'an'da, sünnette sahabenin içtihadında bulamadıkları meselelerde, kendi içtihadlarını kullanmışlardı.

Bu güzide insanlarda pek çok öğrenci yetiştirdiler. Tebeu Tabiin olan bu güzide insanlarda, tabiinin nasilki sahabenin

fetvalarını topladılarsa, bunlarda tabiinin fetvalarını bir araya getirdiler ve kendileride fetva verdiler.

Tebeu Tabiin devri başta tefsir ve hadis olmak üzere birçok ilmin tahsil edildiği münbit ve bereketli zemin olmuş, müçtehid derecesinde pek çok imam yetişmişti.

Fıkhi mezheplerin teşekkülü, Tebeu Tabiin zamanına rastlar. Gerek sahabe-i Kiramın, gerek Tabiinin, gerekse Tebe-i Tabiinin temel meselelerin dışında kalan teferruatla ilgili meselelerde Kur'an ve Sünnet ışığında yaptıkları içtihadlar neticesinde, aynı konuda farklı fetvalar ortaya çıktı. *Mezheplerin teşekkülünde ayet ve hadislerden başka, örf, adet ve yaşayışında tesiri vardı. Tabiin ve Tebe-i Tabiin'in yaşadığı ülke ve şehirde, örf, adet, sosyal ve iktisadi konularda farklılıklar vardı. Bu farklılıklar mezhep imamlarının içtihatlarına tesir etti.*

Müslümanlar, kendi bölgelerinde yaşayan imamın fetvalarını biliyor, onu tercih ediyor ve ona göre amel ediyorlardı. İşte bu tercih ve taraftarlık zamanla yerini “gidilen yol” manasına gelen “mezheb”lere terk etti. Müçtehitlerin fazla sayıda olması, birçok mezhebinde ortaya çıkmasına sebep oldu.

Zaman geçtikçe mezhep imamı durumunda olan âlimlerin birçoğu kendilerinden daha âlim gördükleri veya aynı meselede, aynı içtihatda ittifak ettikleri imamların mezheplerine girdiler.

Müçtehidlerin yaptıkları içtihatların, verdikleri fetvaların yayılmasında ve bir mezhep halini almasında öğrencilerinin büyük rolü oluyordu. Bazı öğrenciler hocalarının fetvalarını tasnif ve tertib ederek bir sistem haline getirirken, pek çok talebede aynı başarıyı gösterememişti.

Bazı mezheplerin yayılmasının ve zamanımıza kadar gelememesi mensubu kalmamasının yanında, Kur'an ve hadisi esas aldıkları halde bunların işaret ettiği kıyas, örf, adet gibi hususları nazara almamalarıydı.

Bugün varlığını sürdüren, Müslümanların ekserisinin tabi olduğu itikatta iki, amelde dört mezhep vardır.

İtikadi Mezhepler:1-Maturidi,

2-Eşari.

Ameldeki Mezhepler:

1-Hanefi,

2-Şafii,

3-Maliki,

4-Hanbelî.

MEZHEPLERİN VARLIĞI BİR RAHMETTİR

Aziz Kardeşlerim!

Kullarına karşı son derece şefkat ve merhamet sahibi olan Cenab-ı Hak Kur'an'ında ana prensipleri, kuralları bildirirken, Resulullah(s.a.v) de Kur'an'ın ilahi hükümlerini yaşanır bir halde örnek olarak gösterirken, ilerde çıkabilecek Kur'an'da ve sünnette kesin hüküm bulunmayan meselelere de dikkat çekmiş, içtihat kapısını aralamıştı. Müçtehidler de Kur'an ve sünnetten kendi metodlarına göre hüküm çıkarabileceklerdi. Gerek ayetlerdeki kelimelerin farklı manalara gelmesi, gerek hadislerin farklı anlamaya müsait olması ve aynı meselede farklı hadislerin bulunması, gerek dinin özüne ters düşmeyen örf ve âdetin tesiri, gerekse başka sebeplerden dolayı Kur'an ve sünnette olmayan, üzerinde fikir birliği bulunmayan meselelerde bazen farklı hükümler verdiler. Buda ümmet için bir rahmet oldu. Zira Peygamber Efendimiz(s.a.v) bu gerçeği,"Ümmetimin ihtilafı rahmettir."diyerek dile getirmişti.**(Keşfül hafa 1/66-68.Feyzül kadir 1/209)**

Mezheplerin varlığı ümmet için bir kolaylık olduğu, mezhep imamlarının birbirlerinden takdirle bahsettiği, yerine göre bir imamın kendilerine zıt olan içtihadıyla amel etmiş olduğuna göre, mezhep taassubu göstermek, mezhepleri bir ayrılık sebebi olarak görmek doğru değildir. Onun için dört mezhepten birine mensup her

müslümanın düşüncesi;”Benim mezhebim hak ve doğrudur. Diğer üç mezhebe hakdır ve doğrudur.”olmalıdır.

Bir mezhebe uymayan bir meselenin başka bir mezhebe uyması, aynı zamanda İslam fikhının zenginliğini, her asrı kucaklıyabilecek derecede geniş olduğunuda gösterir.

İslam âlimlerinin çoğu, belli bir mezhebe göre amel edilmesini gerekli görürler. İnsanın dini hayatının huzurlu bir şekilde geçmesinde dört mezhepten birine bağlanılmasında büyük faydalar vardır.

Bugün İslam düşmanları Müslümanları birbirine düşürmek, aralarına fitne tohumları ekmek için büyük bir çaba içerisinde dirler. Onların bu oyunlarını boşa çıkarmak için birlik ve beraberlik içerisinde olmak, ehlisünnet vel cemaat yolundan ayrılmamak, bu güzide mezhep imamlarının izini takip etmek zorundayız. Zira bu dinin koruyucusu ve sahibi Allah’u Azimüşşandır.

SORU 1: MEZHEP NEDİR, KUR’AN’DA MEZHEP VAR MIDIR?

CEVAP: Mezhep kelimesi; Arapça bir kelime olup sözlükteki anlamı gidilen, takip edilen yol demektir. Mezhebin dini alandaki anlamı ise, müçtehit âlimlerin Kur’an, Sünnet ve Ashabın İcmasına dayalı olarak yaptıkları çalışmaların bütünü demektir. Kur’an’da mezhep konusuna gelince, her şeyin bir doğrusu bir de eğrisi bulunduğu gibi, mezheplerin de eğrisi ve doğrusu vardır. Kur’an’ı Kerim’de bu husus Fatiha Suresinde açıkça belirtilmiştir. Birisi dalalet yoluna sapanların mezhebi(yolu), diğeri ise sırat-ı müstekîm olan Peygamber Efendimizin(s.a.v) ve tüm peygamberlerin ve salih kulların mezhebidir, yoludur. Fatiha Suresi 6. ve 7. ayetleri, mealen:”**Bizi (Sırâtal müstekîm’e) doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet (Fatiha,6)**

”Gazaba uğrayanlarınkine ve (VeledDâllîn’e) sapıkların yoluna değil. (Fatiha,7)Kur’an’da zikredilen “sırat-ı müstekîm ” olan doğru mezhep, ehlisünnet mezhebidir.

Ehl-i Sünnet Mezhebi; Kur'an, Sünnet, İcma-i Ümmet(ashabın icması) ve Kıyas-ı fukahadan oluşur. Bu 4 delilden birini reddedenler ise, ehl-i sünnet mezhebinden sayılamaz. Peygamber (s.a.v) Efendimiz Ehl-i Sünnet mezhebi hakkında şöyle buyurdular:- **“Ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır, biri müstesna geri kalanları cehennemlik olacaklardır.”**Bunu duyan Ashab-ı Kiram (Allah Onlardan Razı olsun) sorarlar: **“Ey Allah'ın Rasulü bunlardan, kurtulacak olanlar hangisidir?”** Peygamberimiz (s.a.v.): **“Benim ve ashabımın yolunda gidenlerdir.”** diye cevap verirler.(İbn-i Mace, Tirmizi, Ebu Davud)

Bu yolun dışında kalan mezheplerin kimi sapkın olup, sapkınlıkta fazla ileri gitmeyen bazı Müslüman mezheplerdir. Kimi ise sapkınlıkta ileri gidip küfre düşmüş olan mezheplerdir. Bazıları da kendilerini mezhepsiz sayıp, dalalet mezhepleri ile değil de ehli-sünnet mezhebine karşı amansız bir mücadele vermektedirler. Onlar da Mezhepsizlik Mezhebindedir.

SORU 2: Mealcilerin sorularından biri de şudur: “Bu ümmeti niçin parçalayıp mezheplere bölüyorsunuz?”

CEVAP: Bu ümmeti mezheplere bölüp parçalamak konusuna gelince;

1400 yıldır bir bütün halinde barış ve huzur içinde yaşayan ve sapık mezhep mensuplarına dahi dokunmayan ehli-sünneti bu bid'at ehli mealciler, hem bölüp parçalayarak fitne çıkarmaya çalışmaktalar hem de, kalkıp kendi çıkardıkları fitneyi ehli-sünnet mensubu samimi Müslümanların üzerine atfetmekteler.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN ZAMANINDA MEZHEP VAR MIYDI?

Aziz Kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz(s.a.v) zamanında mezhep yoktu. Çünkü Efendimiz(s.a.v) zamanında bir mesele olduğunda ashab-ı kiram Efendimiz(s.a.v) e gelip sorarlar, o da cevabını verir,

hükümünü bildirir, muhakeme için gelenlerin davalarını neticeye bağlardı.

Şayet sorulan şey yeni, hakkında ayet nazil olmamışsa, Allah'ü Zülcelal'in hükümünü yani vahyi beklerdi. O konuda Allah nasıl hükmetmişse Peygamber Efendimiz(s.a.v)de öyle hükmederdi. Eğer inen ayet açıklamaya muhtaçsa onu izah ederdi.

Ashab-ı Kiramda Peygamber Efendimiz(s.a.v) bir meselede ne demişse onu aynen yaparlardı. Çünkü bu konuda Allah'ü Zülcelal'in kesin emri vardı. ***Peygamber size ne emretti ise, onu alın yapın, neyi de yasakladıysa ondan kaçının.***”(Haşr Suresi,7)

Asr-ı Saadette Resulullah Efendimiz(s.a.v) hayatta iken farklı mezheplerin olması düşünülemezdi.

Peygamber Efendimizin(s.a.v) vefatından sonra, yeni fethedilen yerlerle İslam âlemi genişledi. Ashab-ı Kiramın birçoğu yeni fethedilen yerlere dağıldı. Mesela; Abdullah b.Mesud(r.a) Irak'a, Ebu Musa el Eşari(r.a),İmran b.Hüseyin(r.a),Enes b.Malik(r.a) Basra'ya, Ebu Derda(r.a),Muaz ibni Cebel(r.a),Muaviye(r.a)Ubade b.Samit(r.a),Bilal-i Habeşi(r.a) Şam'a yerleşti. Medinede de, Hz.Ömer(r.a),Zeyd b.Sabit(r.a),Abdullah b.Abbas(r.a),Abdullah b.Ömer(r.a) ve bazı sahabiler kalmıştı.

Her sahabi bulunduğu yerde İslam'ı yaşayarak, hem fıkhi, hem de züht ve takva boyutuyla(tasavvufi) ilim öğretme ve fetva işiyle meşgul oldular.

Ashab-ı Kiram kendilerine sorulan sorulara Kur'an'a müracaat ederek cevap veriyorlar, cevap bulamazlarsa Peygamber Efendimizin(s.a.v) hadislerine müracaat ederek cevaplandırıyorlardı. Eğer orada da bulamazlarsa, Kur'an ve Hadise dayanarak içtihat ederek problemleri çözüyordu. Çünkü her sahabi aynı zamanda Kur'an ve hadisten, sünnetten hüküm çıkarabilme gücüne sahip müçtehit kişilerdi.

Bir yandan Müslümanların dini meselelerine çözüm bulan fetva veren bu güzel insanlar, pek çok öğrencide yetiştirdiler. Ashaptan ders alan Tabiin denilen bu güzide insanlar da çeşitli İslam merkezlerinde bulunuyordu. Ders aldıkları ashaptan duydukları,

kaydettikleri fetvalara göre amel etmişler, Kur'an'da, sünnette sahabenin içtihadında bulamadıkları meselelerde, kendi içtihatlarını kullanmışlardı.

Bu güzide insanlarda pek çok öğrenci yetiştirdiler. Tebeu Tabiin olan bu güzide insanlarda, tabiinin nasıl ki sahabenin fetvalarını topladılarsa, bunlarda tabiinin fetvalarını bir araya getirdiler ve kendileri de fetva verdiler.

Tebeu Tabiin devri başta tefsir ve hadis olmak üzere birçok ilmin tahsil edildiği mümbit ve bereketli zemin olmuş, müçtehit derecesinde pek çok imam yetişmişti.

Fıkhi mezheplerin teşekkülü, Tebe-i Tabiin zamanına rastlar. Gerek sahabe-i Kiramın, gerek Tabiinin, gerekse Tebe-i Tabiinin temel meselelerin dışında kalan teferruatla ilgili meselelerde Kur'an ve Sünnet ışığında yaptıkları içtihatlar neticesinde, aynı konuda farklı fetvalar ortaya çıktı. *Mezheplerin teşekkülünde ayet ve hadislerden başka, örf, adet ve yaşayışında tesiri vardı. Tabiin ve Tebe-i Tabiin'in yaşadığı ülke ve şehirde, örf, adet, sosyal ve iktisadi konularda farklılıklar vardı. Bu farklılıklar mezhep imamlarının içtihatlarına tesir etti.*

Müslümanlar, kendi bölgelerinde yaşayan imamın fetvalarını biliyor, onu tercih ediyor ve ona göre amel ediyorlardı. İşte bu tercih ve taraftarlık zamanla yerini **“gidilen yol”** manasına gelen **“mezheb”**lere terk etti. Müçtehitlerin fazla sayıda olması, birçok mezhebinde ortaya çıkmasına sebep oldu.

Peygamber (s.a.v.) Efendimizin mezhebi Kur'an-ı Kerimde geçen “sırât-ı mustekîm” idi. Zira Kur'an Efendimizin mezhebini Yasin Suresinde şu ayetle ifade etmiştir: **“İnneke leminel-murselîn”** **“Alâ sırâtın müstekîm.”**, mealen: **“(Ey Muhammed) şüphesiz, sen gönderdiğimiz Resullerdensin ve sen en doğru mezhep (sırat)üzeresin.”** Mezhebin Kur'an'daki karşılığı **“sırat”**ır. Sıratın anlamı ise yol demektir. **“Müstekîm”** ise, dosdoğru demektir. Bu iki kelime birleştirilince; **“dosdoğru yol”** anlamı çıkmaktadır. Bundan da şu ifade çıkmaktadır; **“(Ey Resulüm)şüphesiz sen, en doğru mezhep üzerindesin.”** Allah'ü Teâla Kur'an'da(Âl-i İmran

Suresi,31) ayette buyuruyor ki, mealen: **“Ey Resulüm de ki, Eğer Allah’ı seviyorsanız geliniz bana uyunuz ki, Allah’ta sizi sevsin günahlarınızı bağışlasın. Allah affedicidir, Allah merhametlidir.** Bu ayetlerin manası gereğince Rasulullah’ın mezhebi (yolu)sırat-ı müstekîme, yani; Ehl-i Sünnet Mezhebine uymak, her Müslümana farz olmaktadır.

Hadisi şerifleri inkâr edenler bilsinler ki, **“hadis yoktur”** ifadeleriyle şu ayeti de inkâr etmiş olurlar, mealen: **“ İnsanlara açıkla diye Kur’an’ı sana indirdik.”** (Nahl Suresi, 44)

Allah’u Teâlâ’nın Peygamberine; **”Kur’an’ı insanlara açıkla”** emri gereğince Rasulullah(s.a.v)’ın sözleri, Kur’an’ın açıklamaları olan hadis-i şeriflerdir. Kim ki”**hadis yoktur** “diyor ve **”bize Kur’an yeter hadislere gerek yok”** diyorsa, Hz.Ali’nin (r.a.) fetvasına göre o kimseler küfre girmiştir. Hadis-i şerifleri kabul etmeyen bazı sözde naylon din adamları bu kategorinin içine girdiklerini bilmelidir. Allah’u Teâla bir hususta ihtilafa düşüldüğünde onu Allah ve Resulüne götürmemizi buyurmaktadır. Kur’an’da, mealen: **“ Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygambere ve sizden olan emir sahiplerine de itaat edin. Eğer bir hususta ihtilafa düşerseniz Allah’a ve Ahirete gerçekten inanıyorsanız onu, Allah ve Resulüne götürün. Bu hem güzeldir ve hem de netice bakımından daha hayırlıdır.”** (Nisa Suresi 59.)

Peygamber(s.a.v.)Efendimiz dünya hayatında olmadığına göre bir meselenin çözümü nasıl Peygamberimize götürülecektir? Bir mesele Kur’an’da açıkça belirtilmemişse, Kur’an’ın; **“O meseleyi Peygambere götürünüz“** ifadesinden kast edilen mana, Rasulullahın hadisi şerifleri değil midir? Ehlişünnet uleması çözümü hadisi şeriflerde bulurken, neden bu hadis münkirleri kendi kısır akıllarına göre ayetlere anlam verip bilgisizliğin karanlığına davetiye çıkarmaktadırlar? Müctehid âlimler de bu sırat-ı müstakime en doğru bir halde nasıl tabii olunacağı üzerinde içtihat etmişler ve müminlere o en doğru yolu vaaz etmişlerdir. Bu büyük âlimler **“benim çağırdığım yolun(sırat-ı müstekımın) adı Hanefî mezhebi olsun, Şafî mezhebi olsun”** dememişlerdir. O isimleri zamanda ve

daha sonra yaşayan Müslümanlar kullanageldikleri için, zamanla o âlimlerin çalışmalarına o tür isimler verilmiştir.

Ehli Sünnet Mezhebinin anlamı; Peygamber(s.a.v.) Efendimizin yolu demektir. Zira sünnetin anlamı da yol demektir. Mezhep imamları Müslümanları bölmemişler bilakis, inançta tek hak mezhep olan Ehl-i Sünnet Yolunda birleştirmişlerdir. Amelde bazı farklılıklar ise, Rasûlullah(s.a.v)’ın zaman zaman yaptığı amel boyutundaki farklılıklardır. Mezhep imamlarının kendilerinin uydurdıkları hiç bir amel ve itikat yoktur. Bu mezhepler de Kur’an ve sünnete dayanmayan hiçbir mesele yoktur. **Din de tek delil Kur’an değildir. Âlimler için delil dördttür. Bunlar: Kitap, Sünnet, İcma ve Kıyas-ı fukaha’dır. Birini inkâr eden mezhepsiz olur. Ehl-i sünnet âlimleri, dört mezhepten başkasıyla amel etmenin caiz olmadığını ittifakla bildirmişler ve bunda icma hâsıl olmuştur.** (El-Mesail-ül-müntehabatü fir-risaleti vel vesileti).

Fatiha Suresi 6. ve 7. ayetleri, mealen:”Bizi (Sırâtal müstekîm’e) doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet (Fatiha,6)

”Gazaba uğrayanlarınkine ve (VeledDâllîn’e) sapıkların yoluna değil. (Fatiha,7)Kur’an’da zikredilen “sırat-ı müstekîm ” olan doğru mezhep, ehli-sünnet mezhebidir.

Ehl-i Sünnet Mezhebi; Kur’an, Sünnet, İcma-i Ümmet(ashabın icması) ve Kıyas-ı fukahadan oluşur. Bu 4 delilden birini reddedenler ise, ehl-i sünnet mezhebinden sayılamaz. Peygamber (s.a.v) Efendimiz Ehl-i Sünnet mezhebi hakkında şöyle buyurdular: “*Ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır, biri müstesna geri kalanları cehennemlik olacaklardır.* Bunu duyan Ashab-ı Kiram (Allah Onlardan Razı olsun) sorarlar: “*Ey Allah’ın Resulü bunlardan, kurtulacak olanlar hangisidir?*” Peygamberimiz (s.a.v.): “*Benim ve ashabımın yolunda gidenlerdir.*” diye cevap verirler.(İbn-i Mace, Tirmizi, Ebu Davud)

Bu yolun dışında kalan mezheplerin kimi sapkın olup, sapkınlıkta fazla ileri gitmeyen bazı Müslüman mezheplerdir. Kimi ise sapkınlıkta ileri gidip küfre düşmüş olan mezheplerdir. Bazıları

da kendilerini mezhepsiz sayıp, dalalet mezhepleri ile değil de ehlisünnet mezhebine karşı amansız bir mücadele vermektedirler. Onlar da mezhepsizdik mezhebindedir.

Aziz Kardeşlerim!

MEZHEPSİZLERİN AMACI VE HEDEFİ NEDİR?

İslam dünyasının ileri gitmesini istemeyen ve çıkarlarının önüne engel saydıkları ehlisünneti yok etmek isteyen iç ve dış düşmanlar ehlisünnet velcemaat kalesini yıkarak, amaçlarına daha kolay varabilmek için suyu bulandırmaya çalışmaktalar. İlk hedefleri tasavvuf ve evliyaları kötölemek, İslam âlimleri ve onların eserlerini karalamak, mezheplerin Peygamber(s.a.v) Efendimiz zamanında olmadığı propagandasını yapmak ve hadisi şeriflerin Peygamber(s.a.v) Efendimizden 250-300 yıl sonra yazıldığı yalanını yayarak Müslümanların hadisler hakkındaki güveni sarsmaktır. Bu münafıklara; **”hadislerin uydurma olduğuna dair eliniz de ki kaynak ve kanıt nedir?”** diye sorulduğunda sahih bir kaynak gösteremezler. Gizledikleri sahte kaynakları ise; Ehl-i Sünnet yolu düşmanı Mutezile ve Harici Mezhebi kalıntılarından alıntıdır. Öyle ya.. bu adamlar sahabe değil ki bizzat hadis uydurma olayını gözleri ile görmüş olsunlar. Bu münafıklar birinci aşama çalışmalarında başarılı olduklarında ikinci aşamaya geçeceklerdir ki şu durumda da geçmiş bulunmaktalar. İkinci aşamada ise, sahabeler kötülenecek ve onların sanıldığı gibi güvenilir kimseler olmadıkları anlatılacak ve Kur’an’ın da bazı ayetlerinin değiştirildiğini ortaya atacaktlardır. Bu gün bunları kısmen de olsa yapmaktalar. Bu yılanların asıl hedefleri, Kur’an’ın Allah kelamı olmadığı küfrünü kusmalarıdır. İslam’ı yaşayan insanı İslam’dan koparmak onlar için çok pahalıdır. Onun içindir ki bunların öncelikli hedefleri İslam’dan soğutmak, sonra kolayca lokma yapmaktır.

EHL-İ SÜNNET MEZHEBİ DÜŞMANLIĞI YAPANLAR KİMLERDİR?

Kur’an ve Sünnet yolu olan ehl-i sünnetin aleyhinde çalışanlar kimlerdir:

Birincileri; hiç bir şeyden haberi olmayan halktan kimselerdir. Bunlar nefislerinin arzularına tabi olup, dinde kolaylık ve kaçamak arayan cahil kimselerdir.

İkincileri: Bunlar mezhepsizliğin savunucu hocalarıdır. Bunlar kendilerine en doğruyu bilen görüntüsü verebilmek için herkesi, Kur'an hariç her şeyi eleştiren, Kur'an'a ise bilerek yanlış anlam veren, işlerine gelmediği yerde Hadisi şerifleri inkâr eden maşa konumunda olan piyonlardır. Bunlar trafikte ters yola giren sürücü gibidir. Bunlar kendisinin ters yolda olduğunu görmeyip, karşıdan gelen herkesin ters yola girdiğini sanan ayyaş sürücülere benzer.

Üçüncü kategoride olan mezhep karşıtları ise, bunlar hiç bir zaman açığa çıkmazlar. Bunlar hep piyonlarını kullanırlar. Bunlar İslam'a açıktan zarar vermek isteyişten, başarılı olamayanların arkalarındaki virüsleridir. Hristiyan, Siyonist, mason, komünist, ateist Haçlı zihniyeti sahipleri, Bunların İslam'a düşmanlığı daima gizlemişler ama bugün artık aleni olarak İslam düşmanlığını, Kur'an düşmanlığını, Hz. Muhammet Mustafa(s.a.v)düşmanlığını, onun mensubu Müslümanlara onların birliğine, siyasi, ekonomik, kültürel düşmanlığı devam etmektedir..

KUR'AN'I ANLAYABİLMEK İÇİN GEREKLİ OLAN İLİMLER NELERDİR?

Kur'an'ı anlayıp tefsir edebilmek için;

1-ARAPÇA; Kureyş lehçesi üzere mükemmel bir Arapça bilmek.

2-BEDİ' (hayret verici güzellikte olan),

3-BEYAN gibi edebiyat

4-TEFSİR; usulü tefsir,

5-HADİS; ilmi,

6-FIKİH ilmi,

7-NÂSİH(hükümsüz bırakan),

8-MENSUH(hükmü kaldırılmış)gibi şeriata, Kur'an'a müteallik on beş kadar ilim bilmek gerekmektedir.(*Kütüb-ü Sitte*)

Her Arapça bilen, konuşan, yazan âlim değildir. Kur'an'ı kendi kafasına göre yorumlayamaz.

Mezhepler olmasa ne olurdu?

Mezhepler olmasaydı Müslümanların sayıları kadar mezhep olurdu. Herkes Kur'an'dan kendi aklı ve ilmine göre anladığının en doğru olduğunu sanır ve Müslümanlar tam bir kaosa ve büyük bir fitneye düşmekten asla kurtulamazlardı. Okuma yazması olmayan ümmiler ile ilmi az olanlar asla işin içinden çıkamazlar, kendilerinden biraz daha fazla bilen yarım hocalara tabii olurlardı. Bu durum ise, **“Yarım doktor candan, yarım hoca imandan eder”** atasözünü tam olarak gerçekleştirirdi. Bu da mezhepsizlerin arayıp ta bulamadığı bir ortam demektir ki, işte o zaman İslam âlemi diye bir medeniyet kalmaz, yok olup giderdi. Bu da Hristiyan ve Yahudilerin bayramı demektir.

Bir Müslüman dünya ve ahiret kurtuluşunu istiyorsa, dinini ehl-i sünnet âlimlerinin Kur'an ve Sahih hadis-i şeriflere dayalı olan ilmi hallerinden öğrenmeli ve öğretmelidir. Aksi takdirde diğer yollar cehenneme açılan birer dalalet çukurudur...

Aziz Kardeşlerim!

**PEYGAMBER(s.a.v)EFENDİMİZ İÇTİHAT
DERECESİNDEKİ EHL-İ SÜNNET ÂLİMLERİNE
UYMAMIZI EMRETMEKTEDİR:**

“Benden sonra peygamber gelmeyecek, âlimler gelecek, halifeler gelecek, onlara tabi olan bana tabi olur, onlara asi olan bana asi olur.” (Sahih-i Buhari 11.c.181 shf.)

Hadislerin Peygamber(s.a.v) Efendimizden 300 yıl sonra yazıldığı doğru mudur?

Peygamber(s.a.v) Efendimiz Kur'an ilk nazil olduğunda, ayetlerle karışmaması için; **“Kur'an'dan başka benden bir şey yazan onu imha etsin”** buyurmuştu. Daha sonra Efendimiz(s.a.v.), Kur'an-ı Kerimi ezberleyenlerin çoğalması sebebi ile hadis-i şeriflerin de yazılmasını emir buyurdular. Abdullah bin Amr bin As(r.a), her hadisi yazar, Resulullah(s.a.v) Efendimiz buna mani olmazdı. Hatta bazıları: **“Sen her şeyi yazıyorsun. Ama**

Rasulullah'da insandır. Öfkeli iken de söz söyler.” dediler. Abdullah bin Amr bin As(r.a) bu durumu Resulullah'a arz edince, mübarek parmağını ağzına götürüp: ***”Yaz! Allah’a yemin ederim ki, bu ağızdan hak sözden başkası çıkmaz.”*** buyurdu. (Ebu Davud, Hâkim) Şu âyet-i kerime de aynı meal dedir: ***”O, kendisine vahyedilenden başkasını söylemez.”*** (Necm Suresi, 3,4)

1400 yıldır bu kadar devasa âlimler bu konuları bilmiyorlardı da şimdi kolaycılık yapıp İslam’ı içten yıkmaya çalışan bir kaç sözde Prof. mu gerçeği onlardan daha iyi görüyorlar? Mealci, mezhepsiz, sünnetsiz piyonların arkasına takılanların ulaşacağı yer ancak, cehennemdir.

SONUÇ OLARAK; Mealcilere Meshepsizlere soruyoruz:”1400 yıldır müslümanlar dinlerini meallerden mi öğrendiler?””Rasulullah’ın, Ashabın ve Müçtehit âlimlerin açıklamaları olmadan birbirine uymayan Kur’an meallerine rağmen ümmi bir Müslüman sırf mealten dinini nasıl öğrenebilir?

”Madem Kur’an herkesin anlayacağı kadar açıksa, niçin “Tâ Hâ”, “Yâ Sîn” ve “Elif Lâm Mîm’in”ve diğer “HURÛFU MUKATTA’a’nın sırrını bilemezsiniz? 1400 kûsur yıldır İslam âlimleri hep yanıldı da, sizler mi doğruyu keşfettiniz? Bunlar (hâşa) onlardan daha mı iyi Müslümandır? 1400 yıldır hak mezheplerden kimse rahatsız olmadığı halde, bu hususta hiç bir anlaşmazlığın dahi vukuu bulmamasına karşın, bunlar niçin hak mezheplerden rahatsız oluyorlar? ”Maksatları bağcı dövmek mi? ”**Bu, mezhepsizliğin maşalarına sorarız:** ”Sizler, abdest, namaz ve oruç kelimeleri “Kur’an’da geçmiyor” diye abdesti, namazı ve orucu yok mu sayıyorsunuz?” Yok, sayamayacaksınız çünkü Kur’an-ı Kerim’de abdest kelimesinin ifadesi “**vudu’** “, namaz kelimesinin ifadesi”**salât**”tır, orucun ki ise “**savm**“dır. “”**Ya Cenaze Namazına** bu kimseler ne cevap verebilecekler?”” Onun kaç rekât olduğunu ve nasıl kılındığını Kur’an’da bulabilecekler mi? ””Veya Cuma Namazının farzının kaç rekât olduğunu, beş vakit namazın hangi vakitlerde kaç rekât kılınacağını Kur’an’da bulabilecekler mi?” Tabi ki hayır. “Mezhepsizler bu soruların ma’kul bir cevabını

veremeyince hemen çark edip şöyle cevap vermeye kalkarlar ve; **“Bu gibi durumlarda Rasulullah’ın hadislerine bakarız.”** derler. Onlara; **“Her şey Kur’an da varken mezheblere neden gerek duyalım?”** sözleri sözlerini hatırlattıktan sonra şöyle sorarız; **“Hani sizler Kur’an’dan başkasına gerek duymadığınızı hadisi şeriflere inanmadığınızı söylüyordunuz? Niçin çark ettiniz? ”**

Bu kimselerin sözleri birbiri ile çelişince, kendi kendilerinin iddialarını çürütmüş oluyorlar. Evet, her şey Kur’an’da var ama onu ne siz, ne de sizin gibiler göremez. Onu ancak; Allah’u Teâlâ Peygamber(s.a.v) Efendimize açıklanmıştır. Allah’u Teâlâ Kur’an’da Resulüne tabi olmamızı emrederken, bunlar akıllarına ve havai nefislerine tabi olmaktadır. Bunların dinden anladıkları bu mudur? Bu mezhep münkirlerinin kimileri imanın şartlarından kaderi inkâr ediyor, kimileri şefaati inkâr ediyor, kimileri de Allah’ın, geleceği bilemeyeceğini söyleyerek dinden çıkıyor ve insanları da arkalarından cehenneme çekmek istiyorlar. Bu mudur bu sapkınların birliğe beraberliğe çağrıları? Kendi aralarında dahi, yüzlerce mezhebe bölünüp tek mezhep olamazken, bir de kalkıp inançta tek yol olan ehlisünneti mezhebini eleştirmeye kalkıyorlar. Bunların maksatları (Müslümanları Kur’an’da birleştirmek adı altında) Müslümanları parçalayıp, yok etmek değil de nedir? **Cevaplarımız bu soruların içindedir. Anlamak isteyene...**

“Müslümanları mezheplere bölüyorsunuz” diye eleştiren ve dört hak mezhebe tahammül edemeyen MEALCİLER, meshepsizler, yüzlerce Meal Mezhebi kurmaya çalıştıklarının farkındalar mı acaba?

Cenâb-ı Hak, hepimizi müctehit İmamlar vasıtası ile Resûlüllah (s.a.v)Efendimize uyan bahtiyar kullarından eylesin. Selef-i sâlihın düşmanı selefiyecilerden, Ehl-i sünneti kâfir bilen vahhâbilerden, telfik yaparak hak mezhepleri ortadan kaldırmak isteyen mezhepsizlerden, kendilerini dîne değil de, dîni kendilerine uydurmak isteyen reformculardan, müctehid İmâmları beğenmeyip, kendi kafalarına göre ictihad yapmak isteyen naylon müctehidlerden, ashâb-ı kirâma saldıran rafizî meşrepli mezhepsiz

tufeylilerden, İslam düşmanı Siyonist, hıristiyan, mason ve münafıklardan muhafaza buyursun. Hakkı hak, bâtılı bâtıl olarak, sevdiklerini dost, sevmediklerini de düşman olarak tanıtsın. Âmin.

Aziz Kardeşlerim!

Herkese hidayet Allah'ı Tealadandır. Zira **Abdullah bin Deylemî** (r.a) buyuruyor ki:

“...Dînin kaybolmasının başlangıcı, Sünnet 'in terk edilmesiyle olacaktır. Halatın lif lif çözülüp nihâyetinde kopması gibi, din de sünnetlerin bir bir terk edilmesiyle ortadan kalkar.” (Dârimî, Mukaddime, 16)

Dolayısıyla bugün ümmet-i Muhammed olarak, Peygamber Efendimizi ve dolayısıyla Sünneti hafife alan, hatta dışlayan “din projeleri”ne karşı son derece dikkatli ve uyanık olmalıyız. Zira sünnetleri gözden düşürmeye çalışan din âlimi etiketli bazı din tahrifçilerinin, bir adım sonraki hedefinin farzlar olacağı muhakkaktır.

Dolayısıyla bu ahir zamanda sünnetlere daha bir gayretle sarılmamız elzemdir. Zira Hadis-i Şeriflerde buyrulduğu üzere:

“Öyle bir zaman gelecek ki o vakit şu üç şeyden daha kıymetli bir şey olmayacak:

Helâl para, cân u gönülden arkadaşlık yapılacak bir kardeş ve kendisiyle amel edilecek bir Sünnet-i Seniyye.” (Heysemî, I, 172)

“Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar, Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir.” (İ. Malik, Kütübü Sitte, c. 1, sh. 179, No: 1)

“Ümmetinden, hak üzerinde daima üstünlük arzedecek bir hakikat zümresi her zaman bulunacak, Allah'ın emri gelinceye kadar düşmanlardan zarar görmeyeceklerdir.” (Ebu Davud, Tirmizi, Müslim, et-Tac 5/313)

Kur'ân ve Sünnet'in feyzinden uzaklaşıldıkça, kalplerdeki îman nûru zayıflar, -Allah korusun- bir mum ışığı gibi, küçük bir rüzgârla sönüverir.

Değerli Kardeşlerim.

Allah katında Hak din islamdır. Kurtuluş saadet bu dindedir. Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)Allah'ı Zülcelalin âlemlere rahmet olarak gönderdiği son elçisidir. Kur'an son can simididir. İnanan, yaşayan, itaat eden kurtulur. Başka çıkış yok. *وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الْبَنِي إِسْرَءِيلَ أَنْ مَنَعُوا النَّاسَ لِيُتَبَيَّنَ لَهُ الْكِتَابُ الَّذِي وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبَيَّسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿187﴾*

Cenab-ı Hak, dünya âlimleri hakkında: “*Vaktiyle Allah, kendilerine kitap verilen âlimlerden şöyle teminat almıştı: Celâlim hakkı için kitabı muhakkak insanlara açıklayıp anlatacaksınız ve onu gizlemeyeceksiniz. Onlar ise, o söz ve teminatı sırtlarından attılar ve karşılığında biraz para aldılar. Bu ne kötü bir alış-veriştir.*” (Âl-i İmrân suresi, 187)

Allah’u Zülcelâl, kötü âlimleri, ilim ile dünyayı elde edenler diye vasıflandırdı. Ahiret âlimlerini de, huşu ve züht ile vasıflandırmıştır.

لَٰكِنَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْآبِرَارِ ﴿198﴾
وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿199﴾

Cenab-ı Hak, Ahiret âlimleri hakkında da: “*Şüphesiz kitap ehlinde kimi de vardır ki, hakka boyun eğerek Allah’a ibadet ettikleri gibi, size indirilen Kur’an’a da, kendilerine indirilen Tevrat ve İncil’e de iman ederler. Allah’ın ayetlerini birkaç kuruşa satıp dünyalık sağlamazlar. İşte bunlara Rableri katında mükâfatlar vardır.*” (Âl-i İmrân suresi, 198-199)

Peygamber(s.a.v)Efendimizde:

وَقَالَ النَّبِيُّ (صلم): صِنْفَانِ مِنْ أُمَّتِي إِذَا صَلَحُوا صَلَحَ النَّاسُ، وَإِذَا فَسَدُوا فَسَدَ النَّاسُ: الْأَمْرَاءُ وَالْفُقَهَاءُ. “Ümmetimden iki zümre vardır ki, bunlar düzelirse insanlar da düzelir. Bunlar bozulursa insanlar da bozulur. Bu iki zümreden biri idareciler diğeri de din âlimleridir.” (İbni Abdilber ve Ebu Nuaym; İ. Gazali, İhya Ulum.)

هَلَاكَ أُمَّتِي عَالِمٌ فَاجِرٌ وَعَابِدٌ جَاهِلٌ وَشَرُّ الشَّرَارِ شِرَارُ الْعُلَمَاءِ، وَخَيْرُ الْخَيْرِ خَيْرُ الْعُلَمَاءِ
“Ümmetimin helak olması, fâcir âlim ile cahil âbid’in yüzündendir. Şerlilerin en korkuncu, âlimlerin kötüleridir, hayırlıların en hayırlısı ise âlimlerin iyileridir.” (Darimi, Ahvas bin Halim; İ. Gazali İhya, c. 1, sh. 156)

Peki, hangi âlimlere, mürşitlere tabi olalım? Kur’an ve Sünnet ışığında onların sıfatları nelerdir?

1-İlimleriyle amil olacaklar, yâni bilgilerini hayata uygulayacaklar.
2- İlmi Allah rızası için öğrenmiş ve yine Allah rızası için öğretir olacaklar.

3- Muhlis (ihlaslı) olacaklar,

4- Muttaki (takvalı) olacaklar.

5- Müteverri (veralı) olacaklar, şüpheli şeylerden kaçınacaklar.

6-Zalimleri ve fasıkları övmeyecekler, zaruret olmadıkça onların huzurlarına gitmeyecekler.

7-Allah’ın ayetlerini, Peygamberin (s.a.v) Hadislerini ucuza veya pahalıya satmayacaklar.

8-Kur'ana, Sünnete, Şeriata, Ehl-i Sünnet akaidine ve fıkına hizmet yolunda icabında canlarını bile fedaya hazır olacaklar.

9-Ücret ve mükâfatlarını mahlûkattan değil, Cenab-ı Hak'dan bekleyecekler.

10-Dünyada değil, ahirette mükâfatlandırılmalarını ve ücretlendirilmelerini isteyecekler.

11- Selef-i Salih'in yolundan kıl kadar ayrılmayacaklar.

12-Dinde reform, dinde yenilik, dinde değişiklik taraftarı olmayacaklar.

13- Masonluk, Dr. Moon dini gibi İslam dışı sektlere mensup olmayacaklar, onlarla işbirliği yapmayacaklar, onlardan para almayacaklar.

14- Haysiyetli ve vakarlı olacaklar.

15-Emr-i bil Maruf, Nehyi anil Münker görevini yerine getirecekler.

16-Resulullah(s.a.v) Efendimize biatli, rabitalı ve onunla irtibatlı olacaklar. Böyle gerçek âlimlere tâbi olan, onları mürşit ve rehber edinenler Mevla'yı bulur. Sahte ve bid'atçı âlimlere, şeyhlere tâbi olanlar, onları kılavuz edinenler de belâlarını bulur.

Bugün dünyamızda her şeyin nefse, şehvete, şöhrete, menfaate hitap ettiği bir ortamda gerçek Allah dostlarına, ilmiyle amil âlimlere, mürşidi kâmillere her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır. Kurtuluşumuzda, huzurumuzda buna bağlıdır. Rabbim bizleri Sırat-ı Müstakimden ayırmasın. Âmin.

Aziz Kardeşlerim!

Tasavvufu, tarikatları inkâr eden bedbahtlara gelince; Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde

﴿لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا﴾”Sizden her biriniz için bir şariat ve bir yol tayin ettik.”(Maide Suresi,48)buyurur.

Fahreddin Razi ve diğer bazı müfessir âlimler, bu ayeti kerimeyi şöyle açıklamışlardır:”Ey Kullarım! Sizin her birinize iki şeyi vacip ettim. Önce şariat, sonra da tarikat.”manasını vermişler, çünkü “minhac”lûgat itibariyle “münevver bir yol” demektir.

Cenab-ı Hak: اِنِّى اَنَا اللهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنَا فَاعْبُدْنِىْ وَاَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِى ﴿14﴾”Şüphesiz ben Allah’ım. Benden başka hiç bir ilah yoktur. O halde bana ibadet et ve beni anmak için namaz kıl.”.(Taha Suresi,14)

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا﴾ (41) **“Allah’ı çok çok zikredin.”** (Ahzab Suresi,41) diye emir buyurmuşlar.

﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾ (19)

“Allah’ı unuttuklarından dolayı, Allah’ın da kendilerini kendilerine unutturduğu kimseler gibi olmayın. Onlar fasıkların ta kendileridir.” (Haşr Suresi 19) buyurarak, zikir ve fikirden gafil müminleri fasık kelimesi ile tabir ediyor ve uyarıyor.

Yine Cenabı Hak: *“İyi bilin ki, Allah’ın veli kulları için hiçbir korku yoktur. Onlar mahzunda olmayacaklardır.”* (Yunus Suresi,62)

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ (35)

“Ey iman edenler, Allah’tan korkun, Ona (yaklaşmak) için vesileler arayın ve onun yolunda cihad edin. Ta ki muradınıza eresiniz.” (Maide Suresi 35).

“İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın.” (Maide Suresi,2) buyurur.

Tarikat bunu gerçekleştirmek maksadıyla, farz ve vacip ibadetlerin ötesinde bir takım nafilelere, özellikle sünnetlere ağırlık verir. İlk devirde sufiler, kendilerinden daha deneyimli durumda olanlardan yararlanmakla birlikte, bugün bildiğimiz şekliyle teknik manada tarikat kurmuşlardı.

Tarikatların farklı olmasının nedeni insanlardaki meşrep farklılığıdır. Tasavvufta tarikat kavramının kullanılması H.3 ve 4. Asırlarda başlar. Ancak bugünkü anlamıyla bir şeyhin etrafında toplanan müridanın tekke ortamında muhtelif usullerle eğitilmesi anlamına *tarikât*, **Abdulkadir Geylani (k.s) ve Ahmet Rifai (k.s) nin yaşadığı H.6.M.12.asırlarda ortaya** çıkmıştır. Tarikatlar şeriata bağlı olan ve olmayan diye ikiye ayrılır.

Tarikat yolu, yokluk yoludur. Varlık ve benlik yapmak bu yolda yasaktır. Çünkü nefis Allah’ın düşmanıdır. Tarikat yolu, enbiya ve evliya mesleğidir. Bu yola giren kadın ve erkek herkes evliya namzedidir.

Her mesleğin bir okulu vardır. Evliya mesleğinin okuluda tarikattır devamlı zikrullahdır. Kısaca tarikâtı âliye yolu, güzel niyet, güzel itaat, güzel amel, güzel ahlak yoludur.

Tarikatlar, zamanla kollara ayrılarak iyice çoğalmışlardır. Zikri, sessiz, tefekkürî çekenler olduğu gibi, sesli olarak dil ile açıktan çekenlerde vardır. Kimi tarikatlar zikri oturarak, kimide ayakta yapar.

Tarikatlar kurucusu olan şeyhlerin adlarıyla anılırlar. Abdulkadir Geylaninin (k.s) kurduğu **Kadiriye**, Muhammed Nakşibendinin (k.s)

kurduğu **Nakşiyye**, Ahmet Yesevinin (k.s) kurduğu **Yeseviye**, Mevlanın (k.s) kurduğu **Mevleviye**, Hacı Bektaşî Velinin (k.s) kurduğu **Bektaşîye**, Hacı Bayramî Velinin (k.s) kurduğu **Bayramiye**, Şeyh Şabani Velinin (k.s) kurduğu **Şabaniye** tarikatları gibi. Bugünde bu tarikatların bir kısmının kolları devam etmektedir.

Tarikat, insanı Allah'a yaklaştırır ve Allah ile birlikte kılar. Tarikat, insanın Allah için gözünden dökülen yaştır. Gönlündeki nefs-i emmaresiyle savaştır. Tarikat, şeriat gemisine binip denize açılmak ve o enginlerdeki sırları, güzellikleri keşfetmektir. Tarikat, bütün âlemi Yaratanın gözûyle görmek ve bütün mahlûkatı Yaratanından ötürü sevmektir. Kısaca tarikat bütün gönülleri birleştirip Allah' a doğru yürümektir.

Efendimiz(s.a.v)buyurur ki:"Ey Allah'ım, bana seni zikretmede sonra şükretmede ve sana güzel ibadet etmede yardım et." (Ebu Davud/1522; Nesâî/1302; İbni Huzeyme/751; İbni Hibban/2020; Ahmed, V/245)
الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ (28)

"Dikkat ediniz; ancak Allah'ın zikriyle kalpler mutmain olur, rahat bulur/huzura erer." (er-Ra'd Suresi, 28)

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri derki:"Allâh'ın velî kullarını sev, sevgini belli et ve kendini onlara sevdire ki, onlar da seni sevsinler. Allah'ı Teâlâ her gün ve her gece evliyâsının kalbine yetmiş kez nazar eder. Ola ki bir velîsinin kalbinde senin ismine nazar eder de, seni sever ve günahlarını affeder". (Abbâs, Ebû Yezîd, sf. 70; Sehlegî, en-Nûr, sf. 99, 115.)

Allâh'ın affına, rızâsına ve muhabbetine nâil olabilmek niyetiyle, O'nun velî kullarına muhabbet duymak, büyük bir saadet vesilesidir. Lâkin "Ben Allah dostlarını seviyorum." demekle iş bitmez. Bu sevginin, hâl ve davranışlarla ispatlanması zarurîdir.

Hakkın velî kullarına muhabbetin ilk şartı, onlara hürmet ve edep duygularıyla yaklaşmaktır. İkinci olarak da onların hâl ve davranışlarını, hayata bakış tarzlarını, helâl-haram hassasiyetlerini, hak-bâtıl anlayışlarını, hayır-şer telakkilerini, şefkat, merhamet ve cömertliklerini, velhâsıl bütün hissiyat, fikriyat ve muamelatıyla şahsiyetlerini, imkân nispetinde örnek almaktır.

Bu dünyada Allah ile dost olan imanlı gönülleri ise, son nefeste, kabirde, mahşerde, hesapta ve Sıratda da sahibsiz ve hâmişiz

bırakmayacağını müjdeledi. Nitekim âyet-i kerîmede şöyle buyrulmaktadır:

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿63﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْآخِرَةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿64﴾

“Bilesiniz ki, Allah’ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de. Onlar, iman edip de takvaya ermiş olanlardır. Dünya hayatında da ahirette de onlara müjde vardır. Allah’ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun kendisidir.” (Yunus Suresi, 62-64)

Kur’an-ı Kerim’de, Cenâb-ı Hakk’ın rahmetine mazhar olan has kullardan bahsedilirken:

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿63﴾

“Rahmân’ın kulları, yeryüzünde vakar ve tevazu ile yürüyen kimselerdir. Cahiller onlara laf attıkları zaman, “selâm!” der (geçer)ler.” buyrulmaktadır. (el-Furkân, 63)

Mütevâzı mü’min; cömerttir, merhametlidir, temiz bir vicdana sahiptir, hizmet ehlidir.

Bunun içindir ki Hak dostu arif kullar, nefislerine karşı daima teyakkuz hâlinde bulunmuş, en ufak bir gurur, kibir ve enâniyet durumunda derhâl kendi nefislerine haddini bildirmişlerdir.

Bu hususta Hz. Ömer (r.a)’ın şu hâli ne kadar hikmetlidir: Ashâb-ı kirâmdan Zeyd bin Sâbit (r.a) anlatıyor: “Halîfe Hz. Ömer(r.a)’ın üzerinde bir elbise gördüm; on yedi tane yaması vardı. Ağlayarak evime döndüm. Bir müddet sonra tekrar yola çıktım. Yine Hz. Ömer(r.a)’le karşılaştım. Omzuna bir su kırbası koymuş, insanların arasından yürüyüp gidiyordu. Ona hayretle:

«—Ey Mü’minlerin Emîri!» dedim. Bana:«—Sus, konuşma! Sebebinî sana daha sonra anlatacağım!» buyurdu.

Onunla birlikte yürüdüm. Yaşlı bir kadının evine girip suyu onun kaplarına boşalttı. Sonra birlikte Hz.Ömer(r.a)’ın evine döndük. Ona niçin böyle yaptığını sordum. Şöyle buyurdu:«—Sen gittikten sonra yanıma Rum ve Fars elçileri geldi. Bana;“—Allah sana hayırlar, iyilikler versin ey Ömer! Bütün insanlar senin ilmin, fazîletin ve adâletin hususunda ittifak ettiler!” dediler. Onlar yanımdan çıkınca bana, kendimi beğenme duyguları geldi. Ben de hemen kalkıp nefsimi o gördüğün şeyleri yaptım.»” (Muhibbu’t-Taberî, er-Riyâdu’n-Nadra, II, 380)

Nitekim eşsiz bir cihangir olan Yavuz Sultan Selîm Hân, sâhip bulunduğu ihtişama, güce ve cihâna yön veren dirâyetine rağmen, dâimâ nefis engelini aşamamanın dehşeti içindeydi. Lalası Hasan Can'a; dünyevî zaferler netîcesinde nefsine mağlûb olabileceği ve rûhânî hayatının zedelenebileceği endişesi içinde, bir Hak dostunun irşadına olan ihtiyacını, şu mısralarıyla ne güzel ifâde eder:

**Pâdişâh-ı âlem olmak bir kuru kavgâ imiş
Bir velîye bende olmak cümleden âlâ imiş...**

Ashâb-ı Kiram, îmân edip Rasûlullâh(s.a.v)'a biat ederlerken birbirlerine nasihat etmeyi taahhüd ederlerdi. Nasîhatin ehemmiyeti bakımından Allâh Rasûlü -sallâllâhu aleyhi ve sellem:

“Dîn nasîhattir, din nasîhattir, din nasîhattir!” (Buhârî, Îmân, 42) **buyurmuştur.**

Ashab-ı Kiram birbirleriyle karşılaştıklarında ve ayrıldıklarında Asr suresini okuyarak ayrılırlardı. Çünkü bu surede Müslümanlara çok önemli mesaj vardı da ondan.

Ey Rabbimiz! Hak dostlarının gönüllerindeki muhabbet ateşinden bizlere de bir kıvılcım lutfeyle! Mânevî himmetleriyle perverde olduğumuz Hak dostlarının feyizli îkâz, irşad ve nasîhatleriyle istikâmetlenmemizi nasîb eyle! **Âmin!..**

“Ey İman edenler! Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿20﴾

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin.(Kur’an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin.” (Enfal suresi, 20)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿33﴾

“Ey iman edenler! Allah’a iman edin. Peygambere itaat edin. İşlerinizi boşa çıkarmayın” (Muhammed suresi,33)

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

“(Resulüm) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece

bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah'a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinlerki Allah kâfirleri sevmez." (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿69﴾

"Kim, Allah'a ve Resulüne itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, siddiklar, şehitler, Salih kişilerle beraberdir. Bunlarne güzel arkadaşlardır." (Nisa suresi, 69) وَمَا أَلَيْكُمُ الرَّسُولُ فَخْذُوهُ وَمَا نَهَايَكُمُ عَنْهُ فَأَنْتَهُوْا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿7﴾

"Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir." (Haşr suresi, 7)

Peygamber Efendimiz (s.a.v); "Şu üç haslet kimde bulunursa imanın tadını tatmıştır. Allah'ı ve Onun Resulünü herkesten ve her şeyden fazla sevmek. Sevdığını ancak Allah için sevmek. İman ettikten sonra ateşe atılmaktan nefret eder gibi küfre dönmekten nefret etmek." (Buhari, Tecrid-i Sarih 16)

Ayeti Kerimede: Allah'ı unutan ve bu yüzden Allah'nda onlara kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın. Onlar yoldan çıkan kimselerdir." (Haşr Suresi, 19)

Mevlana Celaleddin-i Rumi (k.s) Hazretleri Diyor ki:

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾

"Bilesiniz ki, Allah'ın dostlarına korku yoktur, Onlar üzülmeyecekler de." (Yunus Suresi, 62)

Mesnevî'sinde Hak dostlarının nasihatlerine gönül verilmesi husûsunda şöyle ikazda bulunur:

"Allâh; nebîleri ve velîleri âlemlere rahmet olarak dünyaya göndermiştir. Bu yüzden halka bıkmadan, usanmadan nasihatte bulunurlar. Bu nasihatleri dinlemeyip kabul etmeyenler için de; "Yâ Rabbi! Sen bunlara acı, rahmet kapısını bunlara kapatma!" diye yalvarırlar.

O halde, Müslümanların yeniden dirilişi, yeniden cihana hâkim oluşu ve kurtuluşu için tek yol vardır. O da İslam'a dönüştür. Allah'a ve Resulüne itaattir. Kendi öz değerlerine sahip çıkmaktır.

الْمُتَمَسِّكُ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي لَهُ أَجْرُ مَائَةِ شَهِيدٍ

"Ümmetimin fesada düştüğü bu zor zamanda, sünnetime sarılanlar için yüz şehit ecri vardır." (Taberani, Muhtarul Ehadis, sh. 151)

Fitne ve fesadın çığ gibi büyüdüğü, ahlaki değerlerin sarsıldığı, kardeşin kardeşe, insanın insanla kavgaya tutuştuğu bir zamanda, huzur arayan herkes Kur'an ve Sünnete sarılmak, Dinimize, devletimize,

vatanımıza, bayrağımıza, birlik ve beraberliğimize sahip çıkmak zorundadır.

Kur'an ve Sünnete tam sarıldığımız zaman etrafımızda ne kadar kin, öfke ve zulüm varsa, hepsi birer birer eriyecek, her davranışımız sevgiye dönüşecektir.

Zira sözlerin en güzeli Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim, Yolların en güzeli Resulullah (s.a.v)'in yolu onun sünneti seniyyesi, İşlerin en kötüsü ise sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulup dine sokulan her amel bidat, her bidat sapıklık ve her sapıklık da ateştedir.”(Muslim Cuma: 13, Nesai Cuma: 24)

İnsanların en güzeli de Kur'an ve sünnete sarılan birlik ve beraberlik içinde hayırdan yarışanlardır. Efendimiz (s.a.v); “Kim benim sünnetimi yaşayarak diriltirse, beni sevmiş olur. Beni sevende cennette benimle beraberdir.” (Tirmizi, et-Tac, c. 1, sh. 47)

Aziz Kardeşlerim!

Mustafa İslamoğlunun Abdulaziz Bayındır, İbrahim Sarmış, Mehmet Okuyan, Yaşar Nuri Öztürk, İhsan Eliaçık, Zekeriya Beyaz, M.Nur Doğan v.s. kadim ulemayı avamın huzurunda değilde ilim meclislerinde tartışması gerekiyor.

Bazı iç ve dış mihrakların öne çıkardığı ve gündem yaratmak toplumda algı oluşturmak için gündeme getirdiği, basında yayında TV. Ekranlarında boy gösterdiği insanların kalplerinde kafalarında şüphe tohumları ektiği fitneye sebep olduğu, kendilerini âlim herşeyi bilen, meshep imamlarını, hadis imamlarını, tasavvuf büyüklerini küçük gören kendilerini allameyi cihan zanneden bu kişiler, bu gibi dini meseleri ilim meclislerinde paylaşınsın ki ne kadar doğru söylüyor, o zaman göreceğiz...

Osmanlı cihan devletinin 1683 Viyana bozgunundan sonra bütün Batılı şer kuvvetler Vatikanın öncülüğünde Osmanlıyı, Müslümanları yok etmek, Avrupadan, Balkanlardan, Ortadoğudan, Afrikadan atmak, Orta asya bozkırlarına sürmek, birliğini dirliğini bozmak, inanç ve itikadını bozmak için her çareye başvurmuş milyarlarca para, altın harcamış, elde ettiği Müslüman kisvesindeki vatan haini, kanı bozuk dönmeler, itikadı bozuk âlimleri kullanarak her türlü tahribatıda yapmıştır. 19 ve 20.yüzyılda bu ihanetlerin arkasında Siyonist, Mason, Hristiyan Vatikan ve Patrikhane destekli devletler var. Bunların başında İngiltere, Fransa, Almanya, Rusya ve müttefikleri daha sonra bu bayrağı A.B.D devralarak bugün dünyada özellikle islam coğrafyasında ve bizim ülkemizde oynamaktalar hertürlü törere ve inancımızı, kültürümüzü birliğimizi yıkmaya çalışıyorlar. Şimdi Bu ihanet tuzağına bilerek veya bilmeden düşen.

Cennet vatanımızda fitneden başka birşe yaramayan ilim adamı geçinen zevattan kısaca bahsedeceğim. Daha geniş bilgiyi araştırdıklarında ulaşabilirler.

Cemaleddin Afgani: Aslen şiadır, İran'lıdır. İngiliz casusu olduğu ve mason olduğu tespit edilince Sultan II. Abdulhamid tarafından İstanbul'da hapsedildi. Birçok sapkın fikri yaymış ve Abduh başta olmak üzere birçok sapık talebe yetiştirmiştir. Modernisttir.

Muhammed Abduh: Cemaleddin Afgani'nin talebesidir. Mason olduğu belgelenmiştir. Salih amel işleyen kâfir de olsa cennete gireceğini idda etmiştir. Bu yönüyle diyalogçuların fikir babası sayılabilir. Bütün dinleri bir kabul eder. Eski âlimlere hakaret eder. Fazie helal der, Kuran'ı mahlûk kabul eder. Kadınların açılmasını destekledi. Tıpkı hocası Afgani gibi masonluğu yaydı. Peygamberlerin mucizelerini inkâr eder. Cinlerin varlığını inkâr eder. Kuran'da bulunan her şeyi doğru kabul etmez. Kadir Gecesi gibi mübarek geceleri inkâr etmiştir. Modernisttir.

Reşid Rıza: Mason Abduh'un talebesidir. Dinde reform fikrini yaydı. Kitaplarında Ehl-i Sünnet'e saldırdı. Vahhabiliğe övgüler düzmüştür. Mucizeyi inkâr eder. İsa (a.s.) 'ın göğe kaldırılmadığını öldüğünü idda etmektedir. Cinlerin varlığını inkâr eder. 4 hak mezhebi kabul etmez. İcma-i Ümmet'i inkâr eder. Modernisttir.

Muhammed Esed: Önce yahudi idi, daha sonra müslüman oldu. İlmen yetkin olmadığı halde tefsir yazmıştır. Yazdığı bu tefsir yanlışlarla doludur. Tefsirinde sık sık tahrif edilmiş İncil ve Tevrat'a atıfta bulunmuştur. Kuran'daki kelimelere kafasına göre mana uydurmuştur. Tefsirinde yahudi ve hristiyanlara kâfir dememeye azami dikkat göstermiştir. Kafasına göre bir iman eden tanımını ortaya koymuştur. Modernisttir.

Vehhabiliği kuran, Mehmed bin Abdülvehhab: İngiliz casuslarından, Hempher'in tuzağına düşerek, ingilizlerin (İslamiyet'i imha) etmek çalışmalarına alet oldu. [İngiliz Casusunun İtirafı kitabında, Vehhabiliğin kuruluşu uzun anlatılmaktadır]

Eline geçirdiği, ibni Teymiye'nin Ehl-i sünnete uymayan kitaplarını okumuş, (Şeyh-i necdi) diye meşhur olmuştu. Düşünceleri, ingiliz paraları ve ingiliz silahları karşılığında, köylüler ve Deriyye ahalisi ile reisleri Muhammed bin Süud tarafından desteklendi. İbni Teymiye'nin fikirleri ile Hempher'in yalanlarının karışımına Vehhabilik denir.

Mirat-ül-Haremeyn kitabının basıldığı 1888 senesinde Necd emiri, Abdullah bin Faysal idi. **Mehmed'in babası Abdülvehhab, iyi bir müslüman idi. Bu ve Medine'deki âlimler, Abdülvehhab oğlunun sözlerinden, yeni bir yol tutacağını anlamış, herkese, bununla**

konuşmamasını nasihat etmişlerdi. Fakat Abdülvehhab oğlu, 1738 senesinde Vehhabiliği ilan etti. İngilizlerin siyasi ve askeri yardımları ile Arabistan'a yayıldı. Osmanlı Devletine ihanet ederek birçok masum Müslümanın kanına girdi. Sonunda isyan eden kan dökenlerle birlikte yakalandı idam edildi. Bunlar Tasavvufu, kabir ziyaretini, türbeleri şirk olarak görür. Hicaz bölgesindeki bütün türbeleri yok etmişlerdir. Bugün onların izini takip eden Amerika, İsrail ve İngilterenin kurdurduğu Deaş örgütüde Camileri türbeleri havaya uçurmaktadır.

İhsan Eliaçık: İslam'ı sosyalizmle karıştırarak tahrif etme yoluna gitmiştir. Zekâtın 40 ta 1 değil daha fazla olduğunu idda etmiştir. Mal-zenginlik noktalarında aşırı görüşlere sahiptir. İslam'ın batıdaki kâfirlere "itici" gelen birçok yanını kendince ya yok saymış ya da yumuşatmaya kalkışmıştır. Birçok İslamî esası inkâr etmiştir. Sahabeye hakaret etmiştir. Hz. Osman'a (r.a.) -haşa- bozuldu demiştir. Modernisttir. İstanbul gezi olaylarında enönde rol alanlardandır.

Y. Nuri Öztürk: Hac'cın zamana bağlı olduğunu kabul etmez. Kader ve alinyazısı konularında itikadi sapmalar göstermiştir. "Aklı öndedir" lafzını benimsediği için birçok İslamî esasa tahrif etme yoluna gitmiştir. Kamuoyunca da bilinen birçok sapkın görüşü vardır. Modernisttir.

Bayraktar Bayraklı: Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) saygısı yoktur. Mezhepleri kabul etmez, geçmiş büyük âlimlere kötü konuşur. Mezhep imamlarını bölücülükle suçlar. Kadının mirasta erkeğin yarısını aldığı hükmünü inkâr eder. Ölen kimse için Kuran okumak şirk, demiştir. Kadının başı açık ve erkeklerle birlikte namaz kılabilceğini ve savunur. Kadın erkek tokalaşması caizdir, der. Hz. İsa'nın (a.s.) inişini inkâr eder. Seferiliği inkâr eder. Kabir azabını inkâr eder. Namazları cem etmeyi bütün hayata yaymıştır. Kadının seyahate çıkması için mahrem şartını inkâr eder. Tarikati, tasavvufu şirk sayar. Modernisttir.

İsmail Nacar: Peygamber efendimiz'İN (s.a.v) faziletlerini inkâr eder. Peygamberlerin cesedinin çürüdüğünü idda eder. Modernisttir. Tasavvufa karşıdır.

Muhammed Nur Dogan: Hadisleri inkâr eder, Mezhepleri Kabul etmez,

Hayri Kırbaçoğlu: Hz. İsa'nın (a.s.) ineceğini inkâr eder. Hadislere şüpheyle yaklaşır.

Emine Şenlikoğlu: Mustafa İslamoğlu'nun fıkren talebesidir. Şia sempatanıdır. Mahmud Efendi Hazretlerinin tefsirine hurafe demiştir. Cemaate bağlılığı saçmalık olarak görür.

Mustafa İslamoğlu: Kayseri Develili Tasavvuf ehli Sünni Ahmet hocanın oğludur. Şia sempatizanıdır.Hz.Adem(a.s)ın babası olduğunu söyler. Kadere imanı inkâr eder. Hz. Peygamber'in faziletini inkâr eder. Sahabeye hakaret eder. Kendisini İmam-ı Azam'dan üstün görür. Sahabeyi ve tabiini yahudilere meyletmekle suçlar. Kabir azabını inkâr eder. Hayızlı kadının namaz kılabileceğini, camiye girebileceğini savunur. Afgani'ye hürmet eder. Hz. Peygamber'in birçok mucizesini inkâr eder. Geçmiş büyük âlimlere hakaret eder. İlmen yetkin olmamasına rağmen yazdığı tefsir Muhammed Esed'in tefsirini kötü bir kopyasıdır. Ters ilişkiyi cevaz verir ve bunu da Ehl-i Beyt'e nisbet ederek Ehl-i Beyt'e de hakaret ve iftira eder. Kuran'daki olağanüstü olayları inkâr eder. Maide 33'ü ve Yecüc ve Mecüc'ü tahrif yoluyla inkâr eder. Modernisttir.

Abdülaziz Bayındır: Hz. Peygamber(s.a.v)'in faziletlerini ve Allah dostlarını inkâr eder. Rabıtayı ve (yüzü suyu) hürmetine istemeyi şirk sayar. Tasavvufu ve tarikatları inkâr eder. Şefaati inkâr eder. Sünneti yok sayar.

Alparslan Kuylut: Oy kullanmayı günah hatta şirk olarak görür. İbn-i Teymiye ve İbn-i Kayyim gibi sapıklıkta meşhur kimseleri örnek şahsiyet olarak göstermektedir. Tasavvuf ve tarikatlara şirk gözüyle bakar. Ayet ve hadislerden ziyade nefsiyle konuşur. İlmi ciddiyetten uzaktır.

Bursalı Ahmet Yasin: Sözde Nazım Kıbrisi'nin halifesidir. Adnan Oktar'ı üstad sayar ve onun görüşlerine katıldığını beyan eder.

Süleyman Ateş: Yahudi ve hristiyanların cennete gireceğini idda eder. Cennete girmek için "La ilahe illallah" yeterli "Muhammedur Resulullah" a gerek yok demiştir. Şefaati ve (yüzü suyu) hürmetine istemeyi ve tarikatları şirk olarak görür.

Adnan Oktar: Mehdi olduğunu ima yoluyla idda eder. Yahudi ve hristiyanları Allah dostu olarak görür. Masonlarla içli dışlıdır, masonluğu över. Ayet ve hadisleri tevil yoluyla tahrif eder. Cicişleriyle TV. Ekranlarında islami sulandırır. Müstear ismi Harun Yahyadır.

Ahmet Şahin: Ehl-i Kitapla (yahudi ve hristiyanlarla) amentüde (inanç esaslarında) ittifakımız var, demiştir. Diyalogçudur.

Humeyni: Şiadır. Birçok sahabeye hakaret eder, iftiralar atarlar, kâfir derler. Birçok sapkın görüşleri vardır.

A. Rıza Demircan: Cariyeliği inkâr eder. Kabre sanduka yapmayı şirk sayar. Mezhebler beni bağlamaz, demiştir. Kutlu Doğum Haftasının İslam'da yeri yoktur, demiştir. Hurileri cinsel bir partner olduğunu inkar etmiş, onlar sadece hizmetçidir, demiştir.

İskender Evrenesoğlu: Kendisinin devrin imamı ve müslümanların halifesi olduğunu idda etmiş bununla da kalmamış, Mehdi

ve Resul (peygamber) olduğunu idda etmiştir. Tasavvuf adına ortaya çıkmış, önce Adıyaman cemaatine intisab etmiş daha sonra onları beğenmeyip ayrılmış kendisine vahiy geldiğini kitap vahyedildiğini izhar etmiş, Türkiyeden deli raporu alarak Amerikaya kaçmış, Mihr, TV. Dergi, Nur TV. M.I. P.TV. lerde Amerika ve Avrupanın desteği ve Türkiyede tuzağına düşürdüğü insanların desteğiyle küfrüne devam etmektedir.

Zekeriya Beyaz: Kabir azabını inkâr etmiştir. Tavuktan kurban olur, demiştir. Daha birçok sapık görüşü vardır. İlmi ciddiyetten yoksundur. Modernisttir.

Ali Şeriati: Aslen İranlı bir şiidir. Ancak sapkın görüşleri nedeniyle şiiler tarafından bile kabul görmemiştir. Allah'ı (c.c.) ikiyüzlü bir puta benzetmiştir.

Seyit Kutup: Mezhepsizdir. İlmi yetkinliği olmamasına rağmen yazdığı tefsir hatalarla doludur. Sahabeye hakaret etmiştir. Tasavvuf ve tarikatlara şirk gözüyle bakar. Sosyalist kökenli olduğu için İslam'ı yanlış yorumlamıştır. Seyit Kutup sonradan müslüman olanlardandır. İslam'ı tanıma aşamasındaki bazı sapkın görüşlerinden daha sonra vazgeçtiği ancak bunları düzeltmeye ömrünün yetmediği de söylenir. Sonuçta kitapları birçok sapkın görüşlerle dolu olduğu için okunmaz, görüşlerine itibar edilmez. Eğer şehitse Allah'la onun arasındadır, Allah mubarek etsin. Kitaplarından daha çok aksiyoner yönü onu ünlü yapmıştır.

Mevdudi: Şia sempatizanıdır. Sahabeye hakaret eder. Medeni haklar bakımından kâfirlerle müslümanları bir tutmuştur. İbni Teymiye'den nakiller yapar ve onu över. Peygamberlerin günah işleyebileceğini idda eder. Ancak İslam dünyasında daha çok siyasi ve aksiyoner yönü bilindiği için itibar görmüştür.

Fethullah Gülen: Erzurum Hasankalanın bir köyünde dünyaya gelmiş, Nur cemaatine mensup, Yıllarca vaizlik yapmış, İzmirde Kestane Pazarı Kur'an Kursunda görevliyken, Gizli İstihbarat servisleriyle işbirliği yapmış, C.İ.A.MİT. v.s.Yıllarca Müslümanları Hizmet adı altında yurt içi ve dışında Okullar açtırarak hayır sahibi insanların himmet yardımlarını kullanmış kendisini seven, destek olan Müslümanları hayal kırıklığına uğratmış, Devlet içinde devlet yapılanmasıyla bu vatana ihanet edenlere sessiz kalmış, islama Müslümanlara zulmedenlere değil Müslüman kardeşlerine beddualar etmiş, Amerikaya sığınmış, kafirlerin ekmeğine yağ sürmüştür. Kökeninde Kadir Mısırlıoğlu yazdığı eserinde Dedelerinin Ermeni dönmesi olduğunu söyler. Atalarımız boşuna söylememiş; Katranı kaynatmayla olmaz şeker cinsi bozuk cinsine çeker. Rabbim milletimizi gafletten uyandırсын. Özüne dinine döndersin.

İbrahim Sarmış: Birçok yayınlanmış eseri var işin ehli olmayanların kafalarını karıştıran Sünneti hafife alan. Recmi inkâr eden, Hadisler dinin aslı değildir diyen, Daha önceki görüş ve çalışmalarıyla ters düşen kişi.

Bugün Türkiyemizde ve bazı islam ülkelerinde basında yayında TV. Ekranlarında gündem yaratan islama Kur’ana, Sünnete, Sahabelere, Mesheplere, Tasavvufa saldıranlar aynı zihniyetin mahsulüdürler. Görüşlerini benimsemediği müddetçe bir insanın bu tür sapkın kişilere olan hüsnü zannı onu sapık yapmaz. Eğer bu kişilerin bu düşünceye sahip olmadığını idda ederek savunuyorsa, bunların sapkın düşüncelerini kabul ederek savunmasına nazaran iyidir. Ancak sapık olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Allah son nefeste Ehl-i Sünnet itikadıyla bu dünyadan göçmeyi nasib eylesin. (Âmin!)

Müslüman Âlim birbiriyle arenaya çıkmış nesneler gibi seyirciler önünde Kör dövüşü yapmaz. Siz Müslümanları Birşey bilmeyen guruhmu sanıyorsunuz, Âlim; Kürsüsüne çıkar veya kitaplar yazar insanlara Bildiklerini aktarır Okuyan veya dinleyende Onu Kur-an Ve Sünnet süzgecinden geçirir ya onunla ya amel eder, yada etmez.

(Ebu Bekir Sifil ve İhsan Şenocak hoca efendiler, D.İ.Bşk.Din İşler Y.Krl. Bunların görüşlerine Reddiyelerine bakabilirler.)

KALBİ TEYAKKUZ

Aziz Kardeşlerim!

Peygamber (s.a.v) Efendimiz, “*Sözlerin en güzeli Allah’ın Kelâmı, yolların en doğrusu, en güzeli ise Muhammed’in yoludur.*” (Buhârî, Tefsîr 34/2, 111/2; Müslim, Cum’a 43.)

“*Kim sünnetimi ihyâ ederse beni seviyor demektir. Kim de beni severse, Cennet’te benimle beraberdir.*” buyurarak. Hem sünneti yaşatma emri vermiş, hem de sünnetine sarılmayı kendisiyle ilişkilendirmiştir. (Tirmizî, İlim 16.)

Tasavvuf yolunda zâhir ve bâtınını ikmâl etmiş ve kalbî merhaleler kat ederek davranış mükemmelliğine ulaşmış bulunan Hak dostları, “*veresetü’l-enbiyâ*” tâbiriyle ifâde olunan bir şerefe nâil olmuş bahtiyarlardır. Onlar, nebevî irşad ve davranış mükemmelliğinin zamanlara yayılmış zirveleridir. Yâni onlar, Peygamber(s.a.v)Efendimiz ve onun ashâbını görme şerefine nâil olamayanlar için fiilî ve müşahhas rehberlerdir.

Hadis-i şerifte buyrulur:“(Zâhir ve bâtınını ikmâl etmiş, ilmini irfân hâline getirmiş) âlimler, peygamberlerin vârisleridir.” (Ebû Dâvud, İlim, 1)

Cenâb-ı Hakk’ın Rahman ve Rahîm esmâsının kesif tecellilerine nâil olan bu kâmil müminlerde merhamet ve şefkat bir tabiat-i asliyye hâlinedir. Yine bu sâlih müminler “nefsî, nefsi” hodgamlığından kurtulup, “ümmeî, ümmetî” diğergamlığına nâil olarak bir irşad ömrü yaşarlar. Onların irşad ömürleri fânî cesetlerinden sonra da devâm eder. Onlar, nefislerini ıslah netîcesinde rûhlarını köprü olarak kullanıp ilâhî vuslata nâil olanlardır ki, ümmetî de bu yoldan geçirerek Rabb’e ulaştırmanın gayreti içinde olurlar. Onlar, kurtuluş bekleyen kitlelerin muallimleridir. Allâh ve kulları huzûrunda bir cemaatin mes’ûliyetini vicdanlarında taşıyan kahramanlardır.

Hak dostlarının ikâz ve nasihatleri, Allâh Rasûlü’nün sohbetlerinden birer akistir. Zîrâ mânevî istifâdenin merkezi odur. Rûhî heyecanlarla dolu sohbet, ikâz ve nasihatler, hep o merkezden teselsülen naklolunan parıltılardır. Hak dostlarının böyle meclislerini ganîmet bilmelidir ki, onlar Hazret-i Peygamber (s.a.v)’in yirmi üç senelik nübüvvet hayatını kavlen (söz), fiilen ve hissen ümmete aksettiren örnek şahsiyetlerdir. Cenâb-ı Hakk’ın katında onların sâhip bulunduğu kıymet ve mazhariyet bir hadîs-i kudsîde şöyle ifâde buyrulur:

“Her kim benim velî bir kuluma düşmanlık ederse, ben ona karşı harb ilân ederim. Kulum, kendisine emrettiğim farzlardan daha sevimli herhangi bir şeyle bana yakınlık sağlayamaz. Kulum bana (farzlara ilâveten işlediği) nâfile ibâdetlerle de durmadan yaklaşır; nihâyet ben onu severim. Kulumu sevince de ben onun (âdetâ) konuşan lisânı, akleden kalbi, işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Benden ne isterse, mutlaka veririm, yardım istediğinde yardım ederim, bana sığınırsa onu korurum...” (Buhârî, Rikâk, 38; Mecmau’z-Zevâid, II. 248)

Hak dostu, ışığın etrâfında dönen kelekler gibi Mevlâ muhabbetiyle irâdesiz hâle gelmiştir ki artık Mevlâ onun gören gözü, işiten kulağıdır. Hakk’ın aşk ve muhabbetinin tecellisi altında olduğu için, merccek altında bir kağıdın yanması gibi nefsanî temâyüller onda ömrünü tüketmiştir. Böylece nûrânî bir câzibe merkezi hâline geldiğinden diğer insanlar da irâdî veya gayr-i irâdî onları sever ve gönülleri onlara doğru akar. Onların ikâz ve nasihatleri rûhlara merhem ve şifâ olur.

Bu ulvî ufka ve mânevî dirâyete nâil olan Hak dostlarının ikâz, irşad ve nasihatleri, ilmiyle âmil olmayan kimselerin nasihatlerine nazaran gâfil gönüllerin uyandırılmasında daha büyük bir kıymet ve tesire sâhiptir.

Bu itibarla onların feyizli nasihatlerini bulunmaz bir nîmet bilmeli ve bu şuurla onların ruhlara huzur bahşeden irşadlarına, samîmiyet ve muhabbetle gönül vermelidir. İşte Hak Dostları'nın ebedî saâdet yolunu aydınlatan istikâmet kandilleri mevkiindeki bu nasihatlerinden birkaç misâl:

Hasan-ı Basrî -kuddise sirruh-‘tan:(d. 642, v. 728)

Ey Âdemoğlu! Gerçek mümin ihsân sâhibi bile olsa yine de korku üzere sabahlar. Zaten ona da bu yaraşır. Mümin akşama yine aynı korku ile kavuşur. Evet, o her zaman şu iki korku arasındadır.

1. Geçmiş günahlar. Bu günahları sebebiyle Cenâb-ı Hakk'ın kendisine nasıl muâmelede bulunacağını bilemez...

2. Gelecek hayâtı. Nasıl bir hayat sürecektir; son nefesi nasıl verecek? Bu soruların cevaplarını devamlı tefekkür eder.

Ey İnsanlar! Şu hakîkati idrâk ederek sâlih amel işleyin. Allâh ve Rasûlü yaptığınız işleri görmektedir. Siz, birgün gizliyi ve âşikârı bilen Allâh'a döndürüleceksiniz. İşte o gün yaptıklarınızı tek tek size haber verecektir.

Sizler kalplerinize çok dikkat edin. Onları devamlı Allâh'ın zikri ile yenileyin. Zirâ kalp çabuk paslanır. Nefislerinizi de dizginleyin. Çünkü o çok azgındır. Eğer siz nefislerinizin kötü isteklerine mâni olmazsanız, o bir gün sizi korkunç bir uçuruma yuvarlar.

Kendi ayıplarınız dururken başkalarını ayıplamaktan vazgeçmedikçe kâmil îmân sâhibi olamazsınız. O hâlde, başkalarının ayıplarına bakmadan evvel kendi ayıplarınıza bir göz atın; onları düzelterek işe başlayın!

Ey insanlar! Kur'ân-ı Kerîm, müminler için şifâ, müttakîler için rehberdir. Kim O'na uyarsa, hidâyete erer ve doğru yolu bulur. Ondan yüz çeviren bedbaht olur ve felâketlere sürüklenir.

Ey Âdemoğlu! Unutma ki tek başına ölecek, tek başına dirilecek, tek başına hesaba çekileceksin!..

Malik Bin Dinar -kuddise sirruh-‘tan:(v. 748)

Şu iki şey hâriç dünyâda safâ kalmadı:

1. Kardeşlerle karşılaşmak ve onlarla sohbet etmek,
2. Teheccüd namazına kalkmak ve onda doya doya zikir ve Kur'ân ile meşgûl olmak.

Cafer-i Sâdik -kuddise sirruh-‘tan:(d. 699, v. 766)

Bir sâlih amel işleyince onu gözünde küçültesin ve gizli tutasın. Çünkü küçük görürsen seni ucuba (kendini beğenmeye) götürmez. Gizlersen, eksiği tamam olur yani fazîleti artar. Acele edersen, o sâlih

amele bir an önce kavuşmuş olursun. Zira nefis zaafa kapılıp onu geciktirebilir veya seni ondan vazgeçirebilir.

Mümin kardeşine âit sevmediğin bir şey duyarsan, ısrarla onun bir mâzeretinin olabileceğini düşün. Bulamazsan, belki benim anlayamadığım bir özrü vardır de ve ayıbını setret!

Süfyân-ı Sevrî -kuddise sirruh-‘tan:(d. 713, v. 777)

İlim tahsili, Allâh’a karşı ittikâ sahibi olmak, emirlerini yerine getirmek ve O’ndan korkmak için yapılmalıdır. İlmin fâzîlet bakımından üstün oluşu, anlatılan yüce duygulara insanı sahip kıldığı içindir. Böyle olmasaydı, o da diğer eşyalar meyânında sayılırdı.

Horasan’a gidip tebliğde bulunmak; Mekke’de mücâvir olmaktan (orada ikâmet etmekten) senin için daha kazançlıdır.

İlim için ilk gerekli şart; onu bulma yollarını aramaktır. Bulunca ve ilmi elde edince de amel gelir? Sonra sükût ve tefekkür... Daha sonra kâinâta ibret nazarı ile bakış...

İmâm Gazzâlî -kuddise sirruh-‘tan:(v. 1111)

Oğlum! Şu üç ibâdetinde mutlak sûrette kalbini teyakkuz hâlinde bulundur, aklın ve kalbin başka yerde olmasın! Bunlar, Kur’ân-ı Kerîm okurken, Rabbini zikrederken ve namaz kılarırken. Bu üç hâlde bir an bile aklını ve gönlünü başka yere verme. Allâh’ın huzurunda olduğunu unutma! Yoksa yönünü kibleye çevirip de, aklın başka şeyler peşinde olursa, bunun değeri zaafa uğrar. Yönünü İslâmiyyetin doğduğu ilk mâbed olan Kâbe’ye, kalbini de Hazret-i Allâh’a bağla! Ayrıca âriflerden olmak istersen; sükûtun fikir, bakışın ibret ve dileğin tâat olsun. Zîra bu üç haslet, âriflerin alâmetidir.

Oğlum! Kul borcundan son derece sakın! Bir kuruş borç yüzünden, kabul olmuş pek çok ibâdetin sevabı gider. Rasûl-i Ekrem -*sallâllâhu aleyhi ve sellem*-, borçlu olarak ölenlerin namazını kılmazdı. Bundan maksadı, zengini merhamete getirip alacağını bağışlatmaktı. Mümin, borç yaparken fuzûlî yere borca girmez. Lâkin zarûreten borçlanırsa ve ödemek niyetiyle alırsa, Allâh Teâlâ ona yardımcı olur. Hattâ ödemenin gayreti içinde olup da borcunu ödeyemeden ölürse, kıyamette de Allâh yardımcısı olur.

Belâya da şükretmek lâzımdır. Çünkü küfür ve günahlardan başka belâ yoktur ki, içinde senin bilmediğin bir iyilik olmasın! Allâh, senin iyiliğini, senden daha iyi bilir. Şer zannettiğin çok şey vardır ki senin için hayırdır. Hayır zannettiğin çok şey vardır ki senin için şerdir. En selâmet yol ilâhî takdîre râzî olman, her hâlde “şükür” diyebilmandır.

Oğlum! Son derece dikkat edeceğin bir cihet varsa, o da kimler ile düşüp kalktığındır. Şunu iyi bil ki bir sepet sağlam elma, içindeki bir çürük

elmayı sağlama çıkartamaz. Fakat bir çürük elma, hepsini çürütür. Bunun için dâima sâlihlerle düşüp kalk!

İyi arkadaş, gül yağı satana benzer, ya satın alırsın, ya o sana biraz sürer veya hiç olmazsa yanında bulunduğun müddetçe güzel koku taşırsın. Kişi sevdikleri ile berâberdir. Dünyada kimi sever ve kim ile düşüp kalkarsan kıyamette onunla haşrolunursun. O halde ilmi ile amel eden âlimlerin ve sâlihlerin sohbetine devam et!

Oğlum! Hayatta her şey Allâh'ın taksimi iledir. Allâh; kimini zengin, kimini yoksul, kimini sağlam, kimini sakat, kimini âlim ve kimini câhil kılmıştır. Dünyanın düzeni ancak böyle sağlanır. Kendinden düşük kimseleri gördüğün vakit, böbürlenip onları hakîr görme! Sen onların yerinde, onlar da senin yerinde olabilirdi. İşte bunu düşünerek yoksullar ile arkadaş ol! Onlara karşı dâima alçak gönüllü olmaya çalış! İnsanlık ve İslâmlık vakârını koru! Saadet ancak böyle elde edilir. Dünya ve âhirette huzur istersen, kimseyi incitme! Senden gencini gördüğün vakit; *“Bunun günahı benden az”*, senden yaşlısını gördüğün vakit; *“Bunun sevabı benden çok, bilmediğim tarafları ile benden daha fazîletlidir”* düşüncesi ile onlara bak! Bir âlim gördüğünde; *“Bunun ilmi var, kendisini kurtarır”*, senden câhilini gördüğünde; *“Bu bilmez, Allâh onu bağışlar”*, diye düşün! Hattâ bir kâfir gördüğün vakit, son nefes belli olmadığından; *“Allâh Teâlâ buna hidâyet nasip ederse, bütün günahları bağışlanmış ve tertemiz olarak ilâhî huzura çıkabilir. Acaba benim son nefesim ne olur?”* diye âkîbetini düşün! Kendini ne kadar tanır ve ne kadar düşük görürsen, Allâh katında o nispette mevkî kazanırsın.

Oğlum! Elinden geldiği kadar din kardeşlerinin ihtiyaçlarını karşıla! Zîra Rasûl-i Ekrem -sallâllâhu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

“Kim dünyada mümin kardeşinin bir ihtiyacını giderirse, Allâh Teâlâ da onun bir ihtiyacını giderir.” (Buhârî, Mezâlim, 3)

Diğer bir hadis-i şerîfte Rasûl-i Ekrem -sallâllâhu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuşlardır:

“Kim bir müslümanın ayıbını örterse, Allâh Teâlâ da dünya ve âhirette onun ayıbını örter.” (Müslim, Birr, 72)

Aklı olan kimse nefsin her gün muhâsebe edip ona demelidir ki:

“- Ey nefsim! Benim sermayem ömrümdür. Ömrüm gidince bütün sermayem gider ve artık kâr ve kazanç sona erer. Fakat bu başlayan gün, yeni bir gündür. Allâh Teâlâ bugün de bana ömrümü bağışlayarak ikramda bulundu. Eğer benim ölmemi takdir etmiş olsaydı, elbette bir günlüğüne de olsa geri gönderilip burada devamlı sâlih ameller ve çeşitli hayırlarda bulunmayı temennî edecektim. Şimdi kabûl et ki öldürüldün ve geri

çevrildin. O hâlde bugün günah ve mâsiyete kat'iiyen yaklaşma ve sakın ola ki bu günün bir ânını bile boşa geçirme. Zîrâ her nefes, paha biçilemeyen ve geri gelmeyen bir nîmettir.

İyi bil ki bir gün, gece ve gündüzü ile yirmi dört saattir. Kıyâmet günü insanoglunun önüne her gün için yirmi dört tâne kapalı kutu getirilir. Kutunun birini açıp, o saatte yaptığı amellerin mükâfâtı olarak, içinin nûr ile dolu olduğunu görünce, Allâh'ın lutfedeceği mükâfâtı düşünerek kul öyle sevinir ki, bu sevinci cehennem halkı arasında paylaşılsa, cehennemin acısını duymaz olurlardı. İkinci kutuyu açtığında, bundan karanlık ve pis kokular çıkar ki, bu da isyân ile geçirdiği saattir. Buna da öyle üzüldür ki, eğer bu üzüntü cennet halkına dağıtılsaydı kederlerinden cennetin zevkini kaybederlerdi. Üçüncü bir kutu daha açılır ki içi tamâmen boştur. Bu da uyku veyâ mübah şeylerle geçirdiği saattir. Fakat küçük bir hayrın ecrine dahî şiddetle ihtiyâç duyulan o günde, imkânı olduğu hâlde büyük bir kazancı kaybeden tüccarın hasreti gibi ve belki çok daha fazla yanar ve o saati boşa geçirmesinin acısıyla kıvrılır. Bu kadar hasret ve aldanma sana kâfidir.

O hâlde;

Ey nefsim! Fırsat eldeyken sandığını iyi doldur, sakın boş bırakma. Tembelliğe düşme, sonra yüksek derecelerden düşersin.”

Allâh'ım! Ömrümüzü saâdetle sona erdir. Rızâ-yı ilâhiyyene ve Cemâlullâha nâiliyyet nasîb eyle! Sabah-akşam bizi âfiyetten ayırma! Takvâyı bize azık kıl, tevekkül ve güvenimizi sana yönelt! Bizi hak yolda sâbit kıl! İbâdete lâıyk ancak Sen'sin. Sen'i noksan sıfatlardan tenzîh ederim. Sana lâıykıyla kulluk edemediğim için zâlimlerden oldum.

Hamd, âlemlerin Rabbi Allâhu Teâlâ'ya; salât ü selâm, Fahr-i Cihân Efendimiz Muhammed Mustafâ'ya olsun!

Feridüddîn Attar -kuddise sirruh-'tan:(d. 1119, v. 1220)

Seni incitenlerin özürlerini kabul et. Halkı inciteni Allâh sevmez. Böyle bir huy dindar birine yakışmaz. Sitemle bir kalbi yaralayan, o yarayı kendi vücûdunda açmış olur. Kendi ayıbını görebilenlerin ruhlarında bir kuvvet belirir.

Ahmaklığın alâmeti şunlardır: Kendi ayıbını görmeyip de başkalarının kusurunu aramak. Gönlüne cimrilik tohumu saçtığı hâlde cömertlik ummak.

Ahlâkı ile halkı hoşnut etmeyen kimsenin Allâh katında hiçbir değeri yoktur.

Hastaları ziyâret et, çünkü bu Peygamber sünnetidir. Elinden gelirse susuzları suya kandır. Meclislerde insanlara hizmet et. Yetimlerin hâl ve hatırlarını sor ki, Allâh seni azîz eylesin. Çünkü yetimin bir anlık

ağlaması bile, arş-ı âlâyı titretmeye yeter. Bir yetimi ağlatan zâlim, cehennem ateşine odun olur. Hasta bir yetimi sevindiren, kendisi için cennet kapısını açmış olur.

Allâh yolunda ne verirsen, öz malın odur. Geri kalanın hesâbı vardır.

Yâ Rabbî! Sen'in esrârının tecellî ettiği evliyâullâhın, hikmet ve feyz dolu gönül ikliminden, bizlere de hisseler nasîb ve müyesser eyle! Âmin!

KALBİ SELİM

Aziz Kardeşlerim!

Bir filin içine milyonlarca karınca konulsa yine de dolmaz. Lâkin filin hayâtîyetini temin eden organlar, bir karıncanın, hattâ ondan daha küçük canlıların içinde de var. Rabbimiz'in ilim, kudret ve sanatı ne kadar da muazzam!..

Cenâb-ı Hak, mahlûkâtında sergilediği ilim, hikmet ve kudretiyle, hem Zât'ının yüceliğini, hem de insanın âcizliğini hatırlatıyor.

Meselâ Allâh'ın yarattığı bir koyun, ot yer, su içer; süt olur. Fakat bir insan, en yüksek teknolojiyle bir fabrika kursa, bir taraftan ot, bir taraftan su verse, yine de bir koyunun sütünü îmal edemez.

Velhâsıl, kâinattaki her zerre, kendisini yaratan Cenâb-ı Hakk'ın yüceliğinin şâhidi...

Muhabbetin en büyük göstergesi, fedakârlıktır. Herhangi bir insanın şahsî bir menfaati, gecenin bir yarısında kalkmasını îcâb ettirse, o kimse ne yapıp eder, o saatte muhakkak uykusunu bölüp kalkar. Cenâb-ı Hak da biz kullarını, seher vakitlerinde buluşmaya davet ediyor. Âyet-i kerîmede:

كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾

وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾

“(O müttakî kullar) geceleri pek az uyurlardı, seher vakitlerinde de istiğfâr ederlerdi.” buyuruyor. (ez-Zâriyât, 17-18)

Demek ki ilâhî af kapılarının açıldığı seherler, Rabbimiz'e muhabbetimizin de test edildiği müstesnâ lûtf vakitlerindendir.

İlâhî hikmetler dershânesi olan şu imtihan âleminde, Rabbimiz, biz kullarını hakîkate ulaştıracak birçok vesîleler lutfetmiştir. Birer hidâyet rehberi olan ilâhî kitaplar, peygamberler ve evliyâullâh, dâimâ insanlığı hak ve hakîkate sevk ederek Cenâb-ı Hakk'ın **“cennet dâvetine”** elçilik yapmaktadırlar. Zîrâ Rabbimiz:

وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

“Allah esenlik yurduna çağırır ve dilediğini doğru yola iletir.” Allâh, kullarını Dâru's-Selâm'a (saâdet yurdu cennete) dâvet ediyor...”

buyurmaktadır. (Yûnus Suresi, 25) Tabî ki her dâvetin bir kabûl şartı, her nîmetin de bir bedeli vardır. Rabbimiz bu bedelin ne olduğunu, diğer bir âyet-i kerîmede şöyle beyân buyurmaktadır:

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾
إِلَّا مَنْ آتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

“O gün, ne mal fayda verir ne de evlâd. Ancak Allâh’a kalb-i selîm (temiz bir kalb) ile gelenler (o günde fayda bulur).” (eş-Şuarâ, 88-89,

Kalb-i selîm, mâsivâdan arınmış ve mücellâ bir ayna gibi Hakk’ın cemâlî sıfatlarının tecellîgâhı hâline gelmiş bir kalbdır. Hak Teâlâ, kulunun kalbinde cemâlî sıfatlarının tecellîlerini görünce onu sever ve ondan râzı olur.

Rabbimizin cennet dâvetine ve ihsân edeceği sonsuz mükâfatlara lâayık olabilmek için mâsivâdan uzaklaşıp kalben Hakk’a yönelmek şarttır. Zîrâ Rabbimiz, bizden ilâhî tecellîgâh olan bir gönül, yâni kalb-i selîm istiyor.

Hz. Mevlânâ(k.s)’nın *Mesnevî*’sinde bir kıssa vardır:

Hz. Yûsuf(a.s)’a çok uzak diyarlardan, yüreği muhabbetle dolu bir dostu gelip misâfir olur. Onlar, çocukluktan beri samîmî birer dostturlar. Ahbaplık ve dostluk yastığına beraberce yaslanmışlardır. Hz.Yûsuf(a.s), bir müddet onunla sohbet ettikten sonra nükteli bir tarzda:

“Söyle bakalım dostum, bize gittiğin yerlerden ne hediye getirdin?” der.

Misâfiri, bu istek karşısında çok mahcûb olur ve ne diyeceğini bilemez. Ardından, hissiyâtını şu samîmî ifâdelerle dile getirir:

“Sana armağan getirmek için, şu fânî âlemde birçok şeye nazar ettim. Fakat hiçbirini gözüm tutmadı, hiçbirini sana lâayık göremedim. Bir kırıntı büyüklüğündeki altın parçasını bir altın yatağına veya bir damlayı bir denize nasıl armağan olarak götürebilirdim ki? Senin güzelliğine denk olacak hangi tohum vardır ki bu Mısır ülkesinin ambarında bulunmasın? Sana getirilecek hediye ancak senin güzelliğinin bir eşi, bir benzeri olmalıdır. Bu yüzden ben de çâresiz, sana gönül nûru gibi tozsuz, lekesiz, parlak bir ayna getirip sunmayı lâayık gördüm.

Ey güneş gibi gökyüzünün nûru olan Yûsuf! Sana gönül nûrundan bir ayna getirdim ki, ona baktıkça kendi güzelliğini görüp hayrân olasın. Onda güzel yüzünü gördükçe, Rabbin sendeki cemâlî tecellîlerini seyredesin ve beni de hatırlayasın.”

Misâfir bunları söyledikten sonra koltuğunun altından bir ayna çıkarır ve Hz.Yûsuf(a.s)’a takdîm eder.

Hız. Mevlânâ(k.s) buyurur:

*“Varlığın aynası nedir? Varlığın aynası yokluktur. (Şunu iyi bil ki, **sen çıkınca aradan, kalır seni yaratan!**) Ey Hak âşığı! Eğer ahmak değilsen, Hakk’ın huzûruna yokluk götür.*

Göklerdeki bulutların, deryâlardaki suların kendi renkleri yoktur. Onları renkten renge koyan, semâdaki Güneş’tir. Mârifet, kesretten vahdete intikâl edebilmek ve Hakk’ın rengine boyanabilmektir.

Sen de nefsânî arzulardan sıyrıl, yokluğa, yâni hiçliğe er! Zîrâ her ilâhî tecellinin kemâli, hiçliğe vâsıl olduktan sonra başlar...

Cenâb-ı Hakk’ı dost edinmek istersen, şunu iyi bil ki, dostların yanına eli (ve gönlü) boş gidilmez. Dostların yanına eli boş gitmek, değirmene buğdaysız gitmeye benzer. Cenâb-ı Hak mahşer gününde kullarına:

«Kıyâmet günü için ne hediye getirdiniz?» diye soracak ve ardından şöyle buyuracak:

«Sizi ilk yarattığımızda olduğu gibi, eli boş, azıksız olarak, tek başınıza ve muhtaç bir hâlde geldiniz. Haydi söyleyin, kıyâmet günü için ne hediye getirdiniz? Yoksa sizde dünyâdan âhirete dönmek ve Allâh’ın huzûruna çıkmak ümidi yok mu idi? Kur’ân’ın kıyâmet hakkındaki haberleri, size boş mu görünmüştü?»

Ey ahsen-i takvîm, yâni en güzel vasıfta yaratılan insan! O dostun kapısına böyle boş bir gönülle nasıl ayak atıyorsun?

Bu fânî âlemde azıcık olsun uykuyu, yemeyi-içmeyi azalt da Hak ile buluşacağın zaman için bir hediye hazırla!”

Kula düşen, ilâhî azamet ve kudretin sonsuzluğu karşısında hiçlik ve acziyetini idrâk edebilmektir. Zîrâ Rabbimiz, her şeyin yaratıcısı ve sâhibidir. Dolayısıyla O, her varlıktan müstağnîdir. O’na götürülebilecek hiçbir hediye yoktur ki O’nun sonsuz hazînesinde bulunmasın. O, hüsn-i mutlaktır; bütün güzelliklerin menşeidir. Bu yüzden varlıklar içinde en güzel ve kıymetli şey, Hakk’ın güzelliğine ayna olabilecek kadar saf ve berrak bir “kalb”dir. Cenâb-ı Hakk’a götürülmeye en lâıyk hediye, Rabbimizin bizden istediği “kalb-i selîm”dir. Şâir ne güzel söyler:

Sanma ey hâce kim senden zer ü sîm isterler

Yevme lâ yenfe’u’da kalb-i selîm isterler

İşte böylesine kıymetli olan kalbi, fânî ve gelgeç sevdâlara esîr etmek kadar fecî bir gaflet düşünülebilir mi? Hakk’ın rızâsına vuslatın yegâne bedeli olan kalbi, mâsivâ ile kirletmekten daha büyük bir felâket olabilir mi?

Kalb-i selîm, içinde îman nûrunun ışıldadığı, berrak ve billûr bir fânus gibidir. Mü’min, kalbindeki bu nûr ile, doğruyu eğriden, hayrı

şerden, hakkı bâtıldan, helâli haramdan ayırt eder. Nitekim rikkat-i kalbiyye sâhibi, gözü yaşlı ve duygulu bir sahâbî olan Vâbisa İbni Ma'bed -*radıyallâhu anh-*, bu hâlin güzel bir misâlidir. Bu mübârek sahâbî şöyle anlatıyor:

Birgün Rasûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem-'in huzûruna varmışım. Bana hitâb ederek:

“İyiliğin ne olduğunu sormaya mı geldin?” buyurdu. Ben de:

“Evet yâ Rasûlallâh!” dedim. O zaman şöyle buyurdu:

“Kalbine danış. İyilik, sana uygun gelen ve yapılmasını kalbinin tasdîk ettiği şeydir. Günah ise içini tırmalayan ve başkaları sana yap diye nice defa fetvâ verse bile içinde şüphe ve tereddüt uyandıran şeydir.” (Ahmed bin Hanbel, Müsned, IV, 227-228)

Rasûl-i Ekrem Efendimiz, bu güzîde sahâbîsine, iyinin, güzelin, hak ve hayrın ne olduğunu kalbine danışarak öğrenmesini tavsiye buyuruyor. Dolayısıyla, günah ve ihtiraslarla zedelenmemiş temiz bir kalbin, iyiyi kötünden ayırt edebileceğini beyân ediyor. Zîrâ selîm bir kalb, hakîkatin şaşmaz pusulasıdır. Onun sâfiyetine hâlel getirip hastalanmasına sebebiyet veren şeyler ise, gaflet, nefsânî ihtiraslar ve günahlardır. Hadîs-i şerîfte -*sallâllâhu aleyhi ve sellem-* Efendimiz şöyle buyuruyor:

“Mü'min, bir günah işlediği zaman kalbinde siyah bir nokta meydana gelir. Eğer o günâhı hemen terk edip tevbe ve istiğfâr ederse kalbi cilâlanır, eski parlaklığına kavuşur. Böyle yapmaz da günah işlemeye devâm ederse, siyah noktalar gittikçe çoğalır ve netîcede kalbini büsbütün kaplar. İşte Hak Teâlâ'nın:

كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (14)

«Hayır, doğrusu onların işleyip kazandıkları (kötü) şeyler sebebiyle, kalblerinin üzeri pas tutmuştur.» (el-Mutaffifîn, 14) diye beyân ettiği hâl budur.” (Tirmizî, Tefsîr, 83; İbn-i Mâce, Zühâ, 29; Ahmed bin Hanbel, Müsned, II, 297)

Hasan-ı Basrî -rahmetullâhi aleyh- öğütlerinde şöyle buyurur:

“Kalbler altı şeyden dolayı çürür ve bozulur:

1- Tevbe ederim ümîdiyle günah işlemek.

2- İlim öğrenip, mûcibince amel etmemek.

3- Hareket ve davranışlarda içten ve samîmî (ihlâslı) olmamak.

4- Allâh'ın verdiği nîmetlerden yararlanıp, şükretmemek.

5- Allâh'ın yaratıkları arasında paylaştırdığı rızka râzı olmamak.

6- Ölüleri defnedip, onlardan ibret almamak.”

Kalb, içinde bulunduğu ortamın tesiri altında kalır. Hayırlara ve güzelliklere muhâtab olursa güzel in'ikâslarla nurlanır. Bunun aksine kötülük ve çirkinliklere mâruz kalırsa kötülükler sirâyet edip onu karartır.

Rivâyete göre cennetten gelen ve İbrâhîm-*aleyhisselâm*- tarafından tavâfın başlangıcına alâmet olsun diye Kâbe'nin bir köşesine yerleştirilen meşhur "Hacer-i Esved" de, insanların günahlarının ve kasvet-i kalbinin menfî in'ikâsları neticesinde kararmıştır.¹ Mâlum olduğu üzere Hacer-i Esved, "siyah taş" mânâsına gelir. Hâlbuki bu taş, cennetten çıktığı zaman sütün ve kardan daha ak idi. Fakat zamanla kendisine dokunan insanların günahları sebebiyle kararmıştır. Nitekim bu siyahlığın sâdece Hacer-i Esved'in görünen kısmında bulunduğu, Kâbe duvarına gömülü kısmının ise hâlâ beyaz olduğuna dâir pekçok rivâyetler vardır. (*Said Bektaş, Fadlu'l-Haceri'l-Esved ve Makâmi İbrâhîm*, s. 36-38, Beyrut, 1420; *Dr. Muhammed İlyâs Abdülğaniy, Târihu Mekkete'l-Mükerrametü Kadîmen ve Hadîsen*, s. 43, el-Medînetü'l-Münevvere, 2001.)

Düşünmek gerekir ki insanların günahları, bir taşla bile bu derece tesir edip onu siyahlaştırabiliyorsa, tıpkı su gibi, bulunduğu ortamın şekline ve rengine bürünen kalbi, ne kadar tesir altında bırakır?! O hâlde kalbin sâfiyet ve berraklığını muhâfaza için günah ve mâsiyetlerin menfî telkinlerinden son derece sakınmak gerekir.

Kalb, günah lekeleri tarafından iyice istilâ edildiğinde gaflet ve kasvet karanlıklarına gömülür. Ayna üzerinde oluşan kirlerin ve lekelerin, zamanla görüntülerin netliğini bozması gibi, günah kirleri de kalb gözünü köreltir; güzel ile çirkini, iyi ile kötüyü ayırt etme vazifesinde kişiyi acze düşürür. Bir zaman gelir ki, kalbe hayat veren îman nûru da söner. Böyle bir sîne, artık içinde cenâze bulunan kabir çukurundan farksızdır. **Şâirin dediği gibi:**

Îmandır o cevher ki ilâhî ne büyüktür!

Îmansız olan paslı yürek sînedeki yüktür!..

Kalbin mânen ölümü neticesinde kişi, hayır ve şerri birbirinden tefrik eden en mühim istîdâdını kaybetmiş olur. Artık rûha zehir saçan en büyük günahlar bile, ağırlığı hissedilmeden işlenebilir. **Ömer bin Abdülazîz -rahmetullâhi aleyh-**in şu sözleri, bu hakîkati ne güzel ortaya koymaktadır:

"Haramlar bir ateştir. Ona ancak (kalbi) ölümler uzanır. Eğer el uzatanlar diri olsalardı, o ateşin acısını duyarlardı."

İnsanoğlu, maddî ve fânî kayıplar karşısında gösterdiği teyakkuz ve endişeyi, gafleti sebebiyle mânevî ve ebedî kayıplar için gösterememektedir. En fecî gaflet, kişinin ölü bir kalbe sâhip olmasına rağmen bunun ıztırâbını duymamasıdır. **Vehb bin Münebbih -rahmetullâhi aleyh-**in şu sözü çok mânidardır:

"İnsanlar ne kadar da tuhaf! Bedeni ölenlere ağlıyorlar da gönli ölenlere ağlamıyorlar. Oysa asıl felâket, gönlün ölmesidir!"

İşte bu hakikati en zirve seviyede idrâk hâlinde olan Hak dostları, dünyevî ve fânî kayıplardan ziyâde, dâimâ uhrevî ve ebedî hayâtı ilgilendiren mânevî kayıplara karşı teyakkuz hâlinde olmayı telkin etmişlerdir.

Hak dostlarının gönüllerinden taşıp fem-i muhsinlerinden dökülen öğütler, -nasîbi olanlar için-kalb aynası üzerinde biriken kiri-pası üfleyip ona aslî berraklık ve nûrâniyetini tekrar kazandıran feyizli nefeslerdir. Velîlerin bu rûhâniyet ve rahmet nefhasından ancak kahr-ı ilâhî ile mühürlenmiş nasipsiz kalbler mahrum kalırlar. Zirâ böyle bir felâkete dûçar olanlara -değil evliyâullâh- peygamberler bile nasihat etseler kâr etmez. Kalbleri günah kirleriyle tamamen kararıp mânevî idrâk melekeleri dumûra uğramış olduğundan, artık hakikati kavrayamazlar.

Ebû Tûrâb en-Nahşebî -rahmetullâhi aleyh- şöyle buyuruyor:

“Kararmış bir kalbin üç alâmeti vardır:

1- Kişinin günahlardan ürperti duymaması.

2- İtaat ve ibâdetlerin gönle lezzet vermemesi.

3- Nasîhatlerin tesir etmemesi.”

Gönül dünyâmızın bu duruma düşmemesi için, Rabbimizin lutfettiği hidâyet rehberleri olan ilâhî kitapları, peygamberleri ve peygamber vârisi Hak dostlarının kalbleri ihyâ eden feyizli irşadlarını baş tâcı etmemiz icâb eder.

H. Mevlânâ -kuddise sirruh- buyurur:

“Sâlih ve sâdıklardan uzakta kalıp dünyâyâ bağlanan ve nefesine râm olan kişi, âleme sultan da olsa, gerçekte ölüdür.”

Ebû Ümâme -radiyallâhu anh-'ın rivâyetine göre Rasûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

“Lokmân Hakîm, oğluna dedi ki: «Âlimlerin (ve âriflerin) meclislerinde bulun! Hikmet ehlinin sözlerini dinle! Çünkü Allâh Teâlâ, yağdırdığı bol yağmurla ölü toprağı dirilttiği gibi, ölü kalbi de hikmet nûruyla diriltir.»” (Heysemî, I, 125)

Kalbin mânevî sıhhatini muhâfaza etmek veya hasta bir kalbi iyileştirmek için yapılması gerekeni, kalbi yaratan Mevlâ'mız şöyle bildirmiştir:

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ (28)

“Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur.

(er-Ra'd, 28) Vücut mülkünün sultânı mevkiinde olan kalb, zikrullâh ile ihyâ olup hakkı bâtıldan ayırt edebilecek bir nûra kavuştuğunda, emri altındaki bütün uzuvlara isâbetli emirler verir. Netîcede Hakk'ın râzı olduğu bir kulluk kıvâmına erişilir

Zikrullâhın hayâtî ehemmiyetini en iyi şekilde müdrik olan mürşid-i kâmillar, gönüllerin her fırsatta, hattâ dâimî olarak Allâh'ın zikriyle meşgûl olması gerektiğini telkîn ederler. **Yahyâ bin Muâz-rahmetullâhi aleyh- şöyle buyurur:**

“Allâh'ın zikriyle gönüllerinizi yenileyiniz, çünkü gönüller çabuk gaflete düşerler.”Hakikaten, kalben Hakk'a vuslatın en kestirme yolu olan aşkullâh ve muhabbetullâha erişebilmek için evvelâ gönlün mâsivâdan arınıp Allâh'ın zikriyle mücellâ hâle getirilmesi icâb eder ki, o gönül, hakikatin ve sırların aynası olsun.

Fudayl bin İyâz -rahmetullâhi aleyh- buyurur ki: “Allâh Teâlâ geceleyin tecellî buyurduğunda şöyle seslenirmiş: «Gündüzleri Ben'i sevdiklerini iddiâ edenler nerede? Her âşık, sevgilisi ile başbaşa kalmayı sevmez mi? İşte Ben, şu anda huzur makâmında Benimle konuşan, müşâhede makâmında Bana hitâb eden dostlarıma nîgehânım (nazar etmekteyim). Yarın cennetimde onların gözlerini aydınlatacağım.»”

Rivâyete göre Cenab-ı Hak Dâvûd -aleyhisselâm-'a şöyle vahiyde bulunmuş: **“Ey Dâvûd! Gece karanlığı bastırduğunda uyuyup Ben'i anmayan, Ben'i sevmek dâvâsında yalancıdır.”**

İhlâs, samîmiyet, aşk ve vecd içinde bir kulluk hayâtı yaşayabilmek için gecelerin feyzinden istifâde edebilmek şarttır.

Hz. Ebûbekir -radiyallâhu anh-'ın, vefâtı sırasında Hz. Ömer -radiyallâhu anh-'a verdiği nasîhatlerden biri şöyledir: **“...Ey Ömer! İyi belle! Allâh'ı Teâlâ'nın gece yapılmasını istediği bir takım vazîfeler vardır, bunların gündüz yapılması muvâfık olmaz! Gündüz yapılması gereken işler de vardır ki, bunlar da gece yapılırsa sıhhatli olmaz...”**

Geceleri sabahlara kadar ibâdetle meşgûl olan Bîşr-i Hafî Hazretlerine: **“Geceleyin belli bir süre istirahat edemez misiniz?”** dediklerinde o Hak âşığı büyük velî, şu hikmetli mukâbeleda bulunur: **“Hak Teâlâ, geçmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışladığı hâlde Allâh Rasûlü -sallâllâhu aleyhi ve sellem- geceleri ayakları şişip mübârek ayaklarından kan damlayıncaya kadar namaz kılmışken; Hak Teâlâ'nın bir tek günâhımı dahî bağışladığını bilmeyen ben, nasıl uyuyabilirim?!”**

Gönüller sultânı Hz. Mevlânâ(k.s) da şöyle buyurur: **“Ey Hak âşığı! Geceleri az uyuyanlardan, seher vakitleri günahlarının bağışlanmasını isteyenlerden ol!”**

Bâri ana rahmindeki çocuk gibi azıcık kımılta da, sana nûrânî duygular lutfedilsin. Ana rahmine benzeyen, şu sıkıntılı, kasvetli,

kederlerle dolu dünyadan dışarı çıkarsan, yeryüzünden daha geniş, daha ferah bir âleme çıkmış olursun.

Hoşa gitmez bir renkte olan gecede nice güzellikler vardır. Âb-ı hayât, karanlıkla dost olmuş, onun içine gizlenmiştir.

Sen bana kendi mânevî güçsüzlüğünle bakma; gece, sana gecedir, ama aynı gece, bana kuşluk vaktidir.

Gecenin hakikatini görebilen, uykuyu istemez; uykudan kaçır. Bir çok nurlu gönüller, sayısız tertemiz canlar, geceyi ihyâ ederler; uyumaz, kulluk ederler. Allâh'a yalvarıp yakarırılar.

Gece, gayb dilberinin, mânâ güzeline duvağıdır.

Gündüz nasıl olur da geceye eş olabilir? Senin nazarında gece, simsiyah bir tencedir. Çünkü sen gece helvasından tatmadın, gecenin hakikatini, ne olduğunu anlamadın..."

Hazret-i Mevlânâ, gecelerde yaşadığı aşk ve vecdi *Dîvân-ı Kebîr*'inde de şöyle dile getirir:

Sâkî! Kadehi, aşk-ı ilâhî ile doldur!

Mestâneye ekmek sözü etmekten uzak dur!

Sun kevseri, kansın suya hep teşne gönüller,

Deryâda yüzen canlı, sudan başka ne ister.

Doldur o şerâbdan, yine doldur, yine bir sun!

Dursun gece ey dost, onu durdur, ne olursun!

Vur uykumu zincirlere vur, geçmesin anlar.

Varmaz gecenin farkına, varmaz uyuyanlar! (Dîvân-ı Kebîr'den nazmen dilimize çeviren: Emin Işık. (Marmara Ü. İlâhiyat Fak. Emekli Öğretim Üyesi).

Geceler ve bilhassa seher vakitleri, Hakk'a yakınlaşmanın müstesnâ fırsatlarıdır. Bu vakitleri büyük bir nîmet bilmek gerekir. Bu nîmetten mahrûmiyetin başlıca sebebi ise günahların kalbî hassâsiyeti köreltip insanı gaflete sürüklemesidir.

Hasan-ı Basrî-rahmetullâhi aleyh- buyuruyor ki:

"Kişinin gece ibâdetine kalkmamasının tek sebebi, işlediği bir günahıdır. O hâlde her akşam nefsinizi sorgulayıp kendinizi denetleyiniz. Gece ibâdetine kalkmak için Rabbinize tevbe ediniz. Gece ibâdetine kalkmak, ancak günahları altında ezilen kişiye ağır gelir."

Gecelerin mânevî feyzinden lâıykıyla istifâde için gündüzleri mâsiyetten sakınmak ve seher vaktinin feyzini bütün güne taşımak icâb eder. Nitekim, adamın biri İbrâhîm bin Edhem Hazretlerine:

"-Gece ibâdetine kalkamıyorum, bana bir çâre öğret." deyince İbrâhîm bin Edhem Hazretleri, ona şu cevâbı verir:

“–Gündüzleyin Allâh’a isyân etme; geceleri O seni huzûrunda durdurur, geceleyin O’nun huzûrunda bulunmak en yüksek bir onurdur. Günahkârlar bu onuru hak edemez!”

Gece ve gündüzlerin ibâdetlerle ihyâ edilmesinin yanısıra, bu ibâdetlerin kalbî bir rikkat ve hassâsiyet ile îfâ edilmesi de son derece mühimdir.

İbn-i Abbâs-radıyallâhu anh- buyurur: “*Tefekkür ile kılınan iki rekât namaz, Rabbinden gaflete düşmüş bir gönülle bütün bir geceyi ibâdetle geçirmekten daha hayırlıdır.*”

Ebu’d-Derdâ -radıyallâhu anh- da şöyle buyuruyor:

“*Bir saat tefekkür; kırk gece nâfile ibâdetten üstündür.*”

Görüldüğü üzere, ibâdetler ancak mânevî teyakkuz, huşû ve tefekkür ile îfâ edildiğinde kıymet kazanır. Ashâb-ı kirâmın ve onları güzelce tâkib eden sâlih mü’minlerin en mühim hasleti de bu kalbî kıvâma sâhip olmalarıdır. **Nitekim Abdullâh bin Mes’ûd -radıyallâhu anh-,** dostlarına şöyle derdi:

“*Siz, ashâbdan daha çok namaz kılıyor ve ictihad yapıyorsunuz. Ama onlar dünyâya karşı sizden daha zâhid, âhirete karşı sizden daha rağbetli idi.*”

Hasan-ı Basrî -rahmetullâhi aleyh- buyuruyor ki:

“*Seleften biri, geceleyin Kur’ân okuduğunda sabahleyin kendisini görenler sararıp solmasına, hâlsizliğine, bitkinliğine bakarak gecesini ibâdetle geçirdiğini onun yüzünden anarlardı. Oysa bugün herhangi biri geceleyin Kur’ân’ı baştan sonuna değin okuyor ama sabahleyin kalktığında, sırtına hırkasını çekip uyumuş gibi yüzünde hiçbir değişiklik görülüyor.*”

İşte Hakk’ın sevgili kullarını mümtaz kılan husûsiyet, ibâdetleri kalbî bir rikkat ve hassâsiyet ile îfâ etmeleridir. İbâdetleri Hak katında makbûl kılan da ihlâs ve takvâdır. Yâni Allâh’ın emir ve nehiylerine karşı büyük bir samîmiyet, hürmet ve hassâsiyet ile boyun bükerek rızâ-yı ilâhî istikâmetinde dosdoğru yürümektir.

فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿112﴾

”

“–Gece ibâdetine kalkamıyorum, bana bir çâre öğret.” deyince İbrâhîm bin Edhem Hazretleri, ona şu cevâbı verir:

“*Öyle ise emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Beraberindeki tövbe edenler de dosdoğru olsunlar. Hak ve adalet ölçülerini aşmayın. Şüphesiz o yaptıklarınızı hakkıyla görür. Bu vesîleyle, ömrü boyunca*

“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol...” (Hûd, 112) Rabbim bizleri âyetinin şümûlüne girme gayretiyle yaşayıp, örnek bir şahsiyet olanlardan eylesin.

Cenâb-ı Hak bizleri, Hazret-i Peygamber -sallâllâhu aleyhi ve sellem- ve O’nun vârisleri olan Hak dostlarının rûhânîyet ikliminden ve örnek şahsiyetlerinden feyiz alarak rızâ-yı ilâhîsine erdirdiği sâlih kullarından eylesin! Âmin!

Aziz Kardeşlerim!

O halde, Müslümanların yeniden dirilişi, yeniden cihana hâkim oluşu ve kurtuluşu için tek yol vardır. O da İslam’a dönüştür. Allah’a ve Resulüne itaattir. Kendi öz değerlerine sahip çıkmaktır. Ebedi kurtuluşa ermek isteyen herkes, İslam’a koşmak ve hayatını İslam’a göre düzenlemek zorundadır. Çünkü İslam’ın bütün emir ve yasakları insan için, hayattır, diriliştir, emniyettir ve kurtuluştur. Bunun içinde gerçek mürşidi kâmillere ihtiyaç vardır. Onun için tuzaklarla dolu bu âlemde kurtulmak için, yaratılış gayemize uygun Allah’u Zülcelalin rızasını kazanma yolunda Peygamber varisi ilmiyle amil Allah dostlarının terbiyesine ihtiyacımız vardır. Cenab-ı Hak: **“Ey İman edenler Allah’dan korkun ve sadıklarla beraber olun.”** buyurmaktadır. (Tevbe Suresi,119)

Bugün dünyada bütün engellemelere rağmen, İslam’a doğru hızlı bir yöneliş vardır. Bunun sebebi, İslam’ın Hak din oluşu, Son din oluşu, gönüllere huzur ve güven vermesidir. Tabiri caizse son can simidi olmasıdır. Allah’u Zülcelâl din olarak islami seçmiş, onu habibi Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)le tamamlamış, bütün beşeriyetin ins ve cinnin kurtuluşunu buna bağlamıştır. İnanan iman eden ve yaşayan kurtulur. Aksi takdirde mahvolur.

KAZA VE KADERİ İNKÂR EDENLER

Aziz Kardeşlerim!

Gün geçmiyor ki dalalet ehli yeni bir saçmalık üretmesin. Basında yayında Tv. Ekranlarında, Tv. Dizilerinde, Mealcisi, sünnet hadis inkârcısı, şiası, reformist geçinen zavallılar her gün duyulmadık bir cehalete veya skandala imza atıyorlar. Hadisleri, sünneti, mezhebi, tarikatı, bir bakıyorsunuz bir ahmak çıkıp; Kaderi, Kaza’yı inkâr ediyor, “Allah geleceği bilmez” diyor diğeri de “o bir gaflete düşmüş, kimseye yedirmeyiz” diyor. “Sadece Kur’an’a bakarım” deyip kendi uydurduğu dini dayatan bir zalimden “Kur’an kıssaları yaşanmamış bir hikâyedir” diyen sefile kadar sözde din adına konuşup “kendi uydurduğu dini” zerk edenlerle ortalık kaynıyor.

Elbette Resulüllah ve ashabının yolundan ayrılanlar kendi yollarını uyduracaklar ve uydurdukça da batacaklar. Şefa'at kavramını inkâr eden zat "ateistlere şefa'atçi" olmaya kalkışıyor. Bir de Allah'ı mecbur kılıp "Allah yakamaz" diyor. Zat bir de ateistle cehennemde yanmaya razıyım diyor. Daha nice sapık ifadeler.

Peygamber (s.a.v) Efendimiz şöyle buyurdular. **"Ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır, biri müstesna geri kalanları cehennemlik olacaklardır."**Bunu duyan Ashab-ı Kiram (Allah Onlardan Razı olsun) sorarlar: **"Ey Allah'ın Rasulü bunlardan, kurtulacak olanlar hangisidir?"**Peygamberimiz (s.a.v.): **"Benim ve ashabımın yolunda gidenlerdir."** (İbn-i Mace, Tirmizi, Ebu Davud)

"Her ümmetin mecusileri vardır. Bu ümmetin mecusileri "kader yoktur!" diyenlerdir. Buyurur. (Ebu Davud, Sünnet 17, (4692).

Ümmetler ve milletler hayatlarını huzur içinde devam ettirebilmeleri için. Yüzlerini tevhidin ilahi nuru ile aydınlatmaları, kalplerini Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'nın muhabbeti ile doldurmaları idraklerini Hz. Kur'an'ın hayat iksiri ile canlandırmaları ve sonrada nasıl bir ümmet, nasıl bir millet olduklarını çok iyi bilmeleri lazımdır. Bu yaşamanın ayakta durmanın temel şartıdır. Çünkü aslını, esasını, cevherini bilmeyen, dostunu düşmanını tanımayan bir millet ayakta duramaz, geleceğinden emin olamaz. En büyük vazifemiz önce kendimizi, sonra çoluk çocuğumuzu ve bütün insanları bu ebedî cehennem felaketinden korumaktır.

Bu necip milletin düşmanları, Kâfir, Münafık, Tağutlar, Deccallar, kezzablar, Mezhepsizler, İslam düşmanı Siyonist, Haçlı şer güçleri halkımızı ve bilhassa gençliği imansız kılmak için var güçleriyle çalışıyor, bu uğurda milyarlarca dolar harcıyor. müslümanlar arasından tuzağa düşürdüğü vatanına, milletine dinine ihanet ettirdiği hainleride kullanarak basında yayında TV. Ekranlarında zehirlerini kusmaya devam ediyor. Biz mü'minler de onlara karşı var gücümüzle, olanca gayretimizle iman için, Kur'an için, İslam için, insanların ebedî saadetleri için, nasıl çalışmak gerekiyorsa öyle çalışmalıyız.

Asıl, temel vazife ve hizmeti bırakıp da günlük dedikodularla, siyaset entrikalarıyla, magazin haberleriyle meşgul olmak hiçbir sağduyulu mü'mine yakışmaz.

Her şuurlu Müslüman, iman ve Kur'an hizmetlerinin gönüllü ve ihlaslı askeri, mücahidi olmakla yükümlüdür.

Bildiğiniz gibi Türkiye'de bir ılımlı İslam projesi var. Bu proje inanç, ibadet, giyim, kuşam dâhil birçok alanda Müslümanların **İslami**

yaşam şeklini biçimlendirerek istedikleri kalıba sokmak istiyorlar.

Son zamanlarda yine bazı art niyetli, dış destekli bu milletin birliğini kardeşliğini bozmak, kalbine gönlüne şüphe tohumları ekmek isteyenlerce gündeme getirilmeye çalışılan, Basında yayında TV. Ekranlarında İslam'ı küçük düşürücü, fitne ateşini artırıcı,İslamın değerlerine ters, fitne çıkarıcı, asırlarca İslam düşmanlarının sergilediği, bunun için ordular hazırlayıp savaşlar açtığı, Müslümanları yok etmek için her türlü şerri uyguladığı, Batılı Oryantalist, müsteşriklerin yaptığını, Müslüman görüntüsünde, bir kısmı gafletle, bir kısmı bile bile İslam'ın değerlerini hafife alan, Kur'an'ı kendi anlayışına göre yorumlayan, Peygamber (s.a.v)Efendimizin hadislerini hafife alan,Mezhepleri,İslam Tasavvufunu Tarikatları inkar eden, hakaret eden, Hadis imamlarını, Büyük islam Mutasavvıflarını diğer İslam alimlerini hafife alan, alay eden,küçümseyen,Kaderi inkar eden,İsra ve Miracı inkâr eden, Peygamberin Kur'an'dan başka Mucizesi yoktur diyen, Kabir azabı yoktur, şefaât yoktur, sırat yoktur, Bugünkü üç semavi dinin mensuplarıda cennete girecektir diyen diyaloga çağıran,İslamda Recm yoktur diyen, Kabir ziyaretlerini şirk gören,Evliyauallahın kerametini inkar eden,Bir İslam mürşidine bağlanmayı şirk gören,Namazın 5 vakit olmadığını,Teravîh Namazının olmadığını, Efendimiz(s.a.v)hanımı Müminlerin annesi Hz.Aişe(r.anha)ya edepsizce hakaret eden,Hülafai Raşidinden Hz. Ebubekir(r.a),Hz. Ömer(r.),Hz. Osman(r.a),Vahiy katibi Hz. Muaviye(r.a)ve birçok sahabeye küfreden ve Şia'nın her gün sabah namazında Bu sahabelere kunutta bedduaedip küfredenleri savunan,v.s. Bir kısımda bizi İslam geri bıraktı. Çağdaşlaşmalıyız. Modernleşmeliyiz. Batılılaşmalıyız diyerek islama mensuplarına saldırmakta.Kâfirlerle işbirliği yapmakta.

Ama bir gün olsun ümmeti Muhammedin birliği için, kardeşliği yapıcı bir gayret içerisine girmeyen, İslam âleminde bunca Müslüman kanı akarken, ırz ve namusu kirletilirken, vatan toprakları işgal edilip milli servetleri yağmalanırken sesleri çıkmayan, Müslüman kardeşlerine hakaret eden, beddua eden, İsrailin, Rusyanın, Esedin, İranın, Budistlerin, Kominist Çinlilerin,

Törere destek olan Amerika, Almanya, İngiltere, Fransa, Avrupa ülkelerini bir gün olsun kınamayan, vatanına milletine tuzak kuran, kurşun sıkan, kâfirlerle işbirliği yapıp devletin gizli sırlarını satan hainleri birkez olsun kınamayan, Türkiye darul harptir, burada Cuma namazı olmaz, burada şeriat hâkim değil bu laik devlete itaat edilmez, diyanetin hocalarının arkasında namaz kılınmaz. Bu devleti, düzeni yıkmak için her şey mubahtır, burada faiz, içki, kumar, bu devleti soymak mubahtır gibi konular gündeme getirilmekte, maalesef bu tuzağa bazı vatandaşlarımız düşmekte, fitneye alet olmakta, bu milletin düşmanlarının ekmeğine yağ sürmektedir. Bu tip insanlar Cuma namazı bile kılmamakta, dış destekli birçok tuzağa düşmektedir. Bunların çoğuda İslam adına ortaya çıkmaktadır.

Ne zaman devletimizde milletimizde siyasi, ekonomik, kültürel, ahlaki, bir toparlanma olsa, istikrar sağlansa bir taraftan düğmeye basılıyor, kafalar, gönüller karıştırılıyor büyük fitnelere sebep oluyor.

Onun için bu fitnelere düşmemek için dinimiz İslam'ı ve onun rahmet peygamberi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'yı dinlememiz, ehlisünnet vel cemaat yolundan ayrılmamalıyız. Tarihimizi unutmamalı, dost ve düşmanları iyi tanımalıyız. Aksi takdirde bu vatan gemisini batırırsak dünyamızı da ahiretimizi de kaybetmiş oluruz.

Şimdi bu inkârcı, bozguncu, fitneci islam düşmanlarına Kur'an ve Sünnet ışığında cevap verelim. Tevbe eder iman ederlerse kurtulurlar aksi halde gidecekleri yerde inkâr ettikleri yer Cehennem olacaktır. Rabbim bizleri nesillerimizi küfür ve nifaktan muhafaza eylesin. Ehl-i Sünnet ve'l Cemaatten ayırmasın. Âmin.

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ “Allah katında hak din şüphesiz İslam'dır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ “Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de: أَسْلِمُوا تَسْلِمُوا

“İslam’a teslim olun, Müslüman olun, kurtulun.” (Müslim ve şerhi c. 8, sh. 527, No: 61)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿20﴾

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin.(Kur’an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin.” (Enfal suresi, 20)

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

“(Resulüm) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinlerki Allah kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

Peygamber(s.a.v)Efendimizde:

وَقَالَ النَّبِيُّ (صلم): صِنْفَانِ مِنْ أُمَّتِي إِذَا صَلَحُوا صَلَحَ النَّاسُ، وَإِذَا فَسَدُوا فَسَدَ النَّاسُ: الْأَمْرَاءُ وَالْفُقَهَاءُ. **“Ümmetimden iki zümre vardır ki, bunlar düzelirse insanlar da düzelir. Bunlar bozulursa insanlar da bozulur. Bu iki zümreden biri idareciler diğeri de din âlimleridir.”** (İbni Abdilber ve Ebu Nuaym; İ. Gazali, İhya Ulum.)

هَلَاكَ أُمَّتِي عَالِمٌ فَاجِرٌ وَعَابِدٌ جَاهِلٌ وَشَرُّ الشَّرَارِ شَرَارُ الْعُلَمَاءِ، وَخَيْرُ الْخِيَارِ خِيَارُ الْعُلَمَاءِ. **“Ümmetimin helak olması, fâcir âlim ile cahil âbid’in yüzündendir. Şerhilerin en korkuncu, âlimlerin kötüleridir, hayırlıların en hayırlısı ise âlimlerin iyileridir.”** (Darimi, Ahvas bin Halim; İ. Gazali İhya, c. 1, sh. 156)

KADERE İMAN, KAZA VE KADER NEDİR?

Aziz Kardeşlerim!

Kaza ve kader kelimelerinin İslam ıstılahında ifade ettikleri mana şudur: **"Kader"**; ezelden ebede kadar olmuş ve olacak şeylerin hepsinin zamanının, yerinin ve nasıl olacaklarının Allah tarafından ezelde bilinmesi ve bu bilgiye uygun olarak takdir ve irade edilmesidir. Kader, Allahın "ilim" ve "irade" sıfatları ile ilgilidir. Allah, ilim sıfatı ile olacak olan şeyleri bütün teferruatıyla bilir; irade sıfatı ile şöyle veya böyle olmasını tercih ve takdir eder.

İşte bu şeyin, ezelde Allah tarafından bilinmesine ve öylece tercih ve takdir edilmesine "kader" denir.

"Kaza"; ezelde, Allah tarafından bilinen ve takdir edilen şeylerin, zamanı ve yeri geldiğinde, ezeldeki bilgi ve takdire uygun olarak, Allah tarafından yaratılmasıdır. Kaza, Allah'ın "kudret" ve "tekvin" sıfatları ile

ilgilidir. Allah, kadere uygun olarak, her şeyi güç ve var etme sıfatları ile yaratır.

Kâinattaki her şey, kaza ve kadere bağlıdır. Allah'ın takdir ve iradesi dışında hiçbir şey olmaz.

"Kadere İman"; iyi-kötü, hayır-şer ne varsa hepsinin Allah tarafından ezelde takdir edilip zamanı gelince de yine Allah tarafından bu takdire göre yaratıldığına inanmak demektir.

Kaza ve kadere iman, İslam'ın inanç esaslarının en mühimlerinden biridir. İslam düşünürleri ve kelim âlimleri, kaza ve kader meselesinde çeşitli görüşlere sahip olmuşlar, bu konuda birçokları yanılmış ve temel inançtan sapmışlardır.

Kaza ve kader meselesindeki ihtilaf, "kulların kendi fiillerini yaratma" meselesindeki ihtilaftan doğmuştur. Kaza ve kader kelimeleri, umumiyetle ikisi de bir arada kullanılır. Bu kelimelerden birinin diğerini terk etmesi mümkün olmamakla beraber; mezhepler arasında kullanılışlarında ihtilaf vardır. Mesela bizim (Mâtüridilerin) kaza diye tarif ettiğimiz', Eş'ariler kader diye tarif ederler.

Rağıp'a göre; kader, takdir; kaza da, tahsil etmek ve kesin olarak hükmetmektir. Başka bir deyimle kader, ölçmek için hazırlanan şey; kaza ise, fiilen ölçmekten ibarettir.

Kader, bir şeyin esası; kaza da onun ayrıntısıdır. Mesela; kader, bir devletin divanındaki icmal defteri; kaza da o deftere göre, vazife sahiplerine beyt'ül-mal'in dağıtımı ve taksimidir. İbnü'l-Esir "El-Bidaye Ve'n-Nihaye" isimli eserinde şöyle demektedir: Yani, İbnü'l-Esir'e göre; kaza ve kader aynı manaya geliyor. (İbnü'l-Esir, a.g.e., (Ebu Abbas Zeynü'd - Din Ahmed b. Ahmed b. Abdullatif Ez-Zebidi, Et - Tecridüs - Sarih, Tercemesi. C. XII, s. 241- 242den naklen)

Huzyefe (r.a) anlatıyor: "Resûlullah (s.a.v) Efendimiz buyurdular ki: **"Her ümmetin mecusileri vardır. Bu ümmetin mecusileri "kader yoktur!" diyenlerdir. Bunlardan Kim ölürse cenazelerinde hazır bulunmayın. Onlardan Kim hastalanırsa ona ziyarette bulunmayın. Onlar Deccal bölüğüdür. Onları Deccal'e ilhak etmek Allah üzerine bir haktır."**

Yine Ebu Dâvud'da İbnu Ömer (r.a)'dan gelen merfu bir rivayette: **"Kader ehli ile düşüp kalkmayın, onlara dava açmayın" buyurulmuştur..."** (Ebu Dâvud, Sünnet 17, (4692). (4720).

İbnu Abbas (r.a) anlatıyor: "Resûlullah (s.a.v) buyurdular ki: **"Ümmetimde iki sınıf vardır ki, onların İslâm'dan nasipleri yoktur: Mürcie ve Kaderiye."** (Tirmizi, Kader 13. (2150).

KUR'AN'DA KAZA VE KADER

Kaza ve kader, Kur'an-ı Kerim'de birkaç manada kullanılmıştır.

I. Kaza ve kader, "Halk" (yaratmak) manasına gelir. Şu ayetlerde olduğu gibi: *"Bu suretle onları, yedi gök olmak üzere, 2 günde vücuda getirdi (yarattı)."* (Fussilet Suresi, 17.)

"(Allah) onda (arzda), arayanlar için dört günde müsavî gıdalar takdir etti (yarattı)." (Fussilet Suresi, 10.)

2- Kaza ve kader, "Emir ve Hüküm" manasına gelir. Şu ayetlerde böyledir: "Rabbin, kendinden başkasına kulluk etmeyin, ana ve babaya iyi muamele edin diye hükmetti..." (İsra Suresi, 23)

"Aranızda ölümün keyfiyetini, zamanını, mekânını ve ecellerin miktarını biz (tayin, hüküm ve) takdir ettik." (Vakaa Suresi, 60)

3-Kaza ve kader, "İlân ve Beyan" manalarına da gelir. Şu ayetlerde olduğu gibi: *"Biz, Kitapta İsrail Oğullarına şu haberi verdik (beyan ettik): "Siz, arzda muhakkak iki defa fesat çıkaracak ve muhakkak (bana karşı) büyük bir serkeşlik yapıp kabarcaksınız."* (İsra Suresi, 4)

"(Lut'un) karısı başka. Biz onun mutlaka geride kalan (helak olan) kimselerden olmasını takdir (ve ilan) ettik." (Hicr Suresi, 60)

İnsanların ne yapacağını bilmeyen ilah olur mu hiç? Herkesin ne yapacağını bilen Allah'ı Teâlâ, bunları yazdığını bildiriyor. Bu âyetler nasıl inkâr edilir? Bir âyet-i kerimede: **"Biz, yeryüzünde vuku bulacak ve başınıza gelecek her musibeti, yaratmadan önce, bir kitapta [Levh-i mahfuz'da] yazdık. Elbette bu, Allah için kolaydır."** (Hadid Suresi, 22)

Kader hakkında birçok âyet-i kerime var. Birkaçının mealî: **"Yaptıkları küçük büyük her şey, satır satır kitaplarda yazılmıştır."** (Kamer Suresi, 52, 53)

"Allah her canlının durduğu yeri ve sonunda bırakılacağı mekânı bilir. Hepsî açık bir kitapta (Levh-i mahfuz'da)dır." (Hud Suresi, 6)

"Allah her şeyin yaratıcısıdır." (Zümer Suresi, 62)

"Hayrı, şerri, imanı, küfrü de yaratan Allah'ı Teâlâdır." (Beydâvî tefsiri)

"Allah her şeyi bilir." (Hucurat Suresi, 16)

"Yaratan hiç bilmez mi?" (Mülk Suresi, 14)

"(Emrullahi kaderen makdura) âyetinin mânâsı, (Allah'ın emri yerine gelecek, yazılmış bir kaderdir) demektir. (Ahzab Suresi, 38)

Meşhur **Amentü** hadisinde, imanın altı şartından biri şöyle bildiriliyor:”Hayrın ve şerrin Allah’tan olduğuna inanmaktır.” (*Buhârî, Müslim, Nesâî*)

Kader hakkındaki hadis-i şeriflerden bazıları da şöyledir:”Kaderin, hayrın ve şerrin Allah’tan olduğuna inanmayan, mümin değildir.” (*Tirmizî*)

“Kadere iman etmeyen, başa gelecek olanın asla şaşmayacağına, başa gelmeyecek olanın da asla gelmeyeceğine inanmayan, iman etmiş olmaz.” (*Tirmizî*)

“Kaderi inkâr edene, bütün peygamberler lânet eder.” (*Taberânî*)

“Şer takdir edilmedi” diyenin İslam’dan nasibi yoktur.” (*Beyheki*)

“Âhir zamanda, kaderi inkâr edenler çıkacaktır.” (*Tirmizî*)

“Bütün işler Allah’u Teâlâdandır, hayır olanı da şer olanı da.” (*Taberani*)

“Denge, Rahman olan Allah’u Teâlânın elindedir. Kimini yükseltir, kimini alçaltır.” (*Bezzar*)

“Kadere inanmak, iman esaslarındandır.” [*Ebu Davud, Tirmizî*]

“Kadere iman etmek, tevhidin nizamıdır.” [*Deylemî*]

“Kaderi inkâr etmeyin! Hristiyanlar kaderi inkâr eder.” [*Cami-us-sagir*]

“Ümmetim kaderi inkâr etmedikçe dinde sabittir; inkâr edince helâk olur.” [*Taberânî*]

“Âhirette kaderi yalanlayana rahmet edilmez.” [*İ. Adiy*]

“Âhir zamanda kaderin inkâr edilmesinden korkuyorum.” [*Taberânî, İbni Asakir, Hafîb*]

“Âlimin sürçmesinden, münafıkların “Kur’an böyle diyor” diyerek tartışmaya girişmesinden ve kaderin inkâr edilmesinden korkuyorum.” [*Taberânî*]

“Kader, Rahman olan Allah’ın elindedir. Kimini yükseltir, kimini alçaltır.” [*Bezzar*]

Takdir: Halk etme, yaratma, **İhtiyar:** Seçme, tercih, **Kesb:** Bir insanın kendi kudret ve iktidarını bir işe sarf etmesidir. İşler takdir yönünden üç kısma ayrılır:

1- Hikmetin gereği yaratılanlar: Yerin, göğün, Cennet ve Cehennemin, meleklerin, cinlerin, hayvanların, bitkilerin ve cansız şeylerin yaratılması gibi.

2- İnsanın irade ve kudretiyle olmadan yaratılanlar: Güzel veya çirkin, sağlam veya sakat, erkek veya kadın yaratılması gibi.

3- İnsanın irade ve kudretini sarf edip çalışması ve kesbiyle meydana gelenler: İlim öğrenmek, iyi veya kötü amel işlemek gibi.

Kader hakkındaki iki âyet-i kerime meali şöyledir: **”Her ümmetin bir eceli vardır, gelince ne bir an geri kalır, ne de bir an ileri gider.”** (Araf Suresi, 34)

“Bir canlıya verilen ömür ve ömrünün azaltılması da mutlaka bir kitaptadır.” (Fatır Suresi, 11)

KAZA VE KADER HAKKINDA EHL-İ SÜNNETİN GÖRÜŞÜ **Aziz Kardeşlerim!**

Ehl-i Sünnet mezhebinin kaza ve kader hakkındaki görüşü: Cenabı Hak, şeyayı yaratmazdan önce, eşyanın miktarlarını, ahvalini, halkın amellerini, kendi iradeleriyle yapacakları hayır ve Şerleri ilm-i ezeliyle bilip, levh-i mahfuzda, ilk yarattığı kalemle yazmıştır. Ezelde ilim ve iradeye muvafık olarak takdir edilen şeyler de, zamanı gelince, harfiyen kaza olarak meydana gelmektedir.

"Her şey ezelde takdir edilip, levh-i mahfuzda yazılmış olduğuna, zamanı gelince de kaza olarak icat edileceğine, takdir ve kazada hata olmayacağına göre; insan, yapmış olduğu işlerden nasıl sorumlu tutulur?" şeklindeki soruya cevap vermeden Önce insanların fiillerini kısaca tetkik edelim.

İnsanların fiil ve hareketleri ikiye ayrılır:

1-İhtiyari fiiller.

2-htiyari Olmayan fiiller.

İnsanların ihtiyari olmayan fiili ve hareketleri, kendi ihtiyar ve iradeleri olmaksızın, sadece Allah'ın yaratması ile olduğu için, insan bunlardan sorumlu tutulmaz. İnsanın açlık hissetmesi, vücudundaki kanın dolaşımı, organların çalışması vs. gibi işler, bu kabildendir. Bunlardan ne sevap, ne de günah hâsıl olmaz.

İhtiyari fiiller; insanların tercih ve iradesi vasıtası ile yaratılır. İnsanlar, bu hususta bir gayrete çalışmaya, bir irade-i cüz'iyeye ve bir kudrete sahiptirler. İnsanlar kendi iradelerini ve kudretlerini sarf eder, sonucunda

Allah (C.C.)'da o fiilleri yaratır. Yoksa insan kendi fiillerini yaratmaz. Binaenaleyh, insanların bu kabil hareket ve fiilleri, kendi irade ve tercihlerine dayanmadığından cebir lazım gelmez. Bu fiillerin yaratıcısı Allah olup, kul olmadığından tefviz (yani kulun, fiillerini yaratmış olması) da lazım gelmez.

Yalnız Allah (C.C), her hususta, olan ve olacak olan her şeyi sebeplere bağlamıştır. Kul, bu sebeplere tevessül edince, Allah (C.C.)'da o şeyi yaratır ve vücuda getirir. İlahi sünnet bu tarzda cereyan eder.

Şimdi asıl sorunun cevabına gelelim: "Fiil ve hareketlerimiz ezelde takdir edilmiş ve levhi mahfuza yazılmış olduğuna göre; bu işleri yapmak zorunda kalmıyor muyuz? Öyleyse niçin sorumluyuz?"

Evet, her şey ezelde Allah'ın irade ve ilmiyle takdir edilmiş ve yazılmıştır. Fakat ehemmiyetle bilmemiz gereken husus şudur: **"İlim Maluma Tabidir."** Bilgi, ancak hadiseler ve eşyaya uygun olursa, ona ilim denir. Uygun olmazsa cehil denir. "İlim Maluma Tabidir." Yani, bilmek bilinen şeylere ve hadiseler tabidir. İlmin, hadiselerde tesiri yoktur. Mesela; biz güneşin ne zaman ve nereden doğacağını biliriz. Güneşin söylediğimiz zamanda doğması ise, bizim bilgimizden dolayı değildir. Veyahut meteoroloji istasyonlarının, aletleri ve tecrübeleri ile bugün rüzgârın hangi yönden eseceğini bilmelerinin ve bunu daha önceden tespit etmelerinin, rüzgârın aynı yönde esmesinde tesiri yoktur. Yani, onlar bildi ve yazdı diye rüzgâr o yönden esmiş veya yağmur yağmış değildir. Zaten yağmur yağacağı ve rüzgâr o yönden eseceği için onlar bilmiş ve yazmıştır. "İlim maluma tabidir" genel kaidesinin izahı budur. (*Cürcani a.g.e., C.113, s. 313; Teftazani, a.g.e., C.II, s. 143; Harputi a.g.e s. 305.*)

Cenab-ı Hak da, her şeyi kaplayan ilmi ile dünyaya gelen ve gelecek olan bütün insanların; irade ve kudretlerini nasıl kullanacaklarını, iyiyi mi fenayı mı seçeceklerini, irade ve kudretlerini kullanmalarının sonunda neticelerinin ne olacağını eksiksiz bir ilimle bilir ve bu bilgisi üzerine, ezelde, insanın her fiilini takdir eder ve levh-i mahfuza yazdırır.

Netice; ezeldaki takdiri ilahi ve yazı, İlmi ilahi'ye tabidir. Yani Allah nasıl olacağını ve geleceğini bildiği için öylece takdir edilmiştir. İlmi ilahi ise, maluma tabidir.

Başka bir deyimle; insan, hayır ve şerri, ezelde yazıldığı ve takdir edildiği için işlemiyor. İnsanın, kendi iradesi ile hayır veya şer işleyeceği, Allah tarafından bilindiği için, ezelde öylece yazılıp takdir ediliyor. Bunun için de insan, işlediği hayırlardan sevap, asiliklerinden günah kazanıyor ve sorumlu tutuluyor.

Bu hususu iyice aydınlatmak için, Hz. Ali (r.a)'nin "Kaza ve Kader" hakkındaki görüşlerini inceleyelim: Hz. Ali (r.a) Sıffin savaşından dönünce, bir ihtiyar kalkıp, "Ya Ali! Bize haber ver: Şam seferine gitmemiz, Allah'ın kaza ve kaderi ile midir?" diye sordu. İmam Ali; "Evet, tohumu yarıp canlandıran, insanı yaratan Allah'a yemin olsun ki, attığımız her adım, indiğimiz her vadi, çıktığımız her yokuş, Allah'ın kaza ve kaderi iledir." Buyurunca; ihtiyar adam, "Bu halde, ben Allah'ın hiç sevap vereceğini ümit etmiyorum." dedi.

Bunun üzerine **Hz. Ali(r.a)**, şöyle buyurdu: ***"Dur, ey ihtiyar! Allah sizin yürümenize de, geri dönüşünüze halinde dönmenize de büyük ecir verir. Siz, hiçbir harekete zorlanmazsınız. Hiçbir şeyi yapmaya da mecbur değilsiniz."***

Bu sözleri işiten ihtiyarın, "O halde, kaza ve kader bizi nasıl sevk ediyor?" demesi üzerine **Hz. Ali (r.a)** kızdı ve şunları söyledi: ***"Yazıklar olsun sanal Sen, kaza ve kaderi, kendi ümitlerini ve hareketlerini ilzam eden bir kaza, onları gerekli kulan bir kader mi zannettin? Hayır, öyle değildir. Eğer öyle olsaydı (yani, insan, kaza ve kaderin icabı olarak bir şeyi yapmak zorunda olsaydı); sevap, azap, va'd, vaid, emir, yasak, günahkârı kınamak ve iyilik yapanı övmek gibi hususlar batıl olurdu. Bu görüş ise; puta tapanların, şeytan ordularının sözleridir. Bunlar, bu ümmetin kadercileri ve Mecusileridir. Şüphesiz ki Allah (C.C.), hayır olan şeyleri emreder, fenalıkları yasak eder, kolay olanı teklif eder, zorla itaat ve zorla isyan ettirmez. Peygamberleri, halka abes olarak göndermedi. Yerleri, gökleri ve ikisi arasındakileri batıl olarak yaratmadı."*** İhtiyar adam ***"Buna göre, bizi yürüten kaza ve kader nedir?"*** diye sorunca, Hz. Ali, ***"Allah'ın emir ve hükmüdür. Bu ise, kulun tercih ve çalışmasına bağlıdır."*** buyurdu.

KAZA VE KADER DEĞİŞİR Mİ?

Resul-ü Ekrem (s.a.v), bir gün, yıkılmaya yüz tutmuş olan bir binanın yanından geçerken süratle yürüyünce, kendilerine sorulan "Ya Resulullah, Allah'ın kazasından mı kaçırıyorsun?" sualine, "Allah'ın kazasından, Allah'ın kaderine iltica ediyorum." diyerek cevap vermişlerdir.

Hz. Ömer (r.a) Şam'a gittiğinde, orada veba hastalığı olduğunu işitince geri dönmüştü. Bunun üzerine Ebu Ubeyde b. Cerrah(r.a); "Ya Ömer,

Allah'ın kazasından mı kaçırıyorsun?" deyince, Hz. Ömer(r.a), "Evet Allah'ın kazasından yine Allah'ın kaderine kaçırıyor ve iltica ediyorum." cevabını vermiştir.

Bunlardan anlaşılıyor ki; kader, kaza haline gelmedikçe, Allah tarafından değıştirilmesi umulur.

Kur'an-ı Kerim'de, şöyle buyrulmuştur: "**Allah ne dilerse (onu yapar, bazısını mahveder, (vücuda getirmez, bazısını da) vücuda getirir. Ana kitap (levh-i mahfuz), O'nun nezdindedir.**"(Ra'd Suresi,39)

Bu ayeti kerimede "değişmez' denilen şeyi levh-i mahfuz, kader ve ezeli olan ilmi ilahidir. Değişen ise, kazadır.

Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, bu ayetin tefsirinde şöyle, buyurmuşlardır: "**Allah bir kavmi aziz, bir kavmi zelil kılar. Birisinin menfaatini kaldırır, öbürününkini artırır.**"(Zebidi, a.g.e., C. VI, s. 224- 225.)

Hz. Ömer(r.a) ise, imhası mümkün olan kazalardan dolayı şöyle dua ederdi: "**Allahım!.. Eğer ismimi şaki divanına yazmışsan ismimi oradan sil!.. Eğer saidler divanına yazmışsan onu orada sabit kil!.. Zira sen; `Allah ne dilerse mahveder veya vücuda getirir. Ana kitap, O'nun nezdindedir.' buyurdun. Senin bu sözün haktır.**"

Bir gün, Hz. Ömer'e (r.a); bir kimse: "**Ya Eba Abdurrahman! Bir kavim şarap içiyor, zina ediyor, hırsızlık ediyor ve bir de; 'Bizim yaptıklarımızı Allah biliyor. Bizim için kurtuluş yoktur' diyorlar ne dersiniz?**" diye sorunca Hz. Ömer(r.a), kızarak şu cevabı verdi: "**Sühbanallah!.. Evet, onların yapacaklarını ve yaptıklarını Allah (c.c) bilir. Fakat Allah'ın bilmesi onları, o işlere zorlamaz ki**" (Süleyman Vehbi Efendi, Mecmualatü'l - Maarif. Konya, 1327, s. 123.122.)

Allah'ın ilmi, haberi ve iradesi, bir şeyin olmasını veya olmamasını gerektirerek failin kudretini kaldırmaz. Allah'ın bir şeyi haber vermesi, o şey üzerine haberin manasının hükmüdür. Hüküm, hekimin iradesine bağlıdır. İrade de, ilme tabidir. İlim ise, maluma tabidir. Malum da, yapılan ve failden çıkan fiillerdir. Bu fiiller, failden tercihi ile çıkmaktadır. Şu halde sevabı ve vebali faile aittir.

Kaderin değişeni de, değişmeyen de vardır. Mesela değişmeyen ecele, ecel-i müsemma denir.Bir âyet-i kerimede: "**Ecel bir an gecikmez ve vaktinden önce de gelmez.**" [Araf Suresi,34]

İnsanın işine göre, ömrü ve rızkı değişebilir. Bir âyet-i kerimede: "**Allah, dilediğini siler, dilediğini değıştirmez. Ümm-ül-kitab** [Levh-i mahfuz] **O'ndadır.**" [Ra'd Suresi, 39]

Ümm-ül kitap, ezeli olan kelim-i ilahinin yazılı olduğı kitaptır. Melekler, bunu anlayamaz. Zamanlı değildir. Allah'tan başka, kimse bilmez. Hiç yok olmaz. Levh-i mahfuz'da değışiklik olur. Bunu melekler

görür. İnsanın, işine göre, ömrü ve rızkı değişir. İyiler kötü, kötüler iyi olarak değiştirilebilir. Bir başka âyetde:”**Bir canlıya verilen ömür ve ömrünün azaltılması da mutlaka bir kitaptadır.**”) [Fâtır Suresi, 11]

Değişebilen kaza kadere **kaza-i muallak** denir. Bir kimse, iyi amel yapıp duası kabul olursa, o kaza değişebilir. Hadis-i şeriflerde:”**Kaza-i muallakı, hiçbir şey değiştiremez. Yalnız dua değiştirir ve ömrü, yalnız ihsan, iyilik arttırır.**” [Hâkim]

”**Kader, tedbirle, sakınmakla değişmez. Fakat kabul olan dua, o bela gelirken korur.**” [Taberânî]

”**Sıla-i rahm ömrü uzatır.**” [Taberânî]

Kaderin Levh-i mahfuz’da yazılması kazadır. Bir kimseye takdir edilen bela, **kaza-i muallak** ise, o kimsenin dua etmesi de takdir edilmişse, dua eder, kabul olunca belayı önler. Duanın belayı önlemesi de kaza ve kaderdendir. Şemsiye yağmura siper olduğu gibi, dua da Belaya siper olur.

Ecel-i müsemma değişmez, ama **Ecel-i kaza** değişebilir. Ecel-i kazaya bir misal verelim: Birinin ömrü, (Eğer iyi iş yapar yahut sadaka verir, hac ederse 60 yıl, bunları yapmazsa 40 yıl) diye takdir edilmişse, vakit tamam olunca, eceli bir an gecikmez. Birinin 3 gün ömrü kalmışken, akrabasını Allah rızası için ziyaret etmesiyle, ömrü 30 yıla uzar. 30 yıl ömrü olanın ömrü de, akrabasını terk ettiği için, 3 güne iner. Bir hadis-i şerifte : (**Sıla-i rahim** [salih akrabayı ziyaret], **ömrü uzatır.**) [Taberani] Takdir, ezelde **Levh-i mahfuz**’da yazılmıştır. Yani, Levh-i mahfuz’da olacak değişiklikler ve ömürlerin artması ve kısalması da ezelde yazılmıştır ki, buna **kaza-i muallak** denir. (*Lübab-üt-te’vil*)

Bir örnek: İki kişi, Hz. Davud(a.s)’a birbirini şikâyet etti. Azrail aleyhisselam gelip; ”**Bu iki kişiden birinin eceline bir hafta kaldı. İkincisinin ömrü de, bir hafta önce bitmişti, ama ölmedi**” dedi. Hz. Davud(a.s), hayret edip sebebini sorunca cevaben dedi ki:”**İkincisinin bir akrabası vardı. Buna dargındı. Bu, gidip onun gönlünü aldı. Bunun için Allah’u Teâlâ, onun ömrünü 20 yıl uzattı.**” [*Levh-i Mahfuz ve Ümm-ül-kitab risalesi*]

Cenab-I Hakk’ın kaderi [ezeldeki ilmi] nasıl ise, Levh-i mahfuz’daki değişiklikler, ona uygun olur. Hz. Ömer (r.a) yaralanınca Ka’bül-ahbar, ”**Ömer daha yaşamak isteseydi dua ederdi, çünkü onun duası elbette kabul olur**” buyurdu. İştîp şaşırırlar, ”**Ecel bir an gecikmez ve vaktinden önce gelmez**” mealindeki âyet-i kerimeye ne dersin denilince buyurdu ki: Evet, ecel hazır olunca gecikmez, fakat ecel hâsıl olmadan önce, sadaka ve dua ile, iyi amelle ömür uzar. Fâtır suresinde, ”**Herkesin ömrü ve ömürlerin kısalması yazılıdır**”. Buyuruluyor.

Kadere boyun eğilmez mi? Reformcu (*Akıllı insan, kadere boyun eğmeyen kişidir*) diyor.Reformcu da, Mutezile kafalı diğer yamuklar gibi kaderi bilmiyor. Kadere boyun eğmeyen insan olur mu? Kader, Allah’u Teâlânın takdir ettiği şeylerdir. Bunu Kim önleyebilir ki? İnsan kaderini kendi çizemez. Bu konuda çok âyet-i kerime var. Bir ayette:”**Yeryüzünde hiçbir olay ve başınıza gelen hiçbir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta [Levh-i mahfuzda] yazmış olmayalım. Bu ise, Allah’a göre kolaydır.**” (*Hadid Suresi, 22*)

Resulullah (s.a.v) Efendimiz, kaderle ilgili âyet-i kerimleri açıklayarak buyuruyor ki: “**Allah, ilk önce Kalem’i yaratıp, “Sonsuza Kadar olacak olanı yaz” buyurdu.**” (*Tirmizi*)

“**Her şey ezelde yazıldı. Allah’ın ilmine göre, kalem kurudu.**” (*Tirmizi*) (Yani takdir son buldu ve kaleme yazacak bir şey kalmadı.)Bir kimse, hem Müslümanım der, hem de kaderi nasıl inkâr Eder?

Ömür değişir mi? Reformcu diyor ki: (*Kader, Cebriye inancıdır. Müslümanlar, kader yani ömür değişmez diyerek sağlığa hiç önem vermiyorlar, hasta olsalar tedaviye yanaşmıyorlar. Kaderim buymuş diyerek hiç çalışmıyorlar. Hâlbuki insan kaderini kendi çizer. Cebriye’den kurtulup kaderimizi kendimiz çizmeliyiz.*)

Bunu söyleyen böyle inananlar Mutezile itikadında olduğunu yine gizlememiştir. Cebriye nasıl bozuksa, Mutezile de o kadar bozuktur. Mutezile, (*Allah, yaptığımız işlere karışmaz*) diyerek kaderi inkâr edip, insanı hâşâ kendi işinin yaratıcısı zanneden çok sapık bir fırkadır. Bu konuda Cenab-ı Hak:”**Her şeyin yaratıcısı Allah’tır.**” (*Zümer Suresi, 62, Mümin Suresi, 62*)

“**Sizi de, işlerinizi de yaratan Allah’tır.**” (*Saffat Suresi, 96*)

“**Rabbin, kendi istediğini yaratır, dilediğini seçer. Onların seçim hakkı yoktur.**” (*Kasas Suresi, 68*)

Ömrün değişmeyeceğini söyleyen Allah’u Teâlâdır. Bir âyet-i kerime dei: “**Ecel, bir an gecikmez ve vaktinden önce de gelmez.**” (*Araf Suresi, 34*)

Hiçbir Müslüman, kader değişmez diyerek sağlığını hiçe saymaz. Sağlığa, temizliğe dikkat etmenin, hastalanınca tedavi olmanın dinin emri olduğunu bilir.

Şunları da iyi bilir: Vücudumuz, bize emanettir. Dinimiz onu iyi korumayı emrediyor. Hastayı tedavi ettirmek gerekir. Tecrübeyle etkileri kesin olan, aşı, serum ve mikrop öldürücü ilaçları kullanmak, gıda almak gibi farzdır. Yani Allah’u teâlânın emridir. Tesiri kesin olan ilaçlar, gıda gibi olup, ilaç almayıp ölmek günahtır. Resulullah üç türlü ilaç kullanmıştır. Kur’an-ı kerim veya dua okurdu. İlaç kullanırdı. Her ikisini

karışık da kullanırdı. Müslüman, **(İlaç kullanmak da kaderdendir, Allah'ın izniyle fayda verir)** hadis-i şerifini de bilir. Yani Müslüman dinin emri olduğu için çalışır, sağlığını gözetir. Müslüman iyilikle, dua ile ömrün uzayacağını bilir, kötülükle de ömrün kılacağını bilir.

Müslüman şunları da bilir: Kader değişmez. Kaza, kadere uygun olarak meydana gelir. Kaza, her gün çok değişip, sonunda kadere uygun olunca yaratılır. Kaza-i muallak şeklinde yaratılacağı yazılmış olan bir şey, kulun iyi ameliyle değişip yaratılmaz. İmam-ı Gazali hazretleri, **(Kaza-i muallak, Levh-i mahfuzda yazılıdır. Eğer o kimse, iyi amel yapıp, duası kabul olursa, o kaza değişir)** buyurdu. Hadis-i şerifte, **(Kader, tedbirle, sakınmakla değişmez, fakat kabul olan dua, o bela gelirken korur)** buyuruldu. *(Taberani)*

Duanın belayı önlemesi de kaza ve kaderdendir. Kalkan, atılan oka; şemsiye de yağan yağmura siper olduğu gibi, dua da, gelen belaya siper olur. Bir hadis-i şerifte, **(Kaza-i muallakı hiçbir şey değiştiremez. Yalnız dua değiştirir ve ömrü yalnız ihsan, iyilik arttırır)** buyuruldu. *[Hâkim]*

Cenab-I Hakk'ın kaderi [ezeldeki ilmi] nasıl ise, Levh-i mahfuz'daki değişiklikler, ona uygun olur. Hz. Ömer (r.a) yaralanınca Ka'bül-ahbar, **"Ömer daha yaşamak isteseydi dua ederdi, çünkü onun duası elbette kabul olur"** buyurdu. İştîp şaşırırlar, **"Ecel bir an gecikmez ve vaktinden önce gelmez"** mealindeki âyet-i kerimeye ne dersin denilince buyurdu ki: Evet, ecel hazır olunca gecikmez, fakat ecel hâsıl olmadan önce, sadaka ve dua ile, iyi amelle ömür uzar. Fâtır suresinde, **"Herkesin ömrü ve ömürlerin kısalması yazılıdır"**. Buyuruluyor.

Bunları bilen bir Müslüman elbette çalışır, sağlığına dikkat eder. Kaderi inkar edenlerin, Reformcunun dediği gibi, (Zaten rızıkım, ecelim ve hastalıklarım önceden yazılmış) diyerek tedaviyi, sebeplere yapışmayı terk etmez.

Bu mesele ile ilgili olarak; "Bütün kötülükler ve bunlardan biri olan küfür de Allah'ın iradesiyle olduğuna göre aynı zamanda, Allah'ın kazası ile de olması lâzımdır. Küfür de Allah'ın kazası ile olmuş olur. Kazaya rıza ise, vaciptir. Bu halde, küfre de razı olunmalı mıdır? Hâlbuki küfre rızanın küfür olduğu hususunda ittifak vardır." Şeklindeki bir düşünceye verilecek cevap şudur: Vacip olan, kazaya rızadır; kaza olunan şeye değil. Burada iki hal vardır.

1-Küfrün faili ve mucidi.

2-Küfrün mahalli.

Küfrün faili, mucidi ve yaratıcısı Allah'tır. Küfrü Allah yarattığı için kazadır ve bu kazaya rıza gerekir. "Allah niçin küfrü ya-

rattı?" diye itiraz edilemez. "Şeytanı, domuzu neye yarattı?" diye itiraz edilemez. Bunların hapsinde hikmet vardır.

Küfre mahal olmak, yani küfrü tercihimizle yaparak küfre girmek ise; kula aittir. Küfre mahal, yani kâfir olmaya rıza ise, küfürdür.

Şu halde; küfre rıza ile küfrü Allah'ın yaratmış olduğuna rıza arasında fark vardır.

Kaderin değişeni de, değişmeyi de vardır. Mesela değişmeyen ecele, **ecel-i müsemma** denir. Bir âyet-i kerimede: "Ecel bir an gecikmez ve vaktinden önce de gelmez." [Araf Suresi, 34]

İnsanın işine göre, ömrü ve rızıkı değişebilir. Bir âyet-i kerimede: "Allah, dilediğini siler, dilediğini değiştirmez. Ümm-ül-kitab [Levh-i mahfuz] O'ndadır." [Ra'd Suresi, 39]

"Hadisi Kutside Cenab-ı Hak buyurdu ki: "Bana iman edip de, kadere, hayır ve şerrin benim takdirimle olduğuna iman etmeyen, benden başka Rab arasın." [Şirâzî]

"Herkes, sana fayda vermek için çalışsalar, Allah'u Teâlânın senin için takdir ettiğinden fazlasını yapamazlar. Herkes, Sana zarar vermeye kalksa, Allah'u Teâlânın takdir ettiği zarardan fazlasını veremez; çünkü artık kaderi yazan Kalem kurudu, yazıları değişmeyecek şekilde kesinleşti." [Tirmizî]

"Allahü teâlâ, "Ben âlemlerin rabbiiyim, hayrı da, şerri de ben tâyin ederim" buyurdu. [İbni Neccar]

İmam-ı Rabbânî (k.s) hazretleri buyuruyor ki: Kaza ve kader bilgisini, çok kimseler anlayamadığından doğru yoldan ayrılmıştır. Bunlardan bir kısmı, insanların isteyerek yaptığı işlerin zorla olduğunu sanmış, çokları da, insanların her işi yaratarak yaptığını, isteyerek yapılan işlere Allah'u Teâlânın karışmadığını söylemiştir. Üçüncüsü de, doğru yoldakilerin, İslamiyet'i iyi anlayanların sözüdür ki, bunlar, **Fırka-i naciyye** ismiyle müjdelenmiş olan **Ehl-i sünnet vel-cemaat** âlimleridir. Bunlar, birinci ve ikinci kısımda olanlar gibi taşkınlık yapmamış, orta yolu seçmişlerdir.

Kula bela gelmez, Hak, yazmadıkça,

Hak, bela göndermez, kul azmadıkça.

Mutezile, (Herkes kaderini kendi belirler. Kader diye bir şey yoktur) der. Birinci mısra buna cevaptır. Yani (Allah'u Teâlâ dilemedikçe, insan bir şey yapamaz) deniyor.

Cebriye ise, (Allah dilediğini hidayete kavuşturur, dilediğini sapıklıkta bırakır) âyet-i kerimesini yanlış anladığı için, (Her şeyi bize

zorla yaptıran Allah'tır) der. İkinci mısradaki, (Allah'ın takdiri insanların amellerine göredir, Allah kimseye zulmetmez) deniyor.

(Biz her şeyi bir kadere, bir ölçüye göre yarattık) mealindeki âyet-i kerime için, bir Mutezile sapığı diyor ki: *(Bu âyette olduğu gibi, diğer âyetlerde geçen kader kelimeleri ölçü demektir. Ehl-i sünnet'in bildirdiği anlamda Kur'an'da kader diye bir şey yoktur. Allah, insanların işleyeceklerini bir yere yazmamıştır. Kaderini herkes kendi belirler.)*

Görüldüğü gibi Mutezile meddahı, bu konudaki bütün âyet ve hadisleri inkâr etmekten çekinmiyor. Buna Resulullah (s.a.v) Efendimizin şu hadis-i şerifini gösteriyoruz: **(Kaderi inkâr edenlere, “Yeryüzünde vuku bulan ve başınıza gelen bir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta [Levh-i mahfuz'da] yazmış olmayalım. Elbette bu, Allah için kolaydır” [mealindeki] âyet-i kerimeyi söyleyin!) [Deylemî] (Bu âyet: Hadid Suresi,22)**

Peygamber (s.a.v) efendimizin kadere inanmayanlara sözü: ***“Onlarla tekrar karşılaşırsan, haber ver ki ben onlardan uzağım, onlar da benden uzak olsunlar.” Abdullah İbnu Ömer sözünü yeminle de te'kid ederek şöyle tamamladı: “Allah'a kasem olsun, onlardan birinin Uhud dağı kadar altını olsa ve hepsini de hayır yolunda harcasa kadere inanmadıkça, Allah onun hayrını kabul etmez.”***

Peygamber (s.a.v.) Efendimize alınyazısı hakkında Ashabtan birisi: ***“Ya Resulallah, yaptığımız ve yapacağımız işler önceden takdir edilip yazıldığına göre, iş yapmanın ne önemi vardır?”*** diye sorduğunda, Efendimiz(s.a.v): ***“Herkes, kendi işine hazırlanır”*** ve ***“Herkes önceden takdir edilmiş olan işlere hazırlanır”*** buyurdu. *(Müslim, Tirmizi)*

Aynı suali soran, başka birine de, Şems suresini okudu. Bu surede: ***“Hayrı ve şerri ve bu ikisinin hallerini öğretip bunlardan birini yapabilmesi için, insana seçme hakkı (irade) verene yemin olsun ki, (Şems Suresi,8)***

“Nefsini kötülüklerden temizleyip faziletlerle dolduran kurtuldu.” (Şems Suresi,9)

“Nefsini günaha, cehalette, dalalette bırakan, zarar etti.” (Şems Suresi,10)

Efendimiz (s.a.v) de: ***“Ahir zamanda fala inanıp, kaderi inkâr edenler çıkacaktır” (Tirmizi)***

“Kaderi inkâr edenin İslam'dan nasibi yoktur.” (Buhari)

“Ahir zamanda, şu üç şeyden korkuyorum: Münecimlere (falcılara) inanmak, kaderi inkâr ve idarecilerin zulmü.” (Taberani, İbni Asakir,)

“Ümmetim kaderi inkâr etmedikçe, dinde sabittir. Kaderi yalanlayınca helak olurlar.” (Taberani)

“Şu üç şeyden korkuyorum: Âlimin sürçmesi, Münafıkların Kur’an böyle diyor diyerek tartışmaya girişmesi, Kaderin inkâr edilmesi.” (Taberani)

“Kaderden bahsedilince dilinizi tutunuz!” (Taberani) Yani; herkes kendi aklına ve mantığına göre değil de, ehl-i sünnet ulemasının KUR’AN VE SÜNNETE GÖRE YAPTIKLARI açıklamalarına göre kaderden söz etmelidir. Aksi durumda bilmeden sonsuz bir çıkmaza düşmüş olabiliriz.

“Kadere, hayrın ve şerrin Allah’tan olduğuna iman etmedikçe, başa gelenin asla şaşmayacağına, başa gelmemesi mukadder olanın da asla gelmeyeceğine inanmadıkça, hiç kimse iman etmiş sayılmaz.” (Tirmizi)

“Ümmetimin helaki üç şeydedir: Irkçılık, kaderi inkâr ve nakle itibar etmemek .” Yani; kendi görüşünü din gibi anlatmak. (Taberani)

İMAM AZAM'IN GÖRÜŞÜ

Dünya ve ahiretteki her şey, Allah'ın dilemesi, ilmi, kazası, kaderi ve levh-i mahfuza yazmasıyla olur. Fakat levh-i mahfuza yazılan, vasfedilerek yazılmıştır; hükümle değil. Yani levh-i mahfuza hayırlar, masiyetler. İtaatler, fiiller, iradeler, hâsılı her şey vasıflarıyla yazılmıştır. Mücerret, sebepsiz ve vasıfsız (Ebu'l -Münteha, El – fikhü'l - Ekber ve şerhi. ist. 1308.)

Meselâ; "Ahmet, mümin olsun ve hayır işlesin; Avram ise kâfir olsun ve şer işlesin" şeklinde, hükümlü olarak yazılmamıştır. Eğer böyle olsaydı; Ahmet mümin olup hayır işlemeye; Avram da kâfir olup şer işlemeye mecbur olurdu. O zaman, İlahi emir ve yasaklara lüzum kalmazdı. Fakat Levh-i Mahfuza yazılan yazı, vasıflıdır. Çünkü Ahmet kendi irade ve tercihi ile kendi kudretini sarf ederek mümin olmayı ister. Allah Ahmet için imanı yaratır o da mümin olur. Avram ise yine, kendi irade ve tercihi ile kâfir olmayı ister, kudretini küfre sarf eder; Allah da, onun için küfrü yaratır, levh-i mahfuza da öyle yazılır. Böylece, kul üzerine bir zorlama olmaz.

Allah, hiç kimseyi küfür-iman, hayır-şer üzere cebretmez. Yani onların kalbinde iman veya küfrü, amellerinde de hayır veya şerri zorla yaratmaz. Ancak kulun, tercihini, rızasını, muhabbetini ve kudretini sarf etmesi ile yaratır.

Bugün kendi kafalarına göre Kur’an-I anlamak yorumlamak veya sadece mealıyla amel etmeye kalkmak Sünneti, icmayı, kıyası Kabul etmemek bize sadece Kur’an yetr diyenler büyük bir gaflet hatta bu dinin düşmanlarının ve şeytanın esaretindedirler.Rabbim gaflet uykusundan uyandırсын.Hak ve Hakikate Allah ve Resulünün yoluna iletsin.Hertürlü hile ve tuzaklarından Ümmet-I Muhammedi muhafaza eylesin.Bunlara

şunu hatırlatmakta fayda görüyorum: HER ŞEY KUR'AN'DA AÇIK OLARAK GEÇMEZ. CENAZE NAMAZI ve ONUN NASIL KILNACAĞI, NMAZLARIN KAÇ REKAT OLUŞU VE NASIL KILNACAĞI, CUMA NMAZININ KAÇ REKAT OLUŞU VE NASIL KILNACAĞI gibi...

HERKESE RAHMET VE HİDAYET ALLAH'TANDIR

Sapık Kader inkârcıları şöyle bir yazı yayınlamışlar; “*Kader deyip geçme. Bak ne diyor Sırrın Sahibi; “BİZ HER İNSANIN KADERİNİ, KENDİ ÇABASINA BAĞLI KILDIK” (İsrâSuresi, 13)* Bu ihanet sitesi, İsrâ Suresi 13. Ayetin meali diye yayınladığı cümlelerin, İsrâ Suresi 13. Ayetle hiç bir ilgisi yoktur. Muteber Kur'an Mealleri ve gerekse kendi Arapça bilgimiz ile yukarıdaki meali karşılaştırdığımız da, apaçık bir çarpıtmanın olduğu bariz olarak gözükmemektedir. İşte İsrâ Suresi 13. Ayetin Elmalı Meali: -” ***Her insanın amel defterini boynuna doladık, kıyamet günü açılmış bulacağı kitabı önüne çıkarırız. (İsrâ Suresi, 13)*** Şu meali şerifte Diyanetindir: “***Her insanın amelini (veya kaderini) boynuna bağladık. İnsan için kıyamet gününde, açılmış olarak önüne konacak bir kitap çıkarırız.***” (İsrâ Suresi, 13)

Bu site imanın altı şartından biri olan Kadere İmanı inkâr ederek Müslümanların inancına hakaret etmektedir. İşte sapıkların yayınladıkları yazının devamı: “***YANLIŞ KADER İNANCINDAN UZAK DURUN... Kader inancı zalimlerin ve tağutların en çok sevdiği inançtır. Önce zulmederler, soyarlar asarlar-keserler sonrada “Ne yapalım ilahi taktir bizi başa geçirdi, siz buna müstehaksınız. Kader konusunda eleştirdiğimiz yönetici kainatın yöneticisi Allah değil, O’nun adını kullanarak insanları sömüren zalimler ve bu inancı İslam diye anlatan sapıklardır..”***

Bu kader münkirleri, Kaderi inkar eden sapık Mutezile Mezhebinin müdavimleridir. Akıllı bir mümin, Kur'an'daki kaderle ilgili onca ayete rağmen kaderi inkâr eden bu kimselerin oyunlarına gelmemelidir.

Müslümanda Kader İnancının Etkisi

Bu din Allah'ın hikmetine ve iradesine teslim olma üzere bina edilmiştir. Emir ve yasaklardaki Rabbani hikmetin tafsilatından soru sorulmamasını takdir etmiştir. Bütün Nebilerin ashâbı bu hal üzereydi. İslam'ın temeli teslimiyet üzeredir. Allah'ın emirlerinden bir emrin saygınlığı, itibarı önce onu tasdik etmek peşinden onun gereği ameli yapmaya azimet göstermek sonra süratle onu fiile dönüştürmektir.

Sahabeler işte böyle idi. Rablerine ve Nebilerine karşı çok edepli saygılı idiler. Onlar hakkında Abdullah ibni Abbas (Radiyallahu Anhum) şöyle dedi:“Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in ashâbından daha

hayırlı bir kavim görmedim. Ölünceye kadar Rasulullah (s.a.v)’e on üç sorudan fazla sormadılar.”

Kader meselesinde sahabe, tâbiîn, din imamı ve hadis ehli kıyamete kadar olacak her şey Ümmü’l-Kitapta yazılı olduğu üzere icma etmiştir. İbnu Deylemi (Rahmetullahi Aleyh) şöyle dedi:“**Ubey bin Ka’b (r.a)’a geldim ve kader mevzuunda kalbimde bir şey meydana geldi. Bana bir şeyler söyle belki Allah onu kalbimden giderir dedim. Ubey bin Ka’b (r.a) şöyle dedi:‘Allah göklerin ve yeryüzünün ehline azap etmiş olsaydı O, onlara asla zulmetmiş olmazdı. Ancak Allah onlara rahmet etmiş olsa Allah’ın rahmeti onlara amellerinden daha hayırlıdır. Allah’ın yolunda Uhud dağı kadar altın infak etsen, kadere iman edene kadar Allah onu senden kabul etmez! Bil ki; sana isabet eden bir şeyin, isabet etmemesi mümkün değildir! Bu itikadın gayrı bir itikat üzere ölürsen ateşe girersin!’**

Sonra Abdullah ibni Mes’ud (r.a)’ın yanına geldim. O da bana aynı şeyleri söyledi. Sonra Huzeyfe (r.a)’ın yanına geldim O da bana aynı şeyleri söyledi. Sonra Zeyd bin Sabit (r.a)’ın yanına geldim O da bana aynı şeyleri, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’den hadis olarak rivayet etti.”Ebu Davud 4699, İbni Mace 77, İbni Ebi Asım es-Sünne 245, Acurri 386, Ahmed 5/185)

Ubade bin Samit (r.a) ölümü anında oğluna şöyle vasiyet etti:“Ey yavrucuğum! Sana isabet eden bir şeyin isabet etmemesi, sana isabet etmeyen bir şeyin de isabet etmesinin mümkün olmadığını kesin bilinceye kadar imanının hakiki tadını bulamazsın!

Ben Rasulullah (s.a.v)’i işittim şöyle dedi:‘Allah’ın ilk yarattığı şey kalemdir. Allah ona yaz! Buyurdu. Kalem: Neyi yazayım? Neyi yazayım? Ey Rabb’im! dedi.

Allah ona:‘Kıyamet saatine kadar olacak her şeyi yaz! Buyurdu.’Ey yavrucuğum! Ben Rasulullah (s.a.v)’i işittim:‘Herkim bu inancın dışında ölürse o benden değildir!’ buyuruyordu.”(Ebu Davud 4700)

Rasulullah (s.a.v)’in ashabının gönüllerinde bu akidenin çok büyük bir tesiri vardı. Onlar yeryüzünde dağılıp bu kader akidesini Rasulullah (s.a.v)’in onlara öğrettiği gibi insanlara öğretiyorlardı. Bir keresinde Rasulullah (s.a.v) Abdullah ibni Abbas (Radiyallahu Anhum)’ya:“**Ey çocuk! Allah’ı koruyup gözet ki Allah da seni korusun! Allah’ı gözet ki onu karşında bulasın. Bir şey istediğin vakit ondan iste! Bil ki, ümmet sana bir şey ile fayda vermek üzere bir araya gelse, Allah’ın senin için yazdığı şeyin dışında onlar sana asla fayda veremezler! Veya ümmet sana bir şeyle zarar vermek üzere bir araya gelse, Allah’ın senin için yazdığı şeyin**

dışında onlar sana asla zarar veremezler! Kalemler kaldırıldı ve defterler (in mürekkebi) kurudu!”(Ahmed 1/293)

Bu akide onların kalplerine sekineti döküp gönüllerine itminan boşalttı ve onları izzet üzere terbiye etti. Böyle bir manevi dolgunlukla dini beşeriyete tebliğ için yeryüzünde dağıldılar. Allah’ın kaderine imanlarının önünde yeryüzünün güçlükleri ve meşakkatleri onların gözünde basitleşmiş ve küçülmüştür.

Bundan dolayı Selman-ı Farisi (r.a)’a insanların: Kadere onun hayrına ve şerrine iman edinceye kadar mü’min olamazsın denmesinin aslı nedir diye sorulduğunda?

Selman (r.a) şöyle dedi:“Bu sözün anlamı, sana isabet eden bir şeyin isabet etmemesi, sana isabet etmeyen bir şeyin de etmesinin mümkün olmadığını bilmendir!”

Bilindiği gibi bu söz sadece Selman(r.a)’nın sözü değildir, aksine bütün sahabelerin sözüdür. Kader akidesiyle nimetlenen insan, kendisine isabet eden bir şeyin isabet etmemesinin mümkün olmadığını, ümmet ona bir şeyle zarar vermek üzere bir araya gelseler Allah’ın onun hakkında yazdığının dışında hiçbir şeyle zarar veremeyeceklerini bilir.

Hiçbir nefis, rızkını ve ecelini tamamlamadan ölmeyecektir! Kullara kul olmaktan sadece bu inanca sahip kimseler kurtulur ve kulların Rabb’i Allah’a kul olur. Dünya ve ahiret işlerinin tamamı göklerin ve yerin yaratıcısı Zatın elinde olduğuna inanan kimse, nasıl olurda başını Allah’tan gayrı için eğer? Bu yeryüzünde hangi güç olursa olsun topraktan yaratılmış bir kul için kendisini nasıl zelim duruma düşürür?

İbni Receb (Rahmetullahi Aleyh) şöyle diyor:“Toprağın üzerindeki her şeyin toprak olduğu kendisine tahakkuk eden kimse toprağa itaat etmeyi Allah’a itaat etmenin önüne nasıl geçirir? Yahut mülkün sahibi Allah’ın gazabına karşı, kendi için toprağı memnun etmeye nasıl razı olur? Bu gerçekten şaşılacak bir iştir!”(Camii’l-Ulum ve’l-Hikem 385)

Bu akide mamur ettiği kalpten korkaklık alametlerini söker atar. Sahibini zamanı ve mekânı geldiğinde Kâfirlerle savaşa iter; onlara, araç, gereç ve silahlarına gereğinden fazla önem vermez. Bir Müslüman onlara neden gereğinden fazla önem versin ki, kendini ve onları yaratan kendisi için takdir ettiği rızkı ve eceli noksansız tam olarak verecektir. Kendisi için takdir edilen çaresiz tahakkuk edecek ve başına gelecektir, takdir olunmayan da asla ona ulaşmayacaktır.

Allah’ın kaderine iman eden bir mü’min dünya nimetlerinin hiç birinin denk olmadığı başka bir nimetle nimetlenmektedir. O da her hal üzere Allah’tan razı olma halidir. Bu mü’min kaderlerin Allah’ın emri, dilemesi ve iradesiyle oluştuğunu görür. Hadiselerin Allah’ın hikmeti ve

iradesiyle meydana geldiğini bilir. Allah bilir insanlar bilmez! Allah-u Teâlâ bu hususta şöyle buyurmuştur: **“Kerih gördüğünüz halde kıtal size farz kılındı! Bazen kerih gördüğünüz bir şey sizin hakkınızda daha hayırlı olabilir; hoşlandığınız bir şey de sizin hakkınızda daha hayırsız olabilir! Allah bilir siz bilemezsiniz!”**(BakaraSuresi, 216)

Kadere iman eden mü'min, hayır ve şerri kendisine takdir eden Allah'ın hikmet ve rahmet sahibi olduğunu bilir. Dolayısıyla nimete nankörlük etmez, musibetle imtihan olduğunda da sabırsızlık göstermez. O genişlik halinde şükredici, darlık halinde de sabredicidir. Bu sebeple her hali hayırdır.

Rasulullah (s.a.v)Efendimiz: “Mü'minin işi hayret vericidir. Çünkü onun her işi hayırdır. Bu sadece mü'min içindir. Ona sürur verici bir şey isabet etse şükreder. Bu da onun lehine bir hayır olur. Eğer ona zarar verici bir şey isabet etse sabreder ve bu da yine onun lehine bir hayır olur” buyurdu.(Müslim 2999/64, Ahmed 4/332)

Mü'min musibete bakar ve onun Allah'ın kaderi olduğunu bilir. Kalbi mutmain olup ondan razı olur. Mevlası ve yaratıcısına karşı daha çok edepli olur. Sonra o musibetin netice yönünden sevaba dönüşmesine bakar. Bu sebeple de ondan razı olur ve ona sabreder.

Bu hususta Sa'd bin Ebi Vakkas (r.a) şöyle tahdis etmiştir: **“Rasulullah (s.a.v)'e: Ya Rasulallah! İnsanların bela yönünden hangisi daha şiddetli olur dedim.**

Rasulullah (s.a.v): ‘Bela yönünden insanların en şiddetlisi Nebilerdir. Sonra rütbece en üstün olanlar. Kul dinine göre belaya uğratılır. Kişi dininde kuvvetli ise belası şiddetli olur. Eğer dininde zayıf ise o da dinine göre belaya uğratılır. Bela kuldandan ayrılmaz (imtihana devam eder) ta ki kul üzerinde hiç günah kalmamış bir halde yeryüzünde gezer olunca onu bırakır’ buyurdu.”(Ahmed 1481 Darimi 2/320, İbni Mace 4023, İbni Hibban Mevarid 699, Albânî Sahihu'l-Cami 992)

İbni Kayyım (Rahmetullahi Aleyh)'de şöyle demiştir: “Başına bir bela geldiği vakit kerem sahibi kimselerin sabrı ile ona sabret! O seni daha çok kerem sahibi yapar. Onu insanlara şikâyet ettiğin vakit, Rahim olan Allah'ı hiç merhameti olmayanlara şikâyet etmiş gibi olursun!”(İbni Kayyım Uddetissabirin 90)

Abdullah ibni Abbas (r.a) ise şöyle demiştir: “Allah'ın “...Kalbine hidayet verir...” ayetiyle kast ettiği, kulun kalbine yakın verir de o kimse kendisine isabet eden bir şeyin isabet etmemesi, isabet etmeyecek şeyin de isabet etmesinin mümkün olmadığını bilir.”(İbni Kesir Tefsir 8/163)

Alkame (r.a): **“Başa gelen her musibet Allah'ın izniyledir. Herkim Allah'a iman ederse, Allah onun kalbine hidayet verir.”**

Tegabun 11 ayetinin tefsirinde:“Ayette kastedilen kimse kendisine bir musibet isabet ettiği zaman onun Allah’ın indinden olduğunu bilir ve ondan razı olup ona teslim olur demıştır.”(İbni Kesir 8/163, İbni Kayyım Uddetissabirin 90)

Başa gelen şeylere rıza ve sabır göstermek kadere imanının esasıdır. Rıza ve sabır kadere imanının meyvesidir. Musibet vb. nefse hoş gelmeyen şeylere rıza ve Allah’a ibadetlere devam etmek küfür, asilik, fiske vb. Allah’ın yasakladığı şeylere rıza değildir ve zilletle sabır yoktur. Çünkü Allah kullarının küfür ve masiyet işlemelerine; alçalıp zelil olmalarına asla razı olmaz! Dolayısıyla mü’minin rızası Allah’ın rızasına tabi; sabrı da Allah için ve O’nun yolunda olacaktır.

Kadere rıza, belaya sabır ve Allah-u Teâlâ’nın hükmüne mutmain olarak teslim, nefis binasının üzerinde durduğu en önemli esaslardır. Bu aynı zamanda yeryüzünde Allah’ın nizamını tesis etmek için, insanlığın gücünü seferber edici bir faktördür.

Geri dönmek yok, nedamet ve hüsrana yok, keşke şöyle olsaydı yahut yapsaydık, böyle olurdu yok. Fakat Allah böyle takdir etti ve dilediğini yaptı var. Bu akidede kalbin sekineti, bedeninin rahatı, gam ve kederi terk vardır. Nefsin parçalanması, sınırların bozulması yoktur. Aksine hoşnutluk, huzur, saadet, rahatlık ve itminanlık vardır.

Gönül genişliği ile Allah’ın adaletine, ilmine ve hikmetine itimat ederek O’na tevekkül vardır. Bu, vesvese ve kuruntulardan sığınılacak yegâne makamdır. Bu akideyi terk eden, Allah’a imandan yoksun ve Allah’ın dünya ve ahiret işlerini tedbir edip idare ettiğini inkâr eden toplumların ahiretteki nasibini, alçaltıcı azapta edebi kalmaktır.

Bu dünyada ki durumları ise, saadeti kaybetmek, gergin ve stresli bir yaşam ve ruhi bunalımlarla tüketilen bir ömürdür. ***Cenab-ı Hak:“Kim beni anmaktan yüz çevirirse, onun için dar bir yaşam vardır! Kıyamet günü onu kör olarak haşır ederiz!” buyurmuştur. (Ta-Ha Suresi,124)***

Kadere İman Sebeplere Yapışmayı Engellemez!

Kadere imanının Allah’a tevekkülle beraber bizi sebeplere yapışmaya memur ettiğini aklımızdan çıkarmamamız şarttır. Sebeplere yapışmak da Allah’ın izni olmaksızın bizi neticeye ulaştırmayacaktır, bunu da yine aklımızdan çıkarmamamız gerekir. Sebepleri yaratan varlık neticeyi ve semereyi yaratan varlıktır. Örneğin salih bir nesil isteyen kimse, bunun için mutlaka bir sebebe yapışmak zorundadır. O da şer’i evliliklerdir. Fakat bu evlilik bazen semeresini verir ki bu, çocuktur. Bazen de Aziz ve Hâkim olan Allah’ın irade ve meşietine göre semeresini vermez.

“Göklerin ve yerin mülkü Allah’ındır. Dilediğine dışları bahşeder, dilediğine de erkekler bahşeder. Veya onları hem erkek hem

de dişi olmak üzere çift verir. Dilediğini de kısır kılar. O her şeyi bilendir her şeye gücü yetendir.”(Şûrâ Suresi, 49)

Sebeplere yapışmayı terk etmek Müslümana haramdır! Rızık Allah'ın elinde olmasına rağmen rızık talebi için sayu gayreti terk etmek günahıdır.

Şeyhülislam şöyle dedi:“Sebeplere onların yaratıcılığına itikat edip meşietine inanarak iltifat etmek tevhitte şirktir! Sebepleri sebep olarak yok addetmekse akılda noksanlıktır! Emrolunan sebeplerden yüz çevirmek de şeriata tân etmektir!”(Mecmuu Fetava 8/528)

Rasulullah (s.a.v) meşru sebeplere yapışmanın kader olduğunu beyan etmiş ve bundan dolayı da tedaviyi emretmiştir.

Usame bin Şüreyk (r.a) şöyle dedi:“Nebi (s.a.v) ashabı ile beraber iken geldim. Onlar Nebinin yanında başlarının üzerinde kuş varmış hareket ettiklerinde uçacakmış gibi idiler. Onlara selam verip oturdum. Civar köylerden bedevi Araplar geldi ve: Ya Rasulallah! Hasta olduğumuzda tedavi olalım mı? Dediler.

Rasulullah (s.a.v):”Evet, tedavi olunuz! Zira Allah yarattığı her derde deva yaratmıştır. Ancak ihtiyarlık müstesnadır!”buyurdu.”(Ahmed 4/278, Ebu Davud 3855, Tirmizi 2039, İbni Mace 3436)

Ebu Hureyre (r.a) şöyle dedi:“Rasulullah (s.a.v): ‘Allah indirdiği her derde mutlaka şifa da indirmiştir’ buyurdu.”(Buhari, 5720)

İbni Ebi'l-İz şöyle dedi:“Bazı insanlar tevekkülün, çalışıp gayret etmeye ve sebeplere yapışmaya mani olduğunu zannetmiş, işler takdir olunmuş ise, sebeplere yapışmaya hiç gerek yoktur demişlerdir. Bu görüş, fasittir! Çünkü çalışmanın farz olanı, mendub olanı, müstehap olanı, haram olanı ve mekruh olanı vardır. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) tevekkül edenlerin en faziletlisi idi. Buna rağmen savaşa çıktığında zırhını giyer kılıcını kuşanırdı.”(Buhari. 5720)

Sahabelerin kadere imanı ile sebeplere yapışma arasındaki alaka anlayışları da aynen öyle idi. Zira sebeplere yapışmak da kadere imanın içine girer, bu ona munafı değildir, aksine onun gereğidir.

Örneğin Abdullah ibni Abbas (r.a)'nın rivayet ettiğine göre Hz.Ömer (r.a) Şam'a doğru yola çıktı. Nihayet Serg denen yere gelince Ebu Ubeyde bin Cerrah (r.a) ve arkadaşları kendisini karşıladılar ve Şam arazisinde veba Salgını olduğunu söylediler.

Abdullah ibni Abbas (r.a) şöyle dedi:“Hz.Ömer (r.a) İlk hicret edenleri bana çağır! Dedi. Onları çağırdı, onlarla istişare edip veba salgınını onlara haber verdi. Onlar Hz.Ömer (r.a)'ın geri dönmesi ve kalması hususunda ihtilaf ettiler.

Bazıları: Bir iş için çıktın, o işten geri dönmeni doğru bulmuyoruz! Dediler.

Bazıları da: İnsanların geri kalan kısmı ve Rasulullah (s.a.v)'in ashabı seninle beraberdir. Onları bu vebaya getirme! Dediler.

Hz.Ömer (r.a) onlara: Yanımdan çıkın! Dedi.

Sonra: Ensarı bana çağır! Dedi. Ben onları da Hz.Ömer (r.a)'ın yanına davet ettim. Hz.Ömer (r.a) onlarla da istişare etti. Onlar da muhacirlerin yoluna suluk edip ihtilaf ettikleri gibi ihtilaf ettiler.

Bunu üzerine Hz.Ömer (r.a) onlara da: Yanımdan çıkın! Dedi.

Sonra: Kureyş ihtiyarlarından, fetih muhacirlerinden burada bulunanları bana çağır! Dedi. Ben onları da çağırdım. Onlardan iki kişi bile Hz.Ömer (r.a)'a karşı ihtilaf etmedi. İnsanları geriye döndürmeni ve halkı vebaya götürmemeni doğru görüyoruz dediler.

Bunun üzerine Hz.Ömer (r.a) insanların arasında: Ben sabahleyin bineğime binip geri döneceğim! Siz de buna göre hazırlanıp sabahlayın!" diye nida ettirdi.

Ebu Ubeyde bin Cerrah (r.a):Allah'ın kaderinden mi kaçıyorsun? Dedi.

Hz.Ömer (r.a):Keşke bunu senden başkası söyleseydi ya Eba Ubeyde! Evet, Allah'ın kaderinden yine Allah'ın kaderine kaçıyoruz! Dedi.

Abdullah ibni Abbas (r.a) şöyle dedi: Abdurrahmân bin Avf (r.a) bir ihtiyacı sebebiyle ortalıkta yok iken o esnada çıka geldi ve şöyle dedi: Bu hususta bende ilim vardır. Rasulullah (s.a.v)'i işittim:'Bu hastalığın bir yerde çıktığını işittiğiniz zaman oraya girmeyiniz! Hastalık sizin bulunduğunuz yerde meydana gelirse, ondan kaçmak için oradan dışarıya çıkmayınız!' buyuruyordu.

Abdullah ibni Abbas (r.a) bunun üzerine Hz.Ömer (r.a), Allah'a hamd etti ve oradan ayrıldı dedi."(Buhari. 5756)

Aynı sebeple Yemen'den azıksız olarak hacceden bir grup insanın düşkün hali Hz.Ömer (r.a)'ı ağlatmış sonra onlara: Siz kimsiniz? Diye sormuştu.

Onlar: Biz Allah'a tevekkül edenleriz! Dediklerinde, Hz.Ömer (r.a) onları zem ederek: Aksine siz başkalarının malını yiyenlersiniz! Tevekkül eden, ihtiyacını yerden gayret eder alır sonra Allah'a tevekkül eder! Demiştir."(Camii'l-Ulum, 384)

İbni Kayyım (Rahmetullahi Aleyh) şöyle diyor:"Allah'ın yarattığı sebeplere yapışmadan tevhidin hakikati tamam olmaz! Sebepleri iptal etmek tevhide muhalif bir fiildir! Acizlikten dolayı da olsa sebeplere yapışmayı terk etmek hakikatı kula dininde ve dünyasında kendisine

fayda verecek şeylerin meydana gelmesinde yahut kendisine zarar verecek şeyleri def etmesinde kalbin Allah’a itimadı olan tevekküle muhalif bir iştir!”(İbni Kayyım Zadu’l-Meâd 3/420)

Sehl bin Abdullah (Rahmetullahi Aleyh) şöyle demiştir:“Sebeplere yapışmaya dil uzatan sünnete dil uzatmıştır! Tevekküle dil uzatan da îmâna dil uzatmıştır! Tevekkül Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in halidir. Sebeplere yapışmaksa Onun sünnetidir. Onun hali üzere amel edip tevekkül eden sünnetini terk etmemelidir.”(Camîu’l-Ulum ve’l-Hikem 628)

Cenâb-ı Hak, hepimizi müctehid İmâmlar vasıtası ile Resûlullah (s.a.v) Efendimize uyan bahtiyar kullarından eylesin. Selef-i sâlihın düşmanı selefiyecilerden, ehl-i sünneti kâfir bilen vehhâbilerden, telfik yaparak hak mezhepleri ortadan kaldırmak isteyen mezhepsizlerden, kendilerini dîne değil de, dîni kendilerine uydurmak isteyen reformculardan, müctehid İmâmları beğenmeyip, kendi kafalarına göre ictihad yapmak isteyen naylon müctehidlerden, ashâb-ı kirâma saldıran rafizî meşrepli mezhepsiz tufeylilerden,İslam düşmanı Siyonist,hıristiyan,mason ve münafıklardan muhafaza buyursun.

Hakkı hak, bâtılı bâtıl olarak, bilen, inanan, yaşayan, sevdiklerini dost, sevmediklerini de düşman olarak bilenlerden tedbirli olanlardan eylesin. Âmin.Herkese hidayet Allah’u Tealadandır.

İSLAM BİR MEDENİYYET DİNİDİR

Aziz Kardeşlerim!

İslâm, bir medeniyet dînidir. Her medeniyet, kendi insan tipini yetiştirir. İslâm medeniyetinin inşâ ettiği insan ise evvelâ hak, adâlet, şefkat, merhamet, nezâket ve zarâfette bir ihtişam sergilemelidir. Gönlnü, bütün mahlûkâtı şefkatle kucaklayan bir rahmet dergâhı hâline getirmelidir. Zira İslâm’ın mü’minlere en çok telkin ettiği ahlâkî vasıflar, “**merhamet ve şefkat**”tır.

Merhamet, bir müslümanın kalbinde hiç sönmeyen bir ateştir. Merhamet, insanlığımızın bu âlemdeki en mûtenâ cevheridir ki kalp yoluyla bizi Hakk’ın vuslatına istikâmetlendirir. Merhametli mü’min; cömert, mütevâzî, hizmet ehli ve aynı zamanda rûhlara nizâm ve hayat aşısı yapan bir gönül doktorudur.

Merhamet etmek/acıyabilmek, Allâh'ın büyük bir lûtfudur. Ancak merhamet sahibi bir insan için, kalp, iz'ân ve vicdandan söz edilebilir.

Cenâb-ı Hak, Kur'ân-ı Kerîm'inde bizlere en çok **“Rahmân”** ve **“Rahîm”** sıfatlarını bildirmektedir. Yine Cenâb-ı Hak, merhametli kullarını sevmektedir. Bu sebeple merhametli olmak, müslüman şahsiyetinin mânevî kartviziti durumundadır.

Zulüm gören kardeşimizi düşünmek, **“Ben onun için ne yapabilirim?”** diye çareler aramak, hepimiz için bir vicdan vazifesidir. Hiçbir şey yapamıyorsak, en azından şehirlerde onlar için duâ edebilmek bile, bir merhamet ifâdesidir.

Bugün dünyanın her tarafında müslümanlara yapılan zulümlere karşı bizim merhamet hislerimiz ne durumda? Bu zulümlerin içinde kendi oğlumuz yahut kızımız olsaydı bizi ne kadar teessüre gark ederdi? Ya din kardeşlerimizin ıztırapları karşısında teessürümüz ne kadar? Gözlerimiz mazlum kardeşlerimizin ıztıraplarıyla ne kadar yaşıyor, dillerimiz onlara duâ için ne kadar kımıldıyor? İmkânlarımızla yaralarına ne kadar merhem olabiliyoruz?

Mevlânâ Hazretleri buyurur:

“Şems -kuddise sirruh- bana bir şey öğretti: «Dünyada bir tek mü'min üşüyorsa, ısınma hakkına sahip değilsin.» Ben de biliyorum ki yeryüzünde üşüyen mü'minler var; ben artık ısınamıyorum!..”

Âyet-i kerîmede buyrulur:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ
{128}

“Andolsun size kendi içinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız O'na çok ağır gelir. O, size çok düşkün, mü'minlere karşı çok şefkatli ve pek merhametlidir.” (Tevbe Suresi, 128)

Şu med-cezirlerle dolu dünyamızda ve feryat meydanı mahşerde saâdetimiz için, hayatımızın her safhasında **Peygamber -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i** örnek alarak davranış beraberliği içinde olma zarûretimiz vardır.

Soralım kendimize:—Âile hayatımızda O ne kadar var?

—İbadet hayatımızda O’ndan akseden ne kadar bir huşû ve rûhâniyet var?

—İçtimâî hayatımızda; garibin, yetimin, yalnızın ve bîcârenin ne kadar yanı başındayız?

—Mârûfu emretmek ve münkerden nehyetmek için ne kadar gayret, vecd ve istiğrak hâlindeyiz?

Hülâsa; Her zaman ve mekânda O’nu kendimize ne kadar fiilî kıstas alıyoruz?

İnsan hem dindar hem de kaba, geçimsiz ve nezâketsiz olamaz. Zira İslâm’ın özü ve rûhu; îtikadda tevhîd, amelde ise başta edep ve merhamettir.

Çocuklara ve gençlere gösterilecek şefkat ve merhamet, hayatı sadece bu dünyadan ibâretmiş gibi görerek onların karınlarını doyurup güzel elbiseler giydirmek, nefislerini eğlendirmek, ten rahatlarını temin etmek değildir. Bilâkis asıl şefkat ve merhamet, onların ebedî istikbâllerini bir azap faslı olmaktan kurtarıp sonsuz bir saâdet baharı kılacak mânevî değerleri geç kalmadan şahsiyetlerine kazandırmak, öncelikle onların ruhlarını doyurmaktır.

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا
كَبِيرًا (9)

“ Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler.”(İsra Suresi,10)

Bu mânâda çocuklarımızı, Kur’ân ve Sünnet ikliminde yetiştirmemiz, sevgi ve merhamet muktezâsı; bu hususta ihmâl ise gaflet ve zulmet muktezâsıdır.

Kur’ân-ı Kerîm, bir fânînin eseri değil, Kâinâtın Hâlıkı’nın kullarını dünya ve âhiret saâdetine erdirmek için lûtfettiği hidâyet rehberidir. Bu yüzden Kur’ân-ı Kerîm’den lâyıkiyla istifâde için Mushaf-ı Şerîf’in kapağı, hürmet, tâzim ve edep duygularıyla açılmalı, onu insanlara Rahmân olan Cenâb-ı Hakk’ın öğrettiği şuuruyla ve âdeta yeni nâzil oluyormuşçasına bir şevk ve iştîyakla

okunmalıdır. Zira Kur'ân-ı Kerîm, Hâlık'ın kuluna gönderdiği bir mektuptur.

Kur'ân'dan uzak bir hayat, mutlak bir ebediyet intihâdır.

Hayat, bize uhrevî saâdeti kazanmak için lûtfedilmiş sınırlı bir nîmettir. Ne tekrarı vardır, ne de telâfisi... Unutmamak gerekir ki müslümanlık, mevsimlik giyilen bir elbise değil, ömrün belli mevsimlerine has bir merâsim değil, ömür boyu giyilmesi gereken bir takva elbisesi, ömürlük bir takvâ hayatıdır.

Îman güneşinden mahrum sahalar ve sîneler, mânen bir harabeliktir. Îman güneşiyle aydınlanan kalpler ise ebedî saâdetin bahar ülkesidir.

Saâdet, hayatı olduğu gibi kabûl ile, yani hem zorluk ve çilelerine rızâ göstermek, hem de onu ıslâha gayret etmekle mümkündür.

Temâyül ve yönelişleri, insanın aynasıdır. İnsan aradığı şeyi düşünüp hayâl eder, düşünüp hayâl ettiği şeyin arayışı içinde olur. O hâlde dikkat: Neyi arıyoruz? Arayışlarımızın kıblesi dünya mı ukbâ mı? Hayallerimizin rotası nefsâniyet çizgisinde mi, rûhâniyet istikâmetinde mi? Unutmayalım ki saâdeti sefâlet çarşısında aramak, en büyük ahmaklıktır!

Abdülkadir Geylani(k.s)Hazretleri buyuruyor ki **Âhiret işlerini öne al.**

"Âhireti sermâyen, dünyâyı bu sermâyenin kazancı yap. Zamânını, önce âhireti elde etmek için sarf et. Geri kalan vaktini, geçimini temin için harca. Sakın dünyâyı sermâye, âhiretini onun kârı şeklinde yapma. Böyle yaparsan, dünyâdan artan zamânını, âhiretin için sarf edersin. Bu zaman zarfında namazlarını kılmaya çalışırsın. Fakat çabucak kılayım diye, rûkûnlerine riâyet etmezsin. Sonra dünyâ işlerinden dolayı yorulur ve bitkin düşersin. Geceleri kazâ namazı kılmaya fırsat bulamazsın. Yorgunluktan ölü gibi yatar, gündüz de faydasız olursun. Nefsine, hevâ ve isteğine hattâ şeytâna tâbi olursun. Âhiretini dünyâya karşılık satarsın. Nefsinin kölesi ve onun bineği olursun. Hâlbuki sen, nefsine binmek, onu yalanlayıp tekzip etmek ve selâmet yoluna sokmakla emrolunmuşsun. Bunlar âhiret yolu, Rabbine tâat yoludur. Sen, nefsinden gelen istekleri kabûl etmekle, kendine zulmettin. İpini onun eline verdin. İsteklerinde, lezzetlerinde, hevâsında ona uydun. Sonunda dünyâ ve âhiretin hayırlısını kaçırdın. Dünyâ ve âhiretini zarara soktun. Böyle olursa, Kıyamet günü din ve dünyâ bakımından insanların en müflisi ve en zararlısı olursun. Nefsine

uymakla, dünyâdan fazla bir şeye ulaşmadın. Eğer nefsini âhiret yoluna çekseydin, âhiretini esas ve sermâye kabûl etseydin, dünyâ ve âhiretini kazanırdın. Nefsin kötülüklerinden korunur, iyilerden olurdun. Eğer dünyâyâ râğbet etmeyerek, kötülüklerden uzak kalarak Allah'ü Teâlâyâ itâat edersen, Allah'ü Teâlânın has kullarından olursun."

Mahmud Sâmi Ramazanoğlu (k.s)Hazretleri buyurur:

“Şefkatli bir babaya isyan eden evlâda mecnun derler. Merhametlilerin en merhametlisi olan Cenâb-ı Hakk'ın emirlerine muhâlefet eden kişiye ise ne söylene azdır!..”

Dinden mahrum olan kişi; aczini kuvvet, sefâletini saâdet bilen zavallı bir gafîldir.

Maddî mevzularda en basit idrâk bile dâimâ bir kâr-zarar hesâbı yapar, kendi durumunu sık sık gözden geçirir. Kârını artırıp zararını telâfî etmenin yollarını arar. Hâl böyleyken, ebediyet yurdunun saâdet veya felâket sermâyesi olan fânî dünya günlerini hayırda mı şerde mi tükettiğini düşünmemek, âhiret yolcusu olan insanoğlu için ne hazin bir gaflettir!

Bunun içindir ki **Hz. Ömer -radiyallâhu anh-** şöyle buyurmuştur: *“Hesaba çekilmeden evvel kendinizi hesaba çekiniz. En büyük arz (Allah Teâlâ'nın huzûruna çıkarılıp O'na arz edileceğiniz gün) için (sâlih ve güzel amellerle) süsleniniz! Şüphesiz dünyadayken nefsini hesaba çeken kimse için kıyâmet günündeki hesap hafif olacaktır.”* (Tirmizî, Kıyâmet, 25/2459)

Huzur ve saâdetin sırrı, aslâ doymayacak olan nefsi doyurmaya çalışmakta değil, onu bencillikten kurtarıp terbiye etmekte gizlidir.

İlâhî bir emânet olan malı sırf nefsi için harcamak **israftır**. İsrâf ise, aşâğılık duygusunu bastırma ameliyesidir. Yine malı nefsi için biriktirmekse **cimriliktir**. Korkaklığın neticesi olan cimrilik, kulun Cenâb-ı Hakk'a sığınması gerekirken, fânî olan malına sığınmasıdır. İkisi de insanın ebedî saâdetini felâkete döndürür.

Nasıl ki ekip-dikme mevsiminde rehâvete kapılarak tembellik eden bir çiftçinin ambarı boş kalırsa, dünya tarlasında hayır-hasenat ve amel-i sâlih tohumu ekmeyenler de, âhirette saâdet mahsulü biçemezler. Bu sebeple fânî hayatımızda Allah yolunda hizmet edelim ki bâkî hayatımız, Rabbimiz'e vuslatın rahmet gölgesi altında geçsin.

İnsan bu mukaddes yolculukta iki ateş arasında, Nefis ve şeytan.Hz. Mevlânâ(k.s); Hakk'ın davetine icâbet edip nurlanmak için, nefsi ve nefsanî duyguları bertarâf etmenin zarûrî olduğunu şöyle

bildirir: **“Gündüz gibi ışık saçmak istiyorsan, geceye benzeyen nefsinı yakmalısın.”**

Bir nevi yol kesici eşkıyâ olan bu iki düşmana karşı insan ömür boyu cihâd etmek mecburiyetinde. Kalbinde îmânı üfleyerek söndürmeye çalışan, onu karanlığa mahkûm etmek isteyen kötü niyetli düşmanlarına karşı, son nefese dek mücadeleye mecbur.

İnsan bu mücadelede yalnız kalırsa güçlük çeker. Zira düşmanı tek değildir. Kendi nefsi ve şeytanı ile birlikte, şeytânî ve nefsânî vesvese ve iğvâlara kendini kaptırmış koca bir ordu ile karşı karşıyadır. Öyle ise, mü'min; kendisi ile aynı dâvâda, aynı gayede olan, yani Hakk'ın davetine icâbet ederek, O'na yaklaştırmaya gayret eden kardeşleriyle beraber olmalıdır. Hz. Mevlânâ(k.s); bu beraberliği, eşkıyâlarla dolu bir yolculukta bir araya gelerek, güçlü bir kervan teşkil eden yolculara benzetir:

“(İman kardeşin olan) insanlarla dost ol. Çünkü kervan ne kadar kalabalık ve halkı çok olursa, yol kesenlerin beli o kadar kırılır.”

İçtimâileşmek; bir araya gelmek, iyilik ve takvâ üzere yardımlaşmak, emr-i bi'l-mâruf ve nehy-i ani'l-münker vazifelerini edâ etmek, toplum hâlinde Allâh'ın davetine icâbet etmek demektir.

Abdülkadir Geylani(k.s)Hazretleri buyuruyor ki Ey dünyalıktan mahrum kimse, zamana ve insanlara hoş görünmeyen ve onların bir yanda bıraktığı zavallı insan..

Ey sultanlar yanında hatırlanmayan ve dünya erbabı meclisinde ismi geçmeyen çaresiz adam..

Ey aç, cesedi çıplak, ciğeri susuzluktan yanmış bitkin..

Ey bütün ihtiyaçlarla sıkışan, kalbi darda kalan, gönlü kırılan, hiçbir maksadını yerine getiremeyen, gittiği kapıdan kovulan, mescit köşelerinde kalan, sokaklarda sürünmekle gününü geçiren adam. Senin bu anlattığım hallerde: “Allah beni fakir etti, dünyayı elimden aldı. Beni perişan etti, terketti. Buğzetti. İşlerimi dağıttı. Hiçbir işimi yerine getirmede. Bana ihanet etti. Dünyalık olarak yeter derecede mal vermedi. Şerefimi söndürdü. Padişahlar katında, arkadaşlarım arasında beni yükseltmedi. Hâlbuki başkalarına bol nimetler verdi, günleri geceleri o nimetler içinde geçer oldu. Hâlbuki hepimiz de Müslümanız. Babamız Âdem, anamız Havva. Ben böyle olayım da onlar niçin öyle olsun? Gibi sözler sakın senin ağzından çıkmasın.

Senin bulunduğun hali anlatalım: Bir defa Allah'ı Teâlâ'nın seni bu halde bırakması bir hikmeti icabıdır. Çünkü senin yaratılışında bir hürlük vardır. Allah tarafından sana sabır, rıza, muvafakat verilmiştir ki,

bunlar en büyük nimetlerdir. Aynı zamanda iman, ilim, tevhid nurları sende vardır. İman ağacın daha eskimemiştir. Tohumları ve fidanları henüz çürümemiştir; kuvvetlidir, yaprağı boldur. Her gün dal salmakta, çeşitli gölgelik vermekte, ayrı ayrı yönlerden büyümekte ve meyve vermektedir. Senin çalı ile değnekle onu muhafaza etmene, büyütmene, beklemene lüzum yoktur.

Allah sana dünya işlerinde az, fakat rahat edeceğin şeyleri verdi. Ama ahirette hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiç kimsenin hatırına gelmeyen büyük nimetleri senin için hazırladı. Bunları orada sana çok bol olarak ihsan buyuracaktır. Bak bir Ayet-i Celilede: **“Hiçbir nefis kendileri için öteki alemde hazırlananların neler olduğunu bilmez. Hâlbuki onları gayet mesrur edici şeylerdir. Yaptıklarına mükâfat verilir...”**buyrulur.

Bunun manası şudur: Allah’ın emirlerine uydukları ve bu yolda devam ettikleri için bunlar kötülükleri bırakırlar. Allah’a teslim olur ve her işlerini O’na ısmarlarlar. İşte o büyük mükafata bu sebepten ererler..(Fütûh’ül Gayb, syf. 92.93.94 / Abdülkadir Geylani (k.s))

İnsan ilk başta nefsine bakmalı; yapılışını incelemeli. Kâinata mevcut olan harikalara göz atmalı Onları bir bir tetkik etmeli. Bundan sonra Yaratanın varlığını istidlâl eylemeli. Çünkü kâinata bulunan bütün varlıklar Allah’a götüren birer yoldur. O’nun kuvvetini, kudretini belirten birer hikmettir. Güzel iş daima iyi bir ustaya delildir. Bu manayı daha iyi anlatmak için İbn-i Abbas’ın (r.a) bir açıklamasını anlatmak yerinde olur. Bir ayet-i kerimede: **“Allah yeryüzünde olanların hepsini hizmetinize verdi.”**(Casiye Sûresi, ayet 13)Buyrulur.

Bu ayetin tefsirinde İbn-i Abbas (r.a) şöyle der: “Her şeyde Allah’ın isminden bir tanesi vardır. Ve her şeyin ismi Allah (c.c)’ın ismidir. Sen ise o isim ve sıfatların içindesin. Dışta olanlar O’nun kudretiyle olur. İç âlemde olanlar O’nun hikmetiyle olur.

Allah, zatını sıfatlarla gizlemiştir. Sıfatını da işlerle örtmüştür. İlim, irade ile olur. İrade ise, hareketlerle ortaya çıkar. Sanat, yaparı sakladı. Sanat irade ile belirdi. O gizliliği içinde saklıdır. Nimetleri yeryüzünde zahirdir. Kudreti açıktır. Hiçbir şey O’na benzemez. O, görür ve işitir.”

İbn-i Abbas (r.a) Hazretleri burada marifet sırlarını açıklıyor. Bunları hiçbir yerde görmek mümkün değildir, bu gibi sözlere kolay rastlanılamaz. Bu büyük insana Peygamber (s.a.v) şöyle dua etmiştir: **“Ya**

Rabbi! Sen onu dinde fakih yap, tevil yollarını ona öğret.”Allah bizi onların hayrına erdirdin, onlar arasında toplansın. (Amin)(Fütûh’l Gayb / Abdülkadir Geylani (k.s)

Âyet-i kerîmede buyrulur:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ
أَمَّنْ أَهْلَ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿110﴾

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allâh’a inanırsınız Kitap ehli de inansalardı elbette kendileri için hayırlı olurdu. Onlardan iman edenler de var. Ama pek çoğu fasık kimselerdir....” (Âl-i İmrânSuresi, 110)

Her mü’min İslâm’ı yaşamakla memur olduğu gibi, yaşatmakla da vazifelidir. Her mü’min hâdisâtın ve devrin akışından mes’uldür. İslâm ve müslümanların istikbâli hakkında bîgânelik, bir mü’mine yakışmaz. İslâm nûrunun tamamlanmasında, Allâh’ın dînine yardım etmekte her mü’min aşk ile gayret etmekle mükelleftir.

Âyette şöyle buyrulur:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿33﴾

“(İnsanları) Allâh’a davet eden, sâlih ameller işleyen ve; «Ben müslümanlardanım!» diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?” (Fussilet Suresi, 33)

Rabbimiz bizden İslâm karakter ve şahsiyetini temsil etmemizi arzu ediyor.

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ
الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعِ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الَّذِينَ
هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُؤُوفٌ رَحِيمٌ ﴿143﴾

“Biz, sizleri ılımlı bir ümmet olarak (hayırhah bir ümmet olarak, istîdâtlı bir ümmet olarak) halk ettik. Böylece, sizler insanlara birer şahit (ve örnek) olasınız ve Peygamber de size bir şahit (ve örnek) olsun diye sizi orta bir ümmet yaptık. Siz, yeryüzünde Allâh’ın şahitlerisiniz. Peygamber de kıyâmet günü size şahit olsun.” Her ne kadar Allah’ın doğru yolu gösterdiği kimselerden başkasına ağır gelse de biz, yönelmekte olduğun ciheti ancak; Resûl’e tabi olanlarla gerisin geriye dönecekleri ayırd edelim diye kible yaptık. Allah imanınızı boşa çıkaracak değildir. Şüphesiz, Allah insanlara çok şefkatli ve çok merhametlidir.” (BakaraSuresi, 143)

Hadis-i şerifte buyrulur:

“Peygamberler, ümmetlere Allâh’ın şahididir (örnektir, üsve-i hasenedir. Allâh’ın dîninin temsilcisidir.) Benim ümmetim de diğer

ümmetlere Allâh'ın temsilcisidir.” (Ali el-Müttakî, Kenzü'l-Ummâl, XII, 171-172/34530)

Bunun yolu ise; Fahr-i Kâinat -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz, sahâbe ve onları takip eden Hak dostlarının usûlü üzere, İslâm'ı en güzel şekilde temsilidir. Fazîletli bir insan olup yaşayarak mârufu emretmek, münkeri nehyetmektir.

Tarihimiz bunun misalleriyle doludur:

Yâ Rab! Dünyaya dalıp kendisini bir bardak suda helâk edenlerin âkıbetinden bizleri koru! Ey merhametlilerin en merhametlisi olan Rabbim! Hayatımızı ve ölümümüzü sâlih kullarına lûtfettiğin bereket, nîmet, ulvî güzellikler ve Sana vuslat ile müzeyyen ve mükerrem kıl!..

Abdülkadir Geylani (k.s) Hazretleri Duasında :

Allah'ım, uzuvlarımızı sana kulluk yapmakla, kalplerimizi seni tanımakla, uzun ömürlerimizin gecesini-gündüzünü sana layık olmaya çalışmakla meşgul eyle. Bizi, bizden önce gelip geçmiş salihler topluluğuna ilhak eyle.

Allah'ım, bize sana dayanıp güvenmeyi ve böylece salih, halis ve kalb-i selim sahibi müslümanlar olmayı nasip eyle.

Allah'ım, hepimizi doğru yola sevk et, hepimizin tevbesini kabul buyur, hepimizi günah yolundan döndür, hepimize merhamet et.

Allah'ım, bizi lûtfunla ve senin rızan için uyandır.

Allah'ım, dünyada da ahirette de vuslatını bize nasip eyle.

Allah'ım, bizi senden gafil olanların ve seni tanımayanların uykusundan uyandır.

Allah'ım, bize senin yakınlığını, beraberliğini ihsan et.

Allah'ım, bizi kendine yakınlaştırarak dinimizi, imanımızı ve bedenlerimizi kuvvetlendir.

Ya Rabbi, rahmetinden esen bir genişlikle sana karşı günah işlemekten bizleri muhafaza buyur.

Allah'ım, insanların şerrini bizden uzak tut.

Allah'ım, bizi salihlerden eyle. Bizi yalnız sana yönelenlerden eyle.

Allah'ım, takatımızın yetmeyeceği şeyleri bize yükleme.

Ya Rabbi, bize tevbe nasip et. Tevbelerimizi kabul et. Günahlarımızı bağışla.

Allah'ım! Sen bizim kalplerimizi biliyorsun, onları islah et. Sen bizim ihtiyaçlarımızdan haberdarsın, onları veriver. Sen bizim

günahlarımızı biliyorsun, onları afvediver. Sen bizim kusurlarımızı, ayıplarımızı biliyorsun, onları örtüver. Bizi yasakladığın yerlerde görme. Yasakladığın yerlere gitmiş olmayalım. Emrettiğin yerlerde de bizi arar duruma düşürme. Biz daima senin emrettiğin yerlerde bulunalım. Bize zikrini unutturma. Bizi mekrinden emin kılma. Bizi kendinden başkasına muhtaç etme, kendinden başkasına meyleder ve el açar duruma düşürme. Bizi senden ayıran her şeyi bizden ayır. Bize zikrini, şükürünü ve güzel bir kullukla kulluk etmeyi ilham et..Amin,Amin. Bi-hürmeti seyyidil mürselin. Ve bi-hürmeti Taha ve Yasin. Velhamdülillahi Rabbil âlemin. Ves-salatü ves-selâmü alâ rasûlinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn..El-Fatiha mea salavat..(*Fethu'r-Rabbânî / Abdülkadir Geylani (k.s)*)

İSLAMA GÖRE BİR MÜSLÜMAN KADIN NASIL OLMALIDIR?

Aziz Kardeşlerim!

Bir Müslüman Hanım iffetin, merhametin simgesidir.

Biz niçin dünyaya geldik, neden varız? Bu hayatta niye koşturup duruyoruz? Bizi yaratan ne için yarattı? Yaratılış gayemiz ne?‘Yemek, içmek, cinsel arzuları tatminetmek, Şu kadar paramız, evimiz ya da arabamız olsun’ diye mi gönderdi, yoksa farklı bir incelik mi var, O’nu tanıyalım, O’nu bilelim, O’na kul olalım diye mi gönderdi? İnsanın Birinci Vazifesi Nedir?

İNSAN için en önemli mesele varlığının sebebini ve hikmetini öğrenmek ve bilmektir? Ben kimim? Var oluşumun sebebi nedir?. Bu soruların en doğru cevabını Peygamberler (aliyhüsselam) ve hassaten âhir zaman nebisi Hz.Muhammed Mustafa (s.a.v)Efendimiz bildirmiştir. **Bu soruyu biz sorduğumuzda Kur'an bize cevap veriyor:**

Ey insan, sen yaratılmışsın ve senin bir Yaratıcın vardır. O Yaratıcı seni, Kendisine kulluk, ibadet ve itaat etmen için yarattı. Sizi bir dişi ve erkekten yarattı. Kendisini tanıman ve emirlerine uyman için Peygamberler, Kitaplar, Şeriatlar gönderdi. Dünya hayatı bir sınavdır.

Sen dünya hayatına doğmadan önce, Yaratıcın ile ezelde Elest Bezmi’nde bir ahd ü misak yapmıştın. Bunu unutma, Peygamberine iman ve itaat et, gösterdiği İslam ve Tevhid yolundan git.

Ve ey âhir zaman Ümmeti olan Müslümanlar! Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)in getirdiği Kur'anın hükümlerine sımsıkı yapışın, kulluk vazifelerinizi dosdoğru yapın, sakın ahd ü misakınızdan gafil olmayın.

Allah’u Zülcelalin mahlûkatın en şereflişi, yeryüzünün halifesi olarak yarattığı ve Ahsen-i takvim sırrına mazhar kıldığı insanoğlu, dünyaya bir gaye için gelmiştir. Bu gayeyi bilmek, bulmak ve yaşamak insanın başlıca vazifesidir. Bu üstünlük sebebiyledir ki, imtihan dünyasında bir takım vazifeler verilmiştir. Bunların başında Allah’ı tanımak, Onun kulu olduğunu hiçbir zaman unutmamak ve bütün iman esaslarına inanmak gelir.

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ (56)

Cenab-ı Hak: **”Ben insanları ve cinleri ancak beni tanısınlar, bana kulluk etsinler diye yarattım”**buyurur. (Zariyat Suresi,56)

Burada iki soruya cevap arayacağız: Müslüman hanım nasıl olmalıdır? Müslüman erkek nasıl olmalıdır?

“Müslüman hanım nasıl olmalıdır?”

Sorusunu cevaplandıran hadîs-i şerîflerden biri şudur:

Peygamber Efendimiz (s.a.v)’e; **“Hangi kadın daha hayırlıdır?”** diye sorulduğunda. Efendimiz (s.a.v) de: **“Kocası baktığında onu sevindiren; bir şey istediğinde ona itaat eden; kocası evde bulunmadığı zaman, hem kendini hem de onun malını koruyan kadın.”**Buyurdu. (Nesâî, Nikâh 14; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 251, 432, 438)

“Kocası baktığında onu sevindiren” ifadesini nasıl anlamalıdır? Çünkü bu söz oldukça kapsamlıdır.Kocası “neye baktığında” onu sevindirecek?

Bunun anlamı şöyle olmalıdır:Kocası, eşinin yüzüne baktığında; onun sevgi ve muhabbet dolu bakışlarını görmeli,o da kocasıyla güzelce geçinip onu sevindirmeli,ona karşı gelip öfkelenmemelidir.Elbisesine baktığında; temiz giyindiğini, giydiğini kendine yakıştırdığını görmeli, sevinmelidir.Kocası, evine baktığında;bir düzen ve tertip görmeli, mutlu olmalıdır.Eşyaların sağa, sola atıldığını,yıkanmamış bulaşıkların üst üste yığıldığını görmemeli, üzülmemelidir.Hadîs-i şerîfin böyle yorumlanması öyle sanıyorum ki, bazı genç hanımların hoşuna gitmeyecektir.

Çünkü yeni nesli bir masalla uyuttular; hâlâ da uyutuyorlar: Kadın erkek eşitliği masalı. Esasen bu masal pek beğenildi; heyecanla dinlendi ve pek sevildi. Bu masala ters gibi görünen bir hadis duyulduğunda, önce tereddüt edildi, sonra tedirgin olundu. “Bizim peygamberimiz hiç öyle şey söyler mi!” denildi.Öte yandan yine bazılarının somurtmasına yol açan şu âyete uygun bir yorum arandı: **“Erkekler kadınlar üzerinde yönetici ve koruyup gözeticidir.”** (Nisâ Suresi,34)

Çünkü bu âyet de kadın erkek eşitliğine ters görüldü.Sözü uzatmayalım.Bu hâlimiz, insanımızı dinden soğutmak isteyenlerin bir zaferidir.Kadının kocasına karşı görevlerini Peygamberimizden öğrendiği

zamanlar evlerimiz, ev olmaktan çok bir yuvaydı.Şimdiki evler pek yuvaya benzemiyor.Hafif bir esinti evimizin içine doluyor ve bizi üşütüyor.

Asr-ı saâdet'ten yani Peygamber devrinden ufkumuzu açacağını umduğum bir olay sunacağım.Aynı zamanda kendimizi test etmeye yarayan bir olay: Yezîd kızı Esmâ (r.anha) Medineliydi. Peygamber (s.a.v) Efendimize ilk biat Eden hanımlardan biriydi.Çok güzel konuşurdu. Resûl-i Ekrem (s.a.v) Efendimiz'in huzuruna çıkar, kadınların sormaya çekindikleri konuları ona rahatlıkla sorardı.

Sevgili Efendimiz de Esmâ (r.anha)'yı takdir Eder, ***“utanma duygusunun dinlerini öğrenmeye engel olmadığını”*** söyleyerek, Medineli hanımları överdi.

Birgün hanım sahâbîler onu Peygamber (s.a.v) Efendimize gönderdiler.Esmâ, Resûlullah Efendimizin huzuruna çıkınca şunları söyledi: ***“Anam babam sana feda olsun Yâ Resûlallah! Ben Sana kadınların elçisi olarak geldim.Allah seni bütün erkek ve kadınlara peygamber göndermiştir. Biz sana ve senin Rabbine iman ettik.Kadın olduğumuz için evlerinizde kapanıp kalmış, nefislerinizi tatmin etmiş ve çocuklarınızı karnınızda taşımışsınız.Siz erkekler ise cuma namazı kılmak, camiye ve cemaate çıkmak, hastaları ziyaret etmek, cenazelerde bulunmak, birden fazla hacca gitmek gibi hususlarda bize üstünlük sağlamış bulunuyorsunuz.Bütün bunların en önemlisi Allah yolunda cihad etmektir. Fakat siz hac ve umre için yahut düşmanla savaşmak üzere evinizden çıktığınız zaman mallarınızı biz koruruz, iplik eğirip size elbise yaparız, çocuklarınızı besleriz.Buna göre bizler, sizin kazandığınız hayır ve sevaplarda size ortak olamaz mıyız?”***

Esmâ (r.anha)'nın bu sözlerini pek beğenen Resûl-i Ekrem Efendimiz (s.a.v) ashabına dönerek: ***“Siz bir kadından, din konusunda sorduğu bir soruda bundan daha güzel söz işittiniz mi?”*** diye sordu.

Sonra da ona şunları söyledi. ***“Ey hanım! İyi anla ve seni buraya gönderen hanımlara iyice anlat ki, bir kadının kocasıyla güzel geçinip onun hoşnutluğunu kazanması, sevap bakımından o saydığın üstünlüklerin hepsine denktir.”***(İbn Asâkir, Târihu Dimaşk (Ömerî), VII, 363-364, XXIX, 65-67; Beyhakî, Şuabü'l-îmân (Zağlûl), VI, 421)

Görüldüğü gibi, kadın erkek eşitliği bolca sevap kazanmadadır; Allah'ın rızâsını elde etmededir.Yoksa vücut yapıları, görevleri ve sorumlulukları farklı olan kimseler arasında eşitlik aranır mı?

Müslüman erkek nasıl olmalı?

Şimdi de “erkek nasıl olmalı?” sorusuna cevap arayalım: Bu sorunun en kısa ve en doğru cevabı şudur: Erkek, Peygamber Efendimiz (s.a.v) gibi olmalıdır.

Çünkü Peygamber Efendimiz: Evinde ailesinin hizmetindeydi. Elbisesini temizler, gerektiğinde yamar, koyununu sağlar, papucunu tamir eder, kendi işini kendisi yapardı. (Buhârî, Ezân 44; Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 106, 256; İbn Hibbân, es-Sahîh (Arnaût), XII, 488-489).

Kadının eşine karşı görevlerinden söz etmek onun hiçbir hakkı olmadığı anlamına gelmez. Bakınız Allah’u Teâlâ kadının hakkını nasıl dile getiriyor: **“Erkeklerin, hanımları üzerinde hakkı olduğu gibi, hanımların da kocaları üzerinde hakkı vardır”** (Bakara Suresi, 228).

Haklardan söz etmeyi yeterli bulmayan Rabbimiz, Müslüman erkeklere bakınız neyi öğütlüyor: **“Kadınlarla güzel bir şekilde hayatınızı sürdürün.”** (Nisâ Suresi, 19)

“Kadınlarla güzel bir şekilde hayat sürmek” ifadesi çok kapsamlıdır: Bu emrin ilk akla getirdiği: Güler yüz, tatlı söz, güzel davranıştır. Bunu Peygamber Efendimiz (s.a.v) “hayırlı olmak” ifadesiyle bakınız ne güzel açıklamıştır: **“Sizin en hayırlınız, âile fertlerine en hayırlı olanıdır. Ailesine en hayırlı olanınız da benim.”** (İbni Mâce, Nikâh 50; Tirmizî, Menâkıb 64).

Aile fertlerine hayırlı olmanın ölçüsü ise onların hizmetinde olmaktır. Erkeğin hanımıyla güzel geçimini en iyi anlatan hadislerden biri de şudur: **“Hiç kimse karısına kin beslemesin! Çünkü onun bir huyunu beğenmezse, bir başka huyunu beğenir.”** (Müslim, Radâ’ 61).

Karı koca, Allah’a giden yolda elele yürüten iki dost, iki arkadaştır. Asla birbirinin rakibi değildir. Birbirine üstünlük iddiasında da bulunmazlar. Onlar, Hakk’a giden yolda nasıl yürüyeceklerini, Allah’tan ve Resûlullah’tan öğrenirler. Gerisi boş iddiadan ibarettir.

İslam’i çerçeve ve anlayış doğrultusunda Müslüman kadın şahsiyeti nasıl olmalı sorusuna değinmeden önce, şahsiyet terimi sözlükte ve ıstılahta ne manaya geliyor anlamaya çalışalım. İstılahı mana olarak şahsiyet; nefsiyet ve zihniyetten oluşur. Nefsiyet; insanoğlunun sahip olduğu içgüdü ve organik ihtiyaçlara verilen addır. Zihniyet ise akletme ve idrak etme yoluyla insanın sahip olduğu düşünce ve fikirlerdir. Bir diğer adıyla zihniyet insanın hayatına yön veren, dünya görüşünü ve yaşam tarzını belirleyendir. Şahsiyet terimini tarif ettikten sonra, İslam’ın kadına verdiği değer, cahili batı toplumunun (her ne kadar kendilerini çağdaş ve ilerici olarak nitelendirse de) kadını oturttuğu yer, Müslüman kadının sahip olması gereken şahsiyet, İslam’i şahsiyete sahip Müslüman kadının davadaki samimiyeti ve mücadelesi ve sonuç olarak örneğimiz olan mücahide sahabe kadınlarının sahip olduğu şahsiyet ve mücadelelerine değinmek istiyoruz.

İslam'da, kadınlara uyması tavsiye edilen kurallar, bazen Batı'nın doğruluk ve eşitlik ölçütleriyle çatışıyor olabilir. Ancak bu bizim bunlara uygulamayacağımızı gösteren bir neden değildir. Bununla birlikte, Müslüman kadınlara yapmaları söylenen her şeyin, sonunda kadınların yararına olduğu çok aşikardır. Eğer zaten iman etmişsen, Rabbinin senin için en doğru şeyi bildiğini ve söylediğine de inanıyorsun demektir.

Müslüman bir kadının toplum içinde nasıl davranması gerektiği ölçüsü ayet ve hadisler de belirtilmiştir. Kur'an ahlakı, tüm insanlara olduğu gibi, kadınlara da olabilecek en güçlü, en sağlam ve en güzel kişiliği kazandırır. Allah'ın, **"... Hayır, Biz onlara kendi şan ve şeref (zikir) lerini getirmiş bulunuyoruz..." (Müminun Suresi, 71)** ayetiyle bildirdiği gibi, Kur'an ahlakı insanlara 'şan ve şeref' kazandırmaktadır. Dolayısıyla bu ahlakı yaşayan bir kadın, saygı duyulacak, onurlu ve vakarlı bir karaktere sahip olur.

İman sahibi insanlar, yaşadıkları toplumdan, ailelerinden ya da arkadaş çevrelerinden aldıkları telkinler her ne olursa olsun, bunları bir kenara bırakır ve Kur'an'da belirtilen Müslüman karakterini yaşarlar. İşte mümin bir kadın da karakterini Allah'ın beğendiği ve hoşnut olacağı ahlakı ölçü alarak, Kur'an'a göre belirler.

Hz. Meryem (r.anha), bu kişiliği yaşayan kadınların en güzel örneklerindendir. Hz. Meryem (r.anha) validemiz cahiliye ahlakını yaşayan bir toplum içerisinde pek çok zorlu imtihanla karşı karşıya kaldığı ve tüm bunlara tek başına karşı koymak durumunda olduğu halde, çok güçlü ve dirayetli bir karakter sergilemiştir. İslam ahlakının, Allah'a gönülden bir imanın, derin bir tevekkül ve teslimiyetin kendisine verdiği güç ile her işinde daima üstün gelmiştir. Karşılaştığı tüm zorluklara rağmen onurunu ve vakarını korumuş, bu özellikleriyle insanlar arasında dikkat çeken bir kişilik ortaya koymuştur.

Hani melekler: **"Meryem, şüphesiz Allah seni seçti, seni arındırdı ve alemlerin kadınlarına üstün kıldı,"** demişti. (Al-i İmran Suresi, 42)

Müslüman bir kadının tüm tavırlarından, konuşmalarından, hareketlerinden, yüzündeki ifadeden, bakışlarından, gülüşünden ne kadar iffetli ve vakarlı bir kimse olduğunu anlayabilmek mümkündür. İffetli bir kadının doğal bir asaleti, insani bir heybeti ve güvenilir bir kişiliği vardır. Mümin kadının belirleyici bir diğer özelliği ise Allah (c.c)'ın Kur'an'da emrettiği üzere giyiminde tesettür ölçülerine dikkat etmesidir. Kur'an'da bu konudaki hüküm şu şekildedir:

"Ey Peygamber, eşlerine, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına dış elbiselerinden (cibablarından) üstlerine giymelerini söyle; onların

(özgür ve iffetli) tanınması ve eziyet görmemeleri için en uygun olan budur. Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir." (Ahzab Suresi, 59)

"Mü'min kadınlara da söyle; gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Zînet yerlerini açmasınlar, bunlardan kendiliğinden görünen kısmı müstesnadır. Başörtülerini yakalarının üstüne koysunlar, zînet yerlerini, kendi kocalarından, kocalarının babalarından, oğullarından, kocalarının oğullarından, kendi erkek kardeşlerinden, kendi kardeşlerinin oğullarından, kız kardeşlerinin oğullarından, kendi kadınlarından, kölelerinden, erkeklik duygusu kalmayan hizmetçilerden veya henüz kadınların gizli yerlerine muttâlî olmayan çocuklardan başkasına göstermesinler. Gizlemekte oldukları zînetleri bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Ey mü'minler! Hepiniz Allah'a tevbe edin. Böylece korktuğunuzdan emin, umduğunuza nail olursunuz." (Nûr Suresi, 31)

Mümin kadın Allah'a ve ahiret gününe iman eder. Dünyanın fitnelerine ve şeytanın hilelerine karşı dikkatlidir. Rabbi'ne ibadet eder, emirlerini yerine getirir, yasaklarından kaçınır. Allah'a tam bir teslimiyet içindedir. Ona çokça tövbe eder; hata, ihmal ve kusurlarından dolayı bağışlanmasını niyaz eder.

Aile fertlerine karşı sorumluluğunun bilincindedir. Yaptığı her işte Allah'ın rızasını gözetir. Gücü oranında iyiliği emreder, kötülükten alıkoyar.

Kendine karşı görevlerinin bilincindedir. İnsanın akıl, ruh ve bedenden meydana geldiğini ve her birinin kendilerine özgü yapıları ve ihtiyaçları bulunduğunun farkındadır. Bunlar arasındaki dengeye özen gösterir; birine önem verip diğerlerini ihmal etmez. Bu hususta da Allah'ın Kitab'ını, Peygamberinin sünnetini ve büyük zatların yaşantısını kendine rehber edinir.

İsraf, aşırılık ve kibre kaçmaksızın giyimine özen gösterir. Allah'ın mükerrem kılıp, meleklerinin secde etmesini emrettiği, gökler ve yerdekileri hizmetine amade kıldığı insana yakışır özeni, iç aleminde de gösterir.

Anne-babasına iyilik ve ihsanda bulunur. Onların kıymetlerini bilir, değer verir. Onlara karşı isyankar bir evlat olmamaya dikkat eder.

Kocasına karşı olgun, sevecen ve cana yakın bir eş olur. Kocasının hoşnutluğunu kazanmaya çalışır. Onun ailesine karşı saygılı olmaya, iyilik ve ihsanda bulunmaya gayret eder. Kocasının sırrını saklar. İyilik, takva ve salih amel işlemede ona yardımcı olur. Onun gönlünü doldurur, ona mutluluk ve huzur verir.

Çocuklarına karşı son derece şefkatli bir annedir. Onların eğitimine yönelik sorumluluğunun farkındadır. Çocuklarına karşı duyduğu sevgi, şefkat ve merhameti onlara hissettirir. Gerektiğinde çocuklarını uyarmaktan, yanlışlarını düzeltmekten geri kalmaz. Böylece gönüllerine güzel ahlaki yerleştirir, onları hayırlı ve şerefli işlere yönlendirerek güzel bir eğitim ile yetiştirmeye çalışır.

Akraba ve yakınları ile aralarındaki sevgi bağına devam ettirir. Komşularına iyilik ve ihsanda bulunur. Onların hal ve durumları ile yakından ilgilenir. Komşuluk hakkını bilir ve gözetir.

Kardeş ve arkadaşları ile ilişkileri “Allah için sevmek” esasına dayalıdır. Bu ise insanın hayatındaki en yüce, en temiz sevgidir. Zira, her türlü menfaat ve şüpheden uzak bir sevgidir. Bu esas üzerine kurulan ilişki, temizlik ve saflığını Kur’an ve Sünnet’in ışığından alır.

Bu yüzden müslüman kadın, kardeşleri ile olan ilişkilerinde dürüst, samimi ve hoşgörülüdür. Bu kardeşlik bağının devam etmesine özen gösterir. Onlarla ilişkilerini kesmez, tartışarak ve sürtüşmeye girerek duygularını incitmez. Mümkün olan hiçbir iyiliği onlardan esirgemez. Onları daima tebessümle, güler yüzle karşılar. Sosyal ilişkileri çok ileri seviyededir. Bu sosyalliğini, dininin esaslarından ve karşılıklı ilişkiler fıkının üstün ahlaka ilişkin hükümlerden almıştır.

Ayrıca, Müslüman kız/kadın: Güzel ahlaklıdır. Bütün insanlara karşı doğru sözlü ve dürüsttür. Hile yapmaz, aldatmaz, ihanet etmez. Yalancı şahitlikte bulunmaz. Nasihat eder. Hayra öncülük eder. Sözünde durur. Haya sahibidir. İffetlidir. Kendisini ilgilendirmeyen işlere karışmaz. İnsanların mahrem meselelerini araştırmaz. Gösteriştan uzaktır. Her durumda adaleti gözetir. Zulmetmez. Sevmediği insanlara karşı da insaflıdır. Hiçbir insanın başına gelen kötülüğe sevinmez. Kötü zanda bulunmaz. Gıybet ve koğuculuk yapmaz. Sövmeyi ve çirkin söz söylemez. Kimseyle alay etmez. İnsanlara karşı yumuşak ve merhametlidir. Zor durumda olana yardımcı olur.

Cömerttir. Yaptığı iyilikleri başa kakmaz. Zorluk değil kolaylık gösterir. Kıskançlık yapmaz. Yapmacık söz ve davranışlardan kaçınır. Güler yüzlüdür. Büyüklük taslamaz, alçak gönüllüdür. Boş işlerle uğraşmaz. Hastayı ziyaret eder. İnsanların dertleriyle yakından ilgilidir. Başkalarını kendine tercih eder. Yapılan iyiliğe değer verir ve teşekkür eder. Örf ve adetlerini İslamî ölçülere uydurur. Büyüklere ve faziletli insanlara saygı gösterir. Kadınlara uygun olan işleri tercih eder. Erkeklerle benzemeye çalışmaz.

Hakk’a çağırır. Davetinde nazik ve hikmet sahibidir. Saliha kadınlarla birarada bulunur. İffetli, hayalî ve edep yerlerini korur.

Sadece bedenini değil, gözlerini, kulaklarını haramdan koruduğu gibi, aklını, kalbini, niyetini de her türlü haramdan korur.

Sabırlı ve ümitvardır. Allah'ın rahmetinden asla ümidini kesmez.Dini ve ilmi alanda bilgilidir. Faydasına ve zararına olan şeyleri öğrenir ve ona göre hareket eder.Ağırbaşlı ve saygılıdır.Fitridir, doğaldır, olduğu gibi görünür, görüldüğü gibi de olur.Mühim ve tehlikeli vazifelerde asla sarsılmaz, gevşeklik göstermez. Allah'a itimat eder.

Beden ve ruh temizliğine önem verir ve buna uygun yaşar.Kumarcı, içkici, düzenci, oyuncu, aldatıcı, dalkavuk ve hilekar değildir.Bilmediği bir şey hakkında hüküm vermez.Her nerede olursa olsun, hatta kendi aleyhine de olsa, hak ve adaletten ayrılmaz.Düşmanlarına karşı da adaleti ve insafı bırakmaz, onların düşmanlıkları dolayısıyla adaleti çiğnemez.

İsraf ve cimrilikten sakınır.Ne eliyle ne diliyle hiçbir kimseyi incitmez.Varlık zamanında da, darlık zamanında da başkalarına elinden geldiği kadar yardımda bulunur.Bir kötülük işlemek ister veya bir haksızlık yapacak olursa, hemen Allah'ı hatırlayarak O'ndan af ve mağfiret diler, yaptığına pişman olur.

Kim söylerse söylesin, hakkı kabul eder, ilim ve hüneri, hikmet ve hakikati nerede bulursa alır ve bunda taassup göstermez.Tembel değildir. Dünya için hiç ölmeyecekmiş gibi çalışır, yarın ölecekmiş gibi de ahrete hazırlanır; her iki vazifesini eksiksiz yapar.Allah ve peygamber sevgisini her şeyden üstün tutar. Allah sevgisi ve Allah korkusu onun bütün vücudunu kaplar.Her ne suretle olursa olsun, şüpheli şeylerden sakınır.

En büyük gayesi, hakiki bir Müslüman olmaya çalışmak, Müslümanlığın tayin ve telkin eylediği faziletleri yaşamak-yaşatmak ve bu suretle bütün insanlara örnek olmaktır...İşte İslam'ın, hidayetiyle şekillendirdiği ve gönlünü hikmetle yoğurup, basiretini aydınlattığı müslüman kadının şahsiyetinden bazı örnekler bunlardır.

Günümüz İslam coğrafyasının pek çok yerinde kadının, İslam'ın öngördüğü yüksek seviyenin altında olmasının temel nedeni, dinlerinden uzaklaşmaları, cahiliye bataklıklarında bocalamaları ve İslam dışı unsurların peşine takılmalarıdır. Eğer müslümanlar, fikri ve manevi kaynaklarına dönüp, kana kana o kaynaktan içebilseler ve kendilerine asalet ve üstünlük kazandıran hikmetle azıklanabilselerdi, bugünkünden çok daha farklı bir durumda olacaktı.

Bundan 1400 yıl önce İnsanlığa seslenen, Evrensel insan haklarından bahseden ve engüzel şekilde uygulayan, Kadınlara sahip çıkan

onları koruyan, Efendimiz(s.a.v) Vefat etmeden öncede sıklıkla dile getirdiği; “Bana dünyada üç şey sevdirdi; **1-Gözümün Nuru Namaz.2-Güzel koku.3-Kadın.(Nikâhlı eşlerim). Kadınlar size Allah'ın emanetidir.**” *Diyordu.*

Peygamber (s.a.v) Efendimizin, hicri 10. yılda Veda Hacci'nda sayıları yüz on dört bini bulan hacıya hitaben irad ettiği hutbede de; ***Ey İnsanlar! Kadınların haklarına riayet etmenizi ve bu hususta Allah' tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları Allah'ın emaneti olarak aldınız. Ve onların namuslarını ve ismetlerini Allah adına söz vererek helal edindiniz. Sizin kadınlar üzerindeki hakkınız; onların, aile şerefini korumaları ve evlerinizi sizin hoşlanmadığınız hiç kimseye açmamaları, çiğnetmemeleridir. Eğer onlar, razı olmadığınız herhangi bir kimseyi evinize alırlarsa onları hafif bir şekilde cezalandırabilir, azarlayabilirsiniz. Kadınlarında sizin üzerinizdeki hakları; örfe göre her türlü giyim ve yiyeceklerini temin etmenizdir.***

Ey İnsanlar! Cenab-ı Hak her hak sahibine hakkını vermiştir. Varis için vasiyete gerek yoktur. Çocuk kimin döşğinde doğmuşsa ona aittir. Zinakâr için mahrumiyet cezası vardır. Babasından başkasına nesep iddia eden soysuz yahut efendisinden başkasına uymaya kalkan nankör, Allah'ın gazabına, meleklerin lanetine ve bütün Müslümanların düşmanlığına uğrasın. Cenab-i Hak bu insanların ne tevbelerini nede şehadetlerini kabul eder.” Buyurmuştur. Efendimiz(s.a.v)1400 yıl önce İslamiyetin kadına ve kadın haklarına ne kadar değer verdiğini gözler önüne sermiştir.(*İslam tarihi, M.AsımKöksal. İsl. Ansikl. TecridiSarih, Terc. Buhari, Müslim, Tirmizi, EbiDavut, İbn Mace.*)

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ
وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾

“Kim, Allah’a ve Resulüne itaat ederse işte onlar, Allah’ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, sıddıklar, şehitler, salih kişilerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaştır.” (*Nisa suresi, 69*)

... وَمَا أَلَيْكُمُ الرَّسُولُ فَخْذُهُ وَمَا نَلَيْكُمُ عَنْهُ فَأَنْتَهُوَ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾

“Peygamber size ne verdiğyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah’tan korkun. Çünkü Allah’ın azabı çetindir.” (*Haşr suresi, 7*)

Aziz Kardeşlerim!

İslam alemine yönelik saldırılar, özellikle kadının şahsiyetini hedef almıştır. Bu saldırılar, müslüman kadının üzerinden fazilet elbisesini çıkarmaya; bunun yerine onu görünüm, düşünce ve hayat tarzı olarak

yabancılaştırmaya çalışmaktadır. Bu uğurda çok yoğun ve sistemli baskı uygulanmaktadır. Ancak, İslam'a yabancılaştırma çabaları, dinini kavramış, bilgili, şuurlu müslüman kadının karşısında başarısız olmaya mahkumdur.

Muhakkiki İslam'ın kadına verdiği değeri, itibarı, şerefi, haysiyeti, oturttuğu yeri hiçbir din, hiçbir ideoloji vermemiştir ve veremeyecektir. Çünkü bu değer ve itibar âlemlerin Rabbi olan, her zerreye yön veren Allah (c.c.) tarafından verilmiştir. Mahlûkatın yaratıcısı kadına ve erkeğe öyle mükemmel haklar belirlemiştir ki ona yönelip fîliyata geçirdiğimizde hem dünyada, hemde ahirette saadetin, huzurun doruğuna ulaşırız.

Kendilerini demokrasi havarileri olarak tanıtan modern cahiliye kültürünün savunucularıysa kadını öyle bir yere oturtturmuştur ki, kadının sahip olduğu şeref ve haysiyeti ayaklar altına alan, onu bir dünya metaı haline dönüştüren, onu bir seks aracı gibi gören. en basit bir sakız reklamından, otomobil v.s reklamına kadar bir seks objesi gibi görüp reklam eden, pazarlayan şahsiyetsiz kimliksiz, adeta salyalarını akıtan sinsi timsahların avı haline getirip, hayvanların dahi sahip olmadığı aşağılık bir hayata mahkum etmiştir. Aile kurumunu ortadan kaldırıp kadını kariyer yapma telaşına itip çocuk sahibi olma düşüncesinden uzaklaştırmıştır. Bencillik duygusu onları sarıp sarmalamıştır. Öyle ki, çocuk bakma sıkıntısına girmektense köpeklerle yaşamayı tercih etmişlerdir. Son dönemlerde çocuk yapmamaktan ötürü nesilleri tükenme tehlikesiyle karşı karşıya kalmışlardır. Çocuk sahibi olan ailelerse çocuğu belli bir yaşa geldikten sonra sanki onu bir paçavra gibi sokağa atmaktadır. Hâlbuki İslam'a göre annelik kadının en büyük sorumluluğu ve evliliğin en büyük gayesidir. Çocuk sahibi olup onu en güzel bir şekilde yetiştirip terbiye etmek İslam'ada çok büyük sevabı olan kutsal bir görevdir. İslam şeriatında kadın her türlü tehlikeden, kem gözlerden korutulması, sakınılması gereken bir namus bir cevherdir. Asıl haksızlık ve kötülük onu namussuzca açıp saçmak değersiz bir Meta gibi sergilemek, sahihsizce elden ele dolaşan eğlence aracı kılmasıdır. Nitekim kâfirler eşlerini kıskanmazlar.

İşte görüldüğü gibi İslam inancından uzak haya ve heveslerinin esiri olmuş insanlar kendilerine hayvanların dahi yaşamaktan hayâ ettiği bir hayatı yaşamayı reva görüyorlar vede bu yaşantılarıyla gurur duyuyorlar.

Bir de herkesin uzaktan veya yakından bildiği bir mesele var oda şu; feminizm. Evet, batı toplumunun, kültürünün ürünü bir düşünce biçimi. Feminizm; kadın ve erkek eşitliğini, sosyal hayatın her alanında erkeğin sahip olduğu hakların aynı surette kadına da verilmesi gerektiğini savunan bir düşünce biçimi. Halbuki düşünceleriyle icraatları tamamen birbirine zıt

olmuş,Kadına hak arayım darken onu sokaklara düşürmüş,onu sömürmüş,onu ana olma hasletinden koparıp isyankar,inkarcı bir duruma sürüklemiş,nice mutlu yuvaların bile yıkılmasına neden olmuştur. Kadın ve erkeğin eşitliğini savunmak realist fitri yapıyı inkâr etmek demektir. Çünkü kadın ve erkek yaratılış itibariyle eşit değildir. Kadın kadın olarak muayyen özelliklere, erkekte erkek olarak muayyen özelliklere sahiptir. Kadının sahip olduğu özelliklere erkekler kadir olmadığı gibi erkeğinde sahip olduğu özelliklere kadınlar kadir değildir. Bunlar Allah'ın yarattığı varlık âlemine koyduğu değişmeyen kanunlardır. İslam erkeği ve kadını içgüdü ve organik ihtiyaçları olan bir insan olarak ele alır ve ne bunları yok sayar ne de fitratta var olmayan özellikleri sanki varmış gibi gösterir.

Zaten batı toplumu bu düşüncüyü savunurken bir yandanda kendi kendileriyle çelişmektedir. Misalen; ağır sanayi, kazı, inşaat yapımı vs. gibi işlerde kadın çalışan yok denecek kadar azdır. Yine yönetim gibi siyasi işlerle uğraşan kadınların sayısında erkeğe nazaran çok azdır. Çocuk bakımıyla ilgili mesleklerde, hemşirelik, hasta bakıcılığı vs. gibi işlerde de erkek çalışan sayısı yok gibidir. Madem erkek ve kadın eşittir neden kadınlar ve erkekler her meslek alanında eşit sayıda değildir? Zarafette, duygusallıkta, nezakette, şefkat ve merhamette erkek kadına yetişemez. Aklı muhakemede, soğukkanlılıkta, fikri tahlil, yani çözümlemede de kadın erkeğe yetişemez. Burada kadın ve erkek eşit değildir derken kastedilen fitri özellikler açısından eşitlik söz konusu değildir. Yoksa Allah indinde kadın-erkek eşittir ve herkes ahirette yaptığının karşılığını görecektir.

“Allah, mümin erkeklere ve mümin kadınlara, içinde ebedi kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler ve Adın cennetlerinde güzel meskenler vaat etti. Allah'ın rızası ise hepsinden büyüktür. İşte büyük kurtuluş da budur.” (Tövbe Suresi, 72)

Bu konuda Allah Resulü (s.a.v) ise; ***“Sizler tarağın dişleri gibi eşitsiniz. Ne arabın, aceme, nede bir kölenin, araba üstünlüğü vardır. Üstünlük ancak takva ile dir”*** buyurmaktadır.

Peşin fikir ve kabullenişlerden uzak olarak düşünebilen herkes; mutlak anlamda kadın erkek eşitliğini savunanların, bu tür bir eşitliği bir türlü gerçekleştiremedikleri gibi, kaş yaparken göz çıkardıklarını ve bu uğurda insânî eşitliği de ortadan kaldırdıklarını kabullenmek zorunda kalacaktır. Çünkü girift bir makede, kendi yerinde çok büyük görevler yapan bir dişliyi, aynı makededeki bir başka dişliye benzemiyor diye yerinden alıp, onun gibi yapmaya çalışmak, hem her iki dişlinin görevini aksatmak, hem de makineyi bozmak demektir. Çünkü bu her iki dişlinin

de, kendi yerinde çok önemli görevleri vardır. Hiçbiri değersiz olamaz. Ve bu onların birinin diğerinden mutlak üstünlüğünü de göstermez.

Bunlar eşit yapacağız diye sokaklara döktükleri kadını erkek yapamamışlar ama kadınlığından da çıkarmışlar ve maskaraya çevirmişlerdir. Kadın, bu gayretlerle tavus kuşuna özenen karga durumuna düşmüştür.

Nasıl Daha İyi Bir Müslüman Hanım Olunabilir?

Çalınan, kaybolan ya da kırılan mücevherin yeri doldurulabilirse de, sen; yeri dolmaz bir cevher olduğunu bilmelisin!

Çünkü kadının sahip olduğu vakârının, düzmece ekollerle ayaklar altına alındığı ve herşeyin üstündeki gerçek amaç olan Allah'a kulluktan uzaklaştırıldığı bir zamanda; kendini Allah için sakınma erdemliğini gösteren mücahide hanım, toplumun ve ümmetin göz nûrudur, cevheridir...

İslâmı, düşmanlarına karşı savunacak, onu tahrif, bidat ve fesad batağından koruyacak olan nesli yetiştirir, hanımlar. İlk ve temel eğitimini annesinden alır geleceğin mücahid ve müdâfileri... Bu sorumluluk asla azımsanamaz. Bu yüzden hakkıyla yerine getirilmelidir.

İşte bu noktadan hareketle, bir takım sorumluluklarını yerine getirmek sûretiyle etrafına, ışık ve parlayan bir nûr olma yolundaki mücahide hanımların dikkat etmesi gereken, bazı noktalar

Örnek Nesilleri Yetiştirecek Mücahide Hanımın Vasıfları

Akîde yapısı: Bu ümmet için örnek ve temel olan inanç sisteminin Rasûlullah (s.a.v)'in öğrettiği gerçek akîde olduğu bilinciyle; Sahabe, Tâbiîn ve Etbâu Tâbiîn'in, yani Selef-i Salihîn'in akîdesinin, kendisiyle bütünleştiği Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat metodunu anlamak ve idrak etmek hedefidir.

Metodu: Sadece ve sadece Allah'ın, Rasûlü (s.a.v)'in, Sahâbe-i Kirâm'ın ve kıyâmete kadar onların yoluna uyanların çizgisine bağlı kalmayı hedeflemiş, bunu tek yol olarak benimsemiştir.

Ahlâkı: Üstün İslâm ahlâkıdır.

Nişânesi: Hicap ve tesettürdür.

Edebi: Haya, iffet ve temizliktir.

Örneği: Mü'minlerin anneleri, sahabe hanımları ve tüm salihah hanımlardır.

Sevgisi: Yalnız Allah ve Rasûlü ve İslâma bağlı herkes içindir.

Halveti: Ahiret hayatını hatırlamak, kendisini kabrin karanlık ve darlığından rahata eristirecek, onu selamete götürecek iyi amelleri işlemektir.

Dostları: Allah'ın dinine bağlı Muvahhide, Mü'mine ve tüm Müslüman hanımlardır..

Buğzu: Düşman yahudilere, hristiyanlara, münafıklara, ateistlere; "kadın özgürlüğü" ve "feminizm" diye yaygara koparan sinsi çağırkanlardır.

Düşmanları: Müstehcen şarkılar; haram davetçisi müzik aletleri; açık ve sapık fikirleri empoze etmeye çalışan tüm dergi ve gazeteler; flört ve aşkın konu edildiği bütün sapık dizi ve filimler; ayrıca ahlaksız, iffetsiz kadınlar; kısaca Allah'ı Teâla'nın gazabını üzerine toplayan herşeydir.

Rağbeti: Çok bağışlayan "Ğafûr" ve acıyan "Rahîm" Allah Azze ve Celle'ye karşı; şartlarına bağlı kalarak samimi bir şekilde tevbe yapmaktır.

Evliliği: İslâmîdir. Düğününde İslam dışı şarkı, dans, içki vb. yoktur. Davetli kadın ve erkek karışıklığına yer verilmez. İslâm'a aykırı kıyafetlere de rağbet olmaz. Gayri Müslim, müşrik, ateist kafirlerle evlenemez.

Gayesi: Müslüman aileyi bina etmek, böylece tüm insanlığın susadığı gerçek İslâm toplumunun sağlam yapı taşı oluşturmak; Ümmete hayırlı nesiller yetiştirmektir.

Tatili: Faydalı ilim öğrenmek, Kur'an-ı Kerim ezberlemek, meşru çerçevede dinlenip istirahat etmekle geçer.

Gezintisi: İnce düşünme ve tefekkür yapmak; aynı zamanda dinlenerek kendini rahatlatarak şeylerle meşgul olmaktır. Böylelikle bitkinlik ve yorgunluktan uzak kalır, dinamikliğini muhafaza eder.

İslamın senden istediklerini yapamama sebebin ailen ya da seni kötü yola sevk eden arkadaşların olabilir. Aileni bırakamazsın ama o arkadaşlarını bırak. Sen Kıyamet günü Allah ile tek başına yüzleşirken, arkadaşların orada olmayacak. Eğer sebep aileyse, bu biraz daha zor. Onlar senin imtihanın olabilirler. Yanı sıra nimetin de olabilirler. Onlara saygıda kusur etmemelisin, seni ne kadar üzerlerse üzünler onlar anne ve baban. Sakinliğin ve duanla her şeyi aşabilirsin. Düşünsene, öyle bir İslamiyet yaşıyorsun ki, seni değiştiremeyeceğini anlayan annen ve baban da bu yola seninle girmek istiyorlar. Onlara yapabileceğin en büyük iyilik örnek olmak.

İyi Müslüman kadın olmakta samimiysen, örtün. Tesettür sadece saç örtün bir kumaş parçası değildir; davranışlarını, konuşmanı, bakışlarını ve kalbini, kısaca tüm benliğini örter ve korur. Tesettür, seni ruhsal ve zihinsel olarak değiştirir. Düşünsene, Rabbin Sana o kadar değer veriyor ki, ayetini başının üstünde, onurla taşımını istiyor ve bunu seni korumak için bir yol olarak tayin ediyor. Bir hanım gerçekten inanıyorsa, onun tesettürden başka seçeneği olamaz. Örtünenler iyi bilir ki onun büyük bir rahatlığı, güvenliği ve tesiri vardır. Bir hanım tesettüre girer girmez, değerleri, kendine duyduğu saygı ve hatta başkalarının kendine bakış açısı

bile otomatik olarak değişir. Ancak elbette bahsettiğimiz Nur suresi 31. ve Azhab suresi 59. ayetlerde geçen tesettür şeklinden bahsediyoruz. Bu ayetler tesettürün sınırları ve ölçüleri anlatılırken bir dış elbiseden bahsediliyor. Ayrıca başörtüsünün de aşağı doğru indirilmesi ve göğüsleri örtecek kadar yeterli uzunlukta olması gerektiği söyleniyor. Ancak bu hususlar gözardı ediliyor ve sadece başörtü örtmek yeterli zannediliyor. Oysa bu olayın sınırlarını Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir hadisiyle apaçık orataya koyuyor; ***“Ateş ehlerinden iki sınıf vardır, henüz onları görmedim: Yanlarında sığır kuyruğu gibi birşeyler taşıyıp onu insanlara vuran insanlar; giyinmiş, çıplak kadınlar ki bunlar Allah’a taatten dışarı çıkmışlardır. Bunlar, başkalarını da baştan çıkarırlar. Başları deve hörgücü gibidir. Bu kadınlar cennete girmek şöyle dursun, kokusunu dahi almazlar. Halbuki onun kokusu şu şu kadar uzak mesafeden duyulur.”*** buyurdular.” (Müslim, Cennet 53, (2857), 52, (2128)

Müslüman kadının giyiminde esas mesele, tesettürü sağlamasıdır. Eli ve yüzü dışında bütün vücudunu örtmesidir. Giyilen bir elbisenin tesettüre uygun olması için de altını göstermeyecek şekilde kalın ve namahrem yerlerini örtecek kadar uzun olmalıdır. Bunun için altını gösterecek şekilde ince ve şeffaf olan bir elbise ile örtünme gerçekleşmiş olmaz.

Ayetten alınacak dersler:

1- Örtünmek bütün mümin kadınlara kesin bir farzdır.

2- Resulullah (s.a.v)'ın zevce ve kızları bütün mümin kadınlara Örnek ve önderdir.

3- Örtünün vücudun ziynetlerini ve elbisesini kapatması farzdır.

4- Örtünme müslüman kadına zorluk değil bilakis onun şeref ve haysiyetini korumaktır.

5- Hicab kadınların iffetini koruduğu gibi toplumu da fitne ve fuhşun yapılmasından korur.

6- Müslüman kadın Allah (c.c)'ın emirlerine sımsıkı sarıldığı gibi, İslâmın farz ettiği içtimâi edeblerle de edeblenmelidir.

7- Allah’u Teala kullarını çok esirgediği için onlara dünya ve ahirette çok hayırlı olan hükümleri emretmiştir.

İman eden kadınların şerefi olan tesettür, Kuran-ı Kerim'in, sünnetin ve İslam alimlerinin ittifakıyla sabit olan kesin bir emirdir. "Kuran'ın tesettür emri fitri (yaratılışa uygun) olmakla beraber; o şefkat kaynağı ve kıymettar birer ebedi dost olabilen kadınları tesettür ile ahlaken bozulmaktan, zilletten ve manevi esaretten ve sefaletten kurtarıyor." (S.Nursi, *Hamımlar Rehberi*, s. 52)

Tesettür kadının kalkanıdır, onu kendisine karşı gelebilecek kötülüklerden korur, iffetli, temiz, güvenilir ve emin bilinmesini sağlar.

Kadının sesi yaratılışı icabı dikkat çekicidir. Özellikle ses normalin dışında bir tonda çıkarsa birtakım mahzurları beraberinde getirmektedir ve dinî tabiriyle “fitneye” sebep olmaktadır. Demek ki, haram olan sesin kendisi değil de, kontrol dışı bir mahiyet taşımasıdır.

Ahzab Sûresinin 32. âyet-i kerimesi bu husustaki ölçüyü Peygamber hanımlarının şahsında şöyle veriyor: **“Ey Peygamber hanımları! Siz herhangi bir kadın gibi değilsiniz. Eğer halinize layık bir takva ile korunacaksınız, yabancılarla câzibeli bir şekilde konuşmayın ki, kalbinde fesat bulunan kimse bir ümide kapılmasın. Konuşurken ciddiyet ve ağırbaşlılıkla söz söyleyin.”**

Müfessir Vehbi Efendi bu âyeti tefsir ederken, “Söylediğiniz söz fitneye sebep olmasın. Yani cazibeli ve ecânibi şüpheye düşürecek bir halde edalı ve naz ü istiğna ile söylemeyin” şeklinde izah getirmektedir. Elmalılı’nın ifadesiyle “Yayılarak, kırtarak, sınık, yılışık” olduğunda “kalbi çürük kötülüğe meyilli kimseler” bir ümide kapılırlar. Bundan dolayı da günaha girilmiş olur.

İbni Âbidîn ise meseleye şu şekilde bir açıklık getirir: “Tercih edilen görüşe göre kadının sesi avret değildir. Yalnız zekâsı kıt olanlar zannetmesinler ki, ‘biz kadının sesi avrettir demekle konuşmasını kasdetmiyoruz. İhtiyaç halinde ve benzeri durumlarda kadının yabancı erkeklerle konuşmasına cevaz veriyoruz. Yalnız kadınların yüksek sesle konuşmalarını, seslerini uzatmalarını, yumuşatmalarını ve nağmeli bir şekilde okumalarını caiz görmüyoruz. Çünkü bunlarda erkekleri kendilerine meylettirmek ve şehvetlerini tahrik etmek vardır. (Reddü’l-Muhtar, 1: 272.)

Bu meseleye esas teşkil eden hadis-i şeriflerde: Hz. Aişe (r.anha) validemizin rivayetine göre, kız kardeşi Hz. Esmâ (r.anha) bir gün Peygamberimizin (s.av) huzuruna gitti. Üzerinde altını gösterecek şekilde ince bir elbise bulunuyordu. Resulullah (s.a.v) onu görünce yüzünü çevirdi ve şöyle buyurdu: **“Ya Esmâ, bir kadın buluş çağına erince (yüzünü ve ellerini göstererek) bunlardan başka bir tarafının görünmesi sahih olmaz.”**(Ebû Davud, Libas:31)

Sahih-i Müslim’de Ebû Hüreyre (r.a.) tarafından bir rivayette **Peygamberimiz, giyindiği halde açık olan, yani ince ve şeffaf elbise ile dolaşan kadınların cehennemlik olduklarını, cennetin kokusunu bile alamayacaklarını bildirirler.**(Müslim, Libas:125.)

Alkame bin Ebi Alkame (r.a) annesinin şöyle dediğini rivayet Eder: **“Abdurrahman’ın kızı Hafsa’nın başında, saçını gösterecek şekilde ince**

bir başörtüsü olduğu halde Hz. Aişe'nin huzuruna girdi. Hz. Aişe başından örtüsünü alarak ikiye katladı, kalınlaştırdı. (Muvatta', Libas:4)

Hz. Ömer (r.a.) ise, cam gibi şeffaf olmasa da, giyindiği zaman altını iyice belli eden elbisenin kadınlara giydirilmemesi hususunda mü'minlere ikazda bulunmuştur. (Beyhaki, Sünen, 2:235)

İmam Serahsi bu nakilden sonra, kadının giydiği elbise çok ince de olsa yine aynı hükmü taşır, şeklinde bir açıklama getirir. Daha sonra da, ***"Giyindiği halde açık" olan mealindeki hadisi kaydeder ve şöyle der: "Bu çeşit bir elbise şebeke (ağ) gibidir, örtünmeyi temin etmez. Bunun için yabancı erkeklerin bu şekilde giyinmiş bir kadına bakması helal olmaz. (el-Mebsût,10:155.)***

Elbisenin şeffaf olmasındaki ölçü, tenin rengini belli etmesidir. Dışarıdan bakıldığı zaman elbisenin altından insanın teni görünüyorsa, elbise ince de olsa, kalın da olsa böyle bir elbise ile örtünme gerçekleşmiş olmaz.

Kadınlara örtünmesi hususundaki âyeti kerimelerde:

1- «(Vekar İle) evlerinizde oturun. Evvelki cahiliyet (devri kadınlarının kırıla döküle, süslerini göstere göstere) yürüyüşü gibi yürümeyin.» (Ahzab Suresi,33).

2- «Birde onun zevcelerinden lüzumlu birşey istediğiniz vakit perde ardından İsteyin onlardan. Bu, hem sizin kalbleriniz, hem de onların kalbleri İçin daha temizdir.» (Ahzab Suresi, 53).

3- «Ey peygamber, zevcelerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına dış elbiselerinden üstlerine giymelerini söyle. Bu, onların tanınıp eza edilmemelerine daha uygundur. Allah çok yarlıgayıcıdır, çok esirgeyicidir.» (Ahzab Suresi,59).

4- «Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Ziyinetlerini açmasınlar. Bunlardan görünen kısmı müstesna Başörtülerini yakalarının üstünü (kapayacak surette) koysunlar. Ziyinet (mahal)lerini kendi kocalarından, yahut kendi babalarından, yahut kocalarının babalarından, yahut kendi oğullarından, yahut kocalarının oğullarından, yahut kendi biraderlerinden, yahut kendi biraderlerinin oğullarından, yahut kızkardeşlerinin oğullarından, yahut kendi kadınların-dan, yahut kendi ellerindeki memlukelerden, yahut erkeklerden yana İhtiyacı olmayan (yani erkeklikten kalmış bulunan) hizmetçilerden, yahut henüz kadınların gizli yerlerine muttali olmayan çocuklardan başkasına, göstermesinler. Gizleyecekleri ziyinetleri bilinsin diye ayaklarını da vurmasın-lar. Hepiniz Allaha tövbe edin ey müminler. Taki korktuğunuzdan emin, umduğunuza nail olasınız.» (Nur Suresi,31)

Bu âyetler kesin biçimde müslüman kadınların örtünmesinin farz olduğunu, Mahrem olmayan kadına bakmak haram olduğuna göre, onlara dokunmak veya tokalaşmak mutlaka haramdır. Peygamber'e (s.a.v) biat eden kadınlar dediler ki: **“Ey Allah'ın Resulü, biat ederken elimizi tutmadınız. Peygamber (s.a.v) kadınların elini tutup tokalaşmam.”**buyurdu (Ahmed bin Hanbel, Nesâî, İbn Mâce).

H. Aîşe (r.anha) biat ile ilgili şöyle buyuruyor: “Allah'a yemin ederim ki Resûlullah'ın eli bir kadının eline dokunmadı. Sadece sözle onlardan biat aldı” (Müslim).

Peygamber (s.a.v) bir hadisi şerifinde şöyle buyuruyor: **“Sizden biriniz, başına iğne ile dürtülmesi kendisi için helâl olmayan bir kadına dokunmaktan daha hayırlıdır.”** İslâm dini, kadınla tokalaşmayı yasaklamakla kadını tezyif etmiyor. Bilakis şerefini kurtarıyor. Kötü niyetli kimselerin şehvetle el uzatmasına engel oluyor. (Halil GÜNENÇ, *Günümüz Meselelerine Fetvalar II. 170*)

Bir kadının eli, yabancı bir erkeğin eline değmesi zaruret yokken haramdır. Bu itibarla, hiçbir ihtiyaca dayanmayan tokalaşmada bu haramlık bahismevzu olur. Yabancı bir erkek yabancı kadınla tokalaşamaz, elini namahremine eline süremez. Resûl-i Ekrem (s.a.v) Efendimiz, yabancı bir kadının elini tokalaşmak için tutmanın ateş tutmaktan daha korkunç olduğunu haber vermiş, namahremine elini tutanın Cehennem ateşi avuçlayacağına işaretle bulunmuştur.

Peygamber (s.a.v) Efendimiz: **“Herhangi bir kimse, bir kadınla yalnız kaldığı takdirde mutlaka onların üçüncüsü şeytandır”** buyurmuşlardır. (Tirmizi, Rada' 16)

H. Ali (r.a) de şöyle buyurmaktadır: **“Kadının cihadı, eşine karşı vazifelerini en güzel şekilde yerine getirmesidir.”**

Koca, kadının hem cenneti hemde cehennemidir. Kadın ALLAH'ın isteği doğrultuda eşine itaat ederse cenneti, ona karşı asi olursa cehennemi olur. Kadın eşine itaat ettiği sürece ALLAH (c.c)da o kadını cennetle mükafatlandırır.

ALLAH'ın Habibi H. Muhammed (s.a.v) Efendimiz: **“Kadın beş vakit namazını kıldığı, Ramazan orucunu tuttuğu, namusunu koruyarak kocasına itaat ettiği zaman ahirette kendisine: ‘Artık dilediğin kapıdan cennete gir’ denilir”** (Ahmed b. Hanbel, 1573)

Başka bir hadistede: **“Kocasını kendisinden memnun olduğu halde ölen kadın cennete girecektir”**buyurur. (Tirmizi, 1081: ibni Mace, 1844)

Müslüman kadın elbette her zaman bakımlı olmalıdır. Özellikle eşi için daima bakımlı olmalıdır. Hiç bir erkek eve geldiğinde kendisini karşılayan hanımını çirkin ve bakımsız görmek istemez. Bu yüzden kadın

eşi gelmeden en azından 10 dk.sını kocasına süslenmeye ayırmalıdır. Bunda dahi ecir vardır ve kesinlikle boş bir amel degildir. ‘Süsleniyorum ama eşim bunu fark etmiyor’ demeyin. Bunu fark etmeyen erkek yoktur. Yanlış kimisi bunu dile getirmez kimide düşüncelerini bir şekilde açıklar. Eşim farketmiyor bu yüzden süslenmeye gerek duymuyorum deyip bir gün şiddetli bir tartışma çıktığında bunu yüzünüze vurursa üzülen siz olursunuz!

Kadının kocası için süslenip güzel koku sürünmesi aralarında sevgi ve ülfetin meydana gelip geçimsizlik ve nefretin ortadan kalkması için en güçlü sebeplerden biridir.

Bu âyetlerin ışığında anlıyoruz ki kadınların örtünmesinden maksat, bütün şüpheli yolları kesmek, erkek ve kadınların kalblerinde dolaşan vesveseyi bertaraf etmektir. Allah’u Teala bu hususta, **«Bu hem sizin kalbleriniz, hem onların kalbleri için daha temizdir.»** buyurmuştur.

İslâmın birinci hedefi kadının şerefini, iffetini korumaktır. Şunu unutmamak gerekir ki, imanları zayıf, kalbleri hasta olan kimseler kadınlar hakkında kötü düşünürler. Bunlar kadınların haysiyet ve şereflerini ortadan kaldırdıktan sonra gizli emellerine ulaşmayı tasarlarlar.

Hiç şüphe götürmeyecek şekilde açıktır ki, kadınlar tesettürden uzaklaştıkça evlenmeler azalmış, genç çiftler arasında geçimsizlik ve boşanmalar çoğalmıştır. Birçok genç erkek ve kadın evlenmekten imtina etmektedir. Çünkü beşeri arzularını hiç yorulmadan, çalışmadan, fazla bir para harcamadan istedikleri an tatmin yollarını buluyorlar. Şüphesiz bunların artık evlenmeye ihtiyaçları kalmıyor. Bu da toplumları çöküş tehlikesi ile karşı karşıya bırakmaktadır. Zira açıktır ki ailelerin yıkılması, çiftlerin birbirine hıyaneti, kadınların süslenip püslenerek sokaklarda açık saçık gezmelerinden kaynaklanmaktadır,

Seyyid Sabık, Fıkhü's-Sünne isimli kitabında şöyle der: «İnsanı hayvandan ayıran en önemli şey İnsanların giyinmesidir. Çünkü Allahu taala, **«Ey Ademoğulları, size (şeytanın açmak İsteddiği) çirkin yerlerinizi örtecek bir libas, bir de giyip süsleneceğiniz bir libas İndirdik. Takva libası ise, o, daha hayırlıdır. Bu (libasların indirilmesi) Allahın (fazl ve rahmetine delalet eden) âyetlerindendir. Taki (insanlar) iyice düşünsünler.»** buyurmuştur. (Araf Suresi, 26)

Elbise ve ziynetler medeniyetin sembolleridir. Açık saçıklık ise insanları iptidai hayata döndürerek insanlıktan çıkarır. Zira kadının malik olduğu en değerli şey iffet, haya ve takvadır. Bunları korumak İse kadının insan oluşunun en yüksek işaretidir. İslam toplumunda bir kadının serbestçe açılıp saçılması doğru değildir. Zira kadının böyle dolaşması, bir yerde erkeklerin zevk ve eğlence vasıtası haline gelmelerine sebep oluyor.

Artık kadınlık hüviyetini kaybediyor.» (Seyyid Sabık. *Fıkhu's-Sünne*. C. 2, S. 209.)

İyi bir Müslüman olma misyonunu paylaşacağın kişilerle arkadaş olmak, arkadaş edinmede temel düsturun olsun. Çünkü bu paylaşımları yapamadığın arkadaşlarla eminim daha dünyalık paylaşımlar yapıyorsundur. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) **“Kişi dostunun dini üzeredir. O halde her biriniz dost edindiği kişiye dikkat etsin”** buyurmuştur. (Tirmizi, *Zühd*: 45)

Seni olumsuz etkileyen veya sende kötü özellikler oluşmasına neden olan inançsız arkadaşlarının kötü etkilerinden kaçın. Çevrende seni kötü yola sürükleyebilecek her şeyi kaldırmalısın. Onların seni kötü yola sevk etmelerini bekleme. O zaman geç olabilir. Sen hisleri ve sinyalleri dikkate almalısın. İnançsız arkadaşlarına İslamı anlatmalı ve tebliğ görevini yapmalısın. Ama onları yola getirmek için kendin yoldan çıkamazsın. Seviyeni ve sınırını iyi ayarlamalısın. Bir çok kadın İslam hocasının var olduğunu bil. Bir hanım olarak İslamın bize çizdiği sınırlar ve bulunduğumuz koşullar içinde tebliğ yapmalıyız.

Bir şeyler yapacağın zaman düşün: “Bu iyi mi, dine uygun mu?” Değilse onu yapma. Kendine bunu hatırlat ve her ihtimale karşı kendini durdurmaya hazır ol. Her gün ve her anını Allah’ı memnun etmeye ada. Gelişimini görmek için kendine bir defter hazırla. Kendi gözünden objektif olarak şu an ki durumunu yaz. Daha sonra da 1 yıl sonra olmak istediğin yeri. Sonra bu yolda kendine yakın ve uzak hedefler belirle. Aylık, haftalık ve hatta günlük. Bunları uygulamaya çalış. Çok mutlu, çok mutsuz, kararsız ya da sıkıntılı olduğun dönemlerde, kendine mektuplar yaz. Bu da kendini izlemen için sana büyük bir yol çizecektir. Eğer hayattaki önceliğin, olabileceğin en iyi Müslüman hanım olmaksın, amacına sen bile fark etmeden ulaşacaksın!

وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا...

“Hepiniz toptan Allah’ın ipine (Kur’an’a, İslam’a, Resulüne) sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın...” (Âl-i İmrân suresi, 103)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.):

إِنَّ أَصَدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهُدَى هُدَى مُحَمَّدٍ

“Sözün en doğrusu Allah’ın kitabı, yolun en güzeli de Muhammed (s.a.v.)’in yoludur.” (Buhari; Müslim; Tac, c.1, sh. 44)

İslam’ın hükümleri ve kaideleri herkesin lastik gibi oraya buraya çekiştirebileceği heva ve heveslerine göre yorum yapabileceği hükümler

değildir. Bilakis her şey ayan ve beyandır. Ve hiçbir zaman İslam toplumu İslami hükümleri yürürlüğe soktuğundan dolayı zarar görmemiştir bilakis İslami hükümlerden uzaklaşarak batının insanını, örfünü, töresini, ahlaksızlığını, kültürünü almaya başladığından ötürü zarar görmüştür.

İslam şariatının kâmilten tatbik edildiği dönemlerde İslam devleti maddi, siyasi, fikri, ahlaki açıdan en zirve noktada olduğu gibi inanmayan kâfirlerin dahi hayranlıkla baktığı hatta orada var olan adaleti görüp yaşamak için göç ettiği bir yerdi. İslam ideolojisi öyle mükemmel ve muazzam bir ideolojidir ki cehaletin en alasının yaşandığı küfrün, fışkın, her türlü fuhşiyatın ve ahlaksızlığın kol gezdiği bir dönemde bütün bu pisliklerden arınmış bir kişinin daveti ile başlayıp kısa zamanda dünyanın üçte birinin Müslüman olduğu ve İslami ideolojinin o topraklarda tatbik edilip yaşandığı bir yer haline gelmiştir. Tarihte böyle bir örnek asla hiç bir yerde görülmemiştir. Ve İslamı benimseyenler İslam'ın akide ve fikri karşısında dil, ırk, milliyet gözetmeksizin yaşamışlar ve aynı kültür içerisinde erimişler kardeşçe yaşayan bir toplum haline dönüşmüşlerdir.

Şimdi soruyoruz; farklı kültür, din, ırk ve milliyete sahip insanları bir araya toplayıp aynı fikirlerin, duyguların ve nizamların yaşandığı ve paylaşıldığı bir toplum haline dönüştüren, insanları akın akın İslam'a koşturan ve bir ümmet yapan İslam Dini değilmiydi?

Evet, İslam'ın ve batının kadına verdiği değerın kısaca kıyasını yaptıktan sonra Müslüman kadın şahsiyeti nasıl olması gerekiyor meselesine değinelim. Şahsiyetin zihniyet ve nefsiyetten oluştuğunu söylemiştik. Buna binaen bir insanın nefsiyeti İslam dini ve ideolojisine dayalı bir şekilde tatmin ediliyorsa ve zihniyeti de İslam akide ve fikrine dayanıyor ve ameller de de eseri görülüyorsa o kişi İslam şahsiyetine sahiptir. Bunun tam tersi olacak şekilde bir insanında nefsiyet ve zihniyeti materyalizme, komünizm ideolojisine dayanıyorsa o kişide komünist (sosyalist, ateist) şahsiyetine sahiptir. Müslüman kadının sahip olması gereken şahsiyetse ebetteki İslam'ın akide ve fikirlerini kendine referans Kabul Eden ve bu doğrultuda bir hayatı yaşayan olmalıdır.

Peki, İslam dini Müslüman kadından ne istiyor?

1) İslam'ın bir ferd olarak kadına yüklediği farizaları eksiksiz bir şekilde uygulamak; Bilindiği gibi İslam hem uhrevi, ruhani hemde dünyevi, siyasi bir dindir. İslam'ın ruhani yönü ferdlere ilişkin hükümleri kapsar. Siyasi yönüyle topluma ilişkin hükümleri ve kanunları kapsar. Namaz kılmak, oruç tutmak, zekât vermek gibi ibadetle ilgili hükümler, aynı zamanda yalan söylememek, gıybetten, tecessüs, nemimeden

kaçınmak gibi ahlaki hükümler ruhi yönü; namaz kılmayana, oruç tutmayana ceza vermekse siyasi yönünü oluşturur.

Binaenaleyh Müslüman kadın şahsiyet elbette İslam'ın bir ferd olarak kadına yüklediği farizaları yerine getirmede çok titiz davranmalıdır. Ve yine Allah'ın haram kıldıklarından da şiddetle kaçınmalıdır.

“Ey Peygamber! İnanmış kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina etmemek, çocuklarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir iftira uydurup getirmemek, iyi işi işlemekte Sana karşı gelmemek hususunda sana biat etmeye geldikleri zaman, biatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. Şüphesiz Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir.” (Mümtehine Suresi, 12)

2) Kocasına itaat etmeli, evinin düzenini, temizliğini sağlamalı ve yemeğini pişirmelidir; Evet, kadının evlendiğinde çok dikkat etmesi gereken bir husus kocaya itaat konusu. İslam da evin reisi erkektir ve mubah dairede kadına emrettiğinde kadın itaat etmek zorundadır. Şayet itaat etmez ise büyük bir günah işlemektedir. Fakat itaat konusu farzların ve haramların dışındadır. Zira Allah'a isyanda kula itaat yoktur.

Ashabı-ı kiramdan Esmâ binti Yezid adında bir hanım vardı. Çok güzel konuşurdu. Bir gün hanım sahabiler Esmâ'yı aralarında temsilci seçerek Peygamber efendimize gönderdiler. Esmâ Resul-i Ekrem'in huzuruna giderek şunları söyledi:-Anam babam Sana feda olsun, ey Allah'ın resulü! Ben kadınlar tarafından gönderilen elçiyim. Allah seni bütün erkeklere ve kadınlara peygamber göndermiştir. Biz Sana ve senin rabbine iman ettik. Fakat biz kadınlar olarak, sizin evlerinizde kapanıp kalıyoruz. Sizin cinsi isteklerinizi tatmin ediyoruz. Siz erkekler ise Cuma namazı kılmak, camilere ve cemaatlara gitmek, hastalara gidip hatır sormak, cenazelerde bulunmak, defalarca hac edebilmek, bunlardan daha faziletli olarakta Allah yolunda savaşıp cihad etmek gibi üstünlüklerle bizi geçmiş durumdasınız. Şurası muhakkak ki erkek kısmı hac veya umre etmek, kâfirlerle savaşmak üzere evinden çıktığı zaman mallarınızı biz koruyor, iplik eğirip elbiselerinizi dokuyor ve çocuklarınızı besliyoruz. O halde biz kadınlar, o hayırlı işlerin ecir ve sevabında sizlere ortak olamaz mıyız?

Efendimiz onu sonuna kadar dinledikten sonra sahabilere dönerek:“Ey hanım! Şunu iyice anla ve seni gönderen hanımlara anlat ki, kadın kısmının kocasıyla geçinip onun hoşnutluğunu kazanması, saydığın o değerli ibadetlerin hepsine denk olur” buyurdu.

Kadınların hatibi diye tanınan ve katıldığı Yermük savaşında, söktüğü çadırın direğiyle dokuz bizanslıyı öldüren Esmâ hatunun Müslüman kadınlara getirdiği bu mesaj çok önemlidir.

3) Çocuklarının İslami, ahlaki terbiyesi ile yakından ilgilenmeli onları en güzel şekilde yetiştirmelidir; Zira evliliğin en büyük gayesi çocuk sahibi olup onu yetiştirmektir. Bu Müslüman kadının başta gelen görevidir.

4) İlmi seviyesini her daim yükseltmeye, çok kitap okumaya ve dünyada olup bitenlerden haberdar olmaya çalışmalıdır; Allah Resulü (s.a.v) buyuruyor ki; *“iki günü birbirine eşit olan aldanmıştır.”* Buna binaen Müslüman kadın şahsiyeti bu konuya çok dikkat etmelidir. Erkek olsun kadın olsun her Müslüman akıl balığ olduktan sonra ölene dek, hangi yaşta olursa olsun iki günü birbirine eşit olmamalı, bilakis her geçen gün yeni bir şeyler öğrenip kendini geliştirmeli ve hatalarını düzeltmelidir.

5) Etrafındaki insanlara örnek olmalı ve kendine sahabe hanımlarını örnek alarak onlar gibi olmak için mücadele etmelidir:

Şurası muhakkakı İslam'ı bizlere ulaştıran ve onu hayatlarında en güzel yaşayanlar sahabelerdir. Asrı saadet devri her döneme ışık tutmuş, herkesin özlemine çektiği bir dönem olmuştur. Onlar Allah resulünü bizzat görmüş onunla yaşamış, iman etmiş, amel etmiş, zorluklara göğüs germiş ve savaşmıştır. Dolayısıyla Müslüman kadın şahsiyet hayatının her alanında sahabe hanımlarını örnek alarak yaşamalı ve Allah'ın rızasını ummalıdır.

6) Hayatta amellerinin ölçüsü helal ve haram ihtilafa düştüğünde de dayanağı Kur'an ve sünnet olmalıdır:

Kur'an'a ve sünnete sarılmak asla kopmayan bir kulba yapışmaktır. Dolayısıyla Müslüman kadın ihtilafa düştüğünde menfaatlerine veya insanların görüşlerine göre değil Kur'an'a ve Sünnet'e başvurmalı çözümü orada aramalıdır. Allah'ı Telala buyuruyor ki;

"Allah ve Resulü bir husus için hüküm verirlerse, artık mü'min erkek ve kadına o hususu kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulü'ne isyan ederse apaçık bir delaletle (sapıklığa) düşmüş olur." (Ahzab Suresi,36)

7) Emr-i bil maruf nehy-i anil münker görevini ifa etmeli;

İyiliği emredip, kötülükten nehyetme erkek ve kadın her ferdin üzerine vaciptir. Zira emr-i bil maruf nehyi anil münkeri emreden şer-i hükümler incelendiğinde kadın veya erkeğe has kılınmamıştır. Bilakis genel bir hitap vardır. Zaten bir hükmü tahsis edici kinaye olmadıkça o hüküm genel kabul edilir. Misalen Allah Resulü (s.a.v) hadisi şerifte buyuruyor ki;

“Sizden Kim bir münker görürse onu eliyle düzeltsin. Buna gücü yetmiyorsa diliyle düzeltsin. Buna da gücü yetmiyorsa kalbiyle ona karşı buğuz beslesin. Bu da imanın en zayıf noktasıdır.”

Hadis-i şerifte Allah Resulü erkek veya kadın zikretmeksizin genel bir hitap kullanmaktadır. Müslüman kadın şahsiyetinin belirgin bir özelliği de budur. O toplum içerisinde parmakla gösterilen bir kimliktir. Harama katiyen müsamaha göstermez. Bunu kendine büyük bir görev bilir ve haram işleyip bundan kaçınmayanları veya buna müsamaha gösterenleri uyarır, onları maruf işlemeye davet eder.

8) İslamı hayatı yeniden başlatacak batılı ve küfrü kökünden söküp atacak olan Raşid-i hilafeti kurmak için elinden gelen mücadeleyi vermeli:

Bütün problemlerin çıkış noktası, bütün dünyayı bir örümcek ağı gibi kaplamış olan küfür, Müslümanların hayatını zifiri karanlığa bürümüş adeta onların hayatını cehenneme çeviren şey şudur ki; onları izzete kavuşturacak, küfrün cehenneminden İslam'ın nuruna çıkaracak ve İslami hayatı her alanda tatbik edecek Raşid-i Hilafetin olmayışıdır. Evet, o olmadıkça İslam raflarda hapsedilmeye mahkûm, o olmadıkça Müslümanlar sahipsiz, bir avuç keferenin ayakları altında ezilmeye, küfrün iğrenç yüzünü toplumda seyretmeye, tertemiz yavrularını küfrün cehenneminde yetiştirmeye mahkûm. Ama kelime-i tevhid bayrağının gölgesinde İslam'ın nurunun açığa çıktığı İslam'ın devleti hilafette yaşamak varken neden bu cehennemde yaşıyoruz? Hayır, Müslüman şahsiyet buna razı olamaz. O bunun değişmesi için elinden gelen mücadeleyi gücünün son sınırına kadar sarfeder. Çünkü onun hayattaki tek arzusu Allah'ın rızasına kavuşmaktır.

İslam devletini kurmak için mücadele etmek kadına da farzdır. Ve şu anda bu farz bütün farzların üstündedir. Dava taşımak ancak bir kitle ile gerçekleşir. Tek başına ferd dava taşıyamaz. Kadının bu farzı bunun için çalışan bir kitle ile ifa etmesi gerekir. Zira Allah'ı Teala:

“Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” buyurmaktadır. (Al-i İmran 104)

Sahabe hanımları da dava taşırlardı. Ve bunu kendilerine büyük bir görev bilmişlerdi. Bakınız hanım sahabilerden Ümmü Şerik (r.anha) nasıl dava taşıyordu!

Ümmü Şerîk (r.anhâ) imanının tadını Alan, heyecanını duyan ve İslâm'ı yaymak için canla başla uğraşan bahtiyar bir hanımdı. Kureys kadınlarının evlerine sık sık ziyaretler yapar ve onları İslâm'a davet ederdi. İslâm'ı hanımlar arasında anlatmayı kendine vazife bilmişti. Bu hizmeti gizli gizli yürütürdü. İnsanların şirk bataklığından kurtulup hak yola gelmesinden büyük zevk duyardı. Bu sebepten bu vazifeyi büyük bir aşk ve heyecanla yapardı.

O, Zira bir insanın karanlıktan çıkıp, cehaletten kurtularak hidayete kavuşmasını, putları bırakıp Allah’a yönelmesi ve Kur’an’la buluşmasını, dünya ve içindekilerin kendisine verilmesinden daha hayırlı göürdü. Müşriklere yakalanmamak için de elinden gelen gayreti gösteriyordu. Fakat ne çare ki, azgın müşrikler onu takip ediyorlardı. Gün geçtikçe de İslâmiyet hızla yayılıyordu. Mekke dışından da İslâm’a koşanlar çoğalmaya başlamıştı. Müşrikler yeni Müslüman olan kimsesiz, gariplere işkence etme kararı aldılar. İslâm adına yapılan faaliyetlerin önünü almak için eza ve cefalarını artırdılar.Ümmü Şerik (r.anhâ)’yı önce tehdit ettiler. Sonra hapsedtiler. Kızgın güneşin altında bir lokma ekmek bir yudum su vermeden üç gün boyunca eziyet ettiler. Ve mübarek sahâbi asla taviz vermedi, sabretti. Çünkü onlar ne için yaşadıklarının bilincindeydiler.

9) Müslüman hanım şahsiyet dava taşıyan eşini, çocuklarını, babasını vs. desteklemeli onların yardımcısı olmalıdır.Mübarek hanım sahâbilerden Hz. Ebu Bekir (r.a)’ın kızı Hz. Esma (r.anha)’nın oğlu Abdullah (r.a) ile yaptığı istişare dillere destandır.

“Haccac Mekke’yi kuşatmış, Ebu Kubeys dağından bu mübarek şehri mancınıklarla taşla tutmuştu. Kuşatmanın altıncı ayında Mekkelilerin yiyecekleri tükenmişti, taraftarları Abdullah’ı terk etmeye başlamıştı. Abdullah’ın yanında pek az adam kalmıştı. Haccac ona, teslim olduğu takdirde kendilerine bir şey yapmayacağına dair Haber salmıştı. Abdullah ibni Zübeyr (r.a) annesinin yanına giderek dedi ki:-Anneciğim! Halk Beni terk etti. Hatta kendi oğlum bile Beni bırakıp gitti. Yanımda az bir adam kaldı. Onlarda en fazla bir saat dayanabilir. Bu herifler bana ne istersem verecekler. Ne yapmamı uygun görürsün?

Hz. Esma (r.anha) ona şunları söyledi:”*Oğlum! Sen Kendini daha iyi bilirsin. Davanın hak olduğundan ve halkı Hakk’a çağırdığından eminsen, diren. Senin bütün adamların, arkadaşların Hak yolunda öldüler. Boynunu Beni Ümeyye oğlanlarının ellerine teslim edip oynatma! Eğer bunu dünyalık kazanmak için yapacaksan, sen ne kötü bir kulmuşsun! Böylece hem kendini hem de senin yanında yer alanları mahvetmiş oldun demektir. Eğer, Ben doğru yoldaydım. Fakat arkadaşlarıma baygınlık gelince gücümü kaybettim“diyorsan, bu yâğitlerin yapacağı iş değildir. Dünyada daha ne kadar yaşayacaksın? Ölmek daha iyidir...” dedi.*

Esma (r.anha) bu tarihi konuşmadan bir müddet önce gözlerini kaybetmişti. Bu uzun konuşmanın sonunda oğluyla vedalaşırken, onun üzerinde zırh bulunduğunu anladı.” Bu şehitlik isteyenlerin yapacağı iş değildir.”Diyerek üzerindeki zırhı çıkarmasını istedi.

Başka bir örnek sahâbi Nesibe el-Maziniyye (r.anha)’ye Oğlu Habib ibni Zeyd (r.a)’ın ölüm haberini verdikleri zaman şöyle dedi.

"Onu bugünler için doğurdum. Allah'tan onun için ecir diliyorum. O küçükken Akabe gecesi Resulullah'a biat etmişti. Büyüyünce ona verdiği sözü tam olarak yerine getirdi. Eğer Allah Müseylime'ye karşı bana imkan verirse, arkasından kızlarını mutlaka ağlatacağım." dedi.

Allah onlardan ve onlar gibi cesur Allah yolunda gözünü kırpmadan eşini, babasını, yavrusunu feda eden hanımlardan razı olsun.

10) Müslüman hanım şahsiyet davada sabr ve sebat etmeli, musibetler karşısında asla taviz vermemelidir.

Sahabeler Allah Resulüne Müşriklerin yaptıkları işkenceleri arz ve şikâyet edip:

"Ya Resulallah! Yüce Allah'a bizim için dua et. Bizim için Allah'dan yardım dile. Ya Resulallah! Bizi dinimizden döndürmelerinden korktuğumuz şu kavme karşı, bizim için Yüce Allah'dan yardım dilemez misin? Bizim İçin, Yüce Allah'a dua edemez misin? Dediler.

Resulullah (s.a.v.) hemen yüzünün rengi değişti. Yüzü al al olduğu halde, doğrulup oturdu: *"Vallahi, sizden öncekiler içindeki mü'minlerden bir kimse yakalanır, kendisi için yerde bir çukur kazılır, o kimse, o çukura dizlerine Kadar gömülür, sonra bir testere getirilir, başının üzerine konulup ikiye bölünürdü de, bu işkence onu dininden döndüremezdi. Yahud onun kemiğinin üzerinden eti ve siniri demir taraklarla taranır, kazınırdı da yine bu işkence, kendisini dininden döndüremezdi."*

Allah'tan korkunuz!Hiç şüphesiz Allah sizin için fetih ihsan edecektir. Vallahi Yüce Allah bu işi muhakkak tamamlayacak. Bu işin hükmü muhakkak yerine getirilecektir.

O denli ki: hayvanına binmiş bir kimse. San'a ile Hadramevt arasında, San'a dan çıkıp Hadramevt'e Kadar gidecek te Yüce Allah'tan başka birşeyden korkmayacak. Ancak varsa koyunu hakkında Kurt saldırisından kaygı duyacaktır. Fakat siz acele ediyorsunuzdur." buyurdu.

Bu hadis-i şerif sabrın ve sebatın nasıl olması gerektiğini çok açık ve net bir şekilde ifade ediyor. Sabr ve sebat mü'minin en büyük silahıdır. Bu kâfirlerde olmayan bir özelliştir. Elbette Allah'ın rızasını kazanıp, cennete girmenin yolu basit değil binbir çetrefilli, badireli yolları atlatmak gerekiyor. Hani bir söz vardır **"cennet ucuz değil, cehennemde lüzumsuz değil"** hakikaten doğru bir söz. Bizden önce gelip geçen ümmetler cenneti ucuza almadılar, çok mücadele ettiler de cenneti hakkettiler. Allah katiyen adaletsiz değildir. Onlara uyguladığı hükmü bize de uygulayacak ve onların çektiğini çekmeden, rahatlığı bir kenara bırakıp malımızı, canımızı, eşimizi, annemizi, babamızı, yavrumuzu gerektiğinde feda etmeden cenneti hak edemeyeceğiz.

Allah (c.c.) Kur'an'ı Kerim'inde bakınız ne buyuruyor :(*Ey müminler!)* Yoksa siz, sizden önce gelip geçenlerin başına gelenler size de gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Yoksulluk ve sıkıntı onlara öylesine dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, nihayet peygamber ve beraberindeki müminler: Allah'ın yardımı ne zaman! Dediler. Bilesiniz ki Allah'ın yardımı yakındır. (Bakara Suresi: 214)

Müslüman bacılar, kardeşler!

Şu hakikattir ki, Allah nurunu muhakkak tamamlayacak ve batıl yok olacaktır. Muhakkak ki bizler dünyaya önceden gelip, sonra göçenler gibi bir gün ölümü tadacağız. Ve Allah muhakkak bizleri dünyada yaptıklarımızdan hesaba çekecek, vaadini yerine getirecek. Öyleyse Rabbimizin emrine kulak verelim, üzerimize düşen vazifeleri hakkıyla yerine getirmeye, Resulullah (s.a.v)'in hadiste bildirdiği üzere bir yerden bir yere göç eden yolcu gibi olmaya çalışalım. Dünyada sahip olduğumuz her şey bildiğimiz gibi geçici, aslolan ise ahiret hayatı. Öyleyse varmısınız Allah'ın rızasını ve cennet nimetini bu geçici ve basit dünyaya tercih edip, hakkı ve hakikati hiçbir kınayıcının kınamasından korkmadan haykırmaya? Öyleyse varmısınız gerçek saadeti ve mutluluğu tatmaya? Öyleyse var mısınız kâfirlerin düşünmekten bile korktuğu ölümü, şahadeti arzulayarak ona koşmaya? İmanın bir kadını ne kadar hayırlı bir insan haline getirdiğine.

Cenab-ı Hakk'ın; *"Müşrik kadınları, iman edinceye Kadar nikahlamayın; iman Eden bir cariye, -hoşunuza gitse de- müşrik bir kadından daha hayırlıdır. Müşrik erkekleri de iman edinceye Kadar nikahlamayın; iman Eden bir köle, -hoşunuza gitse de- müşrik bir erkekten daha hayırlıdır. Onlar, ateşe çağırırlar, Allah ise Kendi izniyle cennete ve mağfirete çağırır. O, insanlara ayetlerini açıklar. Umulur ki öğüt alıp-düşünürler."* (Bakara Suresi, 221) ayetiyle dikkat çekmektedir.

Bir insanın kişiliğini güzelleştirip üstün hale getiren, karakterini sağlamlaştıran, ahlakını güzelleştiren, tavırlarını etkileyici kılan asıl olarak o kişinin imanı, Allah korkusu ve takvasıdır. İnsanın sahip olduğu tüm özelliklere anlam kazandıracak olan, imanıdır.

Kuran ahlakı, tüm insanlara olduğu gibi, kadınlara da olabilecek en güçlü, en sağlam ve en güzel kişiliği kazandırır.

Cenab-I Hak, Kur'an'da kadın ve erkek için ayrı birer karakter belirtmemiş, tüm insanları tek bir Müslüman karakterine uymaya çağırmıştır. Müslüman, Allah'tan korkan, her işinde Allah'ın rızasını arayan, dünya hayatının geçici, ölümün ise yakın olduğunu bilip, ahireti hedefleyen insandır. Kadın ya da erkek olsun, tüm Müslümanlar Kur'an ahlakını en güzel şekilde yaşamaya gayret ederler. Bu ahlakı yaşayan

kadınlar ise, cahiliye toplumlarında kadın ya da erkek karakterinde görülen tüm zaaflardan, zayıflıklardan, saplantılardan ve tavır bozukluklarından kurtulmuş, bunların yerine imanın getirdiği güçlü bir karakter geliştirmişlerdir. İman sahibi insanlar, yaşadıkları toplumdan, ailelerinden ya da arkadaş çevrelerinden aldıkları telkinler her ne olursa olsun, bunları bir kenara bırakır ve Kuran'da belirtilen Müslüman karakterini yaşarlar. İşte mümin bir kadın da karakterini Allah'ın beğendiği ve hoşnut olacağı ahlaki ölçü olarak, Kur'an'a göre belirler.

Müslüman Kadın Allah'a Teslim Olmuştur;

Müslüman bir kadın Allah'a samimi bir kalple iman etmiş ve derin bir Allah korkusuyla boyun eğmiştir. Allah'tan başka bir İlah olmadığını, O'nun tüm varlıkların tek hakimi ve herşeyin üstünde, sonsuz güç sahibi olduğunu kavramıştır. Bu nedenle yalnızca Allah'tan korkar ve yalnızca O'nun rızasını hedefler. Yalnızca Allah'a ibadet Eder, O'nu dost edinir ve sadece O'ndan yardım ister.

Allah'a, kalbinde hiçbir kuşkuyla yer vermeden iman etmiştir. İmanındaki bu samimiyetini hayatının sonuna Kadar, her an sürdürür; hayatının her aşamasında, her ne zorlukla karşılaşır karşılaşırsa, Allah'a olan bu samimi inancından vazgeçmez. Nimet içerisinde olduğunda Allah'a karşı nasıl şükredici, hoşnutluk dolu bir yakınlık içerisindeyse, şartlar aksine döndüğünde de aynı teslimiyeti göstermeye devam Eder. **“Şüphesiz Rabbim, benimle beraberdir; bana yol gösterecektir”** (Şuara Suresi, 62)

“Hiç şüphesiz Allah'ın yolu, asıl yoldur. Ve biz alemlerin Rabbine (kendimizi) teslim etmekle emrolunduk.” (Enam Suresi, 71)

“Kim ihsanda bulunan (biri) olarak yüzünü (kendini) Allah'a teslim ederse, artık gerçekten o kopmayan bir kulpa yapışmıştır. Bütün işlerin sonu Allah'a varır.” (Lokman Suresi, 22)

“Hayır, kim (güzel davranış ve) iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi Katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır.” (Bakara Suresi, 112)

Müslüman Kadının Rehberi Kuran ve Peygamberimiz (s.a.v)'in Sünnetidir. Allah, müminler için en doğru ve en güzel hükümlerin Kur'an'da olduğunu ; **“ Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir?”** (Maide Suresi, 50)

“Biz Kitabı sana, herşeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik.” (Nahl Suresi, 89)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) ise, "Size iki şey bırakıyorum. Bunlara uydüğunuz müddetçe asla sapıtmayacaksınız: Allah'ın Kitabı ve

Resulü'nün sünneti" (Kütüb-i Sitte, Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, Prof. Dr. İbrahim Canan, 2. cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, s. 328)

"Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak Kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz." (Nahl Suresi, 97)

Cenab-I Hak bir başka ayette ise; **"Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşla, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına güzellekle davranın. Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez."** (Nisa Suresi, 36) buyurarak, müminlerin yükümlülüklerinin sadece kendileri olmadığını, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa ve daha bunlar gibi muhtaç konumda olan pek çok insana yardım elini uzatmakla da sorumlu olduklarını hatırlatmıştır.

Müslüman kadın tüm bu sorumluluklarının bilincinde olan insandır.

Cenab-I diğer bir ayette de, **"Ey iman edenler, zandan çok kaçının; çünkü zannın bir kısmı günahdır. Tecessüs etmeyin (birbirinizin gizli yönlerini araştırmayın). Kiminiz kiminizin gıybetini yapmasın (arkasından çekirtmesin.) Sizden biriniz, ölü kardeşinin etini yemeyi sever mi? İşte, bundan tiksindiniz. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, tevbeleri kabul edendir, çok esirgeyendir."** (Hucurat Suresi, 12) buyurarak, insanların gizli yönlerini araştırmanın, arkalarından çekirtmenin' yanlışlığını hatırlatmıştır.

Müslüman Kadın Güçlü ve İradeli Bir Karaktere Sahiptir. Cahiliye ahlakında güç genellikle para, şan şöret, itibar, isim sahibi olmak, belli başlı bazı kavramlarla özdeşleştirilmiştir. Müminler ise güçlerini imanlarından alırlar.

"Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) Kendisi'nin onları sevdiği, onların da Kendisi'ni sevdiği müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir." (Maide Suresi, 54)

Müminler, tarih boyunca pek çok peygamberin, yaşadıkları toplumlar tarafından çeşitli şekillerde suçlanıp kınandıklarını, eziyetlere maruz kaldıklarını, yurtlarından sürüldüklerini ve hatta bu nedenle öldürüldüklerini bilirler. Peygamberlerin tüm bu zorluklar karşısında göstermiş oldukları güçlü, dayanıklı ve sağlam kişiliği, sabrı, kararlılığı ve

tevekkülü kendilerine örnek alırlar. *Allah'ın "Andolsun, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koştukları olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimdenidir."* (Al-i İmran Suresi, 186) ayetiyle bildirdiği gibi, dünya hayatındaki imtihanın bir gereği olarak, müminlerin zorluk ve sıkıntılarla deneneceklerini, inkar edenlerden 'eziyet verici' sözler duyarak kınanabileceklerini bilirler.

Müslüman bir kadın Allah'a olan güçlü sevgisi ve derin Allah korkusu nedeniyle duygusallığın neden olduğu tüm tavır bozukluklarından titizlikle sakınır. Müslüman kadın, *Allah'ın "Ve onlar: "Rabbimiz, bize eşlerimizden ve soyumuzdan, gözün aydınlığı olacak (çocuklar) armağan et ve bizi takva sahiplerine önder kıl," diyenlerdir."* (Furkan Suresi, 74) ayetiyle bildirdiği şekilde, tüm tavırlarıyla, kişiliğiyle, yüksek ahlakıyla insanlara örnek olmayı hedefleyen bir insandır. Bu da ona hiçbir olay karşısında yıkılmayan güçlü bir kişilik kazandırır.

Müslüman Kadın Dürüsttür. Allah Kur'an'ında: *"Ey iman edenler, Allah'tan sakının ve sözü doğru söyleyin. Ki O (Allah), amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın..."* (Ahzab Suresi, 70-71) ve *"... yalan söz söylemekten de kaçının."* (Hac Suresi, 30) ayetleriyle insanlara yalandan sakınıp doğru söz söylemelerini hatırlatmıştır.

İnsanın dünyada söylediği her sözün, ahirette karşısına çıkacağını bilir. Hayır adına söylenen her söz Allah'ın rahmeti ve nimetiyle karşılık görürken, yalan yere söylenen sözler de insanların üzerine büyük bir yük ve sorumluluk olacaktır. Bu nedenle mümin kadın her sözünü, ahirette Allah'a hesabını vereceğini düşünerek konuşur.

Cenab-ı Hak, güzel söz ile kötü sözün farkını Kur'an'da şöyle bir örnekle anlatmıştır: *"Görmedin mi ki, Allah nasıl bir örnek vermiştir: Güzel bir söz, güzel bir ağaç gibidir ki, onun kökü sabit, dalı ise göktedir. Rabbinin izniyle her zaman yemişini verir. Allah insanlar için örnekler verir; umulur ki onlar öğüt alır-düşünürler. Kötü (murdar) söz ise, kötü bir ağaç gibidir. Onun kökü yerin üstünden koparılmış, kararı (yerinde durma, tutunma imkanı) kalmamıştır. Allah, iman edenleri, dünya hayatında ve ahirette sapa sağlam sözle sebat içinde kılar. Zalimleri de şaşırtıp-saptırır; Allah dilediğini yapar."* (İbrahim Suresi, 24-27)

"Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları) nıza uymayın.

Eğer dilinizi eğip бүker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır.” (Nisa Suresi, 135)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu konudaki bir hadis-i şerifinde iman edenlere şöyle buyurmuştur: **"Halktan korkup hakkı söylemekten kaçınmayın, bildiğiniz ve gördüğünüz hakkı söyleyin."** (Kütüb-i Sitte Ebu Saidu'l - Hudri (r.a) I. cilt, s. 89)

Müslüman Kadın Cesurdur. Allah'ın insanları zorluklarla deneyeceğini; bunlar karşısında cesaret ve teslimiyetle Allah'a bağlılıkta kararlılık gösterenleri ise rahmetine kavuşturacağını bilirler. Cenab-ı Hak Kuran'da iman sahiplerinin bu özelliklerini şöyle bildirmiştir: **"Nice peygamberle birlikte birçok Rabbani (bilgin)ler savaşa girdiler de, Allah yolunda kendilerine isabet eden (güçlük ve mihnet)den dolayı ne gevşeklik gösterdiler, ne boyun eğdiler. Allah, sabredenleri sever."** (Al-i İmran Suresi, 146)

Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: **"Biz Allah'a ait (kullar) ız ve şüphesiz O'na dönücüleriz."** (Bakara Suresi, 156)

Onlar, kendilerine insanlar: "Siz karşı insanlar topla(n)dılar, artık onlardan korkun" dedikleri halde imanları artanlar ve: "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" diyenlerdir. (Al-i İmran Suresi, 173)

Müslüman kadının Şartlar ne olursa olsun, Kur'an ahlakından kesinlikle taviz vermez. Allah'tan başka hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmaz; Allah'ın rızasına en uygun davranışı sergilemekte hiç tereddüt etmeden büyük bir kararlılık gösterir. Allah iman edenlerin bu özelliklerini Kur'an'da şöyle bildirmiştir: **"Ki onlar, Allah'ın risaletini tebliğ edenler, O'ndan içleri titreyerek-korkanlar ve Allah'ın dışında hiç kimseden korkmayanlardır. Hesap görücü olarak Allah yeter."** (Ahzap Suresi, 39)

Müslüman Kadın Boş Sözlerden ve Boş İşlerden Sakınır."Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışır. İşte bunlar salih olanlardandır." (Al-i İmran Suresi, 114)

Müslüman Kadın İffetli ve Onurludur. Allah (c.c): **"Mal ve çocuklar, dünya hayatının çekici-süsüdür; sürekli olan 'salih davranışlar' ise, Rabbinin Katında sevap bakımından daha hayırlıdır, umut etmek bakımından da daha hayırlıdır."** (Kehf Suresi, 46)

"Siz yasaklanan büyük günahlardan kaçırırsanız, sizin kusurlarınızı örteriz ve sizi 'onurlu-üstün' bir makama sokarız." (Nisa Suresi, 31)

Aziz Kardeşlerim!

Bugün bütün şer kuvvetler el ele vermiş Müslümanları yok etmek isterken, aile yuvasını tahribe çalışmakta, kadını istismar etmekte, gençleri

şuursuzca serseri mayın gibi kullanmakta, yaratılış gayesinden uzak, sadece midesini şehvetini düşünmeye davet etmekte, oyun ve eğlencelerle vaktini sorumsuzca geçirmeye çağırmakta, temiz bir nesilden uzak, sağlığını kaybetmiş birtakım kötü alışkanlıklara uyuşturuculara mübtela olmuş, dini inancını sorumluluğunu yitirmiş, ahiret kaygusu olmayan, kul hakkı tanımayan, sadece gününü düşünen bunun içinde helal haram büyük küçük hak hukuk tanımayan bir nesil yetiştirmeye, daha ölmeden bu dünyada cehennemi hayat yaşatan bu kötü gidişattan ancak âlemlere rahmet Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)ın ins ve cinne sunduğu can simidine Kur'an'a Ve Onun Sünnetine yapışmak kurtaracaktır. Yoksa başka çıkış yolu yok. Ne Hristiyanlık, ne Siyonizm, Ne Kapitalizm, Ne Kominizm. Hiçbiri kurtaramayacaktır.

Aziz Kardeşlerim!

Allah aşkına Allah'a (c.c)ve Resulüne (s.a.v)itaat edelim, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kıbar, nazık, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ
وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

”(Resulüm) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah'a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا
كَبِيرًا ﴿9﴾

“ Gerçekten bu Kur'an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler.”(İsra Suresi,10)

İMAN KARDEŞLİĞİ VE VAZİFELER

Aziz Kardeşlerim!

“LAİLAHE İLLALLAH MUHAMMEDÜN RESULULLAH”

Deyip iman eden islamı kabul edip yaşayan; KALBİNDE sahih=doğru ve makbul=kabul edilen iman bulunan herkes mü'mindir, Müslümandır. Bütün mü'minler kardeşir. Bir mü'min günahkâr, hatâlı, yanlış yapan bir kimse de olsa, onu kardeşlikten çıkartamayız, reddemeyiz, bizim böyle bir ihraca ve tarda hakkımız yoktur.

Cenab-ı Hak Kur'an'da:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ “Allah katında hak din şüphesiz İslam’dır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)

﴿٨٥﴾ “Kim İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de: اسْلِمُوا تَسْلِمُوا

“İslam’a teslim olun, Müslüman olun, kurtulun.” (Müslim ve şerhi c. 8, sh. 527, No: 61)

İnsanları Hak dine, kurtuluşa, dünyevi ve uhrevi saadete, Allah Resulü çağırıyor.

Kur’an-ı Kerim, Allah ve Resulünün çağırdığı her şeyde hayat olduğunu, diriliş ve kurtuluş olduğunu haber veriyor. Bunun için dünya ve ahiret saadeti isteyen her insan, Allah katında makbul din İslama girmek, Müslüman olmak zorundadır.

İslamın getirdiği hükümler, insanların dünyevi ve uhrevi mutluluğunu amaçlar. Dört ana amacı vardır. İman, amel, ahlak ve muamelat... İslam dini bütün insanlığa gönderilmiş son dindir. Barış, huzur, akıl, ilim ve kolaylık, edeb dinidir.

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri buyurur: “Sûfî; Kur’ân-ı Kerîm’i bir eline, Sünnet-i Seniyye’yi diğer eline alan; bir gözüyle Cennet’e, öbür gözüyle Cehennem’e bakan; dünyayı alt tarafına, âhireti de üstüne dolayarak ihrâma giren ve ikisinin arasından;”Lebbeyk Allâhümme lebbeyk! Buyur Allâh’ım! Emrine teslim ve hazırım!” diye Mevlâ’sına koşan kişidir.” (Attâr, Tezkire, sf. 202.)

Mü’minler hangi konularda ortakdır:

1. Onlar Allah’u Teâla hazretlerini Rabb olarak kabul ederler ve Rabb olarak O’ndan razı olurlar.

2. Onlar Kur’an-ı Kerim’i kitap ve düstur olarak kabul ederler ve kitap olarak ondan razıdırlar.

3. Onlar, İslam’ı din olarak kabul ederler ve ondan razıdırlar.

4. Onlar Muhammed Mustafa aleyhissalatü selamı Resulullah olarak kabul ederler ve ondan razıdırlar.

﴿٨٠﴾ مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِظًا ﴿٨٠﴾

“Kim Resule itaat ederse Allah’a itaat etmiş olur.” (Nisa suresi, 80)

﴿٣﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى ﴿٤﴾

“O (Rasûl), hevâsına (nefsinin arzusuna) göre konuşmaz. O (bildirdikleri), vahyedilenden başkası değildir.” (en-Necm, 3-4)

5. Onlar Şeriat olarak İslam Şeriatinden razıdırlar.

6. Onlar ümmet olarak Ümmet-i Muhammedden razıdırlar.

İnsan olmaları hasebiyle Müslümanlar günah işleyebilir, hatâ edebilir. Onları, kendilerini İslam'dan çıkartmayan günah, kusur, hatâları dolayısıyla kardeşlikten çıkartmaya hakkımız, yetkimiz, haddimiz yoktur.

7. Onların günahlarını beğenmeyiz. Onları kardeşçe uyarır ve aydınlatırız ama kardeşlik hukukunu da çiğnemeyiz.

8. Mü'mini mü'min yapan iman cevheridir.

9. Mü'minleri sevmeye, onlara acımaya, onlara yardım etmeye mecburuz.

10. Açıkta günah işleyen, hatâ eden kardeşlerimizi, Ümmetin âlimleri ve müşhidleri en uygun bir üslupla uyarmakla yükümlüdür.

11. Kırıcı, kabaca, hoyratça, hakaretâmiz uyarı olmaz.

12. Bütün mü'minlerde şu üç şuur bulunmalıdır: **Birincisi, Ümmet birliği şuru... İkincisi, âdil ve râşid bir İmama biat ve itaat şuru... Üçüncüsü, bütün mü'minlerin kardeş olduğu şuru.**

Bu dünyada Allah ile dost olan îmanlı gönülleri ise, son nefeste, kabirde, mahşerde, hesapta ve Sırat'ta da sahipsiz ve hâmisiz bırakmayacağını müjdeledi. Nitekim âyet-i kerîmede şöyle buyrulmaktadır:

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿63﴾ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿64﴾

“Bilesiniz ki, Allâh’ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de. Onlar, îman edip de takvâya ermiş olanlardır. Dünya hayatında da âhirette de onlara müjde vardır. Allâh’ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun kendisidir.”
(Yûnus, 62-64)

13. Bütün mü'minler tek bir Ümmet çatısı ve teşkilatı içinde bulunmazlar, başlarındaki râşid ve âdil İmama biat ve itaat etmezler, birbirlerini kardeş bilip sevmezlerse; onları zillet esaret yenilgi rezillik ve rûsvaylık kucaklar, şeytan istila eder, hiçbir işleri rast gitmez. Günümüzde böyledir. Ümmet olmayan, biat ve itaat etmeyen, paramparça, bölük pörçük bir buçuk milyarlık İslam âlemi, dokuz milyonluk İsrail'in oyuncağı halindedir.

14. Allah'a gerçek iman Tevhid ve tenzih inancı ile olur. Allah'u Teâla hazretleri kemâl sıfatlarla sıfatlıdır ve noksan sıfatlardan münezzehtir... Allah'a hakkıyla iman edebilmek için Muhammed Mustafa'yı (s.a.v) âhir zaman Peygamberi olarak kabul etmek ve ona iman, biat ve itaat etmek gerekir. Kelime-i Şehâdet birbirinden ayrılmaz iki parçadan oluşan bir bütündür. İki parçası kesinlikle birbirinden ayrılamaz. Hz. Âdem Safiyyullah'tan Efendimize gelinceye kadar bütün

Peygamberlerin temel inancı ve dini İslam'dır. Onların arasında usûl bakımından ayrılık yoktur. Farklılık şeriatlardadır, fûruattadır. Zamanımızda üç hak ibrahimî din vardır, bunların üçünün mensupları da ehl-i necat ve ehl-i Cennettir demek küfre yol açar. Çünkü Kur'an'da "Allah katında (hak, makbul, geçerli) din İslam'dır" buyrulmaktadır. Muhammed Mustafa'nın risaletini, tebliğini, davetini, Kur'an'ı, İslam'ı duyup da redd, tekzib ve inkâr eden için ebedî selamet yoktur.

"Ey İman edenler! يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ (۷)"

Eğer siz Allah'a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır."(Muhammed suresi, 7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿۲۰﴾

"Ey iman edenler! Allah'a ve Resulüne itaat edin.(Kur'an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin." (Enfal suresi, 20)

15. İslam'ı doğru ve iyi bilen müminlerin, iyi bilmeyen kardeşlerine anlatmaları üzerlerine vaciptir. İnsanlara yapılabilecek en büyük hizmet iman, Kur'an, İslam, dâvet, tebliğ ve irşad hizmetleridir. Bu hizmetleri tâtil eden, yerine getirmeyen, insanların kurtuluşu için çalışmayan bilenler, âlimler, Müslüman idareciler ağır bir sorumluluk ve vebal altında kalır. Bu hizmetleri herkes doğrudan doğruya yapamaz. Planlı, programlı, teşkilatlı şekilde yapılmalıdır. Doğrudan doğruya yapamayanlar, yapanları desteklemek, onlara yardımcı olmak suretiyle dolaylı şekilde yapmalıdır.

16. İhlasla çalışarak, hareket ederek bir insanın hidayetine vesile olmak, Âlemlerin rabbi Allah'ı Teâla ile çok büyük, çok kârlı bir ticaret yapmaktır. Herkes böyle bir ticareti doğrudan doğruya veya dolaylı şekilde yapmaya can atmalıdır.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۳۱﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ
وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿۳۲﴾

"(Resulüm) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah'a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinlerki Allah kâfirleri sevmez." (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

17. Bir insanın en büyük felaketi imansız olmasıdır. İmanı yoksa dünya veya kâinat onun olsa ne faydası olur? Bir Müslümanın başına gelebilecek en büyük felaket imanının kaybetmektir.

18. Müslüman o kimsedir ki, imansız yaşayan insanların veya imanlı iken bunu kaybedenlerin haline çok üzülür, onlara acır ve elinden geldiği kadar, iman konusunda onlara yardım etmeye çalışır.

19. İmanı olan ve ömrü ölümüne bu imanla bitişen kimse ebedî felakete uğramaz, günah ve isyanları yüzünden adalet-i ilahiye ile Cehenneme atılsa bile cezasını çektikten sonra Cennete konulur.

20. Bugün ülkemizde yaşayan nice kimse dıştan Müslüman görünüyor ama imanları şüphelidir. Çünkü imana zarar verecek aykırı sözler söylüyor, imanı giderecek çok kötü ve bozuk işler yapıyorlar. Onlara yardımcı olmamız gerekir. Onların hepsi muannid imansız değildir. Onları kaba ve kırıcı bir üslupla azarlamak çok yanlış olur. Onlara, anlayacakları lisan ve üslupla hitap etmek, kendilerini kaygan uçurumun kenarından daire-i iman selameti ve necatı içine çekmek lazımdır.

21. Şu husus da bir an bile olsun hatırımızdan çıkmasın: Bütün insanlık Muhammed aleyhissalatü vesselamın ümmetidir. Onun risaletini kabul edip iman edenler Ümmet-i icâbet, henüz etmeyenler Ümmet-i dâvettir. İmanı Allah verir ama bizim davet etmemiz üzerimize vazife ve borçtur. Bu davet ve tebliği doğru dürüst, yerli yerince, bıkmadan usanmadan, devamlı ve tesirli şekilde ihlasla ve hikmetin ışığında yapmazsak, bizim ihmalimiz yüzünden imansız kalacak bedbahtlar bizden davacı olacaktır.

الْمُتَمَسِّكُ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي لَهُ أَجْرٌ مِثْلُ شَهِيدٍ

“Ümmetimin fesada düştüğü bu zor zamanda, sünnetime sarılanlar için yüz şehit ecri vardır.” (Taberani, Muhtarul Ehadis, sh. 151)

Fitne ve fesadın çığ gibi büyüdüğü, ahlaki değerlerin sarsıldığı, kardeşin kardeşe, insanın insanla kavgaya tutuştuğu bir zamanda, huzur arayan herkes Kur’an ve Sünnete sarılmak, Dinimize, devletimize, vatanımıza, bayrağımıza, birlik ve beraberliğimize sahip çıkmak zorundadır.

Kur’an ve Sünnete tam sarıldığımız zaman etrafımızda ne kadar kin, öfke ve zulüm varsa, hepsi birer birer eriyecek, her davranışımız sevgiye dönüşecektir.

Zira sözlerin en güzeli Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim,

Yolların en güzeli Resulullah (s.a.v)’in yolu onun sünneti seniyyesi,

İnsanların en güzeli de Kur’an ve sünnete sarılan birlik ve beraberlik içinde hayırda yarışanlardır. Efendimiz (s.a.v); **“Kim benim sünnetimi yaşayarak diriltirse, beni sevmiş olur. Beni sevende cennette benimle beraberdir.” (Tirmizi, et-Tac, c. 1, sh. 47)**

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾

“ Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler.”(İsra Suresi,10)

Âyet-i kerîmede buyrulur:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ
أَمَّنْ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿110﴾

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allâh’a inanırsınız Kitap ehli de inansalardı elbette kendileri için hayırlı olurdu. Onlardan iman edenler de var. Ama pek çoğu fasık kimselerdir...” (Âl-i İmrân Suresi, 110)

Her mü’min İslâm’ı yaşamakla memur olduğu gibi, yaşatmakla da vazifelidir. Her mü’min hâdisâtın ve devrin akışından mes’uldür. İslâm ve müslümanların istikbâli hakkında bigânelik, bir mü’mine yakışmaz. İslâm nûrunun tamamlanmasında, Allâh’ın dînine yardım etmekte her mü’min aşk ile gayret etmekle mükelleftir.

Âyette şöyle buyrulur:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿33﴾

“(İnsanları) Allâh’a davet eden, sâlih ameller işleyen ve; «Ben müslümanlardanım!» diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?” (Fussilet Suresi, 33)

22. İslam âleminde Ümmet birliği, râşid ve âdil halifeye biat ve itaat, ortak dört başı mâmur bir plan ve program bulunsaydı, şu anda belli başlı yüz lisanda, yekun tirajı yüz milyon adet olan islamî bir dergi ile yüzlerce çeşit temel din ve kültür kitabı yayınlayan ve bunların yekun tirajı yüz milyonlarca nüsha olan dünya çapında dev bir yayınevimiz bulunurdu. Böyle hizmetler maalesef Ümmetsiz, İmamsız, plan ve programsız, medenî yüksek kültürsüz yapılamıyor. Bugünkü kaos, anarşi, fetret, İslamcılıklar Protestanlığı, cemaat ve fırka holiganlıkları ortamı içinde de yapılamayacaktır.

23. Allah’u Teâla bize selim akıl, vicdan, firaset, ihlas, şuur, teşebbüs nasip etsin.

HAK DOSTLARINI SEV SAKIN DÜŞMAN OLMA

Aziz Kardeşlerim!

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri derki: “*Allâh’ın velî kullarını sev, sevgini belli et ve kendini onlara sevdire ki, onlar da seni sevsinler. Allah’u Teâlâ her gün ve her gece evliyâsının kalbine yetmiş kez nazar eder. Ola ki bir velîsinin kalbinde senin ismine nazar eder de, seni sever ve günahlarını affeder*”. (Abbâs, Ebû Yezîd, sf. 70; Sehlegî, en-Nûr, sf. 99, 115.)

Allâh’ın affına, rızasına ve muhabbetine nâil olabilmek niyetiyle, O’nun velî kullarına muhabbet duymak, büyük bir saâdet vesîlesidir. Lâkin; “Ben Allah dostlarını seviyorum.” demekle iş bitmez. Bu sevginin, hâl ve davranışlarla ispatlanması zarurîdir.

Hakk’ın velî kullarına muhabbetin ilk şartı, onlara hürmet ve edep duygularıyla yaklaşmaktır. İkinci olarak da onların hâl ve davranışlarını, hayata bakış tarzlarını, helâl-haram hassâsiyetlerini, hak-bâtıl anlayışlarını, hayır-şer telâkkîlerini, şefkat, merhamet ve cömertliklerini, velhâsıl bütün hissiyat, fikriyat ve muâmelâtıyla şahsiyetlerini, imkân nisbetinde örnek almaktır.

Şu hâdise ne kadar ibretlidir: **Bâyezîd-i Bistâmî(k.s)** Hazretleri bir gün yolda gidiyor, bir genç de ayak izlerine basarak onu takip ediyordu. Şeyhin üzerinde bir kürk vardı. Genç: “Efendim! Kürkünüzden bir parça verseniz de bereket ve feyzinizden istifâde etsek!” dedi.

Hazret ona şu hikmetli cevâbı verdi: “Değil kürkünü, bizzat Bâyezîd’in derisini giysen, onun yaptığı amelleri yapmadıkça bir fayda göremezsin!” (Attâr, Tezkire, sf. 191.)

Yani ehlullâh’tan mânen istifâdenin ilk şartı, onlardan görüp öğrendiklerimizi, istîdâdımız ve tâkatimiz ölçüsünde hayatımıza tatbik etmemiz ve onlar gibi yaşamaya gayret göstermemizdir.

Nitekim **Hasan-ı Basrî (r.a)** Hazretleri şöyle buyurur: “Ey insanlar! «Kişi sevdiğiyle beraberdir.» hadîsini yanlış anlamayın! (Gücünüz nisbetinde) sâlihlerin amelini işlemedikçe, sâlihlerden olamazsınız. Zira yahudî ve hristiyanlar da kendilerince peygamberlerini sevdiklerini iddiâ ederler; fakat (hâl, ahlâk ve yaşayışları itibâriyle) onlarla değildirler.” (İhyâ, c. II, s. 402. Buhârî, Edeb, 96.)

Velhâsıl Allâh'ın velî kullarıyla beraber olmak ve gönüllerinde bir yer edinmek istiyorsak, Cenâb-ı Hakk'ın râzî olacağı hâl, ahlâk ve vasıflara bürünerek hayatımızı o Hak dostlarının gösterdiği istikâmette tanzim etmeye çalışmamız zarurîdir.

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri derki: “Aşırı arzularla (nefsânî ihtiraslarla) gönül âlemini mahvedeni, lânet kefenine sarıp nedâmet toprağına gömerler. (Süflî) arzulardan vazgeçmek sûretiyle nefsâniyetini bertaraf edenî ise, rahmet kefenine sarıp selâmet zeminine gömerler.” (Prof. Dr. Süleyman Uludağ, Bâyezîd-i Bistâmî, sf. 187, TDV Yayınları, Ankara 1994.)

Bu dünyada Hakk'a vuslatın yolu, “ölmeden evvel ölmek” sırrına nâil olmaktan geçer. Bunun için de nefsânî arzuları bertaraf edip Cenâb-ı Hakk'a tam bir teslîmiyetle râm olmak gerekir. Yani ilâhî emir ve nehiylere, en ufak bir iç sıkıntısı veya üşengeçlik duymadan, cân u gönülden boyun eğmek ve aşkla, şevkle kullukta bulunmak îcâb eder.

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ (56)

Cenab-ı Hak: **“Ben insanları ve cinleri ancak beni tanısınlar, bana kulluk etsinler diye yarattım” buyurur. (Zariyat Suresi, 56)**

Cenâb-ı Hak biz kullarını, Yüce Zât'ına kulluk etmemiz için halketti. Gönülleri, nazargâh-ı ilâhîsi kıldı. Kalpleri, îman nûrunun yerleşip karar kıldığı yüce bir mekân eyledi. Yine kalbi -meşrû da olsa- fânî muhabbetlerin harmanı olsun diye yaratmadı. Hele de nefsânî ihtirasların ve süflî câzibelerin bir mezbeleliği olsun diye aslâ yaratmadı.

Bilâkis gönül tahtını, yalnızca Zât-ı İlâhî'sine tahsis etmemiz için yarattı. Gönülleri, cemâlî esmâsının tecellî edeceği, mücellâ, pâk ve berrak bir ayna olması için halketti. Böylece kullarıyla “dost” olmayı murâd eyledi.

Bu dünyada Allah ile dost olan îmanlı gönülleri ise, son nefeste, kabirde, mahşerde, hesapta ve Sırat'ta da sahipsiz ve hâmîsiz bırakmayacağını müjdeledi. Nitekim âyet-i kerîmede şöyle buyrulmaktadır:

﴿إِلَّا إِنَّ أَوْلِيَآءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ (62)

﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ﴾ (63)

﴿لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ (64)

“Bilesiniz ki, Allâh’ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de. Onlar, îman edip de takvâyâ ermiş olanlardır. Dünya hayatında da âhirette de onlara müjde vardır. Allâh’ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun kendisidir.”
(Yûnus Suresi, 62-64)

Gönlün en büyük bahtıyarlığı; fânî câzibelerin esaretinden kurtularak Cenâb-ı Hakk’ın dostluğuna liyâkat kazanabilmesidir. Karşılaştığı ilâhî imtihanlarda; sabır, sebat, hamd, şükür, rızâ ve teslîmiyetle olgunlaşa olgunlaşa, ilâhî muhabbete lâıyk hâle gelebilmesidir.

Bunun içinse, meşrû olmayan fânî muhabbetler, arzular ve câzibeler hususunda nefse mukâvemet etmek ve onu susturabilmek, birinci adımdır.

İkinci adımda ise, zevc-zevce, evlât, mal-mülk, makam-mevkî gibi meşrû muhabbetlere de haddinden fazla bağlanmayıp o safhada takılı kalmamak gerekir. Bunların birer imtihan vesîlesi olduğunu düşünüp onlara lâıyk oldukları ölçüde kıymet ve ehemmiyet vermek îcâb eder.

Üçüncü basamakta ise fânî muhabbetleri, “el-Vedûd” yani bütün muhabbetlerin kaynağı olan Cenâb-ı Hakk’ın muhabbetine gönlü hazırlayan bir merhale olarak telâkkî etmek gerekir. Tıpkı **Leylâ**’dan **Mevlâ** aşkına yükselen **Mecnun** gibi...

Unutmayalım ki hayattaki bütün fânî muhabbetler birer “**Leylâ**” hükmündedir. Kiminde Leylâ, karşı cinstir. Kiminde para-puldur. Kiminde makam-mevkîdir. Kimindeyse şan-şöhrettir.

Eğer Mecnun, Leylâ’ya takılıp kalsaydı; insanlık tarihinde gelip geçen sayısız Mecnun’dan biri olur, cismi gibi ismiyle de ölü gider, bir daha hatırlanmazdı. Fakat fânî muhabbetleri gönlüne bir basamak edinip mecâzî aşktan hakîkî aşka, yani muhabbetullâh’a ulaşması neticesinde, bütün fânî muhabbetler gözünden düştü. Kıyamete kadar gelecek olan ârif ve âşık mü’minlerin gönül ufkuunda yıldızlaşacak kadar, müstesnâ bir şahsiyet hâline geldi.]

Bâyezîd-i Bistâmî (k.s)Hazretleri buyurur: “Kalbimi semâyâ götürdüler. Bütün melekûtun çevresini dolaşıp geri döndü. Kalbime:«—Oradan ne getirdin?» diye sordum:«—Muhabbet ve rızâ! Zira orada bu ikisinin râğbet gördüğünü müşâhede ettim.» dedi.(Attâr, Tezkire, sf. 202.)

[Cenâb-ı Hak, velî kullarına zaman zaman birtakım mânevî hâller, kalbî keşifler, sünûhat, zuhûrat ve ilhamlar ihsân edebilir. Bunlar bâzen rüyâda, bâzen uyku ile uyanıklık arasında, bâzen de derin tefekkür ve murâkabe esnâsında gerçekleşir. Bâyezîd-i Bistâmî Hazretleri'nin bu beyanları da -Allâhu a'lem- bu minvaldeki bir müşâhedenin eseridir. Bu nevî ifadeler, şer'î bir hüküm vasfı taşımasa da, mârifetullah yolunun samimî yolcularına yüksek ufuklar açar.

Hakîkaten **muhabbet** ve **rızâ**, îman nûrunun tecellîgâhı olan kalbin en mühim iki amelidir. Bu ikisi, mü'minin Hakk'a giden gönül yolculuğundaki terakkîsinin de en büyük sermayeleridir.

Zira îmânın temelinde de muhabbet vardır. İman, bir bakıma Allâh'a ve O'nun sevdiklerine duyulan sonsuz bir muhabbetle bağlılıktır. Muhabbetin kantarı ise fedakârlıktır. Dolayısıyla, seven, sevgisi ölçüsünde fedakârlık yapmayı, en büyük nîmet, lezzet ve saâdet bilmelidir.

Cenâb-ı Hakk'ı gerçekten seven bir kul, O'nun kendisi hakkındaki -kahır veya lûtf- bütün takdîrini de sever. Bu ise **rızâ** hâlidir. Hattâ Cenâb-ı Hakk'a muhabbetle dolu olan bir kalp, O'nun kendisi hakkındaki takdîrini; kendi niyet, hayal ve arzularından çok daha hayırlı olarak telâkkî eder.

Rızâ; itmi'nâna ermiş, yani Rabbinin zikriyle mânen huzura kavuşmuş nefsin en büyük vasıflarından biridir. Nitekim Cenâb-ı Hak, **Peygamber Efendimiz**'in yanında bulunan mü'minlerden bahsederken:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ ۖ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ ۖ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيُغَيِّظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

“Muhammed, Allah'ın Resülüdür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde halinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta anlatılan durumlarıdır, İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah kendileri sebebiyle inkârcıları öfkelendirmek için onları böyle

sağlam ve dirençli kılar. Allah, içlerinden salih amel işleyenlere bir bağışlama ve büyük bir mükâfat va'd etmiştir.” (el-Fetih, 29)

“...Onlar Allah’tan lûtf ve rızâ isterler...” (el-Fetih, 29) buyurmaktadır.

Allâh’ın bizden râzı olmasını istiyorsak, evvelâ O’nun bizim hakkımızdaki takdîrine rızâ göstermeli, Rabbimiz’e dâimâ hamd ve şükür hâlinde bulunmalıyız.

Dünya, ilâhî imtihan mekânı olduğu için, hayat dâimâ kahır ve lûtf tecellîlerinin med-cezirleri içinde devam eder. Peygamberler, bu imtihanlarda nasıl muvaffak olabileceğimiz hususunda, en büyük örnek şahsiyetlerimizdir:

Meselâ **Eyyûb -aleyhisselâm-**... Yaşadığı birbirinden ağır imtihanlar neticesinde servet gitti, evlât gitti, sıhhat gitti. Fakat o, şikâyet ve feryâd etmek yerine, dâimâ Cenâb-ı Hakk’a hamd etti, şükretti. Rabbine olan rızâ ve teslimiyetinden en ufak bir tâviz vermedi.

Onun hâline dayanamayan hanımı:–“Sen bir peygambersin; duân makbûldür. Duâ et de şifâyâ nâil ol!” dediğinde ise Hazret-i Eyyûb -aleyhisselâm- şu mukâbelede bulundu:

“–Hanım! Allah bana seksen sene sıhhat verdi. Hastalığım ise henüz o kadar olmadı. Ancak birkaç senedir muzdaribim. Cenâb-ı Hak’tan sıhhat talep etmeye teeddüb ederim!” Tefsir kaynaklarında ifade edildiğine göre, Eyyup peygamber bir olay üzerine karısına yüz sopa vuracağına yemin etmiş, kendisine has bir ruhsat olmak üzere de ayetteki çözüm kendisine öğretilmişti.

وَحُذِّ بِيَدِكَ ضِعْفًا فَاضْرِبْ بِهِ وَلَا تَخْنُتْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾

“Şöyle dedik: “Eline bir demet sap al ve onunla vur, yeminini bozma.”¹ Gerçekten biz Eyyub’u sabreden bir kimse olarak bulduk. O ne güzel kuldu! O, Allah’a çok yönelen bir kimse idi.” (Sâd Suresi, 44).

Bütün ilâhî imtihanlar karşısında sergilediği müstesnâ rızâ hâli sebebiyle Cenâb-ı Hakk’ın **“ne güzel kul”**iltifatına mazhar oldu (Sâd Suresi, 44).

Diğer taraftan, insanlık tarihi boyunca, dünya serveti ve saltanatı bakımından hiçbir insanın, **Hz. Süleyman -aleyhisselâm-**’ın seviyesinde

olması mümkün değildir. Lâkin dünya câzibeleri, Hz. Süleyman'ın gönlünü meşgul etmedi. Onun kalbi, dünyevî zenginliklerin kasası olmadı. Dünya saltanatı, onun Allah ile beraberliğine mânî olmadı. Sahip olduğu güç ve kudret, onun Hakk'a kulluktaki tevâzû, huşû, hiçlik ve yokluk hissiyâtını bozmadı. O, bütün nîmetlerin Cenâb-ı Hak'tan olduğunu bilip hiçbir zaman şımarmadı. Bilâkis dâimâ: “*Ben fakirim. Fakire, fakirlerle ülfet etmek yaraşır!*” hissiyâtıyla; hamd, şükür, rızâ ve bilhassa tevâzû hâlinde yaşadı.

Bu fazîleti sebebiyle o da Cenâb-ı Hakk'ın “**ne güzel kul**” iltifatına mazhar oldu. (*Sâd Suresi, 30.*)

Demek ki darlıkta ve zorlukta isyan etmeyerek sabır silâhına sarılmalıyız. Varlıkta da şımarmayıp taşkınlıktan sakınmalıyız. Böylece her hâlükârda takdîr-i ilâhîden râzı olmalıyız. Zira bu hâl; Cenâb-ı Hakk'ın rızâsına nâiliyet vesîlesidir.

Nitekim “ağniyâ-i şâkirîn / şükür ehli zenginler” ile “fukarâ-i sâbirîn / sabır ehli fakirler”, Cenâb-ı Hakk'ın rızâsına nâiliyet hususunda aynı mevkiidedirler.

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَحَارِبٍ وَتَمَائِيلٍ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَاتٍ اعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿13﴾

“Cinler Süleyman için dilediği biçimde kaleler, heykeller, havuz gibi çanaklar ve sabit kazanlar yapıyorlardı. Ey Davûd ailesi şükredin! Kullarımdan şükredenler pek azdır.” (Sebe’Suresi, 13)

Fakat bu; “**...Kullarımdan şükredenler pek azdır!**” (Sebe’, 13) ilâhî beyânı vechile, nâdir görülebilen bir kulluk mertebesidir. Zira pek çok kalbî merhale kat edildikten sonra sergilenebilen bir fazîlettir.]

Bâyezîd-i Bistâmî Hazretleri buyurur: “Her kim kendine bakıp ibadetini ihlâslı görür, keşif sahibi olduğunu hesâb eder ve nefislerin en çirkefi olarak kendi nefsini görmezse, hiçbir mânevî mertebede onun yeri yoktur. (Prof. Dr. S. Uludağ, Bâyezîd-i Bistâmî, sf. 187.)

[Kur’ân-ı Kerîm’de, Cenâb-ı Hakk'ın rahmetine mazhar olan has kullardan bahsedilirken:

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿63﴾

“Rahmân'ın kulları, yeryüzünde vakar ve tevazu ile yürüyen kimselerdir. Cahiller onlara laf attıkları zaman, “selâm!” der (geçer)ler.” (el-Furkân, 63)

“Rahmân’ın kulları onlardır ki, yeryüzünde tevâzû ile yürürler...” (el-Furkân, 63) buyrulmaktadır.

Mütevâzı mü’min; cömerttir, merhametlidir, temiz bir vicdana sahiptir, hizmet ehlidir. Fânî varlığından sıyrılmış bir hâlde kendisini hizmet kervanının en gerisinde kabul eden bir gönül neferidir.

Hız.Mevlânâ(k.s); “Tevâzû ve mahviyette toprak gibi ol.” buyurur. Zira toprak, ayaklar altında ezilmesine rağmen, üzerinde gezen canlıların bütün cürûfunu alıp temizler ve yetiştirdiği türlü nebâtât ile devamlı ikram ve ihsan hâlinde olur.

Mü’min, en başta Rabbine karşı tevâzûyu hiçbir zaman elden bırakmamalıdır. Rabbinin sonsuz kudret ve azameti karşısında, kendisinin aciziyet, hiçlik ve yokluğunu unutmamalıdır. O’na kullukta bulunabilmenin bile O’nun büyük bir ikrâmı olduğu hissiyatı içinde, ne kadar kullukta bulunursa bulunsun aslâ şımarmamalı, gurur ve kibre kapılmamalıdır. Bilâkis, bildiği ve bilmediği hata ve kusurlarının istiğfârıyla meşgul olmalıdır.

Zira Cenâb-ı Hak:

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾
وَرَأَيْتِ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾
فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

“Allah’ın yardımı ve zaferi gelip de fetih (Mekke fethi) geldiğinde ve insanların bölük bölük Allah’ın dinine girdiğini gördüğünde, Rabbine hamd ederek tespihte bulun (onu yücelt) ve ondan bağışlama mağfiret dile. Çünkü o tövbeleri çok kabul edendir.” (en-Nasr, 1-3) buyurmaktadır.

En büyük örnek şahsiyetimiz ve rehberimiz olan **Rasûlullah - sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz**, vefatlarına seksen gün kala nâzil olan bu sûreyi, sık sık okur ve muktezâsınca amel ederlerdi.

Demek ki bütün nîmetler Cenâb-ı Hakk’ın bir ihsânıdır. Kul, herhangi bir nîmete veya muvaffakiyete erdiği zaman, bundan nefsine bir pay çıkarmamalı; “Ben yaptım, ben başardım.” dememelidir. Bilâkis; “Sen lûtfettin. Sen’in ihsânındır yâ Rabbi!..” demelidir. Bildiği ve bilmediği, farkında olduğu ve olmadığı sayısız nîmetleri için, Rabbine lâyıkiyla şükredememekten dolayı da, tevbe ve istiğfârı hiçbir zaman ihmâl etmemelidir.

Bâyezîd-i Bistâmî Hazretleri buyurur: “Kibirli kişi, aslâ mârifetin kokusunu koklayamaz. Bunun için on sekiz bin âlemde kendi nefisinden daha kötü bir nefis görmemelidir. (Prof. Dr. S. Uludağ, Bâyezîd-i Bistâmî, sf. 189.)

[**Kibir**, kökü Cehennem’de bulunan çirkin bir huydur. Hakk’a kulluğun fârik vasfı olan tevâzuun zıddıdır. Tevhîd akîdesi gibi, Cenâb-ı Hak’ın kibriyâ sıfatının da, yani büyüklük ve ululuk vasfının da, aslâ ortaklığa tahammülü yoktur. Kibir ise, bütün nîmet veya muvaffakiyetleri lûtfeden Allâh’a ortaklık alâmetidir. Zira nîmeti Allah’tan bilmek yerine, kendine izâfe etme ve nefsine pay çıkarma gafletidir.

Kârun, Allah Teâlâ’nın kendisine birçok ihsanda bulunduğu, zühd ve takvâ sahibi bir kul idi. Üstelik Tevrât’ı en iyi tefsir eden kimseydi. Cenâb-ı Hak ona bir imtihan olarak büyük hazineler verdi. Kârun, bu ilâhî ihsanlar için şükredeceği yerde, gurur, kibir ve enâniyete kapılarak servetini âdetâ put hâline getirdi. Öyle ki **Mûsâ -aleyhisselâm-**, Kârun’a zekâtının hesabını bildirince o:

“–Bunları ben kendi ilmimle kazandım!” diye büyükenerek îtiraz etti. Neticede, dayanıp güvendiği hazineleriyle birlikte yerin dibine gömülerek, zelil bir hâlde helâk edildi.

Ebrehe de, o zamanın tankları sayılan fillerle Kâbe’yi yıkmak için yola çıkmıştı. Cenâb-ı Hak Ebâbil kuşlarını gönderdi. Bu küçük kuşlar vâsıtasıyla, o koca fil ordusunu helâk etti. Lâkin Ebrehe’yi bir ibret olsun diye orada öldürmedi. Onu, gurur ve kibirle çıktığı yurduna zelil hâlde geri döndürdü ve orada helâk etti.

Bunun içindir ki Hak dostu ârif kullar, nefislerine karşı dâimâ teyakkuz hâlinde bulunmuş, en ufak bir gurur, kibir ve enâniyet durumunda derhâl kendi nefislerine haddini bildirmişlerdir.

Bu hususta **Hz. Ömer -radiyallâhu anh-**’ın şu hâli ne kadar hikmetlidir: Ashâb-ı kirâmdan **Zeyd bin Sâbit -radiyallâhu anh-** anlatıyor: “Halîfe **Hz. Ömer(r.a)**’ın üzerinde bir elbise gördüm; on yedi tâne yaması vardı. Ağlayarak evime döndüm. Bir müddet sonra tekrar yola çıktım. Yine Hazret-i Ömer’le karşılaştım. Omzuna bir su kırbası koymuş, insanların arasından yürüyüp gidiyordu. Ona hayretle:

«–Ey Mü’minlerin Emîri!» dedim. Bana: «–Sus, konuşma! Sebebin sana daha sonra anlatacağım!» buyurdu.

Onunla birlikte yürüdüm. Yaşlı bir kadının evine girip suyu onun kaplarına boşalttı. Sonra birlikte Hazret-i Ömer'in evine döndük. Ona niçin böyle yaptığını sordum. Şöyle buyurdu:«-Sen gittikten sonra yanıma Rum ve Fars elçileri geldi. Bana;

“-Allah sana hayırlar, iyilikler versin ey Ömer! Bütün insanlar senin ilmin, fazîletin ve adâletin hususunda ittifak ettiler!” dediler.

Onlar yanımdan çıkınca bana, kendimi beğenme duyguları geldi. Ben de hemen kalkıp nefsim o gördüğün şeyleri yaptım.» (Muhibbu't-Taberî, *er-Riyâdu'n-Nadra*, II, 380)

“*Kim nefşini bilirse Rabbini de bilir.*” buyrulduğu üzere, mârifetullâh'a eren, yani Cenâb-ı Hakk'ı kalben tanıyan ve O'nunla beraberliğin feyz ve rûhâniyeti içinde yaşayan ehl-i irfânın en büyük mücadelesi, nefislerine karşı verdikleri iç mücadeledir. Zira nefis, ne kadar terbiye edilirse edilsin, yine de şerrinden emin olunamayan bir imtihan unsurudur.

Merhum **Necip Fâzıl**'ın *Yunus Emre* adlı tiyatro eserinde, bu hususla ilgili hikmet dolu bir sahne vardır. Hulâsa olarak şöyledir:

Yunus Emre Hazretleri, şeyhi **Taptuk Baba**'nın dergâhında, nefsini terbiye etmek için “erbaîn”e girer. Kırkıncı gün, nefsine sahip olup olamayacağı hususunda bir imtihandan geçirilir.

Derviş Yunus, çilehânenin kapısında bir kadın sesi duyar. Gelen, -güyâ- **şeyhinin kızıdır**. Yunus kapıyı açmaz. Kız ise, türlü diller dökerek kapıyı açtırmaya çalışır.

“-Ey Yunus! Kırk gündür burada çile çektin. Kendini benimle bir imtihan et.” der. Yunus, bu nefis imtihanıyla yüzleşmek için kapıyı açtığı anda, karşısında “**Siyahlı Adam**”ı bulur.

Siyahlı Adam; Yunus'un riyâzet ve mücâhedeleri neticesinde iç dünyasından çıkıp karşısında belirmiş olan nefsinden başkası değildir. Yunus, onu kovarak kendisinden uzaklaştırmaya çalışır. O ise bir gölge gibi sahibinden ayrılmaz. Üstelik türlü vesveseler ve zehirli fikirlerle, Yunus'u çıktığı yoldan geri döndürmek ister. Onu, servet, şehvet ve şöhrat vaatleriyle, nefsine karşı verdiği amansız mücadeleden vazgeçirmeye çalışır.

Yunus, Siyahlı Adam'ı, yani nefsini yakalamışken, onu öldürmek ve artık onun sıkıntılarından tamamen âzâde bir ömür sürmek ister. Siyahlı

Adam'ı boğmaya kalkışır, boğamaz. Su testisini Siyahlı Adam'ın kafasına çarpar. Fakat testi, bir gölgenin içinden geçer gibi gidip duvarda patlar.

Neticede Yunus, nefsini öldüremeyeceğini, fakat onu “**Lâ ilâhe illâllah**” zikriyle zincire vurabileceğini anlar. Zikri duyan ilâhlık dâvâsındaki nefis, âdeta çarpılmışa dönerek geri çekilip odadan çıkar.

Sonra **Taptuk Baba**'nın sesi duyulur. Yunus, bu sefer de nefsinin, şeyhi kılığında geldiğini düşünerek tereddüt eder. Fakat Taptuk Baba, gelenin kendisi olduğunu, nefsinin ise zincire vurulmuş hâlde bulunduğunu söyleyerek kapıyı açtırır. Ardından, buradaki çilesinin bittiğini, artık son nefese kadar sürecek büyük çilehânedeki çilesine başlayacağını haber vererek onu “er meydanı” dediği dış dünyaya çıkarır. Dergâha dağdan odun taşımakla vazifelendirir. Ardından da, kızını ona nikâhlayacağını söyleyip şu nasihatte bulunur:

“(Yunus!) *Hiçbir hak yeme! Nefsin hakkını da... Nefsin hakkı, şeriatte yazılı olduğu kadar... Ne bir lokma eksik, ne bir lokma fazla... Nefsi zincire vurmak böyle olur. Nefsinin öldürmeye çalışma! (Zira nefis ölmez. Sen onu) îmâna getirmeye çalış! Allah onu yenmek için yarattı seni!..*”¹. N. F. Kısakürek, *Yunus Emre, sf. 36-44, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul 1984.*)

Velhâsıl nefis, her yere ve her kılığa girer. Sahibini bir gölge gibi takip eder. Onu bütünüyle bertaraf etmek ne mümkündür ne de makbuldür. Makbul olan; onun gücünü mânevî terbiye ile kontrol altına alarak Hakk'a kulluğa râm etmektir.

İmâm Gazâlî Hazretleri bu hakîkati ne güzel hulâsa eder: “*Nefs, rûhun bineğidir. Eğer insan, nefsin dizginlerini salıverir ve onun gittiği istikâmete kendini bırakırsa, helâk olması mukadderdir... O hâlde nefsinin dizginlerini sımsıkı tut ve bineğinden istifâde etmeye bak!..*”

Cenâb-ı Hak biz âciz kullarını göz açıp kapayıncaya kadar da olsa nefsimizin eline bırakmasın. Cümlemizi, ihlâsını koruduğu sâlih kullarının arasına lûtf u keremiyle kabul buyursun. Kalplerimizi, ihlâs, takvâ, rızâ, muhabbet ve mârifet nurlarıyla münevver kılsın.Âmîn!..

GENÇLERİN ENBÜYÜK İHTİYACI

Aziz Kardeşlerim!

Dünyaya imtihan için gönderilmiş mahlûkatın en şerefli varlığı insanoğlu, onunda enşerefli olan takva sahibi şuurlu Müslüman; nefis ve şeytan ordularının saldırısı altındadır. Günümüzde herşeyin nefis ve şeytana hizmet ettiği, gururun kibirin, riyanın şehvet ve şöhetin, ikiyüzlülüğün hâkim olduğu bir ortamda, sıratı müstakim üzere bulunmak, kendimizi ailemizi sorumluluk taşıdıklarımızı korumak kurtarmak kolay olmayacaktır. Bütün bu bela ve musibetlerden kurtulmak dünyevi ve uhrevi mutluluğu yakalamak şüphesiz ilahi ahlak esaslarına bağlı, samimi ve şuurlu olarak Allah'ı Zülcelalin bütün mahlûkata can simidi olarak sunduğu İslam'a, Kur'an'a, Hatemül Enbiya Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)ya onun ehli Beytine, Salih, sadık âlim veli dostlarına sevgi ve iteatten geçmektedir.

Bütün hastalıklarımızın şifası, maddi ve manevi sıkıntılarımızın devası buradadır. Kardeşlik,huzur,maddi ve manevi yükseliş buradadır.Kafirlerin,münafıkların,zalimlerin,islam düşmanlarının,Siyonistlerin,,haçlıların, egoistlerin oyunları, tuzakları, hileleri ancak birlikte bozulacaktır.

Cemaatimizden ve Genç kardeşlerimizden, Efendim, sizce şu zamanın gençlerinin en büyük ihtiyacı nedir? Bu hususta kanaatlerinizi ve tavsiyelerinizi alabilir miyiz? Diye soruyorlar.

Her toplum, -hak veya bätıl- kendi inanç, fikir, kültür ve gelenekleri içinde hayâtiyetini devam ettirir. Meselâ, yahudiler, hristiyanlar, budistler kendi inanç ve kültürleri içinde, ateistler kendi nefsanî temâyülleri içinde, liberaller, komünistler ve sosyalistler kendi ictimâî ve iktisâdî görüşleri içinde hayatlarını devam ettirirler.

Allah'u Zülcelalin mahlûkatın en şerefli, yeryüzünün halifesi olarak yarattığı ve Ahsen-i takvim sırrına mazhar kıldığı insanoğlu, dünyaya bir gaye için gelmiştir. Bu gayeyi bilmek, bulmak ve yaşamak insanın başlıca vazifesidir. Bu üstünlük sebebiyledir ki, imtihan dünyasında bir takım vazifeler verilmiştir. Bunların başında Allah'ı tanımak, Onun kulu olduğunu hiçbir zaman unutmamak ve bütün iman esaslarına inanmak gelir.

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ 56

Cenab-ı Hak: **"Ben insanları ve cinleri ancak beni tanısınlar, bana kulluk etsinler diye yarattım" buyurur.** (Zariyat Suresi,56)

Başka maksadı yok. Sen şimdi insanlığa dünyanın en iyi hizmetini yap ama Allah'a kulluk açısından, Allah rızasını kazanmak için bunları yapmazsan, yaptıklarını sıfırla çarpacaksın.

İslam'a ve Müslümanlara bakış açısını anlamak bakımından ibretli bir misaldir:

“Kur'an, Müslümanların elinde oldukça, onlara kesin olarak galip gelmemiz imkânsızdır. Ya bu Kur'an'ı Müslümanların elinden almalıyız, ya da onları Kur'an'dan soğutmalıyız.”

Dolayısıyla Müslüman için Kur'an'dan uzak bir hayat, hem dünyevî plânda bir esaret ve zillet sebebi, hem de uhrevî plânda mutlak bir ebediyet intiharıdır.

“Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar, Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir.” (İ. Malik, Kütübü Sitte, c. 1, sh. 179, No: 1)

“Ümmetimden, hak üzerinde daima üstünlük arz edecek bir hakikat zümresi her zaman bulunacak, Allah'ın emri gelinceye kadar düşmanlardan zarar görmeyeceklerdir.” (Ebu Davud, Tirmizi, Müslim, et-Tac 5/313)

Kur'an ve Sünnetin feyzinden uzaklaşıldıkça, kalplerdeki iman nuru zayıflar, -Allah korusun- bir mum ışığı gibi, küçük bir rüzgârla sönüverir.

Peki, şöyle bir düşünelim:– Hayatın en bereketli devri olan gençlik zamanında, acaba Kur'an-ı Kerim'in tefsirini okuyan kaç genç çıkar toplumumuzda?

– Peygamber Efendimiz -sallâllâhu aleyhi ve sellem-'in bütün insanlığa numune olan hayatını, kronolojisi dışında, hayat ölçüleri ve hikmetleri cihetiyle acaba genç neslin yüzde kaçını biliyor? Zira Peygamber Efendimiz(s.a.v) 'in yirmi üç senelik nebevî hayatı, Kur'an kültürünün fiilî tefsirinden başka bir şey değildir...

– İslâm'ı gerçek mânâsıyla yaşamak için gerekli olan inanç ve amel bilgilerinin yer aldığı bir ilmihal kitabını, acaba kaç kişi baştan sona okumuştur gençliğinde?

Bu bakımdan günümüz gençliğinin en büyük ihtiyacı, gerek dış düşmanların ve onların içerideki yerli uzantılarının, gerekse de nefis ve şeytanın bin bir tuzak ve hile ile hayatımızdan uzaklaştırmaya çalıştıkları Kur'an ve Sünnet ölçülerine sımsıkı sarılmaktır. Bu sayede dünyevî ve uhrevî saadetin yolunu doğru bir şekilde idrâk edip yanlış adreslerden ve çıkmaz sokaklardan kurtulmaktır.

Az evvel de ifade ettiğimiz gibi, her toplum kendi kültür dünyası içerisinde hayatını devam ettiriyor. Yegâne hak din olan İslam'ın mensuplarına yakışan da elbette kendi kültürünü, medeniyetini ve değerlerini kendi kaynaklarından süzerek anlamak ve böylece -Batı'nın

kötü bir kopyası olarak değil- Müslüman şahsiyet ve kimliğinin asaletiyle varlığını sürdürmektir.

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ (٨٥)

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde: “Kim İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

Hz.Adem(a.s) dan itibaren bütün Nebi ve Resuller Müslüman olarak yaşamışlar, çocuklarına ve kavimlerine Müslümanca yaşamalarını ,ölürken de Müslüman olarak ruhlarını teslim etmelerini istemişlerdir.

Bu sebeple gençlerimiz, bilhassa din, dil ve tarih şuuruna sahip olmalıdırlar. Zira bu şuur diri ise, fert de toplum da diri demektir. Bu şuur kaybedildiği zaman, fert de toplum da yok olmaya mahkûm demektir.

Çünkü **din**; dünyaya geliş ve ukbâya gidişimizin mânâ ve hikmeti, yaşayışımızın ve ebedî hayatımızın yegâne huzur ve saâdet reçetesidir. O reçete olmadan insan, iki dünyada da hüsrâna uğrar. Niçin yaratıldığı, nereden gelip nereye gideceği hususunda tatminkâr cevaplar bulamayacağı için, rûhî buhranlardan kurtulamaz.

Merhum **Mehmed Âkif**, insanoğlunun bu değişmez realitesini iki mısra ile ne güzel hulâsa eder:

İmandır o cevher ki İlâhî ne büyüktür,

İmansız olan paslı yürek sînede yüktür...

Mâlumdur ki her meslek sahibi, zaman içinde mesleğindeki bilgi ve maharetini tekâmül ettirir, ihtisâsını artırır. Her Müslüman, bu hakikati; din, iman ve kulluk mevzuunda da yaşamalıdır. Bunun için de, en doğru ve gerçek bilgiyi, insanın ve kâinâtın hâlıkı olan Cenâb-ı Hakk’ın beyânından, yani Kur’ân-ı Kerîm’den almalıdır.

Yine **Mehmed Âkif** ne güzel söyler:

Doğrudan doğruya Kur’ân’dan alıp ilhâmı,

Asrın idrâkine söyletmeliyiz İslâm’ı.

Zira Kur’ân-ı Kerîm, ihtivâ ettiği sır ve hikmetler bakımından, nihâyeti olmayan bir okyanus gibidir. Herkes, o okyanustan kalbinin derinliği ölçüsünde istifâde eder. Günümüz gençliği de, Kur’ân-ı Kerîm ile böylesine yüksek bir kalbî kıvam ile ünsiyet kurabilmenin yollarını araştırmalıdır.

Bir diğer husus, dildir. Çünkü dil; dinin ortaya koyduğu hakikatlerin ifade vâstasıdır.

İnsanlar, kelimelerle düşünür, lisân ile tefekkür ufuklarını genişletirler. Yani din, ancak dil ile anlaşılır ve anlatılır. Bunun içindir ki

Allah’u Teâlâ, kendi katından insanlara kitaplar göndermiştir. Son olarak da yüce kelâmı Kur’an-ı Kerimi nâzil etmiştir.

Kur’an-ı Kerimin hikmet dolu beyanlarından lâıyıkıyla istifâde edebilmek, ciddî bir lisan kültürü gerektirmektedir. Zira milletimizi Kur’an-ı Kerimin mânâ ikliminden uzaklaştırmak için yıllarca “sadeleştirme” adı altında tatbik edilen “sahteleştirme” neticesinde, günümüz Türkçe’si -maalesef- derin bir İslâmî tefekküre imkân vermeyecek derecede kısırlaştırılmış bulunmaktadır.

Bir misal vermek icâb ederse;

1890’da yayınlanan Redhause Türkçe-İngilizce Lügat’ta 92 bin Türkçe kelime yer alıyordu. 1945’te Türk Dil Kurumu’nun yayınladığı Türkçe Sözlük’te bu sayı 15 bine kadar düşürüldü. Günümüzde ise, bu sayı kim bilir kaç indi!

Dolayısıyla genç kardeşlerimizin, bilhassa Kur’an-ı Kerîm kaynaklı kelimelerimizi “eski” diye yaftalayıp yerine hiçbir mânâ asâleti taşımayan uydurma kelimeler ikâme edilmesindeki asıl niyetin farkına varmaları gerekir. Ayrıca İslâm kültüründen gelen “hayat” dolu kelimelerimize sahip çıkarak bu kirli oyunu bozmaları icâb eder.

Bu yolda genç kardeşlerimizin sahip olmaları gereken üçüncü mühim husus da, tarih şuurudur.

Çünkü tarih, bir kronoloji bilgisinden ibâret değildir. Tarih, milletlerin hâfızasıdır. Millî tecrübeler manzûmesidir. Sebeplerin getirdiği neticeleri göstermesinden dolayı, toplumların istikbâlini anlayabilmek için, bakılması gereken bir ibret aynasıdır.

Velhâsıl, din, dil ve tarih şuurunun bittiği yerde millet de biter, insan da biter, iz’an da... Çünkü millet, bilhassa mânevî değerlerinden ibarettir. Bu değerlerinden uzaklaşan bir millet, artık bir millet değil, ancak dağılıp yok olmaya mahkûm bir insan sürüsüdür.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتُصَرُّوا اللَّهَ تَتَنَصَّرُكُمْ وَيُتَّبِتْ أَقْدَامَكُمْ (٧)

“Ey İman edenler! Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.” (Muhammed s., 7)

Cenâb-ı Hak, genç kardeşlerimize, millî ve mânevî değerlerimizin kıymetini idrâk edebilmeyi ve ona lâıyıkıyla sahip çıkabilmeyi nasîb eylesin. İki cihan saâdetinin yegâne rehberi olan Kur’an ve Sünneti lâıyıkıyla anlayıp anlatmayı, güzelce yaşayıp yaşatmayı müyesser kılsın...Âmîn!.

EY MÜSLÜMAN ALLAH AŞKINA ÖZÜNE DÖN BÜYÜK HATA VE İHANETTEN SAKIN

Aziz Kardeşlerim!

Dünyaya imtihan için gönderilmiş mahlûkatın en şerefli varlığı insanoğlu, onunda enşerefli olan takva sahibi şuurlu Müslüman; nefis ve şeytan ordularının saldırısı altındadır. Günümüzde herşeyin nefis ve şeytana hizmet ettiği, gururun kibirin, riyanın şehvet ve şöhretin, iki yüzlülüğün hakim olduğu bir ortamda, sıratı müstakim üzere bulunmak, kendimizi ailemizi sorumluluk taşıdıklarımızı korumak kurtarmak kolay olmayacaktır. Bütün bu bela ve musibetlerden kurtulmak dünyevi ve uhrevi mutluluğu yakalamak şüphesiz ilahi ahlak esaslarına bağlı, samimi ve şuurlu olarak Allah'ı Zülcelalin bütün mahlûkata can simidi olarak sunduğu İslam'a, Kur'an'a, Hatemül Enbiya Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)y'a onun ehli Beytine, Salih, sadık âlim veli dostlarına sevgi ve iteatten geçmektedir.

Bütün hastalıklarımızın şifası, maddi ve manevi sıkıntılarımızın devası buradadır. Kardeşlik,huzur,maddi ve manevi yükseliş buradadır.Kafirlerin,münafıkların,zalimlerin,islam düşmanlarının,Siyonistlerin,,haçlıların, egoistlerin oyunları,tuzakları,hileleri ancak birlikte bozulacaktır.

Çok kıymetli mütefekkir, Mehmet Şevki Eygi Hocanın yayınlanmış makalelerinden bir bölümü değerli kardeşlerimle paylaşmayı uygun buldum. Rabbim hepimizin basiret gözünü açsın, dost ve düşmanlarımızı tanımayı, tedbirli olmayı, rızasına muafık güzel ameller işlemeyi bize ve neslimize nasip eylesin. Âmin.

Aziz Kardeşlerim!

1. Kur'an'ın üç yüz küsur muhkem ayeti için onlar tarihseldir, bugün hükümleri geçerli değildir diyen sinsi, taqiyyeci, kitmanacı Fazlurrahmancılık hareketi bir hıyanet hareketidir...

2. Ölmüş Mutezile bid'at ve dalalet mezhebinin hortlatmak bir hıyanettir...

3. Dinde reform, dinde yenilik, dinde değişim hıyanettir...

4. Mezhepsizlik bir hıyanettir...

5. Şeriattan kıl kadar ayrılmayan tasavvuf tarikatlarını dışlamak, kötülemek, mensuplarını şirke küfürle suçlamak bir hıyanettir...

6. Din okullarında talebeye cemaatle namaz kıldırılmamak bir hıyanettir...

7. Ehl-i Sünneti sapık bid'at ve dalalet mezhepleriyle bir tutmak hıyanettir...

8. Bozuk Tağutî ve deccalî küfür düzenlerine iyidir, eskisinden daha iyidir demek hıyanettir...
9. Erkeklerin şehvî bakış ve dikkatlerini çeken şeytanî tesettür hıyanettir...
10. Din ve mukaddes sömürüsü en büyük hıyanettir...
11. İsrâf, kendine zulüm ve Ümmete hıyanettir...
12. Cemaat, tarikat, hizip, fırka holiganlığı yapmak hıyanettir...
13. Her gün, Allah'ın büyük nimeti olan beş milyon ekmeği çöpe atmak hıyanet ve cinayettir...
14. Fakir ve miskin Suriyeli Müslüman mülteciler bin çeşit yokluk ve sefalet içinde yaşarken, umursamazca keyfine bakmak hıyanettir...
15. Elde imkân ve ülkede hürriyet olduğu halde İslam'a, Kur'an'a, ahlaka aykırı kötülükleri protesto etmemek, nehy-i münker yapmamak hıyanettir...
16. Seküler düzenden razı olmak ve onu beğenmek hıyanettir...
17. Çocuklarına islamî eğitim vermemek, din ve Kur'an dersleri aldirmamak, onları vasıflı ve güçlü Müslümanlar olarak yetiştirmemek, onların imanlarını korumamak, vasıflı ve güçlü Müslümanlar olarak yetiştirmeleri için elden gelen gayreti sarf etmemek...
18. Suriye, Mısır, Libya ve diğer perişan ülkelere bakıp da Türkiye'de bütün mü'minlerin tek bir Ümmet olması için çalışmamak hıyanettir...
19. İşleri, memuriyetleri, makamları, mevkileri, başkanlıkları, vazifeleri, hizmetleri en ehliyetli, en başarılı kimselere vermemek, bizden olan ehliyetsizlere yaranlara vermek hıyanettir...
20. Yeterli ilmi ve kültürü olduğu halde, nefsinin süflî zevklerine ve heveslerine mağlub olarak çılgın yılbaşı kutlamaları yapmak hıyanettir...
21. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem, "Siz birbirinizi sevmedikçe mü'min olamazsınız" buyurduğu halde, mü'min kardeşlerini sevmek bir tarafa, onlara düşmanlık etmek, onlarla çekişmek ve tepişmek, iman kardeşliğini zedelemek hıyanettir...

Aziz Kardeşlerim!

Allah aşkına, kendimizi övmeyelim. yağcılık yalakalık meddahlık dalkavukluk yapmayalım.

Allah aşkına, ruhbanlarımızı uçurmayalım. Bırakalım mübarekler gökten inip biraz da yerde yürüsün.

Allah aşkına dünya, para, mal, zenginlik aşkını ve çılgınlığını terk edelim. Bugünkü kaosa, anarşiye, tefrikaya son verip tek Ümmet çatısı altında toplanalım.

Allah aşkına, başsızlığı beyinsizliği bırakalım, Ümmetin başına âdil, râşid, muktedir, muttaqî, muhlis, müdebbir, işleri ehil olanlarla istişare ederek gören bir İmam seçilsin, ona biat ve itaat edelim.

Allah aşkına kuru edebiyatı bırakalım ve İslam'ı hakkıyla yaşayalım. İlmihalimizi öğrenip içindeki bilgileri hayata uygulayalım. Çocuklarımıza ilmi hallerini ve İslam ahlakının kurallarını öğretilim onları vasıflı Müslümanlar olarak yetiştirelim ki, biz öldükten sonra onların iyilikleri defterimize sadaka-i cariye olarak yazılsın.

Allah aşkına zinaya, ribaya, bütün azgınlıklara, bütün açıkta işlenen büyük günahlara (yasal sınırlar içinde) savaş ilan edelim.

Allah aşkına, ya doğrudan doğruya veya dolaylı olarak, mâruf ile emr edelim münkerden nehy edelim. Emanetleri, işleri, vazifeleri, hizmetleri, memuriyetleri, başkanlıkları ehliyetli ve liyakatli kimselere verelim.

Allah aşkına israf, lüks, aşırı konfor, aşırı tüketim, gurur, kibir, şatafat beyinsizliklerini terk edelim, mütevazı ve kanaatli olalım. Gıybet etmeyelim, laf taşımayalım, kalbimizde kin ve intikam duyguları barındırmayalım. Mü'min kardeşlerimize düşmanlık etmeyelim, onları sevelim, onlara acıyalım, onlara yardım edelim.

Allah aşkına şu Âlem-i İslam'ın hali perişanına, kanları dökülen, evleri yıkılan, şehirleri harap olan kardeşlerimize merhamet edelim, kurtuluşları için dua edelim.

Allah aşkına namaza başlayalım, farz namazları (şer'î bir özümlük yoksa), itikadı ve ahlakı düzgün, fıkıh bilen icazetli ve ehliyetli bir imamın ardında cemaatle kılalım.

Allah aşkına, şeytanî tesettürü bırakıp şer'î tesettüre bürünelim. Günde bir saat mi olur, yarım saat mi; faydalı, lüzumlu, zarurî kitapları okuyalım, bulabilirsek ehliyetli hocalardan din kültür ahlak dersleri alalım.

Allah aşkına kendimizi ve toplumu ıslaha çalışalım. Tembelliği, tefrikayı, gafleti, çekişmeyi Allah için bırakalım. O'nun yardımına nail olmak için kendimize yardım edelim,

Allah aşkına cuma ezanı okununca dükkânlarımızı, işyerlerimizi, bürolarımız, atölyelerimizi kapatıp camilere Allah'ı anmaya gidelim.

Allah aşkına şeytanî polemikleri, tartışmaları, dedikoduları, magazinleri, zevzeklikleri, gevezelikleri terk edelim.

Allah aşkına zelzelelere, mânevî yangınlara, iç savaşa karşı tedbirli olalım. Cahilliği bırakalım âlim olalım, nifakı bırakalım muhlis=ihlaslı olalım, fık u fücürü bırakıp sâlih ve âbid olalım.

Allah aşkına merhamet edelim ki, bize de merhamet edilsin. Mütevazı, alçak gönüllü, sabırlı, halim, tahammüllü olalım.

Allah aşkına rıyayı, ikiyüzlülüğü bırakalım da ya olduğumuz gibi görünelim, ya görüldüğümüz gibi olalım. Uzun yolculuk için hazırlık yapalım, azık toplayalım, ihmal edip perişan olmayalım.

Allah aşkına İslam düşmanlarını dost ve velî edinmeyelim.

Allah aşkına zekâtlarımızı Kur'an'a Sünnete Şeriata aykırı şekilde vermeyelim. Lüks, ihtişamlı, Zam Zam Towerli, gösterişli, kibre yol açan turistik umreler yapmayalım.

Allah aşkına gençliğimizi, vaktimizi, servetimizi, elimize geçen imkân ve fırsatları ziyan edip müflis olmayalım.

Allah aşkına o Türk, bu Kürt, şu Çerkes, beriki Arnavut diyerek din ve iman kardeşlerimizi ötekileştirmeyelim, kavmiyetçilik yapmayalım.

Allah aşkına cahilliği bırakalım, İslamı Kur'anı Hz. Peygamberi (Salat ve selam olsun ona) dinî ahlakı doğru olarak öğrenelim ve bu öğrendiğimiz hayırlı ve kurtarıcı bilgileri hayata uygulayalım, İslam'ı yaşayan Müslüman olalım.

Allah aşkına Müslüman terörist, İslam aktivisti, reformist, dinde yenilik ve değişim taraftarı olmayalım, Allah'ın koruduğu Hak Dini tahrife yeltenmeyelim. Müslüman olarak böyle bir beyinsizlik yaparsak tokat ve sille yiyeceğimizi hatırımdan hiç çıkartmayalım.

Allah aşkına Muhammedî olalım, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kibar, nazik, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

Evet, Aziz Kardeşlerim!

İyi olalım, doğru olalım, güzel olalım, itaatkâr olalım da Allah'ı Tealanın rızasını, Resululahın şefaatinı kazanalım. Dinimize, neslimize, vatanımıza, insanımıza, nefsimize, kutsal değerlerimize sahip çıkalım. Ne iyi olur değil mi?

EY MÜSLÜMAN NE ZAMAN UYANACAKSIN?

Aziz Kardeşlerim!

Cenab-ı Hak:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَنْ
تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿144﴾

”Ey İman edenler! Müminleri bırakıp ta kâfirleri dostlar edinmeyin. Kendiniz aleyhinde Allah'a apaçık bir hüccet vermek ister misiniz?”(Nisa Suresi,144)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ
مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿51﴾

“Ey İman edenler! Yahudileride Nasranileride kendinize dost ve üstünüze hâkim edinmeyin? Onlar ancak birbirlerinin yaranıcıları, dostudurlar. İçinizden kim onları dost ve hâkim edinirse oda onlardandır. Şüphesiz Allah o zalimler güruhuna muvaffakiyet vermez.”(Maide Suresi,51)

Dünyaya imtihan için gönderilmiş mahlûkatın en şerefli varlığı insanoğlu, onunda en şerefli olan takva sahibi şuurlu Müslüman; nefis ve şeytan ordularının saldırısı altındadır. Günümüzde herşeyin nefis ve şeytana hizmet ettiği, gururun kibirin, rıyanın şehvet ve şöhretin, ikiyüzlülüğün hâkim olduğu bir ortamda, sıratı müstakim üzere bulunmak, kendimizi ailemizi sorumluluk taşıdıklarımızı korumak kurtarmak kolay olmayacaktır. Bütün bu bela ve musibetlerden kurtulmak dünyevi ve uhrevi mutluluğu yakalamak şüphesiz ilahi ahlak esaslarına bağlı, samimi ve şuurlu olarak Allah’ı Zülcelâl’in bütün mahlûkata can simidi olarak sunduğu İslam’a, Kur’an’a, Hatemül Enbiya Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)ya onun ehli Beytine, Salih, sadık âlim veli dostlarına sevgi ve iteatten geçmektedir.

Bütün hastalıklarımızın şifası, maddi ve manevi sıkıntılarımızın devası buradadır. Kardeşlik, huzur, maddi ve manevi yükseliş buradadır. Kâfirlerin, münafıkların, zalimlerin, İslam düşmanlarının, Siyonistlerin, haçlıların, egoistlerin oyunları, tuzakları, hileleri ancak birlikte bozulacaktır.

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿8﴾

“. Onlar ağızlarıyla Allah’ın nurunu söndürmek istiyorlar. Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır.”(Saf Suresi,8)

Aziz Kardeşlerim!

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿19﴾

“Allah’ı unutan ve bu yüzden Allah’ın da kendilerine kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar fasık kimselerin ta kendileridir.” (el-Hasr, 19)

İnsanlar Allah’a itaat etmediklerinde sürekli bozgun olur ve sürekli ezilirler. Yıllardır ve özellikle son dönemlerde Müslümanlar sürekli eziliyorlar; çünkü darmadağınklar ve bu dağınıklığı makul görüyorlar.

Müslümanların eziyet göreceklerini bildiriyor Allah. Sebebi de bölünmeleri, bir türlü birlik olmamalarıdır. Allah intikam alıcıdır; musibetler vererek uyuyan kullarını -adeta silkelercesine- yoğun uykudan bu şekilde uyandırıyor, ayağa kaldırıyor.

1. Kur'an'ın üç yüz küsur muhkem ayeti için onlar tarihseldir, bugün hükümleri geçerli değildir diyen sinsi, takiyyeci, kitmanacı Fazlurrahmancılık hareketi bir hıyanet hareketidir...

2. Ölmüş Mutezile bid'at ve dalalet mezhebini hortlatmak bir hıyanettir...

3. Dinde reform, dinde yenilik, dinde değişim hıyanettir...

4. Mezhepsizlik bir hıyanettir...

5. Şeriattan kıl kadar ayrılmayan tasavvuf tarikatlarını dışlamak, kötülemek, mensuplarını şirkle küfürle suçlamak bir hıyanettir...

6. Din okullarında talebeye cemaatle namaz kıldırmamak bir hıyanettir...

7. Ehl-i Sünneti sapık bid'at ve dalalet mezhepleriyle bir tutmak hıyanettir...

8. Bozuk Tağutî ve deccalî küfür düzenlerine iyidir, eskisinden daha iyidir demek hıyanettir...

9. Erkeklerin şehvî bakış ve dikkatlerini çeken şeytanî tesettür hıyanettir...

10. Din ve mukaddes sömürüsü en büyük hıyanettir...

11. İsrâf, kendine zulüm ve Ümmete hıyanettir...

12. Cemaat, tarikat, hizip, fırka holiganlığı yapmak hıyanettir...

13. Her gün, Allah'ın büyük nimeti olan beş milyon ekmeği çöpe atmak hıyanet ve cinayettir...

14. Fakir ve miskin Suriyeli Müslüman mülteciler bin çeşit yokluk ve sefalet içinde yaşarken, umursamazca keyfine bakmak hıyanettir...

15. Elde imkân ve ülkede hürriyet olduğu halde İslam'a, Kur'an'a, ahlaka aykırı kötülükleri protesto etmemek, nehy-i münker yapmamak hıyanettir...

16. Seküler düzenden razı olmak ve onu beğenmek hıyanettir...

17. Çocuklarına İslami eğitim vermemek, din ve Kur'an dersleri aldırmamak, onları vasıflı ve güçlü Müslümanlar olarak yetiştirmemek, onların imanlarını korumamak, vasıflı ve güçlü Müslümanlar olarak yetiştirmeleri için elden gelen gayreti sarf etmemek bir ihanettir.

18. Suriye, Mısır, Libya ve diğer perişan ülkelere bakıp da Türkiye'de bütün mü'minlerin tek bir Ümmet olması için çalışmamak hıyanettir...

19. İşleri, memuriyetleri, makamları, mevkileri, başkanlıkları, vazifeleri, hizmetleri en ehliyetli, en başarılı kimselere vermemek, bizden olan ehliyetsizlere yaranlara vermek hıyanettir...

20. Yeterli ilmi ve kültürü olduğu halde, nefsinin süflî zevklerine ve heveslerine mağlub olarak çılgın yılbaşı kutlamaları yapmak hıyanettir...

21. Resulullah(S.A.V), “Siz birbirinizi sevmedikçe mü’min olamazsınız” buyurduğu halde, mü’min kardeşlerini sevmek bir tarafa, onlara düşmanlık etmek, onlarla çekişmek ve tepişmek, iman kardeşliğini zedelemek hıyanettir...

Cenab-ı Hak Kur’an’da:

رَّنَ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامَ

“Allah katında hak din şüphesiz İslam’dır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)

“Kim İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

Kur’an’ın bütün emirleri haktır, farzdır. Ahir Zaman’ın en önemli farz vazifesi ise İttihad-ı İslâmdır. Özellikle bugün en çok ihtiyacımız olan şey, birlik olmaktır. Geçmişte yaşananlardan ders almak, Allah’ın ipine hep birlikte sarılmak, zorluklara birlikte göğüs germek, saflar halinde küfre karşı durmaktır. Asr-ı Saadet’in Muhacir ve Ensar’ı gibi, temeli Mekke’de atılan ardından Medine’de tamamlanan binanın taşları gibi kaynaşmak, dost olmak, kardeş olmaktır.

İnternete düşen her haber, Müslümanların vicdanını tam kapasite devreye sokması gerektiğini gösteriyor. Akıtılan her damla kandan hepimiz sorumluyuz. Komşusu açken tok yatamıyor ise mümin, kardeşi eziyet görürken nasıl rahat uyuyabiliyor?

Charlie Hebdo dergisinde yayınlanan iğrenç karikatür sebebiyle hamiyet-i İslamiye si feveran edip de, birlik olma sorumluluğunu göz ardı etmenin Allah Katındaki karşılığına dair nasıl korku hissetmiyor?

Tüm dünyada Müslümanların akıtılan kanlarının, zulüm görmelerinin en önemli nedeni Müslümanların parçalanmışlığıdır. Allah’ın Kur’an’da emrettiği, Peygamberimiz(s.a.v)’ın hadislerinde detaylarıyla anlattığı, Allah dostlarının haber verdiği çözüm ise İslam Birliği’dir. Deccaliyetin tüm dünyaya yaydığı zehrin panzehiri bu birlik olacaktır.

Kur'an ahlâkına dayalı Rahmânî bir sistem olan İslam Birliği, tüm Müslümanların duası olmalıdır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿10﴾

“Ey iman edenler! Sizi elem dolu bir azaptan kurtaracak bir ticaret göstereyim mi size?”(Saf Suresi,10)

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿11﴾

“Allah’a ve peygamberine inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihat edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için çok hayırlıdır.”(Saf Suresi,11)

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِينٌ ظَلُمْتُمْ فِي جَنَّاتٍ عَنْ يَمِينٍ
ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿12﴾

“ (Bunu yapınız ki) Allah, günahlarınızı bağışlasın, sizi içinden ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koysun. İşte bu büyük başarıdır”.(Saf Suresi,12)

Zaman zulümlere sessiz kalma, umursamaz davranma, yalnızca kendini ve ailesini düşünme, dünya hayatındaki çıkarların ardına düşme, nefsânî tartışma ve çekişmelerle vakit öldürme dönemi değil. Milyonlarca Müslüman böylesine büyük zulüm yaşarken ve çözüm İslam Birliği iken çaba göstermemek vicdansızlık olur. Her Müslüman, Allah'ın emri gereği, İslam ahlâkının yaygınlaşması için gayret etmeli. Dünyada bu sorumluluğu üzerine almaktan kaçınan insan ahirette bu sorumsuzluğunun altında ezilebilir.

Bugün artık vicdanların dirilmesi ve ‘Hamiyet-i İslâmiye’nin feveran etme” zamanı.

“Ey âlem-i İslâm, uyan! Kur'an'ın mecrasından ayrılarak, birleşmeyen su damlaları gibi, toprağa düşmeyiniz. Yoksa toprak gibi, sefahat ve şehvet-i medeniye sizi emerek yutacaktır. Birleşen su damlaları gibi, Kur'an-ı Kerîm'in saadet ve selamet mecrasında ittihad ederek, sefahat ve rezalet-i medeniyeyi süpürüp, bu vatana ab-ı hayat olan hakikat-i İslamiye sularını akıtınız. O hakikat-i İslamiye suları ile bu topraklarda iman ziyası altında hakiki medeniyetin fen ve sanat çiçekleri açacak, bu vatan maddî ve manevî saadetler içinde gül ve gülistana dönecektir, inşallah.” (Tarihçe-i Hayat, Barla Hayatı)

Dünyanın dört yanında yaşanan acıların, katliamların, sıkıntıların ve çilelerin hiçbirini yeni değil. Müslümanlar hemen hemen yüzyıldır baskı altında yaşıyorlar. Allah, din kardeşlerinin yaşadığı

acıları görmezden gelen, kendi işine gücüne bakan, bencillik eden Müslümanları, “azim hadiseler” yaratarak, belâ ve zorluk vererek daldıkları uykudan uyandırıyor. Uyanmak için kaç musibet daha bekliyoruz?

İnsanlık, büyük bir felâkete doğru gidiyor. Sınırsız hırs sahipleri dünyayı yakmaktan geri durmuyorlar. Âmâ batı toplumları eğleniyor, spor yapıyor, her yer cıvıl cıvıl... İslam coğrafyasında kan ve gözyaşı mübarek günlerde seller gibi. Batı Eğleniyor, piyonları alabildiğine kadın erkek, çoluk çocuk demeden katlediyor. Batıda İslamifobi planlı bir şekilde devam ediyor. Efendimize(s.a.v)hakaret içeren Karikatürler, Müslüman düşmanlığı bitmiş değil.

Ne zaman uyanacağız? Ne zaman bu kan denizinde boğulmaktan kurtulacağız? Etrafımızda kimin eli kimin cebinde belli değil.

Kana susamış katiller cirit atıyor etrafımızda. Bunları İslamiyet’le bağdaştırmak mümkün mü?

Ülkemizin bu kaos ortamında politikalarını birkaç satırla eleştirmek, ona destek verdi, bunu engelledi demek kimin yararınadır?

İçerdeki hainlerin işbirliği yaptığı örgütler sınırimızda yeni defakto durumlar yaratma sevdasında... Bu karanlık oyunları engellemek kolay mı?

“Ey İman edenler! يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ (۷) Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلُّوا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ (20)

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin.(Kur’an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin.” (Enfal suresi, 20)

“Hepiniz toptan Allah’ın ipine وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا... (Kur’an’a, İslam’a, Resulüne) sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın...” (Âl-i İmrân suresi, 103)

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Sözün en doğrusu Allah’ın إِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهُدَى هُدَى مُحَمَّدٍ kitabı, yolun en güzeli de Muhammed (s.a.v)’in yoludur.” (Buhari; Müslim; Tac, c.1, sh. 44)

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوِيكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾

“Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah’a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.”(Hucurat Suresi,10)

Aziz Kardeşlerim!

Allah aşkına, kendimize gelelim, kendimizi övmeyelim. Yağcılık yalakalık meddahlık dalkavukluk yapmayalım.

Allah aşkına dünya, para, mal, zenginlik aşkını ve çılgınlığını terk edelim. Bugünkü kaosa, anarşiye, tefrikaya son verip tek Ümmet çatısı altında toplanalım.

Allah aşkına, başsızlığı beyinsizliği bırakalım, Ümmetin başına âdil, Râşit, muktedir, muttaki, muhlis, müdebbir, işleri ehil olanlarla istişare ederek gören bir İmam seçilsin, ona biat ve itaat edelim.

Allah aşkına kuru edebiyatı bırakalım ve İslam’ı hakkıyla yaşayalım. İlmihalimizi öğrenip içindeki bilgileri hayata uygulayalım. Çocuklarımıza ilmi hallerini ve İslam ahlakının kurallarını öğretilim onları vasıflı Müslümanlar olarak yetiştirelim ki, biz öldükten sonra onların iyilikleri defterimize sadaka-i cariyeye olarak yazılsın.

Allah aşkına zinaya, ribaya, bütün azgınlıklara, bütün açıkta işlenen büyük günahlara (yasal sınırlar içinde) savaş ilan edelim. Ya doğrudan doğruya veya dolaylı olarak, mâruf ile emr edelim münkerden nehy edelim. Emanetleri, işleri, vazifeleri, hizmetleri, memuriyetleri, başkanlıkları ehliyetli ve liyakatli kimselere verelim.

Allah aşkına israf, lüks, aşırı konfor, aşırı tüketim, gurur, kibir, şatafat beyinsizliklerini terk edelim, mütevazı ve kanaatli olalım. Gıybet etmeyelim, laf taşımayalım, kalbimizde kin ve intikam duyguları barındırmayalım. Mü’min kardeşlerimize düşmanlık etmeyelim, onları sevelim, onlara acıyalım, onlara yardım edelim.

Allah aşkına şu Âlem-i İslam’ın hali perişanına, kanları dökülen, evleri yıkılan, şehirleri harap olan kardeşlerimize merhamet edelim, kurtuluşları için dua edelim.

Allah aşkına namaza başlayalım, farz namazları (şer’î bir özrümüz yoksa), itikadı ve ahlakı düzgün, fıkıh bilen icazetli ve ehliyetli bir imamın ardında cemaatle kılalım.

Allah aşkına, şeytanî tesettürü bırakıp şer’î tesettüre bürünelim. Günde bir saat mi olur, yarım saat mi; faydalı, lüzumlu, zarurî kitapları okuyalım, bulabilirsek ehliyetli hocalardan din kültür ahlak dersleri alalım.

Allah aşkına kendimizi ve toplumu ıslaha çalışalım. Tembelliği, tefrikayı, gafleti, çekişmeyi Allah için bırakalım. O'nun yardımına nail olmak için kendimize yardım edelim,

Allah aşkına cuma ezanı okununca dükkânlarımızı, işyerlerimizi, bürolarımız, atölyelerimizi kapatıp camilere Allah'ı anmaya gidelim.

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿28﴾

“Onlar, inananlar ve kalpleri Allah’ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur. (Ra’d Suresi, 28)

Allah aşkına şeytanî polemikleri, tartışmaları, dedikoduları, magazinleri, zevzeklikleri, gevezelikleri terk edelim.

Allah aşkına zelzelelere, mânevî yangınlara, iç savaşa karşı tedbirli olalım. Cahilliği bırakalım âlim olalım, nifakı bırakalım muhlis=ihlaslı olalım, fık u fücuru bırakıp sâlih ve âbid olalım.

Allah aşkına merhamet edelim ki, bize de merhamet edilsin. Mütevazı, alçak gönüllü, sabırlı, halim, tahammüllü olalım.

Allah aşkına rıyayı, ikiyüzlülüğü bırakalım da ya olduğumuz gibi görünelim, ya görüldüğümüz gibi olalım. Uzun yolculuk için hazırlık yapalım, azık toplayalım, ihmal edip perişan olmayalım.

Allah aşkına zekâtlarımızı Kur’an’a Sünnete Şeriata aykırı şekilde vermeyelim. Lüks, ihtişamlı, Zam Zam Towerli, gösterişli, kibre yol açan turistik umreler yapmayalım.

Allah aşkına İslam düşmanlarını, kâfirleri, Hristiyanları, münafıkları, zalimleri dost ve velî edinmeyelim. Allah aşkına gençliğimizi, vaktimizi, servetimizi, elimize geçen imkân ve fırsatları ziyan edip müflis olmayalım.

Allah aşkına o Türk, bu Kürt, şu Çerkez, beriki Arnavut, Arap diyerek din ve iman kardeşlerimizi ötekileştirmeyelim, kavmiyetçilik yapmayalım.

Allah aşkına cahilliği bırakalım, İslam’ı Kur’an’ı Hz. Peygamberi (s.a.v) dinî ahlakı doğru olarak öğrenelim ve bu öğrendiğimiz hayırlı ve kurtarıcı bilgileri hayata uygulayalım, İslam’ı yaşayan Müslüman olalım.

Allah aşkına Müslüman terörist, İslam aktivisti, reformist, dinde yenilik ve değişim taraftarı olmayalım, Allah’ın koruduğu Hak Dini tahrife yeltenmeyelim. Müslüman olarak böyle bir beyinsizlik yaparsak tokat ve sille yiyeceğimizi hatırimızdan hiç çıkartmayalım.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ
وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

“(Resulüm) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve

esirgeyicidir. De ki: Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

Aziz Kardeşlerim!

İmam-ı Gazali(k.s) devrinde kâfirle, münafıkla, felsefecilerle, kısacası İslam muarızlarıyla tek kişilik ordu misali mücadele vermiştir. İmam-ı Gazali'nin devrinin de nasıl bir devir olduğunu sanıyorum tüm Müslümanlar bilirler. Ortalık aynen bugünkü asrımızı andırıyordu.

Ebu Cehil gibi, Firavun gibi, Nemrut gibi, alçak meşrepliler, Mevdudi gibi, Teymiyye veya Efgani gibi düşük şahsiyetler at oynatıyordu. Ya o iman ve ahlak kahramanı ne yaptı? Bizim liderlerimizin tabii hepsinin değil hissedemediği ve asla hissedemeyeceği büyük bir sorumluluk hissetti. Ve tek başına emin olunuz o kâfirlerin münafıkların ve sapıkların hakkından geldi. Kimine Allah dedirtti, kimine İmam-ı Azam. Şimdi Allah için düşünün, İmam-ı Gazali gibi kendimizi sorumlu hissedemeyişimizin sebebi nefsimizden kurtulamayışımız değil mi? Allah'a hakiki manada kul olamayışımızdan başka şey aramakta suursuzluk değil mi?

İsterseniz bir de İmam-ı Rabbani devrine dönelim. Hayret edeceksiniz, O ki, ikinci binin yenileyicisi ismini alacak kadar büyük bir insandı. Zamanındaki bölük bölük İslami cemaatleri birleştirdiği gibi münafığı, kâfiri, sapığı, Gazali'nin yaptığından da güzel perişan etti.

İstiyor musunuz, Abdülkadir Geylani(k.s)'ye Mevlana Halid-i Bağdadiye(k.s) inelim. inelimde görelim. Bak Allah'ın evliyası neler yapıyormuş. Bakın, bakın bir de isterseniz bu mübarek evliyalar en çok kimden çekmiş. Kâfirlerden mi veya münafıklardan mı? Tabii onlardan da çektiler. Yalnız, Müslümanlardan bilerek veya bilmeyerek evliyaya, âlime, hatta İslam'a düşman Müslümanlardan en çoğunu çektiler.

Gazali o kadar iftiralara uğradı ki, o kadar çok hakaretlere uğradı ki, kesinlikle aldırmadı. Yılmadı ama bir kaç derviş kılıklı cahil Müslüman, kâfirleri bıraktı, sapığı bıraktı da Gazali'yle uğraştı. İmam-ı Rabbaniyi de Müslümanlar apar topar dört yıl hapsedtiler. Ya İmam-ı Azam? Yedi yıl zindanda dayak yiyerek yaşadı. Ve orada şehit oldu.

Bunları yapan hep Gafil Müslümanlardı. Hem de İslam adına yaptılar. Şimdi durum hiçte farklı değil. İslam adına Müslümanlara her türlü zulmü en çok yine Müslümanlar yapıyorlar.

Sözü uzatmayalım. Tarihi biraz tetkik edenler açıkça görecekler ki nerede bir zalim hükümdar var, karşısına bir veli çıkıp doğruyu söylemiş şehit edilmiş. Nerede bir haksızlık var, yine bir Allah dostu çıkmış, gereğini yapmıştır.

Şimdiki don kıışotların yaptığı gibi değil tabii. Bakınız Gazali El Munkızu Mined'dalal isimli kitabında aynen şöyle diyor: **"insanların faydalanması için söyleyeceğim şudur: Yakinen anladım ki sufiler gerçekten Allah'ı Teâlâ'nın yolunda süluk edenlerdir. Onların davranışları, davranışların en güzeli, gittikleri yol, yolların en doğrusudur, ahlakları ahlakların en güzeli ve faziletlisidir. Dünyadaki bütün akıllı kimselerin akıllarını, hikmet sahiplerinin hikmetlerini, şeriatın sırrına vakıf olan âlimlerin ilimlerini, onların tutum ve ahlakını daha iyisiyle değiştirmek üzere bir araya getirseler bir çare ve yol bulamazlar. Onların iç ve dış yaşayışlarındaki bütün hareket ve hareketsizlikleri Peygamber(s.a.v) kandilinin nurundan alınmadır. Bilindiği gibi yeryüzünde Peygamberlik nurundan başka kendisiyle aydınlanacak başka bir nur yoktur."**

Şimdi Gazali'nin bu muhteşem sözünden sonra sanıyorum akliselim olan herkese ilmiyle amil bir Allah dostuna kulak vermek Hakk'a, İslam'a, Kur'an'a sarılmak bu bela ve sıkıntılardan kurtuluşumuz olacaktır.

Ne zaman uyanacağız? İhtiyacımız var... Muhtacız. Gazalilere, Abdülkadir Geylanilere, Mevlana'lara, Yunus Emrelere, onlara savaş, açmak değil kucak açmak zamanı gelmedi mi yoksa? Geldiyse elhamdülillah, koşun Gazali gibileri arayın, yok demeyin. Çünkü var.

Rabbimiz Kur'an'ında:

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا
كَبِيرًا ﴿٩﴾

“ Gerçekten bu Kur'an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı

müjdeler.”(İsra Suresi,10)

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ
أَمَّنْ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allah'a inanırsınız Kitap ehli de inansalardı elbette kendileri için hayırlı olurdu. Onlardan iman edenler de var. Ama pek çoğu fasık kimselerdir...” (Âl-i İmrân Suresi, 110)

Muhakkak ki kara günler geçiriyoruz. Türk devletleri kuruldu kurulalı aynı sıkıntıları yaşıyor. Sadece Türk Devletlerimi Müslüman devletlerinin hepsinin başından musibet bir türlü eksik olmadı. İşin ilginç

yanı, hep Müslüman Müslümanı kırdı. Irak, Suriye, Mısır, Lübnan daha birçok İslam ülkesi.

Müslümanlar birbirleriyle savaş halinde. Birisi “Allah’u Ekber” diyerek tetiğe basıyor, vurulan ise şahadet getirerek ölüyor. Şimdi bunun hangisi hak yolunda. Şahadet getirerek ölen mi? Yoksa Cenab-ı Hakkın adını anarak vuran mı? Kişide öldüğü takdirde şehidim diyor, ikiside öldürdüğü takdirde cihat için diyor. Batı ve emperyalist güçlerin oyunlarına İslam âlemi hala uyanmış değil. Fransa ile Hollanda’nın arasında hiçbir sınır yokken, Suriye’den atılan kurşunla, Türkiye’de ki Mehmetçik şehit oluyor.

Bu cehalet daha nereye kadar sürecek. İslam dünyası ne zaman kendine gelecek. “Biz kimi vuruyoruz, ne için vuruyoruz” diye kendine soracak. Batı eline patates çipsini alıp televizyon başında Müslümanın birbiriyle savaşını seyrederken, Müslümanlarda birbirlerini yok etme yarışına girmiş durumdalar.

Batı uzaya yolculuğu keşfetme çabası içerisindeyken, biz hala mercimek üzerinde “Allah” yazısı çıkıyor diye onun sevincini yaşıyoruz. Mercimek üzerinde rabbimizin ismini aramak yerine kendimizi silkeleyip uyansak daha iyi olmaz mı? Biz Rabbimize hamdolsun ki, Müslümanız hala ne diye mercimeklere, patateslere bakarak Rabbimizin ismini arıyoruz. Onun varlığını kendimize kanıtlamaya çalışıyoruz. Sabah güneşin doğuşuna bakmamız Rabbimizin ismini anmamıza yetmez mi?

O zaman domatesi ortadan ikiye böldüğümüz zaman ortasında haç işareti çıkıyor. Hristiyanlarda bizim dinimiz hak diye yatıp kalsın.

Bizler farkında olmadan batılılar inancımızı değiştirmeye çalışıyor. Önce inancımızı zayıflatma çabasındalar, ondan sonra aile yapımızı. Dizilere bakın. Hiçbir dizide çekirdek aile bulmak mümkün mü? Defalarca evlenip boşanan kişiler evlilik programı sunuyor. Kıyafet giymesini bilmeyen insanlar televizyonlarda boy gösterip insanların beyinlerini yıkıyorlar.

Artık uyanmalıyız. En azından biz Türk toplumu olarak uyanmalıyız. Belki birçoğumuz olayın vahametini göremiyor ama durum gerçekten çok vahim. Sözlerim öncelikle Türkiye Müslümanları için geçerlidir ama bütün Müslümanları ve İslam dünyasını da yakından ilgilendirir.

Bunun için: Hilafetsiz bir İslam dünyası kesinlikle kurtulamaz, kölelikten kurtulup hürleşemez, düşmanlarını yenemez, yükselemez. Âdil ve Râşit bir Halife seçilsin, halk ona biat ve itaat etsin demek kolaydır ama

bunu hayata geçirmek son derece zordur. Hilafetin önündeki en büyük engel paramparça olmuş vasıfsız Müslümanlardır.

Tek bir Ümmet çatısı altında toplu olarak bulunmayan Müslümanlar bir Halife seçip ona biat ve itaat edemezler. Şu anda Ümmet yok, binden fazla irili ufaklı parça, grup, hizip, cemaat var. Bunlar en önemli konularda ve krizlerde bile bir araya gelemiyor. Sanki birleşmemek konusunda tam bir ittifak halindeler. Bu bin parçanın üçü beşi dışında Hilafet, Halife seçimi diye bir günden maddesi yok. Nasıl toplanacaklar, kimi Halife seçecekler? Her birinin, kendi başındaki zatın Halife olmasını, “ötekilerin” bu zata biat etmesini isteyeceğinden şüphe yoktur.

İslamî eğitim meselesi halledilmeden, hiçbir problem temelinden çözülemez. Türkiye’de İslamî eğitim var mı? Gerçek İslam okulları ve medreseleri var mı? Çocuklara ve gençlere İslamî kültür ve eğitim, İslamî ahlak ve karakter terbiyesi veriliyor mu? Son yıllarda Müslümanlar (tam sayısını bilmiyorum) özel İslam okulları açtılar ama bunlar her haliyle gerçek İslam okulları mıdır? Bugünkü millî eğitim mevzuatı ile İslam Okulu açılabilir mi?

Müslümanların durumunun iyileşmesi, ıslahı için, bütün parçalar ve hizipler tarafından kabul edilmiş ortak bir hizmet, vazife, kurtuluş, hürleşme plan ve programımız yoktur. Plansız programsız idare edilmeyen küçük bir market bile başarılı olmaz, sonunda bocalayıp iflas eder. Türkiye’imizde böyle bir İslamî ıslah programını, planını kimler yapacaktır? Bu da, Halife seçmek kadar zor bir iştir.

Müslümanların kurtuluşu, Türkiye’nin doğru yolda yürütmesi, iyi işler yapılması, kötülüklerin önlenmesi, selâmet sahiline çıkılması için; işlerin, hizmetlerin, vazifelerin, faaliyetlerin vasıflı faziletli Müslümanlar tarafından yürütülmesi gerekir. Bizim böyle yeterli sayıda elemanımız ve bunlardan oluşan vasıflı kadrolarımız, üniter bir yapımız, hiyerarşimiz var mıdır?

Ümmet birliği nedir... Hilafet nedir ve Halife kimdir? Şeriat nedir, şer’î düzen ve şer’î hürriyet nedir? Emr-i mâruf ve nehy-i münker yapmak ne demektir? Emanetleri ehline vermek ne demektir? Vasıflı Müslümanda ne gibi şartlar, faziletler, meziyetler, hasletler olması gerekir? Müslümanları ıslah edecek ortak plan ve program nedir, nasıl hazırlanabilir? Bu soruları soruyor muyuz, bunlara cevaplar arıyor muyuz?

Nasıl uyanacağız, nasıl toparlanacağız, aklımızı ne zaman başımıza alacağız, bilmem ki... **Evet,**

Rasûlullah (s.a.v)Efendimiz buyurur:

“Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar,

Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir.” (İ. Malik, Kütübü Sitte, c. 1, sh. 179, No: 1)

Rabbimiz de:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿33﴾

“(İnsanları) Allah’a davet eden, sâlih ameller işleyen ve «Ben Müslümanlardanım!» diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?”
(Fussilet Suresi, 33)

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ
وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿69﴾

“Kim Allah’a ve Resulü Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)ya iteat ederse,işte onlar Allah’ın kendilerine lütuflarda bulunduğu, Peygamberler, Sıddıklar,şehitler ve salih kişilerle beraberdir.Bunlar ne güzel arkadaşdır.”(Nisa Suresi,69)

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿55﴾

“Ey Müminler!Sizin dostunuz yardımcınız ancak Allah dır. Onun Peygamberi Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)dir. Allah’ın emirlerine boyun eğici kişiler olarak Namazı dostdoğru kılan, zekâtı veren o müminlerdir.”(Maide Suresi,55)

“Ey İman edenler! يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَتَصَرَّوْا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾
Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿139﴾

“Ey Müminler! Gevsemeyin, mahzun da olmayın. Eğer gerçek müminseniz, mutlaka en üstün sizsiniz.”(Âl-i İmrân suresi, 139)

“Ey İman edenler يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿119﴾
Allah’dan korkun ve sadıklarla beraber olun.”Buyurmaktadır.(Tevbe Suresi,119)

الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿63﴾ لَا إِنْ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾
لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿64﴾

“Bilesiniz ki, Allah’ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de. Onlar, iman edip de takvaya ermiş olanlardır. Dünya hayatında da ahirette de onlara müjde vardır. Allah’ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun kendisidir.”
(Yunus Suresi, 62-64)

Aziz Kardeşlerim!

Allah aşkına Allah ve Resulullah yoluna dönelim. Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli,

güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kibar, nazik, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

Dostumuzu düşmanımızı tanıyalım. İslam düşmanlarının, kâfirlerin, müşriklerin, münafıkların Haçlıların el ele verdiği, İslam'a ve Müslümanlara maddi ve manevi her türlü hile ve desiseyi uygulayıp, Müslümanların birliğini, kardeşliğini, inancını, itikadını bozmak, vatanlarını işgal etmek, milli servetlerini sömürmek, kendilerine itaat eden, emirlerinden çıkmayan birçok haini de kullanarak, bombalarıda patlatarak, Müslümanların uyanışına, dirilişine, birleşmesine, yeniden güçlenmesine engel olmak için harıl harıl çalışmakta, milyarlarca dolar harcamakta, misyonerleri bir taraftan, teröristleri ve yandaşları bir taraftan saldırılarına devam etmektedir.

Onun için Ey Müslüman! Uyanmak için neyi bekliyoruz. İsrail(a.s)'ın Sur'unu mu, Azrail(a.s)'ın kapımızı çalmasını mı? Bu kâfirleri devletimizi dinimizi yıkmasını, ırzımızı namusumuzu kirletmesini. Neyi bekliyoruz.

Özüne dön. Kur'an'a sarıl. Allah'a ve Resulüne itaat et. Şerefli ecdadının emanetlerine sahip çık. Güneş balçıkla sıvanamaz. Başka çıkış yolu yok. Atalarımız boşuna söylememiş; Gâvurdan dost, domuzdan post olmaz. Dinimize, neslimize, vatanımıza, insanımıza, nefsimize, kutsal değerlerimize sahip çıkalım.

EVLYANIN RUHLARINDAN HİMMET İSTEMEK.

Aziz Kardeşlerim!

Bu sorunun cevabından önce kısaca bazı şeyleri hatırlamakta fayda var.

Hâlid bin Velid -radiyallâhu anh-, bir seriyye esnâsında müslüman bir aşîretin yanında konaklar. Aşîret reisi ona:“–Bize Rasûlullâh r Efendimiz'i anlatır mısınız?” der.

Hâlid bin Velid -radiyallâhu anh-:“–Allah Rasûlü'nün o ebedî güzelliklerini anlatmaya güç yetmez. Tafsîlâtıyla anlatmamı istersen, bu mümkün değil!” der.

Reis:“–Bildigin kadarıyla anlat! Kısa ve öz olarak târif et!” deyince Hâlid -radiyallâhu anh- şu karşılığı verir:“• : Gönderilen, gönderenin kadrince olur!”(*Münâvî, V, 92/6478; Kastalânî, Mevâhib-i Ledünniyye Tercümesi, İstanbul 1984, s. 417*).

Yâni gönderen, Âlemlerin Rabbi olduğuna göre, gönderilenin şânını, var sen hesâb et!..

Velhâsıl Fahr-i Kâinât r Efendimiz'in yüceliğini kavramaya hiçbir beşerin gücü yetmez. Biz, O'nu kendi sınırlı idrâkimizle ölçemeyiz.

Nitekim beşer idrâkinin bu sahadaki aczi yüzündendir ki O'nu bizzat Cenâb-ı Hak tekrîm ve takdîm ediyor. O'nun şânını ifâde sadedinde;

“Allah ve melekleri, Peygamber’e salât ederler. Ey mü’minler! Siz de O’na salevât getirin ve tam bir teslîmiyetle selâm verin.” buyuruyor. (*el-Ahzâb*, 56) Rasûl-i Ekrem r Efendimiz’in bir hilkat bedîası, yâni yaratılış şâheseri ve eşsiz bir sanat hârikası olduğunu bizzat Cenâb-ı Hak beşer idrâkine îlân ediyor.

Bu itibarla O’nu anlamak, Hakk’a kullukta en mühim basamaktır. O’nu anlamadan, O’nu tanımadan, O’nun izinden gitmeden ve O’nun gönül hassâsiyetlerinden nasip almadan, ne îmânımız tam bir îman olur, ne Kur’ân’ı tam olarak idrâk edebiliriz, ne de kulluğumuz tam bir kulluk olur...

Âyet-i kerîmede buyrulur:“(Rasûlüm!) O’nu Rûhu’l-Emîn (Cebrâîl) îkaz (ve irşâd) edicilerden olasıñ diye, apaçık bir Arap diliyle, Sen’in kalbine indirmiştir.” (*ŞuarâSuresi*, 193-195)

O’nun 23 senelik nebevî hayatı Kur’ân’ın tefsîri mâhiyetindedir. Kur’ân’ın sır ve hikmetleri de ancak Rasûlullah r Efendimiz’in kalbî dokusundan hisse almakla anlaşılır.

O’NU TANIMANIN EN FEYİZLİ YOLU

Rasûl-i Ekrem (s.a.v) Efendimiz’i tanımak, O’nu satırlardan okumaktan ziyâde, sadırlardan okumakla mümkündür. Yâni, nebevî ahlâk ile ahlâklanmış, takvâ ehli âlim ve âriflerin gönül âlemlerinden feyz ve rûhâniyet alarak okumak icâb eder. O, kâmil mânâsıyla ancak, takvâ sahibi mü’minlerin kalbî duygularıyla okunabilir. O’na takvâ ile ne kadar yaklaşabilirsek, O’nu ancak o nisbette tanıyabiliriz. Âyet-i kerîmede buyrulur:

“...Siz takvâ sahibi olun, Allah size (bilmediğinizi) öğretir.” (*BakaraSuresi*, 282)

Dolayısıyla Siyer-i Nebî’yi öğrenmek, sırf kronolojik bir okuma faâliyetiyle olamaz. Siyer-i Nebî’yi en iyi bilenler, hayatları en çok Rasûlullah (s.a.v) Efendimiz’e benzeyenlerdir. O’nu en iyi tanıyanlar, takvâ hayatı içinde olan ve O’nun sünnetini titizlikle yaşayıp, muhabbet ve hasretle O rahmet güneşine hilâl olan Hak dostlarıdır. Zîrâ onlar, bir gölgenin sahibine olan mutlak sadâkat ve bağlılığıyla Allah Rasûlü’nün nurlu izinden yürürler.

PeygamberEfendimiz(s.a.v)âyet-i kerîme ile te’yîd edildiği üzere,aslâ hevâsından konuşmazdı.O yalnızca,kendisine vahyedilenin tercümânı, tatbikatçısı,açıklayıcısı,tebliğcisi ve temsilcisi idi.

Fenâ fi’r-Rasûl, yâni Rasûlullah muhabbetinde fânî olmuş Hak dostları da, nefislerinden, hevâ ve heveslerinden konuşmazlar. Onlar bir

ney gibi iç âlemlerini mâsivâdan boşaltmış olduklarından, onlardan duyulan bütün irşad sadâları, ahlâkıyla ahlâklandıkları enbiyâ nefesinden bir hissedir. Onların kalpleri, Hak ve hakikat nurlarının aksettiği mücellâ bir aynadır. Nebevî ifâde ile; **“...Cenâb-ı Hak onların işiten kulağı, gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı, akleden kalbi ve konuşan dili olmuştur.”** (Buhârî, Rikâk, 38)

Varlık Nûru Efendimiz (s.a.v) her şeye ebedî saâdet heyecânı bahşeden ve bütün âlemleri aydınlatan bir Güneş’tir. Vâris-i enbiyâ olan velîler de, yaşadıkları takvâ hayatıyla O Güneş’e ayna olan mehtaplar mesâbesindedirler. Mehtâbın varlığı, Güneş’in varlığına bağlıdır. Zîrâ mehtâbın bütün nûru, güzelliği ve ihtişamı, Güneş’ten gelen küçük bir akistir...

Şeyh Sâdî, velîlerin bütün güzelliklerini Allah Rasûlü’ne borçlu olduklarını, bütün gönül sermayelerini rûhâniyet-i Rasûlullah’tan tefeyyüz ettiklerini, Gülistan adlı eserinde temsîlî bir üslûb ile şöyle hikâye eder:

“Bir kişi hamama gider. Hamamda dostlarından biri kendisine temizlenmesi için güzel kokulu bir kil (temizleyici toprak) verir. Kilden, rûhu okşayan enfes bir râyiha yayılır. Adam kile sorar: “A mübârek! Sen misk misin, amber misin? Senin gönül çekici güzel kokunla mest oldum...”

Kil ona cevâben şöyle der: “Ben misk de amber de değilim. Bildiğiniz, alelâde bir toprağım. Lâkin bir gülfidanının altında bulunuyor ve her seher gül goncalarından süzülen şebnemlerle yoğruluyordum. İşte hissettiğiniz, gönüllere ferahlık veren bu râyiha, o güllere âittir...”

Gül, Hazret-i Peygamber (s.a.v)Efendimiz’in sembolüdür. Şu fânî hayat ders-hânesindeki en mühim tahsil de; O Güller Şâhı’nı tanıyabilmek, O Gül’ün mübârek kokusundan ve rûhânî dokusundan nasip alabilmek, O Gül’ün yaprağında bir şebnem tânesi olabilmektir...

Bu yolda gereken en temel malzeme ise O’na olan muhabbettir.

Kalbimizde Rasûlullah (s.a.v) Efendimiz’e karşı ne kadar muhabbetimiz varsa O’nu o kadar tanıyoruz demektir. Allâh’ın Habîbi (s.a.v): **“Kişi sevdiğiyle beraberdir.”** buyurmuşlardır. (Buhârî, Edeb, 96)

Yâni kalbî beraberliği temin eden yegâne müessir, muhabbettir. Muhabbet, gönülleri âdeta bir cereyan hattı gibi birbirine bağlar. Yine bu hâl, fizikteki birleşik kaplar misâlidir; birbiriyle muhabbet irtibatı sürdüğü müddetçe, keyfiyetler de birbirine benzemeye başlar. Zevkler, nefretler, duyuşlar ve görüşler ayrılaşmaya meyleder.

Birbirini gerçekten seven iki kişi, birbirine müşterek sevdiklerinden ikrâm ederek hediyeleşir. Hangi çiçeği seviyorsa onu götürür, neden

hoşlanıyorsa onu yapar. Zîrâ seven, sevdiğinin sevdiklerini de sever, sevmediklerini sevmez, onu hatırandan çıkarmaz, dilinden düşürmez.

Allah Rasûlü (s.a.v) Efendimiz'i tanımanın ve O'na muhabbetin en büyük delili, O'nun sünnetini güzelce tatbik edebilmektir. Kalplerde muhabbet-i Muhammedî olmadan sünnete ittibâ, sûretâ ve zoraki bir ittibâdır ki, gönül feyzinden, rûhâniyet ve mânevî bereketten mahrumdur.

Bir İslâm büyüğü, sünnete aşk ile bağlılığın ehemmiyetini şöyle ifâde eder:“İnsanın, Peygamber Efendimiz'in sünnetlerinden tek tek kopuşu, bir halatın iplerinin tek tek çözülüp kopması gibidir. Halat, bütün olarak sağlamdır. Ama tel tel sökülürse, o sağlamlıktan eser kalmaz. Sünnetlerin birer birer hayatımızdan çekilmesi, -Allah korusun- ebedî felâhımızı pamuk ipliğine bağlı hâle getirir.”

Bu yüzdendir ki Hazret-i Peygamber r Efendimiz'i en iyi tanıyan Hak dostu âlim ve âriflerin en büyük kerâmeti de sünnet-i seniyyeyi büyük bir gönül hassâsiyetiyle yaşamaları olmuştur.

Şüphesiz ki beşeriyet içinde sevmeye en lâıyk olan, Rabbimiz'in lutfettiği en güzel örnek şahsiyet ve insanlıkta tecellî eden en büyük mûcize, Rasûlullah r Efendimiz'dir. O'nun gönül âlemi, nâdide, ince, zarif çiçeklerden, mis kokulu güllerden yapılmış bir cennet bahçesi gibidir. İşte bu noktada kendimize bâzı sualleri sormaya mecbûruz: Biz o cennet bahçesinden esen rûhâniyet meltemlerinden ne kadar istifâde hâlindeyiz?

Âile hayatımız ne kadar O'nunkine benziyor?

Ticârî hayatımız ne kadar O'nun tasvîb ettiği minvalde?

İctimâî hayatımız ne kadar O'nun koyduğu ölçüler içinde?

O'nun kalbi ümmeti için rikkatle çarparken, yoksullar, çâresizler, kimsesizler, yetimler ve hidâyet bekleyenlere karşı biz ne kadar duyarlıyız?

O'nun güzel ahlâkına mukâbil, ümmeti olarak bizler İslâm'ın güler yüzünü, gönül dokusunu, rûhî yapısını, zarâfet, nezâket ve estetiğini ne kadar temsil hâlindeyiz?

Cenâb-ı Hak, bizleri Yüce Zât'ına samîmî bir kul, Nebiyy-i Muhterem'ine lâıyk bir ümmet eylesin! Kıyâmete kadar bütün beşeriyete en güzel örnek şahsiyet olarak armağan ettiği Rasûlullah r Efendimiz'i gönül gözüyle okuyabilmeyi, O'nun kalbî dokusundan hisse alarak sünneti üzere yaşayabilmeyi, kıyâmette de O'nunla Hamd Sancağı altında buluşup Kevser Havuzu'ndan kana kana içerek Şefaat-i Uzmâ'sına erebilmeyi nasîb eylesin! Âmîn!

Konu ile ilgili açıklamalarımızdan maksat -hâşâ- Allah'tan başkasına dua edilmesi için değildir. Her türlü yanlış ve konumuzun yanlış anlaşılmasından Allah'a sığınırız. Allah'tan

başkasına dua etmek haramdır ve elbette şirktir. Vesile ile Allah'tan istemeye “şirk” diyenleri de uyarıyoruz. Mü'minlerin; “*Ya Rabbî Senden, Peygamber Efendimizin hurmetine şu duamın kabulünü istiyorum*” diye dua edilmesine, bazı kimselerin; “*bunlar şirke girdi*” demeleri de, çok ciddi bir manevi tehlike olmakla birlikte cehaletlerinin tezahürüdür. Böyle kimselerin şerlerinden de Allah'a sığınıyoruz. Bu makaleyi bu kadar uzun yazmamızın maksadı, mezhepsizlik hastalığına bulaşmış kimselerin hidayetlerine vesile olabilmektir.

SORU 1: Himmet nedir? Enbiyaların ve evliyaların ruhlarından dua manasında olan himmet istemek, şirk midir?

CEVAP 1:Himmet: Kast irade ve kuvvetli istek demektir. Önce şunu peşin olarak belirtmeliyiz: Her türlü yardımın kaynağı ve başvurulacak mercii Allah'ı Teâla hazretleridir. Allah'tan başkasından doğrudan yardım dilemek söz konusu olamaz. **Himmet; Gönül lisanı ile bir işin yapılmasını Allah'ı Tealadan istemektir. Dilsiz, dudaksız, harfsiz ve kelimesiz olarak Allah'ı Tealaya yalvarmaktır. Himmet etmek ise, basiret gözü açık olan velilerin, kendilerinden dua isteyen birilerine, sır lisanı ile o işin yapılmasını Allah'ı Teladan istemelerine denilir. Bir kimse kendisi için himmet edebileceği gibi, bir başkası için de himmet edebilir.**

Tasavvufta Hz. Peygamber(s.a.v), tarikat pîri veya şeyh gibi maneviyat büyüklerinden İstimdad, doğrudan onların şahıslarından yapılan bir taleb olarak değerlendirilmemelidir. Böyle bir İstimdad, onların ind-i ilahîdeki derece ve değerlerinden yararlanmak için bir tevessüldür. Bu şahıslar hakkındaki manevi sevgi ve hüsn-i zannın bir ifadesidir. İnsan, beşer olmanın gereği sığınma duygusu taşır. İstimdad sığınma duygusunun bir tezahürüdür. Çocuk anne-babasına, talebe hocasına, mürid şeyhine sığınmak ve yakın olmak ister. Nasıl küçük bir çocuk anne-babasının yanında daha güvende olduğunu sanır ve onlardan uzakta iken: “Anne!.. Baba!..” diyerek ebeveyninden meded umarsa mürid de öyledir. O da kendisini mürşid ve manevî büyüklerin yanında daha bir güvende hisseder. Onlardan uzak olduğu zaman ise annesine seslenen yavru gibi onlara sığınır. Ancak mürid, sülûkünde ilerleyip fena fillah'a erdikçe bu sığınmanın doğrudan Allah'a olması gerektiğini; şeyhine yaptığı istimdadin da aslında Allah'dan onun adına bir meded talebi olduğunu anlayıp Allah'a iltica eder.

Bir sufi, Peygamberlerin veya Evliyaların ruhlarından dua anlamında olan, himmet isteveceği zaman, şu bilinçte olmalıdır: Himmet isteyen kimse;hem kendisinin, hem kendisine himmet(dua)

etmesini istediği kimsenin ve aralarındaki irtibatın ve o duanın kabul edilme işleminin yaratılışını Allah’u Tealadan bilmeli ve öyle itikat ederek himmet istemelidir..Eğer şeyhini veya himmet istediği kimseleri, her şey de, Allah’a muhtaç bilmeyip,“Benim şeyhim her zaman hazır ve nazırdır, dilediğine hidayet eder, Kainatı, o idare ediyor” gibi, abuk sabuk küfrü gerektiren sözler söyler veya öyle itikat ederse, farkında olmadan, şirke düşer.

Muhterem Dilaver Selvi Hocanın Kaynakları ile Tasavvuf isimli eserinde Cürcani’nin Tarifat’ını kaynak göstererek himmetten şöyle söz ederler: *“Tasavvuf erbabına göre himmet, kulun kendisini veya başkasını bir hayra ulaştırmak, bir şerden korumasını veya bir kemali ele geçirmek için bütün manevi gücünü kullanarak kalbiyle Cenab-ı Hakk’a yönelmesidir(dua etmesidir).”* Aslında kuluna destek veren ve problemini çözen Yüce Allah’tır. *“Himmet şeyhim “diyen kimse; “ey şeyhim şu isteğimi yarat” demek istemez. Bu ifadeyle;”Ey şeyhim! Şu ihtiyacımı gidermek için Rabbime benim için dua et“demek ister.”* (Kaynakları ile Tasavvuf)

Bir sufi, şeyhi hususunda ifrata kaçmadan; “Onlar Allahın dostlarıdır. Allah, onların hurmetine bizleri feyizlendiriyor, onların duaları vesilesi ile başımıza gelmesi muhtemel olan musibetleri kaldırıyor, islah ve irşad olmamıza onları sebep kılmaktadır.”diye itikat ediyorsa, bu asla şirk değildir. Zira Peygamber(aleyhissalatü vesselam) Efendimiz de; “Ben de, dua ederken salih kulları vesile ederek Allah’u Tealadan istiyorum.”diye buyurmaktadır. Nitekim Âdem (aleyhisselam), Rabbinden tevbesinin kabulünü Peygamber Efendimizin hürmetine isteyince, Allah’u Teâla onun tevbesini o vesile ile kabul etmiştir.

ALLAH’tan BAŞKASINDAN YARDIM İSTENEBİLİR Mİ?

SORU 2: Kur’an-ı Kerim’in Fatiha Suresi’nde geçen:”*ıyyâkenesteîn*” (De ki;)Yalnız senden yardım isteriz.)mealindeki ayeti;”Allah’tan başkasından yardım istemek şirktir” şeklinde yorumlayanlar vardır. Bu yapılan yorum doğru mudur?

CEVAP 2: Allah’u Teâla hayır ve şer, her şeyin yaratıcısıdır. O, bir şeyin olmasını dilemedikçe, hiç bir kimse dileyemez ve o iş oluşmaz. Nitekim bir ayeti kerimde Allah’u Teâla buyurur ki:”*Ve mâ teşâüne en yeşâallâhu rabbul âlemîn.*” (Âlemlerin Rabbi Allah dilemedikçe, siz dileyemezsiniz.”)

“*ıyyâkenesteîn*” ayetine o kimselerin verdikleri anlam (haşa) onların yorumu gibi olsaydı, onlar da müşrik durumunda olurlardı. Çünkü onlar da her gün birilerinden yardım istemektedirler.

Allah'tan başka birinden yardım istemeyen bir Allah'ın kulu, var mıdır? Peygamberler dahi diğer insanlardan yardım istemişlerdir.

Kul, yardım etme hususunda vesiledir. Hakikatte o yardımı yaratan Allah'u Tealadır. Yusuf peygamber de, zindandan çıkan bir kimseden yardım isterken, bu bilinç içindeydi:”(Yusuf) *Onlardan, kurtulacağını sandığı kimseye dedi ki; “Efendinin yanında beni zikret.” Ama şeytan onu efendisine hatırlatmayı unutturdu. (Yusuf böylece) Zindan da bir süre daha kaldı.” (Yusuf Suresi/42)*

”Vaktaki İsa onlardan küfrü sezince: “Bana Allah için kim yardım edecek” dedi.(Âl-i İmran-52)

Bu ayet, İsa Peygamberin kâfirlere karşı Havarilerden yardım istediğini açıkca bildirmektedir.

Bir gün Rasul-i Ekrem(s.a.v.) , Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin (radiyallahu anhum) bir yere gittiler. Rasul-i Ekrem:-”Bana yardım edin” buyurdular.

Onlar:-”Sana nasıl yardım edelim”dediler. Rasul-i Ekrem:-”Abdest alıp namaz kılarak, sonrada “Ya Rabbi atamız Muhammede rahmet eyle” diye dua ederek.”dedi. Bunun gibi, yardım istemek hususunda Peygamberimizin hayatında birçok misaller bulunmaktadır. Başkalarından yardım istemek şirk olsaydı, Allah'ın Rasulü ehl-i beytinden yardım ister miydi? Hâşâ.Ehl-i Sünnetin haricinde olan Mu'tezile Mezhebi ve Vehhabi Mezhepleri anlayışında; Allah'ın bir emri inkar edilmeyip sadece yapılmadığı halde,şirk sayılmaktadır.Bu bir şaşkınlık ve sapıklık anlayışı olduğundan, bizim memlektimiz de ki bu şaşkınların uyduları da, bunlardan daha da şaşkındır.

Allah'ın peygamberleri vesîle ve vasıta kılması, insanlara ilahî mesajını canlı olarak göstermek içindir. İlahî hükümlerin uygulanabilirliğini fiilen göstermek ve insanlara “nûmune-i imtisâl” olmalarını sağlamak içindir. Peygamberler tebliğ ve irşad ile hidayetlerine vesîle oldukları ümmetlerinin örnek şahsiyetleri ve ahirette de şefaatçileridir. İnsan soyut konuları algılamakta zorlandığında bunları somut hale getirmiş peygamberler işi kolaylaştırmaktadır. Peygamber varisi ariflerin durumu da aynıdır.

“Allah' a, Rasûlü'ne ve sizden olan ülü'l-emre itaat edin!”(en-Nisa, 59)ayet-i celîlesinde geçen “ülü'l-emr” birinci derecede müslümanların yöneticileridir. Bu yöneticiler kavramının içine siyasî ve idarî otoriteyi temsil edenler girdiği gibi, manevî otoriteyi temsil edenler de girer. Çünkü onlar da insanlara manevî ve ruhî hayatlarını düzenleyecek tavsiyelerde bulunmakta ve rehberlikte bulunmaktadırlar. Hatta bir mürid,

intisab ederken şeyhine itaat edeceğine ve onun tavsiyelerini tutacağına dair söz vermektedir.

Hastalık sırasında doktor şifaya vesile kılınıp şirk olduğu söylenmezken bir mürşid-i kâmilin batını hastalıklara vesile kılınması neden şirk olarak yorumlanıyor? Cemaat ile namaz kılarken imam, cemaat ile Allah arasında vesile midir?

Hastalık sırasında doktor şifaya vesile kılınmaktadır. Aslında şifayı verecek olan Allah'tır. Ama Allah'ı Teâla herşeyi bir sebebe bağlı olarak halk ettiği için şifayı da tedaviye bağlı kılmıştır. Tedavi, mualece; yani sadece ilaçlanmak demek değildir. Dua ve telkin de bunun kapsamına girer. Maddi hastalıkların olduğu gibi manevî hastalıkların da tedavisini verecek; hastayı hidayetle manevî şifaya kavuşturacak olan Allah'dır. Mürşid veya tabib-i manevînin doğrudan yapabileceği hiçbir şey yoktur. O sadece aracıdır. Onun himmeti, şifa arayan müstershidin gayretleri, Cenab-ı Hakk'ın inayetine mazhar olduğu zaman hidayet ve şifaya dönüşür. Maddî hastalıklar ile manevî hastalıkların tedavî ve şifa bakımından birbirine benzeyen yanları çoktur. Her ikisinin de doktoru ve ilacı vardır. Her ikisinde de "Şâfi" Allah'tır. Önemli olan kalblerdeki niyyetlerdir. Hasta tedaviyi doktordan görmez, Allah'dan görürse o takdirde şirk kokusu ve korkusu maddî hastalıkta da, manevî hastalıkta da sözkonusu olmaz. Cemaat ile namaz kılarken imamın konumu vesile olarak değerlendirmeye uygun görünmüyor. İmam cemaatla birlikte ve onların önünde arz-ı ubûdiyyet etmektedir. Onlardan bir adım önde bulunmasının ötesinde bir konumu yoktur. Namaz kıldıran imamın cemaata vesile oluşu şeklinde bir değerlendirmeye herhangi bir yerde rastlamış değilim.

SORU 3: Bir mezhepsiz ilahiyatçı hoca, ruhlardan yardım istemek konusunda şöyle diyor:

Zaman zaman bu tip kişiler basında yayında Tv. Ekranlarında boy göstererek sapla samanı birbirine karıştırarak küfür ve şirk gözüyle bakıyor, kafaları gönülleri karıştırıyor. Bu tip insanlara itibar edilmemeli.

"Herkes bilir ki, ruhanîlerden beklenen yardım farklıdır. Onlardan insanların güç yetiremediği konularda ve olağan dışı yollarla yardım istenir. Bu, ya bir korkudan kurtulmak veya bir isteğe kavuşmak için olur. Mesela İstanbul'da Tuzla'da bindikleri otomobille sele kapılıp sürüklenenlerden biri, "Ya Seyyidenâ Hamza!" diye Hz. Hamza'yı yardıma çağırdığını yazıyor. Eğer bu zat orada bulunan kişileri çağırırsaydı yadırganmazdı. Ya da Allah Teâlâ'dan yardım isteseydi güzel bir şey yapmış olurdu. Ama o, İstanbul'dan binlerce kilometre uzaktaki kabrinde yatan, olup bitenden haberi olmayan Hz. Hamza'yı çağırıyor. Demek ki o, Hz. Hamza'nın çağırışı işittiğine, oraya gelip kendisini kurtaracak güç ve

kuvvete sahip olduğuna inanıyor. Yoksa dar zamanda Hz. Hamza'yı hatırlar mıydı? Öyleyse, bu zat, Hz. Hamza'da bazı insanüstü sıfatlar olduğunu hayal ediyor. Bunlar hayat, ilim, semî, irade ve kudret basar gibi sıfatlardır.. Hayat dirilik demektir. Bu zat Hz. Hamza'yı diri saymasaydı yardıma çağırmazdı.”**diyor. Buna cevabınız nedir?**

CEVAP 3: Hz. Hamza(r.a) şehittir. Bu hoca:“Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyiniz” ayetinin manasından haberi yok galiba. Yaşayan insanların aciz kaldığı yerde, Allah’u Tealadan veya Allah’u Tealanın dostları vesile edilerek Allah’tan yardım istemeyi hangi senetle şîrk saymaktadır? Allah’u Teâla, En-Naziat suresi 5. ayetinde buyuruyor ki, mealen:

- **“Zor işleri yapıp çevirenlere yemin ederim ki”** Bu ayeti kerimenin tefsirinde Tefsir âlimlerinin birçoğu; (Beydavi, Ruh-ul Beyan, Tefsiri Hüseyinî) enbiya, melekler ve evliyaların ruhlarının (Hızır ve İlyas aleyhesselam)Allah’u Tealanın verdiği güç ile birçok İlâhi yardımların yaratılmasına vesile olabileceklerini bildirmekteler.

Malum hocanın dediği şu manada olursa doğru olur: O şekilde Hz.Hamza’dan yardım isteyen kimse, çağrıda bulunduğu velinin ruhaniyetinde, yukarıda bahsedilen; hayat, ilim, semî, irade ve kudret basar gibi İlâhi sıfatların ezeli ve ebedi olarak bulunduğu inanarak yardım istiyorsa, müşrik olur. Zira bu sıfatlar kullarda da vardır amma, Allah’u Tealanın vermesi ile, ezeli ve ebedi değildir. Allah Kur’an’da**“Biz onları işiten ve gören kimseler kıldık“** buyurmaktadır.

Bu hocanın söylediği gibi dua eden kimselerin birçoğunun, onların sui zan ettiği gibi olmadığını bizzat o kimselerle görüştüğümüz için bilmekteyiz. Onlara böyle istimdatta bulunduklarında itikatlarının ne olduğunu sordüğümüzda, onlar:“ Biz evliyanın ruhlarını vesile biliyor, bize yapılan ve yapılacak olan her türlü yardımın Allah’tan olduğunu biliyoruz” diyorlar.

SORU 4: Vesile caiz midir?

CEVAP 4: Allah’u Teâla Maide suresi 35’te: “Yâ eyyühellezîne âmenutte kullâhe vebteğû ileyhilvesilete ve câhidû fî sebîlihî leallekum tuflihûn.” mealen; **“Ey iman edenler Allah’tan sakının, O’na(rızasına ermek için)vesile arayınız. Ve O’nun yolunda mücadele veriniz. Umulurki kurtuluşa erersiniz.”** diye buyurmaktadır. Her kula yardım ancak Allah’tandır. Ölü veya diri her kul, yardım hususunda sadece vesiledir. Allah, İlâhi âdeti gereği yardımlarını, vesilelerle yaratmaktadır.

Ölülerin aciz olduğuna inanıpta, yaşayanların kuvvetinin Allah tarafından verilmediğine itikat eden kimseler de şirke girer.

Boğulmakta olan birinin kurtulmasına, birileri sebep oluyorsa, aslında orada kurtarıcı Allah'ı Tealadır, kul ise sebeptir. Zira ölülerin ruhuna da işittirip güç veren, yaşayanlara da güç verip işittiren Allah'tır. Allah'ın ölülerin ruhlarına iştırmekten ve yardım hususunda ölülerin ruhlarını yaşayanlara vesile kılmaktan yana aciz olduğunu sanmakta küfürdür. Zira ölü veya diri herkese kuvvet ve hareket, ancak Allah'tandır. *Lâ hayle ve lâ kuvvete illâ billâh*. Allah dilerse, kuru ağaca konuşma, görme ve işitme gücü verir. Ve Allah dilerse, ölüleri dirilerin yardımına vesile kılar. Bunlara inanmayan kimse, Allah'ı Tealanın: *"Ve Huve alâ külli şeyin Kadîr"* mealinde olan *"Ve O Allah'ın gücü her şeye yeter."* ayetine inanmamış olur ki, bu da açık bir küfürdür.

Allah'tan başkasından yardım istemek konusunda bir mü'min şu bilinçte olursa, birinden yardım istemek asla şirk olmaz:

Her kim, herhangi bir kuldan, her ne şekilde yardım isterse istesin, yardıma vesile olacak kimsenin, o yardım hususunda sadece bir vesile olduğunu bilmelidir.

İslam'ı kitap ve sünnet çizgisinde yaşamamıza yardımcı olacak bir mürşidi vesile ve rehber kılmak elbette caizdir. Çünkü mürşid, insana Allah'a giden yolda canlı bir örnektir. O'nun denetim ve gözetiminde seyr u sülûk insanın ayağının sürçmesini önler.

Vesile ve tevessülün cevazını gösteren deliller vardır. Nitekim Kur'an'da iki yerde "vesile" kelimesi geçmektedir. Biri: *"Ey iman edenler, Allah'tan korkun, O'na yakınlaşmak için vesile arayın!"* (el-Maide,35) Diğeri ise *İsra Sûresi'ndedir: "O yalvardıkları da onların Allah'a en yakın olanları da Rablarına yaklaşmak için "vesile" ararlar."* (el-İsra, 57)

Ayet-i kerîmelerin ilkinde önce iman, ardından O'na yakınlığa vesile ve onun ardından mücahede emredilmektedir. İkincisinde inanmayanların tanrı edinip yalvardıklarının da Allah'a yakınlık için "vesile" aradığına işaret olunmaktadır. Bu iki ayetle "vesile"nin meşruiyeti ortaya çıkmaktadır. *Ancak vesilenin nasıl, ne şekilde ve kimlerden olacağı meselesi hep tartışılmıştır.* Amellerin yakınlığa vesile olduğu, hatta amelle tevessüle Hak Teâla'dan, talepte bulunabileceği, kaynaklarda "mağara" hadisi olarak zikredilen rivayette anlatılmaktadır:

İslam'dan önce yolculuğa çıkan ve gecelemek üzere bir mağaraya giren, orada bulundukları sırada sel suları ile gelen bir

kaya tarafından kapısı kapanarak mahsur kalan üç arkadaşın durumu, buna örnektir. Bu üç arkadaştan her biri yaptıkları bir ameli arz ederek Cenab-ı Hakk'tan mağaranın kapısının açılmasını talep etmişler ve herbirinin duasıyla kapı biraz açılmış ve nihayet sonuncuda kapı tamamıyla açılıp kurtulmuşlardır.(Buhârî, icar, 12, Müslim, Deavât, 101 ,)

Sünnette Hz. Peygamber'in hadislerinde şahıslara tevessülün cevazını gösteren örnekler vardır.(Buhari, İstiska, 15; Tirmizî, Deavat, 49; İbn Mace, İkame, 5; İbn Hanbel, IV, 138)Yine Allah Rasûlü, fakir muhacirler hürmetine müslümanlara zafer ve yardım ihsan etmesini Allah'tan dilerdi.(Taberânî, el-Mu'cemu'l-kebir, I, 292)

Teveşül, bir şeyi veya bir şahsı Allah için aracı ve vasıta kılmak, şefaati ve vesile edinmektir. İbnü'l-Esir, Ezan duasında geçen "el-Vesile" kavramı'nı izah ederken "Allah'a yakınlığa vesile, cennette bir menzil veya kıyamette şefaati gibi anlamlarla" değerlendirmiştir.(en-Nihâye, fi faribi'l-hadis ve'l-eser, Beyrut, V, 185 ,

İşte bu olay, amelle teveşülün cevazına dair sünnetten bir örnektir. Şu üç olay da yine sünnetten şahıslarla teveşülün cevazına delilidir.

1) Hz. Ömer (r.a.) Peygamberimizin(s.a.v) amcası Hz. Abbas(r.a) ile teveşül ederek: "Ya Rabbi, kuraklık içinde kalınca Peygamberimiz ile sana teveşül ederdik. Bize yağmur verirdin, şimdi de O'nun amcası ile teveşül ediyoruz. Bizi suya kavuştur." derdi ve yağmur yağardı.(Buhârî, istiska, 15)

2) Gözleri kapanan biri, Peygamberimiz(s.a.v)'e gelerek: "Ya Rasûlullah, gözlerim kapandı: Benim için Allah'a dua buyur." dedi. Peygamberimiz(s.a.v)'de şöyle buyurdu: "Abdest al, iki rekât namaz kıl, sonra da şöyle de: "Allah'ım Peygamberin Muhammed ile sana teveşül ediyorum. Ey Muhammed, gözümün açılması için senin şefaati olmanı istiyorum. Allah'ım onun, hakkımdaki şefatını kabul buyur." Bunun ardından Hz. Peygamber (s.a.v) şunları ilave etti: "Bir ihtiyacın olduğunda hep aynısını yap." Bu olaydan sonra adamın gözleri açılmıştır.(Tirmizi, Deavât, 49, İbn-i Mace, İkame, 5, İbn Hanbel IV 138 .)

3) "Allah Resûlü(s.a.v), fakir muhacirler hürmetine müslümanlara zafer ve yardım ihsan etmesini Allah'dan dilerdi."(Taberani, el-Mu'cemu'l-kebir, I 292 .)

Bu Hadis-i Şerifler, Allah'ın sevdiği kullarını vesile edinmenin; yani onlara teveşül ile Allah'tan birşeyler istemenin, caiz olduğunu göstermektedir.

Bu duruma göre tevessül, ya ibadet ve amellerle olur, ya da Hz. Peygamberi, velî ve salih kişileri vesile kılarak olur. Amellerin Hakk'a yakınlığının vesile, Allah'ın rızasına ermeye vasıta olduğunda şüphe yoktur. Hz. Peygamber (s.a.v)'i vesile almanın cevazı, kendi ifadeleriyle sabit olan şefaet yetkisi de ikinci hadis-i şeriften ortaya çıkmaktadır. Salih kişilerin vesile ittihazı ise, ilk hadis-i şerife dayanılarak genellikle kabul edilen görüştür. Nitekim vesile ayetinin tefsirinde Bursalı, İ. Hakkı bu görüşlere işaret eder. (*Rûhu'l-Beyan*, II, 388 ,)

İhtilaflı olan ise, ölmüş kimseleri vesile edinerek yapılan tevessüldür. Sofiler, enbiya, evliya ve salih ulemanın, ahirete itikal etmiş olsalar da ruhaniyetlerine tevessül edilebileceğini kabul etmektedir. Tevessülde öncelikle hedef, Allah'a yaklaşmak, rızasına ulaşmaktır. Bir dileğin kabulü veya bir musibetin telef ve defedilmesi için, enbiya ve evliya ile salihlerin ruhaniyetlerine tevessül suretiyle Hakk Teâlâ'dan talepte bulunmak da tevessül kapsamına girer. Sûfiler istimdad ve istiane için Şeyhu'l-islam Kemalpaşazade'nin de Şerh Hadîs-i Erbaîn'inde naklettiği **“İşlerinizde şaşkınlığa düşünce ehl-i kubûrdan yardım (istiane) isteyiniz.”**(*Kesfu'l-hafa*, I, 85, hadis: 213)hadisini delil sayarlar. Ehl-i kubur, ölüler veya ölümü düşünerek kendilerini ölüm sonrasına hazırlayanlardır. İnsan dünya işine dalmaktan şaşkına dönünce, kabir ehlinin halini, ölümü ve ölüm ötesini düşünerek kendini toparlamak ve onların halinden kendi haline bir ibret yardımı alıp gönlünü Allah'a rabt etmek durumundadır. Ölüm rabıtası veya tefekkür-i mevt, insanı dünya lezzetlerine dalmaktan belli ölçüde korur. Çünkü hadis-i şerifte: **“Dünya lezzetlerini unutturan ölümü çokça düşünün.”**(*Tirmizî, Kıyame*, 26; *Nesei, Zühd*, 31; *İbn Hanbel*, II, 293)buyurulmuştur. Şu halde istiane ve istimdad, kulluğa ruhî bir hazırlıktır. Allah'dan başkasından meded umma değildir. Fatiha'daki: **“Ancak sana kulluk eder, ancak Senden yardım dileriz.”**lafzı cemaatle namaz kılarken de yalnız olarak kılarken de çoğul sigası ile okunur. Aslında o lafızda bile “biz içinizde bulunan iyilerle Senden yardım dileriz” anlamı vardır.

Tevessül veya vesile anlayışında ibadet ve taatın çokluğu cennete girme sebebi değildir. Cennet ve kurbet, Allah'ın lütuf ve ikramıyla olur. O'nun lütfü olmadan ne Cennet ne de kurbet gerçekleşir. Bu yüzden ibadet ve amellerle taatlar vesile edilerek Hakk'tan niyazda bulunmak, O'na iltica etmek, kulu Allah'a yaklaştırdığı gibi, cennetin kapılarını da açar. Tasavvufî telakkide "benim amellerim beni kurtarır ve bana yeter " düşüncesi yanlıştır. Çünkü ibadetler

Cennetin karşılık ve bahası değil, Hak murad etmişse, ancak bahanesidir.

SORU 5: Şirke girmek ile, Allah'ın;“(de ki)Yalnız Senden yardım isteriz”emrini terk etmenin ne alakası vardır? Zira bir emri yapmamak günah değil midir?

CEVAP 5:Allah'ı Teâlâ'nın bir emrini yapmamak şirk değil günahıdır. Dolayısı ile bu yardım konusunda ki Cenab-ı Hakk'ın emrini terk etmekte şirk değil günah olur. Bu vehhabi mezhebsizlerine göre bir emri terk etmekte şirk sayıldığı için;“(de ki)yalnız Senden yardım isteriz”mealindeki ayete de, kendi kafalarına göre mana vererek sırat-ı müstekîmden çıkmışlardır.

SORU 6: Birinden yardım istemek ne zaman şirk olur?

CEVAP: Yardım talep eden kimse, yardıma vesile olacak kimseyi vesile bilmez de, o kimse de bazı İlâhi vasıflar olduğu inancına saplanırsa, orada hazırda olan yaşayan birinden veya orada hazırda olmayan birinin ruhaniyetinden bu itikatla yardım isterse, o kimse şirke girmiş olur.

SORU 7: Mademki her şeyi Allah yarattığına göre, neden Allah'tan istenmiyor da, kullar aracılığı ile isteniliyor?

CEVAP 7: Allah'ı Tealanın İlâhi âdeti gereği, Cenab-ı Hakk Teâla kullara rızıklarını vesilelerle vermektedir. O dileyseydi doymamız için ekmeğe gerek kalmazdı. Susadığımız da, suya gerek kalmazdı. Zira ekmeği de, suyu da, susuzluğu da, açlığı da yaratan ve onları gideren de O'dur. Cenab-ı Hakk'ın duaların kabulünde Enbiya ve Evliyayı vesile kılması ise, Onlara vermiş olduğu değeri, biz aciz kullarına bildirmek içindir. Tıpkı Âdem Peygambere, Muhammed aleyhisselamın Allah katındaki değerini, bildirmesi gibi.

SORU 8: Bir şey nasıl şirk olur?

CEVAP 8: Şirk; ortak, denk ve eş kabul etmek anlamlarına gelen bir kelimedir. Allah'ı Teâla Kur'an-ı Kerim'de, şirkin çok büyük bir zulum olduğunu ve şirki(tevbesiz) asla affetmeyeceğini bildiriyor. Allah'a şirk koşmak demek; O'nun, yüce zatı ve varlığının ve sıfatlarının eşi ve denklerinin olduğuna inanmak demektir. Şirk; mahlûkların, Allah'ı Teâla ile birlikte başka ilahlar tarafından yaratılmış olduğuna inanmaktır. Kâinattaki olayların yaratılışında Allah'a ortaklar tayin etmek, her türlü zarar ve faydanın yaratılışında Allah'a ortaklar, yardımcıları tanımak demektir.

SORU 9: Gıyaba hitaben bir işin yapılmasını istemek dinen doğru mudur?

CEVAP 9: Bu, Allah'ı Tealanın peygamberler ve evliyayı sebep kılarak yarattığı olağan üstü hallerdendir. Bir gün, Hz.Ali(r.a) Medine'den

üç aylık uzak bir mesafede düşmanlarla savaş ederken, bir kâfir arkadan yaklaşp, Hz.Ali(r.a)ye kılıcını arkadan vurmak istediği esnada, Peygamber(s.a.v.) Efendimiz:

”Ya Ali! Arkana bak! ” diyerek Hz.Ali’yi uyardı. Eshabdan bazıları bu uyarının tarihini yazdılar ve üç ay sonra Medine’ye dönen Hz. Ali’ye bunu sordular. Hz.Ali:-” Evet bundan üç ay önce böyle bir olay vukuu buldu. Ben o gün, Rasulullah’ın: ” Ya Ali! Arkana bak!”dediğini duydum ve geriye baktığımda, bir kâfir arkamdan bana kılıcını vurmak üzere olduğunu fark ettim ve onu bertaraf ettim.”dedi.

Bunun benzeri bir durum da, Hz.Ömer’in(r.a.) halifeliği zamanın da oldu. Hz. Ömer’in İranlılarla savaşan Kumandan Sariye’ye, çok uzak mesafelerden:”Ya Sariyel-cebel”(Ey Sâriye Dağa çekil”diye hitab etmeleri meşhur haberlerdendir. Bu ve bunun benzeri olaylar, Allah’ın kudreti ile yaratılmaktadır. Yeter ki, bu işlerin Allah’u Teâla tarafından yaratıldığına itikat edilsin ve O’ndan başka güç ve gerçek tasarruf sahibi olmadığına inanılsın.

Soru 1: EVLİYALIK NEDİR?

Cevap: Ehli Sünnet İncancına sahip ilmi ile amil her mümin Allah’ın velisidir yani dostudur. Bu hususta daha titiz bir kulluk yapan müstesna kullara halk arasında veli, çoğuluna evliya denir.

SORU 10: Kur’an’da Velilik Var mıdır?

Cevap:Allah Teâlâ böyle kimseler hakkında: *“Haberiniz olsun ki Allah’ın velî kulları için hiçbir korku yoktur. Onlar mahzun da olacak değillerdir.”* buyurmuştur. (Yunus, 62)

SORU 11: Kur’an’da Evliyanın Kerametine Dair Âyetler Var mıdır?

CEVAP: Bu hususta gerek Esahab-ı Kehf ile ilgili ve gerekse Hz. Meryem’le ilgili kerametler mevcut ayetlerde belirtilmiştir. **Ashâb-ı Kehf kıssasında zikredilen husus:** Allah’u Teâla buyuruyorki, mealen: - *“Onlara baksaydın görürdün ki, güneş doğduğu zaman mağaralarının sağ tarafına yönelir, battığı vakit de onların sol yanını kesip giderdi. Kendileri ise oranın geniş bir yerinde idiler. Bu, Allah’ın AYETLERİNDENDİR. Allah kime hidâyet ederse işte o, doğru yola erdirilmiş, küni de şaşırtırsa artık onun için hiçbir zaman irşad edici bir yâr bulamazsın. Sen onları uyanık kimseler sanırsın. Hâlbuki onlar uyuyanlardandır. Biz onları gâh sağ yanma, gâh sol yanına çeviriyorduk. Köpekleri de mağaranın giriş yerinde iki kolunu uzatıp yatmakta idi. Üzerlerine tırmanıp da hallerini bir görseydin, mutlaka onlardan yüz çevirir, kaçardın ve her halde için,*

onlardan korku ile dolardı. Onlar mağaralarda üçyüz sene eğleştiler. Buna dokuz yıl daha kattılar.”(Kehf, 17, 18, 25)

Hız. Meryem’in kıssasında kuru hurma ağacının meyve vermesi ile ilgili âyet:- “...Hurma ağacını kendine doğru silk, üstüne derilmiş taze hurma dökülecektir.” (Meryem, 25)

Zekeriyya’nın (a.s.), Hız. Meryem’in yanına girdiğinde, O’nun yanında rızıklar bulunduğunu; kendisinden başka kimsenin girmedığı bu yerde bulunan erzakın nereden geldiğini Hız.Meryem’den sorduğunda : “Allah’ın indinden” cevabıyla ilgili âyet:“Zekeriyya ne zaman kızın bulunduğu mihraba girdiyse, O’nun yanında bir yiyecek buldu: “Meryem! Bu sana nereden geliyor?” dedi. O da : “bu Allah tarafından, şüphe yoktur ki Allah kimi dilerse ona sayısız rızık verir” derdi.” (Âli İmran, 37)

Hız. Süleyman’ın veziri Asaf b. Berhiya’nın bir anda Belkıs’ın tahtını Yemen’den Filistin’e getirmesini anlatan kıssa :-“Nezinde kitaptan bir ilim bulunan zat: “Ben dedi, onu sana gözün kendine dönmeden (gözünü yumup açmadan) evvel getiririm.” (Neml, 40)

Kerametle ilgili Hadisi şerifler:

1-Hız. Ebu Bekir’in(r.a.) İslamiyetin bidayetinde Peygamber Efendimizin Peygamberliğini müjdeleyen bir rüya görmesi ve bu rüyayı bir rahibe yorumlatıp rüyanın olduğu gibi çıkması ve pek çok misafirine yemek verdikten sonra, artanların eskisinden fazla olduğu haberi.

2-Hız. Ömer’in (r.a.) Medine’de, minber üzerinde hutbe okurken, İslâm orduları komutanı Sariye’yi, düşman kuvvetlerinin kuşattığını görerek, “Ya Sariyel cebel” diye dağa çekilmesi için seslenişi ve Sariye’nin bu sesi çok uzaklardan işiterek yerine getirmesi hadisesi.

3-Hız. Osman’ın(r.a.) kendisini ziyarete gelenler içinde, birinin gözünde zina eseri bulunduğunu haber vermesi ve Hız.Osaman’ın şehid edilmeden bir gün önce Rasulullahı rüyasında görüp orucunu şehid olduktan sonra cennette açacağını eşine anlatması ve aertesi gün anlatıldığı gibi rüyanın vukuu bulması.

4-Hız. Halid bin Velid’in (r.a.) zehir içtiği halde, hiç tesir etmemesi

Hâkim’in bildirdiği sahih hadiste Allah’ın Rasulü (salat ve selam O’na olsun) buyurdlarki (mealeni): “Âdem aleyhisselam Cennetten çıkarılınca, çok dua etti. Tevbesi kabul olmadı. Nihayet (Ya Rabbi! Oğlum Muhammed hürmeti için, bu babaya merhamet et) deyince, duası kabul oldu ve (Ya Âdem! Muhammed aleyhisselamın ismi ile her ne isteseydin kabul ederdim, Muhammed olmasaydı, seni yaratmazdım) buyuruldu.” Bu hadis-i kudsi, (Mevahib) ve (Envar)ın başında da

yazılıdır. Böyle olduğunu, Alusi'nin (Galiyye) kitabı da, 109. sayfasında uzun bildirmektedir. Bu dualarda bulunan (hak) kelimesi, hürmet, kıymet demektir. Sevdiklerine verdiği kıymetli dereceler hatırı için istemektir. Çünkü hiçbir mahlûkun, hiçbir bakımdan, Allah'ı Teâlâda hakkı yoktur.

SORU 12:”Bir kimse evliyanın ruhları burada hazır ve nazırdır derse, küfre girer.”deniliyor. Hâlbuki tasavvufçuların arasında “şeyhimizin ruhu hazırdır, nazırdır” sözü meşhurdur. Bunu nasıl izah edersiniz?

CEVAP 12: Bu ifadeye Evliyanın büyüklerinden Seyyid Abdul Hâkim Arvasi hazretlerinin şu sözleri ile cevap verelim:–“ Allah'ı Teâla hazırdır ve nazırdır demek; O'nun ezeli ve ebedi olarak hazır ve nazır olduğudur. Böyle olduğunu ifade etmek için, Allah her yerde ve her zaman hazırdır derler. Hâlbuki Allah zamanlı ve mekânlı değildir. Öyle ise bu söz, mecazdır. Yani Allah zamansız ve mekânsız ezeli ve ebedi hazır(bulunur) ve nazırdır(görendir) demektir. Aksi durumda Allah'ı Tealayı zamanlı ve mekânlı bilmek olur.

Allah'ı Teâla hayy, alîm, kadîr ve mütekellimdir. Zaman ve mekânlar yokken de öyle idi. Bu sıfatları ezeli ve ebedi olduğu gibi, hazır ve nazır olmasında ezeli ve ebedi olarak, zamansız ve mekânsızdır. Cenab-ı Hak'kın sıfatlarının hepsi de böyledir. Hiçbir şey O'nun gibi değildir. O'nun varlığının ve sıfatlarının önleri ve sonları yokluk değildir. Allah hazırdır, bu hazır olmasından önce de, gaib değildi ve bundan sonra da, gaib olmayacaktır. O hep vardır. Hiçbir kimsenin sıfatları O'nun sıfatlarına benzemez.”

SORU 13: Bazı kimseler “Himmet ya Abdul Kadir Geylani” veya:”Himmet ya Şahî Nakşibendi” veya:”Himmet ya gavsım” diye istimdatta bulunup, dua istiyorlar. Buna bazı kimseler küfür ve şirk diyorlar. Bu doğru mudur?

CEVAP13:Bu soruya, Ömer Ziyaüddin Gümüşhanevi Hazretlerinin Tarikatlar ve Fetvalar isimli eserinden cevap verelim: Hicri 1105 senesinde Mısırlı âlimlere şöyle bir soru soruluyor:

FETVA:“Ya Seyyid Ahmed bedevi himmet(dua et), Ya Abdul Kadir Geylani himmet(dua et)” ve benzeri diğer evliyalardan birine hitab eden kimse, Allah'a şirk koştukları iddia edildiği için küfürlerine fetva verilir. Ne var ki böyle bir istimdat talebinde bulunan müridler, evliyadan biri ile tevessülü(vesileyi) kasdetmektedir. Buna göre mevcut itirazlar geçerli midir? Evliya ve enbiya ismi ile tevessül ve yardım talebi olanlar yaşarken veya ölümlerinden sonra var mıdır? Yok mudur? Bu soruya Osmanlı'nın

büyük âlimlerinden İmam Allame Ebul-İzz Ahmed eş-Şafii şöyle cevap veriyor”Bu tür iddialar yersiz ve mesnetsiz olduğu için bilakis sufilerin şirk girdiğini iddia eden böyle kimselere, ta’zir(azarlama) cezası ile cezalandırılması ve imanlarının yenilenmesi istenir. Sufilerin “Ya Geylani, Ya Gavs vs.”gibi yüksek sesle (dua istemek mahiyetinde)istimdatta bulunmaları şirk sayılmaz. Onların bu sözlerinden maksatları Allah’a eş koşmak değildir. Aksine Hakkın huzuruna yüz akıyla çıkmak için, O’nun velilerinden kılavuzluk etmelerini istemek, tevessül (vesile)ve dua talebinde bulunmaktır.”

Yukarıda açıklanan Osmanlı Ulemasının fetvasında, isdimdat isteyen sufilere “kâfir” veya “müşrik” oldu diyenlere ceza verilmesi gerektiği belirtilmiş olup, bu kimselere iftira edenlerin imanlarını yenilemesi gerektiği yazılıdır. Bir sufî, şu ifadelerin kapsamında itikat ederek;- *“Ey Allah’ım, Sen hadis-i kudsi de; “Ben kulumun zannı üzereyim” diye buyurdun. Bu sebeple, duasını taleb edeceğim zata, dua talebimi ulaştıracağını umarak şeyhimin himmetini(duasını) istiyorum. “ diye itikat ederek “Himmet ya Gavs” veya “Himmet ya Şeyhim” diyerek dua talebinde bulunması asla şirk değildir. Zira bu durumda işlerin olmasında, Allah’ın kudreti ve inayetinin var olduğu inancı var olup, himmeti istenen zatın sadece bir vesile olduğu itikat edilir.*

Evlüyaya yapılan istimdatta, onların hazır ve nazır olması, evliya hatırlandığı zaman Allah’u Teâla kulunun zannını gerçekleştirir. O veli kulun, bu durumdan haberinin olması ise, Allah’ın dileyip, yaratması ile olur. O veliyullahtan dua isteyen, sıkıntılı kulun halini, Allah’u Teâla o veli kula bildirir. O veli kul da, Allah’a dua eder. Allah’u Teâla da, onların dualarını kabul ettiğinde, duacının duası netice vermiş olur. Görülüyor ki burada, kullara hiç bir ilahi vasıf verilmemektedir. Böyle yapan birine “müşrik oldu” diyen kimsenin kendisi, Osmanlı ulemalarının fetvasına göre küfre girmiş olur.

SORU: 14-“Ölü veya diri velilerden himmet istemek caizdir diyenlere ne demek gerekir?” sorusu, kaderi inkâr eden bir ilahiyatçıya sorulduğunda, adam bu soruya Ahkaf Suresi 5. ayetle cevap vererek konu ile ilgili âlimleri müşrik olmakla itham etmektedir. Bu kimsenin bu fikri doğru mudur?

CEVAP: İlgili sure müşrikler hakkında indirilmiştir. Bu söz konusu olan hoca ayetlere kendi aklına göre anlam vermektedir. Mümin ve muvahhid âlimleri “müşrik” olmakla itham ettiği için kendisi küfre girmiş bulunmaktadır. İlgili ayet, mealen:-*“Allah’ı bırakıp da kıyamet gününe kadar kendisine hiç bir cevap veremeyecek olan putlara dua eden*

kimseden daha sapık kim olabilir? Oysa taptıkları şeylerin, onların yalvarışlarından haberleri bile yoktur.” (Ahkaf-5)

Yukarıdaki ayette sözü edilen; ***“Putlara dua etmekle”*** vesile ile Allah’tan yardım istemeyi birbirine karıştıran bu akli karışık adam, görüldüğü üzere ayetlere yanlış anlam vermektedir. Peygamberleri, velileri ve şehitleri ölü sayan şeytanın yolunda giden bu sözde ilahiyatçı, Kur’an’ı okumakta fakat basireti kapalı olduğu için anlayamamaktadır. Oysaki şehitlerin ölmediği Bakara Suresinde ve Peygamber Efendimizin ölmediği Ahzap Suresi 49’da zikredilmektedir. Bakara Suresi ayet 154 mealen: ***“Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin. Hayır, onlar diridirler. Fakat siz sezeceksiniz.”***Peygamberler -haşa-ölü olsaydı, Cenab-ı Hak Peygamber Efendimize (s.a.v.) salavat okumamızı emreder miydi? Salavatla ilgili ayeti kerime, mealen: ***“Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber’e salât ediyorlar. Ey iman edenler! Siz de ona salât edin, selâm edin.”***(Ahzap-56)

Allah’ın Rasulü buyurdular ki: ***“Cuma günleri bana çok salevat okuyunuz! Bunlar, bana bildirilir”*** buyruldu. ***“Öldükten sonra da bildirilir mi?”*** denildik de, ***“Toprak, peygamberlerin vücudunu çürütmez. Bir mü’min bana salevat okuyunca, bir melek bana haber vererek, ümmetinden falan oğlu filan, sana selam söyledi ve dua etti der”*** buyurdu. (İbn-i Hibban, İbn-i Mace ve Ebu Davud)

BİR MENKİBE: **İmam-ı Rabbani**(kuddise sirruh)hazretleri, bu şehadet (dünya) aleminde olup bitenlerin, Allah’u Tealanın, sebepler vasıtası ile yarattığını ve bunun için bu alem de bir şeyin gerçekleşmesi için, sebeplere sarılmak gerektiğini, ruhlar alemindeki bir istek ve arzunun olması için ise, Allahu teala, istek ve arzuların gereğini sebepsiz olarak yarattığını, Mektubat-ı İmam-ı Rabbani isimli eserinde bildirerek şu misali vermektedir: **Birgün Hasen-i Basri hazretleri, Dicle kıyısında karşı tarafa geçmek için bir vasıta beklerken, Habib-i Acemi hazretleri çıkıp gelir ve ona ne beklediğini sorar.**

Hasen-i Basri hazretleri O’na:” Karşı yakaya geçmek için vasıta bekliyorum.”der. **Habib-” Ya Hasen, Bas ayağını suya, geç karşıya. Ne diye vasıta bekliyorsun?”** der

Habib-i Acemi hazretleri, suya batmadan suyun üzerinde yürüyerek karşıya geçer. Hasen-i Basri hazretleri ise, karşıya geçmek için kayığın gelmesini bekler.

İmam-ı Rabbani hazretleri bu durumu şöyle açıklamaktadır:” Hasen-i Basri hazretleri manevi seyir ve sülukunu tamamlamış bir veli olduğu için, O’nun işleri sebepler vasıtası ile yaratılmakta idi. Bu

sebeple vasıta beklemek durumunda idi. Habib-i Acemi'nin manevi seyri daha gerilerde olan (Ruh) makamında olduğu için, onun işlerinin yaratılmasın da, sebeplere gerek yoktu. Çünkü O, ruh makamında idi. Hâlbuki ruhlar âleminde ki oluşumları Allah'ı Teâla sebepsiz olarak yaratmaktadır."

Bu sebepten dolayıdır ki Ruhların anılması halinde veya sufînin rabîta ile manevî bağlantı kurması halinde, o âlemle ilgili şeyleri Allah'ı Tealanın kudsi hadisinde ;"Ben kulumun zannı üzereyim"buyurduğu gibi, vasıtasız olarak yaratıp evliya ve enbiyanın ruhlarını orada hazır kılar. Bunun için bir sufînin duasının makbul olması şartı gerekmez. Allah'ın düşmanı şeytan bile anıldığı an, hemen orada bulunması Allah tarafından yaratılıp, kişiye nasıl vesvese vermeye başlıyorsa, enbiya veya evliyanın ruhaniyeti ile bağ kurmaya çalışan sufînin de, düşüncenin derinliklerine dalması halinde, Cenab-ı Hak onların ruhaniyetlerini orada vasıtasız olarak yaratıp, hazır kılar."*Ve hüve alâ külli şey'in kadîr.*" (O, Allah'ın gücü her şeye yeter).

BİR İTİRAZ: Sahabeler niçin:" Ya Muhammed himmet "diye himmet istemediler? Biz niçin Allah'a doğrudan dua etmiyoruz da, başkalarını vesile ediyoruz?

CEVAP: Sahabeler niçin:" Ya Muhammed " demedi diyorsunuz? Onların Rıza makamına ermiş, en üstün evliya olduklarını bilmiyor musunuz? Hangi mürşid "Himmet, ey Allah'ın Rasulü" diye istimdatta bulunmuştur? Mürşitler bile, istimdatta bulunmazken, biz bunu sahabeden nasıl bekleyebiliriz? İstimdat istemek, Allah'tan manen uzak kimselerin dua şeklidir. Allah'a yakınlık kazanmış sahabe ve evliyalar elbette ki doğrudan Allah'tan istemişler, başkalarını her zaman vesile etmemişlerdir. Sufî de, Allah'tan istemelidir ama herkesin duası kabul edilmeyeceği için, duası makbul kimseler vesile edilerek Cenab-ı Hak'tan istenirse, yapılan vesile hürmetine Allah'ı Zülcelalin duaları kabul edeceği ümit edilir.

Amma; bazı cahillerin bir türbe başına gidip: "Ey Tezveren Baba! Bana bir oğlan ver!"gibi benzer şekilde yaptıkları dua, şırıktır. Doğru dua şekli şudur: "Ey Allah'ım, burada medfun zat hürmetine Senden, bu duamın kabul edilmesini istiyorum."demektir.

Herkese hidayet ve yardım, ancak Allah'ı Tealadandır. Vesselam.

EN DEĞERLİ VE BÜYÜK NİMET İMANDIR

Aziz Kardeşlerim!

Çok kıymetli mütefekkir, bu kutsal davanın çilesini çekmiş hala bu milleti, bu ümmeti düştüğü, düşürüldüğü bu bataklıktan nasıl kurtarabiliriz diye yıllardan beri mücadele eden gençliğimiz, talebelik dönemimizden beri takip ettiğimiz muhterem dava insanı Mehmet Şevki Eygi Hocanın yayınlanmış makalelerinden bir bölümü değerli kardeşlerimle paylaşmayı uygun buldum. Rabbim hepimizin basiret gözünü açsın, dost ve düşmanlarımızı tanımayı, tedbirli olmayı, rızasına muafık güzel ameller işlemeyi bize ve neslimize nasip eylesin. Âmin.

SORU: Allah'ın dünyada verdiği en büyük nimet nedir?

CEVAP: İman nimetidir.

SORU: Bir insan için ölürken en büyük nimet nedir?

CEVAP: Hüsn-i hâtime ile ölmektir, yani ömrünün ölümüne iman ile bitişmesidir.

SORU: İmanlı olarak ölen ebediyyen yanar ve ceza çeker mi?

CEVAP: Çekmez. Allah onu ya bağışlar Cennete koyar yahut adaleti ile bir miktar cezalandırdıktan sonra Cennete koyar.

SORU: Be adam şu anda bin bir siyâsî dedikodu ve polemik varken sen niçin bunları yazıyorsun?..

CEVAP: Dedikoduların, gevezeliklerin, zevzekliklerin, polemiklerin, çekişmelerin, tepişmelerin, önemsiz aktüel hadise ve havadislerin kıymeti yoktur. Sana, senin için çok önemli ve hayatî konuları anlatmaya çalışıyorum. İmanlı ol... İtikadın sahih olsun... İmanını korumaya çalış... Ölürken imanlı ölmek için neler gerekiyorsa onları yap, bunun için bütün sebep ve vesilelere yapış.

SORU: Kur'ana, Sünnete, Şeriata aykırı bir küfür ve inkâr düzen ve sistemine iyi veya eskisine göre daha iyi diyen ne olur?

CEVAP: Cahillik mazereti yoksa kâfir olur.

SORU: Lüks pahalı israfli ihtişamlı şaşalı debdebeli tantanalı otomobiliyle övünen, böbürlenен, onunla değer kazandığını sanan bir kimse nasıl biridir?..

CEVAP: O bir beyinsizdir!..

SORU: Anne ve baba namaz kılan oldukça dindar kişiler ama buluğa ermiş çocuklarına namaz kıldır(a)mıyorlar, onlara ne dersin?..

CEVAP: Vah vah derim.

SORU: Afife bir İslam hanımı ve kızı sokakta herkesin arasında kakhaha atabilir mi, gülebilir mi?..

CEVAP: Kesinlikle kakhaha atamaz, gülemez, hattâ yabancıların yanında tebessüm bile edemez.

SORU: Kibar bir kimse, dengi birine (İstanbul terbiyesine göre) sizin eviniz, benim evim diyebilir mi?..

CEVAP: Dememesi lazım gelir. Sizin eviniz yerine devlethaneniz veya saadethaneniz, benim evim yerine fakirhane demesi uygun olur.

SORU: Hiç durmadan, devamlı olarak ben ben ben ben diyen adam nasıl bir kimsedir?..

CEVAP: O çok bencildir... Kibar ve medenî kimselerle konuşurken, ben yerine bu fakir veya bendeniz denilmelidir.

SORU: Bir mü'min haram yiyebilir, rüşvet alabilir mi?..

CEVAP: Haram yiyen, rüşvet alan alçaktır. Büyük günah işlemektedir.

SORU: Çok açık saçık, çok dekolte ve seksî kıyafetlere bürünen Çıplakiyye hanım hakkında ne dersin?

CEVAP: Onun niçin fahişe kıyafetiyle gezdiğinin sırrını bendeniz de henüz çözmüş değilim.

SORU: İslamın hak din olduğunu, Kur'anın Kelamullah olduğunu, Hz. Muhammed Mustafa'nın (Salat ve selam olsun ona) Resulullah olduğunu inkar eden kimsenin ehl-i necat ve ehl-i Cennet olduğunu iddia eden kimseye ne dersin?..

CEVAP: İmanını ve nikâhını tazelesin derim.

SORU: Türkiye iyiye mi gidiyor, kötüye mi?..

CEVAP: Düzelme emareleri var. Her Müslüman sorumluluğunu yerine getirmek zorundadır. Aksi takdirde vebalden kurtulamaz.

SORU: Kötü gidişi iyiye çevirmek için ne yapılmalı?..

CEVAP: *İslama, Kur'ana, Sünnete, Şeriata, fıkha dönülmeli, İslam ahlakı ile ahlaklı olunmalı, İslam hikmetine kulak verilmelidir. İtikad tashih edilmeli... Beş vakit namaz dosdoğru kılınmalı... Zekât dosdoğru verilmeli... Herkes ilmihalini öğrenip içindeki bilgileri hayata uygulamalı...*

SORU: Bu dediğin hayata nasıl geçirilecek?..

CEVAP: Müslümanlar birleşecek, tek bir Ümmet oluşturacak, bu Ümmetin başında râşid ve âdil bir Halife bulunacak, halk bu muhterem zata biat ve itaat edecek... Başka türlü olmaz.

SORU: Teberrük Bey lokantacılık yapıyor. Cuma ezanından on beş dakika önce dükkânını kapatıyor, namaz bitinceye kadar açmıyor, ona ne dersin?

CEVAP: Kendisini tebrik ederim.

SORU: Din sömürüsü yaparak zengin olan uğursuz mendebura ne dersin?..

CEVAP: Yaptığının karı satmaktan daha çirkin olduğunu söylerim.

Aziz Kardeşlerim!

İslam Dünyasına bir Yığın Helâk Edici Mikrop Sızdı.

SORU: İslam dünyası sağlıklı mıdır, değil midir?..

CEVAP: İslam dünyası ağır hastadır ve güçsüzdür, içine haddinden fazla mikrop ve haşere sızmış, aşırı miktarda irin ve pislik birikimi olmuştur..

SORU: İslam dünyasının sağlığına kavuşması için ne yapılmalıdır?..

CEVAP: İslam dünyası, bugünkü parçalanmışlıktan ve bölünmüşlükten kurtulup tek bir Ümmet haline gelmeli; başında, kendisine biat ve itaat edilen, râşid âdil muttaqî muktedir muhlis muslih faziletli bir İmam-ı Kebir bulunmalıdır. Ümmet ve İmamet var olunca köklü tedavi başlayacak; bünyeye sızmış mikroplar, virüsler, irinler, pislikler kusulup atılacaktır.

SORU: Âhir zamanda, Efendimizin (Salat ve selam olsun ona) haber vermiş olduğu Mehdi zuhur edecek midir?..

CEVAP: Ehl-i Sünnet ve Sevad-ı Âzam bu konuda ittifak etmiştir, zuhur edecektir. Ehl-i bid'atin, reformcuların, light ve ılımlı İslamcılarının, Kemalist ilahiyatçıların, Fazlurrahmancılarının, yerli oryantalistlerin red inkâr ve tekzib etmelerine bakılmaz.

SORU: Mehdi çıkınca, sıkıntılar tereyağından kıl çeker gibi kolaylıkla geçecek midir?..

CEVAP: Büyük kanlı savaşlar (Melhame-i Kübra) olacak, yer yerinden oynayacak, dehşetli hadiseler yaşanacaktır. Hz. İsa aleyhisselam nüzul edecek, Deccal ile savaşılacaktır. Fırat nehrinin yatağından hazine çıkacak, onu almaya seğirtenler helak olacaktır. Ondan sonra ortalık sükûn bulup düzelecek, Altın Çağ başlayacak, Şeriat-ı Garra-i Ahmediyye ahkâmı tenfiz edilecek, insanlık bir müddet adalet içinde yaşayacak, rahat yüzü görecektir.

SORU: İslam dünyasına sızmış olan mikroplar hangileridir?..

CEVAP: *Din sömürücüleridir... Mürtedlerdir... Dini tahrif etmek, sulandırmak, içini boşaltmak isteyenlerdir... Sarıklı Farmasonlardır... Din ve mukaddesat istismarı ile haram yoldan zengin olan haşaratdır... Arivistlerdir... Ehl-i bid'attır... Hizmet perdesi altında din sömürüsü yapan samimi-yetsizlerdir... Müslüman halkı yolan ve soyan sahte*

ruhbanlardır... Kur'anın, Sünnetin, Şeriatin izin vermediği terörizme bulaşanlardır...

SORU: Kur'ana, Sünnete, Şeriata dayalı İslam medeniyeti ile materyalist Batı medeniyeti esasta uyuşur ve bağdaşır mı?..

CEVAP: Kesinlikle bağdaşmaz.

SORU: Bir Müslümanın dini İslam, medeniyeti Batı olabilir mi?..

CEVAP: Böyle bir şey mümkün değildir. Mitolojideki baş ve gövde tarafı insan, alt yarısı at veya eşek gibi olan hayali hayvana benzer.

SORU: Ahlaksız Müslümanlık olur mu?..

CEVAP: İslam en yüksek ahlak dinidir. Ahlaksız Müslümanlık olmaz. Müslüman yalan söylemez, gıybet ve iftira etmez, tecessüs etmez, haram yemez, iffetsizlik etmez, o mütevazıdır, dosdoğru ve dürüst bir insandır, âdildir, insaflıdır, yardımını paylaşmayı sever, insanların meleğidir, her türlü azgınlıktan uzak durur, lüks ve israfa kapılmaz.

SORU: Her türlü ahlaksızlığı yapan, mütemadiyen haram yiyen, haram yollarla zengin olan birileri biz de Müslümanız diyorlar, bunlar kimlerdir?..

CEVAP: Bunların imanı varsa, alçak ve seviyesiz Müslümanlardır. İmanları yoksa dıştan Müslüman gibi görünen münafıklardır. Bunlar dışı yeşil, içi kızıl karpuzı benzer.

SORU: Fitneler, fesadlar, tefrika, küfür dalalet, nifak şikak zamanında yaşıyoruz; insî ve cinnî şeytanlar İslam dünyasında ve ülkemizde cirit atıyor. Bu durumda ne yapılmalıdır?..

CEVAP: Dosdoğru namaz kılınmalıdır. Doğru kılınan namaz insanı azgınlıktan ve günahlardan korur. Allah'a bizi koruması için dua etmeliyiz. Allah rızası için ihlasla çok sadaka vermeliyiz. Lisanimızı korumalıyız. Fitne ve fesada karışmamalıyız. Aç bir kediyi doyurmak bile olsa, Allahın rızasını kazandıracak hayırlı işler yapmalıyız. Mü'min kardeşlerimizi sevmeli, onlara acımalı, yardım etmeliyiz. Cemaat tarikat hizib fırka grup holiganlığından militanlığından asabiyetinden kaçınmalıyız.

SORU: İyi bir Müslüman olabilmek için ne yapmalıyım?..

CEVAP: Şu on sekiz şeyi yapmalısın... **1. İmanını tashih etmelisin...** **2. Taklidî imandan tahkikî imana yükselmelisin...** **3. Beş vakit namazı rasgele değil dosdoğru dikkat ve itina ile kendini vererek kılmalısın...** **4. Kur'ana Sünnete Şeriata fıkha uygun şekilde zekât ve ihlasla sadaka vermelisin...** **5. Din konusunda yeterli ve doğru kültüre, bilgiye, eğitime sahip olmalısın ve öğrendiklerini hayata uygulamalısın...** **6. Kur'ana, Sünnete, hikmete uygun yüksek ahlakın olmalı...** **7. Nefsine büyük**

cihad yapmalısın... 8. Râsîh âlimlerin ve kâmil mürşidlerin öğütlerini dinlemelisin... 9. Dünya vazîfelerini yapar olduğun halde ahirete dönük olmalısın... 10. Nefsini ve şeytanı kendine en büyük iki düşman bilmelisin... 11. Fâsık-ı mütecahir olmamalısın... 12. Dünyevîleşmemelisin... 13. Allahü Tealadan Rab olarak razı olmalısın... 14. Kur'an-ı Kerimden Kitab ve düstur olarak razı olmalısın... 15. İslamdan din ve nizam olarak razı olmalısın... 16. Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)den nebi resul ve seyyid olarak razı olmalı ve onu canından çok sevmeli, ona biat ve itaat etmelisin... 17. İslam Şeriatından hukuk sistemi olarak razı olmalısın... 18. Ümmet olarak Ümmet-i Muhammed'den razı olmalısın... (Bunları İmam Gazalî'nin İHYÂ kitabından dikkatle sıkı çalışarak kendini vererek okuyup öğrenebilirsin.)

Aziz Kardeşlerim!

BİRKAÇ yıldan beri beddualar çoğaldı, şiddetlendi, yoğun hale geldi. Bendeniz bugün bazı kimselere hayır dualar etmek üzere aşağıdaki yazıyı kaleme almış bulunmaktayım.

Hayır, Dua Ettiğim, Elli Sınıf Müslüman

1. Kur'an, Sünnet, Şeriat, Selef-i Sâlihîn, Sevad-ı Âzam Müslümanlığına muhlisen lillah (ihlasla) hizmet eden, bid'atlerle sapıklıklılarla reformculuklarla savaşıp, dinî imanî Kur'anî hizmetlerini ticarete, zenginleşmeye, benliğine, siyasete alet etmeyen herkese aferin derim ve candan yürekte dua ederim.

2. Beş vakit namazı dikkatle, önem vererek, hassasiyetle kılan ehl-i salâta...

3. Farz namazları, cemaatle eda edenlere...

4. İlmi halini öğrenip ezberleyenlere ve içindeki bilgileri hayata uygulayanlara...

5. Haram yemeyenlere, haramın ötesindeki şüpheli şeylerden de uzak duranlara...

6. Cuma ezanı okununca işyerini, dükkânını kapatıp, ticarete ara verip camiye gidenlere...

7. Kur'ana, Sünnete, Şeriata uygun tesettüre giren, şeytanî tesettüre girmeyen Müslüman hanım ve kızlara...

8. Allahın kendilerine ihsan buyurduğu geliri ve serveti muhtaçlarla paylaşanlara...

9. Zekâtlarının Kur'ana, Sünnete, Şeriata, fıkha uygun şekilde verenlere.

10.İlmi, derecesi, makamı ne kadarsa, o nispette emr-i mâruf ve nehy-i münker yapanlara, her hal ü kârda kötülöklere kalben buğz edenlere...

11.Çocuklarına ilmi hallerini öğrettiren ve yedi yaşından itibaren namaza alıştıran, on yaşından itibaren namaz kıldırılan ana babalara...

12.Gözlerini göz zinasından koruyanlara...

13.Dillerini gıybetten, laf taşımaktan, yalandan, iftiradan, tecessüsten koruyanlara...

14.Yemek için yaşamayıp, yaşamak için Müslümanca yiyip içenlere...

15.Cemaat, tarikat, hizip, fırka holiganlığı, militanlığı, fanatizmi yapmayanlara...

16.Mü'min kardeşlerini Allah için sevenlere, Allahtan korkup uhuvveti zedelemeyenlere...

17.Gösteriş, caka satmak, böbürlenip övünmek için ihtiyacının üstünde lüks otomobil almayanlara...

18.Evcil ve vahşi hayvanlara merhamet edenlere, onları koruyanlara, onlara yiyecek verenlere...

19.Zevk için olta ile balık tutmayanlara...

20.Kur'an yazısıyla Türkçe-Osmanlıca öğrenenlere...

21.Kendi ayıp ve günahlarına üzölmekten, başkalarınıninkileri göremeyenlere...

22.Başkalarının gizli ayıp ve günahlarını öğrenince bunları gizleyenlere, setr edenlere...

23.Kendisini beğenmeyenlere...

24.Nefs-i emmâresi ve şeytanı ile büyük cihad yapanlara...

25.Kötölükleri iyilik ile def' etmek suretiyle düşmanlarını dost haline getiren mürüvvetlilere...

26.Günde en az bir kere ölümü hatırlamak suretiyle kendine çekici düzen veren, âhirete hazırlananlara...

27.Fütüvvet ahlakı ile mütehalli (ziynetlenmiş) olanlara...

28.Bir ekmek kırıntısını bile atmıyan, tabağındaki son pirinç tanesine kadar yiyen, her türlü israftan kaçınanlara...

29.Boynunda zamanın İmam'ına biat ve itaat bağı bulunanlara...

30.Her türlü iyiliği yaptıkları halde kendilerini beğenmeyen, 'ucba kapılmıyan, nefislerini tezkiye ve tebrîe etmeyenlere...

31.Allah ile ezelde yapmış oldukları ahd ü misaka sadık kalanlara...

32.Resulullah Efendimizle (Salat ve selam olsun ona) irtibatlı, ona biatlı olanlara ve onun Sünnetine sarılanlara...

33.Efendimizin Ashabına, etbâna, ezvacına, Ehl-i Beytine, Âl'ine, yârânına sevgi ve saygı besleyen, onların hatıralarına hürmet edenlere...

34.Müslümanlar arasında fitne, fesat, tefrika, nifak, şikak çıkmasına yol açacak söz ve hareketlerden kaçınanlara...

35.Haftada en az bir fakirin karnını doyurup ona harçlık verenlere...

36.Komşularının kendisinden razı ve memnun olduğu, yahu bu ne iyi komşudur ki, bize akrabamızın yapmadığı iyilikleri yapıyor, hakkımızı hukukumuzu gözetiyor, sanki meleğimizdir dedirten kimselere...

37.Emanetlere riayet edenlere, hıyanet etmeyenlere...

38.Gece namazına kalkınca, ışıkları yakmadan önce perdeleri iyice sımsıkı kapatanlara...

39.Sağ eliyle verdiği sadakayı (yardımı hayrı) sol eli görmeyen ve bilmeyenlere...

40.Günahlarını, cürümlerini, hatâ ve kusurlarını, noksanlarını itiraf edenlere...

41.Kendisinin, Müslümanların, insanların, düşmanlarının ıslahına dua edenlere...

42.İslam dünyasının, insanlığın perişan ve kötü haline üzüлp ağlayanlara...

43.İstanbul'da yaşayan ve evindeki kuru ve bayat ekmekleri yanına alıp vapurla karşıya geçerken martı kuşlarına yedirenlere...

44.Balkona, pencere kenarına güvercinler, kumrular, serçeler için her gün bir avuç bulgur koyanlara...

45.Sünnete ve âdaba riayet için namazı takke, arakiye, fes veya imame ile kılanlara...

46.Öfkesini, gayzını frenleyip yenenlere...

47.Sık sık Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billahil aliyyil azîm diyenlere...

48.Sabahleyin siftah ettikten sonra gelen ikinci müşteriye henüz siftah etmemiş komşu dükkâna gönderenlere...

49.Sokakta meydanda çarşıda pazarda açıkta yiyip içmeyen mürüvvetlilere...

50.Bir kısım pislik kanallarını seyr etmemek, evini meyhane genelev batakhane kumarhane fuhuşhane lağım haline getirmemek için harim-i ismetine deccalvizyon denilen aleti koymayanlara...

51.Çok günahkâr, çok mücrim, çok hatâlı, çok kusurlu, çok noksan, çok faziletsiz, çok meziyetsiz, çok değersiz bu fakir için lütfen ve merhameten hayır dua edenlere... (M...Şevki Eygi, M.Gazete Değişik Makaleler)

Evet, Aziz Kardeşlerim!

Dünyevi ve uhrevi kurtuluşumuz; Allah’u Zülcelalin gönderdiği son din İslama, onun kitabı Kur’an’a, Resulü Hz.Muhammed Mustafa’(s.a.v)e itaat edip yaşamaya, onu yeryüzüne hâkim kılmak için Rıza-i Bari için çalışmaya, Emr-i bil ma’ruf Nehy-i Anil münker görevini severek sevdirek yapmaya bağlıdır. Allah katında Hak din İslamdır. Kim islamdan başka bir din kurtuluş ararsa o dünyadada ahirettede hüsrandır. Allah’a ve Resulüne itaat edenler, Ehl-i Sünnet ve Cemaat yolunda olanlar, birbirlerine Hakkı, sabrı, hayrı tavsiye edenler kurtulacaktır. Allah’a emanet olun.

DÖRTŞEY DEVAM EDERSE DİN VE DÜNYA HUZURLA AYAKTA KALIR

Aziz Kardeşlerim!

Büyük Hak dostu Cüneyd-i Bağdâdî(k.s) Hazretleri der ki:

“Eğer Hz.Ali(r.a) muhârebelerden biraz fırsat bulsaydı, bize Kur’ân ilimlerinden neler neler öğretirdi. Zîrâ o, âriflerin reisidir. O hiç kimsenin söylemediği ve benzerini de kimsenin söyleyemeyeceği sözler söylemiştir.”(*Ramazanoğlu Mahmud Sâmî, Hz. Aliyyü’l-Murtezâ, s. 54. s. 119-122. 113.*)

İşte Hz.Ali -radiyallâhu anh-’ın ilim, irfan ve hikmet hazinesi gönül ikliminden, her biri hayat düstûru kıymetindeki birkaç ifâde:

Hz. Ali(kerremallahu veçhe. r.a)diyorki:

• **“Düşündürücü ve hikmetli sözlerle ruhlarınızı dinlendirin. Zîrâ bedenlerin yorulduğu ve zayıfladığı gibi ruhlar da yorulur.”**

• “Huşûsuz kılınan namazda, dilin âfetlerinden ve boş şeylerden sakınmaksızın tutulan oruçta, Kur’ân’ı tefekkürsüz okumakta, kalbe nakşolmayan ilimde, infâk edilmeyen malda, zor günlerde gösterilmeyen kardeşlikte, şükredilmeyen nîmette, gönülden edilmeyen ihlâssız duâda hayır yoktur.”

• **“İnsanlar bilmedikleri şeyin düşmanıdır.”**

• **“Cennet cömertlerin, cehennem câhillerin yeridir.”**

• “Âlimlere; «Niçin öğretmediniz?» sorusu sorulmadan câhillere; «Niçin öğrenmediniz?» sorusu sorulmayacaktır.”

• “Cenneti arzulayan, hayırlara koşar. Ateşten korkan, şehvetlerden sakınır. Öleceğine inananın, nefsânî ve şehvânî lezzetleri yıkılır. Dünyayı bilene, musîbetler zâhir olur.”

• **“Namus, güzelliğin sadakasıdır.”**

• **“Dinde edep ve mürüvvet, akl-ı selîmin meyvesidir.”**

• **“Akıllı tam olanın, sözü az olur.”**

• “Sözlerinin amellerinden sayıldığını bilen kimse, az konuşur ve ancak kendisini ilgilendiren şeyleri söyler.”

• “Soruluncaya kadar susmak, susturuluncaya kadar söylemekten hayırlıdır.”

• “Alçakça söylenen söze karşılık vereyim deme, çünkü o sözün sahibinde onun gibi daha nice düşük sözler vardır. Cevabına yine onlarla cevap verir.”

• **“Câhil ile sakın latîfe etme. Dili zehirli olduğundan gönlünü yaralar.”**

• **“İnsanlara anlayacakları şekilde konuşunuz.”**

• **“Eğrinin gölgesi de eğri olur.”**

• “Allâh’ın kullarına karşı hüsn-i zan sâhibi ol. Böyle olursan birçok yorgunluktan kurtulursun.”

• “Yanında Allâh’ın, Rasûlullâh’ın ve evliyânın sünneti olmayan kimsenin elinde hiçbir şey yok demektir. Allâh’ın sünneti, sırrı gizlemek; Rasûl’ün sünneti, insanlar arasında güzel ahlâk ile idâre yolunu bulmak; evliyânın sünneti de, insanlardan gelen eziyetlere katlanmaktır.”

• “Bir adamla dost olmak istersen (önce) onunla muayyen bir mesâfede kal; bu durumda iken sana normal davranırsa dostluğunu sürdür, yoksa vazgeç.”

• “Kalbi düşmanlıklarla meşgul olan kişi, faydalı işler yapamaz. Çünkü kalb, iki zıt meşgûliyeti bir arada bulunduracak kadar geniş değildir.”

• **“Mü’minin tebessümü yüzünde, hüznü ise kalbindedir.”**

• **“Nîmetin tamamına erişmek, İslâm üzere ölmektir.”**

• “Övünmek Âdemoğlunun neyine ki?! Evveli nutfе, sonu ise cîfedir! Kendi rızkını dahî yaratamadığı gibi, kendini helâkten de kurtaramaz.”

• “Hayat iki günden ibarettir. Bir gün lehine (yâni sana tebessüm hâlinde), bir gün de aleyhine (yâni hüznün içinde)dir. Gün lehine olduğunda şımarma, aleyhine olduğunda da daralıp feryâd ü figân etme!”

• “Bugün amel işleme günüdür, hesap yoktur. Yarın ise hesap vardır, amel işleme imkânı yoktur.”

• “Nefesler, ecele doğru atılan adımlardır.”

• **“Dört şey devam ettiği müddetçe din ve dünya, huzur ve selâmetle ayakta duracaktır:**

1. Zenginler, kendilerine verilen mal ile cimrilik etmedikçe.

2. Âlimler, öğrendikleri ve bildikleri şeyle amel ettikçe.

3. Câhiller, bilmedikleri şeyle kibirlenmedikçe.

4. Fakirler de âhiretlerini dünyalarına satmadıkları müddetçe.”

• “Zenginlerin, Allah katındaki mükâfâtı talep ederek tevâzu göstermeleri ne güzeldir. Bundan daha güzeli ise, fakirlerin Allâh’a tevekkül ederek zenginlere karşı müstağnî davranmalarındır.”

- “Mahrûmiyet, minnet altında kalmaktan daha hayırlıdır.”
- “İffet, fakirliğin; şükür de zenginliğin süsüdür.”
- “Cimrilik bütün kötü ahlâkı kendinde toplar.”

(Bu hakîkatin mefhûm-ı muhâlîfince; merhamet de cömertliği, cömertlik tevâzüyu, tevâzü da hizmeti beraberinde getirir.)

• “Yoksul düştüğün zaman sadaka vererek Allâh ile ticâret yap. Eline nîmet geçtiği zaman çok şükret! Sakın az şükürle Allâh’ın nîmetlerini elinden kaçırma!”

• ***“Dünyanın; nîmetlerinden İslâm nîmeti sana kâfidir. Meşgûliyetlerinden, tâat meşgûliyeti sana kâfidir. İbretlerinden, ölüm ibreti sana kâfidir.”***

• “İlim, en hayırlı mirastır. Edep, en hayırlı sanattır. Takvâ, en hayırlı azıktır. İbâdet, en hayırlı sermayedir. Sâlih amel, en hayırlı rehberdir. Güzel ahlâk, en hayırlı yakın dosttur. Hilim, en hayırlı yardımcıdır. Kanaat, en hayırlı zenginliktir. Ölümü tefekkür, en hayırlı uslandırıcıdır.”

• “Amel-i sâlih gibi ticâret, sevap gibi kazanç, Allâh’ın tevfiği gibi fayda, tevâzü gibi asâlet, ilim gibi şeref, şüphelilerden uzak durmak gibi verâ, güzel ahlâk gibi Allâh’a yakınlık, farzları edâ gibi ibâdet, tedbir gibi akıl, birlik ve beraberlik gibi insanı kendini beğenmekten uzak tutan başka bir haslet yoktur.”

• ***“Amellerin en güç olanı dört haslettir:***

1. Öfkeli anda affetmek.

2. Muhtaçken de cömert davranmak.

3. Kapalı ve تنها yerlerde nefsin şerrinden korunmak.

4. Korktuğu veya bir menfaat umduğu kimseye karşı da doğru söylemek.”

• “Küçük musîbetleri büyük göreni, Allah büyük musîbetlere mübtelâ kılar.”

• “Mal, nefsânî arzuların hammaddesidir. (Nefsânî ve dünyevî) arzular, sıkıntıların anahtarıdır. Hased de boş yorgunluğun bineğidir.”

• “(Dünyevî) arzu ve ümitler, basîretli kimseleri dahî âmâ eder.”

• “Kişinin kıymeti, istek ve arzularının kıymeti kadardır.”

• “Kim nefsin bitmek bilmeyen istek ve arzularının zebûnu olursa, amelleri de kötü olur.”

• “Nasîb, kendisine gelmeyene de gider.”

• “Canlarınız için cennetten başka bir karşılık ve değer yoktur. Öyleyse canlarınızı ancak cennet karşılığında satın!”

• “Allah dostları o kişilerdir ki, insanlar dünyanın zâhiri görünüşüne baktıkları zaman onlar, dünyanın içyüzünü görürler.”

• “Bir kul, Allâh’ın katındakine kendi elindekinden daha fazla güvenmezse îmânı kâmil olmaz!”

Rabbimiz, bu hikmetli sözleri lâıykıyla idrâk edip muktezâsıyla amel edebilmeyi nasîb eylesin. Efendimiz-aleyhissalâtü vesselâm-’ın en yakın dostları olan dört büyük halîfenin muhabbetini gönüllerimizden eksik eylemesin. Âhirette bizleri onlarla birlikte haşr u cem eylesin!

Hiç şüphesiz ki o mübârek sahâbîler ile âhiretteki berâberlik, daha bu dünyâda başlar. Onlarla bugün dost olabilirsek ve bu dostluğun hukûkuna riâyet edebilirsek -inşâallah- yarın kıyâmette onların yakınlığına mazhar oluruz.

Rabbimiz Hulefâ-i Râşidîn’in güzel ahlâkı ile ahlâklanmayı cümlemize nasîb eylesin. Şefaathlerine nâil buyursun! Âmîn!

CENNET BAHÇELERİ ZİKR HALKALARI

Aziz Kardeşlerim!

Veliler Sultanı Gavs’ul Azam Abdulkadir Geylani(k.s)Hazretleri derki: ”Allah’ı(c.c)zikretmek, kulun Rabbine yakınlaşmasını sağlayan en büyük ibadetlerden olup, hiçbir şeye muhtaç olmayan, bütün kemal sıfatlarla muttasıf olan ve sayıya adede sığmayan sonsuz ve güzel isimlerin hepsini kendinde toplayan zâtı çok anmaktır.”(Geylani Tefsiri. İlim Araş. Ve Yay. Mrk.ist.2012.c.4 sh.386)

Allah’ı(c.c)zikretmek, Kur’an-ı Kerimin birçok ayetinde kâti emir olarak tekrar edilen bir ibadettir. Kadın ve erkek her müminin bu emri yerine getirmesi gerekir. Bu emir ise kulun bağışlanmasına bir vesiledir. Emirde tekrar edildiği için her Müslümana vaciptir.

Kur’an-ı Mübin’de:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿41﴾

”Ey İmanedenler! Allah’ı(c.c)çokça

zikredin!”(Ahzap Suresi,41)

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الصَّالِّينَ ﴿198﴾

“Onu, size gösterdiği gibi zikredin!”(Bakara Suresi,198)

فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنْ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ ﴿200﴾

“Atalarınızı andığınız gibi, hatta ondanda kuvvetli

bir anışla Allah’ı(c.c)anın!”(Bakara Suresi,200)

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونَ ﴿152﴾

“Öyleyse yalnız Beni anın ki, Bende sizi anayım. Bana şükredin, sakın nankörlük etmeyin!”(Bakara Suresi,152)

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا ﴿103﴾

“Namazı kıldınız mı, gerek ayakta, gerek otururken ve gerek yanları üzerine yatarak hep Allah’ı anın!”(Nisa Suresi,103)

“Allah’ı وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿35﴾ çokça anan erkeklerle, çokça anan kadınlar var ya, işte onlar için, Allah bağışlanma ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır.”(Ahzap Suresi35)

“Onlar, الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿28﴾ inananlar ve kalpleri Allah’ı anmakla huzura kavuşanlardır.Bilinizki,kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur.”(Rad Suresi,28)

Onun için Aziz Kardeşlerim!

Zikir ibadeti, ya ibadet kastıyla, ya sevap talep etmek için, ya da azabı kendinden defetmek için yapılır.

Ashab-ı Kiramdan Muaz İbn. Cebel(r.a)diyorki: Resulullah(s.a.v)Efendimizden ayrılırken ondan duyduğum son söz şudur:”Ya Resulallah ameller arasında Cenab-ı Hakk’a en sevimli gelen amel hangisidir?

Efendimiz(s.a.v)de:”Size amellerinizin en hayırlısını, en temizini, derece kazanma bakımından en yükseğini, altın gümüş infak etmekten daha hayırlı olanını, düşmanlarınızla karşılaştığınızda onların boyunlarını vurmaktan daha hayırlı ve Allah’ın(c.)katında en sevimli olan ameli haber vereyimmi? Dedi. Ashab-ı Kiramda:”Evet Ya Resulallah”Dedi,

Efendimiz(s.a.v)de:”O Allah’ı(c.c)zikirdir.”Buyurdu.(İbn Mace, c.9 H.3790.Tirmizi, c.6 H.3599)

Efendimiz(s.a.v):”Cennet bahçelerine uğradığınız zaman onlardan istifade edin.”Buyurdu. Ashab-ı Kiramda(r.a)Cennet bahçeleri nelerdir? YaResulallah.”Dediler. Efendimiz(s.a.v)de:”Zikir Halkalarıdır.”Buyurdu.(Tirmizi, Daavat 82.H.3510.A.b.Hanbel, Müsned, c.3 sh.150)

Efendimiz(s.a.v):”Allah’ı(c.c)zikreden hiçbir kavim yoktur ki, melekler mutlaka onlara kanatlarını gemesin ve onların etrafını

kuşatmasın. O zaman rahmet onların etrafını kaplar ve onlar üzerine huzur ve sükûnet iner. Allah'ı Zülcelal de onları kendi katındakilerle(meleklerle)beraber zikreder.”(Müslim, zikr 25-30 h.2689-2700. Tirmizi, Daavat,7 h.3375)

Ebu Hureyre(r.a)ın rivayetinde de: *Efendimiz(s.a.v) Allah'ı(c.c)çok zikredenler için:”Müferridler geçtiler ve gittiler.”Dedi. Ashab-ı Kiramda:”Ey Allahın Resulu müferridler kimlerdir?*

Efendimiz(s.a.v)de:”Onlar, Allah'ı Zülcelali çokça zikreden erkek ve kadınlardır.”Buyurdu.(Müslim, zikr c.3 h.2676)

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Mübinde:

أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٦﴾

”İman edenlerin, Allah'ı zikretmekten ve inen Hak'dan dolayı kalplerinin saygı ile ürpermesinin zamanı gelmedimi?”(Hadid Suresi,16)

Diğer bir ayeti kerimede: اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾

”Müminler, Allah'ı Zülcelal zikredildiği, anıldığı zaman kalpleri titreyen kimselerdir.”(Enfal Suresi,2)buyurur.

Değerli Kardeşlerim!

Cehri zikirde, hafı zikirde kişinin Allah'ı Zülcelale kulluğunu izhar etmek için yapılır. Bu ya ibadet kastıyla, ya sevap arzusuyla, ya da azaptan kurtulmak için yapılır.

Ehl-i Sünnet yolundaki tarikatlar bu iki yoldan birisini tercih etmişlerdir.

İlim ehli zikrin cehri yapılmasının daha faziletli ve etkili olduğunu,(Ezan-ı Muhammedi, Hac ve Umrede Telbiye gibi)bunun toplu olarak yapılmasının amel bakımından daha makbul olduğunu söyler.

Cehri yapılmasının bir faydasıda kişiye heran Allah'ı Zülcelalin huzurunda olduğunu hatırlatmasıdır. Ayrıca cehri zikir, zikrin dinleyenlere ulaşmasını sağlar. Zakirin kalbini uyanık tutar ve diriltir. Gafleti ve vesveseyi kovar. Kişinin himmetini, tefekkürünü ve yapılan zikir ibadetine yoğunlaşmasını sağlar. Kulağını kendisine yönlendirir masivadan uzaklaştırır.

Cehri zikrin Kur'an ve Hadisi şerifler ışığında şu faydalarıda vardır: Cehri zikir salikin ciğerlerine zarar vermez ve onu yakmaz. Ancak cehri zikrin diğer bir çeşidi olan Erre zikri salikin ciğerini yakar. Salikin ciğerlerini bu zikir yakmazsa Allah'ı Zülelal o salikin kalbine bakmaz. Şüphesiz salikin kalp aynası cehri zikirle açılır. Salık şeytanlar zümresini

ve ondan gelen düşünceleri ancak cehri zikirle kovar. Vesveseler evi sadece cehri zikirle yıkılabilir. Dünya sevgileri ve arzularıyla alakalı düşünceleri ancak cehri zikirle durdurabilir. Ve salık kendini bu hazlardan çekip alabilir.(Hucetüz Zakirin. A.Kadir Erbili. vrk.14a.S.Uludağ Tas. Ter. Sözlüğü s.394)

İnsanların farklı fitratlara sahip olması hasebiyle, tarikatların zikir usullerinin farklılığıda tabiidir ve ihtiyaçtır. Farklı zikir usullerini reddetmek, yapanları acımasızca eleştirmek ve inkâr ile suçlamak doğru değildir.

Zikir sadece belli isimlerle Allah'ı(c.c)anmak ve tekrar etmekte değildir. Hayatın her anında Allah rızası için yapılan bütün davranışlar ve sarf edilen sözlerde bu kapsama girer. Zkirde önemli olan ihlas ve niyettir.

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (114)

"Allah'ın mescitlerinde Onun adının anılmasını yasak eden ve oraların yıkılması için çalışandan daha zalim kim vardır."(Bakara Suresi,114)

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (191)

"Onlar, ayakta, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar."(Al-i İmran Sursi,191)

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ (103) **"Namaz kıldınızı,gerek ayakta,gerek otururken ve gerek yan yatarak Allah'ı anın."**(Nisa Suresi,103)

Efendimiz(s.a.v):**"Lailahe illallah Muhammedün Resulullah"** zikrin en faziletlisidir. (İbn.Mace,Sünen Edeb.55)

"Zikir ise sevabın en faziletlisidir."İnsanlar arasında şerefe en layık olan kişi Lailahe illallah diyen kişilerdir."**Şefeatime layık olanlar kalbi samimi ve halisane olduğu halde Lailahe illallah diyen kişilerdir."**Hiçbir kul yoktur ki Lailahe illallah zikrini çeksinde sonra bu hal üzerine ölsün ve bu kişi cennete girmesin."**(Ebu Davut, cenaiz,15-16.H.3116)**

"İsterse zina etsin veya hırsızlık yapsın, bu kul neticede cennetlidir."(Hucetüz Zakirin, A.Kadir Erbili. vrk.53a)

Hafî zikir yapan kişî riyadan emin olur. Ancak kibirden(ucubdan)kendini kurtaramaz. Kendini beğenme tehlikesine düşebilir. Enbüyük faydası ise tefekkür imkânının fazla olmasıdır.

Zikir, sürekli yapılan ve yapılması gereken bir ibadettir.

Efendimiz(s.a.v):”**Lailahe illallah Muhammedün Resulullah**”zikrini çok tekrarlayarak imanınızı yenileyin.”(*Hâkim, Müstedrek c.4 sh.285 h.7657*)

“Onu söylemek kişide günah bırakmaz. Lailahe illallah zikri öyle bir ameldir ki bu başka hiçbir amelin yapamayacağı şekilde Allah ile kişî arasındaki perdeyi kaldırır.”(*A.b.Hanbel, Müsned c.2 sh.359*)

Ashab-ı Kiramdan Şeddat b.Evs(r.a)diyorki:”Medinede Ensardan bir kardeşimizin evinde Efendimizin(s.a.v)yanında bulunduğumuz bir sırada bize hitaben:”Aranızda yabancı biri varmı?”Dedi. Burada yabancı sözüyle Yahudi ve Hristiyanları kasetmişti. Bizde hayır yok ya Resulallah”dedik. Bunun üzerine, Efendimiz(s.a.v):Kapıların kapatılmasını emrederek dediki: Ellerinizi kaldırın ve Lailahe illallah.”deyin. Bizde ellewrimizi bir müddet kaldırıp söylenildiği şekilde Tevhid zikrine devam ettik. Müteakiben Allah Resulü(s.a.v)ellerini indirdi ve şöyle dua etti:”Allahım Sana hamdolsun. Rabbim! Beni bu cümle ile gönderdin. Onu söylemeyi ve gereğini yerine getirmeyi bana emrettin. Buna karşılık bana cenneti vaad ettin. Sen vaadinden asla dönmessin!

Daha sonra Efendimiz(s.a.v)ashabına:”**Müjdeler olsun size. Muhakkakki Allah’u Zülcelal sizi bağışladı.**”(*A.b.Hanbel, Müsned. c.4 sh.124*)

Kudsi Hadistede; Cenab-ı Hak:”**Lailahe illallah”Benim kal’amdır. Kim Benim Kal’ama girerse azabımdan emin olur.**”(*Suyuti, Camius Sağir h.3697*)

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدْوَةِ وَالْعُشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرْطًا ﴿28﴾

”Sabah akşam Rablerine, Onun rızasını dileyerek dua edenlerle birlikte ol. Dünya hayatının ziynetini arzu edipte gözlerini onlardan ayırma. Kalbini Bizi anmaktan gafil kıldığımız, boş arzularına uymuş ve işi hep aşırılık olmuş kimselere boyun eğme.”

Efendimiz(s.a.v)de bunları aradı Mescidde zikrederken buldu. Onların arasına katıldı. Allah’ı(c.c)zikretti ve böyle bir topluluğa sahip olduğu için Allah2a hamdetti. Onların cennetlik olduklarını, Allah’ın meleklerine onlarla övündüğünü bildirdi.”(*Müslim, zikir.40*)

Aziz Kardeşlerim!

Onun için cemaatle zikir yapan kişi, hem kendi yapmış olduğu zikrin, hemde cemaate verilen sevaptan nasibini alır. Cemaatle yapılan zikir aradan perdeleri kaldırır. Kulu Allah'a yaklaştırır. Zikreden kalbini yumuşatır. Taş kalpli olmaktan kurtarır. Kalpteki perdeler kalkar.

Zikir halkalarını idare eden mürşidler, kalp tabibleridir. O kalp tabiblerinden zikir halkalarına, oradanda halkada bulunan zakirlerin kalplerine ulaşan manevi bir yol vardır. Halkai zikirde öyle bir sıcaklık ve hararet hâsıl olurki, o sıcaklık ve hararet kalbe ulaşır, kalpteki günah kirlerini temizler yok eder. Kalbi aydınlatır. Kalpte nur parlar.

Sahabeden Hz.Enes (r.a) ın rivayetinde:”**Biz, Efendimiz (s.a.v) in yanında otururken Cibrail (a.s) geldi. Ey Allah’ın Resulü, senin ümmetin fakir, zenginlerden yarım gün önce cennete girecekler. Bu yarım günde beşyüz seneye tekabül ediyor.”dedi.**

Efendimiz(s.a.v) bu söz üzerine çok sevindi ve: Sizin aranızda bize şiir söylecek varmı?

Bir bedevi, evet var ya Resulallah dedi.

Efendimiz(s.a.v)bedeviye, hadi söyle dedi. Bedevide: Benim ciğerimi heva yılanı soktu, onun hekimi ve çaresi yoktur. Onun çaresi ancak beni bu aşka düşürendir. İşte bana rukye yapacak aşkım ve bağlılığım onun yanındadır.

Bu söz üzerine Efendimiz(s.a.v)vecde gelir gibi yaptı ve ashabıda onunla birlikte tevaciüd yaptılar. Hatta Efendimiz(s.a.v)in omuzundaki hırkası yere düştü. Bu tevaciüd hali bittikten sonra oradaki herkes yere düştü. Muaviye bin Süfyan(r.a):”Ya Resulallah, sizin bu oyununuz ve eğlenmeniz nekadarkı güzel. Dedi.

Efendimiz(s.a.v)de :”Ağır ol, ağır ol Ey Muaviye”dedi.S0nra:”Sevgilinin zikri anıldığında bedeni sallanmayan, kalbi harekete geçmeyen kişi iyi bir kişi değildir.”Dedi.

Efendimiz(s.a.v)orada bulunan vecde gelen yaklaşık dört yüz sahabeye üzerinde bulunan ridasını kesti ve parça parça dağıttı.”(Avarifül Maarif, Sühreverdî. Çev. Dilaver Selvi, Gerçek Tasavvuf. Hucetüz-Zakirin, A.Kadir Erbili vrk.22a)

Hz.Ali(r.a)rivayetinde:”Ben, Cafer ve Zeyd (r.anhüm), Resulullah (s.a.v)Efendimizin yanına geldik. Efendimiz (s.a.v)Zeyd(r.a)e:”Sen benim dostumsun.”Zeyd (r.a)aşka geldi ve raks etti. Sonra Cafer (r.a)e:”Sen hem yaratılış bakımından bana benziyorsun hemde ahlaken bana benziyorsun.”Dedi. Bunun peşinden Cafer(r.a)sıçrayıp sekmeye Sema etmeye başladı. Hz.Ali(r.a)bende sekmeye raks etmeye başladım.”Sekmek ise bir ayağın üzerinde hareket edip diğerinin üzerine yürümek, sevinçten ellerini vurarak gitmektir.”(Hucetüz-zakirin, A.Kadir Erbili vrk.49b)

Allah'ın Resulü onların yaptığı raksı, sevinci, davranışı reddetmemiştir. Böyle bir durumu bütün mezhep imamları hoş karşılamıştır.

Ebu Nuaym el-İsfahani, Hilyetül Evliya adlı eserinde: Hz.Ali(r.a)rivayetini aktarır. Hz.Ali (r.a)birgün sahabe arkadaşlarını toplar. Onlara:”Allah’ı zikrettiğiniz zaman şiddetli bir rüzgârın olduğu bir günde ağaçların sallandığı gibi sizde sallanın. Sahabede; Allah’ı zikrettiklerinde bu şekilde hareket ediyorlardı. Ve onların gözyaşları elbiselerine akıyordu.”(*Hucetüz-Zakirin, A.Kadir Erbili vrk.22b*)

Efendimiz(s.a.v)de:”**Allah’ın zikriyle zikredenlere Sebakal-Müferidun’un yolundan gidin” Dedi. Ashab-ı Kiramda:” Sebakal-Müferidun kimdir? Ya Resulallah?**

Efendimiz(s.a.v) de:”Allah’ın zikriyle sallanan kimselerdir. Hatta zikir, onlardan günahları dökene kadar sallanan kimselerdir. Ve kıyamet gününde günahsız olarak gelenlerdir.” Buyurdu.(Müslim, Kitabuz-Zikr c.3 sh.2062 h.2676)

Vecd, kişinin kalbine heybet, korku ve sükûnet verir. Vecd sadece Peygamber(s.a.v)Efendimize has bir özellik değildir. Bu hal ümmetin seçilmiş kulları ve diğer kullar içinde geçerlidir. Kişi Allah’ı zikrettiği zaman kalbi titrer.

Cenab-ı Hak Kur’an-ı Kerimde:

قَوْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مَنْ ذَكَرَ اللَّهَ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢٢﴾

“Allah’ın zikrine karşı kalpleri katı olanların vay haline! İşte onlar açık bir sapıklık içindedirler.”(Zümer Suresi,22)

Sufilerin zikir esnasında vecde gelmeleri, Cenab-ı Hak’dan gelen iştiyaktan ve bu hallarde olan lezzetten dolayıdır. Tevacüd şeklinde bu hareketleri yapmaları da aynı sebebdendir.

Zikrullahı güzel bir sesle yapmalıdır. Öyleki Efendimiz (s.a.v):”**Güzel ses Rahmanın nefesinden gelen bir rüzgârdır ve bir kokudur.””Kur’an-ı Kerimi güzel seslerinizle güzelleştiriniz. Güzel ses Kur’an-ın güzelliğini artırır.”(Ebu Davud, Sünen c.5 h.1468)**

Cenab-ı Hak’da:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾

“Ey İman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının ve sadıklarla beraber olun.”(Tevbe Suresi,119)

Mürşidi kâmil, evliyadan yüksek makamlara erişenler olup; şariat, tarikat, hakikat ve marifet mertebelerini kendilerinde toplayan kişidir. Mürşid peygamber varisidir.

Mürşidi Kamil herşeyden önce, Allah tarafından seçilmiş ve insanlarda Allah'ın izniyle o şeyhe teveccüh etmiştir. İnsanlarda uzak ve yakından gelip ondan inabe alıyorlarsa ve bunu da toplum şahitlik ediyorsa o kişi kâmil kişidir. Kamil kişi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'in sıfatlarıyla vasıflı olan kişidir.

Birkişi, kâmil ve mükemmil bir şeyhi, mürşidi, Allah dostunu bulduğunda hemen ona inabe edip, Allah için tevbe etmelidir. Sonra yakın ve sıdk ile mürşidine hizmet etmelidir. Mürşidin emri kişiyi hiçbir zaman zannın kötülüğüne düşürmemelidir. Anlayamadığı hususlarda meseleyi Hızır (a.s.) ile Musa (a.s.) arasında cereyan eden olaya tevil etmelidir.

Tasavvufta bir mürşide bağlanmak, mürşidi kâmilin kişiliğinde Resulullah (s.a.v) Efendimize bağlanmış, teslim olmuş demektir. Çünkü mürşid peygamber varisi olup onun vekilidir. Bu teslimiyyet tasavvufi açıdan mürşidin ikinci doğumudur. İnsanın bu âlemdeki varlığı ve gelişimi, doğum ile başladığı gibi, insanın süluk süreci içinde yolculuğuda tasavvufi litarürde (vilayet-i sani, ikinci doğum) denilen doğumla başlamaktadır.

Mürid bu doğumla mürşidinin kalp çocuğu(veled-i kalbi) olmuştur. Onun için mürşidi onu her zaman koruyup merhamet edecektir.

Bu fani, imtihan dünyasında başarıya ulaşmak, tuzaklardan kurtulmak diri olmak, manevi ilerlemeler kaydetmek ve kemale ermek için velayet yolunda bir mürşid lazımdır.

Cenab-ı Hak:

سَابِقُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ (21)

“İşte bu Allah'ın lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah büyük lütuf sahibidir.” (Hadid Suresi, 21)

Allah'ı Zülcelal'in lütfu mürşidi kâmillerdir. Böyle bir mürşidi kamil bulduğunda, kemale erişimde mahbubiyetle yani sevgi ile olur. Çünkü Allah'ı Zülcelal'e ulaşmak, rızasını kazanmak isteyen kişi ya müridir yada muraddır. Ona hem zahiri, hemde batını bir ihlasla yapışmalıdır.

Rabıtada kalpler birbirine bağlanır. Sevgi artar ve sevenle sevilen bir olup aynileşir. Bu halden yükselmekte ancak ihlas ve muhabbetle olur. Eğer salık rabıtada şeriata aykırı olduğunu zannettiği bir durum görürse, yapması gereken şey Hızır (a.s.) ve Musa (a.s.)'ın kıssalarını düşünerek tefekkür etmektir. Salikin şeyhi zamanın enbüyük şeyhi olsada, salike feyz kapılarını açmadığı zannına kapılısada salık yine rabıtaya sarılmalı ve hüsnü zan beslemelidir. Şunu da iyi bilmelidir ki, feyz suyunu kalp arzına

getirecek olan silsiledir. İşte yol budur. Kişi onunla Allah'ı ve ölümden sonraki hayatın sırlarını görür. *(Tarikatü Rahmaniyye, A.Kadir Erbili vrk.65a)*

İMANLI İDEAL BİR GENÇLİK NASIL YETİŞİR?

Aziz Kardeşlerim!

Dünyaya imtihan için gönderilmiş mahlûkatın en şerefli varlığı insanoğlu, onunda enşerefli olan takva sahibi şuurlu Müslüman; nefis ve şeytan ordularının saldırısı altındadır. Günümüzde herşeyin nefis ve şeytana hizmet ettiği, gururun kibirin, rıyanın şehvet ve şöhretin, ikiyüzlülüğün hâkim olduğu bir ortamda, sıratı müstakim üzere bulunmak, kendimizi ailemizi sorumluluk taşıdıklarımızı korumak kurtarmak kolay olmayacaktır. Bütün bu bela ve musibetlerden kurtulmak dünyevi ve uhrevi mutluluğu yakalamak şüphesiz ilahi ahlak esaslarına bağlı, samimi ve şuurlu olarak Allah'ı Zülcelalin bütün mahlûkata can simidi olarak sunduğu İslam'a, Kur'an'a, Hatemül Enbiya Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)ya onun ehli Beytine, Salih, sadık âlim veli dostlarına sevgi ve iteatten geçmektedir.

Bütün hastalıklarımızın şifası, maddi ve manevi sıkıntılarımızın devası buradadır. Kardeşlik,huzur,maddi ve manevi yükseliş buradadır.Kafirlerin,münafıkların,zalimlerin,islam düşmanlarının,Siyonistlerin,,haçlıların, egoistlerin oyunları, tuzakları, hileleri ancak birlikte bozulacaktır.

“Allah katında hak din şüphesiz İslam'dır.” (Âl-i İmrân Sûresi, 19) *إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ*

Allah'u Zülcelal'in katında razı olduğu ve Peygamberleri vasıtasıyla tebliğ ettiği, insanların uymasını istediği en doğru Hak din şüphesiz ki İslam dinidir. Bu dinin ilk tebliğcisi, Hz.Adem (a.s),son tebliğcisi ise Hatem-ül Enbiya Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)dir. Bütün beşeriyetin, ins ve cinin kurtuluşu buna bağlıdır. Kur'an'dan geçmeyen yollar saadete varamaz. İslam'ı yaşamayan ruhlar saadeti bulamaz.

• يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَظٌ شِدَادًا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ:

“Eyİmanedenler! Kendinizi ve çoluk çocuğunuzu cehennem ateşinden koruyun; onun yakıtı, insanlar ve taşlardır; görevlileri, Allah'ın kendilerine verdiği emirlere başkaldırmayan, kendilerine buyrulanları yerine getiren pek haşin meleklerdir.” (TahrimSuresi,6)

Allah’u Zülcelalin sayısız nimetlerinden biriside gençliktir. Rabbimiz Kur’an’ında bizlere verdiği nimetleri söyledikten sonra bizlerden kendimiz için, kendi kurtuluşumuz için şükretmemizi istiyor. O zaman şunu çok iyi anlamalıyız ki, nimet; şükürü eda edildiği zaman kıymetlidir. Ve biz ne kadar şükredersek Allah nimetini o kadar artıracaktır. İşte en güzel şekilde eda edilmesi, şükürünün yerine getirilmesi ve Allah yolunda kullanılması gereken gençlik nimetini iyi anlamalı ve bu çağları en iyi şekilde yaşamalıyız. Çünkü peygamberimiz (s.a.v): ”insanoğlu, kıyamet gününde gençliğini nerede ve nasıl harcadığından... Sorguya çekilmedikçe yerinden ayrılmaz.” buyurmaktadır.

Geleceğin dünyasını yönetecek olan gençleri, iyi terbiye etmeyen, iyi yetiştirmeyen, gönlüne Allah ve Peygamber sevgisi aşılamayan milletler, geleceklerine güvenle bakamayıp hüsrana uğramaya mahkûmdurlar. Bu bakımdan gençlerimizi Allah’ın rızasına uygun bir şekilde yetiştirmeliyiz. Çünkü gençliğimiz geleceğimizdir. Gençlerimize dinlerini, imanlarını, Allah’ın emir ve yasaklarını öğretmeliyiz. Kalpleri tertemiz olan gençlerimizi Allah ve Peygamber sevgisiyle yetiştirmesek buradan doğacak boşluğu kötü alışkanlıklar, kötü arkadaşlıklar ve kötü bir çevre dolduracaktır.

Özellikle son yıllarda pozitivist anlayış, insanı inançlardan ve ahiret bilincinden uzaklaştırmıştır. Günümüzde birçok değer yargısı değişmiş ve ahlâkî bir erozyon hızla devam etmektedir. Dünyevîleşen insanın elinden tutulup Rabbiyle buluşturulması ve tekrar ona ahiret bilincinin verilmesi gerekmektedir. Her türlü kötülüğün temelinde inançsızlık vardır. Özellikle ahiret bilincinden uzaklaşan insanlar, daha kolay kötülük yapabilmekte ve günah işlemektedirler.

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَيِّنُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا
كَبِيرًا ﴿9﴾

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَغْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿10﴾

“Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler.” (İsra Suresi, 9-10)

Müslüman bir gencin, aslî kimliğini koruyup yaşatabileceği yegâne kültür ise, Kur’an ve Sünnet kültürüdür.

Fakat gerek televizyon, gerek internet ve modalar, Kur’ân ve Sünnet kültüründen mahrum yetişen gençlerimize, Batı’nın, İslâm ahlâkından uzak kültürünü empoze etmektedir. Kendi büyük değerlerini

yeterince ve lâıykıyla tanıyamayan genç dimağlar da, hazin bir aşağılık kompleksi içerisinde, öz değerlerine yabancılaştırılmaktadır. Böylece global kültür ve güç odaklarının kuklası hâline getirilmektedir.

İslam gençliğe büyük önem vermiştir. Gençlerin imanlı yetiştirilmesi milletin, devletin, yaşadığımız dünyanın ve İslam'ın geleceği açısından da çok önemlidir. Günümüz gençliği büyük bir inanç boşluğu içindedir. Bilindiği gibi insan, beden ve ruhtan meydana gelen bir varlıktır. Bedenin nasıl hayatietini devam ettirebilmesi için yemeye, içmeye ve dinlenmeye ihtiyacı varsa, insan ruhunun da bir gıdaya ihtiyacı vardır. İşte o gıda da dindir. İman ve ibadetle insan ruhu tatmin edilmezse, o zaman bir boşluk oluşur ve insan o boşluğu daha farklı yönlerden doldurmaya çalışır. Nitekim sağlıklı bir din eğitimi verilmeyen günümüz gençleri manevî bir boşluk içine düşmekte ve ruhlarındaki o boşluğu satanizm ve ateizm gibi sapık akımlarla, ideolojik törer örgütleriyle gidermeye çalışmaktadırlar.

Sağlıklı bir din eğitimi almış; Yaratan'ını, kitabını ve peygamberini tanıyan iman ve ibadet neşvesiyle büyüyen gençler ise, kesinlikle sapık akımlara kapılmazlar. Sigara, içki, kumar ve uyuşturucu gibi zararlı alışkanlıklardan uzak dururlar. Allah (cc)'nın yasakladığı zina, hırsızlık, yalan, hile, aldatma ve iftira haksız yere cana kıyma anarşi törer gibi dinin haram kıldığı bütün kötü davranışlardan uzak dururlar.

Gençlerin ihmal edilmesi, telafisi zor yaralar açar. O halde gençlerimizi iman ve ibadet neşvesiyle yetiştirmeliyiz. Peygamber Efendimiz kıyamet gününde Allah (cc) nün, arşının gölgesinde gölgelenebilecek olan yedi sınıf insanı sayarken âdil yöneticilerden sonra ikinci sırada Allah'a ibadet ederek yetişen gençleri zikretmiştir. *(Buharî, Ezan, 36; Hudud, 19; Tirmizî, Züh'd, 53; Nesâî, Kudat, 2)*

21. yüzyıl Türkiye'sinin en büyük sorunlarından birisi de toplumdan kopuk gençlerin yetişiyor olması. Gençler kendi öz değerlerinden bihaber olarak anarşizmi tetikleyen oluşumlara yönelerek ahlak erozyonuna uğradıkları bir vakı'a. Öte yandan birçok aile çocuklarının kendilerini dinlemediklerinden şikâyetçi. Özellikle gençlerimizin küçük yaşlardan itibaren dizilerde, sosyal medyada görüp özendiği hatta kendilerine örnek aldıkları bir takım yerli ve yabancı şahıslar bulunmakta. Örnek aldıkları bu şahısların iyi ve kötü yönlerini yaşantılarına yansıttıkları; Kur'an'a, sünnete, İslam'a ters düşen bu aldatici

cazibedar haller uzun ve kısa vadede gençliğimizde izalesi zor, büyük tahribatlara neden olmaktadır.

Bu nedenle; gençlerimizin yetiştirilmesinde; zihinlerinin tertemiz olduğu zamanlarda hayat-ı ebediyelerine yatırım yapmalarına yardımcı olmak, diğer dünyevi zararlı amellere yöneldiklerinde ilgisini değiştirecek farklı alternatifler sunup dikkatlerini onlardan uzaklaştırmak ve onlara malayani boş ve zararlı şeylerin izn-i ilahi dışında olduğunu, eğer yaparlarsa saadet-i ebediyelerinde neler kaybedeceklerini, yapmazlarsa neler kazanacaklarını anlatmak en birinci vazifemiz olarak durmaktadır. Bu vazife; anne babadan tutun da sivil toplum kuruluşları, cemaatler ve dahası devlete düşmektedir.

Zira toplum açısından önemli bir yer teşkil eden **Dünyevîleşme gün geçtikçe artmakta, insan zevk peşinde koşmaya başlamakta ve sadece tatmin arayışına girmektedir. Dünyevîleşen günümüz insanı, nefsinin tatmin için her türlü yola başvurmaktadır. Zevk ve sefa toplum sağlığını tehdit eder bir boyuta ulaşmıştır. Zevk kültürü, insanlar arası ilişkileri bir mücadele zemininde ele almaktadır.**

Bugünün gençliğine baktığımızda azgın bir hırs ve büyük bir tutku içerisinde dünyaya yönelmektedirler. Gittikçe artış eğilimi gösteren intihar, yaralama, öldürme, cinayet, kapkaççılık, terör ve global savaş tehlikesi gibi modern çağla birlikte azgınlaşan insanın varlığını tehdit ve yok etmeye yönelik eylemlerin de dayatması ile birlikte din ve ahlak eğitimi, hem akademik hem de pratik anlamda yeniden insanlığın gündemine girmiştir. Özellikle gençler arasında İslamiyet’e ve manevi değerlere karşı büyük bir ilgi duyulmaya başlanılmıştır.

İslam’ın vazgeçilemez temel esaslarından biri “Nesil güvenliği”dir. Eşsiz bir hayat nizamı olan İslam, ortaya koyduğu “Akıl, din, can, mal ve nesil güvenliği” kuralı ile insanlık için asla vazgeçilemez olan bu beş temel unsurun korunmasını kesin bir dille emretmiş, bunun temini için kesin hükümler koymuştur.

- تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا كِتَابُ اللَّهِ وَسُنَّةُ رَسُولِ اللَّهِ

“Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar, Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir.” (İ. Malik, Kütübü Sitte, c. 1, sh. 179, No: 1)

“Ümmetimden, hak üzerinde daima üstünlük arz edecek bir hakikat zümresi her zaman bulunacak, Allah’ın emri gelinceye kadar düşmanlardan zarar görmeyeceklerdir.” (Ebu Davud, Tirmizi, Müslim, et-Tac 5/313)

Kur'an ve Sünnetin feyzinden uzaklaştıkça, kalplerdeki iman nuru zayıflar, -Allah korusun- bir mum ışığı gibi, küçük bir rüzgârla sönüverir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor ki: “Allahım, kalblerimiz arasında sıcaklık meydana getir! Kulaklarımızı, gözlerimizi, kalblerimizi, eşlerimizi ve neslimizi bizim için bereketli eyle!..” (*Ebu Davud: Salat 178; Hâkim, Müstedrek:1/265; İbn Hibban, Sahih: 2/170 No:992*)/

İslam'ın vazgeçilemez temel esaslarından biri “Nesil güvenliği”dir. Eşsiz bir hayat nizamı olan İslam, ortaya koyduğu “Akıl, din, can, mal ve nesil güvenliği” kuralı ile insanlık için asla vazgeçilemez olan bu beş temel unsurun korunmasını kesin bir dille emretmiş, bunun temini için kesin hükümler koymuştur.

Bu temel unsurdan biri olan “İrz, namus ve nesil güvenliği”, yeni yetişen neslin mayasının bozulmaması, aile müessesesinin mukaddes bir müessese olarak korunması ve neseb tesbitinin kolaylığı amacını taşımaktadır. İrz ve namusun korunması için aile ve okulda ciddî İslâmî ve ahlakî eğitimin verilmesi, gönüllere hayâ, iffet ve namus gibi ideal ahlakî ve manevî değerlerin yerleştirilmesi, tesettür, mahremiyet, aile ve nikâh gibi müesseselerin korunması; ayrıca nesil güvenliğini tehdit eden zina, fuhuş, livata v.b yüz kızartıcı adı suçların gerçekten caydırıcı önlemlerle cezalandırılması neslin mayasının temizliğine ve neseb tesbitine verilen önemi göstermektedir.

Ey İslam yolunu seçenler!

Hz. Aişe' (r.anha) nın peygamberimizin ahlakını soranlara “O'nun ahlakının Kur-an'ı Kerim olduğunu” söylemesi, bizlerin ve geleceğimizin teminatı gençlerin Kur-an'ı okuması anlaması ve yaşaması gerekliliğini vurgulamaktadır. Ne mutlu, İslam dinini her döneminde yaşayıp örnek olanlara.

Hz.Adem(a.s) dan itibaren bütün Nebi ve Resuller Müslüman olarak yaşamışlar, çocuklarına ve kavimlerine Müslümanca yaşamalarını ,ölürken de Müslüman olarak ruhlarını teslim etmelerini istemişlerdir.

Bu sebeple gençlerimiz, bilhassa din, dil ve tarih şuuruna sahip olmalıdırlar. Zira bu şuur diri ise, fert de toplum da diri demektir. Bu şuur kaybedildiği zaman, fert de toplum da yok olmaya mahkûm demektir.

Allah'ın bize bahşettiği nimetlerden biri de çocuktur. Belki o küçüktür ama nimet olarak hayatımızın bir parçasıdır ve bizden sonra yuvamızı şenlendirecek can bülbulüdür. Çocuk dünya hayatının süsü, aile bahçesinin gülü, milletlerin en büyük ümit ve istikbal kaynağıdır. Aile ocaklarının musikisi çocukların cıvı cıvı çağılayan

sesidir. Peygamberimiz (s.a.v)’in beyanına göre: “Çocuklar, Cennet çiçekleri, kalp meyveleri, İlahi ihsan ve rızıklardır.” Bir adam, ne kadar isterse istesin, Allah vermedikçe çocuk sahibi olamaz. Veren de O, alan da O... Aile teşkilatından maksat, nesli korumak ve zürriyeti çoğaltmaktır. Âdem’in nesil dizisi bu şekilde devam edecektir.

Kafası olup ta akli olmayan bazı kimseler, aile hayatına, nikâha, İslami bir yuvaya karşı çıksalar da, hakikat hiçbir zaman değişmez. Kediler gibi sokaklarda buluşup sokakta ayrılanların hayattan bir bekledikleri olamaz. Onların ölüm zelzelesi ile yıkılacak hayatları, dünyadaki perişanlıktan daha da beter olacaktır.

Kıymetli cevherlerin düşmanı çok olduğu gibi, çocukların ve taze nesillerin de manevi düşmanları vardır. Eğer aile ocaklarında gereken titizlik ve itina gösterilmez, çocuklar iman ve ahlak ile bir asker gibi teçhiz edilmezlerse, manevi düşmanın zehirli silahlarıyla elden çıkacaktır. Çocuklarını, gençlerini ve nesillerini iyi yetiştirip, onlara İslami ve insani terbiye veremeyen milletlerin istikbali karanlıktır. Düşmanın ve şeytanın insafına terk edilen nesil, ilk önce kendi milletine düşman edilecektir. Bunun pek acı misalini geçmişte gözlerimizle gördük ve ıstırabını yaşadık. Beşikteki masum yavruları kurşunlayan bu caniler elbette gökten inmediler. İmansız kalbin yönettiği kafadan çıkan fikirlerle zehirlenen bu bedbaht gençler, bizim ihmalimizin acı meyveleridir. Kimdir onları bu Cehennemi çukurlara sürükleyenler? Kimdir onlara bu korkunç inkârı aşıl原因anlar? Kendimize ve neslimize yazık ettik. Eğer aklımızı başımıza almazsak, bundan sonra gelenlere de yazık edeceğiz. Bunların sadece dünyaları yıkılmakla kalmayacak, ahiretleri de felaketler saçacaktır. Ahiretin şiddeti ve azabı, Cehennemin dehşeti devamı hiçbir ölçüyle kıyas edilemez.

Tefekkür edilirse, insan hayatının da mevsimlere taksim olunduğu görülür. Bir zerre sudan halk edilen insanın gençliği, bir bahar canlılığı içinde geçer. Vefatıyla sona eren mevsimlerden sonra, âhirette yeniden diriltilecek olan insan; o gerçek hayatta, dünya hayatında ettiklerini biçer. Tabiatı mevsimler her yıl deverân eder; ancak insanın dünya hayatında bahar fırsatı, gençlik sermayesi sadece bir kere gelir. Gençlik güzel değerlendirilirse, orta yaşlar meyvedar olur, yaşlılık pişmanlıklardan, ah vahlardan selâmet bulur ve gerçek hayat olan âhiret yurdu, ebedî cennet baharına kavuşur.

Çünkü gençlikte ne ekilirse, ömrün hasat mevsiminde o mahsûl elde edilir. Bir bardağı taşıran son damla, önceki damlaların devamı mahiyetindedir. Hadîs-i şerifte buyrulur: “*Nasıl yaşarsanız öyle vefât*

edersiniz, nasıl vefât ederseniz öyle diriltilirsiniz!” (Münâvî, Feyzû'l-Kadîr, V, 663)

Gençlik, ömrün heyecan ve enerji dolu bir zaman dilimidir. Bu enerji nereye sarf edilirse, insana bu istikamette sermaye olur. Hak yoluna sarf edilirse, Allâh'ın en sevdiği derecelere ulaştırır.

Bilindiği üzere, insan hayatındaki hemen her türlü pozitif ve negatif davranışların kökleri, küçüklük ve gençlik dönemlerine kadar uzanır, oralarda gizlidir. Ailevî hayattan tutun da okul hayatına, çevre hayatına kadar. Bütün insanlar ilk yaratılıştâ İslam fitratı üzere doğarlar; yetiştiricilerinin ellerinde muhtelif dinlerle yoğrulur, ama din farkı mahfuz, karakter değişimi diye bir şey söz konusu olmaz. Zira insanoğlu kendi mahiyetini değiştirmeye muktedir değildir. Efendimiz (s.a.v) de bu gerçeği: “Bir dağın yer değiştirdiğini duyarsanız inanınız; fakat bir insanın karakterini değiştirdiğini duyarsanız inanmayınız; çünkü karakter, yaratıldığı hal üzere olur.” sözleriyle ifade buyurmuşlardır. Bu yüzden gençlik döneminde oluşan karakteristik özellikler islam-i bir şekil bulmalıdır.

İslam toplumunda tertemiz bir fitratla -yani İslâmî hakikatleri kabul etmeye meyilli olarak- dünyaya geldiği kabul edilen yeni nesil, temiz fitratı bozulmadan manevî değerlerle büyütülmeli, helal lokma ve İslâmî terbiye ile eğitilmeli ve böylece Kuran'ın ifadesiyle “göz nuru olacak bir nesil” yetiştirilmelidir.

Kur'an-ı Kerim, Rahman'ın has kullarının; “Ey Rabbimiz! Eşlerimizden ve zürriyetimizden gözümüzün nuru olacak kimseleri bizlere ihsan eyle!” diye dua ettiklerini bildirmektedir. Gözlerimizin nuru ve sürûru, gönüllerimizi aydınlığı ve mutluluğu olacak genç nesil, dünya ve ahiret mutluluğuna vesile olan nesildir. Dualarında sık sık “Allah'ım!.. Eşlerimizi ve neslimizi bizim için bereketli eyle!” diye niyaz eden Peygamberimiz de (s.a.v) de “Bereketli Nesil”in önemini ve değerini vurgulamaktadır.

“Yepyeni bereketli bir nesil” yetiştirme göreviyle yükümlü Efendimiz (s.a.v), zulüm ve baskı asrı olan karanlık Orta Çağ'da, Cahiliyet Döneminde, dikenler ve ayrık otları arasında gerçekten gül gibi tertemiz pırıl pırıl bir nesil yetiştirmiştir.

Efendimiz (s.a.v.), zulüm ve baskı asrı olan karanlık Orta Çağ'da, Cahiliyet Döneminde, dikenler ve ayrık otları arasında gerçekten gül gibi tertemiz pırıl pırıl bir nesil yetiştirmiştir. İman ve ihlas sahibi, gönlü ilim sevgisiyle dolu, cihad aşkıyla yanan, Rahmet Peygamberine âşık, Hakka ve insanlığa hizmet için can atan genç sahabiler Rasûlullah (s.a.v.) gibi mükemmel bir eğitimciden, Kur'an gibi mükemmel bir kitabı, Sünnet gibi

mükemmel bir hayat programını bir şifa iksiri gibi yudum yudum içmişler, insanlığa ideal ilim, irfan ve medeniyet yolunu göstermişlerdir.

Sevgili Peygamberimiz(s.a.v.)'in Gençliğe Bakışı İnsanlığın Efendisi (s.a.v.) hayatını gençlere adamıştı. O, Rahmet Peygamberi olarak gençlere sonsuz sevgi, şefkat ve hoşgörü ile muamele ediyordu. O'nun getirdiği Yüce Dinin iman, cihad, takva, ihlas, ilim, ubudiyet ve medeniyet anlayışı özellikle gençlerde derhal yankısını buluyordu. Gençler, İslâm'ı kabul etmeye yaşlılardan daha yakın idi. (*Ahmed b. Hanbel, Müsned: 5/13*)

Peygamberimiz (s.a.v.)'den özel manevî eğitim alan Suffe Ashabı seçkin, zeki, çalışkan, yoksul, bekâr gençlerden meydana geliyordu. Örgün eğitim sayılabilecek bir eğitim alarak tarihin bu ilk yatılı okulundan mezun olan Ebu Hureyre, Ebu Said el-Hudrî, Muaz b. Cebel gibi genç ilim adamları, genç İslâm Devletinde eğitim, yönetim, davet, irşad, maliye gibi görevlerle görevlendiriliyordu. Peygamberimiz (s.a.v.)'in diğer ashabı ise tarihte daha önce bir benzeri görülmeeyen Nebvî Halk Okulu Kursiyerleri olarak O'ndan günlük iman, takva ve maneviyat dersleri alıyordu.

Efendimiz (s.a.v.)'in ashabının büyük çoğunluğu gençlerden meydana geliyordu. Sadece Ensar arasında kendilerine “Kurra” (Güzel Kur'an okuyucuları) denilen yetmiş tane genç sahabî vardı. (*Ahmed b. Hanbel, Müsned: 3/235*)

Genç sahabîler, Allah Rasûlü'nün yüksek vakarına ve üstün şahsiyetine rağmen, O'na bütün düşünce ve arzularını büyük bir içtenlikle rahatlıkla iletebiliyorlardı...Efendimiz (s.a.v.) “Ey gençler topluluğu” diye başlayan hadis-i şerifleriyle özellikle gençleri uyarıyordu. Gençler O'ndan aldıkları cihad aşkıyla Uhud Savaşı öncesinde Medine dışında savaşmak için can atıyorlardı.. Rasûl-i Ekrem Efendimiz (s.a.v.)'in takdirine layık olan gençlik; Kitabımızda; “Rablerine iman eden genç adamlar” ifadesiyle takdir edilen Kehf Ashabı gibi imanlı, mücahid, ahlak ve fazilet sahibi, Hakkı haykırmaktan korkmayan cesur gençlik idi. (“*Ya Ma'sera's-Şebâb*” bkz. *Buharî: Nikâh 2; Müslim: Nikâh 1, 3; Nesai: Nikâh 3, Sıyam 43; İbn Mace: Nikâh 1; Darimî: Nikâh 2 .Kehf Suresi,13*)

Görevimiz; sevgili Peygamberimiz (s.a.v) gibi gençliğe kucak açmak, gençlerin maddî-manevî problemleriyle ilgilenmek, temel İslâmî prensiplerden taviz vermeden gençliğe destek olmak, gençlerin cesaretiyle yaşlıların deneyimini birleştirebilmektir.

Her insanın maddî-manevî kabiliyetleri kendine göredir, mutlak eşitlik asla söz konusu değildir. Dolayısıyla hiçbir insanın ideal burcu, diğer bir insanla aynı olamaz. Buna göre her fert, daha çocukluk döneminden başlamak üzere özellikle gençlik yıllarında özel bir eğitim, öğretim ve yönlendirmeye tabi tutulmalıdır. Gerçekte genç, idealize

edildiği “hedef’e kendisini ulaştıracak altyapıyı yine gençlik Bu döneminde elde eder. Gençlerin eğitimini üstlenenlerin (anne-baba, öğretmen, âlim...) Ona: “Salih ameller, sağlam imandan doğar.”, “Genç Adam! Muhtaç olduğun kudret, kalbindeki sağlam imanda mevcuttur.” diyebilmek için o iman ve ameli bizzat yaşayarak ortaya koyması gerekmektedir.

O’nun hadislerinde, “Allah’a kulluk içinde yetişen genç”, Cenab-ı Hakkın arşının gölgesinden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı kıyamet günü’nde arşın gölgesinde gölgelendirilecek ve Allah’ın özel ikramına layık olacak yedi seçkin grup arasında adaletli devlet başkanı’ndan hemen sonra ikinci sırada zikredilmektedir.

Dinamizm, fedakârlık, çalışkanlık, cömertlik, ahlak, hizmet, hicret, davet, tebliğ, cesaret... Hadislerde buyrulan örnek Müslüman gencin özellikleridir.

Müslüman genç, öncelikle kendisini tüm ilim silahlarıyla kuşandırır. Elde ettiği ilmî seviyenin yeterli olduğu kanaatine varmamalı, ilim yolunda hırslı, açgözlü ve son derece gayretli olmalıdır. İlim adamının bu polojik özelliği, hadiste işadaminin polojik özelliğiyle karşılaştırılarak anlatılmakta, adeta ilmî doyumsuzluk tavsiye edilmektedir: “İki açgözlü kişi vardır ki doymaz: Biri ilim taleb eden... Diğeri de mal ve servet talep eden.” kendisini hem teknik, hem sosyal açıdan, hem tarihî hem de dinî açıdan iyi yetiştirir. Okulda istediği ölçüde alamadığı, bulamadığı ama mutlaka elde etmek zorunda olduğu ilmî ve manevî seviyeyi okul dışındaki özel çalışmalarda kitap, seminer, sohbet ve konferanslarda kazanmalıdır.

Müslüman gencin ikinci önemli özelliği de takvadır. O kendisini günahlardan uzak tutar, sürekli Allah’ın rızasını kazanmak için çalışır, rıza-i ilahiye yakın ve şeytandan uzak olur. Onun tek bir hedefi vardır, Allah’a daha iyi bir kul olabilmek, bunun içinde tüm haramlardan sakınır ve tüm vacipleri de en güzel şekilde yerine getirir.

Müslüman genç uyanıktır, çabuk kandırılmaz, siyasetle ilgilenir ve Müslümanların sorunlarını kendisine dert edinerek, çözüm için çabalar.

İslam dini gençliğe ve gençlerin yetişmesine çok büyük önem vermiştir. Çünkü gençler, bir milletin geleceğinin teminatıdır. Bugünün gençleri yarının büyükleri demektir. Gençlerini iyi yetiştiren milletlerin geleceği daima aydınlık olmuştur.

Nitekim köhne Bizans’ı yıkan, çağ açıp çağ kapayan Fatih Sultan Mehmet Han İstanbul’u fethettiğinde 21 yaşında bir genç değil miydi? Bu örnek, gençlerini iyi yetiştiren bir milletin geleceğinin daima aydınlık olacağını bize göstermektedir.

Gençlerin imanlı yetiştirilmesi İslam'ın geleceği açısından da çok önemlidir. Günümüz gençliği büyük bir inanç boşluğu içindedir. Bilindiği gibi insan beden ve ruhtan meydana gelen bir varlıktır. Bedenin nasıl hayatini devam ettirebilmesi için yemeye, içmeye ve dinlenmeye ihtiyacı varsa, insan ruhunun da bir gıdaya ihtiyacı vardır. İşte o gıda da dindir. İman ve ibadetle insan ruhu tatmin edilmezse, o zaman bir boşluk oluşur ve insan o boşluğu daha farklı yönlerden doldurmaya çalışır. Nitekim sağlıklı bir din eğitimi verilmeyen günümüz gençleri manevî bir boşluk içine düşmekte ve ruhlarındaki o boşluğu satanizm ve ateizm, süfli arzular, anarşi gibi sapık akımlarla gidermeye çalışmaktadırlar.

Arzulanan genç nesil, ahlakî ve manevî değerleri ön plana almalıdır. Sevgi, saygı, rahmet, şefkat, adalet, iyilikseverlik gibi insanı insan yapan evrensel manevî değerleri ön plana almalıdır. Gönül kazanma ve yürek fethetme görevini en tatlı dille ve en güzel metotla yerine getirmelidir. Genç nesil, günümüzün olumsuz şartlarında kendisinin manen erimesi şöyle dursun, manen erimeye ve dejenere olmaya yüz tutan, çaresizlik ve çözümsüzlük içinde kıvranan, intihar eğilimi veya polojik bunalım yaşayan genç arkadaşlarını kurtarma azim ve kararlılığı taşımalıdır.

Müslüman gençliğin bir diğer özelliği de, her konuda en güçlü ve en üstün olmaya çalışmasıdır, güçlü mü'minin Allah nazarında daha hayırlı ve Allah'a daha sevimli olduğuna inanan imanlı genç, her konuda güçlü ve üstün olmaya çalışmalıdır.

Nesiller Kur'an-ı Kerim'i okuyup öğrenemezse, Kur'an'ın ilim, hikmet ve irfan nurundan gıda alamazsa, hangi kitaptan manevi gıdasını alacak, ruhunu doyuracaktır? Âlemde hangi kitap vardır ki, Kur'an'ın nuruna ve irfanına denk olabilsin? Nesiller, dinini ve dini hükümleri, helali, haramı zamanında öğrenemezse, kendisini günahlarında zehirli dışlarından nasıl koruyacaktır?

Nesiller, ecdadını, şanlı tarihini dedelerinin iftihar ve kahramanlık dolu güzel ve sade hayatını bilmez ve tanımazsa; sabah-akşam kovboyların soygunlarını, içki âlemlerini, rezaletlerini göre göre kalbi kararıp bedbahtlığın seline kapılmayacak mıdır? Nesiller, o taze fidanlar, sokaklarda burnunu sürte sürte hangi idealin sahibi olacaktır? İçkini, esrarın, fuhşun ve bilmem daha nice belanın pençesinden nasıl kurtulacaktır?

Nesiller, ömür nefeslerinin incilerini havai fişekler gibi top peşinde ve maç seyrinde tüketirse, ömür sermayesinden geriye ne kalacaktır? Ve o nesiller, televizyonun ve ahlaksız filmlerin tiryakisi haline getirilirse, ilme, fenne, sanata ne zaman sıra gelecektir? İçlerinden hasret duydukları saadete nasıl ulaşacaklarıdır?

İşte bütün bunları düşünüp ona göre çareler aramak ana-babaların ve eğitimcilerin en büyük vazifeleridir. Nebat yetiştirir gibi, çocuğun sadece yeme-içme, giyme ve yatıp kalkmasına özen gösteren; fakat kâmil bir imana, güzel bir ahlaka, iyi bir edebe, sağlam bir karaktere sahip olması için ufak bir emek bile sarf etmeyen ana-babalar yarınlarından nasıl emin olabilirler? Zira bugünün çocukları yarının büyükleri olacaklardır: Nasıl ki bizden öncekiler yerlerini terk edip beka âlemine gittilerse, bizler de öylece ölüm ırmağında akıp gideceğiz. Bizim yerimizi arkamızda bıraktığımız nesiller alacaktır.

Demek ki gençlik dönemini sıkıntısız ve problemsiz geçirebilmek için çocukluk döneminde gerekli dinî eğitimin verilmesi ve gençlere ibadet alışkanlığının kazandırılması gerekmektedir. Bu sebeple olmalı ki Peygamber Efendimiz(s.a.v): “Çocuklarınıza, onlar yedi yaşına geldiklerinde namaz kılmayı emredin.” buyurmuştur. (*Ebu Davud, Salat, 26; Ahmed b. Hanbel, II, 180, 187.*) Çocuklara yedi yaşlarında iken namazı emretmekten maksat, namazı ve diğer ibadetleri öğretmek ve onları gençlik dönemlerine hazırlamaktır.

Çocuklarımızın genç yaşlarda satanizm ve ateizm, törerizm gibi birçok sapık akıma kapılmamalarını istiyorsak, onlara daha küçük yaşlardan itibaren dinlerini öğrenmeleri için gereken din eğitimi en güzel bir biçimde vermeliyiz. Aksi takdirde dinî eğitimden yoksun olarak yetişen gençler, manevî buhran içine düşmekte ve ruhlarında oluşan o boşluğu, günümüzde birçok gencin yaptığı gibi sapık akımlara kapılarak doldurmaya çalışırlar.

Eğer gençler, yeterli dinî bilgileri almamış ve dinî duyarlılık kazanmamış iseler, ahlâkî konularda da problemleri olur. Zina, fuhuş, hırsızlık, kapkaç, anarşi ve terör gibi toplum düzenini alt üst eden yanlış hareketler içinde kolayca yer alabilirler.

Fakat namaz kılan ve oruç tutan, dinî ibadetlerini özenle yerine getiren gençler; yalan, gıybet, iftira, hile, aldatma, içki, kumar, uyuşturucu, fuhuş ve hırsızlık gibi haramlardan, kötü söz ve benzeri davranışlardan uzak dururlar. Nitekim Yüce Allah; **“Şüphesiz ki namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten alı koyar. Allah’ı anmak elbette ibadetlerin en büyüğüdür. Allah yaptıklarınızı bilir.”** buyurmaktadır. (*Ankebut Suresi,45*)

Peygamber (s.a.v)Efendimiz, tebliğe başladığı ilk andan itibaren kadın-erkek, genç-ihtiyar, zengin-fakir, hür-köle ayırımı yapmaksızın tüm insanları İslam’a davet etmiştir. Nitekim ilk müslümanlar incelendiğinde içlerinde toplumun her kesiminden fertlerin yer aldığı görülmektedir. Ancak, bu fertler arasında gençlerin çoğunlukta olduğu görülmektedir.

Mekke'nin nüfuzlu ve refah içinde yaşayan ailelerine mensup gençler, İslam'a; yaşlılar, köleler, fakirler, kimsesiz ve zayıf kimselerin duydukları sempati ve ilgiden daha fazlasını göstermişlerdir. İslam'ı yayma konusunda Resulullah(s.a.v) e asıl destek ve yardımcı olanlar bu idealist gençlerdir.

Nitekim ilk müslümanlardan birkaç kişi, elli yaş civarında, birkaç kişi otuz beş yaşın üzerinde, geri kalan çoğunluk ise otuz yaşın altında bulunuyordu. Mesela genç yaşta İslam'ı kabul edenlerden Hz. Ali 10, Zeyd b. Hârise 15, Abdullah b. Mes'ud ve Zübeyr b. Avvam 16, Talha b. Ubeydullah, Abdurrahman b. Avf, Erkam b. Ebî'l-Erkam ve Sa'd b. Ebî Vakkas 17, Mus'ab b. Umeyr 18-20, Abdullah b. Ömer 13, Câfer b. Ebî Tâlib 22, Osman b. Huveyris, Osman b. Affan, Ebû Ubeyde ve Hz. Ömer 25-31 arası.

İşte islâmın oluşturmak istediği ideal genç tipi için Kur'an'da Rabbimiz Ashab-ı Kehf gençlerinin iman mücadelesini örnek olarak anlatmaktadır.

• نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى

Biz sana onların kıssalarını gerçek olarak anlatacağız. Hakikaten onlar, Rablerine iman eden birkaç genç idi. Biz de onların hidayetlerini artırdık. (Kehf Suresi,13)

Bugünün gençleri için Ashab-ı Kehf'i iyi anlamalıdır. Bütün zorluklara karşı onların tevhid mücadelesi her zaman diğer gençler için örnektir.

Müslüman bir gencin yetişmesi için şu ortamların sağlıklı olması gerekir:

- 1- Aile ortamı
- 2- Okul ortamı
- 3- Çevre
- 4- Arkadaş ortamı
- 5- Çalışma ortamı

Eğer bu ortamlar bir gencin yetişmesi için yeterli değilse, ahlaki ve dini yönden eksiklik arz ediyorsa veya yok denecek kadar azsa iş başa düşüyor demektir. Bunun için zamanımızda Müslüman genç bilhassa şu konulara dikkat etmesi gerekmektedir:

1-MÜSLÜMAN GENÇ İYİ ARKADAŞ SEÇMELİDİR

İnsanların hayatında, dostluğun ve arkadaşlığın çok büyük ehemmiyeti vardır. Öyle dostluklar vardır ki, kişinin bütün hayatını olumlu

veya olumsuz yönde etkiler; hattâ âhiret hayatının iyi veya kötü geçmesine bile sebep olabilir.

İnsanlar yaratılış itibariyle birbirinin yardımına ve dayanışmasına muhtaç oldukları için neredeyse arkadaşsız bir kimse yoktur. Sosyal bir hayat yaşayan herkesin mutlaka bir çevresi, samimî arkadaşları ve yakın dostları vardır.

Arkadaş ihtiyacı, bilhassa gençlik döneminde daha büyük önem taşır. Çünkü ilerleyen yaşlarda eş ve çocuklar başta olmak üzere yeni akrabalıklar kuran insanlar, gençlik dönemi kadar arkadaşlığa önem veremeyebilirler.

Ama hayatının en fırtınalı dönemini yaşayan ve sürekli anlaşılmamaktan şikâyet eden gençler, dertlerini ve sevinçlerini paylaşabilecekleri bir arkadaş çevresine çok muhtaçtırlar. Bunun için sokakta, okulda, işyerinde kendilerine yakın buldukları gençlerle arkadaşlıklar kurarlar. Onlara öylesine bağlanırlar ki, maddî ve manevî birçok varlığını arkadaşıyla paylaşır, hattâ canını verecek kadar sevgi beslerler. İşte burada en dikkat edilecek nokta, **"nasıl bir arkadaş seçileceği"** hususudur.

Her meselede olduğu gibi, gençleri bu konuda da uyaran Yüce Peygamberimiz (s.a.v.): **"Kişi dostunun dini üzeredir. O halde her biriniz dost edindiği kişiye dikkat etsin"** buyurmuştur. (*Tirmizi, Zühd: 45*) "Kişinin, dostunun dini üzere" olmasından kasıt, "dini yaşama durumu"dur. Gerçekten de iyi bir arkadaş iyiliğe, güzel işler yapmaya teşvik eder; kötü bir arkadaş ise, arkadaşını günah işlemeye yöneltir. Nitekim bu hususta da Sevgili Peygamberimiz (s.a.v), Ebû Musa (r.a.)'dan rivayet edilen bir hadiste şöyle buyurur: **"İyi arkadaşla kötü arkadaşın misali, misk taşıyanla körük üfüren gibidir. Misk taşıyan ya sana verir yahut satın alırsın yahutta o miskden güzel bir koku duyarsın. Körük üfüren ise, ya senin elbiseni yakar yahut ondan pis bir koku duyarsın."**

Kiminle arkadaş olacağımız hususunda da ölçüler getiren Sevgili Efendimiz (s.a.v), Ebû Saidel Hudri (r.a.) den rivayet edilen bir hadiste, **"Yalnız mü'minle arkadaş ol ve ekmeğini ancak takvalı kimse yesin"** tavsiyesinde bulunur. (*Tirmizi, Zühd: 55*)

Buradaki "mü'min" ifâdesinden anlamamız gereken, "Allah'a hakkıyla îman eden kâmil bir mü'min"dir. Kâmil bir mü'min, Allah'ın emirlerini yerine getirir ve yasaklarından kaçınır. Nitekim hemen peşinden gelen "takvâlî kimse" ile mü'min kelimesi açıklanmış olmaktadır.

Niçin arkadaş konusu bu kadar mühimdir? Çünkü **"Kişi sevdiğiyle beraberdir."** (*Tirmizi, Zühd: 50*). Bir genç, birisiyle arkadaş

olmuşsa, mutlaka onu çok sever. Sevmediği bir kimseyle zaten arkadaş olmaz. Dolayısıyla sevdiğiyle hem dünyada, hem âhirette beraberdir.

Dünyada iken Allah yolunda ibâdet ve itaatte, îman ve Kur'an'a hizmette arkadaşıyla beraber olan bir genç; âhirette de cennet nimetlerinden birlikte istifâde edecek, dostluklarını ebedileştirecektir. Eğer iki arkadaş, Allah'a isyanda, hevâ ve heveste, boş ve zararlı eğlencelerde beraber oluyorsa, Allah korusun Cehennemde de komşu olacaklar, aynı mekânı paylaşacaklardır.

Arkadaşlığın en güzel örneğini, Sevgili Peygamberimiz (s.a.v) göstermiştir. Başta Hz. Ebû Bekir (r.a.) olmak üzere bütün sahabiler onun arkadaşı olmuşlar, etrafında pervane gibi dönmüşler, uğruna canlarını ve mallarını feda etmişlerdir.

2- MÜSLÜMAN GENÇ BOŞ ZAMANINI İYİ DEĞERLENDİRMELİDİR

Denilebilir ki, kişinin sorumluluğunun en az ve boş vaktinin en çok olduğu zaman gençlik devresidir. Ondan sonra aile yuvası, iş hayatı ve sosyal ilişkiler bizleri zaman fakiri yapacaktır. Bunun için gençlik dönemindeki boş vakitler çok iyi değerlendirilmelidir. Boş vakitten kastımız, **"düzenli ve programlı bir şekilde kullanılmayan zamanadır.** Yoksa boş vakit yoktur. Her insan mutlaka uyuyarak da olsa boş vaktini doldurmaktadır. Aslolan bu vakti iyi bir şekilde değerlendirmektir.

Yüce Rabbimiz boş zamanı değerlendirme açısından İnşirah suresi 7-8. ayetlerde şöyle buyurmaktadır: **فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ * وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَب**

İşlerinden boşaldığın zaman, tekrar çalış ve yorul. Rabbine yönel! (boş durma!) Peygamber Efendimiz (s.a.v):

• نَعْمَتَانِ مَغْبُورٌ فِيهِمَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ الصِّحَّةُ وَالْفَرَاغُ
• **“İnsanların kıymetinden gafil olduğu iki şeyi sıhhat ve boş vakit olduğunu belirtmiştir. (Buhari)**

• Bu yüzden yoğun işlere girmeden boş vaktimizin kıymetini bilmemiz gerek

Boş vaktimizi nasıl değerlendirebiliriz?

Bu hususta akla gelen ilk şey, kitap okumaktır. Bir sanat dalıyla meşgul olmak da çok mühimdir. Sözel gelişim normal işlerimizden arta kalan zamanda, hat, tezhip, ebru gibi bir sanatı öğrenebiliriz. Ayrıca dini mûsikî dersi almak, eğer imkânımız elveriyorsa bir spor dalıyla ilgilenmek veya araba kullanmasını öğrenmek de mühimdir.

Bilgisayar veya dil kursuna gitmek de, bizim yetişmemize ve gelişen dünyayı iyi takip etmemize yardımcı olacaktır. Bunların tümünü yapmaya zamanımız yetmez. Zaten bir kısmına fazla istekli de olmayabiliriz. Ama birkaçını veya birisini öğrenebilirsek, hem bir beceri kazanmış, hem de yeni çevreler ve hizmet sahaları tanımış oluruz.

Kimi insanlar için "On parmağında on hüner var" denir. Elbette o hünerler kolay kazanılmamıştır. Gençlik dönemimizdeki boş vakitleri değerlendirmek, ileride birçok bakımdan istifade edeceğimiz hünerler öğrenmemize yardım eder.

Ayrıca vaktiyle boş zamanımızı değerlendirmek için yaptığımız uğraşlar, ileride bizim ikinci bir mesleğimiz olabilir. Dünyanın binbir türlü hâli vardır. Gelecekteki birtakım sıkıntılara vaktiyle hazırlıklı olmak insanı daha rahat ve mutlu yapar.

3-MÜSLÜMAN GENÇ HARAMA BAKMAMALIDIR

Gençliğin ve bekârlığın mühim bir tehlikesi Ebû Hüreyre'den (r.a.) rivayet edilen şu hadiste çok veciz bir şekilde anlatılmaktadır: "**Âdemoğluna zinadan nasibi yazılmıştır. Buna mutlaka erişecektir. Gözlerin zinası bakmaktır, kulakların zinası dinlemek, dilin zinası konuşmak, elin zinası tutmak, ayağın zinası da yürümektir. Kalp ise heves eder, diler. Fere (cinsel organ) ise bunu ya uygular veya reddeder.**" (Müslim, Kader: 21)

Demek ki şehveti gayri meşru bir şekilde kullanmak olan "zinâ"nın çeşitleri vardır. Bunlar yasaklanmış fiili, "düşünmek", gayri meşru bir şeye "bakmak", "konuşmak", "dinlemek", "dokunmak", ona "teşebbüs" etmektir. Kalp ise buna "heves" etmekte, fere ise ya reddetmekte veya uygulamaktadır. Nitekim İsrâ Suresi 32.ayet de: "**Zinaya yaklaşmayın, zira o bir hayâsızlıktır ve çok kötü bir yoldur.**" buyrulmaktadır. "Zina yapmayın" yerine, "Yaklaşmayın" ifâdesinin tercihi dikkat çekicidir. İşte bu kısa âyet, yukarıdaki hadiste belirtilen hususları içine almaktadır. Âyet, yaklaşmanın her türlü yolunu yasaklamaktadır. Yukarıda sayılan "harama bakmak" hususu, âyet ve hadislerle yasaklanmıştır. Nûr Sûresinin 30 ve 31. âyetlerinde,

- قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَعْضُوا مِنْ أَيْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ (*) وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَعْضُنَّ مِنْ أَيْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ

"Mü'minlere söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, namuslarını da korusunlar. Bu, onların temizliği için daha uygundur. Muhakkak ki Allah onların yaptıklarından hakkıyla haberdardır.

Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, namuslarını da korusunlar" buyrulmaktadır. Bu âyetler hem erkeklere, hem de kadınlara, kendileri için bakılması caiz olmayan kişilere nazar etmelerini yasaklamaktadır.

İbn-i Büreyde'den (r.a.) rivayet edilen şu hadis de: "**Resûlullah (s.a.v.) Hz. Ali'ye (r.a.), 'Ya Ali bakışı bakışa tâbi kılma, kasıtlı olmadığı için birinci bakış sana caizdir, (fakat) diğer bakışlar ise sana caiz değildir' demiştir.**" (*Ebû Dâvud, Nikah: 43*) Ama şimdi "Nasıl olsa ilk bakış caizdir" deyip sağı solu teftiş eder gibi bakarak gitmek doğru değildir. Çünkü zamanımızda aniden ve farkında olmadan rastlama gibi bir olay yoktur; her tarafta her an namahreme, açık saçık insanlara ve harama rastlanmaktadır. Bunun için tüm bakışları kontrol altında tutmak gerekir.

Nâmahreme bakmanın zararları çoktur. Kişinin zamanını, hafızasını, dikkatini tahrip eder. **İmam Şafii; Yanlışlıkla yabancı bir kadının ayağını gördüğü için kırk gün kıldığı namazlardan zevk alamadığını söylemektedir.** Bakmamak ise, milyonlarca sevap kazandırdığı gibi, şu kudsî hadisteki manevî lezzete mazhar eder: "**Nâmahreme bakmak, şeytanın oklarından bir oktur ki, her kim Benden korkarak onu bırakırsa, zevkine bedel ona öyle bir îman veririm ki, onun lezzetini ve tatlılığını kalbinde duyar.**" (*Taberânî ve Hâkim*)

Burada da müthiş bir müjde var. Gerçekten gençlerimiz bu hususa dikkat ettiklerinde kendilerinde büyük bir huzur ve sevinç, adetâ maddiyattan sıyrılıp nûranîleşmiş bir hâl hissedeceklerdir. Hayatıyla bize en büyük bir rehber, en büyük bir numune olan Yüce Peygamberimiz (s.a.v), "**Allah, gayr-i meşru şehvet peşinde olmayan genci pek beğenir**" buyurmaktadır. (*Müsned, 4:151*)

Bu hadiste, hayatının en fırtınalı ve en tehlikeli dönemlerini yaşayan gençler için çok büyük bir müjde vardır: Allah'ın beğenmesi. Bu öyle bir müjdedir ki, insanın tüm sevdiklerinden, beğenisini kazanmak istediği bütün şahıslardan daha değerli, daha yücedir. Yine gençlerle ilgili hadislerde, "**Allah'ın gayri meşru şehvetini terkeden genci meleklerin bazısı gibi gördüğü**" belirtilmektedir. O kadar ki, Câbir'den (r.a.) rivayet edilen bir hadiste : "**Hangi delikanlı ki, genç yaşında evlenirse, onun şeytanı şöyle bağırır: 'Eyvah, dinini benden korudu'**" buyrulmaktadır. (*Ramûzu-1 Ehâdis, c.1 s.179*)

Evlenerek şehvetini gayri meşru fiillerden korumak neden "dini şeytandan korumak"la eş tutulmaktadır?. Yoksa ashab-ı suffadan çok bekâr sahâbi vardı. Birçok İslâm kahramanı hiç evlenmemiştir. Bekâr olup da iffet ve namusunu koruyan, gayri meşru şehvet peşinde koşmayan

kimseler elbette bu hadisteki hükmün dışındadırlar. Aksine onlar sırf İslama hizmete daha fazla zaman ayırmak için evlenmiyorlarsa, tebrik ve takdire lâyıktırlar. Çünkü aslolan iffetin korunmasıdır. Evlilik ise onun vasıtasıdır.

.Evet, nedir iffete bu kadar ehemmiyet vermenin, şehvetten bu kadar sakındırmanın sırrı? Bir kere gayri meşru şehvet peşinde olmak zaten çirkin bir fiildir. Toplumun temeli olan aile yuvasını yıkmakta, nesilleri birbirine karıştırmaktadır. Ayrıca gençliğin zamanını, sağlığını, parasını, mesâisini, işini, okulunu mahveder gayri meşru şehvet peşinde koşmak. Hattâ insanları intihara kadar götürür.

Nice gençler var ki, sırf bu meseleden dolayı, kavga ve cinayetlere giriyor, ömrünü hastanede veya hapisanede geçiriyor. Hattâ öyleleri var ki, derdinden hastalanıyor ve kısa sürede ölüyor.

Çevremize baksak, iffetli olamamaktan dolayı, işini veya okulunu yarım bırakan, sağlığını perişan eden, zamanının büyük bir bölümünü heba eden, kendisinin veya babasının servetini tarumar eden nice gençler görürüz.

Pırlanta gibi gençler, pırıl pırıl kabiliyetler, fırtına gibi zekâlar kaybolup gitmekte, mahv u perişan olmaktadırlar. İşte bunun için âyet ve hadislerde bilhassa tehlikenin odağında olan gençlerimiz şiddetle ikaz ediliyor, iffetli olmaları övülüp teşvik ediliyor. Kötü gözlerle bakan bizim oğlumuz, bakılan da bizim kızımız, eşimiz veya annelerimiz. Bunlara namussuz gözlerle bakılmasına kim rıza gösterir?

Gençlere Hz. Peygamber İrşadı

Bakınız bu konudaki Peygamber Efendimizin (s.a.v) gençleri ikaz ve irşadı fevkalâde etkilidir. Kendisine gelen bir gençle aralarında geçen şu konuşma, bugün modern dünyanın aşamadığı sosyal problemlere bile çözüm getirici niteliktedir: Bir **genç Peygamberimize (s.a.v) gelerek, "Yâ Resulâllah, bana zina yapmak için izin ver" der. Orada bulunanlar gencin üzerine yürüyerek onu ayıplarlar ve men ederler. Hz. Peygamber, "Bana getirin" der. Yaklaşınca:"Bu fiilin annene yapılmasını ister misin?" diye sorar. Genç:"Hayır, vallahi istemem)" diye cevap verir. Peygamberimiz:(Başka) insanlar da anneleri için bunu istemezler"der. Daha sonra, "Kızın için kabul eder misin?", "Halan için...", "Teyzen için bunu ister misin?" diye sorar ve her defasında, "Vallahi hayır". Cevabını alınca, Hz. Peygamber de, "Diğer insanlarda buna razı olmazlar" der. Sonra elini gencin üzerine koyup, "Yâ Rabbi, günahlarını affet, kalbini pâk et, fercini muhafaza et" diye duâ eder. Genç ondan sonra hiçbir olumsuz eğilim göstermez. (Müsned, 5: 256)**

Bu hadiste de, gerek kişiyi gerekse toplumu zinadan korumanın en önemli yolu gösteriliyor. Özellikle fuhuşhanelerin, genelevlerin, batakhanelerin yok edilmesinin formülü bu hadiste saklı.

İslâm, gençlere kendisini düşündüğü kadar kardeşini de düşünmesini öğretiyor. Nitekim bir hadiste Peygamberimiz, **"Kendinize yapılmasını istemediğiniz bir şeyi mü'min kardeşinize de yapmayın"** buyuruyor.

Peygamberimizin, gençliğin problemlerini çözmek için ürettiği çözümlerin neler olduğunu anlamamız için şu hadise de kulak vermemiz gerekir: Alkame'den (r.a.): **"Resûlullah (s.a.v) gençlerin yanına vardı ve şöyle dedi: 'Sizden kimin evlenmeye gücü yeterse evlensin. Çünkü evlilik gözü haramdan alıkor; iffet ve namusu muhafaza eder. Evlenmeye gücü yetmeyen ise oruç tutsun. Çünkü (oruç), cinsî arzuyu azaltır.'** (Müslim, Nikâh: 1)

Gençlerin evlendirilmesi sosyal bir görevdir. Nitekim Nur sûresinin 32. âyetinde,

• وَأَنكِحُوا الْأَيَامَىٰ مِنكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِن يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

"İçinizden bekâr olanları ve köle ve cariyelerinizden dindar olanlarını evlendirin. Onlar fakir iseler Allah onları lütfuyla zenginleştirir. Allah'ın lütfü geniştir ve O her şeyi hakkıyla bilir" buyrulmaktadır. Maalesef, son bir asırdır toplum için çok faydalı sosyal kurumlar tahrip edildiğinden evlenmek de bir problemler yumağı hâline gelmiştir. Şimdi de toplum olarak evlenmek isteyen gençlere her bakımdan yardımcı olmak gerekir ki, bu zamanın dehşetli fitnelerinden korunabilsinler. Bu hususta güzel bir teşebbüs, Konya'da kurulan Fakir Gençleri Evlendirme Vakfıdır. Benzer kuruluşlar yurt çapında yaygınlaştırılmalıdır. Allah, gençlerimizi, zamanımızın tüm fitnelerinden korusun!

4-MÜSLÜMAN GENÇ KILIK KIYAFETİNE DİKKAT ETMELİDİR

Tesettür, gençliğimizin üzerinde ehemmiyetle durması gereken bir husustur. Tesettür, yani avret yerlerini örterek gösterilmesi yasak olan kimselerden gizlemek, kadın-erkek bütün mü'minlere farzdır. Başkalarına gösterilmesi yasak olan yerlerini örtüp gizlememek, haramdır, büyük günahür. Ancak kadın ve erkeğin örtmesi gereken yerler farklıdır. Erkekler için tesettür, dizleri ve göbekleri arasıyla sınırlıdır. Bunun dışında kalan

bölgeleri açmalarında bir sakınca yoktur. Ancak giyimde edebe uygun olan, yaygın ve yerleşik usûle aykırı davranmamaktır. Bunun için sadece göbük ve dizler arasını kapaüp diğerk bölümleri açıkta bırakan yaygın bir giyim şekli yoktur. Bu, sadece hamam ve benzeri yerlerde zarurettten kaynaklanmaktadır. Yaygın usûle göre erkeklerin giydiğı elbiselerde kol, ayak ve başın dışında açık bir yer yoktur. Ne gariptir ki, asıl örtünmesi gereken kadın olduğı, halde bütün dünyada en kapalı giyinenler erkekler.

Kadın için örtmesi gerekli olan yerler, el, yüz ve ayakları dışında kalan bütün vücududur. Ayrıca kadının vücut hatlarını belli eden dar bir elbiseyle örtünmesi caiz değildir. Çekici olmayan, bol bir elbise giymelidir.

Niçin tesettür bilhassa gençlik döneminde önemlidir? Çünkü gençlerin hızlı, hareketli ve gösterişi seven bir yapısı vardır. Gençler daha serbest hareket etmek, güzelliklerini göstermek, kurallarla kendilerini bağlamamak isterler. Yaşlılık döneminde birçok kadının örtündüğü görülür. Çünkü gençlikten kaynaklanan duyguları zayıflamış, açılıp saçılmaya karşı bir istek kalmamıştır.

Ayrıca gençlik döneminde örtünmeye dikkat ederek, bu disiplini kendisine rehber eden bir genç kız, yaşı ilerledikçe çok rahat eder. Yoksa baştan kararlı olmayanlar ilerleyen yaşlarında da tesettüre gereken hassasiyeti ve ciddiyeti gösteremeyebilirler.

Tesettürün ehemmiyetini anlamak için iki âyet mealî verelim: "Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve mü'minlerin hanımlarına söyle, evlerinden çıktıklarında dış örtülerini üzerlerine alsınlar. Bu, onların hür ve iffetli hanımlar olarak tanınmaları ve eziyete uğramamaları için daha uygundur. Allah ise, çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (*Ahzab Suresi,59*)

"Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, namuslarını da korusunlar. Zînetlerini ise görünmesi zarurî olan kısımlar müstesna, açığa vurmasınlar. Başörtülerini de yakalarının üzerini kapata cak şekilde iyice örtünler. Kocalarından, babalarından, kocalarının babalarından, oğullarından, kocalarının oğullarından, kardeşlerinden, kardeşlerinin oğullarından, kızkardeşlerinin oğullarından, mü'min kadınlardan, cariyelerden, cinsî iktidarı olmayan hizmetçilerinden ve şehvet çağına gelmemiş çocuklardan başkasına zînet yerini göstermesinler. Gizledikleri zînetleri belli olsun diye ayaklarını yere vurmasınlar. Hepiniz Allah'a tevbe edin, ey mü'minler, tâ ki kurtuluşa eresiniz." (*Nûr Suresi,31*)

Görüldüğü gibi ikinci âyette, "kimlere karşı tesettürlü bulunmak gerektiğini" belirtmek için çoğunluğu yakın akrabalarından oluşan uzun bir

liste verilmektedir. Bunun anlamı, bu listede adı geçen kimseler karşısında açık-saçık bulunulabilir, demek değildir. Onların karşısında da, -diğerleri kadar olmasa da- edeb ve hayâya uygun bir kıyafetle bulunmak gerekir.

Örtünmek, mademki Rabbimizin kesin emridir ve Allah örtünenleri sevmektedir; bu hususta çok büyük gayret sarfetmemiz gerekir. Tesettür, her ne kadar herkese farz ise de, genç kızlarımızı daha fazla ilgilendirmektedir. Genç kızlarımız tesettür konusuna büyük ehemmiyet vermelidirler. Çünkü tesettüre uyan genç kardeşimiz, hem günahattan korunmuş, hem de iki kat sevap kazanmış olacaktır.

5-MÜSLÜMAN GENÇ İSRAFTAN KAÇINMALIDIR

Gençliğimizi birçok bakımdan sıkıntıya atan hususlardan birisi, "moda" dır.Moda, dört mevsime göre değişebilmektedir. Giyimde, saç tipinde, ev eşyaları ve takılarda, dekorasyonda ve hayat tarzına etki eden her şeyde meydana gelen sık değişikliklere "moda" deniyor. Gençlerin modayı takip etmesi, zevklerine ve gelir seviyelerine göre değişiyor. Senede bir değişiklik yapanolduğu gibi, bir toplantı veya düğünde giydiği elbiseyi bir daha giymeyenlere de rastlanıyor.

Güzellikler ve hikmet dini olan İslâm'da bu mânâda bir "moda" anlayışı yoktur. Ama değişim ve yenilik vardır. İslâm, dünyevî ve nefsi isteklerden kaynaklanan modaya niçin olumsuz yaklaşmaktadır? Çünkü modanın temel esprisi olan sürekli ve sık değişim, israfa sebep olmaktadır. İsrâf ise dinimizde yasaktır. Rabbimiz, **"Yeyiniz içiniz, israf etmeyiniz. Muhakkak ki Allah, müsrifleri sevmez"** buyurmaktadır. (*Araf Suresi, 31*)

Moda, gerçek ve zarurî bir ihtiyaçtan değil, his ve hevâdan, zevk ve sefadan kaynaklanmaktadır. Modanın kaynağı dünyevîliği esas alan batıdır. Bunların dini bir kaygısı yoktur. Bu yüzden "moda" olarak ortaya çıkanların birçoğu, bizim temel dinî prensiplerimizle çatışabilmektedir. Moda hususunda şu hadislerde de alacağımız dersler vardır:

"Allah kadın elbisesi giyen erkeğe ve erkek elbisesi giyen kadına lanet etsin" (*Ebû Dâvud, Libas: 28*)

"Allah erkeklere benzemeye çalışan kadınlara ve kadınlara benzemeye çalışan erkeklere lanet etsin." (*Buhârî, Libas: 61*)

"Altın ve ipek ümmetimin kadınlarına helâl, erkeklerine ise haramdır." (*Taberânînin Kebir'inden*)

Görüldüğü gibi, dinimizin bir prensibi de, cinslerin kendine has özelliklerini korumalarıdır. Bunun için erkek ve kadının giyimi, saç tipi, hâl ve hareketinin birbirine benzememesi gerekir. Kadının kendine has hayâsı ve tesettürü olduğu gibi, erkek de ciddi ve vakarlı olmalıdır.

Modanın ise böyle bir kaygısı ve ayrımı yoktur. Zaten moda dünyevî, hissi, nefsi olduğu için dinin prensiplerini hiç nazara almaz.

İslâmın emir ve yasakları ise, İlâhîdir. İlâhî prensipler, dünyevî ve nefsî gerekçelerle iptal edilemez. Bunun için mü'min bir genç, hiçbir şekilde modanın takipçisi olup, başka milletlere benzeyemez. Biz başkalarına benzemek yerine, kendi değerlerimizi korumalıyız. Bir hayat tarzı taklit edildiği zaman, pislikleriyle birlikte gelir. Söz gelişi, Batı tipinde bir ev dekorasyonunda salonun köşesinde bir sürü resimleri, heykelcikleri, ban da kabul etmek gerekir. Oysa bizim dekorasyonumuzda, hat yazıları, kible esasına uygun yerleşim, ibâdetimize imkân verecek bir düzen esastır. Bununla beraber dinimizde yenilik ve değişim vardır. Ancak bu değişim, "israfa sebep olmamalı, başka bir millete benzememeli, dinimizin emir ve yasakla-rıyla çelişmemeli"dir.

6-MÜSLÜMAN GENÇ DİNİNE UYGUN MÜZİK DİNLEMELİDİR

Müzik, gençlerimizin en çok ilgi duyduğu ve zaman harcadığı eğlence vasıtalarından birisidir. Her davranışımıza ölçüler ve sınırlar getiren dinimiz, müzik konusunda da bizim için en doğru, en selâmetti ve en güzel ölçüler ortaya koymuştur. Kâinattaki her sesi, ilâhî bir mûsikînin nağmeleri olarak değerlendiren hikmet bakışı, elbette insanların gayretleriyle ortaya koyduğu müziğe de Allah ve âhi-ret hesabına bakacakür. Bu açıdan incelediğimizde, müziği ikiye ayırabiliriz.

Birincisi, ulvî ve ruhanî mânâları terennüm eden, insana yüksek şevkler, ulvî neş'eler ve uhrevî hüzn-ler veren müziktir ki, bu helâldir.

İkincisi, şehevanî ve dünyevî mânâları işleyen, he-vesâtı tahrir eden ve acı veren müziktir ki, bu haramdır. Mesela: **Seninle Cehennem ödöldür bana, Sensiz Cennet bile sürgün sayılır. Kaderin böylesine yazıklar olsun. İsyanım var böyle kadere. v.s.**Bir müzik parçasının sözleri, İslâmın temel prensipleriyle çelişmemelidir. Çünkü Yüce Peygamberimi/(s.a.v),"Gayr-i meşru meseleleri, küfrü konu alan şiir, şeytanın nağmelerindendir" (*Câmiüssağîr: 1609*) buyurmuştur. Bunun için müzik parçasının sözleri, nezih ve ulvî mânâları taşımalı; ahlâk dışı, kadınlarla ilgili cinsi konulara değinen, haramları öğen, kadere isyanı teşvik eden ve îman esaslarına aykırı düşen türde olmamalı.

Yine Peygamberimizin (s.a.v) şu hadisleri bize müzik konusunda ölçü olmaktadır:"**Bu ümmet içinde şarkıcı ve çalgıcı kadınlar ortalığı sarıp içkiler içilince bir yere batma, hayvan şekline dönüşme ve gökten taş yağma vuku bulacaktır.**" (*Tirmizi, Fiten:21*)

Müzik, her türlü düşüncenin ve mesajın yaygınlaşmasında çok güçlü ve yaygın bir silâhtır. İnsanlar müzik yoluyla empoze edilen düşünceleri kolayca ve severek kabul ederler. Bu yolla, olumlu veya olumsuz ahlâk anlayışı, davranış biçimi, hayat tarzı yerleştirilebilir.

Bundan dolayıdır ki, bazı müzik türlerini çok dinleyen insanlar, farkında olmadan bazı olumsuz fikir ve davranışların etkisi altına girmiş olurlar. Bu bakımdan gençlerimiz neyi dinlediklerine çok dikkat etmeli, titiz ve seçici olmalıdırlar.

Bir başka önemli nokta, müzik dinlemede aşırıya gitmemek, zamanı israf etmemek gerekir. Bilhassa çok zarurî işlerimizi ve ibâdetlerimizi geciktirmek veya engellemek pahasına müzik dinlemeyi sürdürmek büyük günahdır. Bununla birlikte, dinimiz sürekli yüksek ve ideal tavırlar sergilemeyi uygun görmez. Çünkü insanda his ve heves de vardır. Bunun için Peygamber Efendimiz (s.a.v), "**Meşru dâirede eğleniniz ve oynayınız. Ben dininizde bir katılığın görünmesinden hoşlanmıyorum**" buyurmuştur. (*Câmiüssağîr: 1582*)

Bu yüzden dinimizin prensipleriyle çelişmeyen, yasak sınırına girmeyen her türlü oyun ve eğlence meşrudur. Bunun için diyebiliriz ki:

1- Gençlerimizin tercih edecekleri eğlenceler, içinde, içki kumar, mahremiyet ve tesettür ihlâli gibi yasakları barındırmamalıdır.

2- Eğlenceler, farz ibâdetlerimize ve aslî görevlerimize engel olmamalıdır.

3- Oyun ve eğlenceye ayrılan zaman, "israf" sınırına dayanmamalıdır. Çünkü en büyük varlığımız zamandır; boşu boşuna heba edilmemelidir.

4- Oyun ve eğlencelerimiz de, bir yönüyle eğitici, öğretici ve ebedî îman dâvasına hizmetçi olmalıdır.

Bu maksatla tertiplenen yemekler, geziler, piknikler, mûsikî programları, bir taraftan bizleri neşelendirmeli, diğer taraftan da faydalı sohbetlere, ilmî müzâkerelere veya bazı gençlerin îman ve İslâmî hayatla tanışmalarına sebep olmalıdır. İşte o zaman o eğlenceler de sevap kazandırır.

Bu arada dinimizin ebedî mesajlarının konu edildiği, piyesler, tiyatrolar, filmler de güzel bir tebliğ ve eğlence vasıtalarıdır.

Gençlik çağı, duygu ve heyecan dönemidir. Bu çağda hizmet ederken şevk ve heyecanı da ihmal etmemek gerekir.

Ayrıca yasak eğlencelerin bir sel gibi akın ettiği günümüzde, onlara alternatif meşru eğlencelerimizi yaşatmak gerekir. Çünkü herkes aynı seviyede ve yaratılıştan olmaz. Sürekli ciddi ve yoğun işlerle uğraşan gençlerimiz, bir gün içlerindeki eğlence ve dinlenme arzusunun isyanı altında ezilebilirler. Bu hususta en doğrusu Yüce Peygamberimizin (s.a.v) istikametli, vasat, geniş ve rahat yoludur. En doğrusu, kişinin kendisini fazla sıkmadan kaldıracılabileceği yoldur. Allah gençlerimizi zamanımızın gayri meşru eğlencelerinden korusun.

7- MÜSLÜMAN GENÇ AŞKIN SINIRINI İYİ BİLMELİDİR

Aşk, "şiddetli sevgi" demektir. Aşk, bir şeyi aşırı derece sevmek, ona tutulmak, onsuz yapamamak, hep onu düşünmek, onunla gülmek, onunla ağlamak, ancak onunla sevinip üzölmek, onsuz mutlu olamamaktır. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, âşık olunabilen varlıklar çoktur. Allah (c.c), Peygamberimiz (s.a.v), Allah dostları, anne, baba, evlât, hayat arkadaşı diye başladığımız listeyi uzatabiliriz. Fakat biz burada gençliğimizi daha çok ilgilendiren "karşı cinsle duygusal ilişki" konusu üzerinde durmak istiyoruz.

Gençlerimizi Allah'tan ve dinden uzaklaştırmak için kullanılan tuzakların en birincisi, "kadın fitnesi" dir. Tabî buradaki fitneyi "imtihan vesilesi" anlamında kullanıyoruz. O kadar ki, kadını çekici kılmak için yapılabilecek ne varsa hepsi uygulanıyor. Müzik, spor, eğlence, moda, medya, reklâm ve san'at dünyasının en önemli faaliyetleri "kadın" etrafında odaklaşıyor.

Üstelik kadının ulvî duyguları ve çok değerli iç dünyası yerine, sadece "cinsellik" yönü nazara veriliyor. Gazete, dergi, TV, sinema başta olmak üzere her vesileyle şiddetli bir teşvik ve tahrik altında tutulan gençlerimizin çoğunluğu, büyük bir sıkıntı ve bocalama yaşıyor. İşte, çarşıda, pazarda hep karşı cinsle karşılaşan gençler, iç içe problemlerle yüz yüze geliyorlar.

Gençlerimiz taştan ve demirden değil ki, bunca baskı ve tahrik karşısında ilgisiz kalabilsinler. Üstelik cinsel istekler bakımından en güçlü ve en yoğun dönemlerini yaşıyorlar. Ancak bir tarafta da dinî inanışlar, ahlâkî kurallar, toplumun değer yargıları, âdetler, gelenek görenekler var.

Dünyanın hiçbir yerinde kız-erkek ilişkileri sınırsız bir özgürlüğe sahip değil. Az veya çok her yerde "engeller" var. İşte asıl problem burada başlıyor. Bir tarafta inandığı, istemese de uymak zorunda olduğu veya aşmayı başaramadığı kurallar... Diğer tarafta çevresindeki şiddetli teşvikler, içindeki güçlü istekler... Ama ümitsiz olmaya gerek yok. Çünkü her derdimize çözüm getiren dinimiz bu konuda da bize ışık tutuyor. Her derdimize derman olan Kur'an ve Yüce Peygamberimiz (s.a.v) bu hususta da bizi aydınlatıyor. Üstelik hiçbir çelişkiye, mutsuzluğa gerek kalmadan hem dinî inançlarımızı korumayı, hem de içimizdeki duyguları tatmin etmenin yollarını gösteriyor.

Dinimiz, öncelikle şunu söylüyor: **"Sen senin olmadığın gibi, duyguların da senin değildir. Kime aitse onun çizdiği çerçeveye göre hareket et."**O halde bu sevginin ilk sarfedileceği yer, bizzat bize bu duyguyu veren Allah'tır. O bizi yaratmasaydı, sevgiyi ve sevdiklerimizi tanıyamazdık. Çünkü sevdiklerimizdeki güzellik, mükemmellik, hoşluk;

Onun güzelliğinden, Onun kemâlinden, Onun letafetinden gelmektedir. O, her şeyi güzelleştiren güzeller güzeliidir.

Bu gerçekleri bilmeyen veya bildiği halde uygulamayan bir genç ise, karşı cinsten birisine âşık olur. Henüz çok gençtir. Evlenecek yaşa gelmesine 5-10 sene vardır. Henüz okulu bitmemiş, iş yeri kurmamıştır. Sevdiğini doğru dürüst tanımamıştır bile. Sadece bir hevesle yola çıkmıştır. Bu durumda problemlerin cenderesi içinde bulur kendini. Üstelik Allah'ın izin vermediği böyle bir sevgide, üç önemli azap vardır: **"ayrılık, kıskançlık ve karşılık görmeme"** acılarıdır. Seven bir genç sevdiğinden hiç ayrılmak istemez. Ancak bu mümkün değildir. Hattâ bazen çeşitli engellerden dolayı tamamen ayrılırlar. Zaten böyle sevenlerin yüzde 95'i sevdiğiyle evlenemez. Sonunda büyük bir acı ve ızdırap vardır. Sevgisinin karşılığını bulamayan genç, maalesef intihar edebilmekte veya Üstelik sevdiğini herkesten kıskanır. Evli değildir ki onu koruyabilsin. Acaba şimdi nerededir, ne haldedir diye ruhu azap içinde kalır. Ve asıl problem "karşılık görmeme" dir. Bu durum bazen ilk başta ortaya çıkar. Bir taraf deli divane olur, ancak karşı taraf orali bile değildir. Öyle ya, gönül bu, sevmeyebilir. Ancak seven taraf onsuz olamayacağını kafaya koymuştur. Ruhu azap içinde kalır. İşte bu üç problem gençlerimizi huzursuz eder. Her günü ızdırapla, gözyaşıyla geçer. Acısını dindirmek için o güne kadar hiç yapmadığı şeyleri yapmaya başlar. Hatta imanı zayıfısa içkiye, uyuşturucuya dadanır. Artık onun dostları dertli şarkılar ve gözyaşıdır. Hiç kimse onu anlamamakta, onu dinlememektedir. Dünyanın en dertli insanı odur.

Bundan dolayı okulunu, işini bırakan veya başarısını yitiren gençler olduğu gibi, işi intihara kadar götürenler ve karşı tarafı katledenler bile olmaktadır. Âşık olup evlenen gençlerden büyük bir bölümü de mutsuzdur. Çünkü "aşkın gözü kördür." Birbirlerinin eksiklerini ve hatalarını görmezler. Sevgilisinin, "dünyanın en mükemmel insanı" olduğuna inanırlar. Oysa her insan gibi sevdiğinin de kusuru ve eksigi vardır. Ancak bunu evlenince görebilir. Bunlar hayatın diğer problemleriyle de birleşince tartışmalar, kavgalar başlar. Yapılan istatistiklere göre, boşanma oranı en yüksek olan evlilik, geleceklerini hayal üstüne kuran gençlerde görülmektedir. Sonuç ya mutsuzluk ya da ayrılıktır.

Bu hususta en doğrusu, dinimizin getirdiği ölçülere uymaktır. Dünyanın huzuru, mutluluğu ve rahatı buna bağlıdır.

- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ تُنْكِحُ الْمَرْأَةُ لِأَرْبَعٍ لِمَالِهَا وَلِحَسْبِهَا وَجَمَالِهَا وَلِدِينِهَا فَاتَّقُوا بِذَاتِ الدِّينِ تَرِبْتُ يَذَاكَ (البخارى و مسلم)

Diyelim ki genç bir kardeşimiz hayatını İslâmiyete göre düzenledi. Allah'ın emirlerine uyuyor, yasaklarından kaçıyor, namazını hiç aksatmıyor. Yukarıda sözünü ettiğimiz yoğun problem bunun da başında. Elinden geldiğince tuzağa düşmemeye çalışıyor. Ne var ki, bir anlık gafleti veya iyi niyeti sonucu, karşı cinsten birisine gönlünü verebiliyor. Bu durumda ne yapacaktır?

Bu hususta en doğrusu, dinimizin getirdiği ölçülere uymaktır. Dünyanın huzuru, mutluluğu ve rahatı buna bağlıdır. Bu durumda şu şartları uygulamalıyız:

1- Niyetimiz mutlaka hâlis olmalıdır. Hedefte nikâhla hayatımızı birleştirmek düşüncesi bulunmalıdır.

2- Nikâha kadar hiçbir şekilde;(sözgelişi, kapalı bir mekânda yalnız kalmak dâhil) dinimizin hiçbir yasağı çiğnenmemelidir.

3- Sevilen taraf, kesinlikle Peygamberimizin (s.a.v) tavsiye ettiği gibi, yani dindar olmalıdır. Yoksa "Zamanla dini öğrenir ve yaşar" gibi düşünceler nefsin aldatmacasından başka bir şey değildir.

4- Tarafların evlenme çağı gelmiş, hiç değilse yaklaşmış olmalıdır. Yoksa evlenmeye uzun zaman kala girişilen böyle bir hareket, sayısız günahla veya ayrılıkla sonuçlanacaktır.

5- Gençler hayalci değil, gerçekçi olmalıdır. "**Senin için dünyayı feda ederim**", "**Sen yanımda olursan heryer Cennet bana**", "**Seninle ölüme bile giderim**" gibi lâflar hikâyedir. Evlenince hepsi biter. Atalarımız, "**Güzellik ekmeğe sürülmez**" diyerek, yaşamak için ev, eşya, para gibi ihtiyaçların önemine dikkat çekmişlerdir. Bu bakımdan iyi bir meslek edinmek, yuva kurunca ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir seviyede olmak icab eder.

6- Son olarak böyle bir yakınlaşmayı kısa zamanda nikâhla meşru hâle getirmek lâzımdır. Bundan maksadımız, evlenmeye yıllar varken dinî nikâh kıyıp her şeyin meşru olduğunu sanmak değildir. Evlenmeye uzun bir zaman varken kıyılan böyle bir nikâhın mahzurları da olabilmektedir. Nikâh kıydırıp serbest hareket eden gençler, maalesef bağlayıcı bir durum olmayınca ayrılabilirler ki, bu hiçbir şekilde tasvip edilemez. Nikâhtan kastımız, evlenmektir.

Ama insan hâli. Böyle bir imtihanla yüz yüze gelirsek, pes etmemek, mümkünse hiç zararsız, olmuyorsa en az zararla kurtulmak gerekir. Merak etmeyin. Dünya kesinlikle "sevdiğimizden" ibaret değildir.

Hayat her şeye rağmen devam etmekte ve her şey bizim mutluluğumuz için çalışmaktadır. Hayatı zehir etmeye hiç gerek yoktur.

TEVBE, GENÇ İKEN YAPILMALI

Yüce Peygamberimiz (s.a.v), bir hadislerinde şöyle buyurmuştur: "**Adalet güzeldir, fakat idarecilerde olursa daha güzeldir. Cömertlik güzeldir, fakat zenginlerde olursa daha güzeldir. Dinde titiz olmak güzeldir, fakat âlimlerde olursa daha güzeldir. Sabır güzeldir, fakat fakirlerde olursa daha güzeldir. Tevbe güzeldir, fakat gençlerde olursa daha güzeldir. Hayâ güzeldir, fakat kadınlarda olursa daha güzeldir.**" (*Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs*)

ALLAH'TAN KORKAN GENÇLER

Yüce Peygamberimiz (s.a.v) bir hadîs-i şeriflerinde, "**Şayet Allah'tan korkan gençleriniz, ciğeri yaş hayvanlarınız, beli bükülmüş ihtiyarlarınız olmasaydı belâlar üzerinize sel gibi yağacaktı**" buyuruyor. (*Kesfû'l-Hafû, 2: 163*) Yine başka bir hadiste Efendimiz (s.a.v): "**Allah kötülüğe iltifat etmeyen genci, emsallerine üstün tutar**" buyurmaktadır. (*Feyzu'l Kadir, c.2, s. 263, no: 1799*)

GÜZEL AHLÂKLI GENÇLER

"**Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim**" buyuran Yüce Peygamberimiz (s.a.v.) "güzel ahlâk"la ilgili hadislerinden birinde şöyle buyurmuştur: "**Cömert güzel ahlâklı bir genç; cimri, ibâdet eden, kötü ahlâklı bir yaşlıdan Allah'a daha sevimlidir.**" (*Deylemî ve Muhtârü'l Ehâdis: 88*)

Bu hadiste gençler güzel ahlâka teşvik edilirken bir mukayese yapılmaktadır. Buna göre, Allah katında, güzel ahlâklı olmayan bir yaşlı, ibâdet etse bile güzel ahlâklı genç kadar sevimli değildir. Şu hadis de gençlerimizi güzel ahlâka teşvik ermekledir:

EN HAYIRLI GENÇ

Peygamberimiz (s.a.v) en hayırlı gençlerle ilgili bir hadislerinde şöyle buyurur: "**Gençlerinizin en hayırlısı ihtiyarlarınıza benzeyendir. İhtiyarlarınızın en şerlisi, gençlerinize benzeyendir.**" (*Feyzü'l Kadir, 15:776*)

Elbette buradaki "benzemek"ten kasıt, kılık-kıyâfette birbirlerini taklit etmek veya saçların ağarması, dökülmesi, yüzlerin kırışması değildir. Nitekim bir Allah dostu, bu hadîsi izah ederken, şunları söyler: "**En hayırlı genç odur ki, ihtiyar gibi ölümü düşünüp âhiretine çalışarak, gençlik hevesâtına esir olmayıp gaflette boğulmayandır.**"

Ve ihtiyarlarınızın en kötüsü odur ki, gaflette ve hevesatta gençlere benzemek ister, çocukcasına, hevesât-ı nefsanîyeye tâbi olur."

SAYGILI GENÇLER

Peygamber(s.a.v)Efendimiz büyüklerine saygılı gençler hakkında şöyle buyurmuştur:

- عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّمَ) مَا أَكْرَمَ شَابٌ شَيْخًا لِسِنِّهِ إِلَّا قَيَّضَ اللَّهُ لَهُ مَنْ يُكْرِمُهُ عِنْدَ سِنِّهِ

Enes İbni Mâlik (r.a)'den rivayetinde: **“Allah’u Teâlâ, yaşından ötürü bir ihtiyara saygı gösteren gence, yaşlılığında hizmet edecek kimseler lutfeder.” (Tirmizî, Birr, 75)**

KIYAMETTE GÖLGELENECEK GENÇLER

Rasulullah (s.a.v) Allah’a ibadet içinde olan gence nasıl bir müjde vermiştir?

- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّمَ) قَالَ سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ إِمَامٌ عَادِلٌ وَشَابٌ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

Hiz. Ebu Hureyre (r.a) anlatıyor: "Resulullah (s.a.v) buyurdular ki:"Yedi kişi var, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı Kıyamet gününde kendi gölgesinde gölgeler:

“Adil yönetici, Allah'a ibadet içinde yetişen genç, Tekrar dönünceye kadar kalbi mescide bağlı olan kimse, Allah için birbirlerini seven, Allah rızası için biraraya gelip, Allah rızası için ayrılan iki kişi, Güzel ve makam sahibi bir kadın tarafından davet edildiği halde; "Ben Allah'tan korkarım" de(yip icabet etmey)en kimse, Allah'ı tek başına zikrederken gözlerinden yaş boşanan kimse." (Nesâi, Kudât 2)

Bir düşünürün dediği gibi ‘Gençliği ayakta olmayan cemiyet yataktadır’. Ayakta olan gençlikten amaç, her türlü olaylar ve durumlar karşısında adaletin yanında yer alan, kalbindeki insanla kafasındaki iz'anı daimi olarak dayanışma halinde bulunduran gençliktir. Yoksa kararsızlık içinde ne yaptığını bilmeden, bilinçsiz, yetersiz, sokaklara dökülen, ideoloji oyuncağı olarak kötü kişi ve zümrelerin kuklası olan gençlik değildir.

Gençlik deyince sadece erkek çocuk akla gelmemelidir. Gençlerin yarısını genç kızlarımız oluşturur. Kız çocukları bizim değerimizdir. Geleceğimizin teminatıdır.

Gençlerimiz sevgi ve merhametten yoksun büyümemelidir. Çocukluktan başlayan sevgi ve merhamete Efendimizden örnek verelim: Ebu Hüreyre (r.a)anlatıyor:"Resulullah (s.a.v) (bir gün),

Hasan İbnu Ali (r.a)'yı öpmüş idi. Bu sırada yanında bulunan Akra' İbnu Hâbis, (sanki bunu tuhaf karşıladı ve:) "Benim on tane çocuğum var. Fakat onlardan hiçbirini öpmedim" dedi. Resulullah (s.a.v) ona bakıp: "Merhamet etmeyene merhamet olunmaz" buyurdu." (Buhari, Edep 18, Müslim, Fedail 65)

Resûlullah (s.a.v)buyurdular ki: "Küçüklerimize merhamet, büyüklerimize saygı göstermeyen bizden değildir." (Tirmizi, Birr 15)

Değerli Kardeşlerim!

Peygamber (s.a.v)Efendimiz, tebliğe başladığı ilk andan itibaren kadın-erkek, genç-ihtiyar, zengin-fakir, hür-köle ayırımı yapmaksızın tüm insanları İslam'a davet etmiştir. Nitekim ilk müslümanlar incelendiğinde içlerinde toplumun her kesiminden fertlerin yer aldığı görülmektedir. Ancak, bu fertler arasında gençlerin çoğunlukta olduğu görülmektedir.

Muhammed Mâsûm Sirhindî -rahmetullâhi aleyh-'in genç bir talebesine yaptığı şu nasihat ne kadar mânidardır:“Yavrum! Ömrün en kıymetli zamanı, gençlik günleridir. İnsanın güçlü-kuvvetli, âzâlarının sağlam olduğu bu günler geçer ve ömrün en zayıf vakti gelip çatar. Ne yazıktır ki insanlar; en şerefli kazanç olan «mârifetullâhı», gelip gelmeyeceği belli olmayan ihtiyarlık vaktine havâle ederler. Ömrün en şerefli vakitlerini, en rezil şey olan hevâ ve hevese sarf ederler. Unutma ki; «Yarın yaparım diyenler helâk oldu!»”O hâlde; Cenâb-ı Hakk'ın sevdiği bir gencin temel husûsiyeti ise şudur: Bütün engellere rağmen; enerjisini, zamanını, gençliğini Allah yoluna sarf edebilme basîretini gösterebilmek... Bu basîreti gösterebilmiş delikanlıların en güzel nümûneleri ashâb-ı kirâmın gençleridir.

KAHRAMAN GENÇLER

10 yaşında îmân eden ve ömrünü ilim, irfan ve cihâd ile İslâm'a hizmetle tezyin eden Hz. Ali ve evlâtları Hasan ve Hüseyin -radiyallâhu *anhüm*– ne güzel gençlerdir. Câfer bin Ebî Tâlib (r.a)Habeşistan'a hicret edip Necâşi'nin huzûrunda müslümanları temsilen ilim, hikmet ve cesaretle konuştuğunda 17 yaşlarında bir delikanlıdır. Mus'ab bin (r.a)ailesinin bütün servetini reddederek **Allah Rasûlü(s.a.v)'in yanını tercih ettiğinde 18 yaşındadır. Birkaç yıl sonra da Medine'ye giderek orayı Kur'ân'la, firâseti ve tatlı diliyle fethetmiştir. Efendimiz(s.a.v)'in âzâd ettiği kölesi, kumandan olarak Mûte'ye gönderilip orada şehid olan **Zeyd bin Hârise (r.a)**îmân ettiğinde 15 yaşındadır. **Rasûlullah(s.a.v)**Medine'ye hicret ettiğinde, Zeyd bin Sâbit (r.a)11 yaşında bir yetimdir. Kendisi şöyle anlatır:“**Rasûlullah (s.a.v)**Medine'ye geldiğinde beni huzûruna götürdüler. Efendimiz beni**

sevdi ve beğendi. Oradakiler;«-Yâ Rasûlâllah! Bu, Neccâroğulları'ndan bir gençtir. Allâh'ın Sana inzâl buyurduğu sûrelerden on yedi tanesini ezbere biliyor!» dediler. Bu durum Peygamber(s.a.v) Efendimiz'in çok hoşuna gitti..." (Ahmed, V, 186)

Üsâme bin Zeyd (r.a)yirmi yaşlarında iken Peygamber (s.a.v)tarafından İslâm ordusunun kumandanı tayin edilir. Yine Efendimiz(s.a.v)Mekke'yi fethettiğinde 20 yaşında olan Attâb bin Esîd (r.a)oraya vali tayin eder. Bu misalleri okuyan günümüz insanı, hayretlere düşebilir. Bu yaşlardaki gençler nasıl bu kadar büyük kararlar alabildiler, nasıl bu kadar büyük mes'ûliyetler üstlendiler, bu kadar parlak muvaffakiyetler sergileyebildiler?

Hayret etmeleri normaldir. Çünkü maalesef devrimizde aynı yaştaki gençlerin çoğunda; böyle bir olgunluğu, böyle bir dirâyeti görebilmek mümkün olmamakta. Bunun sorumlusu, gençlerden ziyade onları yetiştirenlerdedir. Bir toplumun gençliği, istikbâlidir. Tarlaya ne ekildiye o yetişir. Hz. Mevlânâ(k.s)sorar: "**Hiç buğday ektin de arpa bittiğini gördün mü?**"Gençlerin kalbine hangi muhabbetler ilkâ edildiyse, onlar filiz verir. **Allah Rasûlü**(s.a.v), gençlere; îman, ibâdet, tâat, hizmet, cihad, tebliğ tohumlarını ekti, onlardan böyle güzel bir nesil yetişti. Bugün gençlerimizi **Efendimiz** (s.a.v)kıstas ve ölçüleriyle mi yetiştiriyoruz; yoksa onları, ekranlara, internete, sokakların insafına mı terk ediyoruz? Hortlamış bir câhiliyye devrinde yaşıyoruz.

H. Peygamber'e asıl destek ve yardımcı olanlar bu idealist gençlerdir. Nitekim ilk müslümanlardan birkaç kişi, elli yaş civarında, birkaç kişi otuz beş yaşın üzerinde, geri kalan çoğunluk ise otuz yaşın altında bulunuyordu. Bunların dışında genç yaşta İslâm'ı kabul eden pek çok şahıs mevcuttur.

Peygamber(s.a.v)Efendimize evini tahsis eden **Erkam b.Ebi'l-Erkam**, **Dârü'l-Erkamın** sahibi, 18-20 yaşlarında idi. Hz. Ali, kazandığı kahramanlıklarını 20 ilâ 30 yaşları arasında gerçekleştirmiştir. **Câfer b. Ebî Tâlib**, Habeşistan hükümdarının, hristiyan din adamlarının ve saray erkânının huzurunda İslâm'ı savunurken 25 yaşlarında idi. **Mus'ab b. Umeyr**, I. Akabe bîatından sonra Hz. Peygamber tarafından Medine'ye öğretmen olarak gönderildi. O sırada 25 yaşlarında bir genç olan **Mus'ab b. Umeyr'in** faaliyetleri sonucunda pek çok Medineli müslüman oldu.

Zeyd b. Sâbit, Hz. Peygamber tarafından komşu hükümdar, emîr ve Arap kabilelerine gönderilen mektupların çoğu **Zeyd b. Sâbit'in** kaleminden çıkmıştır. Hz. Peygamber vefat ettiğinde yaşı 21 civarında

idi. Hz. Ebû Bekir döneminde Kur'an-ı Kerim'i cem'eden komisyonun başkanı olduğunda 22 yaşında idi.

Hz. Peygamber vahiy kâtiplerini genellikle gençler arasından seçmiştir. Gençleri çoğu yaşlı sahâbîlerden oluşan ordulara komutan tayin etmiştir. Çoğu savaşlarda sancağı bizzat kendisi gençlere vermiştir. Mesela Tebük seferinde sancağı Zeyd b. Sâbit'e, Bedir'de Hz. Ali'ye, vermiştir. 18 yaşlarında olan Üsâme b. Zeyd'i Suriye'ye gönderdiği orduya komutan tayin etmiştir.

Bugünün gençleri de Hz. Peygamberi örnek almalıdırlar. Hz. Peygamber'i sevmeli ve ona itaatın Allah tarafından istenen bir husus olduğunun bilincinde olmalıdırlar. Sahabenin Hz. Peygamber'e bağlılığını, onu sevmesini, ona itaatini örnek almalıdırlar.

Rasûlullah (s.a.v) şöyle buyurur: “*Allah Teâlâ, gençliğini Allâh'a itaat yolunda geçiren genci sever.*” (Süyûtî, *el-Câmiu's-Sağîr*, I, 65/1867)

Günümüzün anlayışlarına liberal dünya görüşü hâkim. Bu da nefsâniyete ve zulme tam hürriyet tanıyan; “Bırakınız geçsin, bırakınız yapsın.” sözünü parola edinen bir anlayış. Bu nefsânî serbestiyetin neticesinde; enânîyet kabarıyor, bencillik ağırlaşıyor, güç hudut tanımıyor, altta kalan mazlumun canı çıkıyor, rûhâniyet ölüyor, insâniyet can çekiyor. Vicdanlar dumûra uğruyor. Bu, Âkîf'in ifadesiyle tek dışı kalmış canavar medeniyet; birçok vasıtalarıyla âhiretsiz bir dünyayı teşvik ediyor. Âhireti unutturmaya çalışıyor.

Âhireti, Allâh'ı, hesabı unutmuş; her taraftan günaha, harama, yanlış çağırılan bir genç, enerjisini kontrol edebilir mi? Bencilliği bırakıp fedâkâr olabilir mi? Tembelliği bırakıp hizmete koşabilir mi? Eğlenceyi bırakıp, Kur'ân'a, gerçek ilim, hikmet ve kültüre koşabilir mi?

Dünya ve âhireti gerçek mâhiyetiyle görebilmek, çok mühim bir kıstastır. Nitekim Hak dostları der ki: “**Üç kişi Allah dostu olamaz:**

1-Kibirli, 2-Cimri, 3-Ahmak.”

Ahmak; dünyanın menfaatleri karşısında âhireti unutan kimsedir. Çünkü yaptığı tercihin hakikatine bakılırsa; Damlayı alıp, deryâyı terk edenin yaptığı ancak ahmaklıktır. Fânîyi alıp, bâkî olandan vazgeçmek hamâkatin ta kendisidir. İnsan bilhassa gençlikte aceleci ve çevresinin tesirlerine çok açık olduğu için, bu ahmaklığın tehlikesi de çok büyüktür.

Ölüm bir ırmaktır, gireni çok fakat çıkkanı yoktur. Babalar gider, onların yerini evlatları şenlendirir. Zaman gelir evlatlar baba olur, bu defa onlar gider, yerlerine bir başkası gelir. İçinde Kur'an nağmelerinin çağıldığı, tevhid seslerinin yükseldiği, Allah isminin anıldığı bu yuvalara, günahkâr ve imansız nesiller sahip olursa, o yuvaları bırakıp gidenlerin kemikleri sızlamaz mı?

O halde derin derin düşünelim... Nasıl bir nesil yetiştiriyoruz? Şehit kanlarıyla yoğrulan bu mübarek topraklarda günahkâr ayakların gezmesi, içkilerin zinaların, faizlerin, haramların tufanlaşması en büyük felaket değil midir? İçimizdeki yangını nasıl ifade edelim ki?

Sular beyhude akar, oluklar başıboş, Kim sahip çıkacak ki, çocukların başıboş?

Mukaddes dinimiz gençliğin ve çocukların yetişmesine büyük önem vermiştir. Gençlerin hem bedence, hem ruhça, hem gönülce en güzel şekilde yetiştirilmesini, onlarda din, iman, Allah, Peygamber, vatan ve millet sevgisinin geliştirilmesini şiddetle emretmiştir. İnsan nadide bir cevheri, bir inciye, bir altını nasıl sokağa atamazsa, milletlerin en büyük saadet ve istikbal sermayesi olan gençleri de sokakların kirli ve bulanık sularına bırakmamalıdır. Çünkü caddeler çıkmaz sokaktır. Bugün o sokaklar avarelerin cirit attığı, şeytanları zıpladığı, ahlak yıkıcılarının kümelenildiği, esrarkeşlerin mekân tuttuğu yerler haline gelmiştir.

Çocuklar ve gençler için hem evimizin içinde hem de dışında tehlikeler vardır. Evin içindeki tehlike televizyonun iman ve ahlak tahribi... Evin dışındaki tehlike ise saydığımız felaketlerdir. Çocuk sadece bir aileyi değil, bir milleti ve hatta topyekûn insanlığı ilgilendirir. İnsanlığın parlak bir istikbal beklemesi ancak imanlı, ahlaklı, yüksek seciyeli, ilim, sanat, fen ve irfan ehli ve dürüst nesiller yetiştirmesine bağlıdır.

Peygamberimiz (s.a.v) şöyle buyuruyor: “Her doğan çocuk muhakkak ki İslam fitratı üzere doğar, sonra ana ile babası onu, Yahudi veya Hristiyan veya Mecusi yaparlar.”Öyle ya, tertemiz ve masum olarak cihan bahçesine gelen çocuk, anne-babasının elinde şekillenmekte, ya bir iman fidanı veya bir zakkum ağacı haline gelmektedir. Çocuğun kulağına tekbirler, tevhidler, ilahiler söyleyerek ninni söyleyen anneler nerede? Pop müziklerle, keçileri bile ürkütecek acayip seslerle gün boyu şarkılar mırıldananlar nerede? Evet, bilenle bilmeyen bir olur mu?

Şimdi bilmeyenlerin dünyasında yaşıyoruz: o kadar ki, bilmediğini bilmemek marifet sayılıyor. Peygamberimiz (s.a.v) şöyle buyuruyor: **“Hiçbir baba evladına güzel terbiye ve güzel ahlaktan daha değerli bir hediye veremez.”**

O Peygamber (s.a.v) ki, her şeyde ve her işte biricik önder, biricik örnek, eşi ve benzeri bulunmaz bir numunedir. O, çocuklara daima derin bir sevgi gösterir, onları öper, okşar, mübarek parmaklarını saçlarının arasında gezdirirdi. O’nun merhamet hazinesi gönlü çocuklar için daha bir başka coşardı. Hatta namaz kılarken mini mini torunları gelir, secde halindeyken mübarek omuzlarına binerlerdi. Peygamberimiz (s.a.v)

bundan büyük bir zevk duyarlar, çok kere de onları omuzlarına alıp gezdirirlerdi.

Hz Ali (r.a), Peygamber (s.a.v)'in nezdinde büyüdü ve O'nun şefkat nazarları altında aslanlık tahtına kuruldu. Peygamber (s.a.v)'in vahye mazhar olduğu ilk demler... Henüz İslam açığa çıkmış değil... Yedi-sekiz yaşlarındaki küçük Ali bir gün Peygamber (s.a.v)'i ve Hz Hatice (r.anha)'yı namaz kılarken gördü. Şimdiye kadar böyle bir şey hayal bile etmemişti. Namaz bitince sordu: "Ey benim sevdiklerim, ne yapıyorsunuz? Bu yaptığınız nedir?" Peygamberimiz (s.a.v), tebessüm ederek buyurdular ki: "Ya Ali, bu gördüğün, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a ibadetin gerçek şekli olan namazdır. Allah indinde makbul olan ibadet şekli budur. Seni, ortağı ve benzeri olamayan Allah'a ibadete ve putları inkâra davet ederim. Ya Ali, Müslüman ol!" Ali böyle bir şeyi ilk defa duyuyor, ilk defa görüyordu. Yüreğine sanki sıcak sular akıtılmıştı. Küçük dudakları bir yay gibi gerildi de dedi ki: "Ben bugüne kadar böyle bir şeyi ne duydum ne de gördüm. Ne diyebilirim? Babam Ebu Talib'e işi açmadan ve kendisinden öğüt almadan size cevap veremem." Peygamber (SAV), İlahi memuriyetini henüz gizli tutuyordu. Amcalarının dahi bu işin sırrına vakıf olmalarını istemiyorlardı: "Sen bilirsin ya Ali, fakat İslam'a gelmesen bile burada gördüklerini kimseye söyleme; çünkü hiç kimsenin şimdilik bir şey bilmesini istemiyorum." buyurdular.

Dikkat edilecek şey şudur ki; Peygamberimiz (s.a.v), küçük Ali'yi zorlamıyorlar. İlla bizimle namaz kıl demiyorlar ve güzellekle kendi haline bırakıyorlar. Henüz yaşı küçük olan büyük Ali düşüncelere dalıyor ve sabah olur olmaz kendisini Peygamberimiz (s.a.v)'in huzuruna atıyor ve şöyle diyor: "Ey Allah'ın Rasülü! Kabul edersen dünkü davetine baş eğmek istiyorum. Bana İslam'ı arz et." Peygamberimiz (s.a.v)Efendimiz sordular: "Ya Ali! Babana danıştın mı?" Küçük Ali'nin gözlerinin içi gülüyor ve hemen şu cevabı veriyor: "Allah beni yaratırken babam Ebu Talib'e mi sordu ki, ben Allah'a iman edeceğim zaman ona sorayım." Ve gün kadar aydın diliyle oracıkta Kelime-i Şهادeti tek tek heceledi: "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Rasülühü."Böylece küçük Ali, Allah'ın Aslanı olmaya ilk adımını atmış oluyordu.

Çocuktan, çocuk ruhundan anlamak büyük sanattır. Ona gönül okşayıcı sözlerle hitap etmek gerekir. Kırıcı, sert, öfkeli sözler ve gereksiz çıkışlar ters tepki yapar ve çocukla baba arasında derin uçurumlar meydana getirir. Açık bir hakikattir ki çocuklar, kalp meyveleri ve gönül incileridir. Hangi inci vardır ki, onların gülüşündeki zevk ve safa ışıklarını aksettirebilsin...

Yine ifade edelim ki, evlerimizin saadet semalarını çocuğun yüzü gibi aydınlatacak bir sima, gök kubbe altında bulunmaz. Çünkü çocuk istikbalimizin güneşidir. Dünyamızın mamurluğu, Ahiretimizin saadeti de hatırlı nesillerledir. Zürriyetlerimiz, yalnız dünya hikâyesinden, fanilik sermayesinden ibaret değildir. Dünyada hiç kimse ebedi olarak kalamaz. Dünyadan ahiret yurduna göçerken, dünyayı kimlerin eline bıraktığımıza bakmalıyız. Arkasında hayırlı bir nesil bırakamadan giden adamın kandili ebedi olarak sönmüştür.

ŞEYH SADİ, şu incileri saçır ve der ki:“Çocuğun yaşı On’u geçince ona söyle. Namahrem kadınların yanında oturmasın. Pamuğun yanında ateş yakmak caiz olmaz. Kıvılcım sıçrar, pamuk yandığı gibi ev de yanar. Adının yerinde kalmasını istersen, çocuğuna ilim, hüner, marifet öğret. Onu akıllı fikirli yetiştir. Eğer çocuğuna edep, terbiye, hüner, marifet öğretmezsen, sen ölürsün; yerinde kimse kalmamış olur. Baba çocuğunu nazik beslerse, o çocuk çok zaman şiddet, mihnet ve acı çeker. Önünde bir baba yok ki, elinden tutsun da işinin yoluna koysun.

Çocuğunu akıllı, hüsn-ü hal sahibi olarak yetiştir. Eğer çocuğunu çok seviyorsan, onu nazlı yetiştirme. Âlemde her zaman naz uykusu bulunmaz. Çocuğun daha küçükken onu okut. Ara-sıra azarla. İyi şeyler için mükâfat, kötü şeyler için korku ver. Karun kadar zengin olsa bile evladına, sanat, ilim, hüner öğret. Çünkü bilirsin ki, zamanın dönüşü onu diyar diyar gezdirir.

Ey zengin kimse! Elindeki servete güvenme. Olur ki o servet elde kalmaz. Eğer çocuk bir sanat edinmişse, kimseye ihtiyaç elini uzatmaz, avuç açmaz. Keseler ve kasalar dolusu altın, gümüş olsa biter, tükenir; fakat sanatkârların kesesi hiç boş kalmaz.

Çocuğuna şunu da söyle ki; üstadın cevriyi çekmeyen çocuk, zamaneden çok cefa görür. Çocuğunu iyi tut. Onu rahat ettir, sefil bırakma ki, başkalarının ellerine göz dikmesin. Bir baba çocuğunun her halini düşünmezse, o çocuğu başkaları düşünür, baştan çıkarır.

Daha yüzünde tüy bitmeden yüzü kararan ahlaksızdan daha bedbaht kimse yoktur. Namertliği, erkekliğin şerefini kaçıran o gayretsizden kaçmak lazımdır. Kalenderler arasında oturan bir çocuğun babası, artık onun elini yumalıdır. O ölse de acıma, abasının yerini tutmayacak çocuk, babasının önünde ölmelidir.”Bunlar ne güzel öğütlerdir, ibret alanlara ne mutlu...

Bilelim ki, her şeyimizden imtihan olacağız. Çocuklar da bizim için bir imtihan vesilesidir. Onlara isim vermekten tutun da evlendirip eş bulmaya kadar bütün zamanlarında onlarla olmak gerek. Dünyaya bir selvi gibi gelen o masumlara güzel isimler verilmelidir. Kötü isimler, ileride hayati musibetler getirebilir. Modaya uyarak ateş, volkan, şimşek,

bulut gibi isimler çocuğa layık değildir. Allah'ın ve Peygamber (s.a.v)'in sevdiği isimler seçilmelidir. Peygamberimiz (s.a.v), kötü isimleri güzel isimlerle değiştirirlerdi.

Nesillerin terbiyesiyle meşgul olmak, sadaka vermekten daha hayırlıdır. Çocuklara harcanan emekler boşa gitmez. Onları geçindirmek, terbiye etmek hususunda çekilen mihnet ve çileler, ibadetlerle affolunmayacak ağır günahları bile eritir, yok eder. Çocukların rızkı için dökülen alın terleri inci tanelerinden bile daha kıymetlidir. Kalkıp ağacı ve gönül meyvesi olan yavruların sahipsiz bırakılması, sokakların insafına terk edilmesi, cemiyetin çöküşü demektir. Bütün kötülükler ve kötü arkadaşlar orada boy vermektedirler. Yılanla gezenin bir yılan olacağı unutulmamalıdır. Allah, Kur'an'da buyuruyor ki:

• **وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ:**

“Hiç şüphesiz mallarınız ve evlatlarınız, sizin için bir fitnedir, bir imtihandır. Büyük ecir ise, Allah katındadır.” (Enfal Suresi, 28)

Bu çetin ve büyük imtihanı yüz akı ile verebilmek için gayret kanadımızı açmamız gerekir. Ömrün bittiği, servetin tükendiği, saltanatların yıkıldığı şu dünyada en büyük nimet, arkamızda imanlı, ihlâslı ve hayırlı bir nesil bırakmaktır.

Aziz Kardeşlerim!

Belki de bütün bunlar olmadığı için, gençlerimizin bir çok sorunları var. 13-18 yaş grubundaki gençlerin karşılaştıkları en önemli sorunlar olarak sigara (%55), kötü arkadaşlar edinme (%27), işsizlik (%26), uyuşturucu (%24), alkol kullanımı (% 22), kendine güvensizlik (% 21),ailenin ilgisizliği (%13), okulda başarısız olma (%11), ailenin baskısı (%11), çevre baskısı (% 10),büyüklerin anlayışsızlığı (% 9), gençlere güvenilmemesi (%9), söz hakkı tanınmaması olarak sayılmıştır. Ergenler annelerinin ve babalarının öncelikli olarak hoşgörülü / anlayışlı, sabırlı ve arkadaş gibi davranan bir kişi olmasını istemektedir. Yarıdan çoğu (% 55) annenin dışarıda çalışıyor olmasının gençlerin ergenlik döneminde daha çok sorunla karşılaşmalarına neden olduğunu düşünmektedir.

Yapılan bir araştırmaya göre; Türkiye'de alkol kullananların sayısında önemli bir artış olduğu ve uyuşturucu kullananların % 73'ünü de 20 yaşın altındaki gençlerin oluşturduğu bildirilmektedir. Yine bu araştırmaya göre trafik kazalarının % 60'ı, cinayetlerin % 85'i, tecavüz

olaylarının % 50'si, boşanma olaylarının % 80'i alkol kullanımından kaynaklanmaktadır.

Çocuklarınıza iyi bir gelecek hazırlamak istermisiniz? Diye sorsam hep birlikte tereddütsüz evet diyeceksiniz. Çocuğumuzun iyi bir meslek sahibi olması için her fedakârlığa katlarız. "İki günlük dünya" sözü dilimizden düşmese bile, aman yavrum mutlu olsun diye her sıkıntıyı göze alırız. Eğer hayat iki günlük dünyadan ibaret değilse, çocuğumuzun istikbâli de dünya ile sınırlı değildir. Daha doğrusu asıl istikbâl, o bitip tükenmeyecek sonsuz hayat olmalıdır. Şimdi kendimize soralım: Bizden önce veya sonra sonsuzluk âlemine göçecek olan çocuklarımızın oradaki istikbâlini de aynı titizlikle düşünüyor muyuz? Âhret denilen o diyarın sermâyesinin veya ateşinin buradan götürüleceğini biliyoruz; öyleyse gözümüzün nuru evlâdımızın o sonsuz hayatta iyi bir istikbâle sahip olması için gayret sarfediyor muyuz?

Oğlum kızım aç mı, susuz mu, sıkıntıda mı diye düşündüğümüz kadar cennetlik mi, cehennemlik mi diye düşünmeliyiz.

Namaz, Allah'ı anmak için kılınır. Zira Yüce Allah, "Beni anmak için namaz kılınız." (Taha Suresi,14), "Allah'ı anmaya koşunuz." buyurmaktadır. (Cuma Suresi,9) Demek ki namaz kılmaktan maksat Allah'ı anmaktır. Allah'ı anmak elbette en büyük ibadettir. Allah'ı düşünerek namaz kılmak, insan ruhunu etkiler, onu iyiliklere yöneltir, ahlâkını düzeltir ve kötülüklerden uzaklaştırır.

İslam dini evlilik dışı ilişkileri kesinlikle yasaklamış ve haram kılmıştır. Zina etmek şöyle dursun, insanı zinaya götürecek söz ve davranışlardan bile uzak durulması istenmekte ve şöyle buyurulmaktadır: **"Zinaya yaklaşmayın, çünkü zina son derece çirkin bir iş ve çok kötü bir yoldur." (İsra Suresi,32)**

Özellikle gençlerin, cinsel arzularını zaptedebilmeleri kolay bir şey değildir. Ancak Allah'ı ve Peygamberini seven, dinî duyarlılığı bulunan gençler, Allah'ın bu yasağına uyarlar. Hz. Peygamber (s.a.v)de gençleri zina ve fuhuştan korumak ve kurtarmak için onlara şu tavsiyede bulunmaktadır: **"Gençler, sizden gücü yeten evlensin. Çünkü evlenmek, gözü harama karşı korur, namusunu, iffetini muhafaza eder. Evlenmeye gücü yetmeyen de oruç tutsun, çünkü oruç şehveti kırar." (Buhârî, Nikâh, 2; Müslim, Nikâh, 5; İbn Mace, Nikâh, 1)**

Maalesef günümüzde gençler; bir kısım film, gazete, dergi, televizyon ve benzeri iletişim vasıtalarıyla ahlâkî ve manevî değerleri zedeleyici şekilde yönlendirilmektedirler. Mesela medyada sıkça gündeme getirilen ve âdeta özendirilen evlilik yerine, birlikte yaşama, birden fazla

kişi ile birlikte olma, gece kulüpleri, aileden kopan gençlerin serüvenleri, giyim tarzları, çıplak pozlar, erotik ve müstehcen içerikli filimler ve teşhircilik gençlerin ahlâkî ve manevî değerleri üzerinde olumsuz etki yapmakta ve gençler bu alanlara yönlendirilmektedir.

Bu etki ve yönlendirmeler ile ailelerinden kaçan, eşinden ayrılan, çocuklarını terk eden, fuhuş ve uyuşturucu bataklığına düşen genç kızların varlığı bilinen ve görülen bir vakıa haline gelmiştir. Medyanın bu telkin ve yönlendirmeleriyle ahlâkî değerler aşınmakta, haramlar helal gibi telakki edilmektedir. *(Karagöz, İsmail, Aile ve Gençlik, s.139-140)*

O halde yetkililerin, gençlerimizi bu türlü yanlış yönlendirmelerden kurtarmak için zaman kaybetmeden bir an önce gereken tedbirleri almaları gerekir.

İslama gönül vermiş ve bu uğurda her türlü sıkıntıya göğüs germiş kıymetli islam gençliği kardeşlerim, sizler henüz gençliğinizin baharındasınız, sanmayın ki bu gençlik baki kalacak, bir gün sizlerin de özlemine çekeceğiniz ve bir daha ulaşamayacağınız gençliğinizi kaybedeceksiniz. elinizde bu gençlik iksiri varken, her yere koşup yetişme imkanınız varken, islam ile kendinizi donatmaya çalışın. Malumunuz bir toplumun ömrünü sürdürebilmesi, kendi varlıklarının mücadelesini verebilmesi ve idealinde kurmuş olduğu bir dünyayı gerçekleştirebilmesi için bazı dinamiklere ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaçlar temin edilmeden hayat ve gelecek adına bir düzenlemeye girişilemez. Bu noktada elzem olan dinamiklerden en önemlisi şüphesiz ki gençliktir. toplumunların gençliğe sahip çıkmadan cemiyetini ayakta tutması düşünülemez. Hz Ali'nin dediği gibi gençleri anlayamamış iseniz dünyada işiniz bitmiş demektir.

“Gençlik bir toplumun umut ışığıdır.İstismar edilirse söner, doğru yönlendirilmezse hayatı yaşanmaz hale getirir.Gençlik bir toplum için en büyük güçtür. Bu gücün doğru insanların elinde nasıl iyiye, güzele, doğruya, ıslaha dönüştüğünü saadet asrında görüyoruz.Şirke karşı, batıl ilahlara karşı, düzenin yanlışlarına karşı, maneviyatsızlığa, haksızlığa, beşeri düzenlere karşı korkusuzca hak davayı sahiplenen, yücelten gençler olmuştur. Bu gençlerin gücü yaşlarında değil eğitimlerindeydi, ahlaklarındaydı, aldıkları örnek modellerindeydi ve bağlandıkları ilahi merkezdeydi.

Bu gün göz ardı ettiğimiz gençler yarın gözlerimizi oyacaklardır. Gençler bizim için en büyük değerimiz ve hayatın en güzel dönemidir. Bizler için en büyük zenginlik; silah, para, gümüş, altın değil; imanlı,

ahlaklı, iffetli, izzetli, sorumlu bir gençlik yetiştirmektir. Fakat en çok sahiplenilmeye muhtaç gençlik bu gün doğru ellerde, doğru yollarda ve doğru kulvarda değil... Yanlış ideolojiler, yanlış örnek modeller, yanlış ve kasıtlı batıl eğitimler ve vahiyden yoksun bir ortamda eğitim adına öğütülüyor, yıpratılıyor, ruhsuzlaştırılıyor...

İslam nasıl bir genç modeli inşa eder?

İslam, hem ibadet ve ahlak boyutlarında kendisinden istenilenleri yapan, hem de bilinç boyutunda bir ideale bağlı olan bir gençlik modeli inşa ediyor. Bunu iki sûre üzerinden izah edebiliriz. **Bu modelin birinci kanadını Lokman Suresi’nde** bahsedilen Lokman(a.s)’ın oğluna tavsiyeleri üzerinden açıklayabiliriz. Lokman (a.s)orada oğluna; “*Şirk koşma, anne babana güzel davran, yeryüzünde böbürlenerek yürüme, insanlara tepeden bakma, namazını dosdoğru kıl, sabırlı ol, iyiliği emret ve kötülükten sakındır*” gibi bir takım öğütler veriyor. Bunlar bir gencin Müslüman ve dolayısıyla insani kimliğini inşa eden tavsiyelerdir. İslam’ın inşa ettiği genç modeli, bu suredeki hassasiyetlere uygun bir genç modelidir.

İkinci olarak, İslam, gencin bilinçli, şuurlu ve dava sahibi olmasını ister ki bunun örneğini de **Kehf Suresi’nde** bulmak mümkündür. *Bu surede Rabbimiz bir grup gençten ve onların zalim bir otorite karşısındaki ideal duruşlarından bahsetmektedir.* Bu gençler Allah’tan başka ilah olmadığına inanmış ve ondan başka otoriteleri tanımamışlardır. Allah’ın hudutlarını aşanlara ve onun yerine yeni sınırlar inşa edenlere karşı ayağa kalkmışlardır. Allah’a kulluk şuuruna ve kararlılığına sahip olan ve bunu da açıkça ifade eden gençlerdir.

Dolayısıyla bu iki surede bildirilen hususiyetleri bir arada düşünerek toparlayacak olursak, *İslam’ın çizdiği genç modeli, hem ibadetlerini yapan, hem ahlakını güzelleştiren, hem de dünyayla ilgilenen, toplumsal meselelere duyarlı, hayatın içerisinde olan, İslam’ın akidevî düzleminden haberdar olan, bunu da mücadele düzeyinde temsil eden bir genç modelidir. Başka bir ifade ile İslam’ın çizdiği genç modeli sahabelerin şahsında müşahhas hale gelmiş bir genç portresidir.*

Bu genç modelini sahabe neslinden bir örneklerle somutlaştırabilir miyiz?

Hem genç olması hasebiyle, hem de ibretli hayat öyküsüyle beni en çok etkileyen isimlerden birisi Musab bin Umeyr(r.a)’dır. Bildiğiniz gibi Musab Bin Ümeyr(r.a) Mekke’deki zengin bir ailenin çocuğudur. Yakışıklı

ve güzel giyimli bir gençtir. Onun Müslüman olduktan sonra birtakım işkencelere uğradığını, bizzat annesi tarafından bazı mahrumiyetlere uğratıldığını görüyoruz. Eve kilitlenmiştir, aç bırakılmıştır ama inandığı davasından dönmemiştir.

Onu Peygamberimiz birinci Akabe Biatı'ndan sonra Medine'ye İslam öğretmeni olarak göndermiştir. Bir genç olarak kısa zamanda dinini öğrenen Musab Bin Umeyr(r.a), Yesrip'te kısa zamanda etkili bir davet çalışması yapmıştır. Sad Bin Ubade(r.a) ve Sad bin Muaz(r.a) gibi kabile reisleri ile görüşerek onlara tebliğde bulunmuştur. Onun yoğun tebliğ çalışmaları neticesinde Medine'de İslam'ın girmediği ve konuşulmadığı ev kalmamıştır. Musab Bin Ümeyr(r.a), örnek bir Müslüman genç olarak Uhud Savaşı'na da katılmış ve orada şehit edilmiştir. Öldüğünde üzerindeki kumaş başını örtse ayağı, ayağını örtse başı açıkta kalacak bir şekildedir. Mekke'nin bu varlıklı ve yakışıklı genci, iman etmiş, imanında sebat etmiş ve sonunda da şehitlik mertebesine erişmiştir.

Musab Bin Umeyr(r.a)'ın hayatında şu hususiyetleri görüyoruz.
1-İman etmiş ve iman ettiği dini başkalarına da taşıyabilecek şekilde öğrenmiş, kendisini yetiştirmiştir.2- Bu öğrendiklerini bir davetçi kararlılığında savunmuştur.3- Çeşitli baskı ve zorlamalara maruz kaldığı halde bunların bir imtihan olduğu bilinciyle imanında sebat etmiştir. 4-Kendi davası uğrunda sürekli bir gayret içerisinde. 5-Gerektiğinde davası için canını verebilmiştir. İşte bu özellikleri ile Musab Bin Umeyr(r.a), Ümmet-i Muhammed'in gençleri için en güzel somut örneklerden birisi olmuştur.

İmanlı gencin toplumsal sorumlulukları nelerdir?

İmanlı genç kimdir, önce bunu ortaya koymaya çalışalım. İmanlı genç, enerjisini, varlığını, ruhunu, her şeyini Allah'a armağan eden gençtir. Varlığını Allah'ın dini ve davası için ortaya koyan gençtir. İmanlı genç, batıl düşünüş ve batıl yaşayış biçimlerinden kendisini soyutlamış ve beri kılmış gençtir. Bunlardan beraatini ilan etmiştir. Hayatında yalnızca Allah'ın belirleyiciliğini kabul eden ve “Benim düşünce biçimimi, benim oturuşumu kalkışımı, yaşam tarzımı yalnızca Allah belirler. Ben Allah için yaşar ve Allah için ölürüm” diyebilen bir gençtir. İmanlı genç, hayatın içinde olan, meydana olan bir gençtir.

Cenâb-ı Hak; bizi en büyük, en mükemmel peygambere, Muhammed Mustafâ (s.a.v)Efendimiz'e ümmet kıldı. En büyük kitabı bize nasîb etti. Müslüman bir anne-babadan dünyaya geldik.

Ömrümüz İslâm coğrafyasında devam ediyor. Bize bir bardak su verene teşekkür borcumuz varsa, bütün bu nimetler için Rabbimiz'e nasıl bir şükran borcumuz olduğunu düşünmemiz îcâb eder.

Sahâbî, işte bu teşekkür için; Dağıstan'a, Tataristan'a Semerkant'a, Çin'e, Kayravan'a gitti. Allâh'ın kendisine verdiği nimetleri, Allâh'ın kullarına tebliğ etmek onun en büyük gayesi ve idealiydi.

Bir milletin gençleri; gücünü, kuvvetini fazîlete sevk ediyorsa, harcıyorsa, o millette istikbal vardır. Yok, eğer gençlik nâmına ruhsuz, mâneviyatsız, robot insanlar yetişiyorsa; o milletin âkıbetinde hezimet vardır.

Tarihimiz bu millet ve istikbal muhasebesi için en güzel misallerle doludur: Bundan yedi asır evvel, Anadolu; Moğol hegemonyası altında, birlik ve dirlikten uzak beyliklere bölünmüş, tefrika hâlinde idi.

O beyliklerden en küçüğü Osmanlı aşîreti, diğer aşîretlerle mücadeleyle girmede. Dâimâ Allah yolunda gazâyı, «i'lâ-yı kelimetullâh»ı dâvâ edindi. Bu beyliğin farkını gören sâlihler, ârifler, ahîler, alperenler ve meşâyih bu en küçük aşîrette toplandı. Onların halkı terbiye etmesiyle, muhteşem Osmanlı milleti teessüs etti. Üç asırda topraklar 24 milyon kilometrekareye ulaştı.

Bu millet; gençlerini, Bizans'ın, Avrupa'nın ayarlarıyla değil, **Allah Rasûlü** (s.a.v)Efendimiz'in ölçüleriyle yetiştirdi. Gençlerinin hayallerini ve rüyalarını, nebevî müjdelere nâil olmak süslerdi.

Fakat zamanla o şuur gevşemeye mâruz kaldı. Gençliğin yetiştirilmesi ihmale uğradı. At sırtından inmeyen fatihlerin evlâtları; Lâle devirlerinde sefâhate, lehviyyâta dûcâr olmaya başladı. Bilhassa Tanzimat'tan sonra Avrupa'nın hegemonyasına girildiği zamanda, o kıvam iyice söndü ve yıkıma doğru gitti.

Yükselişte olduğu gibi yıkımda da gençler müessir oldu. Gençler Avrupa'ya gitti. Orada bir nevi kalp ameliyatı geçirdiler. Apoletleri Osmanlı, fakat iç dünyaları Fransız olarak döndüler. Fuat Paşa'nın itirafıyla; düşman dışarıdan, bu gafil gençler içeriden yıktı, o koca harita vîrâneye döndü. Bugün o haritanın üzerinde elli tane sûretâ devlet kuruldu. Başsız kalan İslâm âleminin kanlı gözyaşı; hâlâ dinmedi, hattâ son yıllarda daha da arttı.

Velhâsıl bugün vazifemiz; maddî-mânevî olarak güçlü bir gençlik yetiştirmek...

İnançlı, duygulu, fedâkâr, irade sahibi, nefsine gem vurabilen, mütevâzî, bir bakışta her yolun âhirette nereye çıkacağını görebilecek

kadar akıllı, basîretli bir gençlik... Bunun için nebevî bir tâlim ve terbiye zarûrî... Dâru'l-Erkâm ve ashâb-ı suffa gibi müstesnâ şahsiyetler yetiştirecek müesseseler ve gayretler elzem...

Gençlik İslam ile donanmış olduğu zaman önemlidir, değerlidir. Yoksa; İslamsız, tevhidsiz, ahlaksız, amelsiz bir gençlik şerdir, beladîr.

Unutmayalım biz imanla şeref bulmuş insanlarız. **“İman edenlere yardım etmek, bizim üzerimizde bir haktır.”** (Rum Suresi,47)

Allah'ın yardımıyla Kur'anın güzellikleriyle süslenmiş bir gençlik neslini oluşturacağız. Kuran bu noktada bize birçok gençten bahsediyor. Özlediğimiz gençlik... öyle Bir gençlik ki, Hz. İbrahim(a.s) gibi kendi döneminin putlarından arınan, batan(geçici) şeyleri sevmeyen, mantıksız şeylerin peşinden gitmeyen bir gençlik... Ateşe atılma pahasına da olsa toplumda doğrunun şahitliğini yapabilecek bir gençlik. Hz. Yusuf(a.s) gibi, Rabbinin rızasını nefesine ve şeytani duygularına hâkim kılacak bir gençlik... Zindanları zinaya tercih edebilecek, zindanları medreseye dönüştürecek bir gençlik...

„Şeytan tarafından bir vesveseye uğrayınca Allah'ı anan ve hemen gerçeği gören“ (Araf Suresi,201) **bir gençlik... Şehvetlerin ardında gidenler ise sizin büyük bir sapma ile sapmanızı isterler.**“ (Nisa Suresi, 27) sapıtmanızı isteyenleri doğruya çağırabilecek ve şehvetlerinin mahkûmu olmayan bir gençlik... Mevki, makam elde edince bile Rabbinin yolunu kaybetmeyen bir gençlik...Yakup(a.s)'ların özlemlerini giderebilecek bir gençlik... Ashabı Kehf gibi Allah'ın hakikatlerini Romanın zalim kralının düzenine karşı söyleyebilecek bir gençlik...İlkeleri için hayatı mağaraya tercih edebilecek bir gençlik... Zorluk anlarında isyan etmeyip **“Rabbimiz katından bize bir rahmet ve işimizde bize doğruyu kolaylaştır.”** (Kehf Suresi,10) diyen bir gençlik... Hz. Harun(a.s) gibi, Hak yolda, hak yolun yolcularına yardımcı olabilen bir gençlik... Hz. Meryem(r.anha) gibi iffetiyle abideleşecek, hayâsıyla hayatını bütünleştirecek bir gençlik...insanların rızasını kazanmak için değil Allah rızası için dinini emrettiği şekilde örtünen bir gençlik..Ashabı uhud gibi, zalimlere Allah'ın adını dillendirebilecek ve ölümüyle nice insanın dirilişine vesile olacak bir gençlik... Allah ve Resulünün belirlediği inanç ve ahlaki esaslara ayakta kalıp direnen, dünyada hakkın şahitliğini yaşatmak için yaşarsak şerefe, ölürsek ebede diyebilecek bir gençlik... Hakkı uyulmaya daha layık gören, bu dosdoğru yola uyan ve Allah'ın yolundan ayrı düşürecek yollara uymayan bir gençlik...

Beş şey gelmeden önce beş şeyin kıymetini bilen (1- İhtiyarlık gelmeden, gençliğin, 2- Hastalık gelmeden, sıhhatin, 3- Fakirlik gelmeden, zenginliğin, 4- Ölüm gelmeden, hayatın, 5- Meşgul olmadan boş zamanın kıymetini bil.“ diyen bir gençlik. (Buhari) Kalbini öğütlerle yaşatan, hikmetle aydınlatan (yüce) bir gençlik... En hayırlı genç odur ki, bir ihtiyar gibi ölümü düşünüp, ahretine çalışıp, gençlik hevasına esir olmayan bir gençlik.

Sosyal hayattan soyutlanmış, sırf kendi halinde dinini yaşayan bir genç tipi İslam'ın istediği genç tipi değildir. Doğrudan doğruya hayatın içinde olan, mücadele sahasında yer alan, Allah'ın dinini sosyal hayatta temsil eden, içsel ve toplumsal duruşu sağlam bir gençtir. Dünyadaki zulüm ortamına karşı duyarlı, ümmet bilincine sahip olan bir gençtir. Mesela Müslüman gencin Kudüs diye bir derdi vardır. Müslüman genç misak-ı milli coğrafyasına değil, tüm ümmet coğrafyasına gönlünü açar. Tüm yeryüzünü hesaba katar, tüm mazlumları hesaba katar, onların dertleri ile dertlenir, dünyanın neresinde baskı, zulüm, kan ve açlık varsa onunla ilgilenir. Elinden gelen bir şey varsa yapmaya çalışır.

Rabbine yaptığı ibadetle, hiçbir gölgenin olmadığı bir günde Rabbinin gölgesinde gölgelenmeyi hak edebilecek bir gençlik... Hedefi olan, gayesiz yaşamının başıboş bir hayat olduğunun şuurunda olan bir gençlik...Musa olup harun gibi arkadaş arayan bir gençlik...Salih arkadaş seni hayra yönlendirir. Unuttuğunda hatırlatır. Gaflete düştüğünde seni uyandırır. Varlığında sevgisini belli eder, yokluğunda seni savunur. Kötü yoldaş ise zevklerinin, heva ve heveslerinin peşinde koşar. Sana ihtiyacı kalmayınca seni terk eder. Seni her türlü kötülüğe yaklaştırır ve her türlü hayırdan uzaklaştırır. Dünya işlerinde kendisine güvenilmez ve ahirette de onunla arkadaşlığına pişman olursun. Allah Subhanehu şöyle buyurur: **“Yazık bana! Keşke falancayı dost edinmeseydim! Çünkü zikir bana gelmişken** o, **hakikaten beni ondan saptırdı. Şeytan insanı yüzüstü bırakıp rezil rusvay eder.”** (FurkanSuresi,28-29)

Müslüman genç, öncelikle kendisini tüm ilim silahlarıyla kuşandırır. Elde ettiği ilmî seviyenin yeterli olduğu kanaatine varmamalı, ilim yolunda hırslı, açgözlü ve son derece gayretli olmalıdır. **İki açgözlü kişi vardır ki doymaz: Biri ilim taleb eden... Diğeri de mal ve servet talep eden.”** kendisini hem teknik, hem sosyal açıdan, hem tarihî hem de dinî açıdan iyi yetiştirir. Okulda istediği ölçüde alamadığı, bulamadığı ama

mutlaka elde etmek zorunda olduğu ilmî ve manevî seviyeyi okul dışındaki özel çalışmalarda kitap, seminer, sohbet ve konferanslarda kazanmalıdır. Salih ameller, sağlam imandan doğar. O kendisini günahlardan uzak tutar, sürekli Allah'ın rızasını kazanmak için çalışır, rıza-i ilahiye yakın ve şeytandan uzak olur. Onun tek bir hedefi vardır, Allah'a daha iyi bir kul olabilmek, bunun içinde tüm haramlardan sakınır ve tüm vacipleri de en güzel şekilde yerine getirir.

Allah Resulünün ve muhterem sahabelerinin gittiği yoldan gitmeleri; Kur'an, sünnet ve İslam âlimlerinin söz ve tecrübeleri ışığında hayatlarını idame ettirmeleri gerekir.

Geçen her saatin önemini bilerek değerlendirmelidirler. *“İki şeyin elden gitmeden, değerini anlamak zordur: Biri sağlık, ötekisi de gençliktir.”* (Hz. Ali (r.a))

Yaratılış gayelerinin Allah'ı Teâlâ'ya kulluk olduğunu bilmeli; bu gaye doğrultusunda yaşamaya gayret etmeli ve özellikle dünya hayatının bir imtihan süreci olduğunu unutmamalıdır. *“Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım”*(Zariyat Suresi,56) ayetini sürekli hatırlamalıdır.

Allah'a karşı görev ve sorumluluklarını halisane duygularla ve layıkıyla yerine getirmeli, ibadetlerin kabulünün ihlâs'a bağlı olduğunu ve ihlâs'ın ebedi saadete vesile olduğunu unutmamalıdır. **Özellikle de, ilim-amel-ihlâs düsturunu rehber edinmelidirler.** Çünkü ilimsiz amelin bir anlamı olmayacağı gibi, ihlâs gözetilmeden yapılan bir amel de Allah katında kabul görmez.

Amellerin boşa gitmesine sebep olan her türlü davranıştan ve özellikle riya ve gösterişten kaçınmalıdır. Riya ve gösteriş için yapılan ibadetin kişiye hiçbir fayda vermediğini, sevap kazandırmadığını unutmamalıdır.

İslam'ın hakikatleri ve ilahi düsturlarıyla beraber, güzel ahlak önderi Hz. Muhammed (s.a.v)'in ders dolu örnek yaşam ve yaşantısını öğrenmeli, öğrendikleriyle amel etmeli ve başkalarına da öğretmeye çalışmalıdır. İbadet ve itaat, hayâ ve iffet, doğruluk ve dürüstlük, güler yüz ve güzel ahlak gibi davranışlarla örnek olmaya çalışmalıdır.

İşgallere karşı duyarlıdır. Müslümanların bu boyunduruklardan kurtulması için yeniden ümmet bilincine kavuşmaları için çalışır. Bilindiği gibi İslam'ın temel yükümlülüklerinden birisi de emri bil maruf ve nehyi anil münkerdir. Müslüman bir genç münkerle sorunu olan bir gençtir.

Diyelim ki şurada gayriahlakî bir durum var, elinden geliyorsa ona müdahale eder. Böyle bir sorumluluğu vardır onun... Eliyle, diliyle veya kalbiyle müdahale eder ama asla münkeri görmezden gelmez.

Unutmayalım ki, ashâbının tamamını çok seven Peygamberimiz, en büyük alâka ve ihtimamını İslâm'ın istikbâli için hazırladığı suffa ashâbına gösterirdi. Bugün de bizim en büyük endişemiz, gelecek nesiller olmalıdır.

Ne mutlu bu endişe ile bir ömür gayret edip, âhirete yüz akı ile göçebilenlere... Yâ Rabbî! Evlâtlarımızı, zamânenin tuzaklarından, nefsâniyetin süflî oyuncaklarından, nefis ve şeytanın zebûnu olmaktan muhafaza eyle! Bizleri ve evlâtlarımızı, verdiğin gençlik ve ömür sermayesini, en güzel şekilde değerlendirebilenlerden eyle! Âmîn!

Bu çetin ve büyük imtihanı yüz akı ile verebilmek için gayret kanadımızı açmamız gerekir. Ömrün bittiği, servetin tükendiği, saltanatların yıkıldığı şu dünyada en büyük nimet, arkamızda imanlı, ihlâslı ve hayırlı bir nesil bırakmaktır. Biz gözümüzü açmaz, nesillerimize acımazsak, düşman bize hiç acımaz. Biz, o sümbüller gibi taze yavrularımıza merhamet göstermezsek, düşman bize hiç merhamet etmez. Nitekim düşmanın kazdığı çukurlar bir kısım gençlerimizi yutuvermiştir. Su uyur, düşman uyumaz denilmiştir. Bu aziz topraklarda imanlı bir neslin boy vermesini o kara düşman istemez. Her türlü kılığa girer ve senin evladını senden koparır.

Ey topraktan yaratılan insan! Sen yine toprağa döneceksin. Senin ebedi yaşaman hayırlı nesillerle mümkündür. Eğer arkanda ezansız bir ülke, mabetsiz bir şehir, imansız bir nesil bırakmak istemiyorsan, gözünü bugün aç. Çünkü ölü adamın kimseye faydası olmaz.

Hız Mevlana(k.s) buyuruyor ki: “Akıllılar, önceden ağlarlar; bilgisizlerse işin sonunda başlarını vururlar. İşin başlangıcında sonunu gör de ceza gününde pişman olma.” O zamanki pişmanlık işe yaramaz. Hem kendini hem de evladını yakmış olursun.”

Sokaklarda nice anneler görürüz. Kendisi saçının bir telini bile göstermekten hayâ eder, utanır. Çünkü hayâ imandan bir şubedir. Fakat o gafil annenin yanında yanında taşıdığı kızına nazar edince dünyamız yıkılır. O zavallı sanki Fransız kızı gibidir. Böyle bir annenin böyle bir kızı olsun. Hayret etmez misiniz? Asıl hayret edilecek işler ileridedir. Allah, o anneye soracak: “Ey aciz kul! Sen kendi namusundan fedakârlık

yapamazken, evladının namus ve şerefinden nasıl fedakârlık yaptın? Kendin giyindiğin gibi onu da niye giyindirmedin?”

Atalarımız “Ağaç yaşken eğilir” demişlerdir. Eğer küçük yaşta o masum yavrular tesettüre alıştırsa, büyüdüklerinde imkânı yok ki açılabilsin. Aydınlık kapılar sevgiyle açılır. Çocuklara merhametle, şefkatle ve sevgiyle yaklaşalım. Vurarak, kırarak, bağırarak bir yere varılamaz. Bir kere daha ifade edelim: Ey gam bucağında oturanlar! Gönüllerden gamı süpürünüz. Nesillere ve taze yavrulara merhamet gösteriniz. Onlar hizmet ve şefkat bekler. Hizmetlerini seve seve ve bir ibadet zevki içinde takip ediniz. Bazı kereler isyan edebilirler, isyanlarını sabırlı karşılayınız. Düşününüz ki, siz günde Rabbinize kaç defa isyan ediyorsunuz, fakat cezanız hemen verilmiyor. Siz de hemen ceza yoluna gitmeyiniz.

Değerli Kardeşlerim!

Çocuklarımıza en iyi istikbâli hazırlamak onları İslâm terbiyesiyle yetiştirmekle mümkündür. Zira Efendimiz(s.a.v)in buyurduğu gibi:

- ما نَحَلَ وَالِدٌ وَلَدًا مِنْ نَحْلٍ أَفْضَلَ مِنْ أَدَبٍ حَسَنٍ .
- "Bir baba evladına iyi bir terbiyeden daha güzel bir miras bırakamaz" (Tirmizi, Birr, 33.)

- لَأَنْ يُؤَدِّبَ الرَّجُلُ وَلَدَهُ خَيْرٌ مِنْ أَنْ يَتَصَدَّقَ بِصَاعٍ
- “Kişinin çocuğunu terbiye etmesi, ona bir sadaka, mal vermesinden daha iyidir. Buyurmuştur. (İbn Mace, Edeb, 3)

Sağlam bir dünya görüşü olmayan Batı medeniyetinin zavallı pedagog ve psikologları dipsiz kuyuya ipsiz inerek ortalama on yılda bir değişen fikirlerle ana-babalara bu konuda yeni yeni reçeteler sunarlar. Hepsini de “Doğrusu budur, böyle davranın, çocuğunuz mükemmel yetişsin” diye pazarlarlar hep.68 kuşağının eğitimcileri “Çocuğu serbest bırakın, her istediğini yapsın, hevesi kalmasın, hiç azarlamayın, sadece sevgi verin” diye diye günümüzün serseri ruhlu, sabırsız, sorumsuz ve ahlaksız neslini yetiştirdiler elbirliği ile. Şimdilerde ise daha farklı şeyler söylüyorlar.

Biz Müslümanlar ise Kur'an ve hadisler ışığında nasıl çocuk yetiştirmek gerektiğini aslında biliyor olmamız gerekirken, maalesef bu kaynaklara da yüz çevirdiğimiz için “iki cami arasında bînamaz” kalmış durumdayız. Bu konuda islamın temel prensipleri var. Mesela kendini ıslah edemeyen başkasını ıslah edemez. Prensibi çok önemlidir. “Armut dibine düşer”, “üzüm üzüme baka baka kararır”, “anasına bak kızını al” sözleri boşuna söylenmemiştir.

Gençlerimize sağlıklı bir din eğitimi vermeliyiz. Sağlıklı bir din eğitimi, iyilikleri, sosyal adalet ve dayanışmayı desteklediği gibi, her türlü kötülüklerin, fuhuş, içki ve kumar alışkanlıklarının azalmasına da yardımcı olur. Çocuk eğitimi için önce aile sağlam temeller üzerine kurulmalıdır. Bu konuda Peygamberimiz(s.a.v), bir uyarıda bulunuyor ve eşlerde tercih edilmesinde yarar olan özelliğe dikkatimizi çekiyor. Şöyle buyuruyor:

- : تَنْكُحُ الْمَرْأَةَ لَرْبَعِ خَصَالٍ: (صلعم) عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لِمَالِهَا، وَلِحَسْبِهَا، وَلِجَمَالِهَا، وَلِدِينِهَا. فَأَطْفَرُ بِذَاتِ الدِّينِ، تَرِبْتُ يَدَاكَ.

“Hz. Ebu Hureyre (r.a) anlatıyor: "Rasulullah (s.a.v) buyurdular ki: **"Kadın dört hasleti için nikâhlanır: Malı için, nesebi (asaleti) için, güzelliği için, dini için. Sen dindar olanı seç de huzur bul."** (Buhârî, Nikâh 15; Müslim, Rada 53, (1466); Ebu Davud, Nikah 2, (2047); Nesâî, Nikah 13, (6, 68)

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v), çocuklarımıza karşı görevlerimizi şöyle vurgulamaktadır: **"Çocuklarınıza güzel davranıp iyilikte ve ikramda bulununuz, onları en güzel şekilde terbiye ediniz."** (İbn Mace, "Edeb", 2/368)

Rabbimiz:

- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ
- **"Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun."** demektedir. (TahrimSuresi, 6) Namaz hususunda Rabbimiz:
- أَمُرُ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا Ailene namazı emret; kendin de ona sabırla devam et.
- Hadisi şerifte şöyle buyrulmuştur:
- “Çocuklarınıza yedi yaşına geldiklerinde namaz kılmalarını emredin.” (Ebu Davud, Salat, 417)

Ebû Hüreyre (r.a.)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber (s.a.v)Efendimiz şöyle buyurmuştur: **"Allah o kimseye rahmetiyle muamele eder ki gece kalkıp namazını kılar, eşini de uyandırır, o da namaz kılar, eğer imtina ederse yüzüne su serperek uyandırır."** (Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 250, Ebû Davud, Tatavvu', 18)

Dualarımızda bile istememiz gereken şeyi Rabbimiz:

- رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاء

"Rabbim! Beni namaza devam eden bir kimse eyle. Soyumdan da böyle kimseler yarat. Rabbimiz! Duamı kabul eyle." Şeklinde bize öğretmiştir. Kendimiz imanlı namazlı neslimiz imanlı namazlı olmalıdır. (İbrahim Suresi, 40)

Gençlerin dinin müjdesine ve korkutmasına ihtiyacı vardır. Delikanlı, asi gençlik, sadece Allah'ın otoritesine boyun eğer. Onu motive edecek ebedi bir gençlik vaadi, onu dizginleyecek cehennem gibi bir cezadır. Bu itibarla yeni nesiller, inanç boşluğundan kurtarılmalı, onlara Allah rızası gibi idealler, cennet gibi hedefler gösterilmelidir. Gençler, manevî sıkıntı ve problemlerini inançla, ibadetteki huzurla telafi etmelidir.

Namazda ruhun, kalbin ve aklın rahatı vardır. Namaz kılmak vücuda ağır bir yük getirmez. Günlük namazlarını kılan insanın yaptığı bütün diğer güzel işler, bilhassa Allah hatırlanarak yapılırsa ibadet sayılır. Böylece insan, bütün hayatını ibadetle geçirmiş olur. İbadet, Allah'a karşı kulluk ve şükür borcudur. Allah'a kul olan insan, diğer bütün kulluklardan kurtulur ve gerçek özgürlüğü bulur.

Gençler huzuru, mutluluğu barlarda, eğlence mekânlarında değil camilerde aramalıdır. Gençler, içkiyle, uyuşturucuyla değil, zikirle, secdeyle teskin olmalıdır. Bizim akli bir karış havada, sarhoş gençliğe değil, akli başında gençliğe ihtiyacımız var.

Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur deniliyor ya, sağlam vücut için de sağlam kafa için de imanlı bir kalp gereklidir. Peygamberimiz (s.a.v), **"İnsan vücudunda bir et parçası vardır, o sağlıklı olursa insan da sağlıklı olur".**buyurmuştur. **"O et parçası nedir ya Rasûlüllah?"** diye sorulunca, **"o kalbdır"** buyurmuşlardır. **Kalbler de, ancak Allah'ı anmakla sağlıklı olur, oturaklaşır ve huzura erer.** (Buhari, "İman", 39; Müslim, "Müsâkat", 107)

Onun için diyoruz ki; Gençler! Hayatın lezzetini ve zevkini isterseniz, hayatınızı iman ile hayatlandırınız, farzları yaparak süsleyiniz ve günahlardan çekinerek korununuz. Gençlik muhakkak gidecek. Eğer o, Allah'ın buyurduğu istikamette geçirilirse, hem dünya hem âhiret adına büyük bir kazanç olacaktır. O bakımdan, gençlik, dinimize uygun, iffet ve namuslu olarak geçmeli ve böylece ebedi bir gençlik kazandırmalıdır. Beş on senelik bir gençliği gayr-i meşru bir şekilde geçirenler, bu dünyada çok sıkıntılar ve üzüntüler çekecek, kabirde ve âhirette de elbette cezalarını çekeceklerdir.

Mü'min genç yetiştirmek; imanın şartlarını onlara ezberletmek değil bu sevdayı onlara aşılayabilmek ve küçük hataları sebebiyle onların yüreğindeki iman aşkını söndürmemektir.

Ümmet'in gençler üzerindeki planının büyüklüğü kadar, şeytanın da o oranda gençler üzerinde planı vardır. Bu sebeple bu

büyük planın büyüklüğüne uygun olarak büyük ve sağlam adımlar atılarak yol alınmalıdır.

Bu Ümmet'in imanını haykırarak üç genç yetiştirmek, üç yüz yıllık bir projeye adım atmak demektir. Özlenen ve beklenen gençlik, böyle bir projeye yetişen nesildir. Sabır ise mü'minin hedefe varmak için her daim yanında bulundurması gereken yol azığıdır.

Herkesin kendisini kınadığı bir zamanda emsallerinin battığı çukura Allah korkusundan dolayı yanaşmayan gencin yeri, cennet değil Arş'ın gölgesidir.

Gençler, yüreğindeki imanı volkan gibi gür bir şekilde muhafaza etmeli ki şeytanın pasifizesine maruz kalmasın. Güncel imparatorları olan internet ve diploma gibi şeytanın ayağına uygun numarada önüne sunduğu ayakkabıları ayağına sokmamalıdır.

Zamanı daha verimli değerlendirme adına mutlaka günlük, haftalık ve aylık programlar hazırlamalı ve bu programlara eksiksiz riayet etmeye çalışmalıdırlar. Okumanın, gelişme ve ilerlemenin en önemli aşaması olduğunu bilmeli ve düzenli okuma saatleri belirlemelidirler. Özellikle de, Kur'an-ı Kerim'i anlamaya çok büyük ehemmiyet göstermeli ve düzenli olarak okumalıdırlar. İşlenen cürüm, hata ve yanlışlardan sonra muhakkak tövbe etmeli; tövbeleri çokça kabul buyuran Allah Teâlâ'nın af, mağfiret ve rahmetinden ümit kesmemelidirler. "Allah'ı Teâlâ, çölde devesini kaybedip sonra bulan kimseden çok, kulunun tövbe etmesine sevinir" hadisi üzerinde tefekkür etmelidirler.

"Bir kimse Sizin vesilenizle hidayete ermesi yeryüzünde bulunan ve güneşin üzerine doğduğu her şeyden daha hayırlıdır" tavsiyesini şiar edinmeli.

Günümüzün en belirgin hastalıklarından biri olan evlilik dışı ilişkilerden ve bu yola götürecek söz ve davranışlardan şiddetle uzak durmalıdırlar.

Kardeşlerinin dertleriyle dertlenmeli, işleriyle meşgul olmalı ve özellikle de, Din-i Mubin'in selameti yolunda istek ve arzuyla çalışmalıdırlar. Gelişmelerden haberdar olmak adına, güncel konuları ve özellikle Ümmet-i Muhammedî ilgilendiren haberleri takip etmelidirler. Kötülükleri görmezlikten gelmemelidirler. Gördükleri kötülükleri düzeltmeye çalışmalıdırlar. Gururlu, kibirli ve inatçı olmamalı; mütevazı, cömert ve yumuşak huylu olmalıdırlar...

“Her kim Allah’a ve O’nun Resulüne (koydukları hükümlere ve çizdikleri sınırlara) itaat ederse, Allah onu altından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları Cennetlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur.” (Nisa Suresi,13)

Aziz Kardeşlerim!

Peygamber(s.a.v)Efendimiz, ihtiyarlıktan önce gençliğin kıymetinin bilinmesini istemiştir. Çünkü gençlik değerlendirilmezse faturası ağırdır. Halk arasında "**gençliğini yaşamak**" tabiri çok sık kullanılır. Gençliğini yaşamak demek, birtakım arzuların peşinde koşmak anlamına gelmemelidir. Elde fırsat varken iyi bir insan, iyi bir müslüman olmanın yolları aranmalıdır. İbadetin yaşı ve sınırı yoktur. Büluğ çağından itibaren herkes mükelleftir. Üstelik ölümün ne zaman geleceği de belli değildir. Gençlikten ve ömürden sorguya çekileceğimiz de unutulmamalıdır.

Bir hadis-i şerifte:

- عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّمَ) قَالَ لَا تَزُولُ قَدَمَا ابْنِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ عِنْدِ رَبِّهِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ خَمْسٍ عَنْ غَمْرِهِ فِيمَا أَفْنَاهُ وَعَنْ شَبَابِهِ فِيمَا أَبْلَاهُ وَمَالِهِ مِنْ أَتَيْنَ اكْتَسَبَهُ وَفِيمَ أَنْفَقَهُ وَمَاذَا عَمِلَ فِيمَا عَمِلَ .

İbn Mesut (r.a) Rasulullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu söyledi: Âdemoğlu şu beş şeyden sorguya çekilmedikçe Rabbinin huzurundan ayrılamaz:

- 1- **Ömrünü nerede geçirdiğinden.**
- 2- **Gençliğini nerede tükettiğinden.**
- 3- **Malını nerden kazandığından.**
- 4- **Nereye harcadığından.**
- 5- **İlmiyle nasıl amel ettiğinden. (Tirmizi, Kıyame, 2601)**

“ Dünya hayatının süsüne aldanmadan genç-yaşlı bütün insanlar yalnızca Allah'a kullukla sorumludur. Gençliğe aldanıp yaşanınca kulluk ederim gibi bir düşünce sadece kendini kandırmaktır.

Her nimet gibi gençlik nimetinden de sorguya çekileceğiz. Gençliğimizi Allah yolunda geçirmişsek ne mutlu bize. Rasulullah (s.a.v) Allah’a ibadet içinde olan gence müjde vermiştir?

Saçları İslamı yaşarken ağartmak en güzeldir. Hani bazen derler ya biz bu saçları değirmende ağartmadık diye.

- عَنْ عَمْرِو بْنِ عَبْسَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ: مَنْ شَابَ شَيْئَةً فِي الْإِسْلَامِ كَانَتْ لَهُ نُورًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

Amr İbnu Abese (r.a) anlatıyor: "Resulullah (a.s) buyurdular ki: "**Kim Müslüman olduğu halde, saçından bir kıl beyazlarsa, bu, kıyamet günü**

onun için bir nur olur. (Tirmizî, Fezâilu'l-Cihad, (1634); Nesâî, Cihad 26, (6, 26); Ebu Davud, Itk 14, (3966).

CAMİ VE GENÇLER

Onun için genç yaşlı demeden ibadete Allah'a kulluğa koşalım, ibadet mekânı olan camilerimizi şenlendirelim, fonksiyonlarını artıralım. Gençlerimizle beraber dünyada iken cennete girelim. Camiler Peygamberimiz tarafından "Cennet bahçesi" olarak nitelendirilmiştir. (Tirmizî, Deavât, 82)

Camiler; aynı safta omuz omuza, diz dize namaz kıldığımız mabetlerimizdir. Üzüntülerimizi giderdiğimiz, moralimizi müspet anlamda düzelttiğimiz, birlik ve beraberliğimizi, kardeşlik duygularımızı, hoşgörü anlayışımızı güçlendirdiğimiz ve pekiştirdiğimiz yerlerdir. Birbirimize merhamet etmeyi, acıları paylaşmayı, kimsesiz-yoksul, dul ve yetimlere yardım etme duygularını kazandığımız mabetlerdir. Kâmil manada insan olmanın yollarını ve esaslarını, camilerimizde yapılan telkin ve nasihatlerden öğrenmekteyiz. Camiler ve mescidler, Müslümanların cemaatla toplu olarak namazlarını edâ ettikleri binalardır. Bu binalara, içlerinde Allah'a secde edildiği, ibâdet yapıldığı, namaz kılındığı için mecaz yoluyla Allah'ın evi de denmiştir.

“Şüphesiz mescitler, Allah'ındır, onun için Allah'ın yanında başka birine dua ve ibadet etmeyin.” (Cin Suresi, 18)

Peygamberimiz de: “Mescidler yeryüzünde Allah'ın evleridir. Gökteki yıldızların yer ehlini aydınlattıkları gibi, onlarda gök ehlini aydınlatırlar.” demiştir. (Heysemi, Mecmeuz-Zevaid 117)

Başka bir rivayette: “Bir kimse evine gelene nasıl ikramda bulunursa, Allah'ta evine (camiye) gelene özel ikramda bulunur.” Denilmiştir. (Sahih-i Buhari Cilt 2, sayfa 625)

Ezanı işiten cemaate iştirak edecek:

- وعنه قال: أتى النبي رجلٌ أعمى، فقال: يا رسول الله، أليس لي قائدٌ يَفُودُنِي إلى المَسْجِدِ، فَسَأَلَ رسولَ الله أَنْ يُرَخِّصَ لَهُ فَيُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ فَقَالَ لَهُ: هَلْ تَسْمَعُ النِّدَاءَ بِالصَّلَاةِ؟ قال: نَعَمْ، قال: فَأَجِبْ .

Ebû Hüreyre (r.a)'den rivayet edildiğine göre, Peygamber'e (s.a.v) âmâ bir adam gelip: *Yâ Resûlallah! Benî mescide götürcek bir kimsem yok, diyerek namazı evinde kılabilmek için Resûlullah (s.a.v)'den kendisine müsaade etmesini istedi. Peygamber Efendimiz de müsaade etti. Âmâ dönüp giderken Resûl-i Ekrem onu çağırarak: “Sen namaz için ezan okunduğunu işitiyor musun?” diye sordu. Âmâ:*

Evet, cevabını verdi. Hz. Peygamber “O halde davete icâbet et, cemaate gel” buyurdular. (Müslim, Mesâcid 255, (I,452). Nesâî, İmâmet 50, (II,108-109).

- وعن عبد الله - وَقِيلَ: عَمْرُو بْنُ قَيْسٍ الْمَغْرُوفُ بِإِثْنِ أُمِّ مَكْنُومٍ الْمُؤَذِّنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ الْمَدِينَةَ كَثِيرَةُ الْهَوَامِّ وَالسِّبَاعِ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ: تَسْمَعُ حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ، حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ، فَحَيْهَلًا.

Kendisine Amr İbni Kays da denilen meşhur müezzin Abdullah İbn Ümmü Mektûm(r.a): ‘Yâ Resûlellah! Kuşkusuz, Medine’nin zehirli haşereleri ve yırtıcı hayvanları çoktur, dedi. Resûlullah (s.a.v), “Hayye ‘ale’s-salâh, hayye ‘ale’l-felâh”ı işitiyor musun? Öyleyse mescide gel” buyurdu. (Ebû Dâvûd, Salât 46, (I,375). Nesâî, İmâmet 50, (II,108-109).

Bu işin mazereti, genci yaşlısı yok:

- وعن أبي هريرة رضي الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أَمُرَّ بِحَطَبٍ فَيُحْتَطَبَ، ثُمَّ أَمُرَّ بِالصَّلَاةِ فَيُؤَذَّنَ لَهَا، ثُمَّ أَمُرَّ رَجُلًا فَيُؤَمَّ النَّاسَ، ثُمَّ أَخَالَفَ إِلَى رَجُلٍ فَأَحَرَّقَ عَلَيْهِمْ بَيوتَهُمْ

Ebû Hüreyre(r.a.)’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (s.a.v) şöyle buyurdu: **“Canımı gücü ve kudretiyle elinde tutan Allah’a yemin ederek söylüyorum, içimden öyle geçiyor ki, odun toplamayı emredeyim, odun yığılsın. Sonra namazı emredeyim, ezan okunsun. Daha sonra bir adama cemaate imam olmasını emredeyim. En sonunda cemaate gelmeyen adamlara gidip onlar içindeyken evlerini yakayım.”** (Buhârî, Ahkâm 52, (VIII,127); Ezân 29, (I,158); Müslim, Mesâcid 251-254, (I,451-452).

- عن ابن مسعود رضي الله عنه قال: مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَلْقَى اللَّهَ تَعَالَى غَدًا مُسْلِمًا، فَلْيُحَافِظْ عَلَى هَوْلَاءِ الصَّلَوَاتِ، حَيْثُ يُبَادَى بِهِنَّ، فَإِنَّ اللَّهَ شَرَعَ لِنَبِيِّكُمْ سُنَنَ الْهُدَى، وَإِنَّهُنَّ مِنْ سُنَنِ الْهُدَى، وَلَوْ أَنَّكُمْ صَلَّيْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ كَمَا يُصَلِّي هَذَا الْمُتَخَلِّفُ فِي بَيْتِهِ لَتَرَكْتُمْ سُنَّةَ نَبِيِّكُمْ، وَلَوْ تَرَكْتُمْ سُنَّةَ نَبِيِّكُمْ لَضَلَلْتُمْ، وَلَقَدْ رَأَيْنَا وَمَا يَتَخَلَّفُ عَنْهَا إِلَّا مُنَافِقٌ مَعْلُومُ النِّفَاقِ، وَلَقَدْ كَانَ الرَّجُلُ يُؤْتَى بِهِ، يُهَادَى بَيْنَ الرَّجُلَيْنِ حَتَّى يَقَامَ فِي الصَّفِّ

İbn Mes’ûd (r.a) şöyle dedi: **“Yarın Allah’a müslüman olarak kavuşmak isteyen kimse, şu namazlara ezan okunan yerde devam etsin. Şüphesiz ki Allah Teâlâ sizin peygamberinize hidayet yollarını açıklamıştır. Bu namazlar da hidayet yollarındandır. Şayet siz de cemaati terkedip namazı evinde kılan şu adam gibi namazları evinizde kılacak olursanız, peygamberinizin sünnetini terketmiş olursunuz. Peygamberinizin sünnetini terkiderseniz sapıklığa düşmüş olursunuz. Vallahi ben, nifakı bilinen bir münafıktan başka namazdan geri kalanımız olmadığını görmüşümdür. Allah’a yemin ederim ki, bir adam iki kişi arasında sallanarak namaza getirilir ve safı durdurulurdu.”** (Müslim, Mesâcid 256-257, (I,453); Nesâî, İmâmet 50, (II,108-109).

- عن أبي الدرداء رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله يقول: ما من ثلاثة في قرية ولا بدو لا تقام فيهم الصلاة إلا قد استحوذ عليهم الشيطان. فعليكم بالجماعة، فإنما يأكل الذئب من الغنم القاصية

Ebu'd-Derdâ (r.a) şöyle dedi: **Resûlullah sallallahu (s.a.v)'i: “Bir köy veya kırdaki üç kişi birlikte bulunur da namazı aralarında cemaatle kılmazlarsa, şeytan onları kuşatıp yener. Şu halde cemaate devam ediniz. Muhakkak ki sürüden ayrılan koyunu kurt yer”** buyururken işittim.(*Ebü Dâvûd, Salât 46, (I,371); Nesâî, İmâmet 48(II,106-107).*

Cenab-ı Hak Cümlemizin ibadet ve taatını ahsen-i kabul ile makbul eylesin. Gönüllü mescidlere bağlı olduğu için bağışlanan bahtiyar kullar zümresine bizleri de dâhil eylesin. Gençlerimizi, Allah'a kullukla gençliğini geçirip, ebedi gençliğe sahip olanlardan eylesin. (Âmin)

Günahlardan kaçınma meselesi tamamen kulun ortaya koyduğu irade ve Allah'ın da yardımı ile olur. Bildiğiniz gibi dua üç türdür: Kalbî, kavli ve fiilî dua... Bunların üçü bir arada olmalıdır. Yani siz Allah'tan bir şey dilediğiniz zaman hem kalple, hem sözle, hem de fiilen dilemelisiniz. Günahlar konusunda da bunu işlettiğimiz zaman Rabbimiz bizi günahlara yaklaşımdan alıkoyar.

Hz. Yusuf örneğinden gidecek olursak, Hz Yusuf doğrudan o günaha yönelmiş olsaydı, o günahı işleyebilirdi. Ama Hz. Yusuf bir çaba gösterdi, bu çirkinlikten uzak durdu. Rabbimiz de onun bu günahı kendinden uzak tutma çabasını gördü ve ona yardım etti. Kendi çabası ile Allah'ın yardımı birleşince Hz. Yusuf bu imtihanı geçti. Dikkat ederseniz Kur'an'da günahlara yaklaşmanın önü kesilmektedir. Çünkü yaklaşırsanız, o günaha meyledebilirsiniz.

Günahlara karşı durmanın çaresi insanın Rabbine yakın durması, günahlara da uzak durmasıdır. İnsan duaları ile, ibadetleri ile, taatiyle, çabasıyla, mücadelesiyle kendisini günah çemberinden uzak tutmaya çalışır. Peygamberlerin Kur'an'da bir duası vardır. Rabbimizden peygamberler şunu istiyorlar: “Beni salihlerle birlikte kıl” diyorlar. Bugün örgütlenmiş günahlar ve münker karşısında, onların oluşturduğu ifsada karşı gencin mutlaka salihlerle birlikte olmaya özen göstermesi gerekir. Dinî hizmetlere, dinî derslere mutlaka katılması gerekir. Tek başına kalmaması gerekir. Müslümanlardan uzaklaştıkça, ayrıştıkça günahlara da yaklaşır. Çünkü günahlar çok güçlü... Kurumsallaşmış bir münker söz konusu bugün. Buna karşı koymak için salihlerle ve sadıklarla beraber olmak gerekir.

Gençliğimiz şu an iki kısma ayırabiliriz..

1. Dinini bilen gençlik:bu tür deki gençlik tamamen dinin eksiksiz öğrenmiş ve günümüz şartlarında uygulamaya çalışan bir gençlik.Bu gençler geçmiştekilere oranla çok daha şanslılar.her şey ellerinin altında.ulaşmak istedikleri her türlü bilige öyle günlerce kitap okuyarak değil de bir pc ile ulaşabiliyorlar..kafalarındaki sorulara cevap bulmaları daha kolay.çok hassas ve utangaçlık oluşturabilecek sorunlarınada çareler bulabiliyorlar...bunlar ALLAH Sevdalıları...Peygamber aşıkları.....

2.dinini bilmeyen gençlik: Bu tür gençlik öncelikle ailesi tarafından yıllarca dini öğretilmemiş.daha çok doktor ol öğretmen ol ..şu ol bu ol diye büyütölmüş gençlik..tabi dinlerini öğrenemedikleri içinde maalesef bir zehir çukurunda hayatlarına devam etmektedirler.....bunlar satanistler..ateistler.....olup çıkarlar... bu gençliği elbetteki kurtarmak çok zor ama imkansız değil!!

Bu günün gençleri olan bizler yarının gençlerinin anneleri-babalarıyız...o halde yapmamız gereken çok basit..kibir -haset gurur gibi kavramları beynimizden atıp çocuklarımıza Dinini yaradanını Peygamberini anlatmalıyız..ona illa oku doktor ol dinini sonra öğrenirsin..değilde buluş çağına gelmiş çocuğumuzun kolundan tutup Cami ye gitmeliyiz..yanımızdayken tv lerde onları yanlış yola sokacak saçma filmler programlar değil akıllı başında şeyler izletmeliyiz... işte o zaman;DOĞACAKTIR SANA VADETTİĞİ GÜNLER HAKKIN!!!!

Surda bir gedik açtık; mukaddes mi mukaddes!

Ey kahbe rüzgâr, artık ne yandan esersen es! ...

Necip Fazıl Kısakürek

Gençlik bizim umudumuzdur. Bazılarının umutlarımızı yıkmasına izin vermemeliyiz. Yarınlarımıza güzel bir miras bırakmak istiyorsak Hz. Yakup gibi özlediğimiz Yusuf'ları aramalıyız. Hz. Hacer gibi temiz yürekli İsmail'lerin yok olmaması için durmadan koşmalıyız. Unutmayalım ki, Hacer'e suyu veren Rab bizimde Rabbimiz. O zaman eğer biz İsmail'ler ölmesin diye Hacer'ce yüreği yanık bir arayışa koyulursak can suyuna ulaşabiliriz. Yine de gençlerimiz HZ. Nuhun oğlu misali inatla inkâr ederler ise Hz. Nuh gibi görevimizi yapmanın huzurunu yaşamalıyız.

Ey gençliğin ebeveynleri!Unutmayın ki yalnız çocuğu dünyaya getirmekle bir kadın anne olmaz. Ve yine unutmayın ki,“İnsanın en büyük üstadı ve tesirli muallimi annelerdir.”

Bir zamanlar hünerler elde etmiş bir  ocuk vardı. Yaman bir çocuktu bu... Bir papaz bir gün Müslümanların şehrine geldi. Orada bir de kilise vardı. Öyleydi de papaz kilisenin nerede olduğunu bilmiyordu. Yolda bir çocuğa rastladı: “Ey iyi  ocuk, bana kilisenin yolunu gösterir misin?” dedi. G nl  iman nuruyla pırıl pırıl olan  ocuk: “Olur, gel peşimden, seni kiliseye götüreyim.” dedi. Yolları yürüdüler ve kilisenin kapısına vardılar. Papaz, şeytani bir gülüşle sırttı. Bu çocuğu ağına düşürmek, Müslümanlıktan koparmak istiyordu. Çocuğa: “Ey yavrum, bir gün kiliseye gel, sana cennetin yolunu göstereyim.” dedi.  ocuk, kıkır kıkır güldü: “Sen mi cennetin yolunu göstereceksin?” dedi. Papaz: “Evet, ben.” dedi.  ocuk: “Buna inanmam ve buna imkân yok.” dedi. Papaz: “Niçin imkân olmasın?” dedi.  ocuk: “şunun için ki; daha sen dünyadayken bir kilisenin yolunu bilemedin de sana onu ben gösterdim. Kilisenin yolunu bilmeyen bir adam, bana cennetin yolunu nasıl gösterebilir?” dedi. Papaz dondu kaldı, anladı ki buna şeytani silah işlemez.

Evet, gençlerimize, çocuklarımıza Cennet’in ve saadetin yolunu göstereceğiz diye  engel atanlar oldu. Oldu da zenginden alıp size vereceğiz, bu köşkler, bu yalılar, bu mercedesler hep sizin olacak diyerek kandırılan zavallı gençler nihayet zindanları boyladılar. Kimileri de kurşunlara hedef oldu. Hala anarşiyi hortlatmak isteyenler vardır ve gençlerimize nice ateşten tuzaklar hazırlanmıştır.

Bir kere düşünün ki, Hz Ali (r.a) ta gençti, Hz Bilal (r.a) ta gençti, Hz Ammar (r.a) ta gençti. Fakat Peygamber (s.a.v)’in sevdasıyla yürekleri doluydu. Hiç bir zalim o yüreklerden imanı söküp alamadı. Fatih te gençti. Ne var ki, hiçbir zaman gençlik enerjisini, nefsin ve hevanın yolunda harcamadı. Milletine İstanbul gibi bir diyar hediye etti. Bütün bunlar y rekteki imanın sağlamlığına ve kemaline delalet eder. İmanlı yetişen nesiller milletin yüz akı olacak; ilimde, hikmette, sanatta ve h nerde herkesi hayran bırakacaktır.

Gençleri yemesine-içmesine, giyimine, gezmesine dikkat eden, fakat ruhunu a  bırakan cemiyetler yarınından saadet beklemesin. Ruhu, Muhammedi gıda doyurulmayan o nesil, yarın milletin başına bela kesilecektir. Düşünelim ki, sınır boylarında nöbet tutan masum Mehmet iğe kurşun sıkanlar, gökten inmedi. Polis karakollarına bomba atanlar, Merkür’den gelmedi. Aziz vatani, aziz bayrağı, aziz

toprağı, aziz milleti hor görenler, nebat gibi yerden bitmedi. Rüzgâr ekenin fırtına biçeceği unutulmamalıdır. Herkes ektiğini biçecektir.

SADİ, ne güzel der:

“Ey saf kişi! Suyu daha taşmadan, pınar başında bağla, kapat. Çünkü çoğalıp ta ırmak halini alırsa kapatamazsın. Ateşi bugün söndürmek mümkünken söndür, çünkü bir kere parlarsa cihanı yakar. Düşmanı okla öldürmek mümkünken öldür, yayını kurmaya bırakma. Yılana acıyan kimse bilmez ki, ona merhamet Âdemoğullarına zulümdür. Herkese acımak, iyilik etmek makbuldür, fakat halkı incitenlerin yarasına merhem koyma.”

Öyle ya, zalimin ensesini okşamak, mazlumun ciğerine hançer sokmak gibidir. Zalim kuvvet bulursa mazlumları inletir. İşte milletlerin annelerini ağlatanlar, ne yazık ki yaralarına merhem sürdüğümüz insanlardır.

Ey İnsanlar! Ecel eli göç davulunu çalmadan kendimize gelelim, nefsimizi ve neslimizi iki dünyanın afetinden koruyalım. Çünkü onlar bize Allah emanetidir ve bir imtihan sebebidir. **Allah bu konuda şöyle ferman buyuruyor:**

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

“Biliniz ki, mallarınız ve çocuklarınız sizin için ancak birer imtihandır; mükâfatın büyüğü ise Allah katındadır.” (Enfal Suresi, 28)

Elbette Allah katındaki mükâfat devamlı ve ebedidir. Dünyadaki nimetlerse hepsi geçici şeylerdir. Dünyaya meyleden, Ahiretini ve ebedi hayatını düşünmeyen, neslini ve nefsinin, taş ve insan olan Cehennem ateşinden korumayan kimse, dünyanın en bedbaht insanıdır ve o ahirette ziyana uğrayacaktır. Zaman korkunç değişiklikler getirdi. Fitneler zuhur etti, kalplere ve gönüllere türlü inanç tohumları atıldı. Bunların acı meyvesi her yerde görülmektedir. Elini ateşe sokan kişinin eli yanacağı gibi, neslini bu ateşlerden korumayanların da akıbeti hüsrana olacaktır.

Şu hadise gözü bakıp ta gönlü uykuda olanlara ibret olmalıdır:

Bir ananın küçük bir oğlu vardı. Çocuk bir gün yumurta çaldı, anasına getirdi. Annesi: “Evladım, bu yumurtayı nereden aldın?” diye sormadı bile... Çocuk biraz daha büyüdü. Derken bir tavuk çaldı. Kadın yine bir şey demedi. Çocuk çalıp çalıp getiriyor, anne hiç sormuyordu. Günler, aylar geçtikçe, çocuğun hırsızlığı da o oranda büyüyordu. Çünkü ona hırsızlığın kötü bir şey olduğunu kimse söylememişti. Nihayet çala çala meşhur bir eşkiya haline geliverdi. Yol kesmeler, kervan soymalar

hep ondaydı. O kadar ki, devletin başına büyük bir bela kesilmişti. Gün geldi, bu azılı eşkıyanın üzerine asker gönderildi ve kısı kıvrak yakalandı: “Haydi, hesap ver.” dediler. Nasıl hesap versin ki? Hesap veremedi ve mahkeme idamına karar verdi. İdam sehpasında son isteği soruldu. Anasını istedi. Getirdiler. Anasına: “Anacığım, o güzel dilini uzat ta öpeyim.” dedi. Anası, dilini çıkardı. Eşkîya evlat, anasının dilini ısırarak kopardı ve şöyle dedi: “Benim bu hale düşmeme, eşkıya olmama tek sebep işte bu dildir. Bana doğruyu ve yanlış öğretilmediği gibi yanlışlarıma aferin dedi.”

Bu hadisenin tersi de olabilir. Ama eğitimi iyi verebilirsen. İşte örnek:

“Dertli adamın biri, bir gün bir çuval kaybetti. Nereye koyduğunu, kime verdiğini unuttu. Aramadığı, taramadığı yer de kalmamıştı. Ne var ki çuvaldan eser yoktu. Bu dertle namaza durdu. Adamın bir de küçük bir oğlu vardı ki, gönlü hikmet yuvasıydı. Adam aceleyle namaza durdu, aceleyle bitirip selam verdi. Namazda da hep çuvalı düşündüğünden yüzünde bir ışık parladı: “Yavrucuğum, çuvalı koyduğum yeri şimdi hatırladım. Git filan yerden al, getir.” dedi. Nur yumağı çocuk, babasının bu haline hayret etti. Babası namaz mı kılıyordu yoksa çuval mı arıyordu? Çocuk: “Ey babam, namazı yeniden kıl. Çünkü sen namaz kılmıyor, çuval arıyordun ve nitekim çuvalı buldun ama namazı kaçırdın. Böyle bir namazın kimseye bir faydası dokunmaz.” dedi. Baba, değirmen taşları gibi döne döne, dedi ki: “Gerçek dersin oğlum. Bu namaz olmadı. Ben çuvala yattım, çuvala kalktım.”

Zaman zaman böyle üstün idrake malik çocuklar da olur. Zaten çocuk billur bir su gibidir. Yolunu ne tarafa verirsen oraya akıp gider. Bütün mesele yolun güzel çizilmesidir.

Peygamberimiz (s.a.v) şöyle buyuruyor: “Her biriniz çobansınız ve her biriniz sürüsünden sorumludur. Kişi, ehli ve evlad-ı iyali üzerine bir çobandır, aile efradından sorumludur. Kadın, kocasının evinde bir çobandır, ev işlerinden sorumludur. Hizmetçi, efendisinin malında çobandır, muhafaza hususunda sorumludur. Her adam, babasının malında bir çobandır, salahiyetlerinden sorumludur. Hülâsa her biriniz çobansınız ve sürünüzden sorumlusunuz.”

Demek ki, Herkes, kadın-erkek, hükümdar-vezir, amir-memur, omzuna aldığı vazifeden sorumludur. Vazifeler tam yapılır, İlâhi sorumluluk esası üzerine görülürse, dünya ve ahiret saadeti insanın yüzüne gülümser. Vazifeler ihmal edilince de hayatın tadı kaçır. Artık ne dünya huzuru, ne

de ahiret saadeti vardır. Bu sebeptendir ki Hz Ömer (r.a):“Yol üstünde bir karınca ezilse, Yine Ömer mes’ul, hiç değil kimse” demiştir. Ve yine:“Kenar-ı Dicle’de bir kurt aşırса bir koyunu; Adl-i İlâhi yine Ömer’den sorar onu”Diyerek uykuları kaçmıştır. Bu üstün irfan, bu ulvi idrak kimde vardır?

Sözü daha fazla uzatmanın anlamı yok. Hepimiz bu hususta sorumluyuz ve vazifemizi tam olarak yapmış değiliz. Eğer nesillerin taze gönüllerine iman çiçeği atabilseydik, anarşi ve ahlaksızlık bu kadar boy vermeyecekti.

"Gençlik, delilikten bir bölümdür.*(R.salihin)-*

Resulullah(s.a.v)’ın tebuk hitabesinde: *İki şeyin elden gitmeden, değerini anlamak zordur: Biri sağlık, ötekide gençliktir.*

Hz.Ali (r.a.):”*Gençlik bahar, ihtiyarlık ise kışa benzer. Öyle bir kış ki, arkasından bahar gelmeyecek. Akıllı genç, câhil ihtiyardan hayırlıdır.* “Buyurdu.

Bir gençlik yetişti günümüzde; daha doğrusu bir gençlik yetiştirildi. Vâr oluş gayesini bilmeyen, hayâtı bir takım geçici heveslere bağlayan bir gençlik bu. Dikkatini müziğe çektiler. Dansa eğlenceye... İçkiye kumara... Anlamını dahi bilmediği çeşit çeşit müzikleri sevkettiler damarlarına... Sonuçta dinini, imanını, ailesini hattâ yaşamayı bile sevmeyen bir gençlik çıktı ortaya. Öyle bir gençlikki, hayâtı tozpembe gördüğü için aklından çok hissiyatını dinliyor. Lezzet diye tattığı şeylerle hüznün ve gâm yudumluyor âdetâ. Boş hayallerin esiri olup, gerçek sevgiliyi ve mutluluğu bulamadığı için, geçici heveslere kapılıyor. Sonuçta bunların uğruna gönlü perişan oluyor. Kalbi kırılıyor. İhtiraslara kurban gidiyor.

Gençliğin meselelerinin temelinde maddi ihtiyaçlarının karşılanmasından ziyade, mânevi ihtiyaçlarının karşılanmaması yatmaktadır. İlim adamları bunu söylüyor, yapılan istatistikler ve araştırmalar bunu gösteriyor. İntiharlar, uyuşturucu mübtelâları, birtakım sapıklıklar hep bunun sonucunda meydana gelen çirkinliklerdir. “Bütün bunların sebebi nedir? Diye sorunca; “Ruhî bunalım, kalben tatmin olmamak. Ruhî boşluğu, maddi olan hiçbir şeyle dolduramamak” cevabı alınıyor. Peki çaresi nedir? Çaresi hayatımızı iman ışığı ile aydınlatıp canlı tutmalı, yüce Allah (c.c)’ın emirleri ve yasaklarıyla hayatımızı süslemeliyiz. Evet, iman sahibi bir insan için hayâtın her ânı, her dakikası lezzet ve huzur doludur. Bunun için imanımızın çok kuvvetli olması

gerekmektedir. Kuvvetli bir imânın varlığı da, ancak İslama ve bu dinin emirlerine tamamen teslim olmaya dayanmakatadır.

Şimdi size, İmâm Azam (k.s)’in babasının ısırdığı bir elmanın suyunu helâl ettirebilmek için, uzun bir süre elmanın sahibine hizmet ettiğini anlatsak, belki buna gülersiniz. Ama bu imân’a sahip olan imam Azam (k.s)’ın babasına, Allah (c.c) İmâm Azam (k.s) gibi bir evlat nasip eylemiştir. Bizlerde gerçek huzur ve mutluluğa, ancak böyle bir imana sahip bir gençlik yetiştirdiğimiz zaman ulaşacağız.

Allah (c.c) **“bu dünya hayâtı bir eğlenceden ve bir oyundan başka bir şey değildir. Ahiret yurdu ise, şüphe yokki, gerçek hayâtın tâ kendisidir. Bunu bilmiş olsalardı...”** buyurmaktadır. (Ankebut Suresi, 64)

Evet, genç kardeşler. Bizim gerçek hayatımız Ahiret hayatıdır. Ölümün insanları ne zaman kucaklayacağı belli olmayan şu dünyada, hayatımızın baharı olan gençliğimizi en verimli bir şekilde değerlendirmemiz gerekmezmi? Şu bir gerçekteki gençliğini eğlenmekle, boş emellerle, faydasız şeylerin peşinde koşturarak geçirenler, ihtiyarlıklarını ağlamakla geçireceklerdir.

Cenâb-ı Hak, genç kardeşlerimize, millî ve mânevî değerlerimizin kıymetini idrâk edebilmeyi ve ona lâayıkıyla sahip çıkabilmeyi nasîb eylesin. İki cihan saâdetinin yegâne rehberi olan Kur’an ve Sünneti lâayıkıyla anlayıp anlatmayı, güzelce yaşayıp yaşatmayı müyesser kılsın...Âmîn!..

BİZİ VE İSLAM ALEMİNİ GERÇEK İSLAMİ UYGULAMA KURTARIR VE YÜKSELTİR

Aziz Kardeşlerim!

Dünyaya imtihan için gönderilmiş mahlûkatın en şerefli varlığı insanoğlu, onunda en şerefli olan takva sahibi şuurlu Müslüman; nefis ve şeytan ordularının saldırısı altındadır. Günümüzde her şeyin nefis ve şeytana hizmet ettiği, gururun kibirin, rıyanın şehvet ve şöhretin, iki yüzlülüğün hâkim olduğu bir ortamda, sıratı müstakim üzere bulunmak, kendimizi ailemizi sorumluluk taşıdıklarımızı korumak kurtarmak kolay olmayacaktır. Bütün bu bela ve musibetlerden kurtulmak dünyevi ve uhrevi mutluluğu yakalamak şüphesiz ilahi ahlak esaslarına bağlı, samimi ve şuurlu olarak Allah’u Zülcelal’in bütün mahlûkata can simidi olarak sunduğu İslam’a, Kur’an’a, Hatemül Enbiya Hz. Muhammed

Mustafa(s.a.v)ya onun ehli Beytine, Salih, sadık âlim veli dostlarına sevgi ve itaatten geçmektedir.

Bütün hastalıklarımızın şifası, maddi ve manevi sıkıntılarımızın devası buradadır. Kardeşlik, huzur, maddi ve manevi yükseliş buradadır. Kâfirlerin, münafıkların, zalimlerin, İslam düşmanlarının, Siyonistlerin, haçlıların, egoistlerin oyunları, tuzakları, hileleri ancak birlikte bozulacaktır.

يُرِيدُونَ لِيُطْفَئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾

“Onlar ağızlarıyla Allah’ın nurunu söndürmek istiyorlar. Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır.”(Saf Suresi,8)

Aziz Kardeşlerim!

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٩﴾

“Allah’ı unutan ve bu yüzden Allah’ın da kendilerine kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar fasık kimselerin ta kendileridir.” (el-Hasr, 19)

İnsanlar Allah’a itaat etmediklerinde sürekli bozgun olur ve sürekli ezilirler. Yıllardır ve özellikle son dönemlerde Müslümanlar sürekli eziliyorlar; çünkü darmadağınıklar ve bu dağınıklığı makul görüyorlar.

Müslümanların bünyesinde olup Müslüman görünerek Müslümanları arkadan hançerleyip yok etmek isteyenler sureti haktan görünüp Devletimizi dinimizi kardeşliğimizi yıkmağa çalışıyorlar. Bunda hiçbir kimsenin şüphesi olmasın. DIŞTAN musallâ Müslümanı görünüp de İslam’a ve Müslümanlara amansızca saldıran agresif din düşmanları Türkiye’nin yıkılması, Milletimizin ve İslam aleminin perişan olması için çalışıyor.

İslam, Türkiye varlığının ve kimliğinin temel faktörüdür. İslam’a saldırmak, Türkiye’ye saldırmak demektir. Son doksan yıllık din düşmanlığı tarihi bir ârızadır.Türkiye bu ârızayı giderip tarihi devamlılığa, yani İslam’a dönmezse bütünlüğünü, istiklalini koruyamaz.Türkiyeyi Materyalist sistem,Dönmelik ruhu, kültürü, zihniyeti değil; İslam kimliği, İslam kültürü, İslam dünya nizamı, İslam ahlakı kurtarır.

İslam düşmanları Türkiye’yi çağdaş uygarlık düzeyine çıkarttıklarını iddia ediyor. Bu tamamen Yalan ve safsatadır. Türkiye bir Japonya olamadıysa bunun suçu İslam’da ve Müslümanlarda değil, İslam düşmanı resmî ideolojidedir.

Şu sorulara cevap versinler: Türkiye niçin bir Güney Kore olamadı? Türkiye niçin bir Norveç, İsveç, Finlandiya olamadı? Türkiye’yi

bugünkü kokuşma bataklığına, İslam mı soktu, yoksa Batı kaynaklı dinsiz resmî ideoloji mi?

Din düşmanı Dönmeler, Müslümanlar geri bıraktı, İslam geri bıraktı demeye kalkmasınlar. İslam'ı yaşamayan, İslam ahlakına tamamen aykırı işler yapan, din sömürücülüğü yapan İslam değildir.

Bir Müslüman olarak hem dinsizleri, hem de din sömürüsü yapan, dinî şahsî menfaatlerine ve nüfuzlarına alet eden sahtekârları lanetliyorum.

Türkiye'nin, İslam âlemini kurtuluşu İslam'da mıdır, yoksa Materyalist sistemde, Sabataist Dönme ideolojisinde midir, Batı masonik Hristiyan kültüründemidir? Bu konu ciddî şekilde tartışılmalıdır. İslama inanmadan onu şuurlu bir şekilde yaşamadan kuru kuruya İslamcılık İslam değildir.

Osmanlı devletinin kuruluş ve yükseliş çağındaki İslami uygulama İslam'dır. İslam can, mal, din inanç, ırz namus nesep güvenliği demektir. Bunlar yoksa İslam lafta kalır. Adaletin, insafın, merhametin, olmadığı yerde İslam yoktur. İslama aykırı İslami uygulamalar İslam sayılamaz.

İslam'ın karşısındaki, şer kuvvetlere, judeo grek ve Yahudi ve Yunan Kültürüne dayanan Batı Kültürü Dönme Sabataist ideolojiye, nizama, uygulamaya gelince: Bunun için, aslında iyidir ama uygulamada yanlışlar yapılıyor denilemez. Teorisi de yanlıştır, uygulaması da... Bütünüyle bozuktur. Bizim bünyemize uymamıştır. Faturasını çok ağır ödedik, ödemeyede devam ediyoruz.

Türkiye'yi ve İslam âlemini İslam kurtarır derken, İslam'ın Kur'an'a, Sünnete, icmâya, Cemaate uygun doğru uygulamasını kast ediyorum. Hz. Ebubekir Sıddık(r.a)'in İslam uygulaması... Hz. Ömer'ül Faruk(r.a)'in İslam uygulaması... Hz. Osman 'Uz Zinnureyn(r.a)'ın ve Hz. Ali Kerremallahu Veche(r.a)'nin uygulamaları... Emevilerden Ömer ibn Abdülaziz(r.a)'in uygulaması... Nureddin Zengi'nin, Selahaddin Eyyubi'nin, Osman, Orhan beylerin, Murad Hüdavendigar'ın, Fatih Sultan Mehmed'in, Yavuz'un, Kanunî'nin uygulamaları... İsimlerini vermediğim sâlih, dindar, âdil sultanların ve halifelerin uygulamaları...(Allah'ü Zülcelal cümlesinden razı olsun.)

Cenab-ı Hak Kur'an'da:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ “Allah katında hak din şüphesiz İslam'dır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ “Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

Kur'an'ın bütün emirleri haktır, farzdır. Ahir Zaman'ın en önemli farz vazifesi ise İttihad-ı İslam'dır. Özellikle bugün en çok ihtiyacımız olan şey, birlik olmaktır. Geçmişte yaşananları unutmak, Allah'ın ipine hep birlikte sarılmak, zorluklara birlikte göğüs germek, saflar halinde küfre karşı durmaktır. Asr-ı Saadet'in Muhacir ve Ensar'ı gibi, temeli Mekke'de atılan ardından Medine'de tamamlanan binanın taşları gibi kaynaşmak, dost olmak, kardeş olmaktır.

İslam bir hayat dinidir hem dünyamızı hem de ahiret hayatımızı ilgilendirir, uygulaması Şeriat üzerine olur. Şeriatsız İslam olmaz. İslami uygulamada rüşvet, haram rant ve kazanç, haram komisyon, haram servet, riba olmaz... Kâfirler dost edinilmez.

Genel ve yoğun din sömürsünün olduğu ortam islamî bir ortam olamaz. İslamın hayata uygulandığı bir düzen ve sistemde sabahleyin, güneşin doğmasına bir saat kala bütün Müslümanların evlerinde ışıklar yanar. Herkes namaza kalkar. Rabbine yönelir. Orada öylesine bir güvenlik olur ki, evlerin kapılarını kilitlemeye lüzum kalmaz. Öylesine bir adalet olur ki, az sayıdaki suçlu adayı, suç işlemeye cesaret bile edemez. İslam toplumunda kısas cezası uygulanır. Kimsenin keyfine göre uygulama olmaz. Çünkü Kur'an, "Kisasta sizin için hayat vardır" buyurmaktadır. İslam toplumunda halkın dediği değil, Hakkın dediği esastır.

İslam toplumunda çocuklar, gençler, yeni nesiller fitrata ve İslam'a uyum sağlayacakları şekilde eğitilir yetiştirilir. Orada iyiler rahat ve huzur içinde yaşar, kötüler ve eşkıya korku ve endişe içinde bulunur. Kötülere fırsat verilmez. Herkes üzerine düşen görevini yerine getirir. Emr-i bil Maruf Nehy-i anil Münker görevini ihmal etmez.

Dünyanın en rahat ve huzurlu toplumu İslam toplumu olur. Onun idaresindeki gayr-i Müslimler bile, İslam'a ve Müslümanlara düşmanlık etmemeleri şartıyla onların bütün hakları korunur, bütün istirahatleri ve ihtiyaçları temin edilir.

İslam toplumunda, fisklar, fücurlar, günahlar açıkta açıkça küstahça işlenemez. İslam toplumu iffet, ahlak, fazilet, mürüvvet, fütüvvet toplumudur. Bu günahların aleni işlenmesine müsaade edilmez.

Orada şarlatanlığa, edepsizliğe, anarşiye, fitneye, soytarlığa, her türlü beyinsizliğe, isyana tuğyana izin ve fırsat verilmez. Orada müstehcen neşriyat yapılamaz... Bu özelliklere sahip olmayan hiçbir rejim gerçek İslam rejimi olamaz. Karpuz gibi dışları yeşil, içleri kızıl birtakım Münafık Müslümanlar İslam rejimini kuramaz, islamî uygulamayı gerçekleştiremez.

Ehl-i Sünneti hor gören, ona düşmanca muamele eden birtakım Kemalist, reformcu, dinde yenilik ve değişim isteyen, light ve ılımlı İslamcı, Diyalokcu, BOP'çu ilahiyatçılar, Şeriatsız ve fıkıhsız içi

boşaltılmış bir İslam isteyenler... Kur'an'ın üç yüz küsur muhkem ayetinin tarihsel olduğunu, hükümlerinin bugün geçersiz olduğunu iddia eden Fazlurrahmancılar... Fıkıhı ve mezhepleri inkâr eden mezhepsizler... Münzel (Hak katından indirilmiş) İslam'ı kaldırıp, onun yerine uydurulmuş beşerî bir İslam getirmek isteyenler... Bir küfür ideolojisi olan Feminizme İslami bir kılıf geçirmek isteyenler... Ehl-i Sünneti yıkıp yerine bâtil Mutezile mezhebini ikame etmek isteyenler... Sarıklı Farmasonları İslam önderi ilan edenler... Tasavvuf evliyasına "Onlar Şeytan evliyasıdır" diyenler. İslam'ı içinden yıkmaya konusunda şeytana hoca olmuşlardır.

Manevi tevatür derecesinde yüzden fazla hadis ile bildirilmiş olan İsa aleyhisseilamin nüzulünü inkâr edenler. Kemal sıfatlarla sıfatlı ve noksan sıfatlardan münezze Allah'ı Zülcelal hazretlerini "Allah gerçek bir Janus'tur" (Hoda yek Janus-i hakikî est) diyerek, iki çehreli bir Roma putuna benzeten Ehl-i Sünnet düşmanı zındığı Şia imamını İslam önderi ilan edip baş tacı edenler...

Resulullah Efendimizin (s.a.v), dinimizin ikinci kaynağı ve Kitabullahın müfessiri olan Sünnet-i seniyyesini, ya tamamen inkâr eden yahut büyük kısmını inkâr ve tahfif edenler... Ashabın büyüklerinden Ebu Hüreyre (r.a)efendimizi -hâşâ- hadîs uydurmakla suçlayanlar... Hulefa-i Râşidîn, Aşere-i Mübeşşere, Ashab-ı kiram efendilerimize dil uzatanlar... İslam'ın doğru yorumu olan Ehl-i Sünneti sapık ehl-i nâr fırkalarla bir tutanlar...

İslam Protestanlığı ucube ve heyûlasını ortaya çıkaranlar... Elllerinden hürmetle öptüğüm hakikî şeyhleri tenzih ederek şu hususu da, altını bin kere çizerek beyan etmek isterim: Birtakım din baronu müteşeyyihler, sahte şeyhler de Ehl-i Sünnete büyük zarar vermiştir. Onların bazıları müritlerini kaz gibi yolmuş, inek gibi sağlamış, efsane çapında din istismarı yapmış, kendilerine bağlanan birtakım saf ve cahilleri meşrep militanı, holiganı ve fanatiği haline getirmiştir.

Türkiye'ye az buçuk da olsa, din hürriyetinin gelmiş olduğu 1950'den bu yana, İslam'a en büyük darbeyi birtakım sahte âlimler, din baronları ve müteşeyyih vurmuştur. Bugünkü büyük tahribat onların eseridir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ (10)

"Ey iman edenler! Sizi elem dolu bir azaptan kurtaracak bir ticaret göstereyim mi size?"(Saf Suresi,10)

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (11)

“Allah’a ve peygamberine inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihat edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için çok hayırlıdır.”(Saf Suresi,11)

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِينَ طَبَقًا فِي جَنَّاتٍ عَذْنٍ
ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (12)

“ (Bunu yapınız ki) Allah, günahlarınızı bağışlasın, sizi içinden ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koysun. İşte bu büyük başarıdır”.(Saf Suresi,12)

Zaman zulümlere sessiz kalma, umursamaz davranma, yalnızca kendini ve ailesini düşünme, dünya hayatındaki çıkarların ardına düşme, nefsâni tartışma ve çekişmelerle vakit öldürme dönemi değil. Milyonlarca Müslüman böylesine büyük zulüm yaşarken ve çözüm İslam Birliği iken çaba göstermemek vicdansızlık olur. Her Müslüman, Allah'ın emri gereği, İslam ahlâkının yaygınlaşması için gayret etmeli. Dünyada bu sorumluluğu üzerine almaktan kaçınan insan ahirette bu sorumsuzluğunun altında ezilebilir.

Bugün artık vicdanların dirilmesi ve ‘Hamiyet-i İslâmiye’nin feveran etme” zamanı.

“Ey âlem-i İslâm, uyan! Kur'an'ın mecrasından ayrılarak, birleşmeyen su damlaları gibi, toprağa düşmeyiniz. Yoksa toprak gibi, sefahet ve şehvet-i medeniye sizi emerek yutacaktır. Birleşen su damlaları gibi, Kur'an-ı Kerim'in saadet ve selamet mecrasında ittihat ederek, sefahat ve rezalet-i medeniyei süpürüp, bu vatana ab-ı hayat olan hakikat-i İslamiye sularını akıtınız. O hakikat-i İslamiye suları ile bu topraklarda iman ziyası altında hakiki medeniyetin fen ve sanat çiçekleri açacak, bu vatan maddî ve manevî saadetler içinde gül ve gülistana dönecektir, inşallah.” (Tarihçe-i Hayat, Barla Hayatı)

Dünyanın dört yanında yaşanan acıların, katliamların, sıkıntıların ve çilelerin hiçbirisi yeni değil. Müslümanlar hemen hemen yüzyıldır baskı altında yaşıyorlar. Allah, din kardeşlerinin yaşadığı acıları görmezden gelen, kendi işine gücüne bakan, bencillik eden Müslümanları, “azim hadiseler” yaratarak, belâ ve zorluk vererek daldıkları uykudan uyandırıyor. Uyanmak için kaç musibet daha bekliyoruz?

Kur'an'a Sünnete Şeriata Tarikata Allah rızası için hizmet etmiş ve etmekte olan muttaki ve muhlis ulemayı, gerçek şeyhleri hürmet ve minnetle anıyorum. Onların bir kısmı Şeriat-i Garra uğrunda canlarını verdiler, kimisi idam sehparlarında asıldı, kimisi zindanlarda ve

sürgünlerde çileler çekti. Onlar Tevhid inancı, Kur'an, Sünnet ve Şariat konusunda en ufak bir taviz vermediler. Resulullahın (s.a.v) yolundan gittiler.

İslam'ı içinden yıkma konusunda Şeytan-ı laine hocalık eden birtakım dall ve mudiller nasıl hesap verecekler? Onların bazıısı Deccalı bile İslam önderi olarak gösterdiler.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v) ve Allah dostları bizleri asırlar ötesinden uyarıyor. Basiret gözlerimizi açalım da Resulullah (s.a.v) ile irtibatı olan icazetli, ihlaslı, takvalı râsih ulemanın, kâmil mürşitlerin, gerçek şeyhlerin yollarından gidelim. Onlar İslamî, imanî, Kur'anî hizmetlerinin ücretini halktan istemezler, Cenab-ı Hak'tan isterler.

“Ey İman edenler! يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾
Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin.(Kur’an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin.” (Enfal suresi, 20)

“Hepiniz toptan وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا... Allah’ın ipine (Kur’an’a, İslam’a, Resulüne) sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın...” (Âl-i İmrân suresi, 103)

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Sözün en doğrusu Allah’ın إِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهُدَى هُدَى مُحَمَّدٍ kitabı, yolun en güzeli de Muhammed (s.a.v)’in yoludur.” (Buhari; Müslim; Tac, c.1, sh. 44)

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوِيكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾

“Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah’a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.”(Hucurat Suresi,10)

Aziz Kardeşlerim!

Bütün şer kuvvetler el ele vermiş Müslümanları yok etmek isterken, Allah aşkına Allah’a(c.c)ve Resulüne(s.a.v)itaat edelim, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli,

hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kibar, nazik, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

“(Resulüm) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَيِّنُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿9﴾

“. Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler.”(İsra Suresi,10)

ALLAH GÖRÜLMEZ BİLİNİR. RESULULLAH GÖRÜNÜR BİLİNMEZ.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ
الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

“Andolsun ki, Resulullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir.” (Ahzab Suresi 21)

**Sen, Ahmed-ü Mahmud-u Muhammed’sin Efendim
Hak’tan bize Sultan-ı Müeyyedsin Efendim!**

Şeyh Gâlip

Aziz Kardeşlerim!

Allah’u Zü’l Celâl’in Hz. Âdem(a.s)’e verdiği esmalarla aslında kurum olarak Muhammed Aleyhisselâm oluşmuştur. Kişi, beden olarak değil, kurum olarak... Âdem Aleyhisselâm’da Muhammed Aleyhisselâm gizlidir. Süleyman Çelebi’yi çok iyi anlamamız lazım. Mevlidinde Nur bahri diye bir bahir vardır Mevlid-i Şerif’de, o bahirde şu satır geçer: **“Bil Habibim nurudur bu nur dedi”**

Efendimiz(s.a.v)’in babası, Hz. Abdullah(r.a) bütün Arap kadınlarının talip olduğu bir delikanlı... Hanımlar beni al diye kendisi ile evlenmek istiyorlar. Ama Allah’u Zülcelal Efendimiz’in anneliğini

Âmine(r.anha) validemize bahşediyor. Hz. Âmine Medinelidir, çok iyi şiir okur. Aynı kadınlar Hz. Abdullah(r.a) Amine(r.anha) validemiz ile evlendikten sonra “Talib olduğumuz Abdullah o kadar da güzel değilmiş” demeye başlamışlardır. Bu sefer de Âmine validemizin Medine’deki akrabaları “bu kız ne kadar güzelmış, biz neden farketmedik” demişlerdir. Çünkü artık Nur-u Muhammedî Âlak-ı Muhammedî oldu, Efendimiz(s.a.v)’in manadan oluşan kurumsal varlığı maddesel varlığa dönüştü.

Peygamber Efendimiz(s.a.v)’in güzelliğini herkes görmemiştir, tahammül edilemez. Beşer kudreti ile Cemal-i Mustafa’nın seyri mümkün değildir. Allah özel kuvvet verirse ne âlâ... Hatıralarını, insan yapısı kubbesini görmeye tahammül edemeyenler vardır. Herkesi kendimiz gibi katı, kaya gibi zannetmeyelim, ne râkik, ne ince, ne duygulu insanlar var yeryüzünde...

Kubbeni göreyim öleyim diyor, yaya gidiyor, kubbeyi gördüğü anda düşüyor... Hadi bunlara menkıbe diyecekler, Mısırlı meşhur şarkıcı Ümmü Gülsüm, Allah rahmet eylesin, Suud Devletinin kadınlara başka türlü ziyaret ettirme sistemine muhalefet edip kendi popülaritesini kullanarak “ben Bâbü’s Selâm’dan gireceğim” diyor, onun hatırı için تنها bir zamanda müsaade ediyorlar. Şarkıcı Ümmü Gülsüm sağ elini kaldırarak “Esselâmü Aleyk...” diyor, düşüyor bayılıyor, lafı tamamlayamıyor. Ümmü Gülsüm Hazretleri... Şarkıcıya hazret denir mi? Efendimiz’i böyle sevene hazret denir! Kimin ne gönül olduğunu bilemeyiz. Musikînin ne olduğunu bilmeyenler Ümmü Gülsüm’dan ne anlayacaklar. Bu ince adamların işidir. Müslümanlık ince insanların işidir. Dervişlik de ince müslümanların işidir.

Yusuf Suresi konuşulurken Hz. Ayşe(r.anha) validemiz “Mısırlı kadınlar Hz. Yusuf(a.s)’un güzelliğini görüp ellerini kestiler ama o güzelliğin seyrinin verdiği keyifle ellerinin kesildiğini hissetmediler. Yusuf(a.s)’un güzelliği ile ellerini kesen kadınlar benim Efendim’in güzelliğini görselerdi o bıçakları kalplerine sokarlardı” buyurmuştur.

Hadis-i Kudside:"(Ey Habîbim!) Sen olmasaydın, Sen olmasaydın; bu kâinâtı yaratmazdım!.." şeklinde beyân buyurulmuştur.

Merhum Şâir Ali Ulvi Kurucu da, bu yaradılış sırrını ne güzel ifâde eder:

*Doğmazdı kalbe îmân
İnmezdi arza Kur'ân
Meçhûl olurdu esmâ;
Levlâke Yâ Muhammed!..*

Allah görülmez, bilinir; Resûlullah görünür, bilinmez! Cenâb-ı Hak Kur'an'ında:

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾

“Muhakkak ki Allah ve Melekleri Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v) hep salât ederler. Ey iman edenler! Siz de ona salât edin, selam edin.”(Ahzab suresi, 56)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾

“Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının. Ona yaklaşılmaya vesile arayın ve Onun yolunda cihad edin ki kurtuluşa eresiniz.”(Maide suresi, 35)

İman etmeyenler salât etmezler. Peki, biz ne yapıyoruz, **“Allahümme”** yani **“Ey Allahımız”** diyerek duaya başlıyoruz. **“Biz senin bize salât etmeyi emrettiğin Habibi'ne layık bir şekilde salât edemeyiz, öyleyse lütfen, Allahımız, Sen Senin uygun gördüğün tarzda O'na ve ailesine, ashabına salat et Ya Rabbi”. Allah'ın salat ettiğine kulun salat etmesi mümkün müdür?**

Aziz Kardeşlerim!

Efendimiz(s.a.v)'in âlemlere rahmet olarak gönderildiğinin buyrulduğu ayet-i kerimenin Efendimiz hakkında değil Kur'an-ı Kerim hakkında olduğunu iddia edenlere de rastladım. Bu ayette “Vema erselnâke” kelimesi çok önemlidir, Arapça kaidelere göre “ke” eki insana söylenir, bu kadar basittir. Yani senin yüzün suyun hürmetine günahları affederim, mükâfat veririm... Allah nasıl âlemlerin Rabbi ise o âlemlere rahmet olarak da Muhammed Mustafası'nı göndermiştir. Âlemlere ahiret âlemi, ruhlar âlemi, cisimler âlemi de dâhildir. Allah'ın âlemleri rakamlara sığmaz. 18 bin kelimesi kesretinden kinayedir.

Cenab-ı Hak, Hâlık-ı mutlak'tır. İnsan bedeni şekil itibari ile dünyanın en estetik varlığıdır. Genel ölçüler oranı vardır, o oranlara estetik ilmi denir. Sadece bedenden ibaret olmayan insanın başka boyutları da vardır. Bu boyutların yaratıcısı da Allah'ı Azimüşşandır.

Huy demek içyapı demektir. Halûk diye kullandığımız isim güzel ahlak sahibi demektir. Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde **“İslâm güzel ahlaktır”** buyurmuştur. Bu insana “benim ahlakım güzel, ben yeterince müslümanım” demek yetkisini vermez. Çünkü huy, hulk, davranış biçimi başkadır, mükellefiyetler başkadır, muhabbet başkadır. Bunların hepsi birden olursa olur. Benim kalbim temiz, karnım semiz olmaz, mutlaka mükellefiyetlere riayat edilmelidir.

Güzel ahlak ahalinin güzel gördüğü değildir, Allah'ı Zülcelalin güzel gördüğüdür. Allah neyi güzel gördüğünü, neyi görmediğini Kur'an-ı Kerim'de bize bildirmiştir. Mesela Allah temizleri sever. Zahiri temiz olmayanın batını temiz olmaz. Çok nadiren bazı evliya menkıbelerinde başka meseleler için bazen beden temizliğine riayet edilmediğine dair meseleler vardır, bunlar ahalinin anladığı gibi değildir, ehline malum şeylerdir.

Efendimiz(s.a.v)'in davranış biçimlerini örnek almak her müslüman üzerine farz-ı ayndır. Ayetle sabittir. Herhangi bir davranış biçimimizde biz Efendimiz'den örnek almıyor isek farza muhalefet etmiş oluruz, Allah'a muhalefet etmiş oluruz, yani günah işlemiş oluruz. Bu kadar basittir. Her halimizin bir örneği Efendimiz'de vardır. Efendim biz O'nu yakalayamadık dersin, o zaman yakalayanları yakalarsın.

Resûl-ü Kibriya Efendimiz(s.a.v)'in gerek kırk yaşından sonraki hayatında kendisine daha sonra gelecek ayetlere, gerek kırk yaşından önceki hayatında henüz kendisine hiçbir ayet nazil olmadan evvelki davranışlarında sonradan nazil olacak ayetlere muhalif tek nokta bulmak mümkün değildir.

Biz ancak yanlış yapar o yanlışımızdan dönmeye çalışırız. Efendimiz(s.a.v)'e Cenab-ı Hakk'ın kudreti gereği ihsanı o kadar çok idi ki bir evvelki hali bir sonraki haline göre istiğfarı gerektiriyordu. Efendimiz hergün merteye katetmektedir. Günde yüz defa istiğfar ediyordu. Çünkü Allah'ın ihsanının sonu yoktur.

Efendimiz Aleyhisselâtu Vesselâm hiçbir kategoriye sığmayan kategoriler üstü bir Zât-ı Şerif'dir. O'nun tövbesi ile bizim seyyiat dolu, nefis dolu kabahatlerimizin tövbesini aynı teraziye koyma küstahlığında bulunmayalım. Bizimki eksikliğimizin giderilmesidir, O'nunki "ifade-i şükürdür". Ayrıca Allah tövbe edenleri sever, çünkü Tevvab'dır. Efendimiz de Habibullah olduğu için Allah'ın sevdiği fiili işler.

İnsan-ı Kâmil'in yegâne mümessili Efendimiz'dir. Efendimiz(s.a.v)'e varis olmakta ne kadar ileri gidilirse mevcut insan-ı kâmil de o kadardır.

Miras meselesi çok önemlidir. Bir zatın hiçbir kazanımı yok, tembel, cahil ama babası çok zengin. Babası vefat etti, fabrikalar, hanlar, hamamlar hiçbir emeği olmamasına rağmen o çocuğa intikal eder. Miras budur. İlim de böyledir. Verâsetü'l Enbiyâ olmak da böyledir. Âlimler Resûlullah (s.a.v)Efendimiz'in ilmini tevasür ederler, Allah bu ilmi istediğine verir. Bir kabiliyetsiz delikanlı babasının çalışarak edindiği bütün mala babasının vefatı ile sahip olur, işte böyle emek vermeden âlim olanlar da vardır. O çocuğun babasına varis olma sebebi o babanın yavrusu

olmasıdır, yavrusu ona yakındır. Resûl-ü Kibriya'ya böyle bir yakınlık kesbettiğin zaman çalışmana, mal mülk edinmeye lüzum yok, o yakınlıktan varis olursun.

Hadis-i Şerif'i bilmediğimiz için Allah'ı Zülcelal'in 99 ismi vardır deniyor. Hadis-i şerifte Efendimiz (s.a.v)“Allah'ın esması içinde şu 99 tanesi vardır ki..” buyurmuştur. Allah'ın isimleri 99 ile sınırlı değildir.

Muhiddini Arabî(k.s)Hazretlerinin çok önemli bir sözü vardır, “10 bin civarında esma tespit ettim, hepsinin gölgesinde Resûl-ü Kibriya'nın esmasını gördüm”. Bu ne demek? Bunu da anlayan anlasın, İbn-i Arabî'yi herkes anlayacak değildir.

Resûl-ü Kibriya Efendimiz(s.a.v) âlemlere rahmettir ama âlemlere sığmaz, sığsa sığsa gönüllere sığar çünkü âlem gönül kadar geniş değildir. O'na bende olmanın yolu, O'na bende olanlara bende olmaktan geçer.

Cennet mekân **Yavuz Sultan Selim Han**'ın dediği gibi:

“Padişahı âlem olmak bir kuru kavga imiş

Bir veliye bende olmak cümleden âlâ imiş.”

Resûlullah'ı sevmek, Allah tarafından sevilme demektir

Bazı şeylerin ancak özele söylenmesi gerekir, bu Cenab-ı Hakk'ın da âdetidir, keza Efendimiz(s.a.v)'in de hayat-ı seniyyelerindeki tatbikatı da böyledir.

Rasûl-i Ekrem(s.a.v)Efendimiz'i, O'na duyduğumuz aşk nisbetinde ve O'na yakınlaşabildiğimiz ölçüde tanıyabiliriz. Çünkü aşkın seviyesi kadar, âşık ile mâşuk arasında bir hissiyat benzerliği yaşanır. **“Kişi sevdiği ile beraberdir.”** (*Buhârî, Edeb, 96*) hadîsi de bu kalbî beraberliği ifâde eder. Yani seven, sevgisi nisbetinde sevdiğine benzemeye, onun şahsiyetinden hisse almaya başlar. Rasûlullah (s.a.v)Efendimiz'den elde etmemiz gereken en mühim mânevî tahsil de, iç dünyamızı O'nun gönül dokusundaki hissiyât ile müşterek hâle getirebilmektir.

Hasan-ı Basrî Hazretleri nakleder ki:“Sahâbe-i kirâm, Rasûlullah(s.a.v) Efendimiz'e:«Ey Allâh'ın Rasûlü! Bizler Allah'u Teâlâ'yı çok seviyoruz. Lâkin bize, Allâh'ın Zât'ını gerçekten sevmenin alâmetini bildirseniz.» dediler.

Bunun üzerine Allah'u Teâlâ; اللَّهُ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (31)

«(Rasûlüm!) De ki: Eğer Allâh'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir.» (Âl-i İmrân, 31) âyet-i kerîmesini indirdi.” (Bkz. Taberî, Câmiu'l-Beyân, nr. 6845, 6846)

Yani kulu Allâh'ın muhabbetine erdirecek olan, Peygamber (s.a.v)Efendimiz'dir. Zira Hazret-i Peygamber'e muhabbet, Allâh'a

muhabbet; O'na itaat, Allâh'a itaat; O'na isyan da Allâh'a isyan mâhiyetindedir.

“Âdem(a.s), su ile toprak arasındayken ben nebiydim” mealindeki hadis-i şerifi inkâr edenler var. “Canım, kime peygambermiş” diyenleri de gördük, duyduk... Peygamberlik bir vazife fonksiyonundan ibaret değildir, aynı zamanda Cenab-ı Hakk indinde bir makamdır. Hiç davetine icabet alamayan, ümmeti olmayan peygamber olduğunu biliyoruz.

Kur'an-ı Kerim Resûl-ü Kibriya Efendimiz(s.a.v)'e nazil olmuş mudur? Evet... Kur'an-ı Kerim kelim-i kadim midir, hâdis midir? Kadimdir. Bunun belli bir oluşum sistemi vardır.

Halife safha safha oluşmuştur. Evvela Hakk Celle ve Âlâ kendi nurundan bir nur ayırıp O'na “Kün Muhammedâ” demiştir. Nur-u Muhammedî bir şekillenme haline gelmiştir, şekli bugünkü insan şeklindedir. Bu şekli alır almaz kelama gelmiş ve “La ilahe illallah” demiştir. Bu söz üzerine Allâh'ı Zü'l Celâl şöyle buyurmuştur: “Muhammedûn Resûlullah”. İşte ilk oluşum böyle olmuştur.

Hiz. Âdem(a.s) ahir zaman insanıdır. Biz ahir zamanı günümüze yaklaşık zannediyoruz. Ahir zaman Hiz. Âdem ile başlamıştır, ondan evvelki zamanlar var. Cinler insden evvel yaratılmıştır. Cenab-ı Hakk'a yeryüzünde halife yaratacağım dediği zaman itiraz edenler kimlerdi? Bizden evvel yaratılmış olanlardı... Ve bu ahir zamanın tek bir peygamberi vardır: Muhammed Aleyhisselâm... E canım öteki Enbiya-yı İzâm Hazeratı? Hepsî Efendimiz'in müjdecisidir. Bunun tipik misali de Kur'an-ı Kerim'de Hiz. İsa(a.s)'nın ağzından anlatılan **“Benden sonra Ahmed gelecek”** mealindeki ayettir. İsa'sı da, İbrahim'i de, Zülküf'ü de, Musa'sı da, İdris'i de(Aleyhisselatü vesselam), Allâh cümlesinin şefaatine nail etsin, hepsi Resûl-ü Kibriya Efendimiz'in söylediği sözleri söylemişlerdir. **“lâ nufferriku beyne ehadin min rusulih”** ayeti de bunu anlatır. Bu peygamberler arasında fark yoktur diye tercüme edilirse anlaşılmaz, peygamberlerin tebliğ ettiği hakikatler bakımından birbirleri arasında fark yoktur. Hepsî aynı şeyi söylemiştir. Fazilet bakımından anlaşılıyor, bu şekilde anlamak anlayışsızlıktır.

Manisa'da Yiğitbâşı Veli diye tanınan Ahmed Şemseddin-i Marmaravî-i Halvetî(k.s) Hazretleri vardır. Onun uzun bir nutkunda -tabî buradaki rakamlar sembolik rakamlardır:“Yedibin yıl mâye gördü Mustafa” diyor. Yani, her şeyin oluşumu için bir mayalanma lazımdır. Resûl-ü Kibriya Efendimiz(s.a.v)'in tebligatına hazır hale gelecek cemiyet daha önceki peygamberler vasıtası ile hazırlanmış, onlara inananlar, tatbik edenler felaha ermiş, inanmayanlar zarar görmüştür.

Bütün varlık âleminin “ol” emri ile bir bağlangıcı varsa sonu yoktur, sonu ezeldir. Ölüm niye son olsun?

Bir günahı işlemek günahdır ama onu alenen işlemek ayrı günahdır. Efendimiz(s.a.v)’e saygısızlık günah olmanın ötesinde çok ağır bir ceza ile cezalandırılır, Cenab-ı Hak, Hucurat suresinde söylüyor, amellerinizi yok farzedirim diyor, ameli yok olan ne olur? Dolayısı ile Efendimiz, mutlaka lalettayın bir insandan bahsedilir gibi bahsedilmemesi gereken biz Zât-ı Seniyye’dir. Keza O’nun sevdikleri, O’nu sevenler, O’nun yolunda olduğu meşhur olan Zevât-ı Kirâm da aynı şeye dâhildir.

İslam’da Sır kavramını yanlış anlıyorlar. Şunu sır zannediyorlar, şimdi ben ilkokul talebesiyim, kimya formülünün bana anlatılmaması bu formülün sır olmasından değildir, benim cahilliğimdendir. Ortaokulu bitiririm, liseye geçerim, ilimler öğrenirim o zaman kimya hocam bana açık formülleri öğretir. Layık olmayana lafı vermek yanlıştır.

İnsandaki bazı ahvalin Tanrı’ya izafe edilemeyeceğini ileri sürenler var. Bu kökünden yanlış bir düşüncedir, insanda ne varsa Allah’da olduğu için vardır, tek istisnası “noksanlıktır”. Onda noksanlık yoktur, insanda noksanlık vardır. Bunun haricinde huy, ahlak, esma tecellisi Allah’da mutlak olarak vardır, insanda nisbi olarak vardır. Aşk **“eşeddü hubben lillah”** sözü ile Kur’an’da Allah tarafından tarif ediliyor. Işık kelimesi Farsça olduğu için Kur’an’da geçmez. Şiddetli sevgi aşktır.

İnsanın kendinde de kendi miktarınca yaratıcılık vardır. Hâlık-ı Mutlak Allah-u Zü’l Celâl’dir. Çarşıdan aldığım otu evde hanım emek veriyor, yıkıyor, kesiyor, içine bir şeyler katıyor, sofraya yemek olarak geliyor. Bu da bir yaratıcılıktır. Dümdüz bir kâğıt bir ressamın elinde, bir hattatın elinde bir resim veya bir hat haline geliyor, bu da bir yaratıcılıktır.

Bir insan yarattığı bir sanat eserine, bir marangoz bir kapıya, bir çerçeveye “ne güzel yaptım elime sağlık” demiyorsa yaptığını beğenmiyorsa, daha daha âşık olmuyorsa yapmasın onu. Dolayısı ile Allah-u zü’l Celâl de yarattığı Habib-i Edib-i Kibriyasına “Ne güzel yaratmışım” diye âşık olabilir, bu kadar basittir. Kendi kafalarında bir Tanrı yaratmışlar, Efendimiz(s.a.v)’in tebliği ettiği Allah-u Zü’l Celâl’e uymuyor. Kur’an-ı Kerim’deki azap ayetleri ile rahmet ayetlerinin adetlerini karşılaştırıversinler.

Allah özellikle ayet sonlarında bir takım vasıfları sevip sevmediğini anlatır, cimrileri sevmez, muttaki olmayanları sevmez, yalan söyleyenleri sevmez, sonra ihsan edenleri sever, muttaki olanları sever, eliaçık olanları sever... Bütün sevmediği haller Efendimiz(s.a.v)’de yoktur, bütün sevdiği haller de Efendimiz’de vardır.

Resûlullah(s.a.v)’ı sevmek demek Allah(c.c) tarafından sevilme demektir. Sevgiden nasibi olmayanlara Allah(c.c) sevgi nasip etsin diye dua etmekten başka elimizden bir şey gelmez.

Kendini tamamlamak için seviyorsan buna aşk demezler. Aşk vermektir, almak değil istemek bile aşk mesleğinde yoktur. Muhabbetten haberi olmayanlar bu işten anlamazlar. Dini mükellefiyetler, yükümlülükler mecmuası olarak anlayanlar bu mevzuları anlamazlar, bari anlamadıklarını itiraf edip karışmasınlar. ***Muhabbet-i Muhammediyye olmadan Muhabbet-i İlahi olmaz, Muhabbet-i İlahi olmadan da hiçbir şey olmaz. Muhabbet için de tanımak lazımdır.***

Halil ve Habib birbirine yakın iki kelimedir, **Halilullah İbrahim Aleyhisselâmdır, Habibullah Muhammed Aleyhisselâmdır.** Halil teknik tabir olarak isteği geri çevrilmeyen demektir, habib ise istemeden verilen demektir. Onun için Efendimiz(s.a.v)’in kendisi için bir şey istediği vaki değildir. Hep ümmeti için istemiştir.

Hatem kelimesi sadece son demek değildir, aynı zamanda zirve demektir, mühür demektir. Peyam Farsça haber demektir, ber sahiplik belirtir. Peyâmbir haber sahibi demektir. Resûlullah(s.a.v) ise Allah’ın elçisi demektir. Nebi müjdeli haber veren demektir. Efendimiz(s.a.v) hakkındaki sözleri bitiremeyiz. Çünkü “Sebeb-i hilkat-i âlem ve mefhar-i benî Âdem” O’dur.

Tövbe, istiğfar ile birlikte olmalıdır. Her şeyi yapıp “Tövbe Ya Rabbi” demeyi tövbe zannediyoruz. Bu değildir. Biz kuluz, hata yaparız. Biz zayıfız, kavî olan ancak Allah’u Zülcelal’dır, dolayısı ile mutlaka hata yaparız. Allah’ın emaneti dağlara taşlara verilmek istendiği halde, dağlar taşlar bu emaneti taşımaktan çekindi, insan zalim ve cahil olması sebebi ile bu emanete sahip çıktı. İnsanın zalimliği ve cahilliği şuradan gelir; Allah’ın emirlerine riayetsizlik nefse en büyük zulümdür. Rabbül Alemin’in Zât-ı Seniyyesini asla ve kat’a ihata edememek de cahilliktir. Koca Resûl-u Ekrem(s.a.v)Efendimiz bile ***“Ya Rabbi, ben seni hakkıyla bilemedim”*** diyor.

Kusurlarımız Allah indinde zannettiğimiz kadar önemli değildir, ne kusur işlersek işleyelim. Tabi isteyerek yapılmaz ayrı mesele. Nefsine uydun şöyle oldu böyle oldu bir kusur yaptın. Bu Allah indinde önemli değildir, bizim en mühim kusurumuz aynı delikten ikinci kez ısırlıcağımızı bile bile deliğe parmağımızı sokmaktır. Bir günah bir defa işlendiğinde Allah mutlaka affeder, çünkü bir daha işlememek fiili tövbedir.

İnsanoğlunda günahı sevabı yani bize fayda ve zarar verecek şeyleri bilme cevheri vardır. Yaratıcısını bulup tanıyıp kulluğunu arzetme

cevheri var. Bu cevheri örten nefis vardır. Bu nefsi beslersen kalınlılaşır, o cevherin ortaya çıkmasına mani olur. Sen kendi gayretinle o nefis tabakasını temizleyip cevheri ortaya çıkarabilir misin? Çok zor... Madenciler maden çıkarır, sendeki cevheri de bu nefis temizleme işini bilenler çıkarır. Her insan bilaistisna terakki etmeye elverişli olarak yaratılmıştır. Ne kadar, kendi miktarı kadar.

Allah ile kul arasına kim girmiş, giremez ki? Allah ile kul arasına kimse girmez ile şu anlatılmak isteniyor; müslümanlıkta ibadet için de, dua için de Allah ile arana kimsenin girmesine ihtiyaç yoktur, çünkü müslümanlıkta ruhbaniyyet yoktur, din adamı sınıfı yoktur. Hristiyan olsaydık dua vakti gelseydi papaz olmadan dua edemezdik ama namaz kılacak olsak kıraatı iyi olan imam olur kılırsın. Hristiyanlık ve Musevilikte ibadet etmek için papaza, hahama ihtiyaç vardır, Allah ile araya kimseyi sokmamak demek bu demektir. Bu konuyu İslâm tasavvufundaki mürşidlere ve şeyhlere paralel görmek cehalet bile değil olsa olsa ihanettir.

Tövbe yalnız başına bir işe yaramaz çünkü tövbe bir daha yapmayacağım demektir. Bir daha yapmayacağım demek bizâtihi günahıdır. Sen kimsin diye sorarlar adama. Onun için istiğfar ile olmalıdır. İstiğfar sığınmaktır, Allah'ın koruyucu kanatları altına girmektir. Bu sadece günahı affettirmek için değil bundan sonraki hayatımızda günaha sevk olunmamak için Allah'a sığınmaktır. Onun için istiğfarsız tövbe olmaz.

Buna rağmen tekrar günah işlersek Allah'ın affına boyun bükmekten başka çaremiz yoktur.

Efendimiz(s.a.v) de tövbe ederdi ancak Peygamber(s.a.v)Efendimiz'in tövbesi ile kendi tövbesini aynı teraziye koyan bazı mahlûkat var. Bu ne haddini bilmezliktir. Efendimiz(s.a.v)günde en az 70-100 defa tövbe ederdi, doğru. Efendimiz(s.a.v) bu tövbeyi yaparak bize bir şey öğretiyor. Bunları büyüklerimizden öğreniyoruz. Resûlullah'a Rabbü'l Âlemin öylesine nimetler ihsan ediyordu ki bu aynı zamanda manevi mertebe yücelmeleriydi. Günde en az 70 mertebe katediyordu. Her mertebe katettiğinde bir alt mertebe için tövbe ediyordu.

Tövbenin kabul edilip edilmemesinin ölçüleri vardır. Bir günah işledik, sonra pişman olup tövbe ettik, bir daha da yapmıyoruz. Ama o eski hali özleyerek mesela içki içiyorduk bıraktık ama arkadaşlarla konuşurken ben eskiden şişe devirirdim deyip o zamanları özlemle yâd edersek bu tövbenin kabul edilmediğine işarettir. Bir de var ki aklına gelince içi titriyor, keşke yapmasaydım diyor, o zaman tövbenin kabulüne çeyrek kalmıştır. Bir de var ki hiç aklına gelmiyor, unutmuş, burada

Efendimiz(s.a.v)’in müjdesi geliyor, **“Bir zenbine tövbe eden onu hiç işlememiş gibidir.”**

Cenab-ı Hak, Kur’an-ı Kerim’de: **“Allah tövbe edenleri sever”** buyuruyor. Sevdi mi ne yapar, bırak kabahatı affetmeyi kabahatini bile görmez. Biz sevdiğimize öyle yapmıyor muyuz? Başka ayetlerde **“Allah tövbeyi kabul edicidir, kabul etmekle kalmaz rahimiyyeti ile de tecelli eder”** manasına **“Allahu tevvaburrahim”** ayeti vardır.

Bir büyük zât öyle söylüyor, ahirette pişman olmayacak kimse yoktur, peygamberler dahil. Bu ne demek diyorlar? Şöyle diyor; günah işleyenler işlediklerine pişman olacaklar, bunu izaha lüzum yok. Ve Allah’ın nimetleri o kadar akıl üstü -akıl dışı değil- şeylerdir ki veliler ve nebiler keşke daha çok hayır, hasenat, iyilik, güzellik yapsaydık, daha çok olsaydı diyecekler.

Kur’an-ı Kerim’de geçen nasuh tövbesi şu demektir; öyle bir tövbe edip o kirden temizlenir ki kişi o kirin başkasına bulaşmamasına örnek ve sebep olur. Hz. Ömer(r.a)Efendimiz buna örnektir. Hz. Ömer(r.a) çok akıl bir adamdır, genç yaşta Kâbe safiri olmuştur.

Güneş balçıkla sıvanmadığı gibi **“Muhammed Mustafa Resûl-ü Kibriyâ’dır”** diyenlerin ufak tefek kirleri ile de iman güneşi parlaklığından bir şey kaybetmez. Yeter ki aynı hataya tekrar düşmeyelim, tövbenin aslı budur.

Ammar bin Yasir (r.a) Hazretlerinin rivayetinde de Efendimiz (s.a.v): **“Allah’u Azimüşşan benim kabrimin üzerinde bir melek halk edip onu vazifelendirdi. Bu meleğin vazifesi, kıyamet gününe kadar devam eder. Ümmetimden bir kimse bana Salâvat verse, o melek: ‘Ya Resûlüllah! Ümmetinden, filan şehirde filan oğlu filan kimse Siz Nebiyyi Ekrem’e Salâvat verdi!’ diye beni haberder eder.”** dediklerinde, iki Sahabe ile diğer mecliste oturan Sahabeler: **“Ya Resûlüllah! Allah-ü Zülcelâl’in Kur’an-ında: “Ben meleklerimle beraber Habibime Salât ederiz.” Ayetindeki Salâtdan kast nedir?’** dediklerinde, Efendimiz (s.a.v): **“Bu bir ilimdir. İlm-i Meknundur. Bu Salâtın sırrını ancak Cenab-ı Hak bilir. Eğer bunun sırrını söylememe müsaade olunsa idi, size bu sırdan haber verirdim.”** buyurdu. (Buhari)

Hazret-i Mevlânâ ne güzel buyurur:

“Gel ey gönül! Hakikî bayram, Cenâb-ı Muhammed’e vuslattır. Çünkü cihânın aydınlığı, O mübârek varlığın cemâlinin nûrundandır.”

İşte bu nûra pervâne olan âşık gönüller için ölüm, bir şeb-i arûs / düğün gecesi ve mes’ut bir vuslat ânıdır. Nitekim Rasûl-i Ekrem

(s.a.v)Efendimiz'in hayat arkadaşı ve mü'minlerin annesi Hz. Âişe(r.anha)'nın şu hâli, ne kadar ibretlidir:

Peygamber Efendimiz (s.a.v)Hz. Âişe(r.anha) vâlidemizin odasında Refik-ı Âlâ'sına kavuşmuş ve oraya defnedilmişti. Hayatında iken Allah Rasûlü'ne zevce olma saâdetine erişen Âişe vâlidemiz, vefâtından sonra da Efendimiz'in kabrinin bulunduğu bu odayı bırakmadı. Âdeta sâdık bir türbedârı gibi kabir-i saâdetin yanı başında yaşamaya devam etti. İki sene üç ay sonra, babası Hz.Ebû Bekir(r.a) da vefât etti. O da Efendimiz'in ayakucuna defnedildi. Geriye sadece bir kabirlik yer kaldı. Hz. Âişe(r.anha)burayı kendisine ayırmıştı. Lâkin Hz. Ömer(r.a), son nefesinde oraya defnedilmek için kendisinden izin isteyince büyük bir îsar fazileti sergileyerek bu hakkını ona devretti.

ALLAH DOSTLARININ HUZUR VEREN DÜNYA VE AHİRET KURTULUŞUNA ERDİREN NASİHATLERİ

Aziz Kardeşlerim!

ABDULKADİR GEYLANİ(k.s) (d. 1077, v. 1166)Hazretleri'
bir sohbetinde:

Ey oğul! Sana takvâ gerek. Bu sebeple takvânın îcablarını îfâyâ gayret et ki; kalbin iç düşmanlıklardan ve çirkin huylardan kurtulsun. Hayırla istikâmetlensin.

Ey oğul! Dünyâlık toplarken, gece odun toplayan fakat eline ne geldiğini bilmeyen kişi gibi olma. Eline geçen dünyâlığın helâl mi haram mı, meşrû mu yoksa gayr-i meşrû mu olduğuna dikkat et. Bütün fiillerinde tevhit ve takvâ güneşi ile berâber ol.

Ey oğul! Kur'ân ile amel etmek seni Kur'ân'ın mevkiine yükseltir; oraya oturtur. Sünnet ile amel etmek ise, seni Allâh'ın Resûlü'ne yaklaştırır. Rasûlullâh'ın kalbî ve mânevî himmetiyle, Allâh dostlarının kalbleri çevresinden bir an dahî ayrılmazsın. Allâh dostlarının kalblerini güzelleştiren odur.

Ey oğul! Haram yemek kalbini öldürür. Helâl yemek ise ihyâ eder. Lokma vardır seni dünya ile; lokma vardır seni âhiretle meşgul eder. Yine lokma vardır, seni dünyâ ve âhiretin Yaratanı'na râğbet ettirir.

Ey oğul! Nefsine cihâd husûsunda sana yardım edenle arkadaş ol. Onun sohbetlerinde bulun. Nefsinin azmasına yardım edenle arkadaş olma. Önce kendi nefsinle meşgûl ol, kendi nefsine faydalı ol ve kendi nefsin düzelt. Sonra başkalarıyla meşgul ol. Başkalarını aydınlatığı hâlde kendini

eritip bitiren mum gibi olma. Ey Allâh yolunda güzel ameller işlemek isteyen kişi! İhlâslı olmalısın. Aksi hâlde, boşuna yorulmuş olursun.

İnsanları irşâd etmek, lafla değil, gönülden hâlis bir inanış ve iştîyâkla gerçekleşir. Yine bütün bunlar; halvet, ibâdet, zikir, riyâzât ve murâkabe ile alınacak neticelerdir. Yoksa şekilcilikten ve zâhirî gösteriştten öteye geçmeyen ve rûha asla işlemeyen bir takım davranışlarla elde edilecek neticeler değildir. Bu sebeple, Allâh yolunun yolcusunun dili ile kalbi, içi ile dışı, sözü ile özü bir olmalı ve aynı şeyi terennüm etmelidir.

AHMED er RUFAİ(k.s) (d. 1118, v. 1182) Hazretleri Diyor ki:

Efendiler! Evliyâullâh'a yakınlık peydâ etmeye çalışın. Çünkü Allâh'ın velisini seven, Allâh'ı sevmiş; O'na düşmanlık eden, Allâh'a düşmanlık etmiş olur.

Zikre devam ediniz. Çünkü zikir, vuslat-ı ilâhî için bir mıknaatıs, kurb-i ilâhî için sağlam bir iptir. Zikrullâha devam edenler, Allâh ile hoştur. Allâh ile hoş olan, O'na kavuşmuştur. Zikrin kalbe yerleşmesi sohbetin bereketiyle mümkün olur. Çünkü kişi dostunun yolundadır.

Tefekkür, Peygamber(s.a.v) Efendimizin ilk amelidir. Nitekim bütün farzlardan önce O'nun ibâdeti Allâh'ın mahlûkatını ve nimetlerini düşünmekten ibâretti. Öyleyse siz de tefekküre iyi sarılın ve ibret vesilesi yapın.

Dikkat edin! Elek gibi, unun incisini döküp, kepeğini kendinize koymayın. Sakın ağzınızdan hikmet dökülürken kalblerinizde hîle ve fesâd olmasın. Yoksa

تَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿44﴾

“İnsanlara iyiliği emredip kendinizi unuttur musunuz?” (Bakara Suresi, 44) âyetince hesâba çekilirsiniz.

Kalplerinizi tertemiz yapınız, çünkü kalp temizliği üst-baş temizliğinden daha önemlidir. Zaten Allâh-u Teâlâ elbiseye değil, kalplere nazâr eder. İstikâmet hudûdunu gözetip Allâh'tan başkasını talep ve ihtiyâr etmeyin.

Efendiler! Tevâzû ve sükûnetle kapıyı çalana kapı açılır. İçeriye kabul edilir. Boynu bükük olarak içeriye giren izzetle ağırlanır.

MEVLANA CELALEDDİN-İ RUMİ(k.s) (d. 1207, v. 1273)

Diyo ki;

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾

“Bilesiniz ki, Allâh'ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de.”(Yûnus Suresi, 62)

Mesnevî'sinde Hak dostlarının nasihatlerine gönül verilmesi husûsunda şöyle îkazda bulunur:

“Allâh; nebîleri ve velîleri âlemlere rahmet olarak dünyaya göndermiştir. Bu yüzden halka bıkmadan, usanmadan nasihatte bulunurlar. Bu nasihatleri dinlemeyip kabul etmeyenler için de; “Yâ Rabbi! Sen bunlara acı, rahmet kapısını bunlara kapatma!” diye yalvarırlar.

Sen aklını başına al da, velîlerin öğütlerini canla başla dinle! Dinle de, üzüntüden, korkudan kurtul, mânevî rahata kavuş, eminliğe eriş!

Fırsatı kaçırmadan ve tereddüde düşmeden, bu fânî âlemin aldatmacalarından sıyrılmış, kendini tamamıyla Hakk’a teslim etmiş olan kâmil insanın eteğini tut ki, âhir zamanın, şu bozulmuş dünyanın fitnelerinden kurtulasın!

Velîlerin sözleri âb-ı hayatla dolu, saf, dupduru bir ırmak gibidir. Fırsat elde iken ondan kana kana iç de gönlünde mânevî çiçekler, güller açılsın.”

Mevlânâ (k.s)Hazretleri yine bir sohbetinde:

Efendi, bilmiş ol ki edeb, insanın bedenindeki rûh gibidir. Aslında edeb, Allâh dostlarının gözü ve gönül nûrudur. Eğer şeytanın başını ezmek dilerse, gözünü aç gör ki, şeytanın kâtili edebdir.

Gözünü aç da, baştanbaşa Allâh kelâmı olan Kur’ân-ı Kerîm’e bak! Kur’ân’ın bütün âyetleri edeb tâlim eder, edeb öğretir.

Sen varını, yoğunu, malını, mülkünü ver de bir gönül al. Al da, o gönül, mezarda, o kapkara gecede, sana ışık versin, nûr versin...

Hak dostu olan bir insan ile bir an beraber bulunmak, bir ömre bedeldir. Ondakı düşen bir kıl ise kıymetli bir madene bedeldir. Fakat Hak dostlarının zıddı olan öyle katı kalbli insanlar da vardır ki, onlarla bir arada bulunmak ve konuşmak şöyle dursun, onları görmemek ve onlardan uzak olmak cihân mülküne bedeldir.

Gönlüme dedim ki: “Önde olmaya heves etme, lütûf merhemi ol. İnciten diken olma, kimseden sana bir kötülük gelmesini istemiyorsan, kötü sözlü, kötülük öğreten, kötülük düşünen olma. Her hâlinle amel-i sâlih içinde ol.

MUHYİDDİN İBN’ÜL ARABİ(k.s) (d. 1165, v. 1240)(k.s)Hazretleri de diyor ki:

Kalbini Allâh’ın zikrine alıştırsan, mutlaka kalbin zikrin vereceği nûrla nûrlanır. O nûr, kalb gözünün açılmasını sağlar.

Allâh’ın kullarına, şefkat ve merhametle muâmele et. Merhametini bütün canlılara bolca saç. Şöyle deme: “Bu ottur, cansızdır, faydası yoktur.” Evet, onların faydası ve birçok da hayrı vardır. Yaratılmışı kendi hâline bırak ve ona, yaratıcının merhametiyle merhamet et.

İsteyeni boş çevirme, güzel bir sözle dahî olsa onun gönlünü al, güler yüz göster. İleride Allâh'a mülâki olacağını düşün.

Dünyalık için Allâh'tan başkası seni kul edinmesin. Çünkü sen, ancak seni kul olarak kabul eden Allâh'ın kulusun.

Allâh'ın mümin kullarına selâm vermek, yemek yedirmek, işlerini görmek sûretiyle muhabbet göstermelisin. Şunu iyi bil ki, müminlerin tümü, tek bir insan, tek bir vücûd gibidir.

Kendini cemâate alıştır. Allâh korkusundan ağlamaya çalış. Allâh'ın ipine sarıl. Allâh'ın sevip hoşnut olacağı şeylere rağbet göster.

İBRAHİM DESÛKİ(k.s) (v. 1277) (k.s)Hazretleride:

Oğlum! Sana gereken odur ki, evliyâ zümresinin duasını alasın. Teberrüken onların himmetine nâil olmayı arzulayasın.

Ey Kur'ân-ı Kerîm'i okuyup ezberleyen kimse!Onu okuyup ezberlediğin için fazla övünme... Hâline bir bak: Onun gereği ile amel ediyor musun? Yoksa etmiyor musun?

Ey oğlum! Cedel, nakil, yaldızlı sözler gibi faydasız şeylerle meşgûliyeti bırakarak sükût ehli ol. İhlâsı seç, bu yolda sâlih amel işle nefsinde uyma.

O kimse ile otur kalk ki, şerîati ve hakîkati özünde toplamış ola. Şunu unutma ki, bu yolda sana en çok yardımı dokunan kişiler, bu gibi insanlar olacaktır.

Oğlum! İsterim ki, dâimâ sünnetle amel edesin... Bu yolda lüzûmlu olan edeb esâsına da riâyet edesin.

Cesur olmalısın. Gölgesinden bile ürken korkaklardan olmamalısın. Herhangi bir sıkıntı, ilk anda seni yere sermemeli.

Mevlânın sevgisi ile dol; hattâ onunla vecd hâlinde ol.

Evladlarım! Gıybet etmek için birini ararsanız; babanızın, ananızın gıybetini ediniz. Çünkü onlar; iyiliklerinizi almaya, diğerlerinden daha lâyıktır.

Allâh'ı Teâlâ bir gün ve gecede yetmiş iki kere kullarının kalbine nazar eder. O hâlde, kalbinizi temiz tutunuz, güzel ve parlak kılınız. Çünkü orası, Rabbinizin nazargâhıdır.

Ey kardeşim! Sakın kendi başına bir şey yaptım zannetme. Bil ki; oruç tuttuğunda onu sana Allâh tutturmuş, namaz kıldığında onu sana Allâh kıldırmış, bir iş yaptığında onu sana Allâh yaptırmıştır. Takvâ derecesine ulaşmışsan Allâh seni ulaştırmış, maddî-manevî bir şeye mazhar olmuşsan Allâh seni mazhar kılmıştır.

Ey oğulcuğum! İnsanların ve cinlerin ameli kadar amelin olsa bile “ben” demekten sakın! Zîra Allâh, “ben” iddiasında bulunanları acziyet

içerisinde bırakır. Benlik davasında isen maddî ve manevî derecen düşer, bunu unutma!

BAHAUDDİN NAKŞİBEND(k.s) (d. 1318, v. 1389)(k.s)Hazretleride::

Bizim yolumuz, Allâh’u Teâlâ’nın gösterdiği kurtuluş yoludur. Çünkü bu yol, sünnete uymak ve ashâb-ı kirâma tâbî olmaktır. Bu sebeple yolumuzda az zamanda çok kazanç elde edilir.

Yolumuz, sohbet ve muhabbet yoludur. Sahabe-i kirâmın yolunun sohbet olduğu gibi..Hayır ve bereket, beraberliktedir; beraberlik de sohbetle olur. Yalnızlığa (inzivâya) çekilmekte şöhret tehlikesi de olabilir. Şöhret ise âfettir.

Bizim yolumuzda olan kimselerin şu üç şeye dikkat etmesi gerekir:

Birincisi; Allâh’u Teâlâ’ya karşı edebdir. Yani zâhiri ve bâtını ile tamamen kulluk içinde olmalı, Allâh’u Teâlâ’nın bütün emirlerini yerine getirip, yasaklarından sakınmalı, Allâh’u Teâlâ’dan başka her şeyi gönülden çıkarmalı ve nîmetleri Allâh yolunda seferber etmelidir.

İkincisi; Rasûlullâh -sallallâhu aleyhi ve sellem-’e karşı edebtir. Bu da; ibâdet, muâmelât ve bütün davranışlarda muhabbetle O’na uymaktır.

Üçüncüsü; seni irşâd eden Hak dostuna karşı edebdir.

Yenilecek bir gıdâ, bir yiyecek, her ne olursa olsun gafletle, öfke ile veya istemeyerek hazırlanmış ve tedârik edilmişse, onda hayır ve bereket yoktur. Zîrâ ona nefis ve şeytan yol bulmuştur. Böyle bir yiyeceği yiyen kimsede, mutlaka feyiz ve huzurunu bozacak bir netice meydana gelir. Gaflete dalmadan yapılan ve Allâh’u Teâlâ’yı düşünerek yenen helâl ve hâlis yiyeceklerden hayır meydana gelir. İnsanların hâlis ve sâlih ameller işlemeye muvaffak olamamalarının sebebi; yemede ve içmede harama, şüpheli şeylere ve kul haklarına dikkat etmemeleridir. Her ne hâl olursa olsun, bilhassa namazda huşû ve huzur hâlinde bulunmak, zevkle ve gözyaşı dökerek namaz kılabilmek; helâl lokma yemeye ve yemeği Allâh Teâlâ’yı hatırlayarak pişirip O’nun huzurunda imiş gibi yemeye bağlıdır. Vücûdu haram lokma ile beslenmiş olan bir kimse, namazdan bir neşve duyamaz.

Allâh Rasûlü(s.a.v)’in:“Namaz, müminin mîrâcıdır.” (Süyûtî, Şerhu İbn-i Mâce, I, 313) ifâdesinde hakîkî namazın derecelerine işâret vardır. Namaza duran kimsenin, iftîhâ tekbîrini söylerken, Allâh’u Teâlâ’nın azametini, yüceliğini düşünerek, huşû ve huzur hâlinde olması gerekir. Öyle ki, bu hâlini istiğrak, yâni kendinden geçme hâline erıştirmelidir. Bu hâlin zirvesi, Rasûlullâh -sallallâhu aleyhi ve sellem-’dedir.

“Lâ ilâhe illallâh” kelimesini söylemenin hakîkati, Allâh’u Teâlâ’dan başka ne varsa hiçbirini kalbde put hâline getirmemektir. İslâm dîninin hükümlerini îfâ etmek, yâni emirleri yapıp yasaklardan sakınmak; haramları, şüpheli şeyleri, hattâ mübahların fazlasını terk etmek, ruhsatlardan uzak durmak, mübahları zarûret miktarınca kullanmak, tamâmen nûr ve safâdır. Aynı zamanda evliyâlık derecelerine kavuşturan bir vâsıtaadır. Velâyet derecelerine bunlarla ulaşılır. Uzak kalanların hepsi, bunlara dikkat etmediklerinden uzak kalırlar ve kendi arzularına uyarlar. Yoksa Cenâb-ı Hakk’ın feyzi her an gelmektedir.

MEVLANA HALİDİ BAĞDADİ(k.s) (v. 1826) Hazretleride:

Sana Allâh’a tâati ve takvâ üzere bulunmanı, nerede olursan ol, insanlara ezâ ve cefâ vermemeni, özellikle Harameyn-i Şerîfeyn’de daha fazla titiz davranmanı tavsiye ederim.

Gıybetini yapsalar dahî sen kimsenin gıybetini yapma. Hiç kimsenin dünya malından bir şey alma. Şeriatın alınmasını helal kıldığını al ve onu hayır yollarda harca. Mümin kardeşlerin aç ve yoksul durumda bulunurken, şehvetin için harcama yaparak lezzetlenme. Kesinlikle yalan söyleme. Hiç kimseyi hakîr görme. Hiç kimseden nefsinin üstün olduğunu düşünme. Kalbî ve bedenî ibâdetlerde tüm kuvvetini sarfet. Bunun yanında nefsine “Hiçbir zaman makbul olacak hayır işlemedim.” düşüncesini kabul ettir.

Çünkü ibâdetlerin ruhu niyettir. Niyet ise ancak ihlâs ile mümkündür. Senden daha büyük olanlara ihlâs gerekirse sana nasıl gerekmesin. Allâh Teâlâ’ya yemin ederim ki; annem beni doğurduktan bugüne kadar, Allâh katında makbûl ve müteber olup hesabı sorulmayacak bir tek hayır işlediğime inanmıyorum.

Eğer kendi nefsini bütün hayır işlerde iflâs etmiş olarak görmüyorsan bu, cehâletin en son noktasıdır. Eğer iflâs etmiş olarak biliyorsan Allâh’ın rahmetinden de ümitsiz olma.

Velîlerin nazarında günahkâr insan, yaralı bir kuş gibidir. Ona fayda verecek olan, öfke, şiddet ve kabalık değil; şefkat ve merhametle dolu nasîhattir. Zîrâ maksat ıslahıdır; cezâlandırmak değildir. Bu sebeple Hak dostlarının îkâz ve öğütte bulunurken taşıdıkları hissiyât, hastahânede hastaların arasında dolaşan müşfik bir doktorun şifâ tezvî ederken sâhip olduğu hâlet-i rûhiyeye benzer. Lâkin bu gönül doktorlarının hastalara şefkatle tedâvî çâreleri sunmaları, bir kalbî eğitim ve öğretim netîcesindedir. Bu eğitimin özü, mânevî terbiyedir. Mânevî hastalıklar karşısında bizler de eğitime muhtâcız. Bu da ancak Hak dostlarının himmet, îkâz ve nasîhatlerinden hisse alıp intibâha gelmekle gerçekleşebilir.

Nitekim eşsiz bir cihangir olan Yavuz Sultan Selîm Hân, sâhip bulunduğ u ihtişama, güce ve cihâna yön veren dirâyetine rağmen, dâimâ nefs engelini aşamamanın dehşeti içindeydi. Lalas ı Hasan Can'a; dünyevî zaferler netîcesinde nefsine mağlûb olabileceğ i ve rûhânî hayatının zedelenebileceğ i endişesi içinde, bir Hak dostunun irşâdına olan ihtiyacını, ş u mısralarıyla ne güzel ifâde eder:

Pâdişâh-ı âlem olmak bir kuru kavgâ imiş

Bir velîye bende olmak cümleden âlâ imiş...

Ashâb-ı Kiram, îmân edip Rasûlullâh(s.a.v)'a biat ederlerken birbirlerine nasihat etmeyi taahhüd ederlerdi. Nasîhatin ehemmiyeti bakımından Allâh Rasûlü -sallâllâhu aleyhi ve sellem:

“Dîn nasîhattir, din nasîhattir, din nasîhattir!” (Buhârî, İmân, 42) buyurmuştur.

Ey Rabbimiz! Hak dostlarının gönüllerindeki muhabbet ateşinden bizlere de bir kıvılcım lutfeyle! Mânevî himmetleriyle perverde olduğumuz Hak dostlarının feyizli îkâz, irşad ve nasîhatleriyle istikâmetlenmemizi nasîb eyle!Âmin!..

İSLAMI TAHRİF EDENLERE REDDİYE

Aziz Kardeşlerim!

Ümmetler ve milletler hayatlarını huzur içinde devam ettirebilmeleri için. Yüzlerini tevhidin ilahi nuru ile aydınlatmaları, kalplerini Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'nın muhabbeti ile doldurmaları idraklerini Hz. Kur'an'ın hayat iksiri ile canlandırmaları ve sonrada nasıl bir ümmet, nasıl bir millet olduklarını çok iyi bilmeleri lazımdır. Bu yaşamanın ayakta durmanın temel şartıdır. Çünkü aslını, esasını, cevherini bilmeyen bir millet, dostunu düşmanını tanımayan bir millet ayakta duramaz, geleceğinden emin olamaz.

Dünya sahasına ağlayarak gelen insanoğ lu, beşikle mezar arasında uzanan kısa bir ömrü vardır. İnsanoğ lu bu ömrünü değerlendirebiliyor, ahirete giderken yüzü gülebiliyorsa mutludur. Dünya köprüsü üzerinde cereyan eden bu hayatın baş ı beşik sonu tabuttur. Gelirken beyaz bir kundağ a sarılan insanoğ lu giderken de beyaz bir kefene sarılmaktadır. İnsanoğ lunun gelirken değ il giderken gülebilmesi, mutlu olabilmesi önemlidir. Bunu hiçbir zaman hatırdan çıkarmamalıdır.

En büyük vazifemiz önce kendimizi, sonra ç oluk çocuğ umuzu ve bütün insanları bu ebedî cehennem felaketinden korumaktır.

Bu necip milletin düşmanları, Kâfir, Münafık, Tağutlar, Deccallar, kezzablar, Mezhepsizler, İslam düşmanı Siyonist, Haçlı şer güçleri halkımızı ve bilhassa gençliği imansız kılmak için var güçleriyle çalışıyor, bu uğurda milyarlarca dolar harcıyor. müslümanlar arasından tuzağa düşürdüğü vatanına, milletine dinine ihanet ettirdiği hainleride kullanarak basında yayında TV. Ekranlarında zehirlerini kusmaya devam ediyor. Biz mü'minler de onlara karşı var gücümüzle, olanca gayretimizle iman için, Kur'an için, İslam için, insanların ebedî saadetleri için, nasıl çalışmak gerekiyorsa öyle çalışmalıyız.

Asıl, temel vazife ve hizmeti bırakıp da günlük dedikodularla, siyaset entrikalarıyla, magazin haberleriyle meşgul olmak hiçbir sağduyulu mü'mine yakışmaz.

Her şuurlu Müslüman, iman ve Kur'an hizmetlerinin gönüllü ve ihlaslı askeri, mücahidi olmakla yükümlüdür.

Cenab-ı Hak, Kur'an'ı Kerimde:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ **“Allah katında hak din şüphesiz İslam'dır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)**

Allah'ı Zülcelalin katında razı olduğu ve Peygamberleri vasıtasıyla tebliğ ettiği, insanların uymasını istediği en doğru Hak din şüphesiz ki İslam dinidir. Bu dinin ilk tebliğcisi, Hz. Adem (a.s), son tebliğcisi ise Hatem-ül Enbiya Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) dır. Bütün beşeriyetin, ins ve cinin kurtuluşu buna bağlıdır. Kur'an'dan geçmeyen yollar saadete varamaz. İslamı yaşamayan ruhlar saadeti bulamaz.

Dünya yaratıldığı günden Kıyametin kopacağı güne kadar Hak'la Batıl'ın, İmanla Küfrün, Şeytanla İnsanın, Hayırla Şerrin mücadelesi devam edecektir. Hepimiz imtihan dünyasında yaşıyoruz. Bu dünya fani, ahiret ise bakidir. Hz. Âdem(a.s)den Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)ya kadar bütün Peygamberlerin tebliğatında âhiret inancı vardır. Bu inanç, hak din İslamın temellerindendir. Varlık ölümle bitmiyor, ondan sonra berzah kabir âlemi var, sonra Kıyamet kopacak, insanlar yeniden diriltilecek ve Mahkeme-i Kübrada hesaba çekilecektir. İman edenler, iyiler Cennete konulacak, kâfirler, Münafıklar, müşrikler Cehenneme atılacaktır.

Peygamberleri dinlemeyen, onlara, ilahî kitaplara uymayan, şirke ve küfre düşenler için ebedî cehennem felaketi vardır.

Aziz Kardeşlerim!

Tevhid dini İslam, dün olduğu gibi, bugünde yarında insanlığı kurtuluşa götürecek tabiri caizse tek gemidir. Bu geminin sahibi bütün

mahlûkatı “kün”emriyle yoktan vareden Allah’u Azimüşşan, kaptanı gelmiş geçmiş bütün insanların, bütün peygamberlerin en faziletlisi Hz.Muhammed Mustafa (s.a.v),ışığı kararmış kalpleri ilahi hidayetle açan Kur’an-ı Kerimdir. Bu gemiye binmeyen bir ferdin, bir cemiyetin felaketlerden kurtuluş ümidi yoktur. Bundan başka kurtuluş gemisi arayanlar hüsrana yuvarlanırlar.

İslâm, bir medeniyet dînidir. Her medeniyet, kendi insan tipini yetiştirir. İslâm medeniyetinin inşâ ettiği insan ise evvelâ hak, adâlet, şefkat, merhamet, nezâket ve zarâfette bir ihtişam sergilemelidir. Gönlünü, bütün mahlûkatı şefkatle kucaklayan bir rahmet dergâhı hâline getirmelidir.

Cenab-ı Hak Kur’an-ı Kerimde:

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَيِّنُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا
كَبِيرًا ﴿٩﴾

“ Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükafat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığımızı müjdeler.”(İsra Suresi,10)

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ
أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allâh’a inanırsınız Kitap ehli de inansalardı elbette kendileri için hayırlı olurdu. Onlardan iman edenler de var. Ama pek çoğu fasık kimselerdir....” (Âl-i İmrânSuresi, 110)

Her mü’min İslâm’ı yaşamakla memur olduğu gibi, yaşatmakla da vazifelidir. Her mü’min hâdisâtın ve devrin akışından mes’uldür. İslâm ve müslümanların istikbâli hakkında bigânelik, bir mü’mine yakışmaz. İslâm nûrunun tamamlanmasında, Allâh’ın dînine yardım etmekte her mü’min aşk ile gayret etmekle mükelleftir.

Âyette şöyle buyrulur:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾

“(İnsanları) Allah’a davet eden, sâlih ameller işleyen ve; «Ben Müslümanlardanım!» diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?” (Fussilet Suresi, 33)

Gün geçmiyor ki dalalet ehli yeni bir saçmalık üretmesin. Mealcisi, sünnet hadis inkârcısı, şiası, reformist geçinen zavallılar her gün

duyulmadık bir cehalete veya skandala imza atıyorlar. Bir bakıyorsunuz bir ahmak çıkıp “Allah geleceği bilmez” diyor diğeri de “o bir gaflete düşmüş, kimseye yedirmeyiz” diyor. “Sadece Kur’an’a bakarım” deyip kendi uydurduğu dini dayatan bir zalimden “Kur’an kıssaları yaşanmamış bir hikâyedir” diyen sefile kadar sözde din adına konuşup “kendi uydurduğu dini” zerk edenlerle ortalık kaynıyor.

Elbette Resulüllah ve ashabının yolundan ayrılanlar kendi yollarını uyduracaklar ve uydurdukça da batacaklar. Şefaât kavramını inkâr eden zat “ateistlere şefaâtçi” olmaya kalkışıyor. Bir de Allah’ı mecbur kılıp “Allah yakamaz” diyor. Zat bir de ateistle cehennemde yanmaya razıymış.

Bildiğiniz gibi Türkiye’de bir ılımlı İslam projesi var. Bu proje inanç, ibadet, giyim, kuşam dâhil birçok alanda Müslümanların **İslami yaşam şeklini biçimlendirerek istedikleri kalıba sokmak istiyorlar.**

Son zamanlarda yine bazı art niyetli, dış destekli bu milletin birliğini kardeşliğini bozmak, kalbine gönlüne şüphe tohumları ekmek isteyenlerce gündeme getirilmeye çalışılan, Basında yayında TV. Ekranlarında İslam’ı küçük düşürücü, fitne ateşini artırıcı,İslamın değerlerine ters, fitne çıkarıcı, asırlarca İslam düşmanlarının sergilediği, bunun için ordular hazırlayıp savaşlar açtığı, Müslümanları yok etmek için her türlü şerri uyguladığı, Batılı Oryantalist, müsteşriklerin yaptığını, Müslüman görüntüsünde, bir kısmı gafletle, bir kısmı bile bile İslam’ın değerlerini hafife alan, Kur’an’ı kendi anlayışına göre yorumlayan, diğer İslam alimlerini hafife alan, alay eden,küçümseyen,Peygamber (s.a.v)Efendimizin hadislerini hafife alan,Mezhepleri,İslam Tasavvufunu Tarikatları inkar eden, hakaret eden, Hadis imamlarını, Büyük islam Mutasavvurlarını hafife alan hakaret eden,Kaderi inkar eden,İsra ve Miracı inkâr eden, Peygamberin Kur’an’dan başka Mucizesi yoktur diyen, Kabir azabı yoktur, şefaât yoktur, sırat yoktur, Bugünkü üç semavi dinin mensuplarıda cennete girecektir diyen diyaloga çağırın,İslamda Recm yoktur diyen, Kabir ziyaretlerini şirk gören,Evliyaullahın kerametini inkar eden,Bir İslam mürşidine bağlanmayı şirk gören,Namazın 5 vakit olmadığını,Teravih Namazının olmadığını, Efendimiz(s.a.v)hanımı Müminlerin annesi Hz.Aişe(r.anha)ya edepsizce hakaret eden,Hülafai Raşidinden Hz.

Ebubekir(r.a),Hz. Ömer(r.),Hz. Osman(r.a),Vahiy katibi Hz. Muaviye(r.a)ve birçok sahabeye küfreden ve Şia'nın her gün sabah namazında Bu sahabelere kunutta bedduaedip küfredenleri savunan,v.s.Ama bir gün olsun ümmeti Muhammedin birliği için, kardeşliği yapıcı bir gayret içerisine girmeyen, İslam aleminde bunca Müslüman kanı akarken, ırz ve namusu kirletilirken, vatan toprakları işgal edilip milli servetleri yağmalanırken sesleri çıkmayan, Müslüman kardeşlerine hakaret eden, beddua eden,İsrailin, Rusyanın, Esedin, İranın, Budistlerin, Kominist Çinlilerin,Törere destek olan Amerika,Almanya,İngiltere,Fransa, Avrupa ülkelerini bir gün olsun kınamayan, vatanına millete tuzak kuran, kurşun sıkan,kafirlerle işbirliği yapıp devletin gizli sırlarını satan hainleri birkez olsun kınamayan, Türkiye darul harptir, burada Cuma namazı kılınmaz, burada şariat hakim değil bu laik devlete itaat edilmez, diyanetin hocalarının arkasında namaz kılınmaz. Bu devleti, düzeni yıkmak için her şey mubahtır, burada faiz, içki, kumar, bu devleti soymak mubahtır gibi konular gündeme getirilmekte, maalesef bu tuzağa bazı vatandaşlarımız düşmekte, fitneye alet olmakta, bu milletin düşmanlarının ekmeğine yağ sürmektedir. Bu tip insanlar Cuma namazı bile kılmamakta, dış destekli birçok tuzağa düşmektedir. Bunların çoğuda İslam adına ortaya çıkmaktadır..

Ne zaman devletimizde milletimizde siyasi, ekonomik, kültürel, ahlaki, bir toparlanma olsa, istikrar sağlansa bir taraftan düğmeye basılıyor, kafalar, gönüller karıştırılıyor büyük fitnelere sebep oluyor. Onun için bu fitnelere düşmemek için dinimiz İslam'ı ve onun rahmet peygamberi Hz. Muhammed Mustafa (s.av)yı dinlememiz, ehlisünnet vel cemaatten ayrılmamalıyız. Tarihimizi unutmamalı, dost ve düşmanları iyi tanımalıyız. Aksi takdirde bu vatan gemisini batırırsak dünyamızı da ahiretimizi de kaybetmiş oluruz.

Aziz Kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz (s.a.v)) şöyle buyuruyor:
“Muhakkak ki Allah, sizin dış görünüşünüze ve kalıbınıza bakmaz. Kalplerinize ve niyetlerinize bakar.” (Müslim, İbn-i Mace, Ahmed b. Hanbel)

Mesela bir insan görünüşte çok zahit ve kılı kırk yararcasına ibadet ediyor olabilir. Vaaz sohbet ederken kendini parçalıyor, hüngür hüngür ağlıyor olabilir. Ama bunu biz böyle görüyoruz. İşte bu dış görünüş oluyor. Cenab-ı Hak ise buna değil kalbin içindeki niyete bakıyor.

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ “Allah katında hak din şüphesiz İslam’dır.” (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 19)

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾ **“Kim İslam’dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”** (Âl-i İmrân Sûresi, ayet 85)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de: أَسْلِمُوا تَسْلِمُوا

“İslam’a teslim olun, Müslüman olun, kurtulun.” (Müslim ve şerhi c. 8, sh. 527, No: 61)

İnsanları Hak dine, kurtuluşa, dünyevi ve uhrevi saadete, Allah Resulü çağırıyor.

Kur'an-ı Kerim, Allah ve Resulünün çağırduğu her şeyde hayat olduğunu, diriliş ve kurtuluş olduğunu haber veriyor. Bunun için dünya ve ahiret saadeti isteyen her insan, Allah katında makbul din İslam’a girmek, Müslüman olmak zorundadır.

İslam'ın getirdiği hükümler, insanların dünyevi ve uhrevi mutluluğunu amaçlar. Dört ana amacı vardır. İman, amel, ahlak ve muamelat... İslam dini bütün insanlığa gönderilmiş son dindir. Barış, huzur, akıl, ilim ve kolaylık, edeb dinidir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتُصَرِّوْا اللَّهَ يَتُصَرِّكُمْ وَيُنْزِلْكُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا نَزَّلَ الْأَوَّلِينَ ﴿٧﴾ **“Ey İman edenler! Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”**(Muhammed suresi, 7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin.(Kur’an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin.” (Enfal suresi, 20)

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ
وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾

“(Resulüm) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve

esirgeyicidir. De ki: Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinlerki Allah kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

الْمُتَمَسِّكُ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي لَهُ أَجْرٌ مِثْلِهِ شَهِيدٌ

“Ümmetimin fesada düştüğü bu zor zamanda, sünnetime sarılanlar için yüz şehit ecri vardır.” (Taberani, Muhtarul Ehadis, sh. 151)

Fitne ve fesadın çığ gibi büyüdüğü, ahlaki değerlerin sarsıldığı, kardeşin kardeşle, insanın insanla kavgaya tutuştuğu bir zamanda, huzur arayan herkes Kur’an ve Sünnete sarılmak, Dinimize, devletimize, vatanımıza, bayrağımıza, birlik ve beraberliğimize sahip çıkmak zorundadır.

Gerçek ilim adamlarına âlimlere düşen görev TV. Ekranlarında insanları şüpheye düşürecek kâfirlerin ekmeğine yağ sürecektir tartışmalardan fitnelerden uzak durmasıdır. Bazı ilmi hassas konuları herkesin önünde değil kendi aralarında tartışıp bir orta yol bulmalarıdır. Kur’an ve Sünnete tam sarıldığımız zaman etrafımızda ne kadar kin, öfke ve zulüm varsa, hepsi birer birer eriyecek, her davranışımız sevgiye dönüşecektir.

Zira sözlerin en güzeli Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim,

Yolların en güzeli Resulullah (s.a.v)’in yolu onun sünneti seniyyesi,

İnsanların en güzeli de Kur’an ve sünnete sarılan birlik ve beraberlik içinde hayırdır yarışanlardır. Efendimiz (s.a.v); **“Kim benim sünnetimi yaşayarak diriltirse, beni sevmiş olur. Beni sevende cennette benimle beraberdir.” (Tirmizi, et-Tac, c. 1, sh. 47)**

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا (9)

Bâyezîd-i Bistâmî(k.s) Hazretleri buyurur: “Sûfî; Kur’ân-ı Kerîm’i bir eline, Sünnet-i Seniyye’yi diğer eline alan; bir gözüyle Cennet’e, öbür gözüyle Cehennem’e bakan; dünyayı alt tarafına, âhireti de üstüne dolayarak ihrâma giren ve ikisinin arasından;”Lebbeyk Allâhümme lebbeyk! Buyur Allâh’ım! Emrine teslim ve hazırım!” diye Mevlâ’sına koşan kişidir.” (Attâr, Tezkire, sf. 202.)

Aziz Kardeşlerim!

1. Kur’an’ın üç yüz küsur muhkem ayeti için onlar tarihseldir, bugün hükümleri geçerli değildir diyen sinsi, takiyyeci, kitmancı Fazlurrahmancılık hareketi bir hıyanet hareketidir...

2. Ölmüş Mutezile bid’at ve dalalet mezhebini hortlatmak bir hıyanettir...

3. Dinde reform, dinde yenilik, dinde değişim hıyanettir...

4. Mezhepsizlik bir hıyanettir...

5. Şeriatı kıl kadar ayrılmayan tasavvuf tarikatlarını dışlamak, kötölemek, mensuplarını şirkle küfürle suçlamak bir hıyanettir...

6. Din okullarında talebeye cemaatle namaz kıldırılmamak bir hıyanettir...

7. Ehl-i Sünneti sapık bid'at ve dalalet mezhepleriyle bir tutmak hıyanettir...

8. Bozuk Tağutî ve deccalî küfür düzenlerine iyidir, eskisinden daha iyidir demek hıyanettir...

9. Erkeklerin şehvî bakış ve dikkatlerini çeken şeytanî tesettür hıyanettir...

10. Din ve mukaddes sömürsü en büyük hıyanettir...

11. İsrâf, kendine zulüm ve Ümmete hıyanettir...

12. Cemaat, tarikat, hizip, fırka holiganlığı yapmak hıyanettir...

13. Her gün, Allah'ın büyük nimeti olan beş milyon ekmeği çöpe atmak hıyanet ve cinayettir...

14. Fakir ve miskin Suriyeli Müslüman mülteciler bin çeşit yokluk ve sefalet içinde yaşarken, umursamazca keyfine bakmak hıyanettir...

15. Elde imkân ve ülkede hürriyet olduğu halde İslam'a, Kur'an'a, ahlaka aykırı kötülükleri protesto etmemek, nehy-i münker yapmamak hıyanettir...

16. Seküler düzenden razı olmak ve onu beğenmek hıyanettir...

17. Çocuklarına İslami eğitim vermemek, din ve Kur'an dersleri aldırılmamak, onları vasıflı ve güçlü Müslümanlar olarak yetiştirmemek, onların imanlarını korumamak, vasıflı ve güçlü Müslümanlar olarak yetiştirmeleri için elden gelen gayreti sarf etmemek...

18. Suriye, Mısır, Libya ve diğer perişan ülkelere bakıp da Türkiye'de bütün müminlerin tek bir Ümmet olması için çalışmamak hıyanettir...

19. İşleri, memuriyetleri, makamları, mevkileri, başkanlıkları, vazifeleri, hizmetleri en ehliyetli, en başarılı kimselere vermemek, bizden olan ehliyetsizlere yaranlara vermek hıyanettir...

20. Yeterli ilmi ve kültürü olduğu halde, nefsinin süflî zevklerine ve heveslerine mağlub olarak çılgın yılbaşı kutlamaları yapmak hıyanettir...

21. Resulullah (s.a.v)Efendimiz“**Siz birbirinizi sevmedikçe mü'min olamazsınız**” buyurduğu halde, mü'min kardeşlerini sevmek bir tarafa, onlara düşmanlık etmek, onlarla çekişmek ve tepişmek, iman kardeşliğini zedelemek hıyanettir...

﴿119﴾ **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ**”**Ey İman edenler Allah'dan korkun ve sadıklarla beraber olun.**”Buyurmaktadır.(Tevbe Suresi,119)

Aziz Kardeşlerim!

Şimdi, Türkiye’de basında Tv. Ekranlarında özellikle İlahiyat ve Diyanet camiasında görüşleri yayılmaya çalışılan bir reformisti tanıyacağız. İşte Üstad Kadir Mısıroğlu’nun kaleminden, Fazlurrahman’ın kendi kitaplarından derlenmiş sapık görüşler...

Dinler Arası Diyalog felsefesinin ilham kaynaklarından Fazlurrahman 1919’da Pakistan (o günkü Hindistan’ın) Hazara şehrinde doğmuştur. 1940’da Pencap Üniversitesi Arapça bölümünü bitirmiş. 1949’da Durham Üniversitesinde hoca olmuştur. Daha sonra Montreal’de, Mc. Gill Üniversitesi’nde çalıştı. 1961’de Pakistan İslami Araştırmalar Enstitüsünde Profesör olarak vazife gördü. 1969’da bu enstitünün müdür oldu. 1969’da A.B.D Chicago Üniversitesi’nde İslam Düşüncesi Profesörlüğüne getirildi. 26 Temmuz 1988’deki ölümüne kadar bu vazifeyi sürdürdü.

Eserleri, Ankara Okulu da denilen Ankara İlahiyat Fakültesi Profesörleri tarafından Türkçeye çevrilerek yayınlanmıştır.

Fikirlerine gelince; O Hz. Peygamber(s.a.v)’in “Miracı” hakkında şu sapık görüşleri ileri sürmektedir: “Sünniler tarafından İsa’nın göğe çıkışına benzer bir şekilde geliştirilip, hadislerle desteklenen miraç anlayışı, malzemelerini çeşitli kaynaklardan alan tarihi bir kurgudan başka bir şey değildir.” (*Fazlurrahman, İslam, (terc: Mehmed Aydın, Mehmed Dağ) Ankara 2004, sh:57*)

Diğer taraftan “Garanik” hadisesi ile ilgili olarak, Hz. Peygamberi müşriklere haşa taviz vermek zorunda kalarak, onların putlarını övme durumunda kaldığını ve bu sebeple, güya nesh edilmiş ilgili ayetleri Necm Suresi’ne ilave etmiş olabileceğini ifade etmektedir. (*Fazlurrahman, İslam ve Çağdaşlık (terc: Alpaslan Açıkgeç, Hayri Kırbasoğlu) Ankara 1996*)

Fazlurrahman, “Hz. Peygamber’in (s.a.v), Hz. Hatice’den (Radiyallahu anha) sonra bir çok kadınla evlendiğini, bunlardan tek bakire olanın Hz. Aişe(r.anha) olduğunu, bununla birlikte O’nun kadınlardan hoşlandığı gerçeğinin inkar edilemeyeceğini” iddia etmektedir. (zırvlamaktadır) (*Fazlurrahman, Alah’ın elçisi ve Mesajı (Terc, Adil Çiftçi) Ankara 1997, sh: 43*)

Talak bahsinde ise, üç bain (kesin) boşamadan sonra, bu şekilde boşanan kadının, önceki kocasıyla tekrar evlenebilmesi için Kur’an’da belirtilmiş olan, başka bir koca ile evlenmesi şartının, Hz.Ömer(r.a) tarafından konulmuş bir kaide olduğunu iddia etmektedir.” (*Fazlurrahman, İslam Geleneğinde Sağlık ve Tıp, sh: 178-179*)

Hâlbuki bu husus Kur'an ayetleriyle sabit olan bir hükümdür: “Eğer erkek karısını (üçüncü defa) boşarsa, kadın, onun dışında bir başka kocayla nikâhlanmadıkça ona helal olmaz. (Bu koca da) onu boşadığı takdirde onlar (kadın ile ilk kocası) Allah'ın koyduğu ölçüleri gözetebileceklerine inanıyorlarsa tekrar birbirlerine dönüp evlenmelerinde bir günah yoktur. İşte bunlar Allah'ın, anlayan bir toplum için açıkladığı ölçüleridir.” (Bakara Suresi,230)

Hür ve çağdaş dini yorumu üzerine bina ettiği akli yoruma büyük bir önem atfeden Fazlurrahman “Ehl-i Sünnet”i dini akılcılık hareketini yok eden bir müessir olarak görmekte ve bu yüzden Ehli Sünnete saldırmaktadır. O kadar ki, Ehli Sünnet ve'l Cemaat'i Hristiyanlıktaki Ortodoksluğa benzeterek “İslam Ortodoksluğu” olarak nitelemektedir. (Fazlurrahman, İslam, Ankara 2004 sh. 47)

Fazlurrahman tarafından “yaşayan sünnet anlayışı önünde birer engel olarak hadisleri görmektedir. O'na göre “yaşayan sünnet” çoğa göre yapılan değişken ve hür yorumdur. Bu sebeple nebevi hadislerin çok az olduğunu, ilk dönemden itibaren hadislerin çoğunun uydurma olduğunu, sadece ahlak ve ibadetle ilgili hadislerin Hz. peygamber'a ait olduğunu iddia etmektedir. (Bu konuda çalışmaktadır. Zaten bütün tahrifçileri itikadi yöndeki hadisler rahatsız etmektedir)

Fazlurrahman “Kim bana yalan söz isnad ederse cehennemdeki yerini hazırlasın” hadisini bile uydurma kabul etmektedir. (Fazlurrahman, Tarih Boyunca metodoloji Sorunu sh:53)

Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi, Nesai ve Ahmed b. Hanbel rivayetlerinde mevcut olan **“Müslüman, herkesin elinden ve dilinden salim olduğu kimsedir”** hadisini bile, iç savaşların engellenmesi maksadıyla siyasiler tarafından uydurulmuş bir hadis olarak kabul etmektedir. (Fazlurrahman a.g.e sh:108)

Hadis hareketinde öncü olarak gördüğü ve “hadis şampiyonu” dediği İmam Şafii, Fazlurrahman tarafından en çok suçlu görülen fakihtir. (A.g.e sh:114)

Dini Modernizmi müdafaa eden Fazlurrahman'a göre: “Dini Modernizmin yapmak zorunda olduğu ilk şey, İslam hukukuna, şeriata değişiklik getirmektir. Çünkü İslami çözüm, sadece Kur'an ve sünnetten çıkarılabilecek ilkelere dayanan çözümden ibaret olamaz.” O'na göre, “değişme ilkesinin gereği Kur'an'ın özel hukuki hükümlerine uzanacak şekilde serbest tutulmak zorundadır.” (Fazlurrahman, İslam Ankara 2004, (Terc: Mehmet Aydın'ın O'nun sh: 141 “İslamic Modernizm” isimli eserinden naklettiği not)

Fazlurrahman “Ana Mevzuları İtibariyle Kur'an” adlı eserinde, uzun uzadıya karmaşık bir şekilde vahiy felsefesi yapmaktadır.

Fazlurrahman'a aid sözlerden anlaşıldığına göre kendisine göre vahiy, Hz. Peygamber (s.a.v)'in kalbinde potansiyel olarak bulunan, ihtiyaç duyduğunda söze dökülen bir olgudur. Her ne kadar;“Bu duygular Allah tarafından indirilir” dese de, O'nun vahiy anlayışı kabul edildiği takdirde vahyin, Hz.Peygamber'in hayalen gerçekleştirildiği keyfi bir tasarrufu olduğu hususu –haşa- ortaya çıkar. Nitekim o devrin müşrikleri de, bu devrin müsteşrikleri de, bu iddiayı dile getirmişlerdir. Bu anlayış kabul edilirse, vahyin Allah tarafından indirildiği ve Kur'an'ın Allah kelamı olduğu gerçekliği, ortadan kalkar; ortaya Kur'an'ın haşa “halüsinasyon ürünü” fikri çıkar –haşa- böylesi bir düşünce, dini temelden sarsacak en büyük dinamit değil de nedir?

Fazlurrahman'a göre Kur'andaki muamelatla alakalı hükümler, tarih içinde değerini kaybetmiştir. Çünkü bu hükümler o zamanın şartları ile alakalı hükümlerdir. O'na göre Kur'andaki ahlaki hükümler ise, tarih üstü değerler olup her devirde geçerliliğini korur. *(Fazlurrahman, İslam ve Çağdaşlık sh:62)*

O halde Fazlurrahman'a göre sünnetle gelen hükümler değil, Kur'an hükümleri de tarihseldir. Bu bağlamda Fazlurrahman, Kur'andaki ceza hükümlerinde (mesela el kesme cazasının) bu devirde bağlayıcı olmayacağını, suçu önleyici herhangi bir tedbirin yeterli olacağını müdafaa eder. *(İslam sh: 15)*

O'na göre Kur'an'da gerçek ifadesiyle hüküm ihtiva eden pek az şey vardır. Miras hukuku ile ilgili ayrıntılı beyanlar, belirlenmiş olan hırsızlık ve zina suçlarına aid cezalarda bağlayıcı hükümler değildir. *(a.g.e 124)*

Fazlurrahman, Kur'anın hukuki kaidelerinin, indirdiği çevrenin hususiyetlerini yansıttığını; savaş ve barışla alakalı hükümlerinin de tamamen mahalli olduğunu kabul etmektedir. Aynı şekilde faizin o devre aid bir yasak olduğunu bugün bankanın nasıl çalışması gerektiğine, ekonomistlerin ve para uzmanlarının karar vermesi gerektiğini kabul eder. Bunun için bugün faizin yasak olduğunun ve lanetli bir iş olduğunun müdafaasının yanlış olacağını vurgulayarak, Kur'an ve Sünnette katı şekilciliğe saplanmamamız(!) gerektiğini ileri sürmektedir. *(Fazlurrahman, Tarih Boyunca metodoji Sorunu, sh:86)*

Fazlurrahman, tarihsellik anlayışının tesiriyle, zaman ve şartlara bağlı olarak dini hükümlerin farklı yorumlanabileceğini ileri sürmektedir. Fıkıhı ve fıkıh usulünü kıyasıya eleştirdiği gibi hadis için de yeni bir metodoji oluşturulması buna bağlı olarak da hadislerin ve sünnetin yeniden yorumlanması gerektiğini savunmaktadır. *(Fazlurrahman'ın Usul-i Fıkıh ihdas etme gayretleri, Fethullah Gülen'e ilham kaynağı olmuştur. Bunun anlamak için Fazlurrahman'ın “Tarih Boyunca İslami Metodoji Sorunu” adlı eseri ile Fethullah Gülen taraftarı olan İbrahim Canan'ın bu husustaki makaleleri ve hatta*

Faruk Beşer'in "Fethullah Gülen'in Fıkhnı Anlamak (İstanbul 2008) adlı eserini karşılaştırmak kafidir.)

Fazlurrahman'a göre, Sunni kelamın görüşleri de tam bir determinizm içerisindedir. Kur'an'ın ortaya çıkarmak istediği canlılığa ve şevke oldukça tersdir. (Fazlurrahman, İslam sh.328)

Şimdi umarım hiçbir okuyucu benden, bu baştanbaşa bir sarhoş kusmuğundan farksız küfür ve ilhad tuğyanını cevaplandırmamı beklemez. Bu sözlerin İslam dışı olduğunu takdirde Ağrı Dağı'ndaki çobanların bile acze düşmeyeceklerini bir bedahettir. Ben bunları cevaplandırmak için değil, gizli münafıkların rehberlerinin kim ve ne vasıfta adamlar olduğunu göstermek maksadıyla naklettim.

Kadir Mısıroğlu, Tarihten Günümüze Tahrif hareketleri 3. Cilt (Sebil Yayinevi)

Kelime oyunları, sinema ve dizilerle Yahudi ve Hristiyanların cennete gireceğini, hak yolda olduğunu zihinlere kazımak isteyenlere Din ile oynayanların yazdıkları mealler Arapça ilmi ile meşgul olan herkesi rahatsız ediyor. Çünkü uydurulan manalar hakikati ile ya çelişiyor ya da yanından bile geçmiyor. İşte Daru'l Hikme'den Talha Hakan Alp'in kaleminden bazı örnekler:

Bir kardeşimizin sorusu üzerine Mustafa İslamoğlu'nun Âdiyât suresinin ilk ayetlerine verdiği meale baktım, "Allah şahittir; (vahye) dinmez bir hınçla saldıranlara," diye başlıyor ve ilgili ayetlerin vahye düşmanlıktan geri kalmayan müşrikleri tasvir ettiğini ifade ediyor.

Sözü dolandırmaya hiç gerek yok, bu mealı ayetin lügavi çerçevesiyle bağdaştırmak mümkün değil. Birçok yönden temelsiz bir yorum ve trajik olan böyle mesnetsiz yorumların okuyucunun karşısına meal olarak çıkması.

Mesnetsiz; çünkü dipnotta kendisinin de söz ettiği "yemin vavı" mealde buharlaşmış, ilginç biçimde mealde yemin yok.

Zaten vav'a yemin manası verecek olsa âdiyât kelimesini "saldıranlar" şeklinde meallendiremez. Allah'ın saldırgan müşriklere yemin etmeyeceği çok açık. Üzerine yemin edilen şeyin bir kıymeti, bir önemi olması gerektiğini herkes bilir.

İkinci husus, âdiyât kelimesine "saldıranlar" manası vererek başta Mekkeli müşrikler olmak üzere bilumum saldırgan kâfirlere dikkat çekmiş oluyor.

Âdiyât kelimesinin müennes/dişil bir kalıp olduğunu düşününce "bu müşriklerin hepsi ya da çoğu kadın mı? Neden kelime müennes kalıpta gelmiş?" diye sormadan edemiyor insan.

Mustafa İslamoğlu, yorumunu az biraz metne sadık kalarak sunmuş olsaydı: “Yemin olsun vahye dinmez bir hınçla saldıran kadınlara!...” demesi gerekirdi.

Ama bulduğu yeni anlamın cazibesıyla kelimenin müennesliğini gözden kaçırmış olmalı ki, kelime müennes olduğu halde cinsiyete dikkat çekmiyor, yalın “saldıranlar” diyor. Oysa Arap dilinde kasıt bizzat kadınlar değilse genel bir ifade kullanılır ve -Kur’an’ın da her zaman yaptığı gibi- müzekker/eril kalıpla dile getirilir: mesela “ve’l-âdiyât” yerine “ve’l-âdûn” denirdi..

Mustafa İslamoğlu, yerleşik tefsirlerde olduğu gibi âdiyât kelimesinin gayr-ı akil varlıklara (mesela atlara) delalet ettiğini kavrayabilmiş olsaydı bu sorunla karşılaşmayacaktı. Çünkü Arapçada gayr-ı akil varlıklar çoğul halinde müennes sığısıyla ifade edilirler...

Defalarca dedik, yine diyoruz; ayetlere bugünün insanının ilgisini çekecek, onlara muhtevayı ve muhtevanın ağırlığını hissettirecek ilginç mealler tasarlamakla iş bitmiyor, aksine başımıza bir yığın iş açılıyor.

Muhtevayı bugüne en iyi yansıtaacağını düşünüp râm olduğumuz “yeni anlama” ayeti adapte etmek için çırpınırken farkında olmadan zemin kayması yaşıyoruz; metnin ifade hususiyetlerinden, gramerinden, bağlamından kopuyoruz.

Bir şeyler anlatmış oluyoruz, ama anlattığımız şey Kur’an’ın anlattığı şey olmuyor, bizim kurgumuz oluyor... Ne var ki okuyucu bunun farkında değil. Çünkü kahir ekseriyeti mealin atölye kısmıyla ilgilenebilecek durumda değil.

Kur’an-ı Kerim’in anlamını günümüz insanının idrakine taşımak buysa, bu işi bırakıp hidayet romanlarına dönelim. Onların uyandırdığı hidayet hissi çok daha yoğun.

Sonuçta emsal meallerle doğrunun/gerçeğin peşinde değil, Müslümanları Kur’an’ın çekim alanına katacak “manevi cazibenin” peşinde değil miyiz?

Metinle temellendirilemeyen anlamların/meallerin yaptığı primi başka türlü izah edebilen var mı?

DARÜ’L HARP VE DARU’L İSLAM NEDİR? TÜRKİYE DARUL HARPMİDİR?

Aziz Kardeşlerim!

Son zamanlarda yine bazı ard niyetli,,dış destekli bu milletin birliğini kardeşliğini bozmak,kalbine gönlüne şüphe tohumları ekmek isteyenlerce gündeme getirilmeye çalışılan,bundan 45 sene

önce bizlerin talebeliği döneminde aynı şekilde gündeme getirilen vatandaşların,müslüman cemaatin,imam hatip neslinin kafalarını karıştırmaya yönelik, Türkiye darul harptir,burada Cuma namazı kılınmaz,burada şeriat hakim değil bu laik devlete iteat edilmez,diyanetin hocalarının arkasında namaz kılınmaz.Bu devleti,düzeni yıkmak için herşey mubahtır,burada faiz,içki,kumar,bu devleti soymak mubahtır gibi konular gündeme getirilmekte,maalesef bu tuzağa bazı vatandaşlarımız düşmekte,fitneye alet olmakta,bu milletin düşmanlarının ekmeğine yağ sürmektedir.Bu tip insanlar Cuma namazı bile kılmamakta,dış destekli birçok tuzağa düşmektedir.Bunların çoğuda islam adına ortaya çıkmaktadır..Nezaman devletimizde milletimizde siyasi,ekonomik,kültürel,ahlaki,bir toparlanma olsa,istikrar sağlansa bir taraftan düğmeye basılıyor,kafalar,gönüller karıştırılıyor büyük fitnelere sebep oluyor. Onun için bu fitnelere düşmemek için dinimiz islami ve onun rahmet peygamberi Hz.Muhammed Mustafa (s.av)yı dinlememiz, ehlişünnet vel cemaatten ayrılmamalıyız. Tarihimizi unutmamalı, dost ve düşmanları iyi tanımalıyız. Aksi takdirde bu vatan gemisini batırırsak dünyamızıda ahiretimizide kaybetmiş oluruz.

Türkiye darü'l-harbtir binaenaleyh burada ganimet toplanabilir diyenler, İslâm fikhının, Şeriatın ve İslâm ahlâkının kabul etmediği yanlış bir yol üzerindedirler.Burada birtakım karıları cariye olarak kullanmak caizdir diyenler sapıktır.Efendiler!.. Küffarla cihad mı yapıyorsunuz ki, ganimet toplayacaksınız. Hem İslâm'a göre ganimetin toplanmasının ve taksiminin usul ve kaidesi vardır. Birtakım adamlar ganimet toplamayı hırsızlıkla bir tutuyorlar. Bu ne büyük sapıklıktır!..Müslümanların canları, malları, ırzları birbirlerine haramdır,kutsaldır.

Devlet başka şeydir, düzen, sistem başka şey. Biz Müslümanlar elbette kötü düzene karşıyız, onun yerine hak ve âdil bir düzen istiyoruz ama düzen bozuk diye devlete düşmanlık etmek, devlet bütcesini ve mallarını yağmalamak, zimmetine geçirmek İslâm ahlâkı ve şeriatı ile bağdaşan bir durum değildir. Devletin, belediyelerin bütçelerini yağmalayan, çeşitli yollarla zimmetlerine geçirenler azılı fâsık ve fâcirlerdir. Kara ve haram servet edinenler

salih değil, fâsık ve âsidir. Müslüman her hâl ü kârda doğru ve dürüst bir insandır. Savaş dışında hile, hud'a, aldatma, kandırma yapılamaz. Hırsızlık başka şeydir, mücahidlik bambaşka bir şeydir. Müslüman, mal ve servet konusunda şeffaf ve temiz bir kimsedir. Müslüman ölür, fakat haram yemez. Bırakın haramı, Müslüman şüpheli kazançlardan bile uzak durur. Müslüman, helâl ve temiz kazançlar konusunda bile sınırları aşmaz.

Türkiye darü'l-harbtir, burada her halt yenir... Bu fetva ve ruhsat şeytandan alınmıştır. Rahman ve O'nun Habercisi ve Elçisi bize dosdoğru olmamızı emr ediyor. Kur'ân, "Sana nasıl emr olunduysa öyle dosdoğru ol!.." emrini bize açıkça bildirmiştir.

İslam âlimlerine göre bir yerin harp diyarı olması için hangi şartların olması gerektiğini ve Türkiyenin harp diyarı olup olmadığını kısaca özetleyelim: Bir memleketin Darü'l-Harp olması için 3 şart vardır. Bu şartlardan biri bile olmadığı takdirde o ülke Darü'l-Harp değildir. Türkiye geçmişten bu yana İslam vatanı olduğu için kesinlikle Darü'l-Harp değildir. İmam-ı Azam efendimize göre bir memleketin Darü'l Harp olabilmesi için üç şartın birlikte bulunması lazım. Biri olmadığı zaman Darü'l Harp olmaz.

Aziz Kardeşlerim!

Peki, Darul Harp nedir? Önce Darü'l-Harb ve Darü'l-İslâm mefhumlarının tariflerini vermekte fayda görüyoruz. Ö. Nasuhî Bilmen Hukuk-u İslâmiye ve Istılâhat-ı Fıkhiyye Kamûsu'nda Darü'l-İslâm ve Darü'l-Harb'i şöyle tarif eder : ***“Darü'l-İslâm, Müslümanların hâkimiyeti altında bulunup Müslümanların emn ve eman içinde yaşayarak dinî vazifelerini ifa ettikleri yerlerdir. Müslümanlar ile aralarında müsalâha ve muvadece bulunmayan gayr-i müslimlerin hâkimiyeti altında bulunan yerler de Darü'l-Harb'tir.”***(Bilmen, Ö. Nasuhî; Hukuk-u İslâmiye ve Istılâhat-ı Fıkhiyye Kamusu, c. m, s. 394.)

Sadece bu tarifler dahi dikkatle mütalâa edilirse Türkiye'nin diyar-ı islâm olduğu ve bu vatana darü'l-harb diyenlerin bu iddialarında hiçbir hakikat payı bulunmadığı açıkça anlaşılır.

Zaten bu mevzuda ortaya atılan görüşler mücerret iddia olmaktan ileri gidememiştir. Bir delile dayanmayan, hakikat payı olmayan mücerret iddialara ise itibar edilmez. Her ilimde olduğu gibi şer'î ilimlerde de mes'elelerin kesin delillere istinad etmesi asıldır. Ve yine her ilimde hüküm, o sahanın mütehasıs âlimlerine aittir. Şer'î ilimlerin mütehasısları başta dört büyük mezhebin imamları olmak üzere müctehidler ve fıkıh âlimleridirler. Bu sebeble kim olursa olsun din adına konuşan bir kimse

müçtehidin-i izamın içtihadlarını, fıkıh âlimlerinin fetvalarını aynen intikal ettirmek mecburiyetindedir. O zevat-ı kiramın fikirleri bütün zamanlara kâfi ve vâfidir. Tarihçe sabittir ki, bugüne kadar müçtehidin-i izam hazretlerini hiçbir kimse aşamamıştır. Kendilerinden sonra gelen hiçbir müdakkik âlim, onlara müsavat iddiasında bulunmadığı gibi, bu asırdaki bir takım haddi mütecavizler de ortaya mücerred iddiadan başka bir şey koyamamışlardır.

Dikkatle bu konuların altında ne yatıyor diye baktığınızda, islamın ve bu necip milletin düşmanlarını göreceksiniz. İtikadı bozuk fırkalar, islama kin ve düşmanlık besleyen haçlı, Siyonist, münafık kafir zihniyetleri görür bu kafirlere menfaat bağıyla bağlı tuzağa düşmüş gafil ve hainleri görür.

Bu kısa açıklamadan sonra Şafî ve ve Hanefî mezheplerinin “Darü'l-Harb” ve “Darü'l-İslâm” hakkındaki hükümlerini izah edelim:

Şafî mezhebine göre, bir diyar yahut bir memleket bir defa dahi olsun Müslümanlar tarafından zaptedilmiş ise, o diyar ve o memleket artık kıyamete kadar “Darü'l-İslâm”dır. Böyle bir memleket sonradan kâfirlerin eline geçse bile, bu hüküm değişmez. Hatta Müslümanlarla barış halinde bulunan gayr-i müslimlerin ülkeleri de “Darü'l-Harb” değildir (*Bilmen, Ö. N. a.g.e., c. III, s. 335.*)

İmam-ı Şafî'nin içtihadı açık ve te'vilsizdir. Demek ki Şafî mezhebine göre değil Türkiye; İspanya, Yugoslavya, Bulgaristan, Yunanistan, Rusya, Buhara, Semerkant, Kırım bile “Darü'l-Harb” değil, “Darü'l-İslâm”dır. İmam-ı Şafî'ye göre, bir diyarın “Darü'l-Harb” olması için, Müslümanların idaresi altına hiç girmemiş olması ve Müslümanlarla sulh halinde olmaması lâzımdır.

Hanefî mezhebinde, bir “Darü'l-Harb”, ahkâm-ı İslâm'ın bazısının icrası ile “Darü'l-İslâm”a inkılâp eder (*Kuhistanî, c. II, s. 311.*)

Bu hususta ittifak vardır. Bir “Dar-ı İslâmın, Dar-ı Harb”e inkılâp etmesi hususunda ise, iki ayrı görüş mevcuttur. Bu görüşlerden birincisi İmamı A'zam Hazretleri'ne, diğeri ise İmameyn'e (İmam Muhammed ve İmam Yûsuf) aittir.

İmam-ı A'zam'a göre; “Darü'l-İslâm”ın “Darü'l-Harb”e inkılâp edebilmesi için aşağıdaki üç şartın birlikte tahakkuk etmesi lâzımdır. Eğer bu şartlardan birisi noksan olursa, yine o diyar, “Dar-ı İslâm”dır, “Darü'l-Harb” değildir.

1- İçerisinde küfür ahkâmı bitemamiha -yani yüzde yüz- tatbik edilecek. Küfür ahkâmının yüzde yüz tatbik edilmediği meselâ, sadece cuma ve bayram namazlarının kılınabildiği bir diyara “darü'l-harb” denemez. Serahsî bu hususta şöyle buyurur :”Bu şartın tahakkuku için

orada şirk ahkâmının tamamiyle açıktan açığa icra edilmesi ve İslâm ahkâmının kat'î surette kaldırılmış olması gerekmektedir. Burada İmam-ı A'zam hâkimiyet ve kuvvetin tamamiyle ehl-i küfürde olmasına itibar eder'." (*Serahsî, Mebsût, c. X, s. 114.*)

Yani, bu şartın tahakkuku için bir îslâm memleketinde hâkimiyet ve galebenin noksansız bir şekilde kâfirlerde olması lâzımdır. Bazı arızalar sebebiyle ehl-i küfrün hâkimiyetinde bir noksanlık olursa orası "darü'l-harb" olamaz. Nitekim sadece cuma ve bayram namazlarının ifa edilmesiyle orası "Darü'l-İslâm" olur. Ve yine **fukahâdan İsticabî'nin** içtihadına göre, "Bir diyarda islâm'ın sadece bir tek hükmü dahi icra edilebiliyorsa o diyar Darü'l-İslâm"dır.

İbn-i Âbidin'e göre: "Bir diyarda Müslümanların ahkâmı ile müşriklerin ahkâmı birlikte icra edilirse orası yine "Darü'l-İslâm"dır. (*İbn-i Âbidin, Dürri'l-Muhtar Şerhi, c. IV, s. 175.*)

Bezzaziye'de: Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Medine-i Münevvere'ye teşriflerinde orada Yahudiler ve müşriklerin hükmü cari olduğu halde Resûlullah Efendimizin (s.a.v.) islâm icraatına başlamasıyla o beldenin "Darü'l-İslâm"a inkılâb ettiği kaydedilir. (*Bezzaziye, c. VI, s. 312..*)

2- O diyar "Darü'l-Harb"e muttasıl olacak, yani o diyarın sınırları ve komşu hudutları tamamen kâfirler tarafından kuşatılmış olacak. Eğer bir diyarın hudutlarından herhangi bir tarafı "Darü'l-İslâm"la muttasıl, yani bir Müslüman memleketine komşu olursa, o diyar "Da-rü'l-Harb" olamaz. Çünkü İmam-ı A'zama göre "Bir Müslüman memleketle komşu olan Müslümanlar tamamen mağlûp sayılmazlar. O Müslüman memleket ile imanî, ahlâkî, itikadî, içtimaî, siyasî, ticarî ve an'anevî ilişkilerini devam ettirebilirler; İslâmî şairi yaşatabilirler."

Bu noktada bir hususun açıklanmasında fayda vardır. Gayr-i müslimlerce ihata şartı, müstakil İslâm devletleri için değil, gayr-i müslim bir devletin hükmü altında bulunan ve kendini müdafaadan aciz vilâyet, köy ve kasabalar için söz konusudur. (Rusya ve Bulgaristan'daki Müslüman köyler gibi.) Nitekim fakîhlerin bu mevzuyla ilgili izahlarında "devlet" değil, "belde", "dar" ifadeleri kullanılmıştır. Yoksa kendini müdafaaya muktedir ve müstakil bir îslâm devleti, her taraftan gayr-i muslim devletlerle kuşatılmış olsa da, yine "Darü'l-Harb" olmaz.

3- İçinde eski eman ile emin bir Müslüman veya zımmî kalmamış olacak. Yani o beldede daha önce can ve mal güvenlikleri mevcut olan Müslümanların veya zımmîlerin (gayr-i muslim azınlıkların) bu güvenlikleri bir kâfir istilâsıyla ortadan kalkmış olacak. Bu üçüncü şart, ancak bir İslâm beldesinin kâfirlerin istilâsına uğraması halinde geçerlidir.

Serahsî bu hususu şöyle beyan eder: *“Bir belde emin bir müslim veya zımmının kalmış olması müşriklerin hâkimiyetinin tam olmadığına delildir. Çünkü fukahâ-i İzam, sonradan arız olana değil de, asıl olana itibar ederler. Burada asıl olan ise, oranın “Darü'l-İslâm” olmasıdır. Bir zımmî veya müslimin orada kalmış olması, asıldan bir emaredir. Bu emare var oldukça, asıldan bir iz kalmış demektir ve o diyar “Darü'l-İslâm” hükmünde devam eder.* (Serahsî, a.g.e., c. X, s. 114.)

Şimdi îmam-ı A'zam'm öne sürdüğü üç şartın memleketimiz için geçerli olup olmadığını inceleyelim: Memleketimiz; Allah’u **Zülcelale hamd olsun ki, asırlardan beri “Diyar-ı İslâm”dır.** Bu keyfiyetini bugün de muhafaza etmektedir. Muamelâta taallûk eden bazı kısımlar müstesna, itikad, ahlâk ve ibadete ait hükümler açıkça ve serbestçe ifa edilmektedir. Kaldı ki muamelâta taallûk eden hükümlerin de büyük bir kısmını, isteyen fertlerin tatbik etmelerine kanunî bir engel yoktur.

Devletimiz bir kısım dinî hizmetleri bizzat deruhte etmiş ve bu hizmetleri yürütmek üzere “Diyaret İşleri Başkanlığı”nı kurmuştur. Vaazlar kürsülerden dinî telkin etmekte, İslâm’ı anlatmaktadır. Bütün vilâyet ve kazalarda fetva mercii olan müftülükler, fiilen hizmet görmekte, yüzlerce Kur'an Kursu faal olarak çalışmaktadır. Ezan, cemaat, cuma, bayram ve hac gibi İslâmî şeâir canlı ve tatbik edilmektedir. Binlerce cami ve mescidlerden, günde beş kere Ezan-ı Muhammedi okunmakta, cemaat namazları, cuma ve bayram namazları serbestçe kılınabilmektedir. İsteyen Müslümanlar hac ve umre ibadetini yapabilmektedirler. Kur'ân-ı Kerîm'in ve İslâmî eserlerin neşriyatı rahatlıkla yapılmaktadır. Dinî bayramlar resmen tatil günü olarak kabul edilmiştir. Müslümanlar evlâtlarına istediği ismi koyabilmekte, hatim duası, mevlit, sünnet düğünü gibi örf ve âdetler varlığını devam ettirmektedir. Din derslerinin okutulması mecbur tutulmuştur. Devletin açmış olduğu binlerce İmam-Hatip Okulu ve dinî yüksekokullardan, din adamı yetişmektedir. İslâm ülkelerine gidiş geliş serbesttir. Yurtdışındada dini hizmetler sunulmakta, din görevlileri gönderilmektedir. Devletin radyo ve televizyonlarında dinî programlar halka takdim edilmekte, özellikle mübarek gecelerde ve ramazan ayında bu programlar yoğunlaştırılmaktadır

Bu hale göre, îmam-ı A'zam'm zikrettiği **birinci şart, yani “Küfür ahkâmının yüzde yüz tatbiki şartı” Türkiye için kesinlikle bahis konusu değildir.** Yine bu hale göre, İmameyn'in ileri sürdükleri şartlar da memleketimiz için geçerli değildir. Zaten İmameyn'in sözünü ettikleri birinci şart, İmam-ı A'zam'm birinci şartıyla aynıdır, ikinci şart olan “gayri müslimlerin Müslümanlara yüzde yüz galebesine” gelince, Müslüman milletimiz, elhamdülillah, Rusya, Yunanistan yahut Bulgaristan'daki

Müslümanlar gibi gayr-i müslim bir devlet tarafından idare edilmemektedir. Bu milletin idarecileri bu millettendir ve onun bağrından çıkmıştır. Kısacası, bu millet kendi kendini idare etmektedir.

İkinci şarta gelince, **bu şart da Türkiye için mevzu bahis olamaz.** Memleketimizin sınırlarının büyük bir kısmı İslâm devletleriyle muttasıldır. Kaldı ki, ikinci şartla ilgili izahlarımızdan da kat'î anlaşılacağı üzere Türkiye'nin her tarafı, faraza, gayr-i müslim devletlerle de kuşatılsa Türkiye yine “Darü'l-Harb” olmaz. Zira Türkiye müstakil bir devlettir, kendini müdafaa edecek güçtedir ve istiklâliyetini devam ettirmektedir.

Üçüncü şart da, memleketimiz için kesinlikle düşünülemez. Evvelâ milletimiz bir yabancı devletin idaresi altında değildir ki eman şartından yani mal ve can güvenliklerinden söz edilebilsin. Memleketimizde azınlıkların dahi mal ve can güvenlikleri ve ibadet hürriyetleri mevcuttur. Bir gayr-i müslim devlette eman ile yaşayan bir tek müslimin dahi mevcudiyeti, o belde müşriklerin tam hâkim olmadıklarına delil sayılırken, seksen milyon Müslümanın emin olarak yaşadığı bu memlekete “Dar-ı Harb” denilemeyeceği güneş gibi zahir ve bahir bir hakikattir.

Elhasıl: İmam-ı A'zam Hazretlerinin ileri sürdüğü üç şartın hiçbiri Türkiye için bahis konusu değildir. Zaten Şafî mezhebine göre, daha önce Müslümanların hükmettiği bir belde, (Rusya'nın birçok kısımları, Kırım, Kafkasya, Buhara, Sernerkant, Endülüs, Bulgaristan) kıyamete kadar “Darü'l-İslâm”dır.

Daru'l-Harb mes'elesini ileri sürenlerin iddia ettikleri bir husus da, İslâm idaresi olmayan bir memlekette yapılan bütün ibadetlerin bâtil olduğu fikridir.

Bu fikir ve iddianın, hiçbir şer'î delili, dinî mesnedi yoktur. Müslüman, ister dar-ı İslâm'da olsun, ister dar-ı harbte, her hal ü kârda Allah'ın emirlerini yapmak, yasaklarından da kaçmakla mükelleftir. İbadet, insanın yaratılış gayesi, varoluş hikmetidir. Hiçbir hal, onu, bu ulvî vazifeyi ifadan alıkoyamaz. İslâmiyetin günümüzde tüm dünyada çığ gibi büyüdüğü; Fransa, İngiltere, Almanya, Afrika ve Amerika'da İslâm'a girenlerin sayısının gittikçe arttığı bilinen bir gerçektir. Bu yeni Müslümanlar, bulundukları gayr-i îslâmî muhitlerde, dinî vecibe ve ibadetlerini eksiksiz ifa etme şuur ve azmi içinde hareket ediyorlar. Mezkûr iddia geçerli olsaydı, bu yeni Müslümanların, inanç ve ibadetlerinin bir mânâsı kalmazdı. Dinî gayretleri boş bir çaba olmaktan öteye gidemezdi. Bu ise, gayr-i müslim memleketlerde İslâmiyet yaşanamaz, dindar olunamaz neticesini doğururdu. Daha da ötesi, İslâm'a yeni giren bir kimse (*Mukarrer bir kaidedir ki, dar-ı harbte küfür; dar-ı islâm'da da*

iman hali esas alınır. Bu kaideye binaen, dar-ı harbte herhangi bir mahalde, sahipsiz bir ölü bulunsa, o ölü tereddütsüz küfür ehlinde kabul edilir. Götürüp gayr-i müslim mezarlığına defnedilir. O ölünün Müslüman olduğuna hükmetmek ancak sağlığında dil ile ikrarı veya dinî ibadetleri ifası gibi bir alâmete bağlıdır. Hâlbuki dar-ı İslâm'da sahipsiz bir ölü bulunsa, ona, hiçbir alâmet aranmadan Müslüman muamelesi yapılır. Cenaze namazı kılınarak, islâm mezarlığına gömülür.)

Şu halde, dar-ı İslâm'da ibadetin hükümsüz olduğunu söylemek, Müslümanları gayr-i müslimlerden ayıracak mühim bir alâmetten mahrum koymak, onları gayr-i müslim muamelesine maruz kalma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmak demektir. Yanlış değerlendirilen bir mes'ele de, dar-ı harbte günah işlemenin serbest olduğu, sanki caiz hale geldiği telâkkisidir. Hâlbuki günahın hükmü, dar-ı İslâm'da da, dar-ı harbte de aynıdır. Günahın günahlığı baki; uhrevî azab ve mesuliyeti sabittir. Ancak günahların dünyevî cezalarını, merci olmadığı için, dar-ı harbte tatbik etme imkânı yoktur.

Dar-ı harbte faiz almak gibi bazı haram muamelelerin caiz olması da, haramların serbestiyetine delil olamaz. Zira bu muameleler, dar-ı harbte, ancak gayr-i müslimlerle Müslümanlar arasında cereyan eder ve Müslümanların faydasına olduğu takdirde caiz olur. Bu bakımdan, bir Müslüman bir gayr-i müslimden faiz alabilir, fakat ona faiz veremez. Müslümanların kendi aralarında ise, bu gibi muameleler tecviz edilemez. (Ahmed Şahin, *Dinî Bilgiler*, s. 187, 2. baskı, Cihan Yayınları, ist.)

Konuyu tamamlarken bir hususa dikkatleri çekmek isteriz: Her devirde olduğu gibi bugün de insanlara yapılacak en büyük hizmet, onlara iman hakikatlarını öğretmek, gönüllerine Allah'ın marifet, muhabbet ve mehafetini nakşetmektir; onlara İslâm'ın esaslarını ta'lim ettirmek, kalb ve dimağlarına güzel ahlâkı, adaleti, istikameti yerleştirmektir. Aralarında birlik ve beraberliği, itaat ve hürmeti, şefkat ve merhameti te'sis etmek; vicdanlarına vatan ve millet sevgisini, mukaddesata hürmet duygusunu aşılamaktır. Bu gibi hizmetleri bırakıp, bilinmesi ve bildirilmesi ne farz, ne vacib olan "Darü'l-Harb" mes'elesini, İslâm'ın en büyük bir mes'eleşi imiş gibi ortaya sürmek, milleti huzursuz ve kalbleri şüpheye düşürmekten başka bir şey değildir.

Değerli Kardeşlerim. Allah katında Hak din islamdır. Kurtuluş saadet bu dindedir. Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v) Allah'ı Zülcelalin âlemlere rahmet olarak gönderdiği son elçisidir. Kur'an son can simididir. İnanan, yaşayan, itaat eden kurtulur. Başka çıkış yok.

HZ. MUHAMMED (s.a.v)'İN ÜMMETİNİN FAZİLETİ

Aziz Kardeşlerim!

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de:

“Siz كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ... insanlar içerisinde seçilip çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülüğe engel olursunuz. Çünkü Allah'a inanan kişilersiniz. Eğer ehli kitap Hristiyan ve Yahudiler'de iman edip Müslüman olsalardı onlar için de hayırlı olurdu. Onlardan iman edenler varsa da, çoğu küfre düşmüş fasıklardır.” (Âl-i İmrân suresi, 110)

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾
“Kendilerine dini ve ilmi belgeler geldikten sonra, türlü hiziplere ayrılan, iman ihtilaflarına düşen Yahudi ve hristiyanlar gibi olmayasınız ki, onlara büyük azap hazırlanmıştır.” (Âl-i İmrân suresi, 105)

وَلَأَنكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾
“Sizden hayra davette iyilikleri emreder, kötülükleri önleyen bir zümre daima bulunmalıdır. İşte onlar kurtuluşa eren hakiki bahtiyarlar ve saadete kavuşturuculardır.” (Âl-i İmrân suresi, 104)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de:

“Benim ümmetim yağmura benzer. Evvelkiler mi daha hayırlıdır, sonrakiler mi daha hayırlıdır bilinmez.” (Tirmizi)

Cenâb-ı Hak, Tevrat ve İncil'de Ümmeti Muhammed'in özelliğini şöyle bildirmiştir. (Fetih suresi, 29)

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْطَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سَوَابِهِ يُعْجِبُ الرُّعَاةَ لِیَغِیْظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

“Muhammed Allah'ın peygamberidir. Onunla bulunanlar da kafirlere karşı çok çetin ve sert, birbirlerine karşı çok merhametlidirler. Onları rükuya varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve hoşnutluk isterler. Yüzlerinde secde izinden nişanları vardır. İşte bu, onların Tevrat'ta anlatılan vasıflarıdır.

İncil'de şöyle vasıflandırılmışlardır. Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış ve gövdesinin üzerine dikilmiş bir ekine benzerler. Ki bu ekin ekenlerin hoşuna gider.

Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kafirleri öfkelerendirir. Allah iman edip Salih ameller işleyenlere hem mağfiret, hem de büyük bir mükafat vaat etmiştir.”

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de: “Hiç şüphesiz, Allah’u Zülcelal bu ümmet için her yüz yılda kendilerine dinlerini yenileyecek alim kimseler ihsan buyuracaktır.” (*Hakim, Beyhaki, et-Tac. 3/378*)

“Allah, muhakkak ki benim ümmetimi sapıklık üzerinde toplamaz. Allah’ın inayet ve kudret eli İslam cemaatiyle beraberdir. Müslümanlık camiasından ayrılan Cehenneme ayrılmıştır. (*Tirmizi, et-Tac 3/178*)

“Bana beş şey verildi. Bunlar benden önce gelen hiçbir peygambere verilmedi :

1-Bütün mahlukata, insanlara ve cinlere peygamber olarak gönderildim.

2-Yeryüzü benim ve ümmetim için tertemiz ve mescid kılındı.

3-Düşmanlarımla kalbine bir aylık mesafeden korku salmak ile yardım olundum.

4-Ganimet malı benim için helal kılındı.

5-Bana şefaati hakkı tanındı. Bende ümmetim için bu şefaati ahirete sakladım.” (*Ebu Hureyre (r.a.) Tenbihül Gafiliyn, c. 1/545*)

Cenâb-ı Hak bu ümmete beş özellik verdi;

1-Bu ümmeti zayıf yarattı, tâ ki kibre kapılmasınlar.

2-Küçük yarattı, tâ ki yemek, içmek ve giymek dertleri az olsun.

3-Ömürlerini kısa kıldı, tâ ki günahları az olsun.

4-Onları fakir eyledi, tâ ki ahrette hesapları az olsun.

5-Onları son ümmet eyledi, tâ ki kabirde az kalsınlar.” (*Tenbihül Gafiliyn, c. 1/547*)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) de: “Siz kime hayırlı şهادette bulunursanız ona, Cennet muhakkaktır. Kime de kötü şهادette bulunursanız, ona Cehennem zaruridir. Çünkü siz, yeryüzünde Allah’ın şahitlerisiniz.” *Buyurdu. (Enes (r.a.), Müslim, 3/33)*

“Şu üç hususta da diğer ümmetlerden daha imtiyazlısınız;

1-Peygamberiniz size beddua ederek toptan helak olmayacaksınız.

2-Aranızda batılı destekleyenler Hakkı müdafaa edenlere karşı üstünlük sağlayamayacaktır.

3-Ümmetim hak olmayan şeyde söz ve karar birliğine varmayacaklar. Daima Hak üzerinde ittifak edecekler.” (Ebu Davut)

“Yahudiler 71 fırkaya, hristiyanlar 72 fırkaya ayrılmıştır. Ümmetim de 73 fırkaya ayrılacaktır. 72 fırkası topyekün Cehennemdedir. Ancak bir fırkası Cennette bulunacaktır ki, o da benim ve ashabımın izinde bulunan büyük cemaattir. (Ehl-i sünnet vel cemaattir.)” (Ebu Hureyre (r.a.) Ebu Davut, Tirmizi, et-Tac, 1/39-40)

“Size iki şey bıraktım. Bunlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar, Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim ve Resulünün sünnetidir.” (İ. Malik, Kütübü Sitte, c. 1, sh. 179, No: 1)

“Ümmetinden, hak üzerinde daima üstünlük arzedecek bir hakikat zümresi her zaman bulunacak, Allah’ın emri gelinceye kadar düşmanlardan zarar görmeyeceklerdir.” (Ebu Davud, Tirmizi, Müslim, et-Tac 5/313)

Aziz Kardeşlerim

Bütün şer kuvvetler el ele vermiş Müslümanları yok etmek isterken, Allah aşkına Allah’a(c.c)ve Resulüne(s.a.v)itaat edelim, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kibar, nazik,mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.Cennet vatanımıza, dinimize,bayrağımıza, kardeşliğimize sahip çıkalım. Bir olalım iri olalım diri olalım,güçlü olalım.Masumların mazlumların ümitlerini yıkmayalım.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ
وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

“(Resulüm)De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir.De ki:Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüzçevirirse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez..”(Âl-iİmrânS.,31 - 32)

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّذِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿9﴾

“. Gerçekten bu Kur’an en doğru olan yola götürür ve iyi işler yapan müminler için büyük bir mükâfat olduğunu ve ahirete inanmayanlar için elem dolu bir azap hazırladığınızı müjdeler.”(İsra Suresi,10)

EY MÜSLÜMAN UYAN! KUDÜSÜNE SAHİP ÇIK

Aziz Kardeşlerim!

Müslümanların 'onur' davası... Sadece bir milletin değil, tüm ümmetin meselesi. Peygamberlerin izini taşıyan kutsal mabed. İsrail işgali altında yıllarını geride bırakan mukaddes mekân. Şimdi, Kudüs'ün hakikatini idrak etme zamanı. Şimdi Kudüs için ayağa kalkma zamanı. Şimdi, bu sırra erişme zamanı. Cenab-ı Hak:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَنْ
تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿144﴾

“Ey İman edenler! Müminleri bırakıp ta kâfirleri dostlar edinmeyin. Kendiniz aleyhinde Allah’a apaçık bir hüccet vermek ister misiniz?”(Nisa Suresi,144)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ
مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿51﴾

“Ey İman edenler! Yahudileride Nasranileride kendinize dost ve üstünüze hâkim edinmeyin? Onlar ancak birbirlerinin yaranıcıları, dostudurlar. İçinizden kim onları dost ve hâkim edinirse oda onlardandır. Şüphesiz Allah o zalimler güruhuna muvaffakiyet vermez.”(Maide Suresi,51)

“Ey Muhammed! İman edenlere düşmanlık etmede insanların en şiddetlisinin kesinlikle Yahudiler ile Allah’a ortak koşanlar olduğunu görürsün... “(Maide Suresi,82)

“Andolsun, İsrail Oğullarından sağlam söz almış ve onlara peygamberler göndermiştik. Fakat her ne zaman bir peygamber, onlara nefislerinin hoşlanmadığı bir hükmü getirdiyse; onlardan bir kısmını yalanladılar, bir kısmını da öldürdüler.”(Maide Suresi,70)

“Ey İman edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alaya alıp oyuncak edinenleri ve öteki kâfirleri dost edinmeyin. Eğer müminler iseniz Allah’a karşı gelmekten sakının.”(Maide Suresi,57)

“Sizin dostunuz ancak Allah’tır. Resulüdür ve Allah’ın emirlerine boyun eğerek namaz kılan, zekâtı veren müminlerdir.”(Maide Suresi,55)

“Kim Allah’ı, Onun Peygamberini(Hz. Muhammed Mustafa’yı(s.a.v) ve inananları dost edinirse, bilsin ki şüphesiz Allah taraftarları galiplerin ta kendileridir.(Zaferi kazanacaklardır.)”(Maide Suresi,56)

“İsrail Oğullarından inkâr Edenler, Davud(a.s) ve Meryem oğlu İsa(a.s)diliyle lanetlendi. Bu onların isyan etmeleri ve hadlerini aşıyor olmalarından ötürüydü. ”Buyurur.(Maide Suresi,78)

Dünya kurulduğundan buyana Hak Batılla, Küfür İmanla, İnsan Şeytanla mücadele halinde olmuştur. Bu mücadele kıyamete kadar devam edecektir. Hak tarafında yerini alanlar ilahi ahlak esaslarına uyanlar dünya ile ahiret dengesini kuranlar kurtulacak, aksi tarafta yerlerini alanlarda mahvolacak ilahi cezaya çarptırılacaklardır. Hak tarafında yerini alanlar Sıratı Müstakim üzere olan Peygamberlerin safında bulunanlardır. Batıl tarafında yerini alanlarda; Şeytanın safında yerini alıp Firavunların Nemrutların Ebu Cehillerin ve her devirdeki küfür yobazlarının zalimlerin kâfirlerin hainlerin peşine takılanlar ve onlara alkış tutanlardır.

Cenab-ı Hakkın yarattığı en şerefli varlık insanoğludur. İnsanoğlunun en şerefli de şuurlu Müslüman olandır. Bütün Nebi ve Resuller, onların varisleri âlim ve velilerde Hakka İslam’a Tevhide davet etmişler bunun mücadelesini vermişlerdir. Allah’u Zülcelâl’in ilk ve son dini İslam’dır. Cenab-ı Hak din olarak İslam’ı, Kitap olarak Kur’an-ı, Resul olarak Hatemül Enbiyayı seçmiş dinini onunla tamamlamış, ondan razı olmuş, bütün mahlûkatın kurtuluşunun ona itaatte olduğunu bildirmiştir.

Arapçada “Akse” en uzak mekân anlamındadır. Kâbe’ye uzaklığı sebebiyle, Allah’u Teâlâ önceki peygamberlerin de secdegâhı olan kutsal mekânı İsra suresi 1. ayetinde “el-Mescidi’l Akse” diye zikretmiştir.

Mescid-i Akse etrafı surlarla çevrili olan 144 bin metre karelik (144 dönüm) bir alanı kapsar. Bu alanın her hangi bir yerinde kılınan namaz, Peygamber(s.a.v) Efendimiz ’in bildirdiğine göre diğer mescitlere oranla 500 kat daha faziletlidir. 14 kapısı bulunan Mescid-i Akse sahası içinde; 6 mescit, 4 minare, 15 kubbe, 12 medrese, Burak Duvarı, 26 adet su kuyusu, Abdest Şadırvanı (el-Ke’s), 30 Mastaba (yerden yüksekçe olup üzerinde ders yapılan taş oturak), 11 Sebil, 1 Minber (Kadı Burhaneddin Minberi) 8 Kemer, 3 Revak, İslam Müzesi, Kütüphane... gibi yapılar bulunmaktadır.

Tevhit inancının önderleri olan peygamberlerin Allah’ın dinini en yoğun olarak insanlara tebliğ ettikleri kutsal bir mekân olan Kudüs, tarih boyunca birçok devlet ve milletin ilgi odağı hâline gelmiştir. Kudüs, imar edildiği günden bu yana Şam diyarının merkezi ve başkenti olagelmiştir. Hz. İbrahim(a.s) ve Hz. Lut(a.s)’un Filistin bölgesine gelip yerleşmelerinden itibaren bu bölgenin tümü mübarek kabul edilmiştir. ***“Biz onu (İbrahim’i) ve (yeğeni) Lut’u âlemler için mübarek kıldığımız arza (yere ulaştırıp) kurtardık.” (Enbiya Suresi, 71).*** Bereketli kılınan bu bölgenin mübarek olarak kabul edilmesinin nedeni, Cenab-ı Hakk’ın

hikmetiyle buradan pek çok peygamberin gelip geçmesi ve burada vefat edip defnedilmesi veya meyve ve sebzelerle etrafının bereketlendirilmiş olmasından ileri gelmektedir.

Peygamber (s.a.v)Efendimiz de; **“Ziyaretler ancak üç mekâna yapılır. Mekke’deki Mescidu’l-Haram’a, Medine’deki benim bu mescidime ve Kudüs’teki Mescid-i Aksa’ya.”** buyurmuştur.

Efendimiz(s.a.v)in bu hadisi ile bu üç belde İslam’da kutsal ilan edilmiş ve bunların dışında kutsiyeti olan başka bir dördüncü şehirden söz edilmemiştir. Ancak Şam ve İstanbul da hadislerde zikredildiklerinden bir bakıma kutsiyetlerine işaret edilmiş beldelerdir.

İslam’ın Mekke’de ilk tebliğ edildiği günlerde bu dinin en önemli ibadetlerinden biri olan namazın Mescid-i Aksa’ya yönelerek kılınması İslam’ın ilk kıblesinin bulunduğu Kudüs şehrinin önemini açıkça gösterir. Müslümanlar bu ilk kıblenin kutsiyetini idrak ederek tarih boyunca buraya sahip çıkılması gerektiğinin bilinciyle hareket etmiş ve bu mukaddes beldeyi her zaman koruyarak tevhit inancının bayrağı altında bulunması gerektiğine inanmışlardır. Kudüs ebediyen İslam’ın ilk kıblesi olma özelliğini koruyacak ve Müslümanlar buraya sahip çıkmak zorunda olduklarını hep idrak edecek ve bu beldenin Haçlı veya Yahudiler tarafından işgal edilmesi hâlinde tarihte olduğu gibi mutlaka kurtarılması gereğine inanarak çalışacaklardır.

Kudüs Yahudilerin değil, Hz. Âdem(a.s)’den bu yana gelen tevhidin temsilcisi peygamberlerin mirasıdır. Bu miras nesilden nesile Allah’a itaat eden salih kullara devredilmiş ve onlar buna sahip çıkmıştır.

Cenab-ı Hak bu kutsal toprakların daima salih kimselerin yönetiminde kalmasını irade buyurmuş, fasık ve zorbaların hâkimiyetine geçen bu toprakların tekrar peygamberlerin veya peygamber mirasçılarının eline geçmesini istemiştir. Bunun için de sık sık bu bölgeye peygamberler gönderip onları uyarmıştır. Hz. Musa(a.s)’dan sonra gelen ve İsrail Oğullarına mensup birçok peygamberin (Davud(a.s) ve ardından Süleyman(a.s)’ın) bu topraklarda Allah’ın şeriatıyla güçlü bir devlet olarak hükmetmelerinin sebebi budur. Davud(a.s) öncesinde de Cenab-ı Hak İsrail Oğullarını tekrar küfre karşı cihat etme hususunda imtihan etmiş ve onlara Talut’u hükümdar olarak belirlemişti. Fakat onlar yine itaat etmeyip isyan ederek bu mukaddes topraklar uğruna savaşmaktan kaçınmışlardı. İşte bütün bu olaylar çerçevesinde, (Davud(a.s) ve Süleyman(a.s)’dan sonra) bu kutsal mekân ve toprakların mutlaka mümin ve muvahhidlerin yönetiminde olması gerektiğini anlıyoruz. Kâfir ve müşriklerin bu topraklar üzerinde velayet hakları olmamalıdır. Özellikle daha sonra

Zekeriya(a.s) ve Yahya(a.s)'yı öldüren kitlenin bu topraklar üzerinde velayet hakkına sahip olamayacakları açıktır.

Kudüs bir peygamberler şehri olduğundan tarih boyunca sürekli ilgi odağı olmuştur. Kudüs'ün tarihi çok eskilere gidiyor. Milattan önce 4000 yılında kurulan Kudüs'ün surlar içindeki bölümü Eski Şehir, üç ayrı ilahi dine inanan insanlar açısından büyük öneme sahip bir bölge: Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler. Eski Şehir' bölgesi, Ermeni, Hristiyan, Yahudi ve Müslüman mahalleleri olmak üzere dört kısma ayrılmış durumda. Bugün Eski Şehir'e çıkan 11 ayrı kapının yedisi açık. Dünya Mirasları içinde kabul edilen Eski Şehir içerisinde bulunan Harem-i Şerif olarak bilinen bölgede, Müslümanlar için Mekke ve Medine'den sonra en önemli üçüncü kutsal yer kabul edilen Mescid-i Aksa Cami yer alır. İçinde Mescid-i Aksa'nın bulunduğu komple duvarlarla çevrili alana Harem-i Şerif denilir. Mescid-i Aksa'yı ilk defa Hz. Süleyman (a.s) cinlerin yardımıyla inşa etmiştir. Müslümanların ilk kiblesidir. İçinde ayrıca Peygamberimizin(s.a.v) miraca yükseldiği Kubbet-üs Sahra bulunur.

Kudüs, vahye dayanan bütün dinlerde kutsal sayılan bir şehirdir. Kudüs, İslâm'da özel bir yere ve kutsiyete sahiptir. Müslümanların ilk kiblesi olan Mescid-i Aksa'yı bağrında barındırması ve Resûlullah (s.a.v.)'ın İsrâ ve Miraç mucizesine şâhid olması bu üstünlüğünün sebeplerinin başında gelir. Cenab-ı Hak, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurur: ***"Kulunu, kendisine birtakım ayetlerimizi göstermek için bir gece Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya yürütenin şanı pek yücedir. Şüphesiz o duyandır, görendir."*** (İsra Suresi, 1) Burada dikkat edilirse Mescid-i Aksa'dan "çevresini mübarek kıldığımız" şeklinde söz edilmektedir. Mescid-i Aksa'nın çevresi ise başta Kudüs sonra diğer Filistin topraklarıdır.

Müslümanların Mescid-i Aksa ile gönül bağı hiç bir zaman kopmamıştır. Peygamber Efendimiz(s.a.v)e: Sahabeden Ebu Zer (r.a.):***"Resulullah (s.a.v)'a, yeryüzüne konulmuş olan ilk mescidin hangisi olduğunu sordum. "Mescidi Haram" diye buyurdu. "Sonra hangisi?" dedim. "Mescidi Aksa" diye buyurdu."*** (Buhari ve Müslim)

Resulullah (s.a.v) başka bir hadisi şeriflerinde de: ***"Yolculuk ancak şu üç mescitten birine olur: Benim şu mescidime, Mescidi Haram'a ve Mescidi Aksa 'ya."***

"Kâbe'de kılınan bir rekâta yüz bin, Mescid-i Nebvi'de kılınan bir rekâta bin, Mescid-i Aksa'da ise kılınan bir rekâta beş yüz rekât sevap verilir" (Müslim, Kitâbu'l-Hacc, 15/415, 511, 512)

Bu mübarek mabedin dört asırlık en son sükûnet dönemi ise yüksek ruh, nezih gönül ve büyük dâhi Yavuz Sultan Selim Han'la gerçekleştirilmiştir. Bir zamanlar dinî hatıraların ruh ve ma'nâ gibi duyulduğu tütüp durduğu ince ve nazlı bir mucizeler iklimiydi Mescid-i Aksâ..."

"Beyt-ül-Makdis" veya "Beyt-ül-Mukaddes" adı da verilen Mescid-i Aksâ'nın inşâsına Dâvûd(a.s) başladı. Oğlu Hükümdar Peygamber Süleyman(a.s) tamamladı. Süleyman(a.s), Beyt-ül-Makdis'e, Hz. Mûsâ(a.s)'dan beri nesilden nesile intikal ederek gelen, içerisinde Tevrât'ın bulunduğu Ahid sandığı'nı yâni Tâbût-i sekîne'yi koydu. Bu durum; Kudüs'ün, Asûrî hükümdârı İkinci Buhtunnasar tarafından işgâline kadar devâm etti. Buhtunnasar, Kudüs'ü zabt ettiği zaman, şehri yakıp yıktı. Mescid-i Aksâ'da bulunan altın, gümüş ve diğer mücevherleri alıp, Bâbil'e götürdü. Daha sonra Keyhüsrev, Mescid-i Aksâ'yı tâmir ettirdiyse de M.S. 70 senesinde Romalılar tekrar yıktılar. Bu târihle, Kudüs'ün Mûsevîlere olan bağlılığı son buldu. M.S. 123 yılında Mescid-i Aksâ'yı Bizanslılar tâmir edip, Kudüs'e İlyâ ismini verdiler.

Kur'an-ı Kerim'in Sebe suresinin 14. ayeti kerimesin de şöyle buyrulur: ***"Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimizde, onun ölümünü, bastonunu yiyen ağaç kurdundan başka onlara gösteren olmadı. Böylece o yere yıkılınca, anlaşıldı ki cinler eğer gaybı biliyor olsalardı aşağılayıcı azabın içinde kalmazlardı."*** Bu ayetin tefsirinde şu bilgiler verilir: Süleyman (a.s.) Mescid-i Aksâ'nın inşasında cinlerden de yararlandı. Bu inşaat işinde insanların yapmaya güç yetiremeyecekleri zor işleri cinler yapıyorlardı. Ancak Süleyman (a.s.) bir gün mihrabında esasına dayanmış hâlde ibadet ederken vefat etti. Cinler onun ibadet ettiğini sanarak işlerini yapmaya devam ettiler. Sonuçta Süleyman (a.s.)'ın esasını içten güve yedi ve asa kırılınca onun cesedi de yere düştü. Böylece öldüğü anlaşıldı.

Yahudiler bu topraklara Hz. Musa(a.s) zamanında sahip çıkmayıp, "Git, sen ve Rabbin savaşın..." demişler ve bu kutsal mekânları korumaya yanaşmamışlardır. Bu tutumlarının sonucunda da kutsal topraklar ellerinden alınmıştır. Hatta onlar bu yerleri koruma fırsatı ellerine birkaç kez geçmesine rağmen aynı isyan ve korkaklığı gösterdikleri için artık bu mescit ve çevresi hakkında hiçbir sahiplik iddiasında bulunamayacaklardır. Bu durumu Cenab-ı Hak onlara çeşitli vesilelerle defalarca bildirmiştir. Buna rağmen çağımızda dünyayı fesada boğarak Filistin'i işgal edip bunca insanın kanına girmeleri, boşuna günah çıkartma gayret ve ikiyüzlülüklerinden başka bir şey değildir.

Bu nedenle Cenab-ı Hak, salih bir kulu ve habibi olan son peygamber Hz. Muhammed (s.a.v)'e bu kutsal mekânı teslim etmek ve bu yerlerin kıyamete kadar onun ve ümmetinin elinde kalmasını temin etmek için onu İsrâ ve Miraç vasıtasıyla alıp oraya götürmüştür. İsrâ olayında bir devir teslim merasimi vardır. Cenab-ı Hak, İsrâ ve Miraç gecesinde bu mekânı bütün peygamberlerin ruhlarının şahitliğiyle Resulullah (s.a.v)'a teslim etmiş, o da bu mübarek şehri ümmetine bir miras olarak devretmiştir. Burada Cenab-ı Hakk'ın bu devir ve teslimden sonra bu mukaddes şehir ve mescidi, peygamberlerini katleden ve yeryüzünü fesada boğan bir milletin elinden alarak Resulullah(s.a.v)'a teslim ettiği gayet açıktır.

İşte bundan dolayı biz Müslümanlar inancımız gereği Hz. Peygamber(s.a.v)'in İsrâ ve Miraç mekânı olan bu yere büyük bir kutsiyet izafe edip buranın ebedi kutsiyetine inanırız. İslam fetihlerinin ve İslam'ı bütün insanlığa tebliğ maksadıyla Hicaz bölgesinden çıkarak dünyaya açılmanın ilk günlerinde, ulaşılması ve fethedilmesi gereken bir mekân olarak görülen Filistin ve özellikle Beytu'l-Makdis (Kudüs), fetih hareketlerinin başlangıcında İslam toprağı hâline getirilen ilk yerlerdendir. Bu mirasa sahip çıkmak maksadıyla Kudüs, 638 yılında Hz. Ömer(r.a) zamanında her gün genişleyen İslam fetihleri, Ecnâdeyn Zaferi'yle Bizans kapılarını iyice araladı. Hristiyanların kutsal merkezi olan Kudüs'ün de içinde bulunduğu Filistin bölgesi, Suriye orduları başkumandanı Ebu Ubeyde İbnu'l-Cerrah'ın yönetiminde fethedildi. İslam devletinin topraklarına dâhil edildi. Şehri bizzat halifeye teslim etmek isteyen Kudüslülerin talebi üzerine Hz. Ömer İbnü'l-Hattab(r.a), İslam ümmetinin halifesi olarak başkent Medine'den çıkıp Filistin'e geldi. Son derece mütevazı elbiseler içinde Kudüs'e giren Hz. Ömer(r.a), şehre İslam'ın verdiği izzet ve şerefle girdiklerini, üzerindeki yamalı elbiselerin hiçbir değeri olmadığını hâl ve davranışlarıyla anlatıyordu. Büyük halife şehrin anahtarını Patrik Sophronios'tan bizzat teslim aldıktan sonra, burada yaşayan ve Müslüman olmayan kimselere tam bir din hürriyeti ve güven içinde yaşayacaklarına dair yazılı bir eman verdi. Bu tarihten sonra Kudüs, Haçlı işgaline kadar sürekli İslam devletlerinin hâkimiyetinde kaldı.

Bu fetihten sonra, Beyti Makdis'in yerinde Mescid-i Aksa inşa edildi. Hz. Ömer (r.a.)'ın burayı mabed itihaz etmesi de o mekânın kutsiyet ve ehemmiyetinden ileri geliyordu. Mescid-i Aksa daha sonra Emevi halifelerinden Abdülmelik bin Mervan zamanında genişletildi. Mescid-i Aksa'nın hemen yakınında bulunan ve bugün Türkiye Müslümanları tarafından Mescid-i Aksa zannedilen sekiz köşeli Kubbetu's-Sahra adlı mabed de Abdülmelik bin Mervan tarafından inşa

ettirilmiştir. Kudüs ve çevresi 1097'ye kadar sürekli Müslümanların hâkimiyetinde kaldı.

Kudüs'ü 1099 (H.492)'de Haçlılar istilâ edince, şehri yakıp yıktılar. Pek çok Müslüman'ı kadın ve çocuk demeden kılıçtan geçirdiler. Bu arada Mescid-i Aksâ'yı da yağmalayıp, tepelerine haçlar dikip, içerisine heykeller koyarak kiliseye çevirdiler. Sultan Selâhaddîn-i Eyyûbî, 1187 (H.583)'de Kudüs'ü Haçlılardan kurtarıp, Mescid-i Aksâ'dan Haçları ve putları kaldırttı. Eski hâline getirip yeni bir mihrap yaptırdı. Daha sonraki devirlerde bu mihrâbın iki yanına pencereler açılıp bir minber, kuzey cihetine de son cemaat revakları ve bir tahta minare ilâve edildi.

Emevîler, Abbâsîler, Eyyûbîler ve Memlûkler dönemlerinde bir ilim merkezi hâline getirilen ve pek çok İslâm âliminin yetişmesine sebep olan Mescid-i Aksa, defalarca tamir gördü. Mescid-i Aksâ'nın en son bakımı ve tamirâtı Osmanlılar tarafından yapıldı. Yavuz Sultan Selim Han, 1517 (H.923)'de Memlûk topraklarını ülkesine katınca, Kudüs de Osmanlı idâresine girdi. Kânûnî Sultan Süleyman Han Mescid-i Aksâ ve yanındaki Kubbet-üs-sahrâ mescidlerini tâmir ve tezyin ettirdi. Daha sonraki asırlarda da bâzı tâmirâtlar geçiren Mescid-i Aksâ, Birinci Dünyâ Savaşından sonra Kudüs Müslüman Türklerin elinden çıkınca, bakımsız hâle geldi. 1967 (H.1387)'deki Arap-İsrâîl savaşında Yahûdîler tarafından Kudüs işgâl edildi. Bu işgâlden sonra Mescid-i Aksâ, Filistin yetim ve öksüz kaldı. Mescid sûikast netîcesinde kısmen yandı. Bugün de işgal altındadır. Yahudiler yıkmaya yerine tapınak yapmaya çalışmaktadırlar.

Mescid-i Aksa deyince; İslâm kaynaklarında Halife Abdülmelik'den, Osmanlı padişahı Kanuni Sultan Süleyman'a kadar gelip geçen pek çok halife ve padişahlar tarafından burada inşa edip bırakılmış. Kubbetü's-Sahrâ, mezar, türbe, tekke, zaviye ve sebîl gibi dini amaçla yapılmış yapıları içine alan yaklaşık 144 dönüm kadar bir arazi üzerine serpilmiş binalar topluluğu anlaşılır.

Taberi: Tefsircilerin, siyercilerin ve tarihçilerin kutsal toprağın sınırlarının Irak'taki Fırat'tan Mısır'daki el-Ariş'e kadar uzandığı hususunda hem fikir olduklarını nakleder. Onlardan bazıları, Bilad-ı Şam denilen (Suriye, Lübnan, Ürdün ve Filistin) bölgelerin bir parçası olduğunu, bazıları ise Sina Dağını da kutsal topraklar içinde zikretmektedirler. el - Kurtubî, el-Razi, ve İbn Kesir Kudüs'ü ve onu çevreleyen bölgeyi kutsal toprak olarak göstermektedir.

İlk Kiblemiz Mescid-i Aksa'dır.

Berâ bin Âzib'in (r.a) rivâyetine göre, Peygamber Efendimiz (s.a.v) ve Müslümanlar, hicretten sonra 16 veya 17 ay boyunca Beytül Makdis'e doğru namaz kıldılar.(Müslim)

Medine Yahudileri “*Muhammed ve ashabı, biz gösterinceye kadar kiblelerinin neresi olduğunu bile bilmiyorlardı!*” diyerek, Rasûlullah Efendimiz(s.a.v) ile dalga geçmeye ve fitne çıkarmaya başladılar. Bu durumdan oldukça rahatsız olan Peygamber Efendimiz (sav), Allah tarafından Müslümanlara ikram olarak kible yönünün değiştirilmesini arzulamaya başladı. Çok geçmeden; Cenâb-ı Hak sevgili kulu ve peygamberi olan Hz. Muhammed'in (s.a.v) bu isteğini kabul etti ve hicretin 17. ayında, kiblenin Mescid-i Haram'a doğru çevrildiğini bildiren şu ayet-i kerime nâzil oldu:

“(Ey Rasûlüm! Vahyin gelmesi için) yüzünü göğe doğru çevirip durduğunu görüyoruz. Bunun için seni, râzı olacağın bir kibleye çevireceğiz. Şimdi, yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Ey Müminler! Siz de her nerede olursanız, yüzünüzü namazlarda o mescit tarafına çevirin!”(Bakara Suresi 144)

Mescid-i Aksa Üç Kutsal Mescitten Biridir.

Peygamber (s.a.v)Efendimiz Mescid-i Aksa hakkında şöyle demiştir:“*Yolculuk ancak şu üç Mescid ‘den birine olur: Benim şu mescidime (Mescid-i Nebevî), Mescid-i Haram’a ve Mescid-i Aksa’ya.*”

Bu hadis ışığında hareket eden Müslümanlar, İslam'ın ilk kiblesine duydukları saygıyı ifade etmek için 144 dönümlük bir alanı kapsayan Mescid-i Aksa'yı da“ Harem” kategorisine katmışlar ve “ Mescid-i Aksa Harem-i Şerifi” diye vasıflandırmışlardır.

Kudüs Kıyamette Haşir ve Neşir Yeridir.

Efendimiz (s.a.v)in hizmetçisi Meymûne binti Saad (r.anha) rivâyet ediyor:” Dedim ki: EyAllahın Resulü! Bize Beytül Makdis'i anlat. Dedi ki: “ *Orası ‘Haşir’ ve ‘Neşir’ yeridir. Oraya gidiniz ve namaz kılınız. Oradaki namazın ecrı (sevabı) başka yerdekilerin bin katıdır.*”

Dedim ki:” Buna gücümüz yetmezse? ”Dedi ki: “*Kandillerini (Mescid-i Aksa) aydınlatacak yağ gönderiniz. Kim bunu yaparsa, sanki oraya gitmiş gibidir.*” (Sünen-i Ebi-Dâvûd, İbn-i Mâce)

Mescid-i Aksa'da Namaz Kılmanın Fazileti.

Ebu Derda'nın (r.a) rivayet inde Efendimiz (s.a.v) şöyle buyuruyor:”*Mescid-i Haram'da kılınan namazın başka mescide oranla yüz bin derece daha fazla sevabı var. Benim Mescidim 'de bin defa daha fazla, Mescid-i Aksa'da ise, beş yüz defa daha fazla sevabı var.*”(Taberani)

Mescid-i Aksa'dan İhrama Girmek Günahlara Kefarettir

Sünen-i Ebu Davud'da geçen bir hadiste, de Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmuştur: *"Kim Hac veya Umre için Mescid-i Aksa'dan ihrama girerse, gelmiş geçmiş bütün günahları affolunur."*

Hafız Dıyaeddin el-Makdisi'ye göre; sahabeler den Abdullah İbn-i Ömer (r.a) ve Mahmud bin Rabi (r.a) Hac veya Umre için Beytül Makdis'den ihrama girmiştir. Rasulullah'ın (s.a.v) ihram tavsiyesine uyan Müslümanlar, Hacca giderken veya dönerken Kudüs'e uğramışlardır. Hacılar beraberlerinde getirdikleri kumaş ve baharat gibi ürünleri burada satıp ,yerine sabun,kırba,zeytinyağı,gülsuyu vs.. satın alarak şehrin ekonomisine katkıda bulunmuşlardır

Mahmud bin Rabi: Çocukları çok seven Peygamber Efendimiz (s.a.v) kuyudan mübarek ağzına su alıp 5 yaşında bir çocuk olan Mahmud bin Rabi'nin yüzüne fışkırtmıştır. *(Beşir Abdülğani Burhan "Tarih Mevsim el-Hac fi Beyti'l Makdis"sh: 24-27)*

Rasul-i Kibriya Efendimiz' in Göğe Yükseltildiği Mekân.

Hz. Enes'in (r.a) rivayet ettiği bir hadiste Peygamber Efendimiz (s.a.v) şöyle buyuruyor: *"Bana Burak getirildi ve Ona bindirilerek Beytü'l Makdis'e getirildim. Onu (yularını) Peygamberlerin bağladığı halkaya bağladım. Mescid-i Aksa'ya girerek orada iki rekat namaz kıldım.Sonra, göğe yükseltildim."*(Müslim)

Tüm Günahların Affedildiği Yer .

İbn-i Amr(r.a)'ın rivayet ettiği bir hadiste de Rasulullah Efendimiz (s.a.v):*"Süleyman(a.s) Beytü'l Makdis'i inşaa ettikten sonra Allah'dan üç dilekte bulundu.1.Allah'ın hükmüne uygun hüküm verebilmek (adil olabilmek),2.Kendisinden sonra hiçbir hükümdarın ulaşamayacağı kadar mülk sahibi olmak,3.Mescid-i Aksa'ya ihlasla namaz kılmak için gelenin tüm günahlarının anadan doğmuş gibi affolunması. Allah bunların ikisini Süleyman'a verdi. Umarım üçüncüsü de verilmiş olsun."*(Müsned-i Ahmed b.Hanbel)

Deccal'in Giremeyeceği Mekân

Cunâde b. Ebi Umeyye el-Ezdi şöyle rivayet ediyor:*"Ben ve Ensar'dan bir kişi Rasulullah'ın ashabından birine gittik. Dedik ki: "Rasulullah'ın Deccal'dan bahsettiği hadisi bize anlat: O da anlattı. Anlattığı hadiste şu da vardı.*

"Onun(Deccal'in) alameti: Yeryüzünde saltanatı kırk günde her mekâna ulaşacaktır. Dört yer hariç: Kâbe, Mescid-i Nebevi, Mescid-i Aksa, Tur."(Tur: Allah'ın Hz Musa'ya (a.s) konuştuğu mekan / Müsned-i Ahmed b. Hanbel)

Rasulullah(s.a.v)'ın İkamet İçin Tavsiye Ettiği Yurt

Zu'l Esâbi' el-Cühni (r.a) rivâyet ediyor: *Rasulullah 'a sordum, dedim ki: "Ya Rasulullah ! Senden sonra sağ kalır da musibetlere uğrarsak, nereye gitmemizi tavsiye edersiniz? Dedi ki: "Beytü'l Makdis'e git. Umulur ki, Allah orada sana bir nesil (salih) verir de, sabah akşam o Mescid'e gidip gelirler (ibadet ederler)."* (Müsned-i Ahmed b. Hanbel)

Kıyamete Kadar Cihad Yurdu

Ebu Hureyre'nin (r.a) rivayet ettiği bir hadiste Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyuruyor:

"Ümmetimden bir tâife (cemaat) kıyametin kopacağı zamana kadar Şam ve Beytü'l Makdis'de ve etrafında, hakkın galip gelmesi için savaşırlar. Onlara yardım etmeyip de terk edenler, zarar veremeyecektir." (Mecmâi'l Zevâid, Heysemi)

Harameyn'den Sonraki Sığınabilecek Mekân

Ebu Zer'in (r.a) rivayet ettiği bir hadiste de, Peygamber Efendimiz (sav), kendisine şöyle diyor: *"Ey Eba Zer! Medine'den çıkarılma durumunda kalırsan ne yaparsın? Dedim ki: Gönül rahatlığıyla çıkar Mekke sırtlarındaki "Hammam" bölgesine giderim. Dedi ki: Oradan çıkarılırsan ne yaparsın? Dedim ki: Gönül rahatlığıyla Şam'a ve Ardu'l Mukaddes'e giderim. Dedi ki: Şam'dan da çıkarılırsan ne yaparsın? Dedim ki: Seni peygamber olarak gönderen Allah'a yemin olsun ki, başımı alır nereye olursa olsun giderim."* (Müsned-i Ahmed b. Hanbel)

Mucizeler Şehri Kudüs

İmam Ahmed b. Hanbel, Ebu Hüreyre(r.a)'den rivayet ederek Rasûlullah'ın (s.a.v) şöyle buyurduğunu söylemiştir: ***"Güneş, insanlardan hiç kimse için yerinde durdurulmamıştır. Ancak Kudüs'e giderken geceleyin Yuşa için durdurulmuştur."***

Kudüs, Ahir Zamanda İslam Hilafetinin Merkezidir

Abdullah b. Havâle el-Ezdi şöyle rivâyet ediyor: *Rasulullah (s.a.v) elini başımın üzerine koydu ve şöyle buyurdu: "Ey Havâle oğlu! Hilafetin Arz-ı Mukaddes'e (Şam diyarına) indiğini görürsen; depremler, karışıklıklar ve büyük olaylar yaklaşmıştır. O gün; Kıyamet insanlara, şu elimin başına yakınlığından daha yakındır."* (Ebu Davud-Emarat'ul Melahim)

Kudüs Fethedilecek!

Rasulullah (s.a.v) hastalandığında, Şeddâd bin Evs (r.a) kendisini ziyaret eder. Hz. Şeddad'ın üzüntülü olduğunu anlayan Rasulullah (s.a.v) "Neyin var ey Şeddad?" diye sordu. Şeddad bin Evs "Artık yeryüzü bana dar gelmeye başladı ey Allah'ın Rasulü" dedi. Bunun üzerine; Rasulullah (s.a.v) "Haberin olsun, Şam ve Beytü'l Makdis fethedilecek; inşaallah sen ve senden sonra evladın oraların yöneticileri olursunuz" diye buyurdu.

Kudüs'ün İmarı

Muâz bin Cebel (r.a) Rasulullah(s.a.v)'in şöyle buyurduğunu rivâyet ediyor: *Beytü'l Makdis'in imarı Yesrib'in harabıdır. Yesrib'in harabı melhamenin (savaşın) çıkmasıdır. Melhame Konstantiniyye'nin (İstanbul) fethidir. Konstantiniyye fethi Deccal'in çıkmasıdır!"* buyurdular. Sonra elini (Rasulullah), konuşmakta olduğu kimsenin (yani Hz.Muaz'ın) dizine vurdular ve: *"Bu söylediğim kesinlikle hakikattir. Tıpkı senin burada oturman hak olduğu gibi "*buyurdular.(Ebu Davud)

Kudüs'ün Fethi Kıyamet Alametlerindendir

Avf bin Malik(r.a)'in rivayet ettiğine göre, Rasullullah (s.a.v) şöyle buyurmuştur: **"Kıyamet kopmadan önce vuku bulacak alametlerden altı şeyi sayınız:**

1.Benim ölümüm.2.Kudüs'ün fethedilmesi.3.Koyun vebası gibi bir hastalıkla insanların kırılması.4.Mal çokluğu ki, birisine yüz altın verildiğinde onu az görerek öfkelenmesi, memnun olmaması.5.İstisnasız her Müslümanın evine girecek bir fitnenin yayılması.6.Sizinle sarı ırk arasında bir barış antlaşmasının yapılması, onların bu barışı bozmaları ve her birinde on iki bin kişi bulunan seksen sancakla gelip size hücum etmeleri."

Hız.Mehdi(a.s) Kudüs'e İnecek

Ebu Said el-Hudri (r.a) Rasulullah'tan (sav) şu hadisi rivayet etmiştir: *"Ehli Betim'den birisi çıkar ve sünnetimi söyler. Allah ona yağmur indirir ve yeryüzü ona bereketini çıkarır. Daha önce zulüm ve cebirle dolu olan dünya, adalet ve nefasetle dolar. Yedi yıl bu ümmete hükmeder ve Beyt'ül Makdis'e iner."*(Buhari,Tabarani)

Hız. İsa (a.s) Kudüs'e Dönecek

Habis el-Hadrami'nin (r.a) naklettiğine göre,"Hz. İsa(a.s), Şam'ın Doğu kapısında bulunan Beyaz Minare' ye inecektir. Sonra mescide gelecek ve minberin yanına oturacaktır. Müslümanlar, Hristiyanlar, Yahudiler hepsi de camiye gelerek Hz. İsa(a.s)'nın etrafında toplanacaklar ve hepsi de Hz. İsa(a.s)'nın kendileriyle birlikte olacağı ümidini taşıyacaklar. Bu topluluk, iğne atsan yere düşmez şeklinde geniş bir kalabalık oluşturacak ve Müslümanlar Müezzinleriyle, Yahudiler borazancılarıyla, Hristiyanlar da çancılarıyla beraber bulunacaklardır. Burada kur'a çekilecek ve hangisi kazanırsa onun dediği olacaktır. Çekilen kur'ayı Müslümanların kazanması üzerine Yahudiler ve Hristiyanlar oradan uzaklaşacaklar. Sonra Hz. İsa(a.s) Şam ehliyle birlikte Beytü'l Mukaddes'de Deccal'ı arayacak,ancak kapıları kapalı bulacaktır. Hz. İsa(a.s) kapıların açılmasını emrecek ve kapıların açılmasıyla beraber Deccal kaçacak, ancak Hz. İsa(a.s) onu Lud kapısında yakalayarak öldürecektir.(kutubi sitte,İ.Canan mehdi ve isa. heytemi.)

Ahir Zamanda Deccalın Şerrinden Kaçan Müslümanlar Beytü'l Makdis'e Sığınacaklar

İbn Mâce'nin Ebu İmame 'den aktardığı bir hadiste, Rasulullah (s.a.v) Deccal'i anarak şöyle buyurdu: *"Medine, körüğün demirin pasını giderdiği gibi, içindeki pislği giderir, O güne "kurtuluş günü" denir. Ümmü Şüreyk: "Ya Rasullallah o gün Araplar nerede?" dedi. Buyurdu: Onlar o gün az olurlar, imamları salih bir insan olan Mehdi olduğu halde, Beytül Makdis'e sığınurlar. Orada imamları kendilerine sabah namazını kaldırmak için öne geçtiği sırada, birde bakarlar ki İsa İbni Meryem (a.s) sabah vaktinde inmiştir. Bu imam (Mehdi) Hz. İsa'yı öne geçirmek için arka arka çekilir. Hz. İsa (a.s) onun omuzlarına eline koyar ve O'na der ki: "Geç öne namazı kaldır. Zira kamet senin için getirilmiştir" bunun üzerine imamları (Mehdi) onlara namazı kaldırır."*(Kutubi sitte.İ.Canan,mehdi ve isa.)

KUDÜS'ÜN İSİMLERİ

İnsanlar gibi coğrafyaların ve şehirlerin de ruhları vardır. Coğrafyaların ve şehirlerin ruhları taşıdıkları isimlerde gizlidir. Bir beldenin birden fazla isminin bulunması, o beldenin mânevi olarak yüksek bir makama sahip olduğuna delâlettir. Mekke-i Mükerrreme'nin " Mekke, Bekke, el-Beledü'l Emîn, el-Vâdi, el- Beytü'l Atık, el- Arş, Salah, Ümmü'l Kura vs.. birçok ismi olduğu gibi, Kudüs'ün de vardır. Tarihin seyri içinde çeşitli ırklar tarafından Kudüs'e verilen isimlerin ortak manası **"Barış ve Kutsal"** olmuştur. Ne yazık ki; zalim kavimlerin eline düşen Kudüs barışa hasret kalmış, üzerinde çok kan akıtılmıştır.

İşte Kudüs 'ün sahip olduğu isimlerden bazıları: **Rushalimum/Rosh-Ramen: Ursalim,Yerushalim, Hierosolyyma, İlia veya Aelia Capitolina, Beth Makdeşa,Beth ha-Mikdaş,Beytül' Makdis , El-Mescidi'l Aksa:** İsra suresinde bu isimle zikredilir.

Kudüs: Temiz, arı, kutsal, mukaddes olmak anlamındadır. Müslümanlar tarafından fethedildikten sonra şehir bu isimle anılmaya başlanmıştır. Kendinden başkasına ibadet edilmesini yasaklayan Cenâb-ı Hak, Esmâ-i Hüsna'dan el-Kuddüs isminin iktizasıyla Kudüs'ü şirkten temizlemiş ve tevhid dininin beşiği kılmıştır. Peygamber Efendimiz (sav) Kudüsten Mi'râc'a yükselmiş; Kuddüs isminin cilvelerinden biri olan ve insanı maddi-mânevî kirlerden temizleyen namaz, Mirâc da farz kılınmıştır.

Kudüs-ü Şerif: Osmanlılar Kudüs'ü Memlüklerin elinden alınca, şehre " Şerif" sıfatını takmışlardır. **El- Karye, Arzu'l Mübarek'e:** Müfessirlere göre, Enbiya suresi 71. âyette geçen " Arzu'l Mubarek'den kasıt, Kudüs'ü de içine alan Bilâd-ı Şam (Suriye,Lübnan, Ürdün,Filistin)

topraklarıdır. **“Biz, onu ve Lût’u kurtararak, içinde cümle âleme bereketler verdiğimiz ülkeye ulaştırdık.”**Jerusalem: Batılılar tarafından şehre verilen isimdir.**Zeytûn:** Bazı müfessirlere göre “ Tîn” suresinde geçen “ Zeytûn” kelimesinden Kudüs şehri kastediliyor. (Arif el- Arif: “ *Tarîhu’l Kuds” sh: 168-169*)

el- Kible: İslam’ın ilk kıblesi olduğu için bu isim verilmiştir.

el- Mihrâb: (Bkz: Eldar Hasanoğlu” *Tanah’a Göre Kudüs’ün Kutsallaşma Süreci ” Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi 24 (2015/2)*)

69 yıldır süren bu işgale "hayır" demenin şimdi tam zamanıdır. Artık bütün bir İslam dünyasının sesini yükseltmesinin ve tüm cihana bu işgale son verilmesi ve Kudüs'ün özgürlüğüne kavuşturulması mesajını vermesinin tam zamanıdır.

Hiz. Peygamberin 23 yıllık peygamberlik süresinde 14 yıl boyunca namazlarını Mescid-i Aksa’ya yönelerek kıldığı bu mukaddes mekânın - etrafı mübarek kılınmış mescit ve kutsal şehir Kudüs’ün- işgal altında olması bütün ümmet için bir zuldür. Şehir, tarihte zaman zaman Haçlı veya Yahudiler tarafından işgal edilmişse de bu işgaller kısa süreli olmuş ve Müslümanlar bu beldeyi kurtarmanın yolunu bulmuştur. Haçlılar büyük ordular hâlinde Filistin’e saldırıp bir asra yakın bir müddet buraya yerleşmişler ancak onların orada ebediyen kalacaklarına hiçbir Müslüman inanmamıştır. 638 yılından 1099 yılına kadar İslam beldesi olarak kalan bu mübarek şehir, 461 yıl süreyle el-Makdis gibi çok sayıda büyük ilim ve fikir adamı yetiştirmiş, büyük bir kültür merkezi hâline gelmiştir. 1099 yılına gelindiğinde Haçlı ordularınca işgal edilmiş ve 88 yıl gibi tarihte hiç önemi olmayacak kadar kısa bir süre işgal altında kalmıştır.

Selahaddin el-Eyyubi 1187 yılında Kudüs’ü kuşattığında Beytül-Makdis’e beslediği sevgi sebebiyle bu mübarek beldeyi savaş felaketinden korumak istemiş, bunun için de birkaç kez çok elverişli şartlarla Haçlıları teslim olmaya davet etmiş ancak netice alamamıştır. O, bu kutsal şehrin surlarını yıkmak, binalarını yok etmek ve en ufak bir taarruzla şehre zulüm yapmaktan çekiniyordu. Bu nedenle o da Hiz. Ömer gibi barış yoluyla şehri teslim almaya çalıştı. Bunun için şehre elçiler gönderip, “Kudüs’ün Allah’ın kutsal saydığı beldelerden biri olduğuna büyük bir inancım vardır. Sizin de kutsallığına inandığınız bu beldeye muhasara ve savaşın gerektirdiği yollarla hücum etmek ve girmek istemiyorum.” dedi.

Kutsal mekânlar, salih kulların sahipliğinde kutsallıklarına paralel olarak korunurlar. Temennimiz, İslam dünyasındaki uyanış ve direniş hareketlerinin güç kazanması, bu kutsal mekânların tekrar Allah’ın kendilerinden razı olduğu salih kulların eline geçmesidir. Bunun ilk işaretlerinin görülmeye başlanmış olması bu ümidimizi arttırmaktadır. Her

geçen gün güçlenen Müslümanlar, bir gün mutlaka işgal altındaki bu toprakları kurtaracak ve yeniden salih kimseler ve müminler yeryüzüne mirasçı olacaklardır. Korkak ve üzerlerine zillet vurulmuş Yahudilerin Filistin'i boydan boya bölen utanç duvarını yapmalarının sebebi, bu toprakların öte tarafında saklanmak içindir. Batı yakasında barınamayacaklarını anladıkları için bu duvarı inşa ettiler.

69 yıldır süren bu işgale “hayır” demenin şimdi tam zamanıdır. Artık bütün bir İslam dünyasının sesini yükseltmesinin ve tüm cihana bu işgale son verilmesi ve Kudüs'ün özgürlüğüne kavuşturulması mesajını vermesinin tam zamanıdır. Kudüs için yapabileceğimiz çok şey var! 69 yıllık bu işgal sona ermeden İslam dünyasının başını dik tutması mümkün değildir!

Kur'an-ı Kerim'de doğrudan veya dolaylı olarak Kudüs'e işaret eden ayetler 21 sureye dağılmış durumdadır.

Maide Suresi'nin 20 ve 21. Ayetlerinde şöyle buyrulur. *“Musa milletine şöyle demişti: ‘Ey milletim! Allah'ın üzerinizdeki nimetinin anın. Aranızdan peygamberler çıkardı ve sizi krallar yaptı. Âlemlerden hiç kimseye vermediğini size verdi. Ey milletim! Allah'ın size yazdığı kutsal toprağa girin, geriye dönmeyin; yoksa zarar edenler olursunuz.’”* Burada sözü edilen kutsal toprağın Kudüs ve çevresi yani Filistin toprakları olduğu konusunda tanınmış müfessirler ittifak etmişlerdir. Tarihî olaylar da burada kastedilen toprakların Filistin toprakları olduğunu belgelemektedir. Çünkü Hz. Musa(a.s) ve kavminin Kızıl Deniz'i geçtikten sonra girmekle emrolundukları topraklar Filistin topraklarıdır.

A'li İmran suresi, 35-39 ayetlerde: ‘İmran'ın karısı şöyle demişti: ‘Rabbim! Karnımdakini azatlı bir kul olarak sırf sana adadım. Adağımı kabul buyur. Şüphesiz (niyazımı) hakkıyla işiten ve (niyetimi)bilen sensin.’ Onu doğurunca, Allah, ne doğurduğunu bilip dururken: Rabbim! Ben onu kız doğurdum. Oysa erkek, kız gibi değildir. Ona Meryem adını verdim. Kovulmuş şeytana karşı onu ve soyunu senin korumanı diliyorum, dedi. Rabbi Meryem'e hüsnü kabul gösterdi; onu güzel bir bitki gibi yetiştirdi. Zekeriya'yı da onun bakımı ile görevlendirdi. Zekeriya, onun yanına, mabede her girişinde orada bir rızık bulur ve ‘Ey Meryem, bu sana nereden geliyor?’ der; o da: Bu, Allah tarafındandır. Allah, dilediğine sayısız rızık verir, derdi. Orada Zekeriya, Rabbine dua etti: Rabbim! Bana tarafından hayırlı bir nesil bağışla. Şüphesiz sen duayı hakkıyla işitensin, dedi. Zekeriya mabette durmuş namaz kılarken melekler ona şöyle nida ettiler: Allah sana, kendisi tarafından gelen bir Kelime'yi tasdik edici, efendi, iffetli ve Salihlerden bir peygamber olarak Yahya'yı müjdeler”

Tefsir âlimleri, İmran'ın karısının “Sana adadım” derken, “Sana kulluğa” veya “Mescid-i Aksa'nın hizmetine adadım” demek istediğini yorumluyorlar. Ayetlerdeki “Mabed” ise yine Mescid-i Aksa'ya işaretir.

Buhari ve diğer hadis kitaplarında sahih rivayetlerle rivayet edildiği üzere, Hz. Peygamber (s.a.v) Burak ile Beytü'l Makdis'e varduktan sonra oradaki büyük ve sert kayadan göğe çıkarıldı. Her bir gökte peygamberlerden biriyle görüştü, nice nice melekler gördü. Cennet ve cehennem durumlarını gördü, Sidre-i Münteha'ya geçti, Allah'ın melekût âleminde birçok acayip şeyler gördü. (Necm Suresi'nin baş tarafındaki ayetlerin tefsirine bkz.) Nihayet beş vakit namazın farz kılınması emri ile aynı gecede geri döndü. Sabahleyin Mescid-i Haram'a çıkıp Kureyş'e haber verdi. Hayret etmek ve kabul etmemekten kimi el çırpıyor, kimi elini başına koyuyordu. İman etmiş olanlardan bazıları dönüp irtidat etti (dinden çıktı). Birtakım erkekler Ebu Bekir'e koşular. Ebu Bekir; "Eğer o, bunu söylediyse şüphesiz doğrudur" dedi. Onlar: "Onu bu konuda da mı tasdik ediyorsun?" dediler. O da: " Ben onu bundan daha ötesinde tasdik ediyorum, sabah akşam gökten getirdiği haberleri yani peygamberliğini tasdik ediyorum" dedi. Bunun üzerine kendisine "Sıddık" unvanı verildi.

Gerçekten de, Beytü'l Makdis Hz. Ömer (r.a) tarafından fethedildiği güne kadar harap haldeydi. Hatta Kubbetü's Sahra çöplük haline getirilmişti! Fetih günü Hz. Ömer (r.a) ve sahabeler mübarek mekânı kendi elleriyle temizlemişlerdir.

Resûlullah (s.a.v)'ın ziyaret ettiği mekânın bu Beyt-i Makdis olduğu bütün ünlü müfessirler tarafından dile getirilmektedir. Örneğin Kadı Beyzavi tefsirinde “Mescid-i Aksa” ibaresi açıklanırken: “Burada kastedilen, Beyt-i Makdis'tir. Çünkü o zaman orada bir mescit mevcut değildi” denmektedir. Aynı ibarenin Nesefi ve Hazin tefsirinde de aynen geçtiğini görüyoruz. İbni Abbas'tan rivayet edilen tefsir de bu şekildedir. Elmalılı Hamdi Yazır'ın tefsirinde de ayette geçen “Mescid-i Aksa” ibaresiyle ilgili olarak şu açıklama yapılmaktadır: “Mescid-i Aksa: Kudüs'teki Beytu'l-Makdis'tir. Nitekim İsrâ hadisinde de: “Burak'a bindim. Beytu'l-Makdis'e vardım” diye geçmiştir. Bunun etrafı da Kudüs ve civarı demek olur.” (Burada kastedilen İsrâ hadisini, Buhari, Bed'u'l-Halk, 6; Müslim, İman, 259, 264; Nesai, Salat, 10; Tirmizi, Tefsir, İsrâ suresi tefsiri, 2, 17; Ahmed ibnu Hanbel, III/148, IV/208, V/387, 392, 394'te rivayet etmiştir.)

Mescid-i Aksa, ikinci bir altın çağını, âdil halife Hz. Ömer(r.a) ile idrak etti. Kudüsün Müslümanlar tarafından feth edilmesinden sonra, halifeler ve Müslüman valiler tarafından Mescid-i Aksanın temizlik, bakım ve onarım işlerine çok önem verildi. Dört halife devrinden sonraki

Emeviler zamanında, Mescid-i Aksanın temizlik ve bakımına özel ihtimam gösterildi. Muaviye bin Ebi Süfyan radiyallahü anh, Abdülmelik bin Mervan, Ömer bin Abdülaziz, Velid bin Abdülmelik ve Süleyman bin Abdülmelik gibi halifeler, Kudüse gelerek Mescid-i Aksayı ziyaret ettiler. Halife Abdülmelik bin Mervan, Mescid-i Aksanın yakınındaki arsa üzerinde Kubbet-üs-sahra Mescidini yaptırdı. Zelzele yüzünden harab olan Mescid-i Aksayı, altıncı Emevi halifesi el-Velid, bugünkü haline benzeyen şekliyle yeniden yaptırdı. Abbasiler zamanında da bakımına ve tamirine ihtimam gösterilen Mescid-i Aksa, zelzeleler ve harpler sebebiyle zaman zaman yıkılıp tamir edildi. Halife Ebu Cafer Mansur ve Mehdi bin Mansur, Kudüse gelerek Mescid-i Aksayı ziyaret ettiler ve tamir ettirdiler.

Birkaç asırlık bu yeni gül devrinden sonra haçlılar bir kere daha kan-irin ve alev içinde onun harîmini kirletip kubbesine salib(haç) yerleştirdiler. Mescid-i Aksa'yı esaretten kurtarıp Müslümanlara onurunu iade edecek güçlü bir iradenin beklediği bu dönemde. Kutlu Mabed, karşısında büyük tarihî şahsiyet Selâhaddîn'i Eyyubî'yi buldu, buldu ve kurtuldu. Bu mübarek mabedin dört asırlık en son sükûnet dönemi ise, yüksek ruh, nezih gönül ve büyük dâhi Yavuz Sultan Selim Han'la gerçekleştirilmiştir.

Mescid-i Aksa, Kâbe ile beraber aynı zaman dilimi içinde, gökten gelen emirlerle, yerden fışkırır gibi yükselmiş ve yerinde kudsilerin mihrabı, yerinde de onların minberi olma payesiyle çağlar ve çağlar boyu harîmine girenlere kanatlarını açmış; en amansız, en imansız devirlerde dahi emniyet beldesi olmuş ve yeryüzünün âdeta cenneti olmuş mukaddes ve mübarek bir mekândır. Bu mekân ki bizim tarihimizde müstesna bir yere sahiptir. Bin bir hatıra ve hülyaya kaynaklık yapmış bu yüce mabed, şimdi, boynu bükük, iklimi karanlık, görüp çektiklerinden bitap, acı acı yüzümüze bakıyor gibi bir hüznün var çehresinde. Onu böyle müşahede ettikçe âdeta içimize kan damlıyor ve nefesimizin kesildiğini hissediyoruz. O, bir zamanlar gönüllerimize semaviliği fısıldayan en kudsî bir mihrap, en mübeccel bir minber iken, şimdi kolu-kanadı kırılmış, kökünden koparılmış, âlem-şumûl ışığı söndürülmüş, kısır ve inhisarcı bir anlayışın elinde sönecekmiş gibi duran bir mum ve devrilecekmiş gibi duran bir garip iskelet hâline getirilmiştir.

Bir zamanlar, dînî hatıraların ruh ve ma'nâ gibi duyulduğu, tütüp durduğu ince ve nazlı bir mucizeler iklimiydi Mescid-i Aksa... Şimdi onu, hâl-i hazırdaki sessizliği, daha doğrusu kendisinden beklenen sese göre durgunluğu, küskünlüğü ve yorgunluğuyla düşünüyor, onunla bulunamamanın sılasıyla inliyoruz. Bu inleme öyle ki tüm İslâm âlemi tüm hücrelerine kadar bu ızdırapla yanıyor. Yangını dindirememenin

çaresizliği ise vaveylalar içerisinde çileye dönüşüyor. Osmanlının birçok ihanet ve hileler- neticesinde terk ettiği bu topraklar bugün öksüz ve yetim kalmış, zulmün her çeşidine şahit olmuştur. Ezanlar susturulmuş, mabede kilit vurulmuş birçok pis Siyonist kirli postallarıyla mabedi kirletmişler, Müslümanlara Cuma namazı bile kıldırmamışlar üzerlerine bomba ve kurşun yağdırmışlardır.

Ey Müslüman Ne zaman uyanacak kendine gelecek emanetine sahip çıkacaksın? Bak Rabbimiz ne buyuruyor: **“Allah’ın mescitlerinde O’nun adının anılmasına engel olan ve onların harab olmasına çalışandan daha zalim kimler vardır! Aslında, bunların oralara ancak korkarak girmeleri gerekir. Dünyada rezillik onlarıdır, ahirette büyük azab da onlarıdır.”** (Bakara suresi 114)

İbn-i Abbas(r.a) gibi âlimler, bu ayette bahsi geçen zalimlerin Hristiyanlar oldukları kanısına varıp, “Siz ey Hristiyanlar! Nasıl cennetlik olduğunuzu iddia edebiliyor sunuz? Beyti’n Makdis’i harap edip abidlere engel olmadınız mı!?” manasında yorum yapıyorlar. Diğer birçok İslam alimide bu ayetin hükmü içerisine girdiğini, bugün bu zulümleri reva gören, masum mazlum insanlara zulmeden bütün kâfir, Siyonist, Budist, haçlı, ateist ve onlara destek çıkan, bu zulümlere sessiz kalan herkesin bu kapsama girdiğini haber veriyor.

Yavuz Sultan Selim’in 1516’da gerçekleştirdiği Mısır seferi sonrasında, Kudüs ve Filistin Osmanlı devletine bağlandı. 1918 İngiliz işgaline kadar da Osmanlı yönetiminde kaldı. Zaten ne olduysa Osmanlı çekildikten sonra oldu. O topraklara ve Osmanlının terk ettiği coğrafyaya bir türlü huzur barış gelmedi. İnsanlara huzur adalet barış demokrasi vadedenler oraları sömürgeleştirdi zulüm ve katliamları ayyuka çıkıttı.

İngilizlerin 1918’de Filistin topraklarını işgal etmeleri zamanın Mekke şerifi ve bugünkü Ürdün krallığının kurucusu Şerif Hüseyin’in yardımıyla oldu. İngiliz dışişleri bakanı Arthur Balfour tarafından, 1917’de Filistin toprakları üzerinde bir Yahudi devleti kurdurulacağı yolunda bir deklarasyon yayınlandı. Çok geçmeden, İngilizler Filistin topraklarını işgal ettiler.

İngiliz işgali, 24 Temmuz 1922 tarihinde, bugünkü Birleşmiş Milletler konumunda olan Milletler Cemiyeti tarafından onaylandı ve Filistin toprakları resmen İngilizlerin vesayetine verildi. İngiliz işgalinden sonra Yahudilerin Filistin topraklarına göçü de hızlandı. İşgal yönetimi, Yahudilerin bu topraklara yerleşebilmeleri için her türlü imkânı hazırlıyordu.

Bunun yanı sıra işgalle birlikte katliamlar, sürgünler ve haksızlıklar da başladı. İngiliz işgalciler bir yandan Müslümanları

öldürerek mülklerini ellerinden alırken, diğer yandan Yahudilerin bu topraklardan mülk edinmelerini ve yerleşmelerini kolaylaştırıyorlardı. Filistinli Müslümanlar, işgal yönetimine ve Yahudi göçüne karşı mücadele ettiler. Bu doğrultuda zaman zaman ayaklanmalar gerçekleştirildi. Filistinliler mücadelelerini organize için örgütler de kurdular.

İngilizler yerlerine Yahudileri bırakarak, 1947'de Filistin'den çekilmeye başladılar. Bunun hemen arkasından, kendi devletlerini kurabilmek için bir iç çatışma başlattılar. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu 1947'de Filistin topraklarının Araplarla Yahudiler arasında paylaştırılmasına dair bir karar aldı. 181 sayılı bu karar, Filistin topraklarının % 55'ini ve verimli kısımlarını Yahudilere, genellikle verimsiz ve çölden ibaret % 45'ini de Araplara veriyordu.

Yahudilerin çıkardıkları tedhiş olayları ve iç savaş sebebiyle İngilizler, 1948'de Filistin topraklarından tamamen çekildiler. Bunun ardından Yahudiler, BM'in kendilerine verdiği toprakların üçte biri oranında daha toprak işgal ederek 14 Mayıs 1948'de İsrail devletinin kuruluş deklarasyonunu yayınladılar. İsrail'in kuruluşu ve bu kuruluşun 181 sayılı BM Genel Kurulu kararına dayandırılmasıyla 960 bin Filistinli Arap evsiz, mülteci durumuna sokuldu.

KUDÜS TARİHİNDE ÖNEMLİ OLAYLAR ZİNCİRİ

-M.Ö. 1900: İbrahim(a.s)Eşi Sara Hanım ve kardeşinin oğlu Lut(a.s) ile beraber Harran'dan geçerek Kudüs'e geldi.Şehrin Kenanlı Kralı 'Melchizedek'-(Muvahhid idi) tarafından güzel bir şekilde karşılandı. (*"Bunun üzerine, Lut Ona (İbrahim'e) iman etti. İbrahim dedi ki: Ben Rabbinin emrettiği yere hicret ediyorum..."*) (Ankebut Suresi 26.)

-M.Ö. 1300: Hz. Musa (a.s) İsrail oğullarıyla beraber Mısır'dan çıkıp mukaddes topraklara (Kudüs) doğru geldiler. Fakat İsrailoğulları, savaşmaktan korkarak mukaddes topraklarda ikamet eden güçlü kavimle karşıya gelmek istemediler. Bu davranışları yüzünden Sina yarımadasında 40 yıl boyunca yollarını kaybettiler. (*"Ey Milletim! Allah'ın size yazmış olduğu mukaddes toprağa girin ve arkanıza dönmeyin; yoksa kaybederek dönmüş olursunuz. Onlar şu cevabı verdiler: "Ya Musa! Orada zorba bir toplum var onlar oradan çıkmadıkça biz oraya asla girmeyeceğiz. Eğer oradan çıkarlarsa biz de hemen gireriz."* (Maide Suresi 21,22.) *"Ey Musa! Onlar orada bulundukları müddetçe biz oraya asla girmeyiz; o halde sen ve Rabbin gidin savaşın; biz burada kalacağız."* dediler. (Maide Suresi 24.)*"Allah, şöyle dedi: "O hâlde, orası onlara kırk yıl haram kılınmıştır. Bu süre içinde yeryüzünde şaşkın şaşkın dönüp dolaşacaklar. Artık böyle yoldan çıkmış kavme üzülmeye."* (Maide Suresi 26.) Maide suresi 13. ayette de belirtildiği gibi *İsrailoğulları dinlerini tahrif etmiş ve Allah'ın emrine karşı gelmişlerdir. Bu yüzden; iddia ettiklerinin aksine, mukaddes topraklarda (Kudüs) hiçbir hakları yoktur. Mukaddes topraklara ancak Allah'a gönülden salih ameller işleyen kulları varis olabilirler. Yüzlerce ayet ve hadis Peygamber Efendimiz'in Hatemü'l Enbiya olduğuna işaret*

etmiştir. Buna binanen; Hz. Muhammed (s.a.v) ve Ona ittiba edenler mukaddes topraklara varis olacaklardır. Enbiya suresi 195.ayeti, işte bu hakikati bildirmektedir.“Andolsun ki; Tevrat’dan sonra Zebur’da da: “Arza iyi, salih kullarım elbette varis olacaktır” diye yazdık.

-**M.Ö. 1240:** Joshua (Yuşa) komutanlığındaki İsrailoğulları Kudüs’ü istila ettiler.

-**M.Ö. 1000:** Hz. Davud (as) Kudüs’ü krallığına dahil etti.

-**M.Ö. 970:** Hz. Süleyman (as), tevhid dini üzerine ibadet edilmesi için Süleyman mabedini (Solomon Temple) inşaa etti. *Hz. Süleyman (a.s) Eski Ahid’in Krallar kitabı 11. Bölümde Tanrının yolundan sapan ve kadınlara düşkün bir kral olarak vasfedilirken, Kur’an-ı Kerim’de ise Allah’ın lütuflarına mazhar olmuş yüce bir Peygamber olarak vasfedilir.“Andolsun ki! Biz Davud’a Süleyman’a ilim verdik. Onlar: “Hamd bizi mümin kullarının birçoğuna üstün kılan Allah’a mahsustur” dediler. Süleyman Davud’a varis oldu. ve “Ey insanlar bize kuş dili öğretildi ve bize her şey verildi. Şüphesiz ki bu apaçık bir lütuftur” dedi. Süleyman’ın cinlerden, insanlardan ve kuşlardan meydana gelen orduları onun önünde toplandı. Hep birlikte düzenli olarak sevk ediliyorlardı.” (Neml Suresi 15,16,17)*

-**M.Ö. 721:** Asur Kralı ‘Tiglath-Pileser’ İsrail’i ele geçirdi. Hz. Davud ve Hz. Süleyman krallığının hüküm sürdüğü topraklardan ‘Judea-Judah’ işgal edilemedi.

-**M.Ö. 701:** Asur kralı “Sennacherib” Kudüs’ün etrafına sur yaptırdı.

-**M.Ö. 587:** Babil kralı ‘Nebuchadnezzar’ Kudüs’ü ele geçirip, Süleyman mabedini yıktı. Küçük bir devletçik olan ‘Judea’ imha edildi ve Yahudiler Babil’e köle olarak götürüldüler. *Biz Kitap’ta İsrail Oğullarına: Sizler, yeryüzünde iki defa fesat çıkaracaksınız ve azgınlık derecesinde bir kibire kapılacaksınız, diye bildirdik. Bunlardan ilkinin zamanı gelince, üzerinize güçlü kuvvetli kullarımızı gönderdik. Bunlar, evlerin arasında dolaşarak (sizi) aradılar. Bu, yerine getirilmiş bir vaad idi.” (İsra suresi 4.5)*

Tefsirlerde, ayetlerde bahsi geçen güçlü kuvvetli kulların Ninovalı Sencarib, Babilli Bühtünnaşr veya Calut’un orduları olduğu, bunların Tevrat’ı yakıp ve mabedi yıktıkları, İsrail Oğulları âlimlerini öldürdüklerini ve binlerce Yahudi’yi esir aldıkları rivayet edilmektedir.

-**M.Ö. 539:** Pers kralı ‘Cyrus’ Kudüs’ü Babillilerin elinden aldı ve kral ‘Nebuchadnezzar’ın esir aldığı yahudileri serbest bıraktılar. Ester adlı Yahudi prensesle evli olan Cyrus,Babildeki Yahudilerin Kudüs’e dönmelerine izin verdi. (*“Sonra onlara karşı size tekrar (galibiyet ve zafer) verdik; servet ve oğullarla gücünüzü arttırdık; sayınızı daha da çoğalttık” (İsra Suresi 6)*

-**M.Ö. 332:** Makedonyalı Büyük İskender (Alexander the Great) şehir’i Perslerin elinden aldı. Büyük İskender ölünce, imparatorluk generaller arasında paylaşıldı. Bu durum ülkedeki egemenliği zayıflattı ve Kudüs Yunan asıllı Selevkosların (Seleucus) eline geçti. Yahudiler Selevkos işgaline karşı ayaklandılar ve Beth-Zur yakınlarında yapmış

oldukları savaşı kazanınca Selevkosların Kudüs'e yerleştikleri putları temizlediler.

MİLATTAN SONRA:

-63: Şehir Romalıların eline geçti.

-30: Hz. İsa(as) İsrailoğullarını kendine indirilen kutsal kitap İncil'e inanmaya çağırdı. Hz. İsa'nın davetine karşı çıkan Yahudiler onu öldürmeye kalktılar. Ancak; kullarının açık-gizli her halini bilen Allah'ı Teâla, Hz. İsa(a.s)'yı ruhu ve cesediyle göğe çekti. (*"Bir de inkârlarından ve Meryem'e büyük bir iftira atmalarından ve "Biz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük" demelerinden dolayı kalplerini mühürledik. Oysa onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara öyle gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, bu konuda kesin bir şüphe içindedirler. O hususta hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler."* (Nisa Suresi 156, 157)

-70: Romalı General 'Titus' Süleyman mabedini tamamen yıkarak değerli eşyalarını Roma'ya götürdü. (*Al-Quds "The Place of Jerusalem in Classical Judaic and İslamic Traditions" sh:33*)

-132: Bar Kochba komutasındaki Yahudiler Roma hükmüne karşı ayaklandılar.

-Roma İmparatoru Hadrian (Hadrianus) ayaklanmayı bastırıp şehri yeniden inşaa attı. Kentin adını 'Aelia Capitolina' olarak koyan İmparator, yahudilerin buraya girmelerini yasakladı. Bu tarihten itibaren, Yahudiler için yüzyıllar sürecek olan sürgün (dispora) hayatı başladı.

-325: Kudüs Bizanslıların eline geçti. Bizans kralı Konstantin (Constantine) hristiyanlığı kendisine din olarak seçti. Aynı zamanda, imparatorun annesi Helena da Kudüs'ü ziyaret etti. Bu münasebetle, Hz. İsa'nın (as) göğe çekildiği yer olarak tahmin edilen mevki de, Doğu Kilisesi (Holy Sepulcher-Nativity), inşaa edildi. 1897'de Ürdün St. George kilisesinde bulunan Kudüs haritası, Kudüs'de bulunan Church of St. Mary (Hz. Meryem), Church of St. Stephen gibi bir çok kilisenin de yine bu dönemde yapıldığını göstermektedir. (*Al-Quds "The Place of Jerusalem in Classical Judaic and İslamic Traditions" sh:33*)

-614: Sasaniler, Kral 2.Hüsrev (Khosrau) önderliğinde Kudüs'ü ele geçirdiler. Irak'tan beraberlerinde getirdikleri Yahudilerin de irşadiyla şehri yağmaladılar. Binlerce Hristiyan katledip, binlercesini de esir aldılar. (*"Rumlar, yakın bir yerde yenilgiye uğratıldılar. Onlar yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde galip geleceklerdir. Önce de, sonra da emir Allah'ındır. O gün Allah'ın (Rumlara) zafer vermesiyle mü'minler sevinecektir. Allah, dilediğine yardım eder. O, mutlak güç sahibidir, çok merhametlidir."* (Rum suresi 2,3,4,5)

-629: Şehir tekrar Bizanslıların eline geçti. Mecusi Perslere yardım eden Yahudileri öldürdüler, kalanlarını da sürgün ettiler.

İSLAM FETHİNDEN SONRA:

-**638:** Hz. Ömer'in hilafeti döneminde fethedildi. Şehir halkı müslümanların idaresi altında tam 450 yıl din,dil,ırk farkı olmaksızın barış ve sukûnet içinde yaşadılar.Hz. Ömer'in (ra) Kudüs fethine bizzat iştirak etmesi Kudüs'ün İslam dini açısından önemini kuvvetle vurgulamaktadır.

-**687:** Emevi halifesi Abdülmelik bin Mervan Kubbet'üs- Sahra'yı inşaa etti.

-**750:** Kudüs Abbasilerin eline geçti.

-**966-1071:** Fâtımîler Kudüs'e hakim oldular.

-**1077:** Şehir Selçuklu Türklerinin idaresi altına girdi.

-**1096:** Haçlı seferleri başladı.

-**Eylül 1098:** Fâtımî veziri 'Efdal b.Bedr el-Cemali' Selçukluların Haçlılarla olan meşguliyetini fırsat bilip, Selçuklulara bağlı Artukoğullarından 'Sökmen İlgazi'nin idaresi altında bulunan Kudüs üzerine büyük bir ordu gönderdi. Kırk gün süren kuşatma sonucu 1098 yılı Eylül ayında Kudüs Fâtımîler'in eline geçti ve 'İftiharuddevle' kente vali olarak tayin edildi.

-**15 Temmuz 1099:** Kudüs Haçlıların eline düştü. Eli kanlı haçlılar Tevhid dininin beşiği ve barış şehri olan Kudüs'te insanlık tarihinin en acımasız katliamını gerçekleştirdiler. Çoluk-çocuk, yaşlı demeden 70 bin masum insanı katlettiler. Kanlar sokaklarda aktı. Mukaddesat çiğnendi. Sinagoglara sığınan Yahudiler yakıldılar.

-**1100:** İşgal ettikleri mukaddes topraklarda "Kudüs Latin Krallığı"nı ilan eden Haçlılar, I.Baldwin'i Kudüs'ün ilk kralı olarak ilan ettikten sonra Kubbetü's Sahra'yı kiliseye çevirdiler.

-**1187:** Mısır ve Suriye beyliklerini tek bayrak altında toplayan 'Salahaddin Eyyubi', Kudüs'ü tekrar fethetti. Yeniden selamete kavuşan Kudüs, Eyyubi Sultanı Melik el-Kamil'in Alman Kralı Frederik ile yaptığı 10 yıllık muâhede hariç, bu tarihten itibaren yaklaşık 730 yıl boyunca(Kudüs 9 Aralık 1917 de İngilizlerin eline geçti) müslümanların idaresi altında kaldı.

-**1517:** Kudüs'ü Memlûklülerin elinden alan Yavuz Selim "Halife" ünvanını aldı. Yavuz Sultan Selim, Mısır'dan beraberinde getirdiği son Abbasi Halifesi Mutevekkil Alellah Ayasofya Camiinde hilafeti kendisine devrettiği zaman, devrin âlimleri bunu caiz görmüştü. (*Ahmet Akgündüz "Bilinmeyen Osmanlı" sh.143*)

-**1839:** İngilizler Kudüs'de konsolosluk açtılar.

-**1860:** Kudüs şehir surları dışında ilk yahudi mahallesi kuruldu.

-**1897:** Siyonizm'in kurucusu olan Theodor Herzl başkanlığında İsviçre'nin Basel kentinde I.Siyonist Kongresi toplandı. Kongrede, 50 yıl

içinde Filistin’de bir “Yahudi Devleti” kurulması için çalışmalar başlatılmasına karar verildi.

-1901-1905: Abdulhamid’e gelen Herzl, 1492 de İspanya’dan sürgün edilen yahudilerin Osmanlı Devleti’ne sığındığını hatırlattıktan sonra, Avrupa’daki milliyetçi hareketler sebebiyle zor durumda kalan Yahudilerin Osmanlı hakimiyeti altında olan Filistin’e yerleştirilmesini istedi. Bu yardıma karşılık, borç altında olan Osmanlı Devleti’ne milyonlarca altın vermeyi teklif etti. Avrupa’ya göndermiş olduğu hafiyelerin istihbaratı üzerine Siyonist faaliyetlerini yakından takip edip, güttükleri politikanın ana gayesini çok iyi bilen Sultan Abdulhamid, Herzl’in görüşme teklifini defalarca reddetmişti. Sonunda, Herzl’i Musevileri temsil eden bir diplomat olarak değil de, başarılı bir gazeteci ve banker sıfatıyla huzuruna kabul etti. Görüşme esnasında, Herzl’in sözü dönüp dolaştırıp Filistin’e yapılacak olan Yahudi göçüne getirmesi, Sultan’ın canını sıkıma başlamıştı. Bunun üzerine, kendisine sunulmuş olan tüm cazip tekliflere rağmen, ecdadının kan dökerek elde ettiği Filistin’i asla satmayacağını ve buraya yapılacak olan bir Yahudi göçüne kesinlikle izin vermeyeceğini Herzl’e söyleyerek görüşmeyi şu sözlerle bitirdi:

“Ben bir karış dahi olsa toprak satmam! Zira bu vatan bana değil, Osmanlı milletine (İslam ümmetine) aittir. Milletim bu torakları kanlarını dökerek kazanmışlardır. Ne ile aldysak onunla geri veririz!”

Görüşme sonunda Sultan Abdulhamit’in kolay papuç olmadığını anlayan Herzl, yine de Filistin’i elde etme konusunda umutluydu. Ancak bu umudun gerçekleşmesi bir tek şarta bağlı olacaktı. O da Osmanlı Devleti’nin büyük güçler tarafından bölünmesidir. (**Diaries sh:204**)

-27 Nisan 1909: Siyonistler, Masonlar ve Jön Türklerin ortak çalışmaları neticesinde, Osmanlı Devleti’nin 34. Padişahı Sultan Abdulhamid görevden azledildi. Böylece; emperyalist batının Ortadoğu’da kurmayı planladığı “Yahudi Devleti’nin önünde engel teşkil eden sarp kaya imha edilmiş oldu!*

-9 Mayıs 1916: İngiltere ve Fransa arasında, Filistin’i de içeren Osmanlı İmparatorluğu topraklarını paylaşmaya yönelik “**Sykes-Picot**” anlaşması gizlice imzalandı.

-2 Kasım 1917: Osmanlı Devleti’nin 1.Dünya Savaşında mağlup olması neticesinde, Kudüs’ün idaresini ellerine alan İngilizler, ilan ettikleri **Belfour Deklarasyonu** ile Yahudi Devletinin kurulması için resmen söz verdiler.

-9 Aralık 1917:Kudüs 9 Aralık 1917 de İngilizlerin eline geçti.İngilizler şehre girince bir beyanname (Bildiri) açıkladılar.

Beyanname İngilizce, Fransızca, Arapça,İbranice, Yunanca, Rusça ve İtalyanca olarak okundu.İşte o beyanname:“Mübarek Kudüs'ün sakinleri ve çevresinde ikamet eden halka:Komutam altındaki askerlerin Türkleri bozguna uğratması kuvvetlerim tarafından şehrinizin işgaliyle sonuçlanmıştır. Bundan dolayı, şimdi, burada yönetim şekli olarak sıkıyönetim ilan ediyorum ve askerî şartlar gerektirdiği kadar da sürecektir.Bununla beraber, çekilmiş düşmanın ellerindeki tecrübeniz sebebiyle herhangi biriniz telaşa kapılabilirsiniz. Bundan dolayı herkesin kesinti korkusu olmadan meşru işini devam ettirmesinin arzum olduğunu size bildiriyorum.Ayrıca, şehrinize insanlığın büyük dinlerinden üçünün bağlularınca tutkuyla bakıldığından ve birçok asırdır bu üç dinin ibadet eden ve dindar halk yığınlarının hacıları tarafından şehrin ruhu tanrıya adandığı için, her kutsal bina, anıt, kutsal yer, tapınak, geleneksel mevki, vakıf, dini teberru veya 3 dinin hangisi olursa olsun mutat ibadet yerinin muhafaza edileceğini ve onların kutsal olduğuna inananların mevcut gelenek ve inançlarına göre korunacağını bilmenizi isterim.”Aralık 1917 Edmund Henry Hynmen Allenby, General Mısır Seferi Kuvveti Komutan.” Ömer Turan ‘Medeniyetlerin Çatıştığı Nokta Ortadoğu’ sh:193 Yeni Şafak Gazetesi. Tarih es-Suveydan ‘Filistin et-Tarihu’l Musavvar’ sh: 300/2004 Kuveyt. Yusuf el-Hassen ‘el-Bu’d ed-Dini fis-Siyaseti’l Amerikiyye’ sh:79-80/Merkez ed-Darasati’l Vahdeti’l Arabiyye/Beyrut 2000)

-1919: Filistin topraklarına sızarak giren Yahudilere karşı ilk Arap Direnişi başladı.

-1928: Organizeli bir şekilde silahlanan Yahudiler, “Haganah”adlı bir çete oluşturup Müslümanlara saldırmaya başladılar. Çıkan çatışmalarda 113 Yahudi 116 Müslüman öldü.

-10 Aralık 1931: İlk İslam Birliği Kongresi Kudüs’te yapıldı. Kongreye, Türkiye, Suriye, İran, Irak, Filistin, Yemen, Tunus, Trablusgarp (Libya), Mısır, Yugoslavya, Endonezya, Doğu Türkistan, Cezayir, Hicaz, Rusya, Seylan, Kafkasya, Lübnan, Fas, Nijerya, Hindistan’dan delegeler katıldı.

-1935: Müslüman direnişçilerin lideri İzzeddin Kassam Şehid edildi. Direniş liderliğini Hacı Emin el-Hüseyni teslim aldı.

-1937: İngilizler tarafından Filistinliler ve Yahudiler arasındaki anlaşmazlığı araştırmak için Lord Peel başkanlığındaki heyet, Peel Rapor’u açıkladı.

-1945: 2. Dünya Savaşında müttefik kuvvetlere yenilen Almanların kurmuş oldukları Nazi kamplarındaki 30 bin Yahudi, Siyonist Göç Şirketleri tarafından Filistin’e yerleştirildi.

-29.11.1947: BM Genel Kurulu 29 Ekim 1947 de almış olduğu 181 no'lu kararla Filistin topraklarını Araplar ve Yahudiler arasında böldü. 13 aleyhde, 10 çekimser, 33 lehde kullanılan oylarla alınan karar göre, Filistin topraklarının %44 Filistinlilerin, %56 da Yahudilerin olacaktı. Karar, en geç 1 Ocak 1948'e kadar Arap ve Yahudi Devletlerinin kurulmasını, Filistin'in sekiz parçaya bölünerek üç parça Arap Devlet'ine, üç parça Yahudi Devleti'ne tahsis edilerek Yahudi bölgesinin içindeki Yafa kentinde bir Arap yerleşim bölgesi oluşturulmasını ve Kudüs'ün Birleşmiş Milletler Vesayet Konseyi tarafından uluslararası bir yönetim biçimi (corpus-sparatum/ayrılmış kent) ile idare edilmesini ön gördü. İşte bu karar, Ortadoğu'da yıllar sürecek olan derin problemlerin ana kaynağı oldu.

11 Aralık 1948: Dünya barışını koruma maksatlı olarak 24 Ekim 1945 yılında kurulan Birleşmiş Milletler, bir milletin toprağını alarak bir başka millete vermekle insanlık tarihine kara leke olarak geçecek olan büyük bir zulme imza atmıştır. 60 yıldır Ortadoğu'da yaşanan trajedinin müsebbibi olarak gördüğümüz B.M Genel Kurulu, 11 Aralık 1948'deki üçüncü olağan oturumunda ise, yapmış olduğu hatayı birazcık olsun düzeltmeye kalkarak almış olduğu 194 (III) sayılı kararı ile Filistin sorununun çözüm yollarını belirledi. Ve, Kont Folk Bernadotte'yi BM Filistin Özel Temsilcisi olarak atayıp kendisinden Filistin raporu hazırlamasını istedi. Filistinde yapmış olduğu incelemeler esnasında, siyonistlerin Arap köy ve kasabalarına baskınlar yaparak suçsuz insanları acımasızca katlettiğine şahid olan Kont Bernadotte, B.Milletlere sunduğu raporunda "Göçmen Yahudiler Filistin'e akın eder ve üstelik, asırlardır bu topraklara kök salmış Arap mültecilerin yerini alma tehdidinde bulunurlarken, çatışmanın bu masum kurbanlarının kendi yuvalarına dönmelerini engellemek, en basit ilkeleri bile ayaklar altına almak olacaktır....." diyerek mülteci sorunu çözümü için şu iki maddenin hayata geçirilmesini önerdi:

1: Evlerine geri dönmeyi ve komşularıyla (Yahudilerle) huzur içinde yaşamayı arzulayan mültecilerin mümkün olan en yakın zamanda bu arzularını gerçekleştirilmelerine izin verilmeli.

2: Geri dönmemeye karar verenlerin arazileri için tazminat ödenmeli.

-9 Nisan 1948: İngilizler Filistinden çekilince, Yahudiler İrgun ve Haganah silahlı çetelerle köyleri basıp katliam yapmaya başladılar. 9 Nisan 1948 de Deir Yassin köyünde çoğu kadın ve çocuk olmak üzere 250 Müslüman öldürdüler.

-14 Mayıs 1948: İsrail Devleti resmen ilan edildi. Amerika ve Rusya İsrail'i hemen tanıdılar.

-15 Mayıs 1948: Filistin toprakları üzerinde İsrail Devleti kurulmasına karşı çıkan Araplar Yahudilere karşı harp ilan ettiler. Ne acıdır ki; Mısır, Irak, Suriye, Ürdün ve Lübnan askerlerinden oluşturulan Arap ordusu, 1. Dünya savaşı sırasında İngiliz Ordularında görev yapmış olan savaş tecrübeli Yahudiler karşısında mağlup oldular. Neticede, tarihe 1948 Arap-İsrail savaşı olarak geçen bu harp sebebiyle 1 milyona yakın Filistinli öz yurtlarından oldular.

-24 Şu bat 1949:Mısır ve İsrail arasında ateşkes anlaşması Rodos adasında imzalandı. Daha sonra; Lübnan, Suriye ve Ürdün Devletleri'de İsrail ile ateşkes antlaşması imzaladılar. Irak ise geri çekildi.

-23 Mayıs 1967: Süveyş kanalını millileştiren Mısır, Tiran Boğazı'nı İsrail trafiğine kapattı. Boğazın kapatılması, İsrail'in Elat limanının ablukaya alınması dolayısıyla da petrol ithalatının durması anlamına geliyordu. Olaya sessiz kalmayan İsrail, 5 Haziran 1967 tarihinde ordularını harekete geçirdi. Amerika'nın da vermiş olduğu askeri destekle altı gün içinde Mısır, Suriye ve Ürdün cephelerinde büyük başarılar kazandı. Arap savaş uçaklarını daha yerde iken imha etti. 'Altı Gün Savaşları' diye anılacak olan bu savaşın neticesinde, Suriye'nin Golan Tepeleri, Gazze, Batı Şeria, Sina Yarımadası ve Kudüs, İsrail'in eline geçti.(10) Arap birliklerine ikinci darbeyi vurduktan sonra Kudüs'e giren İsrail Kuvvetleri komutanları eşliğinde "Muhammed arkasında kızlar bıraktı. Hayber'in intikamını aldık" diye naralar atarak Mescid-i Aksa'nın duvarlarından biri olan Burak Duvarına (Medya onu Ağlama Duvarı olarak tanıtıyor maalesef) gelip ayin yaptılar.(*The Universal Jewish Encyclopedia, vol. 7, s. 502*)

21 Ağustos 1969: İsrail'in, Kudüs'ü ele geçirip başkent olarak ilan etmesine bütün dünyadaki Protestanlar çok sevindiler. Zira; Protestan inancında Kudüs İsa'nın yeryüzüne ikinci gelişinde ilan edeceği kraliyetin(The Kingdom of the God) merkezi olacaktır. Kudüs elde edilmiş, şimdi ise sıra tapınağın tekrar inşa edilmesine gelmiştir. Ve bunun bir an önce gerçekleştirilmesi için gayret göstermek gerekmektedir. (*Robert I. Friedman, Zealots for Zion: Inside Israel's West Bank Settlement Movement, I.b., New York: Random House, 1992, s. 31*)

Church of God (Tanrının Kilisesi) adlı Protestan kilisesine bağlı Dennis Michael Rohan adlı Avusturyalı bir turist, tapınağın yapılma sürecini başlatmak için Mescid-i Aksa'yı kundakladı. Yangın caminin 1500 metrekairelik bir alanını sararak, Nureddin Zengi'nin yaptırmış olduğu fildişi kabartmalı minberi, Hz. Ömer Mescidi, Makam-ı Erbain

(Kırklar makamı) Hz. Zekeriya mihrabı; mescidin kuzeyden güneye mozaik, çini ve fayans süslemelerinin çoğunu, mermer kaplı güney duvarını, alçıdan yapılmış renkli camlı 48 pencereyi, değerli halıları, mihraptan başlayıp mescidin doğusuna kadar uzanan yaldızlı Kur'an-ı Kerim ayetlerini (İsra suresi) harap etti.(*Robert Friedman, Village Voice, 12 Kasım 1985*)

-25 Eylül 1969: Mescid-i Aksa'nın yanması karşısında uyanan Müslümanlar, Fas'ın başşehri Rabat'da toplandılar. Ve bu toplantının sonunda, İslam Konferansı Teşkilatı doğdu. Alınan kararlar arasında, Mescid-i Aksa'nın tamir edilmesi için vakit geçirmeden çalışmaya başlanılmasını öngören karar da vardı.

-1973: Arap-İsrail savaşı patlak verdi ve arapların batıya uygulamış oldukları ambargo neticesinde, dünyada büyük bir petrol krizi baş gösterdi.

-1987: Filistin direnişi 'İntifada' başladı. Filistinliler, direnişin ve eylemlerin tüm Filistin toprakları üzerinde yapılmasına karar verdiler. İsrail tanklarına taş atan Filistinli çocuklar "**Atfal'u'l Hicara**" diye anılarak Filistin direniş tarihinde yeni bir süreç başlattılar.

-28.9.2000: İsrail Savunma Bakanı Ariel Şaron ve beraberindeki askerlerin Mescid-i Aksa Harem-i Şerifi'ne girmesi neticesinde "**Aksa İntifadası**" başladı.

-21.1.2002: İsrail ordusu Batı Şeria'nın Tulkerim kentini işgal etti. Filistin Direniş Hareketinin lideri Yaser Arafat'ın Ramallah'daki ofisi bombalandı. Arafat "Hayatıma dahi mal olsa Filistin Devleti için mücadeleye devam edeceğim" diyerek Filistinlilerin kutsal mücadelesinin devam edeceğini vurguladı. **Siyonistler, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ellerine geçen her fırsatta, İslam'ın ilk kiblesi olan Mescid-i Aksa'yı yakma teşebbüslerine devam ediyorlar. Filistin İslami Hareket lideri ve Mescid-i Aksa eski İmamı Şeyh Raid Salah bu konuda önemli bir tespitte bulunmuştur. "Bunlar geçmişte Mescid-i Aksa'yı yakmaya kalktılar şimdi ise İslam dünyasının kapasitelerini ve güçlerini yakmayı hedefliyorlar. Bu yüzden biz, bu fitnenin karşısında bir ümmet gibi durmak ve birbirimize yardım etmek zorundayız. Her gün 500 Filistinli öğrenciye sabah saat 8'den ikindi namazına kadar cami avlusunda gruplar halinde dersler veriliyor. Mescid-i Aksa'nın kapılarında 50'şerli gruplar halinde verilen dersler ile radikal Yahudi ve İsrail askerlerinin âni baskınları engelleniyor. Bir anlamda canlı kalkan olunuyor."**

-2.2.2007:Mescidi-i Aksa'nın 1969'da yanan minberini yeniden yapma projesini üstlenen Ürdün Krallığı, bu iş için bir İslam Sanatları

Enstitüsü kurdu. El Balqa Üniveristesine bağlanan Enstitü, Vakıflar Bakanlığı ile beraber projeyi hayata geçirmek için çalışmalara başladı. Minber İslam aleminin ortak malı olduğu için yapımında Türk, Arap ve Endonezyalı ustalar beraber çalıştılar. Minberin yapımında kullanılacak olan çok değerli 13 metreküp ceviz ağacı Bakanlar Kurulunun verdiği özel izin ile Türkiye’den Ürdün’e götürüldü. 9 basamaklı ve çift kapılı olup yaklaşık 6 metre yüksekliğindeki minberin yapımı dört buçuk yıl sürdü. (Yeni Asya/ 2 Nisan 2004) Yapımı biter bitmez nakil hazırlıklarına başlandı. Çok özel hazırlanmış altı kamyonu parçalar halinde yüklenen minber, sıkı güvenlik tedbirleri içinde Ürdün’den Kudüs’e getirildi. Terkip işlemleri tamamlanan minber, tam 38 yıl sonra yerini kondu. Cuma gününe rastlayan 2 Şubat 2007 tarihinde ilk hutbe okundu. Şayet minberin kendisine sorulsaydı, kuşkusuz böyle bir ortamda ve küçük bir Müslüman topluluğunun omuzlarında değil; Salahaddin’in şanlı fetih gününde ki gibi coşkulu bir günde ve başı dimdik bir şekilde Akşa’ya konmak isterdi. Minber Müslümanların perişan halini biliyordu. Ancak **‘küllü atin karib-gelecek olan her şey yakındır’** düsturundan yola çıkarak çekilen acıların dinmesini ve Allah’ın Müslümanlara vaad ettiği zaferin yakın olmasını temenni ediyordu.

“Ey Mü’minler! Yoksa siz, sizden gelip geçenlerin başına gelenler, size de gelmeden Cennet’e gireceğinizi mi sandınız? Yoksulluk ve sıkıntı onlara öylesine dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, nihayet Peygamber ve beraberindeki mü’minler: ‘Allah’ın yardımı ne zaman!’ dediler. Bilesiniz ki; Allah’ın yardımı yakındır” (Bakara Suresi 214. Ayet).

Aziz Kardeşlerim!

Cenab-ı Hak Kur’an’ında **İsrailoğullarına: ‘Doğrusu yeryüzünde iki defa bozgunculuk yapacak ve kibirlendikçe kibirleneceksiniz’** diye bildirdik. Bu ikiden birincisinin vakti gelince, üzerinize pek güçlü olan kullarımızı salacağız. Onlar memleketlerinizde her köşeyi kontrollerine alacaklar. Bu, yerine gelecek bir vaaddir. Bunun ardından sizi onlara galip getireceğiz; mallar ve oğullarla size yardım edecek ve sizin sayınızı arttıracacağız. Eğer iyilik ederseniz kendinize etmiş, kötülük ederseniz yine kendinize etmiş olursunuz. Artık diğer cezalandırma zamanı gelince, yüzünüzü kara etsinler, daha önce girdikleri gibi yine Mescid’e (Mescid-i Akşa) girsinler ve ellerine geçirdikleri her şeyi büsbütün tahrip etsinler diye, başınıza yine düşmanlarınızı musallat kıldık.” **Buyurur.**(İsra suresi, 4-7)

Yukarıdaki ayetleri tefsir eden âlimlerin genel kanısı şu şekildedir: Allah’u Teâla, Tevrat’ın emirlerine uymayıp azgınlık eden ve kendilerine

gönderilen peygamberleri öldüren İsrailoğullarının üzerine imansız ve cebbar olan bir kavim göndererek intikam almıştır. Bu kavmin Câlut ve ordusu veya Babil Kralı Buhtunnasr ve ordusu olduğu varsayılmaktadır. İsrailoğullarının ikinci fesatlarında ise, Allah'ı Teâla Romalıları üzerlerine musallat etmiş; Romalıları ev ev dolaşarak Yahudileri katletmişler Kudüs'ü de harap etmişlerdir. Tarihte iki büyük yıkım katliam gören bu ahklaksız zalim Yahudiler birisi M.Ö.Babil İmparatoru Buhtunnasr dönemi, diğeri M.S.Roma İmparatoru Titus zamanı. Bu sürgünlerde bir daha devlet olamamışlar. Dünyanın her yerine dağılmışlar, intikam hırsıyla vaadedilmiş topraklar hayaliyle asırlarca gittikleri her yerde o toplumun devletin kılcal damarlarına varıncaya kadar sızmışlar Mason İttihat ve Terakkinin ihanetleriyle, ta ki Osmanlı devletini yıktıktan, 1.Dünya savaşından sonra Filistin topraklarına girmeye başlamış, Hristiyan Avrupa'nın Vatikan'ın, Haçlı Emperyalist Devletlerin, İngiliz,Fransız,Alman,Avusturya,Rusların büyük destekleri sonucuolarakta ancak 1948 de İsrail törer devleti kurulabilmiştir.

Yeryüzünde fesat çıkaran İsrail Oğullarının ikinci defa cezalandırılmasının henüz gerçekleşmediği ikinci defa cezalandırılmanın Müslümanlar eliyle olacağı da ileri sürülmektedir. Delil olarak da aşağıdaki hadis gösterilmektedir.

“Müslümanlarla Yahudiler çarpışmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Yahudi taşın, ağacın arkasına saklanacak, bunun üzerine o taş, o ağaç Yahudi'yi kovalayan kimseye, ” Ey Müslüman! Arkamda bir Yahudi var, gel onu öldür! Diyecek. Yalnız ğarkad ağacı bir şey söylemeyecek; çünkü o Yahudilerin ağaçlarındandır.” (Buhari, Müslim)

MESCİD-İ AKSA'YI ORTADAN KALDIRMA ÇABALARI

Siyonistler Mescid-i Aksa'yı ortadan kaldırabilmek için yıllardan beri çalışmaktadırlar. Siyonistlerin Mescid-i Aksa'yı ortadan kaldırma girişimleri 1967 Haziran'ında Doğu Kudüs'ü işgal etmelerinden kısa bir süre sonra başladı. 21 Ağustos 1969'da Denis Ruhan adlı fanatik bir Yahudi Mescid-i Aksa'yı yakma girişiminde bulundu. Nisan 1980'de ünlü Yahudi terörist Meir Kahane, Mescid-i Aksa'nın bir yerine bol miktarda patlayıcı madde doldurarak bunu patlatmaya teşebbüs etti. 8 Nisan 1982'de fanatik bir Siyonist örgütünün mensupları Kâh diye bilinen diğer bir siyonist terör örgütüyle işbirliği yaparak Mescid-i Aksa'nın ana girişine bol miktarda patlayıcı madde yerleştirdiler. Ancak bu patlayıcı madde cami görevlileri tarafından patlamadan ortaya çıkarıldı. 10 Nisan 1982'de Meir Kahane taraftarlarından bir grup Yahudi zorla Mescid-i Aksa'ya girmek istedi. Cemaatin ve cami görevlilerinin engel olması üzerine çıkan

çatışmada cami korumalarından iki kişi öldürüldü. 21 Mart 1983'te Mescid-i Aksa'ya gizli bir yoldan girmek için tünel açıldığı tespit edildi. Ancak tünel tamamlanamadan ortaya çıkarıldığı için teşebbüs başarılı olamadı. 27 Şubat 1984'te bir grup Yahudi, caminin doğu tarafından Rahmet kapısının yakınından içeri girmek istedi. Ancak cami koruma görevlileri onların içeri girip bir katliam gerçekleştirmelerini önlediler. 14 Ocak 1986'da Knesset üyesi bazı parlamenterler askerlerin koruması altında Mescid-i Aksa'ya girmek istediler. Ancak İslâmî Hareket mensubu gençler cami kapılarında barikatlar oluşturarak onların içeri girmelerini önlediler. Birkaç kez girişimde bulunan parlamenterler Mescid-i Aksa'nın içine girmeyi başaramayınca geri dönmek zorunda kaldılar. Fakat bu olaydan sonra cami dışında işgalci askerlerin Müslüman gençlere saldırmasıyla başlayan çatışmalarda çok sayıda genç yaralandı. 8 Ekim 1990 tarihinde yine Mescid-i Aksa'ya yönelik olarak gerçekleştirilen saldırıda 30 Müslüman şehit oldu, 800 Müslüman da yaralandı. Tarihe "Kudüs katliamı" olarak geçen bu saldırı, siyonist İsrail yönetiminin bazı fanatik Yahudi gruplarını kışkırtması sonucu gerçekleştirildi. Bu saldırının asıl amacı ise Mescid-i Aksa'nın bazı bölümlerini yıkmak ve zaman içinde tamamını yıkabilmek için ilk adımı atmaktı. İsrail ise tarihî emellerini gerçekleştirmek için katliamlarına son hızlarıyla devam etmekte, hain saldırılarını dünyanın gözü önünde gerçekleştirmektedirler.

Yahudiler ve Siyon Mabedi Hayalleri

Yahudiler, bugünkü Mescidi Aksa'nın yerinde daha önce, Süleyman Heykeli diğer adıyla Siyon Mabedi adını verdikleri bir mabedin bulunduğunu ve bu mabetten bugün geriye kalan tek şeyin Ağlama Duvarı adını verdikleri duvar olduğunu ileri sürmektedirler. Bu yüzden Yahudiler, Mescidi Aksa'nın mevcut şeklini yıkarak daha önce yerinde bulunduğunu ileri sürdükleri Siyon Mabedi'ni inşa etmeyi amaçlamaktadırlar. Onlar, bu konudaki niyetlerini gizlemiyorlar. **Örneğin hahambaşı Mordohay Elyahu, bu konudaki niyetlerini şu şekilde dile getirmişti:**

"Biz bu camiye yıkmak, onu buradan tamamen silmek ve yerine Süleyman Heykeli'ni inşa etmek istiyoruz."

Ünlü terörist ve haham Meir Kahane de İsrail parlamentosu üyeliğine seçildiğinde, Süleyman Heykeli tepesinde Yahudilerin ibadetlerine başlık etmek ve Mescidi Aksa ile Kubbetu's-Sahra'nın yıkılması için mümkün olan her yola başvuracağı üzere yemin etmişti.

Haham Şalom Harokohin de: *"Diasporadaki Yahudilerin bir araya gelmelerinin en önemli sebebi Siyon mabedinin yeniden inşasıdır"* demişti. İsrail, bu iddialarından yola çıkarak Mescidi Aksa'yı ortadan kaldırmak için yıllardan beri çalışmaktadırlar. İsrail'in

Mescidi Aksa'yı ortadan kaldırma girişimleri 1967 Haziran'ında Doğu Kudüs'ü işgal etmelerinden kısa bir süre sonra başladı.

"Arkeolojik Kazı" Kılıfı

Siyonist işgalciler son birkaç yıldır Mescidi Aksa'yı yıkabilmek için farklı bir metot izliyorlar. Eski Yahudi eserlerini ortaya çıkarmaya çalıştıkları gerekçesiyle Mescidi Aksa çevresinde ve altında kazılar yapıyorlar. Bu kazıların asıl amacı ise mescidin temellerinin altında boşluklar oluşturulması, temellerinin dayandığı kayaların tahrip edilmesi ve böylece mescidin kendiliğinden yıkılmasına yol açılmasıdır.

"Dindar Siyonizm" ve Mesih İnancı

19. yüzyılın sonunda siyasi bir hareket olarak ortaya çıkan Siyonizm'in milliyetçi, modern ve laik Yahudiler tarafından ortaya atıldığı ve dolayısıyla "*dini*" bir hareket olmadığı sıkça anlatılan bir hikâyedir. Ancak hikâye, gerçeği ancak kısmen yansıtmaktadır ve bir de gözlerden uzak kalan bir yön vardır.

Bu yön, "*dindar Siyonizm*" olarak bilinen ve "*sağ Siyonizm*" ya da öteki adıyla "*Revizyonist Siyonizm*" olarak tanımlanan akımla da oldukça ilişkili olan bir harekettir. Dindar Siyonizm, bir Yahudi Devleti'nin kuruluşunu yalnızca ulusal bir self-determinasyon olarak gören laik Siyonizm'den farklı olarak, İsrail'in kuruluşunu Yahudi dinindeki geleneksel "*Mesih*" inancı çerçevesinde yorumlamıştır. **Mesih'in gelişi, Yahudilerin binlerce yıllık tarihi boyunca hep beklenmiştir. Ama en çok da, M.S. 70'de Romalılar tarafından Kudüs'ten kovulmalarının ardından güçlenmiştir. 70 yılında Romalılar, Kudüs'teki Hz. Süleyman Tapınağı'nı ikinci kez yıkmışlar, şehirdeki Yahudilerin büyük bölümünü katletmiş kalanları da sürmüşlerdir. Geriye Tapınak'tan yalnızca tek bir duvar kalmıştır; o da bu "*yıkım*"ın anısına Ağlama Duvarı'na dönüştürülmüştür. Mesih geri geldiğinde ise, inancıya göre, Tapınak yeniden inşa edilecek ve Mesih, aynı "*King Solomon*" gibi, buradan dört bir yana hükmedecektir.**

İşte bu nedenle de, Mesih'in gelişi ile Tapınak'ın yeniden inşası, birbiri ile çok yakından ilişkili olan iki "*vaad*"dir.

Yahudiler tarafından asırlardır beklenen bu iki büyük gelişme, 19. yüzyıla kadar uzak bir hayal görünümündeydi. Ancak Siyasi Siyonizm'in doğusu ile birlikte, Yahudiler, 19. yüzyıl sonra Kudüs'e dönmek için ciddi bir girişim başlattılar. Hareket, "*laik*" Yahudilerce yönetiliyordu belki, ama dindarlar bu girişimde çok büyük bir anlam görmüşlerdi. Onlara göre, siyasi bir hareket olan Siyonizm, gerçekte Mesih'i dönemin artık başlamak üzere olduğunun göstergesiydi.

"Dindar Siyonistler"ın başını çeken Abraham Yitzhak HaCohen Kook, Siyasi Siyonizm'in Atchalta D'Geula (Mesih'i Kurtuluşun Başlangıcı) ya da B'ikvata D'Meshicha (Mesih'in Ayak Sesleri) olduğunu söyleyerek bunu en açık biçimde ifade etmişti.

Kook'a göre, 1917'de yayınlanan ve Siyonizm'e resmi İngiliz desteği sayılan Balfour Deklarasyonu, Filistin'e yapılan Yahudi göçleri ve büyük devletlerin Siyonistlere verdiği destek; tüm bunlar Mesih'in gelişinin yakın olduğunu gösteren alametlerdi.

İşte İsrail'deki "derin devlet"ın mantığı budur. Amaç, Tapınak'ı ne olursa olsun inşa etmektir; çünkü Mesih'in gelişi buna bağlıdır. Tapınak'ın inşası için İslam mabetlerinin yok edilmesi gerekmektedir. Siyonist Protestanların bu amacına, Müslümanların lakaytlığı idareci ve Yöneticilerin umursamazlığı büyük cesaret vermektedir.

Sonuç

Mescidi Aksa davası bütün Müslümanların ortak davalarıdır. Allah korusun, bu mescide herhangi bir zarar gelmesi halinde bundan sadece Filistinli Müslümanlar değil bütün dünya Müslümanları sorumlu olacaklardır. Mescidi Aksa bütün Müslümanların ortak değerleri ve şerefleridir. Buna hep birlikte sahip çıkmaları ve Siyonistlerin burayı kirletmelerine fırsat vermemeleri gerekir.

Bunun için dünya Müslümanlarının her şeyden önce Mescidi Aksa ve Kudüs konusunda duyarlı olduklarını ve Siyonistlerin buraya zarar vermelerine fırsat vermeyeceklerini bütün dünyaya göstermeleri zorunludur. Ayrıca bu mücadelede Müslümanların Filistin'deki kardeşlerini yalnız bırakmamaları gerekir. Onlara destekten söz edilince de tabii ki ilk akla gelecek şey, orada Müslümanların mukaddes varlıkları için her türlü fedakârlığı gösteren insanlara bu yolda şehit olanların geride bıraktıkları ailelerine maddi yönden yardımcı olunmasıdır. Onlara maddi yardım kendilerine aynı zamanda moral destek de verecektir.

Aziz Kardeşlerim!

"Ey Müminler! Gevşemeyin, mahzun da olmayın. Eğer gerçek müminseniz, mutlaka en üstün sizsiniz."(Âl-i İmrân suresi, 139)

"EY İMAN EDENLER

Allah'dan korkun ve sadıklarla beraber olun."buyurmaktadır.(Tevbe Suresi,119)

الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿63﴾ ۚ لَا يَأْتِيهِمْ خَوْفٌ وَلَا حُزْنٌ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾
لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿64﴾

“Bilesiniz ki, Allah’ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de. Onlar, iman edip de takvaya ermiş olanlardır. Dünya hayatında da ahirette de onlara müjde vardır. Allah’ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun kendisidir.”
(Yunus Suresi, 62-64)

Aziz Kardeşlerim!

Allah aşkına Allah ve Resulullah yoluna dönelim. Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Dostumuzu düşmanımızı tanıyalım. İslam düşmanlarının, kâfirlerin, müşriklerin, münafıkların Haçlıların el ele verdiği, bir dünyada özümüze dinimize birliğe kardeşliğe dönelim. Masum mazlum kardeşlerimize sahip çıkalım. Kudüsümüze Mescid-i Aksamıza sahip çıkalım. Bırakalım lakaytlığı, yediden yetmişe herkes bu emanete sahip çıkmalı bu ihaneti bu zulmü durdurmalı. Masum garip boynu bükük Kudüsü İslam topraklarını kurtarmalı Ezanları güldür güldür okutmalı. İşte o zaman huzur gelecek barış gelecek herkesin yüzü gülecek. Başka çare yok. Bunun için aziz milletimize şerefli devletimize çok görev düşüyor. Bütün masum ve mazlum milletlerin ümidi de bu.

Onun için Ey Müslüman! Uyanmak için neyi bekliyoruz. İsrail(a.s)ın Sur’unu mu, Azrail(a.s)ın kapımızı çalmasını mı? Bu kâfirlerin devletimizi dinimizi yıkmalarını, vatanımızı işgal etmesini, ırzımızı namusumuzu kirletmesini mi. Arzı Mevutu gerçekleştirmesini mi. Neyi bekliyoruz.

Özüne dön. Kur’an’a sarıl. Allah’a ve Resulüne itaat et. Şerefli ecdadının emanetlerine sahip çık. Güneş balçıkla sıvanamaz. Başka çıkış yolu yok. Atalarımız boşuna söylememiş; Gâvurdan dost, domuzdan post olmaz. Dinimize, neslimize, vatanımıza, insanımıza, nefsimize, kutsal değerlerimize sahip çıkalım.

FİRASET SAHİBİ MÜMİNİN ÖZELLİKLERİ

Aziz Kardeşlerim!

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ (19)

“Allah’ı unutan ve bu yüzden Allah’ın da kendilerine kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar fasık kimselerin ta kendileridir.” (el-Hasr, 19)

DİN NASİHATTIR

Temimid- Dari’dan (r.anhu) rivayetinde Peygamber(s.a.v)Efendimiz şöyle buyurdu: **“Din nasihattir.** Ashabı kiram dedi ki: Kim için Ya Resulallah?.Efendimiz(s.a.v)de: **“Allah için, kitabı**

için, resulü için, Müslümanların imamları için ve umum mü'minler için.”(Buhari-Müslim-Ebu Davud-Daremi)

Bu rivayet, çok veciz bir ifade içermektedir.

Allah için nasihat nedir?

Ona iman etmektir, şirkten sakınmaktır. Emirlerini tutmak ve yasaklarından sakınmaktır. O'na layık olan kâmil sıfatlarla onu vasfetmek ve layık olmayan nakıs sıfatlardan tenzih etmektir.

Kitabı için nasihat nedir?

Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğuna iman etmektir. Allah tarafından indirildiğine inanmaktır. Allah kelamı olup, beşer sözünden uzak olduğunu bilmektir. Muhkemleri ile amel etmek, müteşabihlerine de iman edip teslim olmaktır.

Resulü için nasihat nedir?

Resulullah (s.a.v)'i tasdik etmektir. Getirdiği hükümlerin hepsine iman etmektir. Sünnetini yaşamak, emrine itaat etmektir.

İmamlar (halifeler) için nasihat nedir?

Hak yolunda onlara yardım etmek, bu yolda onlara itaat etmektir.

Umum Müslümanlar için nasihat nedir?

Dünya ve ahiret işlerinde onları irşat etmek, emri bil ma'ruf ve nehyi anil münker (vaaz-nasihat) ile onları uyarmaktır

“Ey İman edenler! Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz,O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿20﴾

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin.(Kur’an nasihatlarını) dinlediğiniz halde, Peygamberin emirlerinden yüz çevirmeyin.” (Enfal suresi, 20)

وَاَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا... “Hepiniz toptan Allah’ın ipine (Kur’an’a, İslam’a, Resulüne) sımsıkı sarılın. Parçalanıp ayrılmayın...” (Âl-i İmrân suresi, 103)

“Peygamber Efendimiz (s.a.v):

إِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ “Sözün en doğrusu Allah’ın kitabı, yolun en güzeli de Muhammed (s.a.v)’in yoludur.” (Buhari; Müslim; Tac, c.1, sh. 44)

İMANI olmayan kimse çok zeki, kurnaz, cin fikirli, dahi olabilir ama o firasetli bir insan değildir. Firaseti olsaydı, onu imana hidayete

yönlendirirdi. Bir mü'minde firaset varsa, onda irfan ve hikmet de vardır. Firasetli mü'minin belli başlı özellikleri nelerdir?:

1. Onun itikadı sahihtir. Kur'an, Sünnet, Şeriat, icmâ, Sevad-ı âzam Müslümanıdır. Firasetli mü'min bid'atlere saplanmaz.

2. Onun imanı tahkikîdir. Bir bahçeye gider, dallar arasına ağını geren bir örümcek yahut güzel öten bir kuş, câzibedar renkli bir kelebek, bir çiçek görür, Allah Allah der, her zaman taklitten tahkike geçer.

3. Firaseti olan beş vakit namazını dosdoğru güzelce kılar. Hem firasetli olacak, hem namaz kılmayacak, böyle bir şey olmaz.

4. O, söylerse veya yazarsa hayırlı söz eder. Firasetli kişinin gıybet, gevezelik, zevzeklik, tecessüs, iftira ettiği, yalan söylediği görülmemiştir.

5. Firaset sahibi mü'min, bir delikten çıkan zehirli muzır mahlûk tarafından iki kere sokulmaz.

6. Firasetli mü'min yemek için yaşamaz, yaşamak için yer. Acıkmadan sofraya oturmaz, doymadan sofradan kalkar.

7. Bir mü'min hem firasetli olacak, hem de Allah, Peygamber (Salat ve selam olsun ona), Kur'an, Sünnet, Şeriat düşmanı kâfirleri, Deccalları, kezzabları, Nemrudları, Firavunları, Hamanları sevecek, destekleyecek, tutacak, böyle bir şey mümkün değildir. O, Allah için sever, Allah için buğz eder.

8. Firasetli mü'min, ilmihalini yâni akaid fıkıh ahlak ilimlerini doğru olarak bilir ve öğrendiği hükümleri hayatına uygular. Öğrenilmesi farz olan ilmihali bilmeyenler kesinlikle firasetli mü'min olamaz.

9. Firasetli mü'min dilini kötülüklerden korur.

10. Firasetli mü'min, bütün iman edenlerin kardeş olduğunu, tek bir Ümmet oluşturmaları gerektiğini bilir. Onda Ümmet şuuru vardır. Kendisinde bu şuur olmayan kişi sıradan bir Müslüman olabilir ama kesinlikle firasetli mü'min olamaz.

11. Firasetli mü'min zamanındaki İmam'a biat ve itaat etmiştir.

12. Firasetli mü'min yeme içme başta olmak üzere hiçbir konuda israf etmez. Mesken, yazlık, otomobil, giyim kuşam, mobilya, seyahat... Her konuda kanaatkârdır. İhtiyacı 60 bin liralık bir otomobil, o gidiyor, 160 bin liralık bir binit alıyor. Firasetlidir...

13. Bir mü'min hem firasetli olacak, hem de deli dana gibi hizipçilik, holiganlık, militanlık yaparak fitne fesat çıkartacak... Bunlar birlikte olmaz. Firasetle beyinsizlik bir arada bulunmaz.

14. Firasetli bir hanım, şer'î tesettüre bürünür, firasetsiz bir kadın şeytanî tesettüre...

15. Firasetli mümin asla yalakalık, yağcılık, dalkavukluk, meddahlık yapmaz.

16. Firasetle cimrilik bir arada olmaz. Firasetli kişi cömerttir, kerimdir, cûd useha sahibidir, yardım etmeyi sever, onda paylaşma ahlakı vardır.

17. Firasetli mü'min, kötülüğü iyilikle def'eder, böylece düşmanlarının bile dostluğunu kazanır.

18. Bir kalpte firasetle para mal aşkı birlikte bulunmaz.

19. Firasetli mü'min mantık bilir, kötüyü iyi veya eskisinden daha iyi demez.

20. Firasetli mü'min az güler çok ağlar.

21. Firasetli mü'min hafifü'l-haz olur, kuyruğuna dünya kabakları bağlamaz.

22. O, şöhreti âfet bilir ve ondan kaçır.

23. Hiçbir firasetli mü'min âhireti unutup sırf dünyaya dönük olmaz. Dünya hizmetlerini, vazifelerini güzelce yapar olduğu halde, devamlı kalınacak dâr olan âhirete dönüktür.

24. Firasetli mü'min hiçbir şekilde faize, faize benzeyen muamelelere doğrudan doğruya veya dolaylı olarak bulaşmaz.

25. Firasetli mü'min zina ve göz zinası etmez. Firasetle iffetsizlik birlikte gitmez.

26. Firasetli mü'min, değerli olsa da, asla kendine değer vermez, nefisini aklamaz, aksine takbih eder.

27. Firasetli mü'min komşularının, vatandaşlarının kurdu değil, meleğidir.

28. Firasetli mü'min haram yemez, şüpheli şeyleri de yemez. Hem firasetli olacak, hem haram ve şüpheli şeyler kazanıp yiyecek... Bu ikisi birlikte olmaz.

29. Firasetli mü'minin faziletlerini, meziyetlerini, üstünlüğünü, ahlakını düşmanları da takdir, kabul ve teslim eder.

30. Firasetli mü'min emanetlere hıyanet etmez, herhangi bir işi vazifeyi memuriyeti makam ve mevkii riyaseti müdürlüğü ehliyetlilere vermez, nepotizm yapmaz.

Ümmet-i Muhammedin işleri ve idaresi firasetli, âlim, ârif, bilge, âdil, insafli, muttaki, müteverri' kimselere tefviz edilmezse Ümmet selamet sahiline varamaz. (M.Ş.Eygi Köşe Yazıları)

Aziz Kardeşlerim!

KALBİNDE sahih=doğru ve makbul=kabul edilen iman bulunan herkes mü'mindir. Bütün mü'minler kardeşler. Bir mü'min günahkâr, hatâlı, yanlış yapan bir kimse de olsa, onu kardeşlikten çıkartamayız, reddemeyiz, bizim böyle bir ihraca ve tarda hakkımız yoktur.

Mü'minler hangi konularda ortaktır:

1. Onlar Allah’u Teâlâ hazretlerini Rabb olarak kabul ederler ve Rabb olarak O’ndan razı olurlar.

2. Onlar Kur’an-ı Kerim’i kitap ve düstur olarak kabul ederler ve kitap olarak ondan razıdırlar.

3. Onlar, İslam’ı din olarak kabul ederler ve ondan razıdırlar.

4. Onlar Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)’yı Resulullah olarak kabul ederler ve ondan razıdırlar.

5. Onlar Şeriat olarak İslam Şeriatinden razıdırlar.

6. Onlar ümmet olarak Ümmet-i Muhammed’den razıdırlar.

İnsan olmaları hasebiyle Müslümanlar günah işleyebilir, hatâ edebilir. Onları, kendilerini İslam’dan çıkartmayan günah, kusur, hatâları dolayısıyla kardeşlikten çıkartmaya hakkımız, yetkimiz, haddimiz yoktur.

7. Onların günahlarını beğenmeyiz. Onları kardeşçe uyarır ve aydınlatırız ama kardeşlik hukukunu da çiğnemeyiz.

8. Mü’mini mü’min yapan iman cevheridir.

9. Mü’minleri sevmeye, onlara acımaya, onlara yardım etmeye mecburuz.

10. Açıkta günah işleyen, hatâ eden kardeşlerimizi, Ümmetin âlimleri ve Mürşitleri en uygun bir üslupla uyarmakla yükümlüdür.

11. Kırıcı, kabaca, hoyratça, hakaretâmiz uyarı olmaz.

12. Bütün mü’minler de şu üç şuur bulunmalıdır: Birincisi, Ümmet birliği şuru... İkincisi, âdil ve râşid bir İmama biat ve itaat şuru... Üçüncüsü, bütün mü’minlerin kardeş olduğu şuru.

13. Bütün mü’minler tek bir Ümmet çatısı ve teşkilatı içinde bulunmazlar, başlarındaki râşid ve âdil İmama biat ve itaat etmezler, birbirlerini kardeş bilip sevmezlerse; onları zillet esaret yenilgi rezillik ve rüsvaylık kucaklar, şeytan istila eder, hiçbir işleri rast gitmez. Günümüzde böyledir. Ümmet olmayan, biat ve itaat etmeyen, paramparça, bölük pörçük bir buçuk milyarlık İslam âlemi, dokuz milyonluk İsrail’in oyuncağı halindedir.

14. Allah’a gerçek iman Tevhid ve tenzih inancı ile olur. Allah’u Teâlâ hazretleri kemâl sıfatlarla sıfatlıdır ve noksan sıfatlardan münezzehtir... Allah’a hakkıyla iman edebilmek için Muhammed Mustafa’yı (s.a.v) âhir zaman Peygamberi olarak kabul etmek ve ona iman, biat ve itaat etmek gerekir. Kelime-i Şehâdet birbirinden ayrılmaz iki parçadan oluşan bir bütündür. İki parçası kesinlikle birbirinden ayrılamaz. Hz. Âdem Safiyyullah’tan Efendimize gelinceye kadar bütün Peygamberlerin temel inancı ve dini İslam’dır. Onların arasında usûl bakımından ayrılık yoktur. Farklılık şeriatlardadır, fûruattadır. Zamanımızda üç hak İbrahim’i din vardır, bunların üçünün mensupları da ehl-i necat ve ehl-i Cennettir demek küfre yol açar. Çünkü Kur’an’da “Allah katında (hak, makbul, geçerli) din İslam’dır” buyrulmaktadır. Muhammed Mustafa’nın risaletini,

tebliğini, davetini, Kur'an'ı, İslam'ı duyup da redd, tekzib ve inkâr eden için ebedî selamet yoktur. Cehennem vardır.

15. İslam'ı doğru ve iyi bilen müminlerin, iyi bilmeyen kardeşlerine anlatmaları üzerlerine vaciptir. İnsanlara yapılabilecek en büyük hizmet iman, Kur'an, İslam, dâvet, tebliğ ve irşad hizmetleridir. Bu hizmetleri tâtil eden, yerine getirmeyen, insanların kurtuluşu için çalışmayanlar, bilenler, âlimler, Müslüman idareciler ağır bir sorumluluk ve vebal altında kalır. Bu hizmetleri herkes doğrudan doğruya yapamaz. Planlı, programlı, teşkilatlı şekilde yapılmalıdır. Doğrudan doğruya yapamayanlar, yapanları desteklemek, onlara yardımcı olmak suretiyle dolaylı şekilde yapılmalıdır.

İnsan bu mukaddes yolculukta iki ateş arasındadır, Nefis ve şeytan. Hz. Mevlânâ(k.s); Hakk'ın davetine icâbet edip nurlanmak için, nefsi ve nefsanî duyguları bertaraf etmenin zarûrî olduğunu şöyle bildirir: **“Gündüz gibi ışık saçmak istiyorsan, geceye benzeyen nefsini yakmalısın.”**

Bir nevi yol kesici eşkıyâ olan bu iki düşmana karşı insan ömür boyu cihâd etmek mecburiyetinde. Kalbinde îmânı üfleyerek söndürmeye çalışan, onu karanlığa mahkûm etmek isteyen kötü niyetli düşmanlarına karşı, son nefese dek mücadeleye mecbur.

İnsan bu mücadelede yalnız kalırsa güçlük çeker. Zira düşmanı tek değildir. Kendi nefsi ve şeytanı ile birlikte, şeytanî ve nefsanî vesvese ve iğvâlara kendini kaptırmış koca bir ordu ile karşı karşıyadır. Öyle ise, mü'min; kendisi ile aynı dâvâda, aynı gayede olan, yani Hakk'ın davetine icâbet ederek, O'na yaklaşmaya gayret eden kardeşleriyle beraber olmalıdır. Hz. Mevlânâ(k.s); bu beraberliği, eşkıyâlarla dolu bir yolculukta bir araya gelerek, güçlü bir kervan teşkil eden yolculara benzetir:

“(İman kardeşin olan) insanlarla dost ol. Çünkü kervan ne kadar kalabalık ve halkı çok olursa, yol kesenlerin belî o kadar kırılır.”

İçtimâîleşmek; bir araya gelmek, iyilik ve takvâ üzere yardımlaşmak, emr-i bi'l-mâruf ve nehy-i ani'l-münker vazifelerini edâ etmek, toplum hâlinde Allah'ın davetine icabet etmek demektir.

Bu dünyada Allah ile dost olan imanlı gönülleri ise, son nefeste, kabirde, mahşerde, hesapta ve Sıratda da sahipsiz ve hâmişiz bırakmayacağını müjdeledi. Nitekim âyet-i kerimede şöyle buyrulmaktadır:

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿63﴾
لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿64﴾

“Bilesiniz ki, Allah'ın dostlarına korku yoktur; onlar üzülmeyecekler de. Onlar, iman edip de takvaya ermiş olanlardır.

Dünya hayatında da ahirette de onlara müjde vardır. Allah'ın sözlerinde asla değişme yoktur. İşte bu, büyük kurtuluşun kendisidir.”
(Yûnus, 62-64)

16. İhlasla çalışarak, hareket ederek bir insanın hidayetine vesile olmak, Âlemlerin rabbi Allah'ı Teâlâ ile çok büyük, çok kârlı bir ticaret yapmaktır. Herkes böyle bir ticareti doğrudan doğruya veya dolaylı şekilde yapmaya can atmalıdır.

17. Bir insanın en büyük felaketi imansız olmasıdır. İmanı yoksa dünya veya kâinat onun olsa ne faydası olur? Bir Müslümanın başına gelebilecek en büyük felaket imanının kaybetmektir.

18. Müslüman o kimsedir ki, imansız yaşayan insanların veya imanlı iken bunu kaybedenlerin haline çok üzülür, onlara acır ve elinden geldiği kadar, iman konusunda onlara yardım etmeye çalışır.

19. İmanı olan ve ömrü ölümüne bu imanla bitişen kimse ebedî felakete uğramaz, günah ve isyanları yüzünden adalet-i ilahiye ile Cehenneme atılsa bile cezasını çektikten sonra Cennete konulur.

20. Bugün ülkemizde yaşayan nice kimse dıştan Müslüman görünüyor ama imanları şüphelidir. Çünkü imana zarar verecek aykırı sözler söylüyor, imanı giderecek çok kötü ve bozuk işler yapıyorlar. Onlara yardımcı olmamız gerekir. Onların hepsi muannid imansız değildir. Onları kaba ve kırıcı bir üslupla azarlamak çok yanlış olur. Onlara, anlayacakları lisan ve üslupla hitap etmek, kendilerini kaygan uçurumun kenarından daire-i iman selameti ve necatı içine çekmek lazımdır.

21. Şu husus da bir an bile olsun hatırımızdan çıkmasın: **Bütün insanlık Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)'nın ümmetidir. Onun Risalet'ini kabul edip iman edenler Ümmet-i icâbet, henüz etmeyenler Ümmet-i dâvettir.** İmanı Allah verir ama bizim davet etmemiz üzerimize vazife ve borçtur. Bu davet ve tebliği doğru dürüst, yerli yerince, bıkmadan usanmadan, devamlı ve tesirli şekilde ihlasla ve hikmetin ışığında yapmazsak, bizim ihmalimiz yüzünden imansız kalacak bedbahtlar bizden davacı olacaktır.

22. İslam âleminde Ümmet birliği, râşid ve âdil halifeye biat ve itaat, ortak dört başı mâmur bir plan ve program bulunsaydı, şu anda belli başlı yüz lisanda, yekûn tirajı yüz milyon adet olan islamî bir dergi ile yüzlerce çeşit temel din ve kültür kitabı yayınlayan ve bunların yekûn tirajı yüz milyonlarca nüsha olan dünya çapında dev bir yayınevimiz bulunurdu. Böyle hizmetler maalesef Ümmetsiz, İmamsız, plan ve programsız, medenî yüksek kültürsüz yapılamıyor. Bugünkü kaos, anarşi, fetret, İslamcılık Protestanlığı, cemaat ve fırka holiganlıkları ortamı içinde de yapılamayacaktır.

23. Allah'ı Teâla bize selim akıl, vicdan, firaset, ihlas, şuur, teşebbüs nasip etsin.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿31﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ
وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿32﴾

“(Resulüm) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir. De ki: Allah’a ve Resulüne itaat edin. Eğer yüz çevirirse bilsinler ki Allah kâfirleri sevmez.” (Âl-i İmrân suresi, 31-32)

Evet, Aziz Kardeşlerim!

Dünyevi ve uhrevi kurtuluşumuz; Allah’u Zülcelal’in gönderdiği son din İslam’a, onun kitabı Kur’an’a, Resulü Hz. Muhammed Mustafa’(s.a.v)e itaat edip yaşamaya, onu yeryüzüne hakim kılmak için Rıza-i Bari için çalışmaya,Emr-i bil ma’ruf Nehy-i Anil münker görevini severek sevdirek yapmaya bağlıdır. Allah katında Hak din İslam’dır. Kim İslam’dan başka bir din kurtuluş ararsa o dünyada da ahirette de hüsrandır. Allah’a ve Resulüne itaat edenler, Ehl-i Sünnet vel Cemaat yolunda olanlar, birbirlerine Hakkı, sabrı, hayrı tavsiye edenler kurtulacaktır.

Rabbimiz Kur’an’ında:

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿33﴾

“(İnsanları) Allah’a davet eden, sâlih ameller işleyen ve «Ben Müslümanlardanım!» diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?” (Fussilet Suresi, 33)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٧﴾

Eğer siz Allah’a, onun emrini tutar dinini uygular yardım ederseniz, O da size yardım eder ve düşmanlarınıza karşı ayaklarınızı sabit kılar, sağlam bastırır.”(Muhammed suresi, 7)

EHL-I SÜNNET VEL CEMAAT VE EHLİ BİDAT

Aziz Kardeşlerim!

"Âlemlerin Rabbi, Rahman, Rahim, Din Günü'nün sahibi ve mutasarrıfı olan Allah'a hamd olsun. Ey Rabbimiz! Yalnız sana ibadet ederiz, yalnız senden yardım isteriz. Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet; gazaba uğrayanlarınkine, sapıklarınkine değil."Amin.

Yaratılmışların en hayırlısı, Peygamberimiz Hz. Muhammed'e (S.A.V.), âline, ashabına, zevcelerine, zürriyetine ve bütün ehl-i beytine, ona iman eden iteat edenlere de salat ve selam olsun.

Aziz Kardeşlerim!

Dünya kurulduğundan buyana Hak Batılla,Küfür İmanla,İnsan Şeytanla,Karanlıkla mücadele halindedir.Cenab-I Hakkın gönderdiği bütün Nebi ve Resuller insanoğlunu Hakka Tevhide,dünya ve ahiret dengesini kurup ebedi saadeti elde etmeye çağırmış bu dünyanın bir imtihan yeri olduğunu bildirmişlerdir.İnsanoğlu bu imtişhan yerinde kimi Hakka kimisi Nefse ve Şeytana uymuş yanlış yollara düşmüş Hak mihrabından sapmıştır.Peygamberlerin ilki Hz.Adem(a.s) ile başlayan Hatemül Enbiya Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)ile tamamlanan bu yüce din e inanan ve doğru yaşayanlar kurtuluşa ermiştir.Her peygamberden sonra insanlardan birkısmı Haktan saparak ya ifrata yada tefrite düşmüştür.

Bu dünya âlemi gerçekte âhiret âleminin bir sınav salonu konumunda olduğundan, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ve gelecekte de bu tür sapıklık hareketleri olacak ve hak-bâtıl mücadelesi kıyâmete kadar devam edecektir. Bu nedenle her dönemde ve her yörede inanç ve yaşantıları İslâm'la bağdaşmayan sapıklar, din adamı, ilâhiyatçı ve akademisyen adı altında ortaya çıkacak ve yandaş medyanın desteği ile sapık görüşlerini yaymaya çalışacaklardır.

Ancak! Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor: **“Benim ümmetim kesinlikle sapıklıkta birleşmez. Aranızda görüş ayrılığı (sapıklık hareketleri) çıktığı zaman, siz en büyük (İslâmî) toplulukla birlikte olunuz.” (İbni Mâce)**

Aziz Kardeşlerim!

İslamın temel ilkesi İtikat yani inançtır. İslam altı temel inanç üzerine kurulmuştur. İslam'da inancın kaynağı ise, vahiydir, özü ise Tevhiddir;”LAİLAHE İLLALLAH MUHAMMEDÜN RESULULLAH””Allah’dan başka ilah, tanrı yoktur. Hz.Muhammed Mustafa (s.a.v)de Allah’ın kulu ve Resulüdür.”Temel prensipleri ve ayrıntılarının tamamıyla birlikte bir bütün oluşturur.

Genel çizgileriyle, İslam inancının tanımlanması, Kur'ân-ı Kerim'in koyduğu ölçülerle sınırlıdır. Bu tanımlama ise en özet biçimde Kelime-i Tevhid olarak bilinen cümlede ifadesini bulmaktadır.

Tevhid'e, (Yani Allah'ı Teâla'nın varlığı ve birliği inancına) bağlı olarak İslam'da üç temel kavram vardır. **Bunlar: İman, amel ve ahlâktır.** Bu terimler Din'in kapsamı içinde birbirini tamamlayan üç önemli kurumun adıdır.

İslam inanç sisteminin temel ilkeleri, İman'ın konusudur ve altı tanedir. Bütünlük, evrensellik ve doğruluk gibi ana özellikler içinde insanın aklına ve vicdanına hitap eden bu temel ilkeleri şu şekilde özetlemek mümkündür:

1- Hak ve gerçek olduğuna inanılması gereken kutsal değerlerin tümü bir bütündür.

2- Bu değerlerin hepsi birden bir bütün olarak evrenseldir.

3- Sağduyuya uygundur, insan vicdanını tatmin eder.

Esasen İslam'ı bu kurumlarıyla öğrenmek ve yaşamak çok basittir. Ancak bu konudaki bilgileri en ince ayrıntılarıyla, hikmetleriyle ve kanıtlarıyla kavrayabilmek, onları sistematik bir plan çerçevesinde incelemekle mümkündür. Özellikle imanın karşıtı olan Küfür, Şirk, Nifak ve İrtidat kavramlarını da çok iyi bilmek gerekir. Çünkü bunlar birer imansızlık durumudur. Bu nedenle İslam inanç sistemi'nin konusunu oluşturan bütün bilgiler arasında temel kavramlar ve onların karşıtları büyük önem taşır.

Değerli din kardeşlerimin medya destekli sapıkların yaldızlı sözlerine aldanmamaları için Ehl-i sünnet ve'l-cemaat inancı ile ilgili bazı temel bilgileri burada özetlemeye çalışacağım. Ancak bu öz ve kısa bilgilerle yetinmeyip daha geniş kapsamlı akâid kitaplarını okumalarını da tavsiye ederim.

Ehl-i sünnet vel-cemaat nedir?

Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'in sünnetine ve Sahabelerinin (r.anhum) yoluna bağlı olan ve onların izlediği dini yol ve metodu benimseyen kişilere denir.

Kur'an ve Sünnet üzerinde birleşmiş, ihtilâf ve tefrikadan sakınmış, dinde münakaşaya fitneye sebep olan hususlarda aklı değil, Kitap ve Sünneti kaynak alan, nasları esas kabul eden topluluktur.

Hız. Peygamber (s.a.v.)'in sünnetine tabi olanlara ehl-i sünnet, onun sahabelerini âdil kabul ederek onların din hususundaki metodunu takip edenlere de ehl-i cemaat ikisine birlikte "ehl-i sünnet ve'l-cemaat" denilmiştir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor: **“Yahudiler yetmişbir fırkaya ayrıldılar. (Bunlardan) biri Cennette, yetmişi ateştedir. Hristiyanlar da yetmiş iki fırkaya ayrılmıştır. (Onlardan da) yetmişbir fırka ateşte, biri cennettedir. Muhammed’in canı (kudret) elinde bulunan (Allah-u Teal’âya) yemin ederim ki elbette benim ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bir fırka Cennette yetmiş iki fırka ateştedir. Bunun üzerine: “Ya Resulullah! Cennette olan fırka kimlerdir?” diye sorulduğunda, Resulullah: (Sallallahu Aleyhi Ve Sellem) “(Ehl-i Sünnet Ve’l) Cemaattir.” diye cevap verdi. (İbn-i Mace, Fiten:17 No: 3992 2/1322 Ebu Davud, Sünnet: 1 Na: 4596 2/608 Ahmed İbn-i Hanbel, Müsned Na: 8404 3/229)**

İşte sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in, Hulefâ-i Râşidîn'in (dört halife'nin) ve bütün sahabelerin gittiği yolda olanlara Ehl-i sünnet ve'l-cemaat ve Fırka-i Nâciye denir. Bu yoldan ayrılanlara da Fırâk-ı dâlle (sapık fırkalar) denir.

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:” **Hak’tan sonra sapıklıktan başka ne var ki!” (Yunus Suresi, 32)**

Hak, Allah katında tek geçerli yol olduğundan, hak yolda olanların gönülleri nurlu, yolları aydınlık,kalpleri huzurlu, yaşamları mutlu ve genel durumları sakın olur.Sapıklık ise şeytanî yol olduğundan, sapık ideolojilere inananların ve sapık yolda olanların gönülleri nirsuz, yolları karanlık, kalpleri huzursuz, yaşamları mutsuz ve genel durumları hırçın olur.Ne yazık ki ölümü unutup geçici dünya hayatına aldananlar ve nefislerinin tutsağı olanlar, onur,benlik ve liderlik gibi duygularını tatmin etmek için müslümanların arasına fitne, fesat tohumları saçmışlar ve Ehl-i sünnet ve'l-cemaat’ın dışında Fırâk-ı dâlle denilen sapık fırkaların meydana çıkmasına neden olmuşlardır.

Bazı reformcu itikadı bozuklar,72 sapık fırka da, (Biz kitap ve sünnete göre hareket ediyoruz) demiyor mu? Vehhabiler, (Biz Kur’ana ve

sünnete uymuyoruz) mu diyorlar? Şiiler veya diğer fırkalar farklı mı söylüyorlar?

Evet, bütün batıl sapık fırkalar da, biz kitaba ve sünnete uymaktayız diyorlar. Böyle belirsiz konuşmak mezhepsizlerin taktikleridir. Sünnet, Resulullah'ın bildirdiği yoldur. Cemaat da Eshab-ı kiramdır. **Sünnet ve cemaat ehli** yani **Ehl-i sünnet vel-cemaat**, Resulullah'ın ve Eshab-ı kiramın gittikleri, itikattaki tek doğru yol demektir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:”**Kurtuluş fırkası, benim ve Ashabımın gittiği yolda bulunanlardır.**” [Tirmizi]

Dikkat edilirse, Resulullah (s.a.v) Efendimiz, sadece **(Benim yolum kurtuluş yoludur)** demiyor, **(Benim ve Ashabımın yolundan giden kurtulur)** buyuruyor. Niye Peygamber (s.a.v) efendimiz, (Kurtuluş yolu Allah'ın bildirdiği yoldur) demiyor? Kendi bildirdiği yol, Allah'ın öğrettiği yoldur. Her sapık, (Biz Allah'ın yolundayız, biz Kur'an'a uyuyoruz) diyerek kendi görüşüne uyacağı için, bu yanlışlığı önlemek maksadıyla kurtuluş yolunu böyle açıklamıştır. İmamı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: Peygamber efendimiz, kendini söyledikten sonra, Ashab-ı kiramı da söylemesine lüzum olmadığı hâlde, bunları da söylemesi, **(Benim yolum, Ashabımın gittiği yoldur. Kurtuluş yolu, yalnız Ashabımın gittiği yoldur)** demektir. Ashab-ı kiramın yolunda giden, Ehl-i sünnet vel-cemaat fırkasıdır. Cehennemden kurtulan fırka, yalnız bunlardır.

Cenab-ı Hak, **(Sana uyan, bana uymuş olur)** buyuruyor. Resülü de, **(Benim Ashabıma uyan, bana uymuş olur)** buyuruyor. Demek ki Ashabın yolu Allah'ın yoludur, farklı değildir. Müftiy-üs-sekaleyn Ahmed ibni Kemal Paşa buyuruyor ki: Ehl-i sünnet vel-cemaat, Resulullah'ın, Ashabının, Tabiînin, yani selef-i salihinin yoludur. İmam-ı a'zam ve diğerleri de bu yolda idiler. *(Risale-i Münire)*

Bugün için dört hak mezhebin dışında Ehl-i sünnet vel-cemaat itikadında olan yoktur. *(Tahtavi, Hadika)*

Demek ki bir kimsenin Ehl-i sünnetim diyebilmesi için dört hak mezhepten birinde olması lazımdır.

Ehl'i Sünnet ve'l Cemaat: Lugatte: Sünnet, fiil olarak ortaya konulan, ister övülen, ister yerilen izlenilen yol anlamındadır. Rasulullah (s.a.v) buyuruyor; **“Siz sizden öncekilerin yolunu karış karış, zira zira takip edeceksiniz.”** (Buhari-Müslim)

İstilah'ta Sünnet: Peygamber (s.a.v) ve ashabının, ilim, itikat, söz, davranış ve takrir hususlarında izledikleri yol demektir.

1- Sünnet kelimesi fıkhıta kullanıldığı zaman, farz olamayan anlaşılır.

2- Sünnet kelimesi itikatta kullanıldığı zaman, bidatin tersi anlaşılır.

3- Sünnet kelimesi hadiste kullanıldığı zaman, Peygamberin söylemiş olduğu veya yapmış olduğu fiillerdir.

Sünnet: Peygamber efendimizin(s.a.v) farz ve vacip olmayarak yaptığı ve bize emrettiği ibadetlerdir.(ezan ve kamet, teravih namazı, beş vakit namazda kılınan sünnetler gibi.) Sünnetin sözlük anlamı, “yol, gidiş, tabiat, prensip, kanun” demektir. Terim anlamı ise, Peygamber Efendimizin (s.a.v) söz ve fiillerinin ve takrirlerinin tümü mânâsına gelir. Takrir, bir konuda sükût etmekle o işi reddetmemek demektir. Hadis-i Şerifler, âyetleri açıklarlar. Âyetlerde kısa ve öz olarak beyan edilen İlâhî maksatları izah ederler. Kuranda yer almayan bir konuda ise hüküm ortaya koyarlar. Sünnet iki kısma ayrılır.

Bunlar:

1- Sünnet-i hüda

2- Sünnet-i zevaid.

1-Sünnet-i hüda: Buna sünnet-i müekke de denir. İslam dininin şiarıdır, başka dinlerde yoktur.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bunları devamlı yapmış, nadiren terk etmiş ve terk edenlere de bir şey dememiştir. Ara sıra terk ettiği sünnetlere de (gayri müekke) denir. Müekked sünneti, özürsüz [mazeretsiz] devamlı terk etmek mekruhtur, küçük günah olur. Namaz içindeki müekked sünnetleri terk etmek ise tahrimen mekruhtur. (Redd-ül Muhtar)

Dinimizin bütün hükümleri Kur'an-ı kerimden çıkmaktadır. Bu hükümler üç kısımdır:

a- Manaları açık olan ve ilim ehli tarafından bildirilen hükümlerdir. [Allah birdir gibi]

b- Müctehidler tarafından ictihadla çıkarılan hükümlerdir. [Abdestin farzının, Hanefi'de dört, Hanbeli'de on olması gibi.]

c- Bir kısmı ise çok gizlidir. Allah'ı Teâlâ bildirmediğçe anlaşılamaz. Bunlar sadece Peygamber(s.a.v) Efendimize bildirilmiştir. Bu hükümler de Kur'an-ı Kerimden çıkartılıyor ise de, Peygamber (s.a.v) Efendimiz tarafından açıklandığı için bunlara (Sünnet) denir. *(Mektubat-ı Rabbani c.2, m. 55)*

Ezan okumak, cemaatle namaz kılmak gibi sünnetler (Sünnet-i hüda)dır. *(Hadika)*

2-Sünnet-i zevaid: Peygamber (s.a.v) Efendimizin, ibadet olarak değil de âdet olarak devamlı yaptığı şeylere denir. Zevaid sünnetleri terk etmek mekruh değildir. Peygamber (s.a.v) Efendimizin giyiniş şekli, iyi şeyleri yapmaya sağdan başlaması gibi şeyleri sünnet-i zevaiddir. *(Redd-ül Muhtar)*

Ehl-i sünnet ve'l cemaatin itikatta kullanılan manası; Kur'an ve sünneti başta, sahabe olmak üzere selefin anlayışı üzerine, itikatlarına bidat bulaştırmayanlardır.

Cemaat lugatte: Bazısını bazısına yaklaştırmak sureti ile birbirine eklemek olan (cem)'den türemiştir. Cemaat ayrılıp dağılmanın zıttı olan (içtima)'den alınmıştır.

Cemaat istilahta: Sahabe, tabiin ve kıyamet gününe kadar onlara ihsan ilkesi üzerine uyan, kitap ve sünnet etrafında toplanmış Peygamber (s.a.v)'ın zahiren ve batınen gittiği yolu izleyen bu ümmetin selefidir. Allah (c.c) buyuruyor; *“Hepiniz Allah'ın emirlerine sım sıkı sarılın, parçalanmayın Allah'ın üzerinizde ki nimetini düşünün ki, İslamdan önce siz birbirinize düşman iken o kalplerinizi uzlaştırdı, onun lütfü ile din kardeşi oldunuz. Bir ateş çukurunun kenarında idiniz, sizi oradan kurtardı işte Allah, doğru yolu bulasınız diye size ayetlerini böyle açıklıyor.”* (A'li İmranSuresi,103)

Peygamber (s.a.v)Efendimiz de şöyle buyurdu;“*Allah cc.‘nin bana emrettiği beş şeyi bende size emrediyorum; Cemaat, dinlemek, itaat, hicret, cihat’.*”İbn. Mesut r.a; “*Cemaat bir kişi de olsa, hak üzere olandır*”

Bu duruma göre, sünnet şöyle tarif edilmiştir: Bir inanç ve âkide etrafında biraraya gelen topluluğun (ümme), inanç sisteminin, akidesinin oluşmasını temin eden yola ve metoda sünnet denilir. İnsanların bu metotta görüş birliğine varıp, bunu uygulaması da, cemâat diye isimlendirilmiştir (*Şehristânî, el-Milel ve'n-Nihal, (el-Fisâl kenarında), I, 47*).

Bu anlamda Kur'ân-ı Kerim'de de kullanılmıştır: "*Allah'ın nice sünnetleri gelip geçmiştir. Yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların âkıbetini görün.*" (A'li İmrân Suresi,137)

"Allah'ın sünneti kesinlikle değişmez". (el-Fâtır Suresi,43)

Bu âyet-i kerime'de ifade edilen sünnet, Allah'ı Teâlâ'nın kâinatın yaratılması ve tedbiri için takdir ettiği yol, metod anlamındadır. Allah için cebir sözkonusu olamayacağından, bu mana İslâm tefekküründe "âdet" kelimesi ile karşılanmıştır.

Sünnet: İslâm toplumunun yani ümmetin oluşması için Hz. Peygamber'in usûlünün esas alınması ve peygamberi usûlü ittifakla takip eden sahabe cemaâtının yolunun izlenmesidir. İslâm toplumunun fikrî ve amelî oluşumunu sağlayan, Allah'ın Kitabı ve Hz. Peygamberin sünnetidir. Bunun için Allah Teâlâ, Kur'an ile birlikte Peygambere tabî olup bağlanmanın ve ona itaat etmenin gerekli olduğunu belirtmiştir. "*Allah, önceleri açık bir şaşkınlık içinde olan inananlara, Allah'ın âyetlerini okuyan, kötülükten arındıran, Kitabı (Kur'an) ve hikmeti (sünnet) öğreten ve size daha bilmediğiniz nice şeyleri de öğreten bir Peygamber gönderdi.*" (el-Bakara Suresi,151).

Kötülükten arındırmak (tezkiye), haram ve helâli Kur'an'dan öğrenmek ile tefsir edilmiş, hikmet ise, ittifakla "sünnet" olarak kabul edilmiştir. Kur'an farzı, vâcibi tayin etme, helâli, haramı belirleme açısından Allah'ın hükmü ile Rasûlünün hükmünü, iki temel esas kabul etmiştir. "*Allah ve Rasûlünün yoluna aralarında hüküm vermesi için*

davet olunduklarında, inananlar; "dinledik ve itaat ettik" diye cevaplar. İşte ancak bunlardır kurtulanlar". (en-Nûr Suresi,5).

Peygamber (s.a.v) Efendimiz; **"Size emrettiklerimi yerine getirin, yasaklarımı da gücünüz yettiğince terk edin."** *Buyurmuştur. (Müslim, 412, İbn Mâce, Mukaddime, 1)*

Sünnete bağlılık, dinî bir zorunluluktur. Kur'an bize yeterlidir düşüncesiyle sünneti ihmal etmek tarih boyunca bütün bid'at fırkalarının ortak özelliği olan gizli bir hıyanet çeşididir. Peygamber (s.a.v) bu durumun ileride ortaya çıkacağını haber vererek, dinî hiçbir kaygısı olmayan bu insanlardan bizi sakındırmıştır. **"Tok karınlı, koltuğuna yaslanıp size "Kur'an yeterlidir; Kur'an neyi helâl kılmuşsa onu helâl bilin, neyi haram kılmuşsa onu haram bilin" diyen adamların çıkması yakındır. Haberiniz olsun, dikkatli olun: Bana Kur'an ile birlikte (hüküm bakımından) onun bir benzeri (sünnet) de verilmiştir."** *(Ebû Dâvûd, Sünne, 6, Ahmed b. Hanbel, IV, 131)*

İmrân b. Husayn (r.a.), bize Kur'an yeterlidir, sünnete gerek yoktur, diyen bir adama şöyle seslenir: "Ahmak herif: sen Kur'an'da öğlen namazının dört rekât olduğunu, kıraatinin gizli okunacağını hükümünü bulabilir misin? Kur'an bize çok şeyleri müphem bırakmış, sünnet onları açıklamıştır." Abdullah b. Mesud (r.a.) "Allah'ın, yaratılış şeklini değiştirenlere lânet ettiğini" haber verirken bir kadın "bunlar Kur'an da var mı?" diye sorar. Abdullah b. Mesud şöyle der: "Var tabii, sen şu âyeti okumuyor musun": "Rasûlullah size neyi emrederse onu yerine getiriniz neyi yasaklarsa ondan kaçınınız". *(el-Haşr Suresi,7; Abdullah b. Zeyd, Sünnetü'r-Resûl Şakikatu'l-Kur'ân, s.54).*

Peygamber (s.a.v)Efendimiz sünnetine uyulmasını emrettiği gibi, kendi ashabına da uyulmasını emir buyurmuştur. Ashâba uyulduğu takdirde, insanları doğru yola götüren gökteki yıldızlara benzetilmiştir. **"İçinizde benden sonra yaşayanlar birçok ayrılıklara şahit olacaktır. Size sünnetimi, hidâyete erdirilmiş, doğru yolu bulmuş halifelerimin sünnetini (yolunu) tavsiye ederim. Ona sımsıkı sarılın, âdeta dişlerinize tutun, sonradan çıkacak şeylerden sarılın. Çünkü her uydurma, bid'at; her bid'at sapıklıktır."** *(Ebû Dâvûd, Sünne, 5)*

Kur'an-ı Kerim'de de sahâbîler hakkında şöyle buyrulur: **"İlk iman eden, en ön safta bulunan muhacirlerle ensar ve onlara iyilikle tâbî olanlardan, Allah razı oldu. Onlar da Allah'dan razı oldular. Allah onlar için ebedî kalacakları, altında ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş budur."** (et-Tevbe Suresi,100)

Allah'ü Zülcelalin sahabeleri, övmesi, sonradan gelen ümmetin onlara tabî olmasını, övülmek için onlara uyun, onlar gibi olun, manasını zımnen ifade eder. Sahabelerden sonra gelen Tabiîn cemaâtından da iyilikle sahabelere uyanların; Allah'ü Tealâ'nın övgüsüne dahil olduğunu görüyoruz. Hz. Peygamber (s.a.v) bir hadisinde bunu şöyle açıklar: "Ümmetimin en hayırlı dönemi, benim içinde yaşadığım dönemdir. Sonra da onların peşinden gelenlerin dönemidir." (Buhâri, Fedâilu's-Sahâbe, 1)

Sahâbilerin Allah ve Rasûlü tarafından övülmesi, sonrakilerin de onların yoluna iyilikle uymak kaydıyla bu övgüye dâhil olması hadis-i şeriflerinde uyulması tavsiye edilen "cemaât"ın, sahâbîler ve tabiîn cemaâtı olduğunu gösteriyor.

Peygamber (s.a.v) Efendimiz; **"Size ashabımı (onlara tâbî olmayı) tavsiye ederim, sonra onların peşinden gelenleri, sonra da onların peşinden gelenleri. Daha sonra yalan yaygınlaşacaktır."**

Başka bir hadis-i şerifte Efendimiz(s.a.v)şöyle buyurmaktadır: "Allah'ın rahmet eli cemaât ile beraberdir." (Tirmizî, Fiten, 7)

Efendimiz (s.a.v)'in cemaati tavsiye etmesi ve fırka-ı nâciyenin (azabdan kurtulacak kesimin) cemaât olduğunu söylemesi, cemaât'ın kimlerden ibaret olduğunun belirlenmesini gerektirmektedir. Hz. Peygamber (s.a.v) "Ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacak, bunlardan bir topluluk hariç hepsi cehennemliktir" buyurması. O topluluğun kimler olduğu soruluncada "benim ve ashabımın yolunda olanlar" diye cevaplamıştır. Bir rivâyette "cemaât" denilmiştir. Hz. Peygamber (s.a.v) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurur: **"Ümmetim, sapıklık üzerinde bir araya gelmez. İhtilâf gördüğünüz zaman size 'sevâdu'l a'zam (en büyük olan ve hak üzere bulunan topluluğa katılmayı) tavsiye ederim."** (İbn Mâce. Fiten. 8).

Sevâdu'l-a'zam: Sırât-ı Müstakim metodunu benimseme hususunda görüş birliği içinde bulunan topluluk olarak tefsir edilmiştir. (*İbnü'l-Esir, en-Nihâye, II, 419*).

Efendimiz(s.a.v)cemaâta, sevâdu'l a'zama tabi olunmasını emretmiştir. Cemaât; ilk dönemde, sahabîler; sonraki dönemlerde ise sâlih amel sahibi bilginlerdir.

Abdullah b. Mübarek(r.a)'e cemaat kimlerdir? Denilince "Ebû Bekr, Ömer (r.a.)dır" diye cevap vermiş, "Onlar öldü", denilince de yine "falan ve falandır" demiştir. Onlar da öldü, denilince "işte şu Ebû Hamza es-Sekkerî cemaâtdır" der. (*Tirmizî, Fiten, 7*).

İmâm Tirmizî şöyle der: Âlimler, cemaâtı şöyle tarif etmişlerdir: **"Ehl-i fıkıh, ehl-i ilm ve ehl-i hadis cemaattir."** (*Tirmizî, Fiten, 7*)

Bu anlamıyla, âlimler cemaâtının sapıtması mümkün değildir. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.v) **"Allah'ı Teâlâ ümmetimi sapıklık üzerine bir araya getirmez. Allah'ın rahmet eli cemaâttedir. Kim cemaâttan ayrılırsa; cehenneme atılacaktır."** diye buyurmuştur. (*Tirmizî, Fiten, 7*)

Şehristânî'nin tarifine göre "cemaât, bir sünnet ve metod üzerinde ittifak etmiş insanlar topluluğudur." (*Şehristânî, el-Milel, I, 47*)

İslâm tarihinde ilk defa cemaât kelimesinin meşhur olması, Hz. Hasan (r.a.)'ın hilafeti Hz. Muaviye (r.a.)'a devretmesi yılında olmuştur. Müslümanların birliğini temin ettiği için bu yıla "senetü'l-cemâa" (birlik yılı) denilmiştir. Müslümanlar Hz. Peygamber (s.a.v) vefat ettiğinde her bakımdan emniyete alınmış, düzenli bir sosyal yapıya sahiptiler. Ancak Hz. Osman(r.a.)'ın şehid edilmesi (ö.35/656) sonucu ortaya çıkan olaylar müslümanların zihinlerinde bir takım yeni soruların oluşmasına yol açtı. Sahabîler öldürülmüş, hilâfet meselesi gündeme gelmişti. Öldürülen müslümanların durumlarının ne olduğu ve bu olaylarda kaderin tesiri meselesi gibi itikâdî meseleler konuşulur oldu. Hz. Ali(r.a) ile Hz. Muâviye(r.a) arasındaki hilâfet meselesi ve bunun sonucu ortaya çıkan savaşımlardan sonra, her iki tarafın sempatizanları arasındaki siyâsî sürtüşmeler söz konusu olmaya başladı. Yahudi, Hristiyan ve Mecusilerin müslüman olması ve İslâm kültürüyle tanışması sonucu, onların

kültürlerindeki meselelere İslâmî nassların mütekabiliyet meselesi tartışmaları başladı. Bütün bu meseleler taraflar arasında ifrat ve tefrit nedeniyle büyük uçurumlar ortaya çıkardı. Bunlara karşı sahâbîlerin çoğunluğu mutedil bir yol takip ederek cemaâtın birliğini muhafaza etmeye, siyasi meselelerde aşırı taraf olmamaya çalıştılar.

Bu zümrenin ilk mümessilleri olarak, Abdullah b. Ömer (r.a.) (74/693); İbrahim en-Nehaî (96/714); Hasanü'l-Basrî (110/728) ve İmam-ı Âzam Ebû Hanife (150/767) sayılabilir. Ortaya çıkan fırkalar hakkında görüş beyan ederek bu meseleler hakkında ilk defa merkezi zümrenin fikirlerinin temsilciliğini yapan Hasanü'l-Basri(r.a)'dir. Onun ehl-i sünnetin fıkrı ve itikâdı esaslarının tezahüründe önemli bir yeri vardır. Devrinin siyâsi ve itikâdı meseleleri hakkında muayyen görüşler ileri sürmüştür. Emevi idarecilerini tenkit etmiş, zâlim idareciye her konuda itaat edilmeyeceğini savunmuş ve "Allah'a karşı bir günah söz konusu olunca, mahlûka itaat gerekmez." (*Buhârî, Ahâd, I; Müslim, İmâre, 39; Ebû Dâvud, Cihâd, 40, 87; Nesaî, Bia, 34; İbn Mace, Cihad, 40; A. b. Hanbel, Müsned, I, 94, 409*) Hadisine dayanarak Allah'a karşı gelmeyi gerektirecek bir istekte bulunduğu takdirde, idareciye itaat mecburiyetinin olmayacağını açıkça ifade etmiştir. (*Mes'ûdî, Murûcûz-Zeheb, 111, 201*)

Hasanu'l Basrî(r.a), iktidar mevkiinde bulunanların uyarılmasının ve onların cehennem azabıyla korkutulmasının, müslüman bilginlerin görevi olduğunu belirtmiştir. Ancak kılıçla karşı çıkılmasını kabul etmemiş, şöyle demiştir: Eğer zikrettiğiniz meseleler Allah'ın azâbını gerektiriyorsa insanlar, kılıçlarıyla Allah'ın cezasını döndüremezler. Eğer onlar bir gâile ise, Allah'ın hükmünü sabırla beklemelidirler.

Hasanu'l-Basrî(r.a) Siyasi otoriteyi elinde tutanların zâlim olabileceği hususunu kabul ederek, Peygamber (s.a.v)'in fitne anında âlimlere uyulmasını tavsiye etmesini dikkate alıp; "**Sizden olan ulû'l-Emre itaat edin.**" (*en-Nisâ Suresi,59*) ayet-i kerimesinde geçen Ulû'l-Emr'i âlimler, fâkihler diye tefsir etmiştir. Sonraki dönemlerde İslâm ümmetinin manevi dinamiğini âlimler, İslâm hukukçuları belirlemiş, insanlar onların çevresinde toplanmıştır. (*İbn Kesir, Tefsiru'l Kur'an'il-Azâm, II, 303*)

Büyük günah (Kebâir) işleyenlerin âkibeti ve kader meselesinde bazı yeni görüşler ileri süren, Vâsil b. Ata'yı meclisinden "kovmuş", haricilerin büyük günah işlediler iddiasıyla bazı sahâbîleri tekfir etmesini, bir nifak alameti saymış ve Gulât-ı Şia'yı (hulefâ-ı râşidine söven aşırı grup) reddetmiştir.

Sahâbîlerin fitne çıkmadan önceki haline uyan, fitneler çıktıktan, müslümanlar fırkalara ayrıldıktan sonra da, sahabîlerin çoğunluğunun tutumunu benimseyen topluluk, kendilerini diğer bid'at fırkalarından ayırmak için, zaman zaman ehl-i sünnet, ehlül'l-hakk, "ehlu's-sünne ve'l-İstikâme, ehlu'l-hadis, ehlu'l-cemaâ, ehlu'l-hadis ve's-sünne ve ehlu's-sünne ve'l-cemaâ isimlerini kullanmışlardır.

Ehlu's-Sünne terimini ilk kullanan, Muhammed b. Sırın (ö.110/728), "ehlu'l-hakk ve'l-cemâ'a" terimini ise, ilk defa kullanan Ebu'l-Leys es-Semerkandi (ö.373/898)'dir.

Terim hicrî II. asır başlarından itibaren "ehlu'l-hakk ve'l-istikâme" "ehlu's-sünne ve'n-nakl", "ashabu'l-hadis" şekillerinde kullanılmıştır. Bu topluluk hakikatte bir fırka değil, Hz. Peygamber (s.a.v)'in ve ashabının yolunu takib eden ekseriyettir. Sonraki dönemlerde bu isimler içerisinde diğerlerindeki ortak noktaları da toplaması açısından "ehlu's-sünne ve'l-cema'ât" ismi yaygınlaşmış ve kabul edilmiştir. Bu kullanışa yakın bir ifadeyi Ahmed b. Hanbel (241/855) "Ehlu's-sünne ve'l-cemâ'a ve'l-âsâr" şeklinde kullanmıştır. (*İbn Ebî Ya'la, Tabakatu'l-Hanâbile, Kahire 1952, I, 31*)

"Ehlu's-sünne ve'l-cemâ'â" şeklindeki ifade tarzına da elimizde bulunan eserlerden Ebûl-Leys es-Semerkandî (373/898)'nin "Şerhu'l-Fıkhı'l-Ekber" isimli eserinde rastlanmaktadır. "Ehlu's-sünne", dinde bid'atlerin ve çeşitli fikirlerin ortaya çıkmasından sonra sünnetin savunulması ve Ümmetin bütünlüğünün korunması hareketi olarak ortaya çıkmıştır. Ehlu's-sünne, bid'at fırkalarına karşı bir tepki, onların dindeki yerini belirleme onların ortaya attığı meselelerin dini cevaplarını tesbit etme ve bid'ata karşı islâm cemaâtının tavrı alma hareketidir.

EHL-İ BİD'AT NEDİR?

Peygamber (s.a.v) Efendimiz din hususunda sonradan ortaya çıkan şeylerden ümmetini sakındırmış, bunların bid'at olduğunu her bid'atın da insanı cehenneme sürükleyeceğini haber vermiştir. (*Ebû Dâvûd, sünne, 5*)

Bidatın din hususunda ashâb-ı kirâm ile tabiilerin yapmadığı ve şer'î delilin gerektirmediği, sonradan ortaya çıkarılmış şeylerdir. Ehl-i sünnet akîdelerine aykırı itikatta bulunan ve fakat ehl-i kible olan kimseye de "bid'atçı" denir. Bunlar, Cebriye, Kaderiye, Rafıziler, Haricîler, Muattıla (Mu'tezile) ve Müşebbihedir. Bunların her biri oniki gruba ayrılmıştır. Toplam yetmişiki fırkadır. (*Seyyid Şerif Cürcânî, et-Ta'rifât, s.40. 43*)

Bid'at kelimesi, sözlük olarak Arapça'da "Bede'a" kelimesinden gelmektedir.

Anlamı: Daha önce benzeri olmayan bir şeyi vücûda getirmek, yaratmak demektir.

Nitekim Cenab-ı Hak bu konuda şöyle buyurmaktadır: **"(Allah) gökleri ve yeri, daha önce benzeri olmayan (benzersiz) bir şekilde yaratandır."**(*Bakara Suresi,117*)

Başka bir âyette şöyle buyurmaktadır: **"(Ey Muhammed!) De ki: Ben, (elçilikle görevlendirilerek kullara gönderilmiş) peygamberlerin ilki değilim.(Bilakis benden önce birçok peygamber gelmiştir.)"**(*Ahkaf Suresi,9*)

"Falanca bid'at çıkardı" denildiğinde, o kimse daha önce olmayan yeni bir yol ortaya çıkardı, demektir.

Bid'at Çıkarmak İki Kısımdır:

Yeni buluşlar ortaya çıkarmak gibi, günlük hayatta yeni şeyler ortaya çıkarmak ki bu, dînimizce mübahtır. Çünkü günlük hayatta yeni şeyler ortaya çıkarmakta asıl olan, mübah oluşturmaktır. Dinde yeni şeyler ortaya çıkarmak ise, haramdır. Çünkü dinde asıl olan, Kur'an ve sünnetle sâbit olmasıdır.

Nitekim Peygamber-sallallahu aleyhi ve sellem- bu konuda şöyle buyurmaktadır:

"Her kim, bu işimizde (dînimizde) olmayan bir şeyi ona ihdâs ederse, o ihdâs ettiği şey kendisine iâde olunur."

Başka bir rivâyette şöyle buyurmaktadır: **“Her kim, bu işimizden (dînimizden) olmayan bir şey yaparsa, o yaptığı şey kendisine îade olunur.”**

“Din adına uydurulan her şey bid’attir, her bid’at sapıklıktır; her sapıklık da Cehennemdedir.” (Buhari, Müslim, İbni Mace, Nesai)

Bid’at ehli, yapacağı değişikliklerle, dini düzelteceklerini, olgunlaştıracaklarını zannederek bid’at çıkarıyor, bid’atlerin zulmetleri ile sünnetin nurunu örtmeye çalışıyorlar. Bunlar, dinin noksanlıklarını tamamladıklarını iddia ediyorlar. Bilmiyorlar ki din noksan değil, kâmil. Dini noksan sanıp, tamamlamaya [çağa uydurmaya, çeşitli bid’atler çıkarmaya] çalışmak, Maide suresinin, (Bugün sizin için dininizi ikmâl eyledim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak İslamiyet’i vermekle razı oldum) mealindeki 3. âyetine inanmamak olur.

Bazı âlimler bid’atı ikiye ayırıp hasene ve seyyie demişlerdir. Hasene bid’at: Dinde yapılması âlimler tarafından güzel görülen ilavelerdir.

Seyyie bid’at: Dinde ilave edilip âlimler tarafında hoş görülmemeyen şeylerdir.

Bu iki tarifi iyi incelersek, İmamı Rabbani k.s. Hazretlerine hak veririz, zira o zat derki: Bid’atın hasenesi de seyyiesi de sünneti kaldırır, yani bid’at denen şey, sünneti kaldıran değiştiren şeydir, bunda asla güzellik yoktur. mezheb imamlarının kıyasları, bid’at olmayıp din hükümleri altında bulunan şeyleri ortaya çıkartmaktır, yeni bir şey icat değildir.

İşte meseleyi böyle ince eleyip sık dokuyanlar, sünneti tam olarak ihya edenler, gerçek müceddit ve müçtehidlerdir.

Bid’at kaç türlüdür?

Resulullah(s.a.v) Efendimizin ve Onun dört halifesinin zamanlarında dinde olmayan bir inanış, bir işi, bir sözü ortaya çıkarmak ve böyle bir bozukluğu yaymak ve bundan sevap beklemek yasak edilen bid’at olur. Bid’at üç türlüdür:

1- İslamiyet’in küfür alameti dediği şeyleri zaruret olmadan kullanmak, en kötü bid’attir.

2- Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uymayan inanışlar da kötü bid'attir.

3- İbadet olarak yapılan yenilikler, reformlar, amelde bid'at olup büyük günahdır.

İbadetlerde böyle değişiklik yapanlara da **bid'at ehli** denir. Hadis-i şeriflerde buyuruluyor ki:

“Her bid'at sapıklıktır.” [Müslim]

“Bir bid'at çıkaranın namazı, orucu, haccı, umresi, cihadı, tevbesi, farzı, nafiləsi ve hiçbir iyiliği kabul olmaz, hamurdan [yağdan] kıl çıkar gibi, dinden çıkması kolay olur.” [İbni Mace]

“Allah’u Teâlâ, bid'at ehlinin ne duasını ne zekatını ne haccını, ne namazını, ne de sadakasını kabul eder, yağdan kıl çıkar gibi dinden çıkar.” [Deylemi]

“Bid'at ehli, bid'atini Allah rızası için terk etmedikçe, hiçbir ameli kabul olmaz.” [Deylemi, İbni Neccar, Ebu Nasr, İbni Ebi Asım]

“Bid'at ehlinin tevbesi, bid'ati bırakana kadar kabul olmaz.” [Taberani] (Tevbesi kabul olmaz demek, bid'at ehli, bid'atinden sevap beklediği, iyi bir iş yaptığını sandığı için tevbe etmeyi düşünmez. Bu bid'atten vazgeçmediği için de ibadeti kabul olmaz.)

“Bid'at ehlinin hiç birisi Sıratın geçemez, Cehenneme düşer.”

[İbni Asakir]

“Bid'at çıkarıp, onunla amel edenlere lanet olsun.” [Dare Kutni]

“Bid'at çıkarana da, onu himaye edene de lanet olsun.” [Buhari]

“Bir zaman gelir, sünnetim unutulur, bid'atlar çıkar. Sünnete uyanlar garip olur, yalnız kalır. Bid'atlere uyan ise, kendilerine çok yardımcı bulur.” [Şir'a]

“Amellerin en hayırlısı farzlar, en kötüsü de bid'atlerdir.”

[Beyheki]

“Bid'at ehli, yaratıkların en kötüsüdür.” [Ebu Nuaym]

“Ümmetim gruplaşacak, bid'atlere bulaşacak, tıpkı kuduzun ısırp da, kuduranda hiçbir yer kalmayıp her tarafını sardığı gibi, bu bid'at de onların her hallerine bulaşacaktır.” [Ebu Davud]

“Ümmetim 73 fırkaya ayrılır, [bid’at ehli olan] 72’si Cehenneme gider. Yalnız bir fırka kurtulur. Cehennemden kurtulan fırka, benim ve ashabımın gittiği yolda gidenlerdir.”*[Tirmizi]*

(Bu fırkanın ise, Ehl-i sünnet vel-cemaat olduğu icma ile bildirildi.) *[Mekt. Rabbani, Hadika]*

Ahmed bin Muhammed Tahtavi hazretleri buyuruyor ki: Fırka-i naciyye, bugün dört mezhepte toplanmıştır. Bu zamanda bu dört hak mezhepten birine uymayan, bid’at ehlidir. *(Tahtavi)*

“Bid’atler yayıldığı zaman ilmi olanlar bunu açıklasın. Eğer açıklamayıp ilmini gizlerse, Allah’ın indirdiği Kur’anı gizlemiş olur.”

[İbni Asakir]

“Bid’atler çıkınca âlim ilmini açığa çıkarsın! İlmini açıklamayana lanet olsun!”*[Deylemi]*

İmam-ı Malik hazretleri, (Bid’at ehlinin şahitliği kabul olmaz) buyurdu. O halde bid’atlerden çok sakınmalıdır.

Bid’at ehli ile dostluk kurmak

Bid’at ehli ile arkadaşlık yapmak, oturup onunla sohbet etmek caiz değildir. **İmam-ı Rabbani** hazretleri (İyi biliniz ki, bid’at ehli ile konuşmak, kâfirle arkadaşlık etmekten, kat kat daha fenadır. Bid’at ehlinden yıldıran, canavardan kaçır gibi kaçmak gerekir) buyurdu.

Bid’at ehlinden başka herkese, dosta ve düşmana, Müslümana ve kâfire, daima güler yüz, tatlı dil göstermelidir. Bid’at ehline ve münafıklara ve açıkça günah işleyenlere tatlı dil ve güler yüz caiz olmadığı için, zaruret olmadıkça, bunlarla karşılaşmamaya, görüşmemeye çalışmalı, görüşülürse, zaruret miktarını aşmamalıdır. *(Nikaye)*

Bid’at ehli ile görüşmeyi yasaklayan hadis-i şeriflerden bazıları şunlardır:

“Bid’at sahibine hürmet eden, İslamiyet’i yıkmaya yardım etmiş olur.” *[Taberani]*

“Bid’at ehline sert davran! Allah’u Teâlâ, onlara düşmandır.”

[İbni Asakir]

“Onlardan kaçın! Sizi dalalete, fitneye düşürmesinler.” *[Müslim]*

“Hasta olurlarsa, ziyaretlerine gitmeyin!” *[Ebu Davud]*

“Karşılaşınca, onlara selam vermeyin!” [İbni Mace]

“Onlarla birlikte bulunmayın, birlikte yiyip içmeyin!” [Ukayli]

“Onların cenazelerine gitmeyin, onlarla birlikte namaz kılmayın!” [İbni Hibban]

“Onlar benden değil, ben de onlardan değilim. Onlarla cihad, kâfirlerle cihad gibidir.” [Deylemi]

“Kim bid'at ehlinen buğz ederek yüz çevirirse, Allah'ı Teâlâ onun kalbini korkulardan emin kılar ve imanla doldurur. Bid'at ehline sert muamele eden de, en büyük korku gününde emin kılar. Bid'at ehlini hakir ve zelil gören de, Cennette yüz derece yükseltir. Bid'at ehline selam veren veya onu sevindirici şeyle karşılayan, Kur'an-ı kerim küçümsemiş olur.” [Hatib]

“Bir bid'at ehli öldüğünde İslam'da bir fetih vuku bulmuş gibi olur.” [Hatib]

“Bir bid'at çıkaran, ölmeden önce mutlaka onun kötülüğüne maruz kalır.” [Taberani]

“Bid'at ehlinen ilim öğrenmeye çalışmak, kıyamet alametlerindendir.” [Taberani]

“Bid'at çıkarana, bunu yapana şeytan çok ibadet yaptırır, onu çok ağlatır.” [Mekt. Masumîyye c.2, m. 110]

Seyyid Abdülkadir-i Geylani hazretleri Gunye'de buyuruyor ki: Hadis-i şerifte; **“Bid'at ehline, Allah için sert bakanın kalbini, Allah'ı Teâlâ imanla doldurur ve korkulardan emin kılar.”** buyurdu. Tasavvuf büyüklerinden Fudayl bin İyad, “Bid'at söyleyenleri ve yapanları sevenlerin ibadetlerini, Allah'ı Teâlâ kabul etmez ve kalblerinden imanlarını çıkarır. Bid'at ehlini sevmeyenin ibadeti az olsa da, Allah'ı Teâlânın bunu affetmesi umulur. Yolda bid'at sahibine karşı gelersen, yolunu değiştir” buyurdu. Süfyan bin Uyeyne de, “Bid'at ehlinin cenazesinde bulunana cenazeden ayrılınca kadar, Allah'ı Teâlâ gadab eder” buyurdu. (Mektubat-ı Masumîyye c.4, m.29)

Bid'at ehlinen böyle uzak durmanın sebebi bid'atin çok kötü bir iş olduğu içindir. Çünkü bid'at çıkaran dine ilave yapıyor, Allah adına, Resulü adına hükümler koymuş oluyor. Allah'ın ve Resulünün koyduğu

hükümleri beğenmemiş oluyor. Her günahıtan daha büyüğünü işlemiş oluyor.

İlk bid'at fırkalarının ortaya çıkışı, Hz. Ali (r.a.)'ın hilâfeti dönemindedir. Şehristânî (549/1154) İslâmî fırkaları; Kaderiyye, Sıfatiyye, Hâriciyye ve Şîâ olarak dört ana gruba ayırmış, yetmişüç fırkanın bunlardan yayıldığını belirtmiştir. (*Şehristânî, a.g.e, I, 15*).

İbn Hazm ise, (ö.457/1065),İslâmî mezhepleri: Ehl-i sünnet ve cemaat, Mu'tezile, Mürcie, Şîâ ve Hariciler olarak beş grupta toplamış, bunlardan ehl-i sünnet'i hak ehli",onun dışındakileri ise, bâtl ehli" olarak belirttikten sonra, ehl-i sünnet'i, sahabe ve tabiînin seçkinleri, ehl-i hadis ile onlara uyanlar olarak tarif etmiştir. (*İbn Hazm, el-Fısal, II, 113*)

Hz. Ali (r.a.)'ın hilâfeti döneminde ortaya çıkan bid'at fırkalarının ilki olan Hâriciler başlangıçta bir siyâsi fırka olarak ortaya çıkmıştır. Şîâ ise, bir Yahûdi olan, Yemenli İbn Sebe'nin tahriki ile Hz. Ali(r.a) taraftarlığı iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Şîâ'nın ilk ortaya çıkışında şüphesiz ki, Abdullah İbn Sebe'nin etkisi inkâr edilemez. İbn Sebe' Yemenli bir yahudidir. İslâm'ı içten tahrip etmek için Yemen yahudilerinin planı gereği müslüman gözükererek, yahudi ve mecûsî kültüründen aktardığı sapık görüşleri İslâm'a sokmaya çalışmıştır. Velâyet, vesâyet, ric'at, ilâhî hak kavramlarını ilk defa İslâm'a soker bu şahıstır. Şîâ âlimleri de, İbn Sebe'nin yaptığı bu tahribatı kabul ederler. Önde gelen Şîâ ulemâsından en-Nevbahtî bunlar arasındadır.

Bütün bu gelişmeler konusunda hicrî ikinci yüzyıldan itibaren İslâm ülkelerinde yaygın hale gelen siyâsi, dinî, itikâdî ve fıkıhî görüşler arasında Hz. Peygamberin(s.a.v) ve ashabının yolunu savunmak için ortaya çıkan imamlar, ehl-i sünnet akîdesini sistemleştirmişler, ehl-i bid'ate karşı mücadele etmişlerdir. Hasanü'l-Basrî (110/128). Bu hareketi sistemleştirenlerin ilki sayılmaktadır. Ehl-i sünnet akîdesinin esaslarını ortaya koyması yönüyle İmam-ı Azam Ebû Hanife'yi de bu ekolün öncülerinden saymak gerekir. Ehl-i sünnet ve'l-cemaât'ın selefîlerden farklı metotlarıyla tanınan Ebû Mansur-el-Mâturîdî (ö.333) ve Ebu'l-Hasan el-Eş'arî (ö.324), sünnetin izleyicisi düşüncenin olgunlaşmasında özel role sahiptirler.

İslâmî fırkaların ortaya çıkmasında siyâsi ve sosyal şartların da rolü olmuştur. Tarihin belli dönemlerinde, Sünnilik, Şîa ve Mu'tezile birbirlerine üstünlük sağlamışlar, zaman zaman sırayla devletin resmi mezhebi olmuşlardır. Bu rekabet, mezhep taassuplarına, düşmanlık ve çatışmalara sebep olmuştur.

Ehl-i sünnet âlimleri arasında, zamanla bazı görüş ayrılıkları olmuştur. Ancak hepsinin de dayandığı temel; Kitap, Sünnet ve bu iki kaynağa uygun olan sarîh ve sahîh akıldır. Aralarındaki bazı farklı görüşler esasa taalluk etmeyen ve teferruat sayılan konularda görülmüştür. Bu ihtilâfların çoğu, lâfzîdir.

Ehl-i sünnet, önceleri; ehl-i sünnet-i hassa olarak bilinirdi. Daha sonraları Ehl-i Sünnet-i âmme adıyla şöhret buldu. Gerçek şu ki; Kur'an ve sünnette yer verilmeyen, ashâb ve tâbiîn'in de üzerinde görüş beyan etmedikleri meselelere dalmayıp, dinî nasları yorumlamadan onları olduğu gibi alanlara, Ehl-i sünnet-i hassa, ehl-i tevhid veya Selefiyye denildi. Hakkında nass, Sahabe ve tâbiîn'in görüşü bulunmayan bazı itikâdî meseleleri de yeni bir metodla inceleyerek, gerektikçe akli yorum ve te'vile gidenlere ise ehl-i sünneti âmme adı verildi. Eş'âriyye ve Mâtûridiyye gibi. (İzmîrli İsmail Hakkı, *Yeni İlmî Kelâm*, s.97)

Bugün Biz Selefiyiz diye ortaya çıkan lar Harici, Vahhabi zihniyetindedirler gerçek Selefilikle alakaları yoktur. İslam düşmanları tarafından Vatikan, Mason ve Siyonistler tarafından kullanılmakta büyük bir fitne kaynağıdır.

Bid'at ehli ile niçin birleşilmiyor?

Peygamber Efendimiz (s.a.v); “Allah'ın kulları, kardeş olun” buyurduğuna göre, birbirlerinin hatalarını görmeyip Ehl-i sünnet ile bid'at ehli niçin birleşmiyor?

Bu hadis-i şerifin manası, (Kardeş olmanızı sağlayacak şeyleri yapın) demektir. Buna göre, bid'at sahiplerinin, hak yolda bulunan Müslümanlarla kardeş olabilmeleri için, bid'ati terk etmeleri ve sünneti kabul etmeleri gerekir. Bid'ate devam edip de, Ehl-i sünnet olanları kendileri ile kardeş olmaya çağırmaları, açık sapıklık ve çirkin bir hiledir. (Umdet-ül-karî)

Bid'at ehli ile görüşmeyi yasaklayan hadis-i şeriflerden bazılarını yukarıda bildirdik. İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: Bugün kalbler kararışmış olduğundan, bazı bid'atler güzel görünse de, hepsinden kaçınmak gerekir. Kıyamette hepsinin zararlı olduğu anlaşılacaktır. Hadis-i şerifte; **“Her bid'at sapıklıktır.”** buyuruldu. [Kur'an-ı kerimde ise, **“Bazı şeyleri faydalı sanıp seversiniz, halbuki sizin için zararlıdır”** buyuruldu. (Bakara Suresi, 216)]

Bid'atin zararı büyüktür. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki: **“Bir bid'at çıkarınca, bir sünnet kaldırılmış, eksiltilmiş olur.”** [İ.Ahmed]

“Bid'atten sakının; her bid'at dalalettir ve her dalalet ehli de ateştedir.” [İbni Asakir]

Bid'at ehlini hoş görme:

Bir yazar, (Mezhepsiz yazarların kitaplarında, yanlışlık ve bid'at de olsa, hoş görmek, yumuşak davranmak ve bir kardeş olarak onları sevmek gerekir! Mezhepsiz âlimlerin, kitaplarından uygun olanı alırız, yanlış olanı atarız) diyor. Bu caiz midir?

Peygamber (s.a.v)efendimiz , **(Bid'at ehline, selam vermeyin, sert davranın! Allah, onlara düşmandır. Onlardan kaçın! Sizi dalalete, fitneye düşürmesinler! Onlarla birlikte bulunmayın, onlarla namaz kılmayın, birlikte yiyip içmeyin, cenazelerine gitmeyin, kız alıp vermeyin! Ben onlardan değilim, onlar da benden değildir)** buyuruyor. Peki, Resul-i Ekrem (s.a.v)Efendimiz böyle buyururken, yazarın öyle davranması caiz olur mu?

(Kitaptaki faydalı yeri alır, zararlısını atarım) demek çok yanlıştır. Bir kitapta, itikadı zedeleyen, insanı küfre düşürücü bir ifade bulunursa, elbette o kitap çok zararlıdır. Kitap bilgi öğrenmek için okunur. Bilmediği bir şey onu küfre düşürebilir, ebedi felaketine sebep olabilir. Bir şeyin hak veya bâtıl, faydalı veya zararlı, iyi veya kötü olduğunu bilen, o konudaki kitabı niçin okusun? Bilmiyorsa, bâtılı hak, kötüyü iyi, zararlıyı faydalı zannedebilir. Pisliğin içinde faydalı şey ararken, üstüne necaset bulaşmasa bile, en azından kokusundan zarar görür. Bunun için mezhepsizlerin kitaplarını okumak çok zararlıdır. Dinimiz noksan değil ki, bir

mezhepsizin kitabına ihtiyaç duyulsun. İslam âlimleri her meseleyi halletmiştir. Yenilik, reform âdetlerde olur, ibadetlerde yenilik olmaz.

Kötü âlim, mezhepsiz âlim olur. Fakat mezhepsizliği över gibi, (Mezhepsiz âlimlerin iyi yönlerini almalıyız) demek hoş değildir. Sivri akıllının biri, şeytanı görmek istermiş. Bir evliyaya yalvarmış. Evliya da, (Şeytandan insana fayda gelmez) demişse de, adam çok yalvarmış. Nihayet duası kabul olup şeytanı görmüş. Şeytan, bunu görünce, (Seni bir vuruşta öldürürdüm. Ancak ömrüne daha kırk yıl var) demiş. Adam ise, (Yirmi yıl günah işlerim. Sonra tevbe eder, kalan yirmi yılı da ibadetle geçiririm) demiş. Fakat yirmi yıl yaşamadan günahlar içinde ölmüş. Şeytanın yoldaşlarının kitaplarını okuyanların, oradaki zehirlerden etkilenmemesi mümkün değildir. Zehirle şaka olmaz. Azıcık zehirden ne zarar gelir denmez. Yahut elimi bir defa yılanın veya aslanın ağzına koysam, acaba bir zararı olur mu demek ahmaklık olur. Aslan, insanın canını alır. Şeytan ve yoldaşları ise, insanın sonsuz felaketine sebep olurlar.

Kâfir ve bid'at sahibi:

Mektubat-ı Rabbani'de, (Bid'at sahibi ile arkadaşlık etmek, kâfirle arkadaşlık etmekten, daha fenadır) deniyor.

Kâfir denmiyor, kâfir olmaktan daha kötü de denmiyor. Kâfirlerle arkadaşlık etmekten daha kötü deniyor. Çünkü Müslüman, genelde kâfirin kötü olduğunu bilir, ona inanmaz. Fakat bid'at sahibinin namaz kıldığını, dine uygun yaşamaya çalıştığını görünce, ister istemez, kalbi ona meyledebilir. Bozuk sözlerinin, bozuk itikadının tesiri altında kalabilir. Bu ise, onu felakete götürür. Çünkü bid'at ehlinin namazı, orucu ve diğer ibadetleri kabul olmaz. Bid'at ehlinden yilandan, aslandan kaçır gibi kaçmak gerekir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

“Kişinin dini, arkadaşının dini gibidir, kiminle arkadaşlık ettiğinize dikkat edin.” [Hâkim]

Bid'at ehli Cennete girecek mi?

Bid'at ehli, imanındaki bozukluk sebebiyle mutlaka Cehenneme girecektir. Affedilmeleri mümkün değildir, yani affedilmeyecekleri bildirilmiştir. Hadis-i şerifte buyruldu ki: **“Ümmetim 73 fırkaya ayrılır, 72'si Cehenneme gider, yalnız bir**

fırkası kurtulur. Bu fırka, benim ve Ashabımın yolunda gidenlerdir.”

[Tirmizi]

Bid’at ehli, iman ile ölürse sonunda elbette Cennete gider; fakat bu zamanda Ehl-i sünnet itikadında olmayanın küfre düşmemesi, iman ile ölmesi imkânsız denecek kadar zordur. Çeşitli haramları işlemekten çekinmeyen Ehl-i sünnet itikadındaki kimsenin de bid’at ehli gibi küfre düşmesi çok kolay olur. Namaz kılmayan içki içen bir kimsenin küfre düşmesi an meselesidir. Çünkü onda dini kaygı kalmamıştır. Rahatça küfre düşürücü söz ve harekette bulunabilir. Namaz kılmadığı, içki içtiği için değil, bu günahlar onu küfre düşürebileceği için Cehennemlik olabilir.

Bir kimse, icma ile ve zaruri olarak bildirilmemiş olan inanılacak şeylerde manası açıkça anlaşılamayan **nasslara** [âyet-i kerime ve hadis-i şeriflere] yanlış mana verirse buna **bid’at ehli** denir. Fakat dinde inanması zaruri lazım olan şeylere inanmayan, yani her Müslümanın işittiği, bildiği şeyleri tevilini bilmeden reddeden küfre girer.

Değişiklik yok etmek demektir.

Bid’at sahiplerini sevmemek hatta buğdi fillah etmemiz lazım ama bugün iç içeyiz ,onun için sevmemek başka iyi geçinmek başka. Herkes ile iyi geçinmek gerekir. Bid’at ehli, küfre düşmemişse Müslümandır. Din kitaplarımızda, kâfirlerin bile kendilerinin değil, itikatlarının pis, kötü, yanlış olduğu bildirilmektedir. Bid’at ehlinin hâli de buna benzer.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki: (Bid’at ehli, yapacağı değişikliklerle, dini düzeltereklerini, olgunlaştıracaklarını zannederek bid'at çıkarıyor, bid'atlerin zulmetleri ile sünnetin nurunu örtmeye çalışıyorlar. Bunlar, dinin noksanlıklarını tamamladıklarını iddia ediyorlar. Bilmiyorlar ki din noksan değil, kâmilidir. Dini noksan sanıp, tamamlamaya [çağa uydurmaya, çeşitli bid’atler çıkarmaya] çalışmak, Maide suresinin, **“Bugün sizin için dininizi ikmâl eyledim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak İslamiyet’i vermekle razı oldum”** mealindeki 3. âyetine inanmamak olur.

“Her bid’at sünneti ortadan kaldırır. Bid’atler, reformlar, herhangi bir bakımdan olsa bile, sünnetten fazla oluyorlar. Bu fazlalık, sünneti

değiştirmek demektir. Değişiklik ise, yok etmek demektir.” (*Mektubatı Rabbani.186*)

Konunun herkes tarafından anlaşılması için basit bir örnek verelim: Mesela bir **I** harfi yazalım. **I** nın üstüne yatay olarak çok kısa bir çizgi daha çizerseniz **T** olur. Peki **I** harfi ne oldu? Çok küçük bir çizgi yüzünden kayboldu gitti, **T** oldu. Bu nedir diye sorulduğunda **T** denir. Halbuki az önce **I** idi. Peki **T** harfinin üzerindeki bu çok küçük yatay çizgiyi biraz aşağıya koyarsak ne olur? **T** kaybolup gider, yerine **haç işareti** gelir. Yani bambaşka şey oldu. Üstelik kâfirlerin saygı duyduğu, taptığı bir işaret oldu. Bu nedir diye sorulduğunda haç işareti denir.

Bu çok küçük yatay çizgiyi tam ortaya koyarsak ne olur? **T** kaybolup gider, yerine + işareti gelir. Bu nedir diye sorulduğunda + işareti denir. Hâlbuki daha önce **I** idi.

Bid’atler de buna benziyor. İmam-ı Rabbani hazretlerinin buyurduğu gibi (değişiklik yok etmek demektir.) Bu yok etmek, mekruh olabilir, haram olabilir veya küfür olabilir. Bu yazılar iyi anlaşılırsa, bid’atin zararı, bid’at ehlinin hem dine, hem kendine hem de başkalarına zararı daha iyi anlaşılmış olur. Bu yüzden, bid’at ehliyle olsun, kâfirlerle olsun dostluk kurmanın, onların itikatlarını sevmenin zararına uğramamak için uzak durmak, görüşmemek lazımdır. Bu, kavga döğüş etmek, münakaşa etmek demek değildir. Onların itikatlarını sevmemek demektir. Bu yüzden herkes ile iyi geçinmelidir. Münakaşa etmemeli, kaba davranmamalıdır. Bir kâfir bile kelime-i şهادet getirip Müslüman olabilmektedir.

Ehli Bidat; Bid’at ehli, hevâ ehli, dalâlet ehli, şüpheler (şubûhât) ehli, tefrika ehli demektir. İlim ehline göre bunlar aynı şeyin değişik isimleridir. Bunlar Kitap ve Sünnet’e ve Ümmetin, ashabın yolunu ve metodunu izleyen selefinin anlayışına aykırı görüşler ortaya koyan kimselerdir.

İslâm dininde bid’at, Allah’ın ve Rasûlünün teşri’ buyurmadığı, farz veya müstehap türünden olmayan, bunlarla ilgili olarak hiçbir şekilde emretmediği şeylerdir. Ancak şer’î deliller ile bilinen hususlar ise, Allah’ın

göndermiş olduğu dinin kapsamı içerisinde. Bu konudaki bir kısım emirlere dair ilim adamlarının farklı görüşleri durumu değiştirmez.

Bid'at ehline "hevâ ehli" adı verilmesinin izahı ile ilgili olarak İmam Ebu İshak İbrahim b. Musa eş-Şâtıbî (v. 791/1388) şunları söylemektedir: "Ehl-i Bid'at şer'î delilleri onlara ihtiyaç duyulan bir eda ve bu delilleri esas alan bir üslup ve yaklaşım ile ele almadılar. Aksine hevalarını şer'î delillerin önüne geçirdiler, kendi görüşlerine itimad edip güvendiler. Hatta şer'î delilleri ise bu esaslara göre ele alınıp değerlendirilecek bir mertebede gördüler". (*el-İ'tisâm, II, 176*).

Hevâ ise insanın sevmek veya nefret etmekten kaynaklanan eğilimleridir."Sünnet ve hadis ehli dışında bütün fırkalar hadis imamlarından sahih olan bir görüş ile ayrılmış değillerdir. Bununla birlikte bunların İslâm dininden hak olan bazı şeylere de sahip olmaları kaçınılmazdır. İşte bundan dolayı şüphe söz konusu olmuştur. Yoksa katıksız bir bâtil hakkında kimsenin şüphe si olmaz. Bundan dolayı bid'at ehline "şüphe ehli" denilmiştir. Ayrıca Onlar hakkında: "Onlar, hakkı batıla karıştıranlardır" denilmektedir". (*Minhacü's Sünne, V, 167*)

Dinde tefrikaya düşmek "bir tek fırkayı" fırkalara dönüştürür. Onların bu noktaya düşmelerinin sebebi ise hevâlarına uymalarıdır. Dinden uzaklaşmalarıyla, hevaları da bölük bölük olmuş ve sonunda dağılmışlardır. Bu bakımdan yüce Allah şöyle buyurmaktadır: **"Dinlerini fırka fırka edip gruplara ayrılan kimselerle senin hiçbir ilişkin yoktur"** (*el-En'âm, 6/ 1 59*). Burada Cenab-ı Hak, Rasûlünü böyle kimselerden uzak tutmuştur. Bunlar da bid'at ve dalâletlere gömülen Allah'ın ve Rasûlünün izin vermediği hususlara dair söz söyleyen kimselerdir.

Kişi yi hevâ ehli arasına sokan bid'at ise sünneti bilen ilim adamlarınca meşhur olan görüşe göre Haricilerin, Rafizilerin, Kaderiyenin ve Mürce'nin bidatleri gibi, kitap ve sünnete aykırı düşen bid'attir. Allah Rasûl'ünün sünnetini bilen âlimlerce dinden oldukları zaruri olarak bilinen hususlarda tartışmaya girişen bir kimse başkaları bu konuda şüphe etse yahut nefyetse dahi- aslı konularda muhalefet eden kimselerin bid'at sahibi olduğu hüküm üzerinde İslâm'ın ileri gelen âlimleri arasında ittifak vardır. Meselâ; sünnet âlimlerince mütevatir olarak kabul edilen Rasûlullah

(s.a.v)'ın şefâatine, havzına, kebâir ehlinin ateşten çıkartılacağına dair hadisler ile yine onlarca mütevâtir kabul edilen sıfat ve kadere dair hadisler Cenâb-ı Allah'ın celâl ve azametine yakışır şekilde arşı üzerinde olduğuna dair hadisler ve buna benzer, Rasûlullah'ın sünnetlerini bilen ilim ehlinin ittifak ettikleri esaslar bu türdendir. Hz. Peygamber (s.a.v)'den gelen ilmi bilen ilim adamlarının mütevâtir kabul edilen şuf'aya dair hüküm, davalıya yemin ettirmek, muhsan zâninin recm edilmesi, hırsızlıkta nisabın muteber kabul edilmesi gibi hususlar bu türdendir. İşte bundan dolayı İslâm'ın önde gelen âlimleri bu gibi aslı meselelerde sünnet âlimlerine muhalefet edenlerin bid'atçı olacakları üzerinde ittifak etmişlerdir.

Kişi, bid'at sahibi olan bir kimsenin bid'atini bizzat görür veya işitirse yahut da o kişinin bu bid'ate sahip olduğu yaygınlık kazanacak olursa bid'at ehlinden olmakla nitelendirilir ve cerh edilir. Bu konuda görüş ayrılığı yoktur. Bütün müslümanlar günümüzde de geçmiş asırlardan bu yana da Ömer b. Abdülaziz, Hasan-ı Basri vb. ilim ve din ehli ancak yaygınlık kazanması ile bilinebilecek hususlar ile bid'at sahibini cerhetmişlerdir. Aynı şekilde Haccac b. Yusuf ve Gaylan el-Kaderi ile benzeri zulüm ve bid'at sahipleri hakkında haberlerin yaygınlık kazanmasından başka bir şekilde bilinemeyecek durumlarda da bid'at sahibi olduklarına şehâdet edilir. Bu konudaki delil ise Enes b. Mâlik (r.a.)'ın yaptığı şu rivayettir:

"Bir seferinde Rasûlullah (s.a.v)'ın yanından bir cenaze götürüldü. Yanında bulunanlar ondan hayırla söz etti. Peygamber: 'Vacib oldu' dedi. Daha sonra bir başka cenaze geçirildi. Ondan kötülükle söz edildi. Peygamber: 'Vacip oldu' dedi yine. Bu sefer Ömer b. Hattab: 'Vacib olan nedir?' diye sorunca Hz. Peygamber (s.a.v): 'Siz daha önce geçen hakkında güzel konuştunuz, iyilikle söz ettiniz o bakımdan cennet onun için vacip oldu. Ötekinden kötülükle söz ettiniz, ona da cehennem vacip oldu. Sizler Allah'ın yeryüzündeki şahitlerisiniz. " (Buhârî, Cenâiz, 86; Müslim, Cenâiz, 60).

Onun şahitliğinin veya velâyetinin reddedilmesi için fâsık olduğunu ortaya koymak böyledir. Şayet maksat onun kötülüğünden sakınmak için uyarmak ise bundan daha da aşağı deliller ile yetinilir.

Bid'atin mahzurlarına ve hoşla gitmeyen yanlarına dair söylenmiş sözlerin bir kısmını İmam Şâtibî şöylece dile getirmektedir:

"Bid'at ile birlikte namaz, oruç, sadaka vb. Allah'a yaklaştıracı hiçbir ibadet kabul edilmez. Bid'at sahibi ile birlikte oturup kalkan kimseden Allah'ın koruması kalkar ve o kişi kendi haline bırakılır. Bid'at sahibinin yanına giden ona saygı gösteren, İslâm'ın yıkılmasına yardımcı olur. İslâm'ın aslını bozacak davranış ve anlayışta olan bid'at sahibi kimse lânetlik kabul edilir. Bid'at sahibinin ibadeti kendisini Allah'tan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Düşmanlığın ve karşılıklı kinin kaynağı bid'at sahibidir. Bid'at, Muhammed (s.a.v)'in şefâatine engeldir. Her bir bid'at bir sünneti ortadan kaldırır, o bid'at gereğince amel edenlerin günahı kadar da bid'atleri ortaya koyana da yazılır! Bid'at sahibine Allah gazab eder, onu zelil kılar. Rasûlullah (s.a.v)'in havzından uzaklaştırılır. Dinden çıkan kâfirler arasında sayılacağından ve dünya hayatından ayrılırken, âkıbetinin kötü olacağından, âhirette yüzünün kararacağından ve cehennem ateşiyle azab göreceğinden korkulur. Allah Rasûlü, bid'atçıdan beri ve uzaktır. Müslümanlar da ondan uzaklaşmıştır. Dünya hayatındaki fitneden başka ahiret azabının da artacağından korkulur." (Şâtibî el-İ'tisâm, I, 106-107).

Bid'at sahibi kimselere uygulanacak ceza herhangi bir şekilde artırılması veya eksiltilmesi söz konusu olmayacak şekilde tesbit edilmiş değildir. Bu konuda müctehidler nass ile belirtilen bir takım bid'atler hakkındaki rivayetlerden hareketle görüşlerine göre bazı hükümler ortaya koymuştur. Meselâ Haricilerin, öldürüleceğine dair haberler ile Ömer b. el-Hattâb (r.a)'ın Sâbi el-İrâkî hakkında söylediği rivayet edilen sözler bunlardandır. Müctehidler bu konuda bazı görüşleri vardır.

Bid'at sahibi irşâd edilir, öğretilir ve görüşlerine karşı deliller ortaya konulur. Onunla konuşulmaz, selâm verilmez. Beldesinden sürgün edilir. Hallâc'ın öldürülmeden önce senelerce hapse atıldığı gibi hapse atılır. Sakınmalarını sağlamak maksadıyla bid'atleri ilân edilir, yayılır. Onlarla savaşılr. Tevbe etmeyecek olurlarsa öldürülür. Genel olarak cerhedilir ve şehâdetleri rivayetleri herhangi bir şekilde kabul edilmez bu konuda etraflı görüşler vardır. Hastalandıkları takdirde ziyaretlerine

gidilmez. Cenazelerinde bulunulmaz. Ömer b. el-Hattâb'ın Sabiğ'i vurduğu gibi vurulurlar.

Delil ile kâfir oldukları ortada olanların tekfir edilmesi. Meselâ eğer bid'at, İbâhiyye gibi açık bir küfrü gerektiriyorsa tekfir edilirler. Reenkarnasyon, hulûl ve ittihadı savunanlar da aynı gruba dâhildir.

Buna göre bizzat bid'atin durumunun farklılığınâ göre verilecek cezalar dâ farklılık arzeder. Bu konuda bid'atin dinde fesat çıkartacak kadar büyük olması ile olmamasına dikkat edilir. Bid'at sahibinin bunun açıkça ortaya koyup o bid'at ile tanınacak durumda olmasıyla olmaması, bid'atçının propagandasını yapmasıyla yapmaması, açıktan açığa onu kabul edip uyması ile uymaması bu konuda insanlara karşı ayaklanmasıyla ayaklanmaması, bid'at ile bilmediğinden dolayı amel edip etmemesi durumları nazarı itibara alınır.

Şunu söyleyebiliriz: İlim ehlinin doğru kabul edilen görüşlerine göre bid'at ehli gruplarını sayı olarak tam olarak tesbit etmek imkânsızdır. Ancak bunların en ünlüleri şöyledir:

1. Hâricîler: Bunlar, İmam Ali (r.a)'a karşı çıkan ve ayaklananlardır. Bunların ayaklanmaları Irak'ta başlamıştır. Bid'atleri ise, müslüman olup büyük günah işleyenlerin kâfir olduğunu söylemek ve ashâbı kiramı tân etmek şeklinde ortaya çıktılar. Daha sonra pek çok bid'atleri ilave ettiler ve yirmiden fazla fırkaya bölündüler.

2. Râfîzîler: Bunların bid'atleri ise Hz. Peygamber (s.a.v)'ın Hz. Ali(r.a)'nin hilafetini nâss ile tayin ettiğini, Hz. Ebu Bekir (r.a)'ın ve Hz. Ömer(r.a)'ın Allah'ın Rasulünün emrine muhalefet ettiklerini ileri sürmeleridir. Daha sonraları bunlardan Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman'ı(r.anhüma) ve başka ashâbı yoluyla rivâyet edilmiş hadisleri de reddederler, Kur'ân-ı Kerim'in manâlarına aykırı görüşler serdederler, yalan söylemeyi helâl kabul ederler.

3. Kaderiye: Bunlar da Allah'ın kadım ilmini kabul etmezler. Bunlar, Kaderiyye'nin gulâtı (aşırı) olanlarıdır. Avâmı ise Allah'ın kadim ilmini kabul etmekle birlikte, kulların fiilleri Allah tarafından yaratılmış değildir derler. Ashâb döneminin sonlarında İbn Abbas ile Câbir b. Abdullah(r.anhüma)'ın hayatta olduğu sırada Basra'da ortaya çıkmışlardır.

4. Cehmiyye: Cehm b. Safvân'a uyan kimselerdir. Bunlar yüce Allah'ın sıfatlarını te'villere saparak nefyederler. Şanı yüce Allah'ın arşının üzerine yükseldiğini kabul etmezler. Onun konuşmasını, her gece dünya semasına nüzulünü vb. diğer sıfatlarını kabul ederler. Bu görüşler kısmen veya tamamen Kuran ve Sünnetin neye delalet ettiğini bilmemekten dolayı, sünnet ehline mensup bazı kimselere de geçmiş bulunmaktadır. Cehmiyye II. asrın başlarında Horasan'da ortaya çıkmıştır, imamların pek çoğu onların küfrüne hükmetmiştir.

5. Mutezile: Bunlar da Allah'ın sıfatını kabul etmezler, büyük günah işleyenleri ebediyyen cehennemde kabul ederler. Hz. Peygamber (s.a.v)'in şefâatini inkâr eder, Allah'ın mahlûkatı üzerinde yükselmesini kabul etmezler. Bunlar da Hasan-ı Basrî(r.a)'nin vefatından sonra Basra'da ortaya çıkmışlardır.

6. Mezhebî taassub bid'atî: Bu, zaman itibariyle yukarıdakilerden daha sonra ortaya çıkmıştır. Böyle bir bid'at dört imamın vefatından bir süre sonra görülmeye başlandı. Bu gibi bid'atçiler dilleriyle imamların masum olduğunu kabul etmemekle birlikte vakıada böyle bir masumiyeti kabul ederler.

Müslüman olan her kişinin görevi, Kur'ân ve sahîh Nebvî sünnete tâbi olmak, Peygamber (s.a.v)'in ve ashabının izlediği yolu izlemektir. Asıl Fırka-i Naciye onların izlediği ve onların izinden gidenlerin gittiği yoldur.

İtikâdî konulardaki inancımız kesin delil ve naslarla tesbit edildiği için, itikad şüphe ve tereddüd mahalli değildir. Fıkhi bir mezhebe taraftar olanlar bilmeli ki, bir konuda müctehid hatalı veya isabetli, bir diğer konuda bir başka müctehid hatalı veya isabetli olabilir. Fakat itikadi meselelerde bu hüküm geçerli değildir. Bid'atçı da haklı olabilir, biz de haklı olabiliriz denilemez. İbn Abidin bu konuyu şöyle açıklar: İtikadımızdan murad, hiçbir kimseyi taklid etmeksizin her mükellefe inanılması vacip olan meselelerdir.

Bizim itikadımız, ehlü's-sünne ve'l-cemaât mezhebidir. Ehlü's-sünnet; Selefiler, Eş'arîlerle Mâtürîdîlerdir. Bu iki fırka itikadda genellikle bir gibidirler. Sayılı meselelerde, aralarında küçük farklar vardır. Bazıları, aralarındaki ihtilâfın genellikle lâfzî olduğunu söylemişlerdir. Hasımlarımızdan maksat, itikatları küfre varan bid'atçılarla, küfre varmayanlardır.

Küfre varan bid'atlara örnek: Âlemin kadim olduğunun iddia edilmesi, Peygamberin bi'setinin inkârı gibi.

Küfre varmayan bid'atlara örnek: Kur'an'ın mahlûk olduğunu ve Allah'u Teâlâ'nın kulları için kötülüğü irade etmediğinin iddia edilmesi gibi. (*İbn Âbidin, Reddû'l-Muhtar, I, 48, 49,*)

Rafizilere ve bid'at ehline benzememeye çalışmak ve onlara muhalefet etmek gerekir. Bid'at ehline benzemek câiz değildir. Ancak onlara teşebbüh kasdıyla yapılan benzemek ve onların kötü hallerini taklid etmek uygun değildir. (*İbn Âbidin, Reddû'l-Muhtar, V, 472*)

Ehl-i Sünnet âlimleri; Başta İmam Eş'ârî, İmam Mâtûrîdî olmak üzere, İmam Gazâlî, Fahriddün er-Râzî, Sadeddin Taftazanî, Seyyid Ali el-Cürcânî ve İbn Teymiye, ehl-i sünnet akîdesini aklı ve naklî delillerle güçlendirmişler, başta Mu'tezile ve diğer bid'at ehl-i mezhep ve fırkalarla mücadele etmişler, onların Kitap ve sünnete aykırı, görüşlerini reddetmişler, Aristo ve O'nun gibi düşünen Yunan ve Müslüman filozofların sapık, mesnedsiz ve batıl fikirlerini çürütmüşlerdir.

Kısaca ehl-i sünnet: Selefiyye ve Mâtûridiyye ve Eş'âriyye olarak metod bakımından üçe ayrılmaktadır. Yukarıda da işaret edildiği gibi selefiyye, yorum ve teşbihe kaçmadan nasları olduğu gibi kabul edenlerin mezhebidir. Meselâ İmam Malik: "**Şüphesiz ki Rabbiniz Allah, gökleri ve yeri altı günde yarattı, sonra da Arş üzerinde istivâ etti**" (*el-A'râf Suresi,154*) âyetinin tefsirinde: "İstivâ malumdur, keyfiyeti ise meçhuldür. Bu konuda soru sormak bid'attır" demiş, teşbih ve te'vile gitmemiştir. (*Kurtubî, Tefsir, VII,217-218*)

İmam Mâtûrîdî ve Eş'ârî'nin temsil ettiği ehl-i sünnet-i âmme ise, Cenab-ı Hakkı mahlûkata benzetmekten tenzih gayesiyle müteşâbih nasları te'vil etmişlerdir. Arş üzerinde istiva etti sözünü "**Arşda hükümrân oldu**" Allah'ın eli sözünü Allah'ın kudreti ve rahmeti olarak te'vil etmeleri gibi.

Maturidîler ile Eş'arîler arasında da bazı lâfzi ihtilâflar vardır. Bu ihtilâfları onüçten elliye kadar çıkaranlar olmuştur. (*Bekir Topaloğlu, Kelâm İlmi, 146*)

Öte yandan mezhepler, siyâsi fıkıh ve itikâdı olarak birçok meselede birbirleriyle bağlantılıdır. Aynı mezhep içinde birçok farklı

eğilimler bulunabilmektedir. Meselâ; Fıkhi, ameli konularda Sünnîlerin önemli bir kısmı, Hanefî'dir. Hanefîlerin büyük çoğunluğu itikâdî konularda Mâtûridî'dirler. Ehl-i Sünnetten Şafîi ve Maliki olanların çoğu itikatta Eş'âri, Hanbeliler ise genelde Selefidirler.

Ebû Hanîfe, Mâlik, Şâfîi, Ahmed b. Hanbel, Mâtûridî, Eş'âri, Ebû Bekr el-Bakillânî, Abdulkâdir el-Bağdâdî, İmamü'l-Harameyn el-Cüveynî, İmam Gazzâlî, Fahreddin er-Râzî ve Nasıruddin el-Beyzâvî gibi âlimler, ehl-i sünnetin önde gelen simâlarıdır.

Abdulkâdir el-Bağdâdî'ye göre, ehli-sünnet sekiz zümreden meydana gelmektedir:

- 1- Ehl-i bid'atın hatalarına düşmeyen kelâm âlimleri,
- 2- Sevri, Evzâî, Dâvûd ez-Zahiri dâhil büyük müctehid fakihler ve mensupları,
- 3- Muhaddisler,
- 4- Ehl-i bid'ate meyletmeyen sarf, Nahv, lugat ve edebiyat âlimleri,
- 5- Ehl-i sünnet görüşüne sadık kalan kıraat imamları ve müfessirler,
- 6- Müteşerrî Sufiyye, yani şeriate bağlı tasavvuf ehli,
- 7- Ehl-i sünnet yolundan ayrılmayan müslüman mücahidler,
- 8- Ehl-i sünnet akîdesinin yayıldığı memleket ahalisi. (*el-Bağdâdî, el-Fark beynel-Fırak, s.313-318; Bekir Topaloğlu, a.g.e., s.109-110*)

Sünnet ve Cemâat Ehli sekiz sınıftan mürekkebdır:

1- Onlardan bir sınıf, tevhid ve nübüvvet meseleleri, va'd ve va'id hükümleri, mükâfat ve mücâzât, ictihad şartları, imamet ve başkanlık meseleleri ile ilgili bilgileri ihata etmişlerdir. Ve onlar kelâmcılardan, teşbih ve Allah'ın sıfatlarını kabul etmeme anlayışından ve Râfızîler, Haricîler, Cehmiyye, Neccâriyye ve diğer sapık fırkaların bid'atlerinden uzaklaşmış olan Sıfâtîyye'nin yollarına uymuşlardır.

2- Onlardan ikinci sınıf, hem Re'y hem de Hadîs grubuna mensup fıkıh imamlarından ve "usûlü'd-dîn"e Sıfâtîyye'nin Allah'a ve O'nun ezeli sıfatlarına inanışı gibi inananlardan ve Kaderiyye ve itizâl görüşlerinden uzaklaşanlardan ibarettir. Bunlar, teşbih ve ta'til'e gitmeksizin Yüce

Allah'ın gözlerle görüleceğini kabul ederler. Kabirlerden dirilişin yanında kabir suâlini, havz, sırat, şefaât, şirk dışında günahların bağışlanmasını da kabul ederler. Cennet nimetlerinin cennetliklere, cehennem azabının da kâfirlere devamlı olduğunu söylemişlerdir. Bunlar Ebû Bekr, Ömer, Osman ve Ali'nin imametlerini tanırlar ve Ümmet'in "selef-isâlih" ini yüceltirler. Sapık fırkaların mensuplarından uzaklaşmış imamların arkasında Cuma namazı kılmanın gerekliliğine inanırlar. Kur'an, Sünnet ve sahabenin icmâından şeriat hükümlerinin çıkarılmasının gerekliliğine inanırlar. Mestler üzerine meshetmenin caiz olduğunu ve üç boşama ile boşamanın (talâk-ı selâse) vukuunu kabul ederler. Mut'a nikâhının haram olduğuna inanırlar. Günah olmayan şeylerde Sultan'a itâatin gerekliliğini kabul ederler.

Bu topluluğa İmam-ı Mâlik, eş-Şâfiî, el-Evzâî, es-Sevrî, Ebû Hanîfe ve Ebû Sevr'e uyanlar. Ahmed İbn Hanbel'e uyanlar, Zahirîler ve aklî hususlarda Sıfâtîyye'nin metodlarına inanan ve fıkına, sapık fırka mensuplarının bid'atlerinden birşey karıştırmayan diğer fakîhler dâhildir.

3- Onlardan üçüncü sınıf, selâm olsun Nebî'den gelen sağlam haberler ve sünnetlerin yolları ile ilgili bilgilere sâhib olanlarla" bunlardan sahîh ile ayırabilenlerdir. Onlar cerh ve ta'dîlin sebeplerini bilirler ve bu husustaki bilgilerine sapık mezhep mensuplarının bid'atlerinden birşey karıştırmazlar.

4- Onlardan dördüncü sınıf, edebiyat, dilbilgisi ve söz dizimi ile ilgili pek çok şeyin bilgisine sâhib olanlardır. Onlar, el-Halîl, Ebu 'Amr b. el-'Alâ' ,Sibeveyh, el-Ferrâ' ,el-Ahfeş, el-Asma', el-Mazînî Ebû 'Ubeyd ve Kûfe'li ve Basralı diğer dil imamlarının yolundan gidenlerdir. Onlar, bu ilimlerine Kaderiyye ve Râfıza veya Havâric'in bid'atlerinden birşey karıştırmamışlardır. Onlardan, sapık fırkalardan herhangi birşeye meyleden Ehl-i Sünnetten olamaz ve sözü de, dilde ve edebiyatta bir delil sayılamaz.

5- Onlardan beşinci sınıf, Kur'ân okuma şekilleri ve Kur'an âyetlerini açıklama yolları ve bunların sapık fırka mensuplarının te'vîlleri dışında Ehl-i Sünnet mezhebine uygun te'vîlleri hakkında geniş bilgiye sâhib olanlardan ibarettir.

6- Onlardan altıncı sınıf, sūfi zâhidlerden meydana gelmektedir. Bunlar, ilme dalmış basiret sahibidirler ve zevklerden el-etek çekerler; herşeyden haberdârdırlar ve ibret alırlar; takdir olunana razı olurlar ve elde edilenle yetinirler. Kulak, göz ve kalbin, iyilik ve kötülükten bütünüyle sorumlu olduğunu ve zerre ağırlığınca da olsa hesaba çekileceğini bilirler. Dönüş günü için en iyi hazırlıkları yaparlar. Açıklama ve işaret sahalarındaki sözleri Hadis Ehli'nin gidişini takip eder; Hadisi taklid eder bir davranışa bürünenlerinkini değil... İyiliği, ne riya olsun diye yaparlar, ne de hayâ sebebiyle vazgeçerler. Tuttukları yol, tevhîddir, teşbihin nefyidir. Mezhepleri de işi, Yüce Allah'a havale etmek, O'na tevekkül etmek ve O'nun emrine teslim olmak; verilen rızıkla yetinmek ve O'na karşı çıkmaktan kaçınmaktır. “*Bu, Allah'ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah, büyük Lütuf Sahibidir*”. Bu büyük mutassavvuflar 4 hak Ehli Sünnet mezhebinden birine mensupturlar. Abdulkadir Geylani(k.s) Muhammed Nakşibendi(k.s) Ahmet Yesevi(k.s) Ahmeder Rufai(k.s) Mevlana(k.s) Hazretleri v.s.

7- Onlardan yedinci sınıf, Müslümanların sınırlarında kâfirlere karşı nöbet tutan, Müslümanların düşmanlarıyla savaşan, Müslümanları koruyanlardan meydana gelmektedir. Bunlar, kendi evlerinden ve memleketlerinden çıkarak Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat mezhebini sınırlarda ortaya koyanlardır. Yüce Allah onlar için şöyle buyurmuştur: “*Bizim uğrumuzda cihâd edenleri, elbette yollarımıza erİştireceğiz. Allah şüphesiz, iyi davrananlarla beraberdir*”. Allah lütfü ile onların başarısını artırsın!

8- Onlardan sekizinci sınıf, sapık fırka mensuplarının davranışlarının ortaya konduğu kasaba toplulukları değil de, Sünnet Ehli davranışlarının hâkim durumda bulunduğu beldelerin halk kitlelerinden müteşekkildir. Bizim, halktan oluşan bu sınıftan kastımız, adalet ve tevhîd va'd ve vaîd konularında Sünnet ve Cemâat Ehli bilginlerinin doğruluğuna inanan; dinlerinde bilinmesi gerekli şeyler hususunda onlara başvuran; helâl ve haram konularında onları örnek alan ve sapık fırka mensuplarının bidatlerinden hiçbirşeye inanmayan kitlelerdir Bunlar, sūfilerin “Cennetin yastıkları” dediği kimselerdir.

İşte bunlar, Sünnet ve Cemâat Ehli'nin sınıflarıdır. Onların topluluğu içinde, gerçek dinin ve doğru yolun mensupları bulunmaktadır. Yüce Allah, onları, gerek dünya hayatında, gerek âhirette değişmez görüşle tesbit etsin; çünkü O, en iyi Cevap Veren ve bu işe en iyi Gücü Yeten'dir.

İslâm dünyasının büyük bir çoğunluğunu oluşturan Sünnîlik sadece bir isim, sıfat veya mezhep değil, bütünüyle bir yaşam tarzıdır ki, tamamen Kitap ve Sünnete uygun olarak İslâm'ın hayata tatbikidir. İtikadda orta yol, ehl-i sünnetin yoludur. Ümmet-i Muhammed (s.a.v)'in ana özelliği, itidaldir.

Cenab-ı Hak, bunu şu şekilde belirtiyor: *"İşte böylece biz, sizi orta (dengeli) bir ümmet yaptık" (el-Bakara Suresi, 2/143)*

Câbir b. Abdullah(r.a)'tan gelen sahih bir rivâyete göre: *Peygamber (s.a.v)Efendimiz, toprağa düz bir çizgi çizdi ve bu çizginin üstüne elini koyup, şöyle buyurdu: "İşte bu, Allah'ın yoludur." Daha sonra o çizginin sağına ve soluna da çizgiler çizdi. "Bunlar da değişik tefrika yollarıdır. Herbirinin başında ona çağıran bir şeytan vardır" dedi. Bilahare şu âyeti okudu: "Bu benim dosdoğru yolumdur. Öyleyse ona uyun. Sizi o'nun yolundan ayıracak başka yollara uymayın." (en-En'âm Suresi,153.(İbn Mâce, Mukaddime, 2; Dârimî, Mukaddime, 23; Ahmed b. Hanbel, Müsned, 1/435)*

Efendimiz (s.a.v) burada dinde sağa sola sapmalara işaret etmiş, doğru yolun ortadaki ehl-i sünnet yolu olduğunu belirtmiştir.

İmam Tahâvî, ehl-i sünnet yolunu şöyle özetlemektedir: Bu din, ifratla tefritin ortası, teşbihle ta'tilin ortası, cebr ile kaderciliğin ortası, ümitsizlikle aşırı güvenin ortası, korku ile ümidin ortası bir yoldur. İşte dinimiz, zâhiren ve bâtinen budur. Tefrika görüşlerden, merdûd mezheplerden, müşebbihe, mütezile, cehmiyye, cebriyye, kaderiyye v.s. gibi ehl-i sünnet ve'l cemaat'e muhalefet eden, dalâlete sapan mezheplerin görüşleri ehl-i sünnet âlimlerince incelenmiş ve delillere dayanan ikna edici cevaplar verilmiştir. (Tahâvî, Şerhû akiteti't- Tahaviyye, 586-588).

Onun için;Ehl-i Sünnet, Kur'an-ı Kerim ile Hz. Peygamber (s.a.v)'in sünnetine sımsıkı sarılıp, doğru yoldan sapmayan kimselerdir. Bu kimselerin

inanç yönünden ne ifradı ne de tefridi vardır. Ehl-i Sünnetin inançları özetle şöyledir:

Allah'ı Zülcelal bütün kemal sıfatlarla muttasıftır. Hiçbir eksiği yoktur. Her şeyin yaratıcısı O'dur. Zatında bir olduğu gibi sıfatlarında da birdir. Ezelidir. Hiçbir şey yokken O var idi. Ne isim ve ne de sıfatlarında sonradan meydana gelme diye bir şey yoktur. O, her şeyi ilmi ile bilir. İlmi ise ezeli bir sıfatıdır. Kudreti ile Kadir'dir. Kudret sıfatı ise ezelidir. Yaratması ile Hâlık'tır. Yaratma ise ezeli bir sıfatıdır. O, fiili ile fâil, fiil sıfatı ise ezelidir.

Bütün fiiller mahlûk, Allah-u Zülcelal'in fiili ise mahlûk değildir. O'nun sıfatları ne hadis (sonradan olma) ne de mahlûktur. O'nun hiçbir sıfatı yaratıkların sıfatlarına benzemez.

O'nun bilmesi bizim bilmemize, O'nun kudreti bizim kudretimize, O'nun görmesi bizim görmemize, O'nun işitmesi bizim işitmemize, O'nun konuşması bizim konuşmamıza benzemez. O'nun rızası, gazabı ve bütün sıfatları, alet, harf, keyfiyyet ve ses gibi şeylerden münezzehtir. Bizim sıfatlarımız hadistir. Yani alet, harf, keyfiyyet, hal ve ses gibi şeylerden meydana gelir. Allah-u Zülcelal ebedidir. Varlığı sonsuzdur.

Ehl-i sünnet, Eş'ari ve Maturidi fırkası olmak üzere iki fırkadır. Bu iki fırka arasında bazı teferruatlarda ihtilaf olsa da, inanç esaslarında birbirine muhalif değildirler.

Sünnet ve Cemâat Ehlinin Üzerinde Birleştiği Esaslar:

Sünnet ve Cemâat Ehli'nin büyük çoğunluğu (Cumhur), din rükünlerinden belli esaslar üzerinde ittifak etmişlerdir. Dinin bu rükünlerinden herbirinin hakikatini bilmek, bulûğ çağına ulaşmış her akıllı kimseye vâcibdir. Her rüknün şubeleri vardır ve onların şubelerinde, Ehl-i Sünnet'in tek görüş halinde üzerinde birleştikleri meseleler vardır. Bu hususlarda, kendilerine muhalefet edenleri sapıklıkla suçlamışlardır.

1) Dinin temellerinden biri olarak gördükleri birinci rükün, özel ve genel hakikatler ve ilimlerin isbâtıdır.

2) İkinci rükün, arazlar ve cisimleriyle âlemin yaratılışının ilmidir.

3) Üçüncü rükün, âlemin Yapıcısı (Sâni') ve Zâtı sıfatlarını bilmek hakkındadır.

4) Dördüncü rükün, O'nun ezeli sıfatlarını bilmek hakkındadır.
5) Beşinci rükün, O'nun isimleri ve vasıflarının bilgisi hakkındadır.
6) Altıncı rükün, O'nun adaleti ve hikmetinin bilgisi hakkındadır.
7) Yedinci rükün, O'nun resulleri ve nebilerinin bilgisi hakkındadır.
8) Sekizinci bölüm, nebilerin mucizeleri ve evliyanın kerametlerinin bilgisi hakkındadır.

9) Dokuzuncu rükün, İslâm şariatının rükünlerinden Ümmet'in üzerinde birleştiği hususların bilgisi hakkındadır.

10) Onuncu rükün, emir ve nehy hükümleri ile teklifin (yükümlülük) bilgisi hakkındadır.

11) Onbirinci rükün, kulların yok olması (fena') ve onların âhiretteki hükümlerinin bilgisi hakkındadır.

12) Onikinci rükün, hilâfet, imamet ve başkanlık şartlarıdır.

13) Onüçüncü rükün, topluca imân ve İslâmın hükümleri hakkındadır.

14) Ondördüncü rükün, evliyanın hükümleri ve muttaki imamların mertebelerinin bilgisi hakkındadır.

15) Onbeşinci rükün, kâfirler ve sapık mezhep olan düşmanların hükümlerinin bilgisi hakkındadır.

İşte bunlar, Ehl-i Sünnet'in prensipleri üzerinde birleştiği ve bunlara karşı çıkanları, sapıklıkla suçladığı esaslardır. Bunlardan her rükünde, asıl meseleler ve fer'î meseleler vardır. Ehl-i Sünnet bu meselelerin asılları üzerinde birleşmiştir ama genellikle bir kısım fer'î meselelerde, sapıklık ve fâsıklığa yol açmayacak şekilde ayrılığa düşmüşlerdir.

Sünnet Ehlinin Faziletleri:

İlim ve marifet, türlü türlü ictihadlar yönünden Müslümanların iftihar vesilesi sayılan hiçbir haslet yoktur ki, Sünnet ve Cemâat Ehli'nin de bu alanda yüce bir eli ve büyük bir hissesi bulunmasın. İşte Sünnet Ehli'nin usûlu'd-dîn imamları ile kelâm bilginleri... Sahabenin ilk kelâmcısı, va'd ve vaîd meseleleri üzerinde Havaride, meşîet (dileme), istitâat (yapabilme gücü) ve kader üzerinde Kaderiyye ile tartışan Allah yüzünü şereflendirsin Ali b. Ebî Tâlib'dir. Sonra kaderi nefyedişi üzerine Ma'bed el-Cuhenî'den uzaklaşan Abdullah b. Ömer -Allah onlardan razı olsun'dır. Tâbiûn'un

Ehl-i Sünnet kolunun kelâmcılarından ilki Ömer b. Abdillazîz'dir. Onun Kaderiyye'yi red için yazdığı tesirli bir risalesi vardır. Sonra Zeyd b. Ali Zeynel-Abidin gelir. Onun da Kaderiyye'yi reddeden bir kitabı vardır. Sonra el-Hasan el-Basrî gelir. Onun Kaderiyye'yi tenkîd için Ömer b. Abdilazîz'e yazdığı mektubu meşhurdur. Sonra eş-Şabî gelir. Kaderiyye'ye karşı çıkan insanların en serti o idi. Sonra ez-Zuhrî'dir. O, Kaderiyye'nin kanının helâl olduğu konusunda Abdumelik b. Mervân'a fetva vermiştir.

Bu tabakadan sonra, Cafer b. Muhammed es-Sâdık gelir. Onun Kaderiyye'yi ve Havâric'i reddeden kitapları ile Ravâfız'ın Ğulât'ını reddeden bir risalesi vardır. Onların fakîhleri ve mezhep sahipleri arasındaki ilk mütekellimleri, Ebû Hanîfe ve eş-Şâfiî'dir. Ebû Hanîfe'nin “Kitâbul-Fıkhl'l-Ekber” adını verdiği Kaderiyye'yi red için yazılmış bir kitabı vardır. Yine onun, Ehl-i Sünnet'in, “İstitâat fiil ile beraberdir” şeklindeki görüşünü desteklemek üzere kaleme aldığı bir risalesi daha vardır. Fakat o bu konuda, “Doğrusu bu iki zıt şey için doğru olur” demiştir. Bizim ashabımız arasında, bu görüşte olan bir topluluk mevcuddur. eş-Şâfiî'nin de kelâm konusunda iki kitabı vardır. Bunlardan biri, nübüvvetin doğrulanması ve Brahmanları red; ikincisi de Ehlu'l-Ehvâyı red konusundadır. Ebû Hanîfe'nin ashabı arasından el-Merîsî'ye gelince., ancak o, Kur'ân'ın yaratılması konusunda Mu'tezile ile uyuşmuş: ama fiillerin yaratılması hususunda onları tekfir etmiştir. eş-Şâfiî'den sonra onun fıkıh ile kelâm ilmini birleştiren öğrencileri gelir. Ebûl-Abbâs b. Sureye, cemâatin bu ilimlerdeki en üstünü idi. Onun “tekâfu-u edille”ye inananları çürütmek üzere yazdığı pek sert bir kitabı vardır.

Onlardan sonra, Kaderiyye'nin boğazına sarılmakta en cesur olan İmam Ebû'l-Hasan el-Eş'arî. gelir. Onun meşhur öğrencileri arasında Ebû'l-Hasan el-Bâhilî (v. 370/980-1) ve Ebû Abdullah b. Mucâhid vardır. Bu ikisinin pek çok talebesi olmuştur ki, onlar günümüze kadar zamanın güneşi ve çağın imamları olmuşlardır. Ebû Bekr Muhammed b. et-Tayyîb el-Bâkılânî, Ebu İshâk İbrahim b. Muhammed el-İsferâyînî ve İbnu Fûrek bunlardandır.

Ama bu tabakadan önce, Ebû Ali es-Sakafî, devrinde Ehl-i Sünnet'in imamı olan ve kelâm konusundaki eserlerinin sayısı yüzelliyi aşan Ebû'l-Abbâs el-Kalânîsî gelir. Çağımızda, onlardan İbnu Mucâhid, İbnu't-Tayyib, İbnu Fûrek ve İbrahim b. Muhammed'e -Allah onların hepsinden razı olsun ulaştık. Onlar, bu ilmin şerefli önderleridir.

Sahabiler ve Tâbiûn çağında ve onlardan sonra gelenler dönemindeki fıkıh imamlarına gelince., bunlar, âlemi ilimle doldurmuşlardır. Onların arasında, Sünnet ve Cemâat Ehli'ne yardımcı olmayanı yoktur. Onlar, yol göstermek üzere çölde tepelerde yakılan ateşlerden daha göz kamaştırıcıdır. Onların isimlerini bildirmek uzun sürer.

Hadîs ve isnad imamlarına gelince., onlar, bu sağlam yolun üzerinde olan diğer şahıslardır. Onların hiçbirini herhangi bir bid'at lekelememiştir. Onların tabakaları hakkında, isimlerini burada yazamayacağımız kadar çok özel kitaplar vardır. Ebedî eserleri, kâinatın sonuna kadar, ilim sahibi olanların ellerinde kalacaktır. Aynı şekilde irşad ve tasavvuf imamları da, asırlar boyu, inanç bakımından bu sağlam sistem üzerinde idiler.

Dil, gramer ve edebiyatçılar topluluğu da, aynı şekilde, Ehl-i Sünnet inancına bağlı idiler. Onların Küfe kolundan olanlar arasında el-Mufaddal ed-Dubeyy İbnu'l-Arabî, er-Ruâsî, el-Kisâî, el-Ferrâ', Ebû Ubeyd el-Kasım b. Selâm ,Ali b. el-Mubarek el-Lihyânî, Ebû Amr eş-Şeybânî, İbrahim el-Har Saleb İbnu'l-Enbârî, İbn Muksem ve Ahmed b. Fâris vardı ve hepsi de Sünnet Ehli'ndendi.

Basra kolundan ise, Ebû'l-Esved ed-Duelî, Yahya b. Muammer, İsâ b. Ömer es-Sakafî, Abdullah b. Ebî İshâk el-Hadramî vardı. Onlardan sonra Ebû Amr b. el-'Alâ' gelir. Amr b. Ubeyd el-Kaderî ona şöyle demişti: “Va'd ve vaîd, Yüce Allah'tan gelmiştir. And olsun ki Yüce Allah, va'd ve vaîdini doğrular.” O, bu sözle, mü'minlerden isyankâr olanların cehennemde temelli kalacakları yolunda ortaya attığı bid'atini desteklemek istemiştir. Bunun üzerine Ebû Amr b. el-'Alâ' şöyle demiştir: “Arab, Kerim olan tehdîd ederse bağışlar; söz verirse yerine getirir' derken ve tehdîd ettiği zaman affetmenin bir iftihar olduğunu; Şüphesiz ki ben, onu ister

tehdîd edeyim ister vaadde bulunayım, Tehdidimden döner, sözümde dururum. Demek suretiyle ifade ettiğinde sen nerede idin?” Böylece o, bu türlü davranmayı kötü bir huy değil, bir kerem olarak saymıştır. Keza el-Halîl b. Ahmed, Halef el-Ahmer, Yunus b. Habîb), Sibeveyh, el-Ahfeş, el-'Asmaî, Ebû Zeyd el-Ensârî, ez-Zeccâc, el-Mazûnî, el-Mubberred, Ebû Hatim es-Sicistânî, İbn Dureyd, el-Ezherî ve diğer edebiyat imamları da onlardandır. Onların arasında bid'atçıları şiddetle inkâr etmemiş ve onların bid'atlarından uzaklaşmamış hiç kimse yoktur. Onların meşhurları içinde Ravâfız, Havâric ve Kaderiyye'nin bid'atlarından herhangi birşeyle kirleneni olmamıştır.

Aynı şekilde, sahabe devrinden başlayarak Muhammed b. Cerîr et-Taberî ve çağdaşlarına kadar rivayet tefsirlerini yapanlar ve kıraat imamları ile onlardan sonra gelenlerin hepsi de Sünnet Ehli'nden idiler. Bid'atçiler arasındaki birkaç kişi dışında dirayet tefsiri ile uğraşanlar da Sünnet Ehli'ndendir.

Meğâzi (savaşlar), Siyer, Tarih, Haber tenkidi ve rivayet nakleden bilgilerin meşhurları da, aynı şekilde, Sünnet ve Cemâat Ehli'ndendir.

Böylece görülmektedir ki, ilimlerde üstünlüğü elde etmiş olanlar Sünnet ve Cemâat Ehli'ndendir. Yüce Allah, bizi onların topluluğu içinde tolasın. Bizi Ehl-i Sünnet vel Cemaat yolundan ayırmasın. Amin.

ŞEFAATİ İNKÂR EDEN ZINDIKLAR

Aziz Kardeşlerim!

Bütün İslam âlimleri, ittifakla, hepsi şefaati kabul etmişlerdir. Sadece nakilden çok akla tâbi olan Mutezile denilen sapık bir fırka ve Vehhabiler şefaati inkâr etmiştir. Yeni türedi bazı yazarlar, itikadı bozuk Prof. İlahiyatçılar Yine Ehl-i Bidat Fırkası Olan Reformistler (Bayındırcılar, İslamoğlucular, Okuyanlar, V.S) Kıyamet Günü Ne Peygamberlerin, Ne Evliya-i Kiram'ın, Ne Kuran-ı Mucizil Beyan'ın, Ne Hacerül-Esvedin, Ne Düşük Çocukların Şefaati Etme Hususunu Temelli Olarak Kabul Etmezler, İnkâr Ederler. Peygamber (s.a.v) Efendimize düşmanlık ederek, **“Kur'an'ı getirmekle onun vazifesi bitmiştir. Kimseye faydası olmaz, şefaati edemez”** diyorlar. Onun, âlemlere rahmet olarak geldiğini kabul etmiyorlar, Mutezileye, Vahhabilere, Haçlı Siyonist

Oryantalistlere inanıyorlar da, şefaatin hak olduğunu bildiren âyet ve hadisleri inkâr ediyorlar. Hâlbuki Kur'an-ı Kerimde birçok ayeti celilede mealen buyuruluyor ki: **"Resule itaat eden, Allah'a itaat etmiş olur."** (Nisa Suresi, 80)

"Allah ve Resulüne itaat eden, en büyük kurtuluşa ermiştir." (Ahzab Suresi, 71)

"Peygamberin verdiği alın, yasak ettiğiinden sakının!" (Haşr Suresi, 7)

"De ki; "Bana uyun ki, Allah da sizi sevsin!" (Al-i İmran Suresi, 31)

Bu âyet-i kerime gelince, münafıklar, **"Muhammed kendisine tapılmasını istiyor"** dediler. (Şimdiki mezhepsizler de, **"Peygamber, Allah'tan üstün tutuluyor"** diyorlar.) Bunun üzerine aşağıdaki âyet-i kerime inmiştir. (Şifa-i şerif)}

"De ki; Allah'a ve Peygambere itaat edin! (İtaat etmeyip) yüz çeviren kâfir olur. Elbette Allah'ı Teâlâ kâfirleri sevmez." (Al-i İmran Suresi, 32)

Eşsiz mucize olan Kur'an-ı Kerime uyabilmek için, Kur'an'ın muhatabı olan Peygamber (s.a.v)Efendimize uymak ve şerefli sözlerini (hadis-i şeriflerini) kabul etmek lazımdır. Allah'ı Teâlâ, Resulüne Kur'an'ın açıklamasını, hüküm koymasını emredip, iman, itaat ve Kelime-i şehadette de Resulünü kendisiyle birlikte bildiriyor: **"Kur'an'ı insanlara açıklayasın diye sana indirdik."** (Nahl Suresi, 44)

"İhtilaflı şeyleri insanlara açıklayasın ve iman eden bir kavme de hidayet ve rahmet olsun diye bu Kitabı sana indirdik" (Nahl Suresi, 64)

"İhtilaflı bir işin hükmünü Allah'tan(Kur'an'dan) ve Resulünden (Sünnetten) anlayın!" (Nisa Suresi, 59)

"Aralarındaki anlaşmazlıkta seni hakem tayin edip, verdiği hükmü tereddütsüz kabullenmedikçe, iman etmiş olmazlar." (Nisa Suresi, 65)

"Allah ve Resülü, bir işte hüküm verince, artık inanmış kadın ve erkeğe, o işi kendi isteğine göre, tercih, seçme hakkı kalmaz." (Ahzab Suresi, 36)

"Allah'a ve ümmi nebi olan Resulüne iman edin!" (Araf Suresi,158)

"Allah'a ve Resulüne itaat edin!" (Enfal Suresi, 20)

“Allah’a ve Resulüne inanmayan (kâfir olur) kâfirler için de cılgın bir ateş hazırladık.” (Feth Suresi,13)

“Size kitabı, hikmeti getiren ve bilmediklerinizi öğreten bir Resul gönderdik.” (Bakara Suresi, 151)

“O, (Resulüm) vahiyden başkasını söylemez.” (Necm Suresi,3,4)

“Resulüme uyun ki, doğru yolu bulun!”(Nur Suresi, 54)

“Allah ve Resulüne itaat eden Cennete, isyan eden Cehenneme gider.” (Nisa Suresi, 13,14)

“Aralarında hüküm verilmek üzere Allah’a ve Peygambere çağırıldıkları vakit: “İşittik, itaat ettik” demek, ancak müminlerin sözüdür, işte kurtuluşa erenler onlardır.” (Nur Suresi, 51)

“Allah’a ve Resulüne karşı gelen, bilsin ki, Allah’ın azabı çok şiddetlidir.” (Enfâl Suresi,13)

“Allah’a ve Resulüne itaat edin! (uymayıp) yüz çeviren (kâfirdir) Allah da kâfirleri sevmez.” (A’li. İmran Suresi, 32)

“Allah ile resullerinin emirlerini birbirinden ayırıp ikisi arasında bir yol tutmak isteyen kâfirdir.” (Nisa Suresi, 150,151)

Aziz Kardeşlerim!

İslam Dininde dinî hükümlerin dayandığı kaynaklara Şer’î deliller anlamına gelen edille-i şer’iyye, denir. Bu kaynaklar: **Kitap, sünnet, icma-i ümmet ve kıyası fukahadır.**Fıkıh usulünde delil, şer’î ve amelî bir hükme götüren şey diye tarif edilebilir. Bunun için âlimler, hem dinî hükmün çıkarıldığı aslı, hem de hükmü elde etmek için kullanılan yöntem ve genel prensipleri delil olarak adlandırmışlardır. Kesin veya zannı olarak genel hüküm ifâde eder.

Kur’an, hükümleri genel çizgileriyle belirtir; pek az konu dışında bunların detayına inmez. Nitekim Kur’an’da, keyfiyet ve detayı belirtilmeksizin namaz kılmak ve oruç tutmak emredilmiş; bunların nasıl yapılacağı ise, Peygamber(s.a.v)Efendimiz, sözlü ve fiilî olarak açıklamıştır. Aynı şekilde, Kur’an akitlerin yerine getirilmesini emretmiş, alım-satımın helâl, ribânın haram olduğunu belirtmiş, fakat hangi akitlerin sahih, hangilerinin bâtıl ya da fâsit olduğunu açıklamamıştır. Bu ayırımın temel ölçülerinin belirlenmesini de ilk planda sünnet yüklenmiştir.

Kur’an hükümleri de birkaç kısma ayrılmaktadır: Akîde, (itikâdî hükümler), ahlâk (ahlâkî hükümler) ve mükelleflerin söz ve işleriyle ilgili

hükümleri "ibadetler" ve "muâmeleler" diye iki grupta ele alır. Kur'an'da hükümler ya küllî, ya da icmâlî olarak açıklanmıştır. Bütün hükümlerin özelliği, iman ile içiçe geçmiş olmasıdır. Kur'an hem yasa koyar, hem hidâyete erdirir, hem irşâd eder, hem öğüt verir. Yalnızca bir kanun kitabı değildir. Üslûbu mu'cizdir. Konular defalarca tekrarlanmıştır ve âyetler hüküm koyarken iman ve ahlâktan ayrı değildir.

Şeytan her insanın hayatı boyunca binlerce defa karşılaşacağı en büyük düşmanıdır. Düşmandır çünkü insan yüzünden Allah katındaki makamını kaybetmiştir. Yeryüzünde bulunmasının tek nedeni de insanları saptırmak için Allah'tan aldığı izindir. Kıyamete kadar, bu izin doğrultusunda olabildiği kadar çok insanı cehennem ateşine sürükleyecek, bunu başarmak için her türlü yolu deneyecektir. Bu amaçla şeytan, insanları her an gözler insana zarar verecek planlar ve oyunlar hazırlar.

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerimde: **"Hakikaten Şeytan öteden beri size düşmandır. Onun için sizde onu düşman tutun. O kendisine tabi olanları ancak alevli Cehennemin ehlinde olsunlar diye davet eder."**(Fâtır Suresi,6)

"Ey insanlar! Yeryüzündeki temiz ve helâl şeylerden yiye, şeytana ayak uydurmayın, zira o sizin için apaçık bir düşmandır. Muhakkak size kötülüğü, hayâsızlığı, Allah'a karşı da bilmediğiniz şeyi söylemenizi emreder."(Bakara Suresi,168-169)

"Böylece biz her Peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman yaptık. Bunlar aldatmak için birbirlerine yaldızlı (içi bozuk dışı süslü ve aldattıcı) sözler söylerler" (En'âm Suresi,112-113).

Allah Kıyamet günü, insanları doğru yoldan uzaklaştıran kötü guruba hitaben şöyle der: "Ey cin topluluğu! İnsanların çoğunu yoldan çıkardınız. İnsanlardan onlara uymuş olanlar, "Rabbimiz! Bir kısmımız bir kısmımızdan faydalandık ve bize tayin ettiğin sürenin sonuna ulaştık " derler. Allah, "Cehennem, Allah 'ın dilemesine bağlı olarak, temelli kalacağınız durağınızdır" der. (En'âm Suresi,128).

İnsanlara hitaben de: "Ey insanoğulları! Ben size, şeytana tapmayın, o sizin için apaçık bir düşmandır, Bana kulluk edin, bu doğru yoldur, diye bildirmedim mi? And olsun ki, o sizden nice nesilleri saptırmıştı, akletmez miydiniz? İşte bu, size söz verilen cehennemdir. Bugün, inkârcılığınıza karşılık oraya girin" (Yâsin Suresi,60-64) buyurmuştur.

Diğer bir kıyamet sahnesinde de şeytan, kendisine uyanları kınayacak ve şöyle diyecektir: "İş olup bitince şeytan: **"Doğrusu Allah**

size gerçeği söz vermişti. Ben de size söz verdim ama sonra caydım; esasen sizi zorlayacak bir nüfûzum yoktu; sadece çağırdım, siz de geldiniz. O halde, beni değil kendinizi kınayın. Artık ben sizi kurtaramam, siz de beni kurtaramazsınız. Beni Allah'a ortak koşmanızı daha önce kabul etmemiştim; doğrusu zâlimlere can yakan bir azâb vardır.” der. (İbrâhim Suresi,22)

Şeytanın iman edenlere karşı kurduğu tuzaklar ve hileli düzenler dıştan bakıldığında güçlü gibi gözükse de bu aslında bir aldanıştır. Çünkü gerçekte şeytanın hileli düzeni zayıftır ve yıkılmaya mahkûmdur:

“İman edenler Allah yolunda savaşırlar; inkâr edenler ise tağut yolunda savaşırlar, öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır.” (Nisa Suresi, 76)

Allah'ın ayetinde de bildirdiği gibi, şeytanın *"iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde hiçbir zorlayıcı gücü yoktur".* (Nahl Suresi, 99)

“Ey insanlar, hiç şüphesiz Allah'ın va'di haktır; öyleyse dünya hayatı sizi aldatmasın ve aldatıcı(lar) da, sizi Allah ile (Allah'ın adını kullanarak) aldatmasın. Gerçek şu ki, şeytan sizin düşmanınızdır, öyleyse siz de onu düşman edinin. O, kendi gurubunu, ancak çılgınca yanan ateşin halkından olmaya çağırır.” (Fatır Suresi, 5-6)

“Küfredenlerin evliyalrı (dostları) şeytandır. O da (Şeytanda) kendilerini nurdan (imandan, Kur'an'dan, İslam'dan) ayırıp karanlıklara (küfür yollarına) çağırır. Onlar orada ebedi kalıcıdırlar.”(Bakara Suresi,257)

“Elbette Şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi evliyalarına (dostlarına)mutlaka telkinlerde bulunurlar. Eğer onlara iteat ederseniz, şüphesiz ki Allah'a ortak koşmuş olursunuz.”(Enam Suresi,121)

“İman edenler Allah yolunda savaşırlar, inanmayanlar ise tağut (batıl davalar ve şeytan)yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır.”(NisaSuresi,76)

PEKİ, KUR'AN BİZE YETMEZ Mİ?

Haşa, yetmez denilebilir mi, hiç bir ehl-i sünnet İslam âlimi de bunu diyemez. Çünkü Kur'an eksiksizdir, onda hiç bir şey noksan bırakılmamıştır. Veda hutbesinde, Peygamber Efendimiz(s.a.v):"Ey mü'minler! Size iki emanet bırakıyorum, onlara sarılıp uydukça yolunuzu hiç şaşırmasınız. O emanetler, Allah'ın kitabı Kur'ân-ı Kerim ve Sünnetimdir. ... " Buyurmuştur!(İ.Malik,Muvatta)

Ancak, ALLAH'ın (c.c) kitabından herkes kendi heva ve hevesine, kendi reyine, kafasına, aklına ve keyfine göre hüküm çıkaramaz. Murad-ı İlahi'yi anlayamaz, tefsir de yapamaz. Haramdır! Bunun böyle olduğunu Cenaab-ı Hak, Kur'an da beyan etmektedir. Efendimiz(s.a.v)de men etmiştir. Hadislerle kitabımız Kur'an-ı Efendimiz(s.a.v) açıklamıştır. Ashab-ı Kiram, her biri müçtehit ve mezhep imamlarından üstün olduklarından, Efendimiz(s.a.v)den gördükleri, Murad-ı İlahi'yi hem hayatlarına tatbik etmişler hem de hadis olarak nakletmişlerdir. Ana dilleri Arapça olduğu halde, bazı âyetleri anlayamayıp, Peygamber (s.a.v)Efendimize sormuşlar ve Efendimiz(s.a.v)de Kur'an-ı Kerim'in tefsirini mübarek sahabelerine bildirmiştir. Mezhep imamlarımız ise sahabe hayatında şekillenen bu sünneti, olduğu gibi açıklamışlardır. Mezhep uleması ise mezhep imamlarımızın içtihatlarını en ince teferruatına kadar bize izah edip, KAYIT ALTINA ALMIŞLARDIR.

Ehl-i Sünnet Vel Cemaate Göre Şefaati Haktır. Bu Hususta Ayet-i Celileler Ve Hadis-i Şerif-i'ler Ve Ehl-i Sünnet Ulemasının Fetvaları vardır.

Cenab-ı Hak Kur'an-ın da: **“O GÜN, RAHMAN'IN KENDİSİNE İZİN VERDİĞİ VE SÖZÜNDEN HOŞNUD OLDUĞU KİMSELERDEN Başkasının Şefaati Fayda Vermez.”** (Taha Suresi,109)

Ayet-i Celile'nin Tefsirinde Meşhur Selef-i Salihin Ulemasından Müfessirlerimizden Olan İmam-ı Taberi (Rahimehullah) Hazretleri Buyurdu Ki; Hadis-i Şeriflerde, Peygamberimizin, diğer Peygamberlerin, Meleklerin, şehitlerin, âlimlerin, Kur'an-ı Kerim'in ve diğer bazı insanların müminlere veya onların bir kısmına şefaati olacakları zikredilmektedir. Bu konuda Meryem Suresinin 87.âyetinin izahında açıklama yapılmıştır.(Ebu Cafer Muhammed bin Cerir et-Taberi,Taberi Tefsiri,Hisar Yay.C.5,Sh.491)

“Onların Allah'ı bırakıp da tapdıkları putlar şefaati hakkına sahip değillerdir. ANCAK BİLEREK HAKKA ŞAHİDLİK EDENLER ŞEFAAT EDEBİLİR .”(Zuhruf Suresi,86)

“O GÜN RAHMAN OLAN ALLAH'IN KATINDA BİR AHD ALMIŞ OLAN KİMSE DEN BAŞKALARI Şefaati Etme Hakkına Sahip Olamayacaklardır.”(Meryem Suresi,87)

Yine Ayet-i Celile'nin Tefsirine Baktığımızda Selef Ulemasından Mufessir Âlimlerimizden İmam-ı Taberi (Rahimehullah) Hazretleri Bu Ayet-i Celile'nin Tefsirinde Buyurdu Ki;" Bu âyet-i Kerimeden kâfirlerin aksine müminlerin birbirlerine şefaathçi olacakları anlaşılmaktadır. Ancak bir müminin diğerine şefaathçi olması için Allah'tan izin alması gerekmektedir. Bu hususta diğer bir âyette şöyle duyurulmaktadır: **"O gün, rahman olan Allah'ın izin verdiği ve konuşmasına rıza gösterdiği kimseden başkasının şefaati fayda vermeyecektir. "**

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir Hadis-i Şerifinde: **"Şehit, ailesinden yetmiş kişiye şefaathçi olacaktır".** Buyurmuştur.(Ebu Davud Kitabul Cihad Bab,26 H.No:2522).

"Kıyamet gününde üç sınıf insan şefaathçi olacaktır. Bunlar, Peygamberler, sonra âlimler, sonra şehitlerdir". (İbn.Mace,Kitabus Zühd,Baba,37.H.No:4313)

Efendimiz(s.a.v) diğer bir hadislerinde de: **"Kıyamet gününde şefaathçi olmam için insanlar bana gelirler. Ben de kalkar rabbimden izin isterim. Ve bana şefaath etme izni verilir. Ben rabbimi görünce hemen secdeye kapanırım. O beni dilediği kadar secdede bırakır. Sonra bana şöyle denir:"Ey Muhammed, başını kaldır, söyleyeceğini söyle sözün dinlenecek. İsteddiğini dile istediğin verilecek. Şefaathçi ol şefaathin kabul edilecek.." Bunun üzerine ben Rabbime. Bana öğrettiği şeklide hamdedeceğim. Sonra şefaathçi olacağım. Bana belli bir sınır tayin edilecek. Ben onların cennete girmesini sağlayacağım."** Peygamber efendimiz bu sözlerini üç kere tekrarlamış, sonunda da şöyle buyurmuştur: **"Sonra 'Lâilâhe İllallah" diyen ve kalbinden zerre kadar hayır bulunanlar cehennem ateşinden çıkarılacaklardır".**(Buhari, Kitabut-Tevhid, Bab,19.Müslim, Kitabul İman, Bab,3222,H.No:193)

Hadis-i Şeriflerde ayrıca, Meleklerin, Müslümanların küçükken ölen çocuklarının, Kur'an-ı Kerim'in ve bazı insanların da şefaathçi olacakları zikredilmiştir. (Ebu Cafer Muhammed bin Cerir et-Taberi,Taberi Tefsiri,Hisar Yay.C.5.Sh.433-435)

Ayrıca İmam-ı Azam Ebi Hanife (Rahimehullah) Hazretleri;" Fıkıhul Ekber 'De Peygamberlerin, Şehidlerin Ve Evliya-i Kiram'ın Şefaathini Kabul Etmektedir."Bütün Ehl-iSünnet Akaid kitaplarında yer almıştır.

Peygamber Efendimize(s.a.v) inanan bir kimsenin üzerine birinci farz olan iman ve İslam bilgilerini doğru olarak öğrenmektir. Din bilgileri Ehl-i sünnet âlimlerinin nakli esas alan kitaplarından okunarak öğrenilir. Ehl-i sünnet âlimleri hep kendilerinden önceki âlimlerin kitaplarından naklederek kitap yazmışlardır. Bu nakil zinciri geriye doğru dört hak mezhep imamlarına, Ashab-ı Kirama ve Peygamber (s.a.v)Efendimize gider. Ehl-i Sünnetin usulü öncekilerden vesika bildirerek nakletmektir. Herkesin aklına ve görüşüne göre din bilgisi olsaydı İslamiyet Peygamber (s.a.v)Efendimizden bir kaç yüzyıl sora bozulur, günümüze kadar gelmezdi.

İmam-ı Şarani(r.h) hazretleri de buyuruyor ki: “Hadis-i şerifler, Kur’an-ı Kerimi açıklar. Mezhep imamları, hadis-i şerifleri açıkladı. Diğer âlimler de, mezhep imamlarının sözlerini açıkladı. Namazların kaç rekât olduğunu rükû ve secdede okunacak tesbihleri, bayram ve cenaze namazlarının nasıl kılınacağını, zekât nisabını, orucun ve haccın farzlarını, hukuk bilgilerini, Peygamber (s.a.v)Efendimizin açıklaması olmadan Kur’an-ı Kerimden anlamak mümkün değildir.”

İmran bin Husayn hazretleri,” **Bize yalnız Kur’an’dan söyle!”** diyene, **“Ey ahmak, Kur’an-ı Kerimden her şeyi anlamak mümkün mü? Mesela namazların kaç rekât olduğunu bulabilir miyiz?”** buyurdu.

Hz. Ömer(r.a)’e de, “Farzlar seferde kaç rekât kılınır? Kur’an’da bulamadık” dediler.

Cevaben, “Allah’u Teâlâ bize Muhammed aleyhisselamı gönderdi. Biz, Kur’an-ı Kerimde bulamadıklarımızı, Resulullahtan gördüğümüz gibi yapıyoruz. O, seferde dört rekatlık farzları, iki rekat olarak kılardı. Biz de öyle yaparız” buyurdu. (*Mizan-ül-kübra*)

Yine Ehl-i Sünnet âlimlerinin görüşü; “Kur’an-ı Kerimin manasını Hz. Muhammed Mustafa(s.a.v)anlamış ve hadis-i şerifleri ile bildirmiştir. Doğru tefsir kitabı Onun hadis-i şerifleridir. Tefsir âlimleri, tefsirlerini Peygamber (s.a.v)Efendimizden ve Ashab-ı kiramdan naklederek meydana getirdiler. Dolayısıyla Kur’ân-ı Kerimin hakikî tefsîrini yapan, doğru ma’nâsını veren, ancak RESULULLAH(s.a.v) dir, Onun Hadîs-i Şerifleridir. Bu hadîs-i şerîfleri de, ancak Ashâb-ı kirâm ve müctehîd imâmlar anlayabilmiş, Müslümanlar da bu âlimlerin anladıklarına

uymuştur. Şu hâlde, Kur'an'dan ve hadîsten ve bunların tercümelerinden din öğrenmek mümkün olmaz. Her Müslüman, dînini, Ehl-i sünnet âlimlerinin ilmi hâllerinden, fıkıh ve akait kitaplarından öğrenmelidir.” Şeklinde kayıtlıdır.

Yine Abdülgani Nablusi (r.a); **“Ehl-i sünnet itikadını ve farzları, haramları öğrenmek farzdır. Bunlar, ancak fıkıh kitaplarından öğrenilir. Fıkıh, âlimler, âyet-i kerimelerden ve hadis-i şeriflerden çıkarmışlardır.”** (Hadika)

Günümüz REFORMIST hocaların Fikir babası Misyoner, Papaz Samuel Zwemer 1906 Kahire kongresinde, kongre başkanı olarak Müslümanları dinden koparmanın taktiğini şöyle açıklar: Osmanlı'nın Ehl-i Sünnet hassasiyetlerinin ne derece önemli olduğunu anlamak için, Bir Müslüman'a dinini bırak dersin, onun İslam'ı bırakması asla mümkün değildir. Nitekim 25 yılda ancak 25 Müslüman'ı Hristiyan yapabildik. Onlar buna karşılık her gün en az 25 Hristiyan'ı Müslüman yapıyorlar.

Biz Müslümanlara: ‘Sizin dininiz olan İslamiyet; mücevher yüklü çok kıymetli bir gemiye benziyor. Ama bu geminin yükü çok ağır. Geminin karşıya batmadan geçebilmesi için, bu yüklerin bir bölümünü denize atmamız gerekir’ demeliyiz. Böylece mubahlardan, müstehaplardan, sünnetlerden başlayarak, vaciplere, farzlara gelinceye kadar onlara geminin bütün yüklerini boşalttırmalıyız. Böylece gemi karşıya geçse de boş geçmeli!’ (Dr. Ahmet Uçar, Sultan Güç ve Hassasiyet, Hamidiye Kitaplığı, İstanbul 2015, sayfa 109, 110.)

“Geminin bütün yüklerini boşalttırmalıyız” diyor. Yani sünneti, hadisleri ve daha sonra da vacip ve farzları kendileri kaldırmayacaklar. Bizden sanılan “sözde” hocalara zındıklara yaptıracaklar..

Aziz Kardeşlerim!

Şefaât var mıdır? Elbette vardır. Haktır. İnkâr eden kâfir olur.

Peki, ŞEFAAT NEDİR?

Öncelikle şefaatin ne olduğunu anlayalım. Şefaât, sözlükte: Tek olan bir şeyi dengi veya benzeriyle çift hale getirmek, bir başkası adına ricada bulunmak, bir suçlunun af edilmesi için aracı olmak, birinin önüne düşüp işini görmeye çalışmak, birinin aracılığını

istemek, maddi ve manevi bir imkânı elde etmek için yetkilisi nezdinde aracılık yapmak” gibi manalara gelir.

Dini bir terim olarak ise: *“Ahirette peygamberlerin ve kendilerine şefaathet verilen kimselerin, bir müminin günahlarının affedilmesi veya daha yüksek derecelere ulaşması için Allah’a yalvarmaları, dua etmeleri, aracı olmaları”* demektir.

İNKÂRA DELİL OLARAK ALINAN AYETLER

Bakara Suresinde buyruluyor ki:

1- **“Kimsenin kimseden faydalanamayacağı, kimseden şefaathet kabul edilmeyeceği, kimseden bir fidye alınmayacağı ve yardım da görülmeyeceği bir günden kendinizi koruyun.”** (Bakara Suresi, 48)

2- **“Kimsenin kimse ye bir şey ödemeyeceği, kimseden fidye kabul edilmeyeceği, şefaathet kimseye yarar sağlamayacağı ve onların hiçbir yardım göremeyeceği o günden korkun.”** (Bakara Suresi, 123)

İZAH: Bir ayetin öncesini ve sonrasını okumadan, Kur’an-ı Kerimi bir bütün olarak değerlendirmeden inkâra kalkışırsanız Ehl-i Sünnete toslarsınız...

Bu ayeti Kerime’nin öncesi ve sonrası Yahudiler’den bahsetmektedir. Allah’u Teâlâ bir önceki ayette: **“Ey İsrail oğulları! Benim size verdiğim nimetleri ve sizi (Musa (a.s) zamanındaki hak dine (İSLAM’A)uyan dedelerinizi âlemlere (o zaman ki milletlere) çok üstün kıldığımı hatırlayın.”** Buyurduktan sonra bu ayeti kerimeyi buyurarak Yahudileri imana davet etmiştir.

İmam Nesefî ve Ruhü’l Beyan tefsirlerinde zikredildiğine göre Yahudiler: **“Biz İbrahim ve İshak (Aleyhisselam) ın torunlarıyız. Bu sebeple Allah’u Teâlâ, onların bizim hakkımızdaki şefaathetlerini kabul eder.”** Dediklerinde onların bu iddialarına karşı bu ayeti celile vahyedildi ve Hak din İslam’a girmedikleri takdirde haklarındaki hiçbir şefaathet kabul olmayacağı bildirildi.

İyi bakıldığında görülecektir ki, Allah’u Teâlâ İsrail oğulları kıssasına nimeti hatırlatan ve imana davet eden iki ayet ile başlamış ve aynı manada iki ayet ile bitirmiştir. Başında bulunan ayet 48. sonunda bulunan ise 123. Ayettir.

Ayet-i Kerime’de geçen **“Kimsenin kimse yerine bir şey ödemeyeceği”** ifadesinin manası ise üzerinde kul hakkı bulunmayan bir kişinin, diğer bir kişiye vacip olan haklardan hiçbirini ödemeyeceğidir.

Kur’an-ı Kerimde Cenab-ı Hak, şefaât edene ve şefaât edilene izin vermedikçe, hiç kimse şefaât edemez. Kalplerindeki müthiş korku giderilince, (şefaât bekleyenler, şefaât edenlere) **“Rabbiniz şefaât hakkında ne buyurdu?” diye soracaklar. Onlar (şefaât edenler) ise, “Hak olanı buyurdu (şefaate izin verdi)” diyecekler.** (Sebe Suresi, 23)

“Allah’ı bırakıp da, taptığı putlar şefaât edemez. Ancak hak dine inanıp ona şahitlik eden kimseler şefaât eder.” (Zuhruf Suresi, 86)

“Sadece Allah’ın dilediği ve razı olduğu kimselere şefaât etmesi için izin verilen, göklerde nice melekler vardır.” (Necm Suresi,26)

“Bütün şefaâtlar Allah’ın iznine bağlıdır.” (Zümer Suresi, 44)

KÂFİRLERE ŞEFAAT YOKTUR!

Kâfirlere şefaâtçi olmadığını ve putların şefaât edemeyeceğini gösteren ayetleri vehhabiler Müslümanlara yüklemeye çalışıyorlar, Peygamberler de şefaât edemez diyorlar. Şefaate sadece iman ehli kavuşacak, kâfirler şefaatten mahrum kalacaklardır.

Kur’an-ı Kerimde: **”Artık şefaât edicilerin (Peygamberlerin, meleklerin, salihlerin, şehitlerin) şefaati, onlara (kâfirlere) fayda vermez.”** (Müddesir Suresi, 48)

“O gün zalimler (kâfirler)için, müşfik bir dost, sözü dinlenecek şefaâtçi de yoktur.” (Mümin Suresi,18)

Kâfir için dost ve şefaâtçi yok demek, Müminler için dost ve şefaâtçi var demektir. Mesela Mümin suresinin 7, 8 ve 9.âyet-i kerimelerinde, meleklerin müminler için dua ettiği bildirilmektedir. Meleklerin duası elbette kabul olur.

Kâfirlere kesinlikle şefaât yoktur. Şefaatin ilk ve en önemli şartı imandır. Şuara Suresinde puta tapan kâfirlerin ahiretteki çaresizlikleri anlatılırken şöyle dediklerini Cenab-ı Hak haber veriyor: **“Artık bizim için hiçbir yardımcı ve yakın bir dost yoktur.”**(Şuara Suresi, 100-101)

Müddessir suresinde de bu durum şöyle bildiriliyor: **“Sizi sekar’a(Cehenneme) sokan şey nedir? Dediler ki, Biz namaz kılanlardan değildik! Yoksula da yedirmezdik. (Allah’ın ayetlerini inkâra) girişenlerle birlikte biz de inkâr ederdik. Ceza gününü de**

yalan saymaktaydık,dalga geçerdik. Ta ki o kesin gerçek bize geldi! Artık şefaatchilerin şefaati fayda vermeyecektir.”(Müddessir Suresi, 42-48)

Bu Ayeti Kerimelerden de anlaşıldığı üzere ahireti inkâr eden kâfirlere şefaati fayda vermeyecektir. Ayrıca ayette: **“şefaatchilerin şefaati”** ifadesi şefaatchilerin olduğuna ancak etseler bile fayda vermeyeceğine işaret eder.

“Kitabın haber verdiği sonuçtan başka bir şey mi bekliyorlar? Haber verilenler ortaya çıktığı gün, önce onu unutmuş olanlar, “Rabbimizin Peygamberleri elbette bize gerçeği getirmişti, şimdi bize şefaati etsin yahut geriye çevrilsek [dünyaya tekrar gitsek] de işlediklerimizin başka türlüünü işlese” derler. Doğrusu kendilerini mahvetmişlerdir, uydurdukları şeyler [putlar] onları koyup kaçırmışlardır.” (Araf Suresi,53)

“Orada putlarıyla çekişerek derler ki: “Vallahi biz apaçık bir sapıklıkta idik; çünkü biz sizi âlemlerin Rabbine eşit tutmuştuk; bizi saptıranlar ancak suçlulardır; şimdi şefaatchimiz, yakın bir dostumuz yoktur; keşke geriye bir dönüşümüz olsa da, inananlardan olsak.” (Şuara Suresi, 96-102)

“Allah’a koştukları ortaklarından kendilerine hiçbir şefaatchi çıkmayacaktır. Zaten onlar, ortaklarını da inkâr edeceklerdir.” (Rum Suresi, 13)

“Ondan başka ilahlar mı edineyim? O Rahman olan Allah, eğer bana bir zarar dilerse putların şefaati bana hiçbir fayda vermez, beni kurtaramaz.” (Yasin Suresi, 23)

Yukarıdaki âyetler, kâfirlere putların şefaati edemeyeceğini göstermektedir. Bu âyetleri ileri sürerek, (Müslümanlara Peygamberler, melekler, âlimler, evliya, şehitler, Kur’an-ı kerim şefaati edemez) diyerek cahilce iftira ediyorlar.

ALLAH’IN İZNİ!

Yine Bakara suresinde **“Ey iman edenler”** diye başlayan 254. Ayeti kerimesinde **“ne bir dostluk ne de bir şefaati vardır”** buyurmaktadır. Ancak bu ayete de, **“şefaati yok”** diye mana veremezsiniz, **“Allah’ın izni olmaksızın”** şefaati yoktur manası verebilirsiniz. Aksi takdirde diğer ayet-i Kerimeler ile çelişirsiniz. Kur’an’da ise çelişki yoktur.

Bakınız hemen peşinden gelen Ayete'l Kürsi'de Cenab-ı Hak: **“O’nun izni olmadan şefaata edecek olan kimdir?”** buyurmaktadır.

Günde 5 vakit namazın ardından okuduğumuz bu ayeti kerime, ahirette şefaatin var olduğuna delildir. Çünkü bir şeyin izne bağlanmış olması, izin verilmesi halinde o şeyin mümkün olduğunu gösterir.

Yine aynı manayı teyit eden başka ayetler de: **“O’nun izni olmadıktan sonra hiçbir şefaata şefaata edemez.”** (Yunus Suresi, 3)

“Rahman’ın huzurunda söz ve izin almış olanlar dışında hiç kimse şefaata edemeyecektir.” (Meryem Suresi, 87)

“O gün, Rahman’ın şefaata izni verip sözünden razı olduğu kimselerden başkasının şefaati fayda vermez.” (Taha Suresi, 109)

Başka bir ayette ise şefaata edenlerin hali açıklanmıştır: **“Onlar Allah’ın razı olduklarından başkasına şefaata etmezler.”** (Enbiya Suresi, 28)

Gördüğünüz gibi ayetler açık ve nettir. Kur’an-ı Kerimi bir bütün olarak ele aldığımızda inkârcılara tutunacak dal kalmamaktadır.

ŞEFAATİ EMREDEN AYETLER

İnkârcıların iddialarını çürüttükten sonra peygamberimize aracı olmasını emreden ayetleri zikrederim: **“O halde onları affet, onlar için istiğfarda bulun.”** (Al-i İmran Suresi, 159)

“Onlar için Allah’tan bağışlama dile. Şüphesiz Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Nur Suresi, 62)

“(Sana gelen kadınların biatlarını kabul et ve) onlar için Allah’tan bağışlanma dile. Şüphesiz Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Mümtehine Suresi, 12)

“Hem kendin hem mümin erkekler ve mümin kadınlar için mağfiret dile.” (Muhammed Suresi, 19)

Şimdi düşünelim! Eğer bir şefaata veya aracı olmayacak olsaydı, kimsenin günahı kimsenin hatırına affedilmeyecek olsaydı Allah’u Teâla **“onlar için istiğfarda bulun, bağışlanma dile”** buyurur muydu? Elbette hayır!

Bakınız, yukarıda dediğimiz gibi şefaata iman edenler için geçerlidir. Başka bir ayeti kerimde Cenab-ı Hak, münafıklardan bahsederken:

“Onlar için mağfiret dilesen de, dilemesen de birdir, fark etmez; Allah o münafıkları asla bağışlamaz ve Allah fasıkları hidayete erdirmez.” (Münafikun Suresi, 6)

Yine başka bir örnek verecek olursak, Melekler bakın nasıl istiğfar ediyorlar: **“Arşı taşıyan ve onun çevresinde bulunanlar (melekler) Rab’lerini hamdederek tesbih ederler, O’na inanırlar ve inanlar için bağışlanma dilerler: “Ey Rabbimiz! Senin rahmetin ve ilmin herşeyi kuşatmıştır. O halde tövbe eden ve senin yoluna uyanları bağışla ve onları cehennem azabından koru.” (Mümin Suresi, 7)**

Gördüğünüz gibi melekler bile Allah’ın yoluna uyanlar için istiğfar ederek şefaet etmekte.

Bütün bunlardan anlıyoruz ki şefaet, müslümanlar için geçerlidir ve haktır.

Allah’u Teâla **“O’nun izni olmadan şefaet edecek kimdir”** buyurmuştur. Peki, Allah’u Teâla şefaet izin vermiş midir? Vermiş ise kimlere izin vermiştir?

MAKAM-I MAHMUD

Her ezandan sonra yaptığımız duada **“Vaad ettiğin Makam-ı Mahmud’a ulaştır”** diyoruz. Peki, Makam-ı Mahmud’un ne olduğunu biliyor muyuz?

Ebu Hureyre (r.a)’ın bildirdiğine göre Peygamberimize: **“Rabbinin seni Makam-ı Mahmud’a (övgüye değer bir makama) yükselteceği ümit edilir.” (İsra Suresi, 79)** ayetinde zikredilen makam-ı mahmuddan sual edildi. Resulullah (s.a.v)Efendimizde: **“Bu şefaattir”** diye cevap verdi. (Tirmizi, Tefsir 17 (nr.3136); Beyhaki, Şuabü’l-İman, nr 300)

“Ey falan! Bize şefaet et, ey falan bize şefaet et diyecekler. Sonunda şefaet etme işi bana kalacak. İşte makam-ı Mahmud budur.” (Buhari, Tefsir 11; zekât 52)

Görüldüğü gibi Peygamberimizin şefaet edeceği hususi bir makamı vardır. Ve biz her ezanın arkasında, Allah’u Teâla’ya, Resulullah (s.a.v)Efendimizi bu makama ulaştırması için dua ediyoruz. Efendimiz ezanı tekrar edip, ezan duasını okuyanlara da şefaet edeceğini bildirmiştir. (Buhari ezan, 8, 17; Ebu Davud, Salat, 37; Tirmizi, Mevakit, 43, Salat, 42; İbni Mace Ezan nr. 714)

Peygamber(s.a.v)Efendimizin şefaatiyle hesaba ve sorguya çekilmeden Cennet'e girecekler de olacaktır. (Buhârî, Tefsir, Sûre 18; Müslim, İman, 84)

“Ümmetime ulaştırmak üzere kırk hadis ezberleyen kimseye kıyamet gününde hem şefaatchi hem de şahit olurum.” (Beyhaki, Şuabu'l İmran, nr 1726)

PEYGAMBERLERİN ŞEFAATİ

“Bütün peygamberlere şefaet etme hakkı tanınmıştır”. (Buhari, Rikak, 45, Tevhid, 33; Müslim, İman, 81; Ebu Davut, Cihad, 26; Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 3/94, 325.)

“Her Peygamber kendi ümmetine şefaet edecektir.” (Buhari, tefsir, 18)

KUR'AN-I KERİM'İN ŞEFAATİ

“Kur'an-ı Kerim insanlardan şikâyetçi olacak veya şefaet edecektir. Kur'an şefaet edicidir, şefaati kabul edilendir, şereflidir, tasdik edicidir. Kim O'nu önder edinirse O'nu cennete götürür. Kim de O'nu arkasına atacak olursa, cehenneme gönderir.”

“Kur'an-ı Kerim'i okuyun! Çünkü Kur'an, onu okuyanlara kıyamet günü şefaatchi olarak gelecektir.” (Müslim, Müsafirun 252)

Mülk Suresi kabirde şefaet eder: *“Mülk suresi (kabir azabına veya kabir azabına sebep olan günahla karşı) engeldir. Kurtuluş sebebidir, kişiyi kabir azabından kurtarır.” (Tirmizi Kur'an 9)*

Amel Eden hafızlar şefaet eder: *“Kim Kur'an'ı okur, ezberler, helal kıldığı şeyi helal kabul eder, Haram kıldığı şeyi de haram kabul ederse Allah'ı Zülcelâl kimseyi cennetine koyar, ayrıca hepsine cehennem şart olmuş bulunan ailesinden on kişiye şefatçı kılar.” (Tirmizi Kuran 13, (nr 2905)*

VELİLERİN ŞEFAATİ

“Ümmetinden bazıları var ki büyük bir cemaate,bazıları vardır ki bir kabileye,bazıları vardır ki bir guruba,bazıları da vardır ki tek bir kişiye şefaet eder ve cennete girmelerini sağlar.”(Tirmizi, Kıyamet 11)

İmam-ı Rabbani Hazretleri de şöyle buyurmuştur: *“Salih ve hayırlı zatların, Allah'ı Teâla'nın izni ile kıyamet günü, asiler ve günahkârlar hakkında şefaet etmeleri hak ve gerçektir.” (Mektubat 17. Mektubdan)*

ŞEHİTLERİN ŞEFAATİ

“Kıyamet günü üç grup şefaata edecektir; Peygamberler, âlimler ve şehidler.” (İbni Mace, Zühhd 37)

“Şehit, ailesinden yetmiş kişiye şefaata eder.” (Ebu Davut, cihad 28)

ÇOCUKLARIN ŞEFAATI

Büluğ çağına erişmeden ölen çocuklara anne ve babalarına şefaata olma hakkı verilecektir. Peygamber Efendimiz: “Küçük yaşta ölen çocuğa, “Cennete gir” denilir. Fakat o cennetin kapısında durur, kızgın ve öfkeli bir şekilde beklemeye başlar ve: “Annem ile babam yanımda olmadıkça girmem” der. O zaman meleklerle: “Onun anne babasını da onunla birlikte cennete koyun” denilir. (Müslim, Birr, 154; İbni Mace, Cenaiz, 58; Heysemi, mecmau’z Zevad, nr. 18551)

AMELLERİN ŞEFAATI

İnsanların işlemiş olduğu bazı hayır ve hasenatlar, yaptığı ameller ona şefaata edecek, sıkıntılardan kurtaracaktır. Bu konuda birçok hadis-i şerif mevcuttur. Onlardan bir tanesi de şudur:

“Şefaati, ümmetinden büyük günah işleyenler içindir. Bir adamın ateşe atılması için emir verilir. Giderken (dünyada) susadığı zaman su vermiş olduğu adama rastlanır, onu tanır ve ona: “benim için şefaata etmeyecek misin” der. Adam: “Sen kimsin” diye sorar. O da: “Ben sana falan gün su içirmedim mi” diye sorar. Öbürü bunu tanır ve (Allah nezdinde) onun için şefaatte bulunur. Adam da böylece geri çevrilir ve cennete gider.” (Tirmizi, kıyamet 11)

Şefaati kullarının cennete girebilmesi için aracı kılan da Rabbimizdir, bağışlayan da Rabbimizdir, şefaata yetkisini veren de Rabbimiz, şefaati kabul eden de Rabbimizdir. Bütün bunlardan anlıyoruz ki, şefaata inkâr edilemez bir gerçektir ve ayetlerle sabittir. İnkâr edenler ise Allah muhafaza bu nimetten mahrum kalacaklardır.

Burada önemli olan husus şudur: Kimse kendisine şefaata makamı verildiğini, verileceğini veya şefaata edileceğini bilmediği ve bilemeyeceği için son nefesine kadar azim ile Allah yolundan ayrılmamaya gayret etmelidir.

Allah’u Teâlâ, bizleri başta Resulüllah olmak üzere tüm İslam büyüklerinin şefaatlerine nail eylesin. Allah bazı ayetlerde Biz diye hitap eder. Biz kapsamı (ekibi) demektir Her şeyi bildiği halde insanoğlunu

halife seçmiş, Meleklerine görev vermiş, Resullerine görev vermiş. Hesap soran da affedecek olanda Allah'ı Azimüşşandır.

Allah Resulü'nün gönlünden Allah konuştuğuna göre Resulün söylemi de Allah'tandır Yani Resul'ün hevasından bir Reyı yoktur.

“O, (Resulüm) vahiyyden başkasını söylemez.” (Necm Suresi,3,4)

Aziz Kardeşlerim!

Kurtuluş, Ehl-i sünnet vel cemaat fırkasındadır. Fırka-i naciyye, bugün dört mezhepte toplanmıştır. Bu zamanda bu dört hak mezhepten birine uymayan, bid'at ehlidir. (Tahtavi)

Yalnız Kur'an diyenler kesinlikle Kur'an-ı kerime inanmıyorlar. İslamiyet'i yıkmak için inanmış gibi görünüyorlar. Bunların, Kur'an ve Sünneti kabul etmedikleri için kâfir olduklarını âyetlerle bildirdik.

Bu konudaki hadis-i şerifler de şöyledir:

“Cebrail aleyhisselam, Kur'an ile beraber açıklaması olan sünneti de getirmiştir.” [Darimi]

“Bana Kur'anın misli kadar daha hüküm verildi.” [İ. Ahmed]

“Yalnız Kur'andaki helal ve haramı kabul edin diyenler çıkar. İyi bilin, Peygamberin haram kılması, Allah'ın haram kılması gibidir.” [Tirmizi, Darimi]

“Bana uyan Cennete girer, bana isyan eden ise giremez.” [Buhari]

“Bir zaman gelir “Kur'an'dan başka şey tanımam” diyenler çıkar. [Ebu Davud]

“Kur'an'a ve sünnete uyan hiç sapıtmaz.” [Hâkim]

“Sünnetimden yüz çeviren benden değildir.” [Müslim]

“Bir zaman gelir, beni yalanlayanlar çıkar. Bir hadis söylenince, “Resulullah böyle şey söylemez. Bunu bırak, Kur'an'dan söyle der.” [Ebu Ya'la]

Yalnız Kur'an diyenler, Kur'an'daki İslam diyenler, utanmadan yalan söylüyorlar. Sözlerinde zerre kadar samimiyet yoktur. Kur'an'a inanmalarında samimi olsalardı, âyetlere inanırlardı. Allah'ı Teâlâ yalnız Kur'an mı diyor? **(Resulüme uyun, onun bildirdiği her şeyi kabul edin, haram ettiklerinden sakının, Resule uyan bana uymuş olur. Ona isyan eden bana isyan etmiş olur. Onun sözleri vahye dayanır. Onun sözünü**

benim sözüme aykırı görenler ve Allah'ın yolu ile Peygamberin yolunu birbirinden ayırmak isteyenler kâfirdir) buyurmuyor mu?

Resulullah (s.a.v) Efendimiz açıklıyor; Allah'ı Teâlâ: “Ey Resulüm, Kur'an'ı insanlara açıkla”. buyuruyor. Resulü de açıklıyor:(İsra suresinin (yakında Rabbin sana makamı mahmudu verecektir) [mealindeki] âyet-i kerimedeki “Makamı mahmud” bana verilecek şefaathakkıdır.”Diyor. *[Tirmizi]*

“Ahirette ilk şefaatheden ve şefaati kabul olan ben olacağım.”
[İbni Mace]

“Kıyamet günü en önce ben şefaathedeceğim.” *[Müslim]*

“İmanla ölen herkese şefaathedeceğim.” *[Buhari, Müslim]*

“Her Peygamberin, müstecab [kabul olan] bir duası vardır. Ben duamı, ümmetime şefaathetmek için ahirete sakladım.” *[Buhari]*

“Ümmetimin yarısının Cennete girmesi ile şefaathetmem arasında serbest bırakıldım. Şefaathetmeyi seçtim. Çünkü şefaathimle daha çok kimse Cennete girer.” *[İbni Mace]*

“Benden önce hiçbir Peygambere verilmeyen beş şeyden biri şefaattir. Şirk üzere ölmeyen [imanla ölen] herkese şefaathedeceğim.”
[Bezzar]

“Ümmetimden büyük günah işleyenlere şefaathedeceğim.”
[İmam-ı Ahmed, Nesai, Tirmizi, Ebu Davud]

Peygamber efendimiz, günahkârlara şefaathedeceğini bildirince, Hz. Ebüdderda(r.a), (İmanı olan hırsız ve zâniler de şefaathetkavuşacak mı?) diye sual etti, (Evet, onlara da şefaathedeceğim) buyurdu. (Hatib)

“Nefslerine aldananlara şefaathedeceğim.” *[Deylemi]*

“Kıyamette, kum sayısından daha çok kimseye şefaathederim.”
[Taberani]

“Ehl-i beytimi sevenlere şefaathedeceğim.” *[Hatib]*

“Ashabımı kötüleyenden başka, herkese şefaathedeceğim.”
[Buhari]

“Kabrimi ziyaret edene şefaathetim vacip oldu.” *[Buhari, Müslim]*

“Kabrimi ziyaret edenin şefaathçisiyim.” *[Taberani]*

“Sırf beni ziyaret için gelen, Allah'ın izniyle şefaathetkavuşur.” *[Müslim]*

“Medine’de ölenlere şefaati ederim.” [Tirmizi]

“Medine’nin sıkıntılarına katlanana, şefaati ederim.” [Müslim]

“Sünnetimi [imanını] elinden kaçıran kimseye [kâfire] şefaati haram oldu.” [Şir’a]

“Şefaati inanmayan kimse, ona kavuşamaz.” [Şir’a]

“Şefaati kavuşmak isteyen kızını fasika vermesin!” [Şir’a]

“Şefaati en layık olan, bana en çok salevat okuyandır.” [Tirmizi]

“Cuma günü ve gecesi çok salevat getirene şefaati ederim.” [Beyheki]

“Ümmetimden geri kalan olur korkusu ile Cennete girdiğim halde tahtıma oturmam. Allah’u Teâlâ’ya, “Ya Rabbi ümmetim ümmetim” derim. Rabbim “Ümmetine ne yapmamı istiyorsun?” buyurur. Ben de “Ya Rabbi onların hesaplarını çabuk gör, sıkıntıdan kurtulsunlar” derim. Cehennemliklerin listesi bana verilir. Onlara şefaati ederim. Hatta Cehennem hazini Malik “Ümmetinden cezalanacak kimse bırakmadın” der. [Beyheki, Taberani]

“Rabbim sana [ahirette çeşitli nimetler, şefaati izni] verecek, sen de hoşnut, razı olacaksın) mealindeki Duha suresi beşinci âyet-i kerimesi inince, Resulullah efendimizin, (Ümmetimden bir kişi Cehennemde kalsa razı oldum demem) diye söylediği tefsirlerde bildirilmiştir. (Tibyan)

Bütün müfessirler, muhaddisler ve fakihler gibi, dört mezhep imamı da şefaatin hak olduğunu bildirmişlerdir. Bütün âlimlerin en büyüğü olan imam-ı a’zam hazretleri, (Peygamberler, âlimler ve salihler, günahkârlara şefaati edecektir) buyurdu. (Fıkıh-ı ekber)

Buraya kadar, şefaatin hak olduğunu bildiren âyet-i kerime ve hadis-i şerifler ile Ehl-i sünnet âlimlerinin yazılarından bazısını bildirdik. Kur’an-ı Kerimi açıklayan Peygamber (s.a.v)Efendimiz ve Ashabı ve Ehl-i sünnet âlimlerinin tamamı şefaatin hak olduğunu bildirmiştir. Bir hadis-i şerifin Kur’an-ı Kerime aykırı olup olmadığını en iyi bilen muhaddisler ve diğer Ehl-i sünnet âlimleridir. Bütün muhaddisler, şefaati ilgili hadis-i şerifleri bildirmişlerdir. Onlar, bir hadisin Kur’an-ı kerime aykırı olup olmadıklarını bilemiyor da, Mısırlı, Suriyeli, Oryantalist ve yerli türedi mezhepsizler mi biliyor?

Putlarla ilgili âyet-i kerimleri gösterip, **(Resulullah müminlere şefa'at edemez)** demek, **mezhepsizliğe has bir taktiktir.**

Duha suresinin, **(Sen razı olana [yeter diyene] kadar, her dilediğini vereceğim)** mealindeki 5. âyeti, Allah'ı Teâlâ'nın, Peygamberine bütün ilimleri, bütün üstünlükleri, ahkâm-ı İslamiyeyi, düşmanlarına karşı yardım ve ümmetine kıyamette her türlü şefa'at ve tecelliler ihsan edeceğini vaad etmektedir. **Bu âyet-i kerime gelince, Cebrail (a.s)a bakıp, (Cehennemde bir müminin kalmasına razı olmam) buyurdu.**

Yine buyurdu ki: **(O kadar çok kimseye şefa'at ederim ki, Rabbim Allah'ı Teâlâ, bana, "Razı oldun mu?" diye sorunca, "Evet razı oldum" derim. [Beyheki, Bezzar, Taberani]**

"Kıyamette Sırat köprüsünün başında durur, ümmetimin geçmesini beklerim. Allah'ı Teâlâ, "Dilediğini iste, istediklerine şefa'at et, şefaatin kabul olunacaktır" buyurur. Ümmetime şefaatten sonra, yalvarmaya devam ederim. Rabbim bana "Ümmetinden ihlasla bir defa "La ilahe illallah" diyen ve imanla ölen herkesi Cennete koy" buyuruncaya kadar yerimden kalkmam." [İ. Ahmed]

"Allah'ı Teâlâ bana, "Ümmetinin üçte ikisini sorgusuz sualsiz Cennete koymamı mı istersin, yoksa şefa'at izni mi istersin?" buyurdu. Ben de şefa'at hakkı vermesini istedim. Şefa'atım elbette bütün müslümanlarıdır." [Taberani]

"Şirk üzere ölmeyen [imanla ölen] herkese şefa'at edeceğim." [İbni Hibban]

Resulullahı vesile edenlerin, onun şefa'ati ile tevbelerinin kabul olunacağını şu âyet-i kerime de göstermektedir: **"Nefslerine zulmedenler, sana gelip, Allah'tan af diler ve Resulüm olarak sen de, onlar için af dilerse, Allahü teâlâyı, tevbeleri kabul edici ve merhamet edici bulurlar." (Nisa Suresi,64)**

Resulullah gibi şefa'atçi olmasaydı

Kıyamet günü,Kabirden, ilkönce Resulullah(s.a.v) Efendimiz, üzerinde Cennet elbisesi ile kalkacak. Burak üzerinde, elinde Liva-ül-Hamd isimli bayrakla, sancakla mahşer yerine gidecek, Peygamberler ve bütün insanlar bu bayrağın altında duracak, hepsi, beklemekten çok sıkılacak, önce Peygamberlerden Hz. Âdem(a.s)a, sonra Hz. Nuh(a.s)a,

sonra Hz. İbrahim(a.s)a, Hz. Musa(a.s)a ve Hz. İsa(a.s)'ya gidip, hesaba başlanması için şefa'at etmelerini dileyceklerdir. Her biri, birer özür bildirerek, Allah'ı Teâlâ'dan utandıklarını söyleyecekler, şefa'at edemeyecekler, sonra Resulullah'a gelip yalvaracaklardır.

Önce, Onun ümmeti, Sırttan geçip Cennete girecektir. Sonra bütün Peygamberler şefa'at edecektir. (Buhari)

Peygamber efendimizin şefa'ati şöyle olacak:

1- Makam-ı Mahmud şefa'ati ile mahşerde beklemek azabından kurtaracaktır.

2- Çok kimseyi, sorgusuz, sualsiz Cennete sokacaktır.

3- Azap çekmesi gereken müminleri azaptan kurtaracaktır.

4- Günahı çok olan müminleri Cehennemden çıkaracaktır.

5- Sevapla günahı eşit olup, Araf'ta bekleyen kimselerin Cennete gitmelerine şefa'at edecektir.

6- Cennete girmiş olanların derecelerinin yükselmesine şefa'at edecektir.

Şefa'at ile hesaptan kurtardığı yetmiş bin kimsenin her birinin şefa'atleri ile de, yetmişer bin kişi sorgusuz, sualsiz Cennete girecektir.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyurdu ki: *"Peygamberlerin sonuncusu gibi bir şefa'atçi olmasaydı, bu ümmetin günahları kendilerini helak ederdi. Bu ümmetin günahları çok ise de, Allah'ı Teâlâ'nın af ve mağfireti de sonsuzdur. Allah'ı Teâlâ, bu ümmete af ve mağfiretini o kadar saçacak ki, geçmiş ümmetlere böyle merhamet ettiği bilinmiyor. Doksan dokuz rahmetini, sanki bu günahkâr ümmet için ayırmıştır.*

Allah'ı Teâlâ, af ve mağfiret etmeyi sever. Günahı çok olan bu ümmet kadar af ve mağfirete uğrayacak hiçbir şey yoktur. Bunun için, bu ümmet, ümmetlerin en hayırlısı oldu. Bunların şefa'atçileri olan Peygamberleri, Peygamberlerin en üstünü oldu.

Furkan suresi, 70. âyet-i kerimesinde mealen, "Allah'ı Teâlâ'nın, günahlarını iyiliklerle değiştireceği kimseler, onlardır. Onun mağfireti, merhameti sonsuzdur." buyuruldu. [C.2, m.3]

İmanlı ölen herkese şefa'at

İmanını muhafaza ederek ölen herkes şefaate kavuşacaktır. Şefaate kavuşabilmek için imanlı ölmek şarttır. İmanlı ölenler de ebedi kurtuluşa kavuşmuş demektir.

Kur'an-ı Kerimde mealen buyuruluyor ki: "O gün Allah, Peygamberlerini ve iman edip onunla beraber olanları rüsvay etmez." (Tahrir Suresi, 8)

Peygamber(s.a.v) Efendimiz; "Ya Rabbi, ümmetimin kusurlarını başkalarının duymaması için onların hesaplarını bana ver! Deyince, Allah'ı Teâlâ, "Onlar senin ümmetin ise, benim de kullarımdır. Ben onlara senden daha merhametliyim. Ne sen, ne başkaları onların kusurlarını bilemez, hesaplarını gizli görürüm) buyurdu. (İ. Gazali)

"Kıyamette "Ya Rabbi, zerre kadar imanı olanı Cennete koy!" diyeceğim. Hepsini şefaatile Cennete girecek.) [Buhari]

Hiz. Ebu Hüreyre(r.a) anlatır: ***Resulullah(s.a.v) Efendimizden, kıyamette şefaatine kavuşacak en mutlu kişinin kim olduğunu sordum. (Senin hadislerime olan sevginin çokluğunu bildiğim için, böyle bir soruyu senden önce hiç kimsenin sormayacağını tahmin etmiştim. O mesud kişi, La ilahe illallah Muhammedün Resulullah diyerek imanla ölen kişidir) buyurdu. (Buhari)***

Aziz Kardeşlerim!

Allah aşkına Muhammedî olalım, Ehl-i Sünnet vel Cemaatten ayrılmayalım. Şuurlu, vicdanlı, ahlaklı, faziletli, hikmetli, güçlü, vasıflı, âbid, zâhid, âdil, munsif, muhlis, muslih, sabırlı, edebli, kibar, nazik, mürüvvetli, görgülü, nezih Müslümanlar olalım.

Onun için Ey Müslüman! Özüne dön. Kur'an'a sarıl. Allah'a ve Resulüne itaat et. Şerefli ecdadının emanetlerine sahip çık. Dostumuzu düşmanımızı iyi tanıyalım.

İslam düşmanlarının, kâfirlerin, müşriklerin, münafıkların Haçlıların el ele verdiği, İslam'a ve Müslümanlara maddi ve manevi her türlü hile ve desiseyi uyguladığını, Müslümanların birliğini, kardeşliğini, inancını, itikadını bozmak için, vatanlarını işgal etmek, milli servetlerini sömürmek, kendilerine itaat eden, emirlerinden çıkmayan birçok haini de işbaşına getirerek Müslümanların uyanışına, dirilişine, birleşmesine, yeniden güçlenmesine engel olmak için harıl harıl çalışmakta, olduğunu, milyarlarca dolar harcadığını unutmayalım. Zafer Hakkın ve Hakka inananlarıdır.

İSLAM'DA TESETTÜR VE GİYİNİK ÇIPLAKLAR

Aziz Kardeşlerim!

Mahlûkatın en şerefli şüphesiz insanoğludur. Her şey emrine amade kılınmış, boşuna yaratılmamış yeryüzünün halifesi olarak en büyük sorumluluğun altına girmiştir. Ezelde Allah'a verdiği sözü tutan, bu imtihan dünyasından başarıyla Cennet diplomasını alan insanın ilahi ahlak esaslarına uygun bir hayat geçirmesi esastır. Cenab-ı Hak hiçbir şeyi boşuna yaratmamıştır. Kâinata zarsız kabuksuz örtüsüz bir tek canlı yoktur. Hepsi bir edep ve hayâ perdesi içerisinde. Bazı kimseler İslâm'da tesettür yokmuş, tesettür cahiliye devrinde varmış! Diyorlar. Günümüzde edepsizlik hayâsızlık müstehcenlik o kadar arttı ki, dinimize imanımıza fıtratımıza uymayan bu hayâsızlık hastalığı bulaşmadığı yer kalmadı. Birde son dönemde başını örtüp bedenini teşhir eden giyinik çıplaklar türedi. Ne büyük bir hezeyan... Tesettür Kur'an'la, Sünnetle, İcma-i ümmetle sabittir. İnkâr eden kâfir olur. Müslümanlar tesettüre edep ve hayâya güzel ahlaka çok dikkat etmeli, imanlarını muhafaza etmeli, temiz ahlaklı inançlı nesiller yetiştirmeli, bu bakımdan kadın ve kızların tesettürüne çok önem vermeliyiz.

Tesettür; Arapça STR kökünden türemiş olup; örtünmek, gizlenmek, bir şeyin içinde veya arkasında gizlenmek manasındadır. Fıkıh terimi olarak erkek veya kadının şer' an örtülmesi gereken yerlerini örtmesi demektir. Örtünme, edep hayâ fitridir.

İnsanın örtünme ihtiyacının ilk insan Âdem(a.s) ve Havva(r.a) ile başladığı, çıplaklığın çirkin bir şey olduğu ayette şöyle belirtilir: "Ey Âdemoğulları! Şeytan ana ve babanızı kötü yerlerini kendilerine göstermek için elbiselerini soyarak nasıl cennetten çıkardıysa, sakın size de bir kötülük yapmasın" (*A'râf Suresi, 27*)

Örtünmenin amacı başkasının bakışlarından korunmak ve ırzı meşru olmayan cinsel isteklerden sakınmaktır.

Dinimiz, avret sayılan uzuvların örtülmesini farz kılmıştır. Cahiliyet devrinin kalıntısı bulunan çıplaklığı yasaklamıştır. İslam Dini gelmeden önce, müşrik kadınlar, başlarına bir örtü koyarlar fakat uçlarını iki omuzları arasından arkaya sarkıtarak gerdanlarını açıkta bırakırlardı.,

O günkü kadınlarda erkekten sakınma diye bir şey yoktu. Evlerinde süslenip dışarı çıkarlar, erkeklerle karışık otururlar ve görüşüp konuşurlardı. Nihayet tesettürle ilgili ayetler inerek İslam kadının tavır ve hareketinin nasıl olması, İslam kadınına yakışan şekilde tespit etti.

Diğer taraftan Ahzab Suresi 33. Ayet-i Celile'sinde kadınların iffet ve vakarlarının korunması bakımından şöyle buyurulmuştur. "(*Vakar ile*)

Evlerinizde oturun. Evvelki cahiliyet (devri kadınlarının kırıla döküle, süslerini göstere göstere) yürüyüşü gibi yürümeyin. Namazı dosdoğru kılın, zekâtı verin. Allah'a ve Resulüne itaat edin. Ey Ehl-i beyt, Allah sizden ancak kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister."

Hayâ, utanma, arlanma, iffet, namus, nefsin çirkin şeylerden arınması, mahcubiyet gibi anlamlar ifade eder. Hayâ duygusu ancak iman ile mümkün olur. Yani hayâ ile iman birbirinin olmazsa olmazlarıdır. Zira Fahri âlem(s.a.v) Efendimiz, **"Hayâ imandan bir şubedir"** buyurdular. Görüldüğü gibi hayâ, insana has fitrî bir duygudur. Bu duygu, insanı, her istediğini yapmaktan alıkoyan en önemli özelliklerden biridir. Şu hâlde insan yaratılışında var olan hayâ, İslâm dinin özü olan iman ile beslenip gelişince insanda iffet olarak, ar ve ayıplara karşı en büyük kalkan şekline dönüşmektedir. İnsandaki hayâ, iman ve iffetten ayrıldığı takdirde tek başına kötülükler karşı direnemeyerek sarsılacak, yırtılacak, hatta yıkılabilecektir. **"Utanmıyorsan dilediğini yap"** nebevi hadisi de varit olmuştur ki, hikmetle damgalanmış bu hadis dünya ve içindekileri değer bir icazla düzenlenmiş bir kelâmdır.

Hayâ, imanın bir şubesi, tesettürde utanmanın ayrılmaz bir lazımıdır. Hayâsızlık iman zafiyetine delildir. İmanın yokluğu, birçok duygularla birlikte insandan utanmayı da siler götürür.

Nitekim Resulullah (s.a.v) kendi misyonunu şöyle ifade ediyor; **"Ben güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderildim"** bir başka yerde ise; **"İyi huyları tamamlamak, iyi ahlâkı dünyaya yaymak için gönderildim. Buyurur. (Câmi'us-sagîr, Künûz-üd-dekâik)**

Kur'an-ı Kerimde de Rabbimiz; **"Andolsun ki, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok anan zikreden kimseler için Resulullah en güzel örnektir. Buyurur. (Ahzab Suresi, 21)**

"İman edenler arasında kötülüğün, hayâsızlığın yayılmasını isteyenler ve sevenler için dünyada da ahirette de elim bir azap vardır. Buyurur. [Nur Suresi, 19]

Efendimiz(s.a.v)de:"Her dinin bir ahlakı vardır. İslam'ın ahlakı da hayâdır." (İbn Mace, Zühhd, 17)

"İman çıplaktır, süsü hayâ, elbisesi takva, sermayesi fıkıh, meyvesi ameldir." (Deylemi)

"Hayâ ile iman bir aradadır. Biri giderse, öteki de durmaz." (Hâkim)

"Hayâsı olmayanın imanı da olmaz. İmansız da Cennete giremez." (Deylemi)

"Hayâ güzeldir, fakat kadında daha güzeldir." Buyurdu. (Deylemi)

Hız Ebubekir(r.a)ise; ***“Hayâsız insan, halk içinde çıplak oturan kimse gibidir”*** demiştir.

Hız. Ali(r.a)de; ***“Hayâ duygusu kaybolan kimsenin kalbi ölür “derken,***

Mehmet Akif, ***“Hayâ sıyrılmış inmiş, öyle yüz­süz­lük ki her yerde-Ne çirkin yüzler örtermiş meğer bir incecik perde,”***der.

İman-ı hakikinın tebliğcisi ve vicdanların mürebbisi Hız. Muhammed (s.a.v) Efendimiz; ***“Avret mahallimi içimdeki elbiseden saklamaya güç yetirebilseydim elbette (oradan elbisemden bile) saklardım”*** buyurmuşlardır.(*Tecridi Sarih*)

Tesettür erkek veya kadının şer’an örtülmesi gereken yerlerini örtmesi demektir. İslam dininin kadın ve erkeğe emrettiği tesettür, sadece namaz kılacağı zamana mahsus değildir. Namaz dışındaki vakitlerde ve hatta kendi başına bulunduğu zamanlarda bile avret mahalini kapalı tutacaktır. Bir kişinin örtmesi gereken ve başkasının bakması haram olan yerlerine “avret yeri” denir.

İslam da örtünmenin amacı başkasının bakışlarından korunmak ve ırzı meşru olmayan cinsel isteklerden sakınmaktır. Erkeklerin gözlerini sakınması, kadınların iffetini korumak içindir. Ayette şöyle buyrulur: ***“Mümin erkeklere söyle: Gözlerini sakınsınlar ve ırzlarını korusunlar. Bu kendileri için daha temizdir.”*** (Nûr Suresi, 30)

Erkeklerin örtülmesi gereken uzuvları göbekleri altından dizleri altına kadar olan kısımdır. Efendimiz(s.a.v): ***"Erkeğin avret yeri göbeği ile diz kapağı arasındır." Diz kapağı avret yerindendir."***Buyurur. (Ahmed b. Hanbel, II, 187. (Zeylai, Nasbu'r-Raye, I, 297).

Tesettür, kadının kimliğini öne çıkaran bir onurdur. Müslüman hanımın, toplumda dişiliğiyle değil, kişiliğiyle yer edinmesini sağlayan, kadının sömürülmesine ve eziyet edilmesine karşı, koruyucu bir kalkandır. Kadının teniyle, derisiyle değil; insanî özellikleriyle topluma katılma arzusudur. Bir bilinçtir, bir cihaddır, bir ibadettir tesettür.

Kadınların örtünmesi konusunda da şöyle buyrulur: ***“Mümin kadınlara da şöyle: Gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Zinet yerlerini açmasınlar. Bunlardan kendiliğinden görünen kısmı müstesnadır. Başörtülerini yakalarının üstüne koysunlar. Zinet yerlerini kendi kocalarından, babalarından, kocalarının babalarından, oğullarından, kocalarının oğullarından, kendi erkek kardeşlerinden, kendi kardeşlerinin oğullarından, kız kardeşlerinin oğullarından, kendi kadınlarından, kölelelerinden, erkeklik duygusu kalmayan hizmetçilerden veya henüz kadınların gizli yerlerine muttali olmayan çocuklardan başkasına göstermesinler. Gizleyecekleri zinetleri***

bilinsin diye ayaklarını da yere vurmasınlar. Ey müminler! Hepiniz Allah'a tövbe edin. Böylece korktuğunuzdan emin" umduğunuza nail olasınız." (Nûr Suresi,31)

Müslüman bir kadının yabancı erkeklere ve Müslüman olmayan bayanlara karşı yüzü, bileklere kadar elleri dışında vücudunun tamamı avrettir, örtmeleri gerekir. Hanımların, ev dışında veya yabancı erkeklerin yanında normal ev içi elbisesinin üstüne bir dış elbise daha giymeleri gerekir. Rabbimiz Kur'an-ın da: ***"Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına dış elbiselerinden üstlerine giymelerini söyle. Bu onların tanınp, kendilerine sarkıntılık edilmemesi(incitilmemelerine) için daha uygundur. Allah çok yarlıgayıcı ve çok esirgeyicidir."*** (Ahzâb Suresi, 59)

Giyilen kıyafetin, örtülen başörtünün, erkeklerin dikkatini çekecek şekillerde olmaması, cinsel câzibeyi ortaya çıkarmaması gerekmektedir. (O yüzden şekil ve renk olarak sade, daha çok koyu -siyah- renkte giysi ve örtü, yirminci asra kadar bütün dünya Müslümanlarının riâyet ettiği ölçü kabul edilmiştir.

Peygamber (s.a.v)Efendimiz örtünme ile ilgili bu ayetlerin tefsirini yapmış ve uygulama esaslarını göstermiştir. Hz. Âişe(r.anha)validemiz' den rivâyete göre, bir gün Hz. Ebû Bekir(r.a)'ın kızı Kız kardeşi Esmâ(r.anha) ince bir elbise ile Allah Rasulünün huzuruna girmişti. Rasulullah (s.a.v) ondan yüz çevirdi ve şöyle buyurdu: ***"Ey Esmâ! Şüphesiz kadın erginlik çağına ulaşınca, onun şu ve şu yerlerinden başkasının görünmesi uygun değildir."*** Hz. Peygamber(s.a.v) bunu söylerken yüzüne ve avuçlarına işaret etmişti. (Ebu Davûd, Libâs, 31)

"Allah Teâlâ ergin kadının namazını başörtüsüz kabul etmez"Buyurdu. (İbn Mâce, Tahâre, 132; Tirmizî, Salât, 160; Ahmed b. Hanbel, IV, 151, 218, 259)

Ebû Hüreyre (r.a.) rivayetinde Efendimiz(s.a.v); ***"giyindiği halde açık olan, yani ince ve şeffaf elbise ile dolaşan kadınların Cehennemlik olduklarını, Cennetin kokusunu bile alamayacaklarını bildirir"***. (Müslim, Libas,125)

Alkame bin Ebi Alkame(r.a)da annesinin şöyle dediğini rivayet eder: "Abdurrahman'ın kızı Hafsa'nın başında,saçını gösterecek şekilde ince bir başörtüsü olduğu halde Hz. Âişe'nin huzuruna girdi.Hz. Âişe başından örtüsünü alarak ikiye katladı, kalınlıktırdı."(Muvatta', Libas:4)

Hz. Ömer (r.a.) ise, cam gibi şeffaf olmasa da, giyindiği zaman altını iyice belli eden elbisenin kadınlara giydirilmemesi hususunda mü'minlere ikazda bulunmuştur." (Beyhaki, Sünen, 2/235)

Kadınların yüzleriyle ellerinden başka, sarkan saçları dâhil bütün bedenleri avrettir. Yüzleriyle elleri ise bir fitne korkusu bulunmadıkça namazda da namaz dışında da avret değildir. **Kadın vücudunun her bir parçası ayrı bir avret mahalli kabul edilmiş bulunmaktadır. Bu itibarla, topuklar dâhil olmak üzere incikler, dirseklerle birlikte pazular, kulaklar, gerdan, dirseklerden bileğe kadar kollar, baş, saç, boyun hep müstakil avret uzuvları kabul edilmiştir. Avret sayılan uzuvlardan birinin dörtte biri namaz içinde açsa veya üç defa "subhanallah" diyecek kadar açıkta kalsa namazı bozulur. Kadının örtünmesi, iffetini korumak, şerefine dil, namusuna el uzatılmasını önlemek için farz kılınmıştır.**

Bilindiği gibi, Nur sûresi 31. âyeti, kadınlara *-istisnâ edilen şahıslar dışında-* hiçbir erkeğe ziynetlerini göstermemelerini emretmekte. Ziynet, kadını güzel gösteren saç, makyaj, parfüm, takı, mücevherât ve elbise gibi şeyleri de içine almaktadır.

Namahreme haram kokudan (*parfümden*) kaçınmak şarttır: **"Bir kadın, güzel koku sürerek bir topluluktan geçer, onlar da 'onun kokusu şöyle şöyleydi' diye konuşurlar. Böyle (koku sürünmesi ve) söylenmesi çirkindir."**(*Ebû Dâvud, hadis no: 351*).

Konuşurken ciddî olma mecbûriyeti vardır: **"...Eğer(Allah'tan) korkuyorsanız,(yabancı erkeklere karşı) çekici bir edâ ile konuşmayın; sonra kalbinde hastalık bulunan kimse ümide kapılır."**(*Ahzâb Suresi, 32*)

Müslüman hanımın davranışı, yürüyüşü ağırbaşlı olmalı, dişiliğini, cinselliğini öne çıkarmamalıdır: **"... Gizlemekte oldukları ziynetleri anlaşılın diye, ayaklarını yere vurmasınlar(dikkatleri üzerlerine çekecek şekilde yürümesinler)."**(*Nûr Suresi,, 31*)

Aziz Kardeşlerim!

Tesettürdeki gâye ve hikmet, ulemânın ittifakı ve ümmetin icmâi ile kadının yabancı erkeklere karşı cinsî câzibesini gizlemektir. O yüzden, kadının bileğindeki altın bileziğin gözükmemesine izin vermeyen din, kadını daha süslü gösteren bir eşyanın, bir aksesuar veya başörtüsü ya da giysinin kullanımına da izin vermez.

Dışarıda giyilen dış kıyafetin, dinimizin emirlerine göre örtmesi gerekli olan yerleri örtmüş olması, vücut hatlarını belli etmeyecek bolluk ve genişlikte, altını da göstermeyecek kalınlıkta olması gerekir. Göze çarpan, göze batan, vücudun hatlarını belli eden, bedene yapışan, renkleri cırtlak ve çarpıcı kıyafetlerle sokaklarda gezip tozan kadın ve kızlar' başlarını örtmüş olsalar bile, tesettüre girmiş sayılmazlar. Onlar

Peygamber (s.a.v) Efendimiz' in ifadesi ile **"örtülü çıplaklardır"**.(*Müslim: Libas: 125.*)

Maalesef bugün sokaklarımızda başı kapalı, altı açık hanımlar dolaşıp duruyorlar. Bakıyorsunuz başı kapalı, altında bacaklarını olduğu gibi gösteren derin bir yırtmaç, daracık yapışık tayt... Başı kapat, altı aç... Saçı görülmüyor, ama vücudunun bütün hatları meydanda. Bunun adı da tesettür oluyor öyle mi?

Yine sokaklar' da sözde tesettürlü bir takım kadınlar, kızlar görüyoruz. Başlarına guguruk gibi deve hörgücüne benzeyen bir örtü sarmışlar. Cırtlak pembe, cırtlak mavi, cırtlak renklerde pantolonlar, elbiseler... Kimisi yanındaki gençle elele tutuşmuş, kimisi bellerine sarılmış. Utanmadan, arlanmadan herkesin ortasında icra-ı muhabbet eyliyorlar. Böyle şey olur mu?

Bu kadınlar, başlarını bir eşarpla örtmekle tesettüre riayet ettiklerini mi sanıyorlar? Tesettür gizlenmek, örtünmek, nâmahrem erkeklerin şehvî bakışlarından kendini korumak demektir. Devrimizde tesettürsüzlük almış yürümüştür. Tesettürlülerin bir kısım da zıvanadan çıkmıştır. Daracık elbiseler, rengârenk, alaca bulaca, çarpıcı renkli kumaşlar ve örtüler, takıp takıştırmalar, sürüp sürüştürmeler, işveli yürüyüşler, fattan bakışlar... Neymiş, bayanımız tesettürlüymüş. Yahu böyle tesettür' olur mu? Bugün öyle sözde tesettürlü kadınlar vardır ki, başları açık olsa o derece dikkat çekmeyecekler. Daracık yırtmaçlı etekler... Allı, zilli, pembeli, kırmızılı, morlu, mavili dikkat çeken renkler... Kalabalık yerlerde takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüş, kırta kırta, salma salına yürümeler... Böyle tesettür olmaz. Her şeyin bir usulü, erkânı, edebi vardır.

Ebû Hureyre (r.a)den rivayete göre Peygamber(s.a.v) Efendimiz: "Örtülü (fakat) çıplak, (kendine yabancı erkeği) meylettirici ve (kendisi harama ve yabancı erkeğe) meyledici, başları deve hörgücü gibi (sağa sola) meyleden kadınlar cennete giremezler ve cennetin kokusunu da alamazlar. (Hâlbuki) hakikaten cennetin kokusu şu kadar (uzak) yoldan hissedilir, buyurmuşlardır.(Müslim, libas:125, Cennet:52; Muvatta, Libas:7; A.b.Hanbel: 3/356, 440)

Başörtüsü, mu'min hanımlara sadece üniversitede farz olmamakta, bulûğa erdiği andan itibaren farz olmaktadır. Müslüman bayan, erkeklerin de bulunduğu sosyal hareketlere katılır veya yabancı erkeklerle meşrû ölçüler içinde konuşurken, her şeyden önce dişiliğiyle değil; kişiliğiyle bulunmalıdır. Bir kadın için, sosyal hayatta tesettür her şey değil; bir şeydir. Onsuz olmaz ama onunla da her şey tamamlanmış değildir.

Kahkaha gibi aşırı ve sesli gülme, yabancı erkeklerle şakalaşma, gereksiz samimi tavırlar, kadınsı işveler, yapmacık edâ ve sesin güzelleştirilmesi için doğal olmayan çabalar vb. iffetli Müslüman bir hanıma yakışmayacak ve Müslümanlarca yadırganacak ya da farklı gözle değerlendirilecek her türlü tavırdan kaçınılması gerekir. Müslüman hanımın bu ölçülere riâyet etmeden sosyal hayatta yer alması ya da erkeklerle konuşması, hem kendine, hem dâvâsına, hem tesettürlü hanımlara, hem İslâm’a ve hem de Müslüman kadınların toplumda Müslümanca yer etmesi için gereken ortamın ve örfün oluşması önündeki zincirlerin kırılma çabalarına çok büyük zararlar verecektir.

Hür ve Müslüman Kadının Örtünme Şekli

Erkek ve kadınların avret yerlerini Yani bakılması haram olan yerlerini setretmesi örtmesi demektir ki, Kadınların avret mahalli; Bileklerine kadar elleri, topuklarına kadar ayakları ve yüzü hariç bütün bedenidir. Erkeklerde ise, göbeği ile diz kapağı arası avret mahallidir. **Bir fıkıh terimi olarak erkek veya kadının şer’an örtülmesi gereken yerlerini örtmesi demektir. Bir kimsenin örtmesi gereken ve başkasının bakması haram olan yerlerine “avret yeri” denir.**

Örtünün sık dokunmuş ve altını göstermeyen kalınlıkta olması gerekir. Ten rengi görünmemelidir. Aynı zamanda örtünmede bulunması gereken diğer önemli vasıf da vücut hatlarını belli edecek şekilde dar olmamalıdır. Müslüman bir kadının yabancı erkeklere ve Müslüman olmayan kadınlara karşı yüzü, bileklere kadar elleri ve ayakları dışında vücudunun tamamı avrettir. Ayaklarda görüş ayrılığı olmakla birlikte sağlam görüşe göre ayaklar açık kalabilir. Bu yerlerin gerek namaz içinde ve gerekse namaz dışında örtülmesi farzdır. Kadınların mahrem olan hısımları yanında el, ayak, kol, saç ve benzeri zinet yerlerini açmaları caizdir. (*Nûr Suresi, 31-32*).

Kadının kadınlara karşı avret yeri göbekte diz kapakları arasında kalan kısımdır. Bunun dışındaki yerleri kadınların yanında açabilirler (*el-Mavsilî, el-İhtiyâr, I, 45*).

Tedavi gibi zaruret sebebiyle erkek veya kadının avret yerlerine doktor, ebe, iğneci ve pansumancı gibi kimselerin bakması caizdir. Ancak kadınların bu gibi tedavilerinde kadın doktor, ebe ve sağlık personelinin tercih edilmesi gerekir. Bunlar bulunmayınca “Zarûretler sakıncalı olan şeyleri mübah kılar” kuralı işletilir.

Karı-koca birbirinin vücutlarının her yanına bakabilirler. Eşler arasında örtünme zorunluluğu söz konusu olmaz.

Çıplaklık ahlakın bozulmasına, zinanın çoğalmasına, şehvani hislerin kamçılanmasına sebep olmaktadır. Açılan bir çiçek, nasıl

arıları kendine davet etmekteyse örtünmeyen bir kadında erkeklerin gözlerini üzerine çekmiş olur. Müslüman bir kadın, bütün meziyet ve güzellikleri ile evinin ve erinin kadını olacaktır. O satılık bir mal değildir ki, giyindiği zaman elbisesini, soyunduğu zaman sinisini teşhir etsin. Örtünme ilahi bir edep kaidesidir. Hiçbir sorumluluğu olmayan canlılarda bile bunun izlerine tesadüf edilmektedir. Onlarında avret yerleri tüy ve kuyruklarla örtülü yaratılmışlardır.

Kadının hayâ ve tesettürü onun için manevi bir hayattır. Bundan yoksun bir kadın ne kadar nefes alıp verse de ölüden farkı yoktur. Ne yazık ki günümüzde tesettür giyim firmaları tesettüre uygun değilde istek ve taleplere göre ürünleri satışa çıkartıyorlar. Tesettür modası adı altında sergilenen ürünler Müslüman kadınları etkilemiş durumdadır.

Ne yazık ki günümüzde, tesettürü sadece bir bez ile başını örtmekten ibaret düşünenler çoğunlukta. Örtünmeyi modacılaran feyz alarak değil yüce Allah'ın emrettiği gibi kapanmamız gerekir. **Moda, toplumumuzun özünde, kültüründe, örfünde ve âdetinde olmamasına rağmen dizi/filmler/reklamlar aracılığı ile zihinlere dayatılmış bir akımdır.**

Değerli kardeşim güzel ve temiz giyinmeyi Peygamber (s.a.v)Efendimiz sürekli tavsiye etmiş ve ashabına bu tavsiyesine uymalarını söylemiştir. Maddi durumu yerinde olan erkek/kadın tüm Müslümanlar israfa kaçmadan tabii ki güzel giyinmeliler ancak buradaki çizgi Müslüman giyinirken süslüman olmamalıdır.

Tesettür giyimin maneviyatına yakışmayan tesettür makyaj konusunu da ele almadan geçmeyelim. İslam dini kadına istediği kadar gönlünce süslenme özgürlüğünü evinin içerisinde sadece kocasına karşı vermiştir. Kadının kocasından başkasına süslenmesi hatta evinde bakımsız dışarı çıkarken tam tersi süslenmesi kesin bir dille haram kılınmış ve bunun vebali hatırlatılmıştır. Kadınların kocalarına karşı süslenmeyip dışarıda süslenmeleri aile kurumunu büyük bir şekilde zedeleyip parçalamaktadır. Zira Müslüman bir erkek katiyen bunu kabul edemez, sindiremez.

Kadınların tesettürün ilk önce amacını bilmeleri gerekiyor, zira tesettür şuuru yerleşmeden yaşamaya devam ettiğimizde ne denli vahim sonuçların meydana geldiğini her gün sokaklarda görmekteyiz. Allah'ın ayetini bir farz olmaktan çıkararak tarz haline getirmek vebali büyük bir yanlıştır, bunun altından kalkamayız.

Bir Kadın Kimlerin Yanına Açık Olarak Çıkabilir?

Müslüman bir kadının diz kapağı ile göbeği arası, karın ve sırtı dışında diğer yerlerini yanlarında örtmek zorunda bulunmadığı hısımları

ya da birlikte yaşanacak durumunda olduğu kimselerin kimler olduğunu Nûr sûresi 31. ayetinde saymıştır.

1-Kocası.2-Babası.3-Kayınpederi.4-Oğlu.5-Kocasının oğlu.6-Erkek kardeşi.7-Erkek kardeşinin oğlu. 8-Kız kardeşinin oğlu.9-Müslüman kadın. Çünkü mü'min bir kadın, gayri müslim kadınların yanında diğer yakın hısımlarının yanında açıldığı gibi açık oturamaz.10-Kölesi ve câriyesi.11- Erkekliği kalmamış hizmetçiler.12- Kadınların gizli yerlerine bakmaktan anlamayan küçük çocuklar.

Bunlardan başka dede, amca, dayı, sütkardeş gibi kendileriyle sürekli olarak evlenmek yasaklanan hısımların yanına da kadın süs yerleri açık olarak çıkabilir. Ancak bir fitne korkusu olunca kadının örtünmeyi tercih etmesi daha temiz ve daha uygundur. Hele günümüzde buna çok dikkat etmek gerekir.

İnsanın örtünme ihtiyacının ilk insan Âdem ve Havva ile başladığı, çıplaklığın çirkin bir şey olduğu âyette şöyle belirtilir: **“Ey Âdemoğulları! Şeytan ana ve babanızı kötü yerlerini kendilerine göstermek için elbiselerini soyarak nasıl cennetten çıkardıysa, sakın size de bir kötülük yapmasın.”** (A'raf Suresi, 27).

“Ey Âdemoğulları! Size çirkin yerlerinizi örtecek bir giysi, bir de giyip süsleneceğiniz bir giysi indirdik. Takva örtüsü ise daha hayırlıdır.” (A'raf Suresi,26)

Cahiliye döneminde Araplar Kâbe'yi çıplak tavaf ederlerdi. Gündüz erkekler, gece kadınlar gelirler, tavaflarını anadan doğma yaparlar ve **“içinde günah işlediğimiz elbiselerimizle tavaf etmeyiz”** derlerdi.

Cenab-ı Hak: **“Ey Âdemoğulları! Her mescide gelişinizde güzel elbiselerinizi giyerek gelin.”** (A'raf Suresi,31).

Başka bir ayette gizli yerlerini örtüp koruyan erkeklerle kadınların Allah'ın affına ve büyük bir mükâfata ulaşacakları belirtilir. (Ahzâb Suresi,35)

Örtünmenin ahiret hayatında da söz konusu olacağı, iman edip, güzel amel işleyenlerin mükâfatı arasında şöyle açıklanır: **“Onlar tahtlar üzerinde kurularak orada altın bileziklerle bezeneceklerdir, ince ve kalın saf ipekten yeşil elbiseler giyeceklerdir, Ne güzel sevap ve ne güzel dayanak!”** (Kehf Suresi,31)

“Şüphesiz Allah iman edip, güzel iş yapanları altından Irmaklar akan cennetlere sokacak. Orada bunlar altından bileziklerle, incilerle bezenecekler. Orada giysileri de ipektir.” (Hacc Suresi, 23)

“Üzerlerinde ince ve kalın ipekten yeşil elbiseler vardır. Gümüşten bileziklerle süslenmişlerdir. Rableri de onlara son derece temiz bir şarap içirmiştir.” (İnsân Suresi,21)

Peygamber (s.a.v)Efendimiz, örtünme ile ilgili bu ayetlerin tefsirini yapmış ve uygulama esaslarını göstermiştir. Hz. Âişe (r. anhâ)validemiz ilk başörtüsü uygulamasını şöyle anlatır: “Allah ilk muhâcir kadınlara rahmet etsin onlar; “Başörtülerini yakalarının üstüne taksınlar...” (Nûr Suresi, 31) ayeti inince etekliklerini kesip bunlardan başörtüsü yaptılar”.

Yine Safiyye binti Şeybe(r.anha) şöyle anlatır: “Biz Âişe ile birlikte idik. Kureyş kadınlarından ve onların üstünlüklerinden söz ettik. Hz. Âişe dedi ki: Şüphesiz Kureyş kadınlarının birtakım üstünlükleri vardır. Ancak ben, Allah’a yemin olsun ki, Allah’ın kitabını daha çok tasdik eden ve bu kitaba daha kuvvetle inanan Ensar kadınlarından daha faziletlisini görmedim. Nitekim Nûr sûresinde “Kadınlar başörtülerini yakalarının üstüne taksınlar...” ayeti inince, onların erkekleri bu ayetleri okuyarak eve döndüler. Bu erkekler eşlerine, kız, kız kardeş ve hısımlarına bunları okudular. Bu kadınlardan her biri etek kumaşlarından, Allah’ın kitabını tasdik ve ona iman ederek başörtüsü hazırladılar. Ertesi sabah, Hz. Peygamberin arkasında başörtüleriyle sabah namazına durdular. Sanki onların başları üstünde kargalar vardı.” (Buharî, Tefsîru Sûre, 29/12; İbn Kesîr, Muhtasar, M. Alî, es-Sâbûnî, 7. Baskı, Beyrut 1402/1981, II, 600).

Aziz Kardeşlerim!

Allah’ın emirlerinin hepsine inanıp amel ettiği (uyguladığı) halde, sadece birine uymak istemezse, yani beğenmez, vazife olduğuna önem vermez ise, hafif görürse, imanı gider, kâfir olur.

Mesela, (Açık geziyorsam ne çıkar? Sen kalbe bak. Kalbim temizdir. Sana ne?) demek, Allah’ın emirlerinin bir kısmını beğenip bir kısmını beğenmemektir. Her Müslümanın bu inceliğe dikkat etmesi, Allah’ın emirlerine uymayanların, imanlarının gitmemesi için uyanık olmaları gerekir. Allah’ın emrine uymamak başka, uymak istememek, beğenmemek başkadır. Bu ikisini karıştırmamalıdır! Açık gezmek, diğer günahlardan üç yönden farklıdır:

1. Ara sıra değil sürekli işlenen günahtır.
2. Gizli değil açıktan işlenen günahtır.
3. İffetsizliğe yol açan büyük günahtır.

Ara sıra değil, devamlı işlenen bir günahtır.

Çünkü Efendimiz(s.a.v): **“Küçük günaha devam edilirse, büyük olur.” ve “İnsan, günah işlediği zaman kalbinde siyah bir leke nokta**

hâsıl olur. Günaha devam ederse, o leke büyür ve kalbinin tamamını kaplar. “Buyurur. (Haraiti)

Demek ki, devamlı günah işleyenlerin kalpleri kararır. Kalbi kararır ne olur? Peygamber Efendimiz(s.a.v); ***“Günaha devam edenlerin zamanla kalbi mühürlenir. O, artık sevap işleyemez olur.”*** Buyurur. (Bezzar)

Tesettürsüz kadın, oruç tutsa, oruç borcundan, zekât verse zekât borcundan kurtulur, fakat orucunun ve zekâtının sevabı azalır. Yani, işlediği günahlar, kazandığı sevapları alır götürür. Elinde sevabı kalmadığı için, sevap alamaz, sevabı olmaz deniyor. Yoksa sahih ve ihlaslı olan her ibadetin sevabı olur.

Sonra dinimizde, sevap kazanmaktan önce, günahı kaçınmak esastır. Bir hadis-i şerifte; ***“Çok az bir günahı kaçınmak, bütün cin ve insanların [nâfile] ibadetleri toplamından daha iyidir.”*** buyuruluyor. Her günah, Cenab-ı Hakka isyan olduğundan, büyüktür; fakat bazıları, bazısına göre küçük görünür. Bir küçük günahı yapmamak bütün cihanın nâfile ibadetlerinden daha sevaptır, çünkü nâfile ibadet yapmak farz değildir. Günahlardan kaçınmak farzdır. (Riyad-un-nâstih)

Gizli işlenen günahı açıklamak da ikinci bir günahıdır.

Açık gezen tesettüre uymayan kadın, bu günahı pervasızca işlediği için, başkalarına kötü örnek olmaktadır. Hadis-i şerifte; ***“Her mümin affedilir, ancak günahını başkalarına açıklayan hariç”.*** Buyuruldu. (Buhari)

Tesettürsüz kadın, günahı alenen işlemiş oluyor, günahını başkalarına açıklamış oluyor. Hadis-i şerifte bildirildiği gibi, açık işlenen günahların affı zor olur. Açık gezen kadının zamanla kalbi kararır, açık gezdiği için, içi sızlamazsa, tövbe etmezse, imanı da zayıflayıp bir gün tamamen sönebilir.

En önemlisi de; Açık saçık gezmek, iffetsizliğe yol açan bir günahıdır. Bir kadın içki içse, kumar oynasa, hırsızlık etse, kocası, bunlardan vazgeçirmeye, tedavi etmeye çalışır. Fakat açık gezen kadın, iffetsizliğinde ileri giderse, kocası tedavisine çalışmadan hemen bırakır. Eğer bunu kocası istiyor teşvik ediyorsa günahı daha büyüktür. Cenab-ı Kur'an'ında: ***“Ey İman edenler! Kendinizi aile efradınızı yakıtı insanlar ve taşlar olan Cehennem azabından ateşinden koruyunuz.”***(Tahrim Suresi,6)Emrine muhalefetten büyük bir azaba duçar olur. Rabbim hepimizi muhafaza eylesin. Âmin.

Efendimiz(s.a.v): ***“Avret yerini açmak büyük günahıdır.”***[Hâkim]

“Avret yerini açana, başkasının avret yerine bakana Allah lanet etsin!” Buyurur.[Beyheki]

Artık dileyen Allah'ı Teâlâ'nın emrine uyar, dileyen de nefsine ve şeytana uyar. **Hep öne sürülen klasik bahanelerden kurtulup Allah'ın ayetlerine sarılmanın zamanı gelmedi mi kardeşlerim? Artık nefsimizi hak ettiği yere geri indirip maneviyatımızı ziyadeleştirmenin zamanı gelmedi mi? Fahri Kâinat Efendimizin (s.a.v) kıyamet günü şefaati edeceği ümmeti içerisinde olabilmek adına çaba göstermenin vakti gelmedi mi? Gerçek tesettür şerefine kavuşmanın vakti gelmedi mi?**

Rabbimiz Kur'an'ında: "Kim Allah'a ve Peygamberine itaat ederse, o muhakkak büyük bir kurtuluşa ermiş olur. Buyurur." (Ahzâb Suresi.71)

Gerçek Tesettür Nasıl Olmalıdır?

Sorumluluk taşıyan Müslümanlar, tesettür konusunda üzerlerine düşen faaliyet ve hizmetleri yapmaları gerekir. Şöyleki:

1- Tesettürün kesin bir İslâmi farz olduğu, bunun Kur'an'la, Sünnetle, İcma-i ümmetle sabit olduğu. Bu farzın Kıyamet'e kadar geçerli olacağı. Bunda kimsenin değişiklik ve reform yapamayacağı.

2- Tesettürü inkâr edenin dinden çıkacağı.

3- Müslüman kadın ve kızların tesettüre uymaları için, onların anlayacağı, tesiri altında kalacağı uygun telkinat, nasihat ve propaganda yapılması. Kırıcı, nefret ettirici, menfi tepkiye sebep olacak öğüt, propaganda ve telkinlerden kaçınılması.

4- Tesettürün dinî ve imanı bir konu olduğu.

5- Tesettürün sadece İslâm dinine mahsus olmadığı, bütün dinlerde ve medeniyetlerde bulunduğu, başörtüsünün evrensel olduğu.

6- Tesettürün farz olduğunu kabul etmekle birlikte ona riayet etmeyen bir kadının günahkâr bir Müslüman olacağı ancak bu farzı inkâr ederse, "İslâm'da böyle bir şey yoktur. Ben böyle bir şeyi kabul etmiyorum..." derse dinden çıkacağı.

7- Tesettürün gerilik olmadığı, aksine medeniyet olduğu.

8- Vahşi kavimlerin çıplak gezdiği, medenî insanların tesettüre riayet ettiği.

9- Tesettürün gayesinin fuhşu, azgınlığı, seks kışkırtıcılığını, ahlaksızlığı, teşhirciliği önlemek olduğu. Seksi kıyafet bir kadın veya kızın, başını örtmüş de olsa, tesettürlü sayılamayacağını.

10- Tesettürün, başını örttükten sonra canının istediği her şeyi giyebileceği ve her şeyi yapabileceği manasına gelmediği.

11- Tesettürle ilgili milyonlarca faydalı, değerli, etkili, güçlü broşür ve kitap yayınlanması.

12- Müslüman kadın ve kızların kıyafetlerinin, açık kadınlarınkinden üstün olması için ciddi müesseseler kurulması.

13- Tesettür kıyafetinin paradan başka bir şey düşünmeyen bir takım bezirgân zihniyetli kimse ve ticarethanelerin kâr aleti haline getirilmemesi.

14- Şehevî, seksî, dikkat çekici olmamak şartıyla yüksek ve temsilci Müslüman kadın ve kızlarının çok zarif, çok kibar, sade fakat asil kıyafetlere, renklere, çizgilere bürünmeleri.

15- Tesettürde dikkat çekici ve bayağı cırtlak pembelerden, cırtlak kırmızılardan, cırtlak yeşil ve mavilerden, acı ve cırtlak sarılardan kaçınılması.

16- Parlak ve cırtlak olmayan mat ve sade renklerin tercih edilmesi.

17- Gerekiyorsa giyim-kuşam evlerinden olmak üzere dünyanın büyük müesseselerinden tesettür kıyafetleri konusunda yardım alınmalı, onlarla işbirliği yapılmalı.

18- Kur'an-ı Kerim'deki, Peygamber (s.a.v) Efendimiz 'in Sünnet 'indeki, fıkıh kitaplarındaki tesettürle ilgili, ayetlerin, Hadislerin, hükümlerin çok düzgün ve vasıflı kitaplar halinde yayınlanması.

19- Hiç olmazsa bir kısım tesettürlü Müslüman kadın ve kızların açık hanımlardan daha zarif, daha sanatlı giyinmiş, daha üstün bir zarfa bürünmüş olmalarının sağlanması.

20- Tesettür konusunda yapılması gereken ve yapılabilecek olan her faaliyetin, her hizmetin planlı ve programlı bir şekilde hakkıyla ifa edilmesi.

Yukarıda saydığımız hizmetler yapılabilir mi? Elbette yapılabilir. Ancak tesettür konusundaki engeller, yasaklar, kösteklemeler genel değildir. Bu konuda nereden baksanız yüzde seksen hürriyet ve serbestlik vardır. Lakin Müslümanlar, önde gelen şahıslar ve kurumlar bu hürriyeti fırsat bilerek, vazifelerini ve hizmetlerini yapmıyorlar.

Peki, bu noktaya nasıl geldik? Nasıl ki çarpık kentleşme diye bir kavram var, bu da çarpık bir gelişme, çarpık bir değişim! Yarım yamalak öğrendikleri bir takım bilgiler ile bu kızlar başlarını örtmelerinin gerektiğini biliyorlar. Ama başlarını örterken göbeklerini hiç açmamaları gerektiğinin farkında bile değiller. Sulandırılmış bir eğitim ile ancak bu kadar oluyor.

Doğrudan bir kez ayrıldınız mı şeytan size yaptığınız her şeyi güzel göstermeye başlar. Açılan göbeğiniz bile size güzel gözükür. Cenab-ı Hak şöyle buyurur: **“Şeytan onların yaptıklarını kendilerine süslemiş, güzel göstermiş.”**(Neml Suresi: 24)Başınızın örtülü olmasını kâfi sanır, öteki yerlerinizin açılmasında beis görmez olursunuz.

Kadını hürleştirmek ve yükseltmek bahanesiyle, milletimize yapılan büyük zulümlerden birisi de, kadınların ve kızların öncelikle seks ve şehvet aracı olarak görülmesidir. Bizim dinimiz, bizim millî törelerimiz kadını anne, nine, teyze, bacı, kız evlât, eş olarak görür. Kadınların, hayvani içgüdüleri gıcıklayan şekilde reklamlarda, sahnelerde, ekranlarda, podyumlarda kendilerini teşhir etmelerinin medeniyetle, özgürlükle hiçbir alâkası yoktur. Böyle uygarlık ve özgürlükler bir aldatmacadan, şeytanî kuruntulardan ibarettir.

Kadınlara, üzerinde resmî antet bulunan "vesikalarla" fahişelik yapmak iznini ve hakkını vermek, asla kadın özgürlüğü değil, aslında en iğrenç bir kölelikten başka bir şey değildir.

Bir İslam şehrinin gerçekten bir İslam şehri olduğunu gösteren kıstaslar vardır. Bunlardan biri Cuma ezanı okunduğu vakit ticaretin durması ve erkeklerin Cuma namazı kılmak üzere camilerde toplanmasıdır. Bir başkası da kadınların tesettürlü olmasıdır.

Cuma ezanı okunuyor... Caddeler, meydanlar", sokaklar insan dolu. Otobüsler, trenler, vapurlar, metrolar, otomobiller, taksiler, içleri insan dolu olduğu halde vızır vızır işliyor. Çarşılar, pazarlar, insan dolu... Dükkânlar, kahvehaneler, lokantalar, pastaneler, hanlar, pasajlar insan dolu... Bu şehir nasıl bir İslam şehridir.

Şu husus unutulmasın ki, tesettür konusunda çalışmak bir "Emr-i bil-mâruf ve nehy-i anil-münker" vazifesidir, farzdır. Bu farz büsbütün terk edilirse azab gelir, felaket gelir.

Huzeyfe b. Yeman (r.a) den rivayete göre Peygamber(s.a.v)Efendimiz: **"Canımı gücü ve kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, ya iyilikleri emreder ve kötülüklerden nehyedersiniz, ya da ALLAH kendi katından yakın zamanda üzerinize bir azab gönderir. Sonra Allah'a yalvarıp dua edersiniz ama duanız kabul edilmez.** "Buyurarak, emr-i bil mârufu ve nehy-i anil münkeri terk eden bir toplum üzerine azab ineceğini açıkça haber vermiş, bizi uyarmıştır.

Peygamber (s.a.v) Efendimiz'in her devirde gerçek ve icazetli vârisleri, vekilleri, halifeleri bulunmaktadır. Bunlarla birlikte. Bunlara tabi olmalıyız. Böyle yaparsak inşallah, yanlış yola düşmeyiz.

Müslüman kadının giyiminde esas mesele, tesettürü sağlamasıdır. Eli ve yüzü dışında bütün vücudunu örtmesi, açık kalmamasıdır. Giyilen bir elbisenin tesettüre uygun olması için de altını göstermeyecek şekilde kalın ve avret yerlerini örtecek kadar uzun olmalıdır. Bunun için altını gösterecek şekilde ince ve şeffaf olan bir elbise ile örtünme gerçekleşmiş olmaz.

“Resulüllah (s.a.v) kadınlardan erkeklere benzeyenlere, erkeklerden de kadınlara benzeyenlere lanet etti.” (Buhari nr:5751, ebu Davut nr:4098, Ahmet b.Hambel nr:3149, Nesei nr:9161)

“Ümmetimin son dönemlerinde bir takımadamlar olacaktır. Erkekler gibi eğerlerin (bineklerin) üzerine binip cami kapılarına ineceklerdir. Hanımları ise giyinik üryandır, (giyinik çıplaktır), başları üzerinde artık deve hörgücü gibisi vardır. Onalara lanet edin. Zira onlar lanet olunmuşlardır.” (Ahmet b.Hambel - müsned nr.6786, Ibn-i Hibban sahih nr:5655-7347)

“Erkeğin avret yeri göbeği ile diz kapağı arasındır.” (Ahmed b. Hanbel, II/187)

“Diz kapağı avret yerindendir.” (Zeylai, Nasbu'r-Raye, I, 297)

Ebu Hureyre (r.a)rivayetinde: Efendimiz (s.a.v) şöyle buyurdu: **“Ateşlik iki sınıf insan ki ben onları henüz görmedim. Yanlarında sığırkuyruğu gibi kamçılar olup insanları onlarla döven topluluk ve biri de bir takım kadınlar topluluğudur ki bunlar giyinik, çıplaktırlar. Görenleri yoldan saptıran ve kendileri de haktan sapanlardır. Başları bir tarafa sarkan deve hörgücü gibi olacaktır. Bunlar cennete giremeyecekler. Kokusu şu kadar, şu kadar yürüme mesafesinden alındığı halde, bunlar cennetin kokusunu da bulup alamayacaklardır.”** (Müslim - sahih bab: libas ve'l- zineh hadis nr.3971)

Tesettürün Faydaları ve Hayatımızda ki Önemi

Kur'an've Sünnette emredilen her hususta, tavsiye buyrulan her kaidede bir ilahi hikmet vuku bulduğu gibi, tesettür ayetlerinin de uhrevi, dünyevi, toplumsal ve şahsi hikmetleri bulunmaktadır. Allaha (c.c) inanıp Resulünün (s.a.v) izinden yürüme gayreti içerisinde olan Salih müminlerin bu sebebi hikmetleri bilmesi, tanınması, idrak etmesi ve hayatına intikal ettirmesi çok önemlidir.

Kadınların yaradılışında bir zayıflık ve naziklik bulunmaktadır. Bu özellikten dolayı bir erkeğin himayesinde bulunması, güvende hissetmesi, korunması ve Allah'ı Zülcelâl'in bir emaneti olduğu unutulmamalıdır. Bu sebeplerle kadınların eşleri tarafından sevmeye, korunup kollanılmaya, aile müessesinin güven altına alınmasına, örtünmeleri sadece eşlerine özel olmaları ve eşlerinin de sadece kendilerine özel olmaları büyük bir önem arz etmektedir.

Toplumumuzdaki en büyük sancılardan birisi olan namusun sadece kadınlara özgü olduğu düşüncesi var birde. Erkekler toplumun gözünde masum görünürken kadınlar en ufak bir hatada acımasızca eleştirilir, dışlanır ve namusuna leke düşer. Bu sebeple kadınlar ırz ve namuslarının güvende olmasını hissetmek isterler, daha sağlam bir aile yapısına sahip

olmak ve eşleri tarafından kendisine güvenilmesini ister. Bu hususta tesettürün yardımı çok büyüktür, hakkıyla tesettüre giren kadın yabancı gözlerden korunmuş olur ve tesettür adabına uygun davranması hasebiyle namusunu ve ırzının güvenliğini temin etmiş olur.

Bir ailenin huzuru, mutluluğu ve neşesi büyük ölçüde eşlerin arasındaki sevgi, güven, karşılıklı saygı ve hürmete dayalıdır. Tesettürsüz ve açık bir bayanın dışarıdan gelebilecek etkilerden dolayı olumsuz etkilenmesi veyahut enaniyete kapılması eşler arasındaki muhabbeti etkileyeceğinden aile içi huzuru, mutluluğu ve neşeyi olumsuz yöne çekecektir. Tesettürlü olan ve sadece eşine özel olan bir kadının, sadece eşine bakan yabancı kadınlara karşı göz kapaklarındaki tesettürü koruyan bir eşin mensubu olduğu bir ailenin bu tarz olumsuzluklarla karşı karşıya gelmesi mümkün değildir.

Aziz Kardeşlerim!

Kurtuluşa Ermek İçin:

Lafla değil bil fiil Allah'ın ve Resulünün şeriatına uyarak, dostu düşmanı tanıyarak, edep ve hayâ sahibi bir Müslüman olarak arkamızdan temiz bir nesil bırakarak ilahi rahmete ulaşabiliriz.

Tesettür bilincine sahip kadınların ve erkeklerin var olduğu bir toplumda fuhşiyatın artması gibi bir durum söz konusu olamaz. Kadın erkeklerin dikkatini çekecek, kalbine şehvet tohumları serpecek bir giyim tarzından uzak olduğunda, Allah'ın (c.c.) emrettiği tesettürü uyguladığında, erkeklerin göz kapaklarına hâkim olarak üzerlerine emrolunan tesettürü hayata geçirdiklerinde, eşlerinin ve kızlarının tesettürünü düzenli tuttuğunda toplumdaki tüm bozulmalar, ahlak dışı görüntüler ve günaha olan yönelme, toplumsal infial, tıbben neslin zamanla zayıflaması, aşırı cinselliğin üzerine yoğunlaşma hastalığı, namusun ve ırzın muhafaza edilmesi üzerine olan tehlikeler, aile müessesinin tahrip olması gibi sayabileceğimiz birçok acı sonuçların önüne geçebilir, İslam ümmetine yakışır bir toplum, Kur'an'da kurtuluşa müjdelenen müminler olabiliriz.

Onun için Ey Müslüman! Özüne dön. Kur'an'a sarıl. Allah'a ve Resulüne itaat et. Şerefli ecdadının emanetlerine sahip çık. İffetini namusunu şerefini koru. Edep ve hayâdan ayrılma. Aile yuvanı, neslini koru. Giyinik çıplaklardan, Cehenneme atılanlardan olma. Güneş balçıkla sıvanamaz. Başka çıkış yolu yok. Hepimizin dönüşü Allah'a dır. Onun huzurunda tek tek hesap vereceğiz.

ZİKİR İLE İLGİLİ SIKÇA SORULAN SORULAR, SORUNLAR , CEVAPLAR.

Aziz Kardeşlerim

Soru: Zikir bir mürşide intisap etmeden, kendi başına alınıp veya edinilip çekilebilir mi?

Cevap: Evet, mümin Müslüman herhalükarda Allah'ı Zülcelali zikreder. İman sahibi Müslüman kendisini dünyadada ahiretde kurtaracak gerçek mürşidini seçmiştir. Bu Allah'ı Zülcelalin âlemlere rahmet olarak gönderdiği, seçtiği beğendiği dinini onunla tamamladığı Hz.Muhammed Mustafa(s.a.v)dır. Diğer âlimler, veliler, mürşidler onun varisleridir. Onun gösterdiği yola insanları davet edip örnek olurlar. Zikir bir mürşide intisap etmeden, kendi başına alınıp veya edinilip çekilebilir. Bunun dini bir mahzuru yoktur. İnsanlar hadis-i şeriflerden veya çeşitli kitaplardan faziletlerini duydukları çeşitli zikirlerden oluşan virtler yapıyorlar. Nasilki her ilaç her hastalığa iyi gelmez fayda vermesse, hastalığına göre konulan teşhise uygun tedavi yapıp ilaç ona göre verilirse hayırlı bir netice alınıyorsa, manevi hastalıklarımızın tedavisinde de o hassasiyeti göstermeliyiz. Rabbimiz nasilki bedeni, mali ve ruhi ibadetlerimizi nasıl ne şekilde, ne zaman yapacağımızı, nelere dikkat etmemiz gerektiğini Kur'anında ve Habibi vasıtasıyla bildirip uygulamışsa bir Müslümanda aynen doktorun tedavide uyguladığı ilaç misali yerinde zamanında ve dozajında uygulamasında fayda vardır. Bir bilen nezarinde, ehil bir mürşidin terbiyesinde derslerini, virdlerini yapması daha isabetli olur. Türkiye'de belki milyonlarca insan, böyle yani bir mürşide tabi olmadan, genellikle hadis-i şeriflerden veya çeşitli kitaplarından faziletlerini duydukları zikirlerden oluşan virtlere sahiptirler. Virt, günlük ev ödevi gibi zikir dersidir. Yalnız zikir çok etkili bir ibadettir. İnsanlarda çeşitli haller oluşturabilir. Bunun için her zaman olmasa da bu tür haller yaşandığında bir mürşide danışmak ve ilgili hali anlatmak gerekebilir.

Soru: Zikir Allah rızası için değil de sevap kazanmak, cehennemden korunmak, cennete girmek maksadıyla çekilebilir mi?

Cevap: Bütün ibadet ve taatler Allah'a yapılır. Allah'tan başkasına yapılmaz Yapılırsa bu şirk olur.Sevap kazanmak, cehennemden korunmak, cennete girmek, maksatları Allah'ın rızası kapsamındadırlar.Bundan dolayı bu maksatlarla yapılan zikir de dinen makbuldür. Allah'ın hoşnutluğu aranmalıdır.Bu üst derecede zikir çekmek dinen daha faydalıdır. Bu sayede bunun altında yer alan sevap kazanma, cehennemden korunma, cenneti elde etme gibi nimetler de kendiliğinden kazanılmış olur. Ayrıca Allah'ın

(c.c.) hoşnutluğu ile daha yukarı manevi hallere ve ileri nefis makamlarına ulaşılmış olunur.

Himmeti âli (yüce) tutmak gerekir. Aynı zikir yapan iki kişiden niyeti, maksadı yüksek olan diğerini mutlaka geçer. Zikirde Allah (c.c.) rızasından daha büyük bir gaye, kazanç olamaz.

Soru: Zikir dünyevi bir gaye için çekilebilir mi?

Cevap: Yüce Allah'tan (c.c.) dualarda ahireti unutmamak kaydıyla dünyevi her türlü şeyi isteyebiliriz. Ama zikir bir aşk halidir. Aynı kelimeleri arka arkaya hızlı bir şekilde söylemek de bu aşk halini meydana getirmektedir, geliştirmektedir. Zikri dünyevi bir maksatla çekmek bu aşk halini dünyaya yöneltmek demek olur ki bu her şeyden önce çok çirkin bir şeydir. Büyük bir edepsizliktir. Yüce Allah (c.c.) kulun kalbini sadece dünyaya yöneltmesinden razı değildir. Dinin gayesi, ruhu ahirettir. Dünya bir ödül ve ceza yeri değil bir imtihan yurdudur. Ayet-i celilede şöyle buyrulmaktadır: **"Kim ahiret mahsulü isterse onun ürünlerini fazla fazla artırırız. Kim de sırf dünya menfaati isterse ona da ondan verimiz, ama ahirette onun hiç nasibi olmaz."** (Şûrâ suresi, 20)

Dünyevi maksatlarla zikir genellikle esma-i hüsnalarda mevzu bahis olmaktadır. Hâlbuki kişi zikirde Allah rızasını ölçü ve gaye edinirse yüce Allah (c.c.) fazl u ikramıyla ona kalbinden geçirdiği dünyevi hediyeleri fazlasıyla verecektir. Ayrıca bu nimetler, hediyeler hem dünya hem ahiret hayatında hayırlara vesile olacaktır. Ama kişinin zikirde niyeti sadece dünya olduğunda bu sefer yüce Allah (c.c.) o kişiye o dünya nimetini bir imtihan kastıyla verecektir. Belki o dünyevi nimet ahirette imtihanı kaybetmesine sebep olacaktır. Keşke verilmeseydi, diye ebedi bir pişmanlığı getirecektir. Allah korusun. Onun için zikri hiçbir surette dünyevi amaçlarla çekmemek gerekir. Zikirde Allah (c.c.) rızasını gaye edinmelidir. Bu gerçek anlamıyla hem dünyevi hem uhrevi nimetlerin anahtarıdır.

Kalp hadis-i şerifte de belirtildiği üzere saniyede halden hale girer, değişir. Onu bir yolda tutmak kolay değildir. Zikri Allah rızası dışında başka bir gaye ile çekebilir. Hele bu durum esma-i hüsnâ zikrinde daha çok görülür. Onun için kalbi her zaman rotasına sokmak gerekir. Bunu şu cümle ile yapabiliriz: **"İlahi ente maksudi ve rızake matlubu"** (Allah'ım Sen maksadımsın, Senin rızanı talep ediyorum.)

Esmâ-i hüsnâ zikrinde veya başka zikirlerde zikrin başında, sonunda veya belli aralıklarla, **"İlahi ente maksudi ve rızake matlubu"** (Allah'ım Sen maksadımsın, Senin rızanı talep ediyorum.) demek, bu konudaki niyetimizi Allah'ın (c.c.) izni ile istikamet üzere kılacaktır. Bu açıdan bu sözü daima zikrimizde virt edinmek gerekiyor. Hele kendi

başına, mürşitsiz zikir edinenler buna daha çok önem vermelidirler. Çünkü şeytanlar ve nefis böylelerini yanlış yola daha kolay sürükleyebilirler. Ama zikirde gayesi Allah rızası olan kişiye nefis ve şeytan aldatmak için girebileceği bir yol bulamaz.

Esmâ-i hüsnâ zikrinde Allah'ın rızası şu noktalarla aranmalıdır: Onun güzel isimlerinin zikriyle Onu övmek, yüceltmek, onların manası üzerinde derinleşmek, Onun güzel isimlerinden bazılarında ortaya konan güzel ahlakî ile ahlaklanmak, Onun hoşnutluğunu kazanmak gibi gayeler güdülmelidir. Bunlar olunca yüce Allah (c.c.) ilgili esmâ-i hüsnânın dünyaya bakan hediyelerinden kulunu mahrum bırakmayacaktır.

Soru: Bir mürşitten virt alan bir sofî kendi başına virdine ara sıra ilaveler yapabilir mi?

Cevap: Virt, zikir dersidir. Bu ders mürşitten alınmışsa bunun sayısını yaşanan hallere göre ancak mürşidin vekilleri veya mürşit artırabilir. Kişi kendi başına dersini azaltıp çoğaltamaz. Bu durum bir hastanın doktorun tedavisinde uygulamasına zıt kendi kafasına göre ilaç kullanmaya benzer böyle durumda istenilen hayırlı sağlıklı netice alınmaz. Faydadan çok zarar söz konusudur. Onun için yerinde ve dozajında kullanmak hayırlı neticeye ulaştırır. Seyrû sülukta bu geçerlidir. Nasılki her anahtar her kapıyı açamazsa, her bir esmanında ayrı bir özelliği vardır. Bu konuda mürid manevî rehberi, doktorunun tavsiye ve terbiyesiyle hareket etmelidirki hayırlı neticeye ulaşabilsin. Nefis ve şeytan ordularının tuzaklarından kurtulabilsin. Aksi takdirde herşeyini kaybedebilir.

Virde ilave maksadıyla yapılmayan, sayıya vurmadan çekilen zikirler serbesttir. Yani sofî bu şartla istediği kadar zikir çekebilir. Aslında virt arabanın kontak anahtarını çevirmek gibidir. Arabayı çalıştırır sadece. Önemli olan sayısız zikirle, yani sürekli zikirle yol almaktır. Gerçek kazanç buradan gelir. Çünkü virtten amaç sürekli zikre geçmektir. Sürekli zikirle ileri hallere ulaşmak, nefis makamlarını aşmaktır. Bu yolda hız şeytanları da sindirir.

Cahil sofîler genellikle bu konuyu yanlış anlarlar. Sayıya vurmadan yapılan zikirlerle virdin kendi başına artırıldığı düşüncesine kapılırlar. Onun için virtte sayıyı koruma, kendi başına artırmama konusunda derin bir taassuba düşerler. Sürekli bu konuda etraflarını da uyarırlar. Onun için de bu yolda hiç bir ilerleme kat edemezler. Kabiliyetli kişileri de engellemiş olurlar. Hâlbuki sürekli zikir, sayıya vurulmadan yapılan zikir, Allah'ın emridir: **”Ey iman edenler Allah'ı çokça zikredin.”** (Ahzab suresi, 41) Allah'ın (c.c.) emri ve peygamberin sünneti olan hususlarda mürşitten izin alınmaz.

Şayet bir sofî faziletine inandığı bir zikri belli bir sayıda virt edinmek istiyorsa bu konuda şeyhinden müsaade alması edebe uygundur. Şayet böyle bir izni alacak durumu yoksa o zaman sayıya vurmadan o zikri her gün istediği kadar çekebilir.

Soru: Zikri alıp bırakmak, tamamen terk etmek doğru mu?

Cevap: Bir Müslümanın zikirsiz, fikirsiz, duasız yaşaması söz konusu bile olamaz. Ancak kalbi kararmış olanlar, Hak'dan kopmuş olanlar, Şeytana kul köle olanlar, kalpleri mühürlü olanlar, Allah'ı zikretmezler. Zikir yoluna giren kişinin zikri değişebilir. Azalabilir. Artabilir. Sofiye, bunu mürşidi belirler. Şayet kişi kendi başına, mürşitsiz zikre başlamışsa belli bir sayıyı koruması tavsiye olunur. Bu konuda ağgözlü olmak yerine kişinin kolayca, zahmetsiz bir şekilde yapabileceği, yani gücünün yettiği ve zamanının elverdiği belli bir sayıda kalması daha doğrudur. Zira şeytanlar zikir ehlini çok kıskanırlar. Bunun için çeşitli oyunlar oynarlar. Genellikle zikri bıraktırmak için onları sayıyı artırmaları konusunda çok teşvik ederler. Sayı artınca bir süre sonra bu zikirler kişiye ağır gelmeye başlar. O zaman onlar hepten zikri bırakırlar. Bir daha dönüp arkalarına bile bakmazlar. Çünkü nefis bıktığı, usandığı bir şeyden kaçır. Şeytanlar nefsin damarlarını insanlardan daha iyi bilirler. Damara göre şerbet verirler. Hâlbuki hadis-i şerifte **hayırlı amelin az da olsa devamlı olanı makbuldür**, denilmektedir. Kişi önce çok çekip de sonra bir miktar azaltabilir. Önce şu zikri çekip de sonra başka zikirlerle de yönelebilir. Ama zikri tamamen bırakmak, terk etmek hayra alamet değildir. Bu şeytanların oyununa gelmektir. Onun için Bayazidi Bestami(k.s)Hazretleri: Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır.”buyurur. Hele günümüzde herşeyin nefis ve şeytana hitap ettiği, heryerin mayınlarla, tuzaklarla dolu olduğu bir dünyada, rehbersiz, kaptansız, bu işler olmuyor. Rabbim şaşırtmasın. Yüce Allah (c.c.) böyleleri için şöyle buyurmaktadır: **Kim Rahman olan Allah'ın zikrinden yüz çevirirse biz ona bir şeytan musallat ederiz. Artık o şeytan onun yakın dostudur.** (Zuhruf suresi, 36).

Soru: Zikir çekecek vakti olmayanlara ne tavsiye edersiniz?

Cevap: Kâinatta herşey Allah'ı zikretmektedir. Elbette iş güç yoğunluğundan beş dakikalarını bile zikre ayıramayan insanlar olabilir. Böylelerine arabalarına binecekleri yere gidinceye kadar, bazı bedeni işleri yapma sırasında belli zikirleri, özellikle peygamberimizin (s.a.v) sevabını ve faziletlerini belirttiği zikirleri çekmelerini tavsiye ederiz. Bir Müslüman'ın bir gününü hiçbir zikre ayırmadan geçirmesi telafisi imkânsız büyük bir zarardır. Çünkü geçen zaman bitmiştir. Asla geri gelmez.

Hadis-i şerifte cennet ehlinin her şeyden hoşnut olduğunun ama zikirsiz geçen anlarından büyük bir üzüntü duyduklarını anlamaktayız. Çünkü zikrin kazancı çok büyüktür. Cennet nimetleri de kişilerin amellerine göre verilmektedir. Cennetteki müminlerin dereceleri bu açıdan birbirinden çok farklıdır. Hatta peygamberimiz (s.a.v) bu farklılığı ifade sadedinde dünya ölçülerini kullanmamış, Süreyya yıldızının uzaklığını işaret buyurmuştur. Bundan dolayı ebedi hayatımızda ezilip büzülmemiz için zikre yönelmek akıl karıdır. Günün belli bir vaktinde, yolda, arabada, yatmadan önce vs. bize göre zikredebileceğimiz bir anda az da olsa sayıya vursak da vurmasak da bir zikrimizin olması bizler için büyük kazançlar getirecektir. Şunu unutmamak gerekir ki her zikrin dünyaya bakan ufak bir hediyesi, hediyeleri de mutlaka vardır.

Bir de peygamberimizin (s.a.v) **Müflis Kimdir** hadis-i şerifinden hisse almak gerekir. Peygamberimiz (s.a.v) sahabesine sormuş **Müflis kimdir?** Diye. Sahabeler şöyle buyurmuşlar: **Elindeki sermayesini kaybeden kimse.** Peygamberimiz (s.a.v) ise: **Hayır, demiş, gerçek müflis, ahirete, mahşer meydanına dağlar büyüklüğünde sevapla gelip de günahları yüzünden bunları dağıtan kişidir. Çünkü o kimisinin giybetini yapmış, kimisine iftira etmiş, kimisinin hakkını yemiş, kimisine sövmüş, kimisini dövmüştür. Hak sahiplerine sevapları verilince elinden bir şeyi kalmayıp da onların günahlarını yüklenmiştir. Bu yüzden cehennemlik olmuştur.**” Şimdi bu hadis-i şerifi kimse pek üzerine almak istemez. Nefsimize sorsak, üzerinde hiç kul hakkı var mı, diye. Nefis kendisini hemen temize çıkarır. Hâlbuki her gün nice kişinin günahını bilerek veya bilmeyerek yüklenmeyen kişi yoktur. Onun için bu hadis-i şerifi her insanın kendi nefsi hesabına alması, anlaması, sanki kendisi için söylenildiğini farz etmesi takvaya ve ihtiyata daha uygundur. Gerçekte zikir her kişi için lüks değil, ekmek su gibi ahirette gerekli bir sermayedir.

Hadis-i şeriflerden anlaşılmaktadır ki, yüce Allah (c.c.) ahirette kul haklarına karışmamaktadır. Bu durumda onların Allah (c.c.) tarafından afları mümkün görünmemektedir. Ayrıca o çetin günde kimse hakkını helal etmeye de yanaşmayacaktır. Yakınlar bile. Bu durum ayet-i kerime ile de sabittir. **“Bunun için kişiler anne babalarından, evlatlarından, kardeşlerinden bile kaçacaklardır.”** (*Abese suresi* 35). Allah’ın karışmadığı kul hakları için ahirette elimizde büyük bir sermayenin bulunması gerekir. Zikir hadis-i şeriflerde sevap yönü ile cihatla mukayese edilmektedir. Yani zikre o kadar büyük sevaplar verilmektedir ki onunla başka bir amel pek kıyaslanamamaktadır. Bunun için her fırsatta zikre yönelmek, günün belli anlarında, boş vakitlerde zikretmek kişiye ahirette büyük sermaye

kazandıracaktır. Hele bir Müslümanın, bir mürşide bağlı olmasa da, kendi başına peygamberimizin (s.a.v) çekilmesi konusunda faziletlerini zikrettiği belli bir sayıda az da olsa bir virt edinmesi, ahirette hesapların görüleceği günde, dünyada kara gün için bir kenara konulan para gibidir. Şuna eminim ki, zikir çekmeye vakti olmayan Müslümanlar, işin bu noktasını kavrarlarsa buna vakit bulabileceklerdir. Sorun vakit bulmamaktan ziyade bir şuur ve önem meselesidir.

Soru: Bazı kişiler vakit namazlarında veya Cuma namazında tespihata ve duaya katılmadan camiden çıkıyorlar. Bunlar ne kaybediyorlar?

Cevap: Cemaatte rahmet vardır. Bir özrü, aciliyeti gerektiren bir durum olmadan, sünnetleri kılmadan tesbihat ve duaya katılmadan camiden çıkanlar çok şey kaybetmektedirler. Toplu, cemaatle zikrin ne getirdiğinden haberleri olmayan kişilerdir bunlar. Sanıyorlar ki toplu, cemaatle zikirde herkes çektiği zikrin sevabını almaktadır. Oysa Allah'ın (c.c.) toplu, cemaatle yapılan ibadetlerde sevap taksimi farklıdır. Böyle durumlarda herkese topluluğun, cemaatin sevabı kadar ayrı ayrı verilmektedir. Düşünün camide yüz kişi varsa o birkaç dakikada herkes o kalabalığın çektiği zikrin sevabına birden ulaşmaktadır. Hâlbuki kişi tek başına akşama kadar hiçbir iş yapmadan zikretse o sevaba ulaşamayacaktır.

Şimdilerde internet üzerinden çeşitli sitelerde yapılan salât u selam getirme, çeşitli zikirleri çekme, Kuran-ı Kerim hatmi, çeşitli sure, ayet okuma kampanyalarını vs. boş görmemek, küçümsememek gerekir. Bu tür zikirleri ve ibadetleri bir topluluk ve cemaatle birlikte yapmak tek başına yapmaya göre çok daha kazançlıdır. İnsanı topluluk ve cemaat sevabına ulaştırabilir.

Haddizatında mürşitten alınan zikrin de böyle gizli bir sırrı vardır. Ama şeytanlar ve nefis insanın bu gizli hazineye ulaşmaması için bu yolu gözden çok düşürmektedir. Kendi başına, mürşitsiz zikri gözde daha çok büyütmektedir. Şu kesin ki her tarikatın mutlaka bir toplu bir de ferdi olarak yapılan zikir çeşidi vardır. Toplu olarak yapılan zikre topluluk ve cemaat sevabı verildiğinden zerre kadar kuşkuumuz yok. Mürşit tarafından sofiye ferdi olarak verilen virt dersinde de böyle bir topluluk ve cemaat sevabı söz konusu olabilir diye düşünüyorum. Zira kişi mürşide bağlı olmadan yıllarca zikir çektiği halde bir hal yaşamadığı, manevi makamları kat edemediği halde aşağı yukarı aynı miktarda bir zikri mürşide bağlı olarak çeken kişi ise kısa zamanda manevi halleri yaşamakta, ileri nefis makamlarına geçmektedir. Bunun sırrında mürşit tarafından verilen zikirde

topluluk ve cemaat sevabının da bir hissesinin olabileceğini ihtimal dâhilinde görmekteyim.

Soru: Vakit namazlarının arkasından yapılan, Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahu Ekber tespihlerinin önemi nedir?

Cevap: Vakit namazlarının arkasında çekilen bu zikirlerin hikâyesini bildiğimiz zaman kendi başına, yani mürşitsiz de olsa zikir edinmenin değerini ve önemini kavramış oluruz.

Bir grup fakir sahabe peygamberimize (s.a.v) gelip şöyle derler: Ya Rasulallah, zenginler bizi geçtiler. Bizler namaz kılıyoruz, onlar da kılıyorlar. Bizler oruç tutuyoruz, onlar da tutuyorlar. Ayrıca onlar zekât ve sadaka veriyorlar. Biz bunlardan mahrum kalıyoruz. Onlara yetişebilmemiz için bize bir amel gösterebilir misiniz?

Peygamberimiz (s.a.v) o zaman onlara bugün namaz sonlarında çekilen tespihatları öğretti ve bunu her vakit namazının arkasından çekmelerini istedi. Yani namaz sonlarında bugün toplulukla ve cemaatle çektiğimiz 33 Sübhanallah, 33 Elhamdülillah, 33 Allahu Ekber zikirleri önce böyle ferdi planda başladı. Peygamberimiz (s.a.v) bu zikirlerle devam ederlerse zenginlerin sadaka ve zekâtla elde ettikleri sevaptan daha ziyade sevaba kavuşacaklarını da fakir sahabelere müjdeledi.

Hâlbuki bu vakit namazlarının arkasında yapılan zikirlerin hepsini bir iki dakikada herkes çekebilir. İşte zikir kısa zamanda bu kadar büyük sevap getirmektedir! Tabii ashabin zenginleri bu hadisten haberdar olunca onlar da bunu yapmaya başladılar. Bu sefer fakir sahabeler başka zamanlarda peygamberimizden (s.a.v) duydukları başka zikirleri çekme yoluna girdiler. Sahabenin çoğunun tahtadan kutuları vardı. İçlerinde taş ve hurma çekirdekleri bulunurdu. Bunları çeşitli zikirleri çekmekte sayıyı bilmek maksadıyla tespih olarak kullanırlardı.

Peygamberimiz (s.a.v) aynı namaz tespihatını kendisinden bir yardımcı, hizmetçi isteyen kızına, Hz. Fatıma'ya (r.anha) gece uyumadan önce tavsiye etmiştir. Bunun hizmetçiden daha iyi olduğunu söylemiştir. Bu durum, vakit namazı arkasından söylenen bu tespihatların dünyevi hediyesine de işaret etmektedir. Hz. Ali (r.a) bu tespihatı ömrü boyunca kendisine virt edinmiş, uyumadan önce mutlaka okumuş. Hatta Sıffin savaşında bile bunu ihmal etmediğini belirtmiştir.

Bakın, görüyorsunuz ki, sahabeler ortalama çekme süresi iki üç dakika bile olmayan tespihatlara ne kadar önem vermişler. Bunlardan ders çıkarmak gerekir. Sayısı az da olsa zikre önem vermelidir. Özellikle vakit namazlarının arkasındaki tespihatlar çok önemlidir.

Soru: Peygamberimizin (s.a.v) ümmetinden çekmesini istediği ve faziletlerine değindiği zikirlerden bazılarını söyleyebilir misiniz?

Cevap: Peygamberimiz (s.a.v) buyurmuştur ki, *besmele ile başlanmayan işin sonu yoktur (hayırlı olmaz).*

Onun için her işin başında besmele çekmek gerekir. Besmelede Allah'ın üç güzel ismi zikredilir. Her işte yapılıncı bu Allah'ı günde onlarca kez zikretmek yerine geçer. Büyük sevap kazandırır.

Peygamberimiz (s.a.v) buyurmuşlardır ki, *bana salâvat getirenler bana yakındır. Bana salâvat getirene Allah (c.c.) on salâvat getirir. Sizin salâvatlarınız bana bu konuda hizmetli meleklerce ulaştırılır. Ben de alırım, mukabelede bulunurum.*

Salâvat peygambere dua etmek demektir. Hakikatte ise Allah'ın ve peygamberin salâvat getiren kişiye dua etmesidir.

Peygamberimiz (s.a.v) adım anıldığında salâvat getirmeyenin burnu sürtünsün diye beddua etmiştir.

Peygamberimiz (s.a.v) buyurdular ki, size söylenmesi kolay ama terazide ağır olan bir zikir öğreteyim mi? O:”**Sübhanallahi ve Bi-hamdihi Sübhanallahil-Azim**”. Kim bu zikri günde yüz kere söylemeye devam ederse günahları denizköpüğü kadar da olsa bile affolur. Kimse bu zikri yüz defa söyleyen kişinin ameline ulaşamaz. Velew ki ondan fazla bu zikri çeken olsun.

Peygamberimiz (s.a.v) buyurdular ki:”**La havle vela kuvvete illa billahil-Aliyyül-Azim**” cennetin hazinelerinden birisidir. Bu zikir, 99 derde devadır. Bu zikre devam edenlerden ayrıca en hafifi fakirlik olmak üzere 70 çeşit bela ve musibet üzerinden kaldırılır.

Peygamberimiz(s.a.v)buyurdularki:”**Sübhanallahivelhamdülillah i vela ilahe illallahu vallahu ekber**” zikrini söyleyen kişi için cennette bir ağaç dikilir. Bir atlı beş yüz yıl gölgesinde gitse bile gölgesini bitiremez.

Peygamberimiz buyurdular ki:”**La ilahe ilallahu vahdehu la-şerike leh lehul-mülki ve lehul-hamdu ve hüve ala külli şey'in kadir**” zikrini her gün yüz kere söyleyen kimseye on köle azat etmeye denk sevap verilir. Ayrıca yüz iyilik mükâfatı yazılıp yüz günahı silinir. Bunların yanında günün akşamına kadar şeytanın şerrinden de korunur. Bu zikri günde on kez okuyan ise Hz. İsmail (a.s.) soyundan dört köleyi azat etmiş gibi sevap kazanır.

Peygamberimiz (s.a.v) buyurdular ki, zikrin en faziletlisi “**La ilahe illallah**”tır. Bu günahları yakar, yok eder. Günde yüz defa bunu zikredenlerin kıyamet günü yüzü ay gibi parlar.

Bir de zikir kelimelerinin başına Allah'ın kelimeleri adedince, zerrelerin adedince, yeryüzündeki canlılarının adedince, ağaçların, yaprakların adedince. Gibi sıfatlar konunca bu zikri daha çok zenginleştirir, nemalandırır, sevaplandırır. Peygamberimizden (s.a.v) bu

manada hadisler vardır.Allah (c.c.) zikrini gereği şekilde, rızasına uygun olarak yapmamızı nasip eylesin. Âmin.

Soru: Zikir nedir ve nasıl yapılır?

CEVAP:Seyyid Abdülhakim Arvasi hazretleri buyuruyor ki:Zikir, hatırlamak, anmak demektir. Hatırlamak da kalble olur. Söylemekle olmaz. Şimdi üç türlü zikir bilinmektedir:

1- Dille, söylemekle yapılan zikirdir. Söylerken, kalb birlikte hatırlamaz. Yalnız dille söylenen zikrin, kalbi temizlemekte faydası pek az olur. İbadet sevabı hâsıl olur. Aşağıdaki âyet-i kerime kalben zikretmeyenler içindir:”**Kalbleri Allahü teâlâyı zikretmeyenlere azap vardır.**”(Zümer Suresi, 21)

2- Yalnız kalble yapılan zikirdir. Dil söylemez. Üç ayet meali şöyledir:”**Rabbini, yalvararak ve gizli ve sessiz çağırınız!**”(Araf Suresi, 55)

”**Kalbler, ancak Allahı zikretmekle itminana (sükûna, rahata) kavuşur.**”(Rad Suresi, 28)

”**Rabbini, içinden zikret!**”(Araf Suresi, 205)

Daha başka birçok âyet-i kerimede ve sayısız hadis-i şeriflerde ve din büyüklerinin kitaplarında bu zikir bildirilmektedir.

3- Dille kalbin birlikte yaptığı zikirdir. Allah adamları, Evliya-i kiram, yüseklere erişikten sonra, böyle zikri yapabilirler. Dille kendi işitecek kadar söylenirse, buna da Zikr-i hafî ,Kalble yapılan zikir, en önce Fahr-i âlem efendimizin hicret gecesinde, Sevr dağındaki mağarada, Hz. Ebu Bekr-i Sıddık(r.a)’a diz üstüne oturtup, gözlerini kapamasını emrederek sessiz yaptırdığı zikirdir. İki âyet-i kerime meali:”**Hep sadıklarla birlikte bulunun!**”(Tevbe Suresi, 121)

”**Rablerini isteyenlerle beraber olmağa çalış!**”(Enam Suresi, 52)

Bu iki ayeti kerime meali büyüklerle rabıtayı bildiriyor. Bu rabıtayı yapmak, (Allah’ü Teâlânın sevdiklerini hatırlamak, rahmet etmesine sebep olur) hadis-i şerifine uymaktır. Bunlar gibi, başka âyet-i kerimeler ve hadis-i şerifler de vardır. Başkası da işitirse Zikr-i cehri denir. Resulullahın hazret-i Ali’ye öğrettiği zikr-i cehridir.

Zikretmek, Allah’tan başka şeylerin sevgisini, onlara düşkün olmağı kalbden çıkarmak içindir. Kalbin mahlûklara bağılılığını yok etmek için en iyi ilaç zikirdir. Hadis-i şerifte, ”**Zikrederek, kalblerinin yükünü hafifletenlerin yolunda olun!**”buyuruldu. Bunun için, “Allah’a, Allah’ü Teâlânın sevgisine kavuşmak için, kalbin mahlûklara olan bağlantılarını kesmek, onu dünya zevklerine düşkün olmaktan kurtarmak lazımdır. Kalbi kurtarmak için de, zikirden daha faydalı bir ilaç yoktur” demişlerdir. (Tefsiri azizi)

Allah'ü Teâlâyı hatırlamak, Onun ismini söylemekle veya çok sevdiği bir Velisini görmekle olur; çünkü hadis-i şerifte, **“Onlar görüldüğü vakit, Allah hatırlanır”** buyruldu. İsmi iştirken, söylerken, başka şey düşünülebilir. Onu hatırlamak şüpheli olur. Onu devamlı hatırlamak için, her gün binlerce söylemek lazım olur. Evliyayı severek, inanarak görünce, muhakkak hatırlanacağı müjdelendi. Görmek gözle olduğu gibi, Velinin şeklini, suretini, kalbine, hayaline getirmekle de, görmüş gibi olup, Allah'ü Teâlâyı hatırlamaya sebep olur. Böyle, kalble görmeye rabita denir ki, kalbi, Allah'ü Teâlâdan başka şeyleri sevmekten, onları düşünmekten kurtaran vasıta ve temiz kalbe, ihlâsa kavuşturan yoldur.

Soru: Hatm-i hâcegân nedir?İmam-ı Rabbânî hazretlerinin hatm-i hâcegânı nasıldır?

CEVAP:Hâce hoca, hâcegân ise hocalar demektir. Hatm, Kur'an-ı Kerimi veya bir zikri baştan sonuna kadar okuyup bitirme demektir. Hatm için hatim veya hatme de deniyor. Hatm-i hâcegân, Nakşibendî yolunda okunan belli bir zikir demektir. Buna hatme-i hâcegân da diyorlar.

Her gün beş yüz kere **kelime-i temcid yani (Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh)** okumak, başlarken ve bitirince yüz kere **salevat-ı şerife getirmek** İmam-ı Rabbânî hazretlerinin hatm-i hâcegânıdır.

İmam-ı Muhammed Mâsum hazretleri buyuruyor ki:Dertlerden kurtulmak ve murada kavuşmak için 500 kere (Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh) demeli, okumaya başlarken ve okuduktan sonra yüzer kere salevat-ı şerife okuyup dua etmelidir. (Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh) kelime-i temcidini bir seferinde 500 kere okumak şart değildir. Parça parça da okunabilir. Abdestli okumak da şart değildir. Ancak abdestli okunması elbette daha faziletli olur.Dinimize, dünyamıza gelecek zararlardan kurtulmak için her gün 500 defa kelime-i temcid okumalıdır! *(Tefsir-i Mazheri)*

İmam-ı Rabbânî hazretleri, cinden korunmak için ve korkulu zamanlarda, (Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh-il-aliyyil azîm) okunmasını emrederdi. *(Berekat-S. Ebediyye)*Bir hadis-i şerif:“Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh-il aliyyl azîm” okumak, 99 derde devadır. Bunların en hafîfı sıkıntından kurtulmaktır.” *(Hâkim, Ebu Nuaym)*

Kelime-i temcid okumak, bu kadar kıymetli olduğu gibi, salevat-ı şerife okumak da çok kıymetlidir. Bir hadis-i şerif:“**Her gün yüz defa salevat-ı şerife getiren, münafıklıktan ve Cehennem ateşinden uzaklaşır ve Kıyamette şehitlerle beraber olur.**” *(Taberanî)*

Hatm-i hâcegân okununca, hem salevat-ı şerife getirilmiş, hem de kelime-i temcid okunmuş olur.

Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri ,Zikre devam etmenin fazilet ve faydaları hakkında MARİFETNAME **Madde , 2'de derki:** “Ey Aziz, ehlullah (erenler) demişlerdir ki: Zikrullah (Allah'ı anmak) irfan yoludur. Allah'a yaklaştıran en kuvvetli söyleyiştir, imanın alâmeti ibadetin beyni ve irfan kapısının anahtarıdır. Zikrin faziletlisi, la ilahe ilallah sözünün gizlice tekrarlanmasıdır. Zikir kalbin nuru, ruhun huzurudur. Gönülün cilâsi, aklın nûrudur. Zikir, kalbin hayatı sevgiliye ulaşma aracıdır. Gece yarısından sonra zikir yapmak, amellerin en güzelidir.

Zikirle uğraşıyorsan, Allah'ın sevgisini kazandığını bil. Allah'ın zikri, kalbin nuru, gözün ışığı ruhun kuvvetidir. Zikre devam edenin kalbi mamur, fiil ve ahlâkı güzel, ruhu sevinçli olur. Zikir, ruha hidayet, her derde ilâçtır. Zikri Allah olanın fikri Allah, ruhu uyanık olur.

Zikrin gerçeği, kalbi Allah'ın gayrısından temizlemektir. Zikre devam, Allah sevgisini artırır. Allah'ın zikri, dilden kalbe, kalpten ruha ulaştığı gün veli mertebesine çıkmıştır. “

Madde - 3: Zikre devam etmenin tesirlerini bildirir.” Ey aziz, Ehlullah (erenler) demişlerdir ki: La ilahe ilallah veya Allah, sözünü tekrara devam edenlerin dil ve kalbi birleşir, gönüldeki pasları siler, kötü fikirleri temizler, her türlü pislikleri yakar, mahveder. Karanlığını aydınlığa çevirir. Zikirle kalb temizlendikçe Allah'ın nuruyla dolar. Vakta ki idrak ve şuur söner. O vakit ilahî nur gözüdür ve o aşkla cezbe tutulur.”

Madde - 4: Zikre devamın sonuçları, hal ve kerametlerini bildirir.” Ey aziz, Ehlullah (erenler) demişlerdir ki: Issız bir odada zikre devam edenin kalbine ilk defa bir Nur doğar ve söner. Bir müddet sonra bir daha parlar, biraz daha durur ve söner ve en sonra devamlı kalır. Gönül ondan lezzet, ruh hikmet alır ve her şeyi unutup, onda gömülür. Vücudunun her cüzünün adeta zikir sesini işitir. Ağacın rüzgârdan sallanışı gibi kalbde zikrin etkisiyle adeta titrer. Bu hal ona zevk verir. Zikir, sahibinin kalbinde bir kuş gibi uçar. Onu gafletten uyandırır ve huzura götürür. Zikirle kalbe doğan nur, sahibine bitmez tükenmez manevi zevk verir ve onu ebedi mutluluğa kavuşturur.” (Erzurumlu İbrahim Hakkı Hz - Marifetname)

Soru: Rabita neden yapılır, bu konuda bilgilendirebilir misiniz?

Cevap: Rabita; bir velinin suretini, şeklini hayaline getirerek onun kalbindeki feyz, bereket ve marifetlere ve ilimlere ulaşmaktır. Kalbini büyüklerin kalbine bağlayarak onlardan feyz alma, her şeyi unutarak, dünya işlerini düşünmeyerek sevgi ve saygı ile bir velinin mübarek yüzünü hayalinde veya gönlünde bulundurmaktır.

Sevgi, hürmet, saygı ve itaat ile buğz, kin, hürmetsizlik, saygısızlık ve itaatsizliği ayırt etmek lazımdır. Konuşanın yüzüne bakılır. Onun için feyz alınacak veliye de rabita yapılırken, bu rabitanın onun yüzüne olması yani “vicâhî” olması gerekir. Nasıl ki konuştuğumuz kişinin zaman zaman yüzüne bakıyorsak, ders anlatan öğretmene, vaaz veren hocaya dönüyor, Kur’ân okuyan kişiye yüzümüz dönük oluyorsa, feyz alacağımız manevi mimarımız evliyaya karşı yüzümüzün dönmesi, onu hayalimize almamız da çok normaldir.

Yine ayrıca yüzümüzü namazda iken kibleye döneriz. Kâbe’de isek o mübarek yapıya bakmak ibadet sayılır. Aslında Kâbe’nin siyah taşı ve toprağı değil, ondaki mana ibadet sayılmıştır. Allah emri olduğu için o emre itaat, ibadet sayılmaktadır. Ayrıca anne babanın yüzüne bakmak, âlimin yüzüne bakmak da ibadet sayılmıştır. Mürşidler ve manevi terbiyeciler, dolayısıyla insanın öz anne ve babasından daha kıymetli varlıklardır. Müridler manevi evlat, onlar da manevi babalardır.

Onun için rabita, feyz veren kâmil zatın teveccühüyle birleşecek olursa nur üstüne nur meydana gelir, denilmiştir. Bu sebeple rabita hususunda aşağıdaki hususların bilinmesinde fayda vardır.

1. Rabitasız yapılan zikir müridi ilerletmez.
2. Zikirsiz yapılan rabita tek yönlü olarak ilerletir.
3. Rabita, her işte Allah’ın (c.c) izniyle müride yardımcıdır.
4. Rabitanın özellikle zikirde yardımı daha çok ve çabuk olur.
5. Rabita insan nefsinin manevi hastalıklardan, pislik ve kirlilerden temizleyen çok önemli bir temizleyicidir.
6. Bir insanın hiç görmediği, tanımadığı, konuşmadığı veya konuştuğunu dinleyemediği bir kimseye rabita yapması zordur. Onun için rabita yapılan kişinin hiç değilse bir defa görülmesi zaruridir.
7. Rabita, okumakla, öğrenmekle değil bizzat yapılmakla, usulüne uygun tatbik edilmekle müride faydalı olur.
8. Rabita, Allah sevgisini celp eder, kişinin kalbine yerleşmesine vesile olur.
9. Rabita, dünya sevgisini kalplerden çekip, kişinin daha huzur içerisinde ibadet etmesine vesile olur.
10. Şirk ile rabitayı ayırt etmek lazımdır. Şirk Allah’a ortak koşmak, onun mülkünde kendisine eş tanımak demektir.

Sadıklarla, iyilerle, Allah dostlarıyla beraber olma halinin şirkle alakasının olduğu düşünülemez.

Rabitanın çeşitli yapılaş şekilleri vardır: Bunlardan biri; müridin kendisini mürşidin, velinin ya şeklinde veya kıyafetinde görmesi ve düşünmesiyle gerçekleşir. Onun kalbini meme emen bir yavru gibi

düşünmek, böylece ondan gelen fuyûzâtı kendi kalbine aktarmakla da rabîta olmaktadır.

Yahut da Cenâb-ı Allah'tan gelen feyz-i İlâhî'nin evvela kalplerden kalplere aktığını ve kendi mürşidinin kalbinden de rabîta yapan müridin kalbine aktığını düşünmekle de olur.

Bunun için şöyle hayal olunur: Kendisinden el alıp ahd edip söz verdiğimiz veli karşımızda duruyor. Dizi dizimizde, alnı alnımızda, eli ise elimizdedir. Bu halde iken Cenab-ı Allah'tan gelen feyzi beklemekteyiz. Bu bekleyiş dikkat ve titizlik içersinde olmalıdır. Avını delikte bekleyen kedi, nasıl bütün dikkatini oraya verir, kulaklarını diker, gözlerini oradan ayırmaz, sağa sola hiç kıvıldamadan, vücuduyla, bütün organlarıyla tamamen dikkat kesilirse o şekilde olmalıdır. Bu şekilde rabîta yapmakla sonsuz manevi zevklere gark oluruz.

Sadece yevmî zikirde değil, bunların dışında da her an rabîtalı olmak, namaz kılariken, ders dinlerken, Kur'ân-ı Kerîm dinlerken ve okurken, tavaf ederken... Bir velinin şeklinde kendini görmekle, birçok manevi hazlara, zevklere nail olur, ibadetlerimizden tat ve zevk alırız.

Çünkü veliler, yemeklerde tuz ve biber gibidirler. Yemeklerin tadı onlarsız olmadığı gibi, ibadetlerin tadı da velisiz olmaz.

Yukarda yazılanlardan rabîtaya niçin ihtiyacın olduğu anlaşılmaktadır. Şimdi bu hususta Kur'ân-ı Kerîm'den iki ayeti kerime alarak konuyu bitirelim.

“Ey iman edenler! Allah’a bağlanınız ve sadıklarla beraber olunuz.” (et-Tevbe, 119)

“Ey iman edenler! Cenab-ı Allah’a gidecek vesile arayınız.” (et-Mâide, 35)

Komutan askerlerini savaşa hazırlar, eğitir ve muhtemel tehlikelere karşı tatbikatlar yaptırır, savaş anında herkes yapacağını bilir. Kendisinden emin hareket eder. Paniğe kapılmaz. Şehir hayatı içerisinde yaşayan insanlar evlerinde kullandıkları elektrik, su, doğalgaz, vb. şeyleri belediyeden izin almadan kaçak kullanamıyorlar. Kullananlara maddi cezalar uygulanıyor.

Rabîta mürşidin cesedine, bedenine değil, ondaki manevi yapıya yapılır. Yani onun zahirine değildir. Güneş ışığı bir aynaya düşse ve oradan da başka bir yere aksetse, aksettiği o yerleri de aydınlatır. Cenab-ı Allah'tan gelen feyz mürşide, onun kalp aynasında çarpar, oradan müridlerin kalplerine de yansır ve onları da aydınlatır. Güneşin büyüklüğüne rağmen onun ışığı küçük küçük küçültülmüştür. Aynada yansıyan güneşin kendisi değildir. O gökyüzünde asılıdır. Büyüktür.

Çıplak gözle ona bakamadığımız gibi onun aksinde yansıyan nur, ıstık da yine gözlerimizi alır. Ona da bakamayız.

Soru: Tasavvufu ilgileniyorum, çok güzel, insanı insan yapan, insan gibi yaşamayı öneren bir disiplin. Şunu anlamak istiyorum, neden zikir bu kadar önemli, anmak, Cenab-ı Allah'ın isimlerini tekrar etmekle mi olmalı?

Cevap: Allah'ı zikretmek Kur'an-ı Kerim'in bir emridir. *"Namazı kıldıktan sonra yeryüzüne dağılın, Allah'ın fazlından, hazinesinden isteyin ve Allah'ı bol bol anın ki kurtuluşa eresiniz."* (Cuma sûresi, 10)

O'nu yâd etmek, isimlerini anarak hatırlamak âlimlerimize göre "vâcib, gerekli"dir. Allah'ı zikretmek, Sünnet'te de yer alır. Kütübü's-Sitte ve diğer hadis kitaplarında "Bâbü'z-Zikir, Zikir Bölümü" başlıkları yer alır ki buralarda yüzlerce hadis-i şerif mevcuttur.

"Dikkat edin! Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzura kavuşur, mutmain olur." (Ra'd sûresi, 28)

Soru: Bir televizyon programında ünlü bir neyzen dergâhlar kapatıldı o yüzden müşid mürid ilişkisinde kesintiye uğramıştır, müşidiyle aynı ortamda bulunmayan mürid nasıl terbiye olsun, bu artık bitmiştir anlamında hayret verici sözler sarfetti. Size aktarmak ayrıca bilgi almak istedim, ne dersiniz.

Cevap: Pir Abdülkâdir Geylanî(k.s)Hazretleri derki: *"Bizden önceki güneşler battı. Bizim güneşimiz ebediyyen batmayacaktır." müjdesini vermiştir.*

Tasavvuf dün olduğu gibi bugün de müşid, mürid, adab-erkân, müessese ve diğer bütün kurumlarıyla geçerliliğini korumaktadır.

Müşid olduğu, icazetle tescil olunan kâmil insanlar mevcuttur. Bir kurumun şu ya da bu sebeple belli dönemlerde yasaklanması, o kurumun yok olduğu anlamına gelmez.

Moğol istilasıyla faaliyetlerini gizli yürüten Yeseviliğin, bu haliyle bile Anadolu'nun İslâmlaşmasındaki etkileri düşünüldüğünde durum daha iyi anlaşılır.

Kaldı ki sadık bir müridin, müşidini görmese dahi ondan feyz aldığı bilinen bir husustur. Çünkü rabıta, muazzam bir derinliktir.

Çağımızdaki tasavvufî hareketleri yakından incelemek isteyenler Prof. Dr. Mustafa Kara hocanın "Metinlerle Günümüz Tasavvuf Hareketleri" isimli eserine müracaat edebilirler.

Soru: Peygamberler şariatla, veliler de hakikatle amel ederler, demek doğru mudur?

Cevap: Asla doğru değildir. Şariatın dışına çıkan değil veli, bazı durumlarda müslüman bile kabul edilemez.

Peygamberler şeriatı insanlar için Cenâb-ı Allah'tan (c.c) almış ve getirmişlerdir. Müslümanlar istisnasız şeriata inanır, onu kabul eder ve onunla amel ederler. Böyle asılsız sözleri tasavvufa mal etmek doğru değildir. Eğer mutasavvife içinde bunu bilmeden kullananlar var ise kendilerini düzeltmelidirler.

Soru: Hakikat şeriattan, evliyâ enbiyâdan üstün müdür?

Cevap: Hakikati şeriattan, evliyâyı da enbiyâdan üstün kabul etmek gerçek mutasavvifenin yolu değildir. Böyle bir şey asla olamaz.

Hiçbir şey şeriattan üstün olamayacağı gibi, Hz. Allah'ın (c.c) gönderdiği peygamberlerinden de hiçbir evliyâ üstün değildir.

Onlar Hz. Allah'ın (c.c) seçkin kullarıdır. Hz. Allah'ın (c.c) katında enbiyanın yeri ayrı, evliyanın ki ayrıdır. Peygamberler olmasaydı insanlar doğru yolu bulmazlardı. O zaman evliyâdan söz etmek gayr-i kâbil olurdu.

Soru: Mutasavvıflar “şeyh” ismini kullanarak kendilerine nikâh düşen kadınlara ellerini verip öptürürler mi?

Cevap: Asla! Mutasavvıflar kendilerine nikâhı düşen kadınlara ellerini veremezler ve öptürmezler de. Şhevî duygular onların semtlerine bile uğramamalıdır. Onların yolu Rasûlullâh'ın (s.a.v) yoludur. Böyleleri varsa onlar müteşeyyih (şeyh görünümünde) olan sahteler veyahut ta günahkârlardır. Kendilerini düzeltmeleri lazımdır.

Soru: Tasavvuf cemaati “ilm-i ledün” ismi altında Rasûlullâh'ın (s.a.v) sünnetlerini tahrip mi ediyor?

Cevap: İlm-i Ledün adı altında Rasûlullâh'ın (s.a.v) sünnetlerini tahrip eden bir cemaat, tasavvuf cemaati değildir ve olamaz da.

Çünkü tasavvuf ehli, sünnetleri tahrip etmek için değil, onları ihya etmek için olan bir cemaattir. Onlar asla sünnetlere saygısız olamazlar. Olanlar varsa sünnet çizgisinden kendilerini düzeltmeye mecburdurlar.

Soru: Mezhep imamları, tasavvufi bir hayat yaşamışlar mıdır?

Cevap: Dört büyük mezhebin kurucusu bulunan imamların hepsi de bir şeyhe intisâb etmişler ve ondan ma'nen feyz almışlardır. Nitekim İmam-ı A'zam Hazretleri, vefatlarından iki sene önce Ehl-i Beytten Cafer-i Sadık(k.s) Hazretlerine intisâb ederek tarikat almış, vefat ederken de: “Son iki senem olmasaydı helak olurum” buyurmuştur. İmam Şâf'i'i Hazretleri ise, aslen ümmî (okuma-yazma bilmeyen), fakat gönlü ilm-i ledünnî ile dolu Şeybân-ı Râ'i gibi bir zatın önünde, anasının dizi dibinde oturan bir çocuk gibi mütevazı bir tavır içinde bulunur ve teveccüh için beklerdi. Hatta İmam-ı Hanbeli Hazretleri: “Ey İmam-ı Şâf'i'i! Şeybân-ı Râ'i gibi bir ümmiye karşı niçin bu kadar tevazu gösteriyorsunuz?”. diye sorduğunda o: “Ey İmam-ı Hanbel, bizim ilim ve iman konusundaki sözlerimiz bu zatta

fiilen yaşanan bir hal ve davranış şeklinde tezahür etmiştir” diye cevap vermiştir.

Hatta İmam-ı Hanbel, imtihan etmek ve ilmi seviyesini ölçmek maksadıyla Şeybân-ı Râ’i Hazretleri’ne fıkhnın en çetrefil meselelerinden birkaç soru sormuş, aldığı pek ince ve nükte dolu cevap karşısında hayret etmekten kendini alamamış ve düşüp bayılmıştır. Bu hadiseden sonra da İmam-ı Şafi’i ile birlikte Şeybân-ı Râ’i’nin zikir ve sohbet meclislerine katılmışlar, diğer âlim ve öğrencilerine de sûfiyye meclislerine devam etmelerini tavsiye buyurmuşlardır. İmam Ahmed b. Hanbel kendisini alamayarak Şeybân-ı Râ’i’ye:“Beş vakit namazdan birini kazaya bırakıp, bilahare kaza edeceği zaman da bu vaktin hangisi olduğunu unutan bir kimse hakkında ne dersin? Böyle bir kimse ne yapmalı ve nasıl davranmalıdır?” diye sordu.

O’nun: “Allah’tan gafil ve habersiz olarak yaşayan böyle bir kimse bu halinden vazgeçinceye ve gafleti unutuncaya kadar cezalandırılmalıdır” şeklindeki cevabı karşısında Ahmed b. Hanbel kendinden geçerek yığılıp kaldı ve bayıldı. Ayılınca İmam-ı Şafi’i:“Ben sana O’na karşı gelmemeni söylememiş miydim?” dedi.

Başka bir zaman da develerin zekâtının nasıl verilmesi gerektiğini sordu ve şu cevabı aldı:“Fıkhnın sadece ilmiyle uğraşan sizlere göre her beş deveye karşılık bir koyun verilir. Ama bize göre beş devenin beşi de, hatta varsa koyun da zekât olarak verilir” buyurdu.“Bu konuda delilin nedir ve dayanağın kimdir?” diye sorulunca da:“İmamım Ebû Bekri’s-Sıddık’tır. Zira O, bir mücadele sırasında elinde ve avucunda ne varsa hepsini ordunun teçhizi için Rasûlullâh’a arz ettiğinde, kendisine:“Senin ve ehl ü ıyâlin (ailen) için geride ne bıraktın? Diye sorulunca:“Evet, onlar için Allah ve Rasûlü’nü bıraktım” cevabını lütfetti. Bunun üzerine huzurda bulunanlar hayret ve şaşkınlık içinde kaldılar. Şeybân-ı Râ’i bir ümmi idi. Ümmisinin hali böyle olunca, âlim olan sûfilerin durumunu buna göre düşünmek ve takdir etmek gerekir.(*Mektûbât-ı Rabbânî*)

İmam A’zam Hazretleri hadis-i şerifte de işaret edildiği üzere, abdest suyuyla birlikte akan günahın necasetini keşfen gördüğünden, abdest alımında kullanılmış suyun, tekrar abdest almak için kullanılamayacağına hükmetmiştir. (*Şa’rani, Mi’zânü’l-Kübrâ*)

İmam Şa’rani Tabakat’ında İmam Şâfi’i ile Ahmed b. Hanbel’in sûfiyye meclislerine devam etme ve onların zikir ve sohbetlerinde bulunma konusunda itina gösterdikleri, kendilerine;“Zikir ve sohbetten başka meşgaleleri bulunmayan sûfilerle niçin haşır-neşir oluyorsunuz?” denildiğinde de:“**Takva, zikir, muhabbet ve ma’rifetten meydana gelen**

dini hayatın ana sermayesi s fller nezdinde bulunmaktadır” cevabını verdiklerini nakletmektedir.

Soru : "Ey iman edenler, namaza kalktığınız zaman yüzlerinizi ve dirseklerle ellerinizi yıkayın, başlarınıza mest edin ve her iki topuğa kadar da ayaklarınızı." (MaideSuresi, 6) sorum şu ki; ayette apaçık ayakların mest edilmesinden bahsediyor ama bizler yıkıyoruz, neden?

Cevap: Söz konusu Mâide S resi 6. ayetinin mealı şu şekildedir: **“Ey iman edenler! Namaza kalkacağınız zaman yüzünüzü ve ellerinizi dirseklerinizle beraber yıkayın, başınızı meshedin (ıslak elle silin) ve ayaklarınızı da topuklarınızla beraber yıkayın...”** yeti kerimde geçen “vemseh  biru sik m ve **erc lek m** ilel ka’beyn” bölümündeki **“erc lek m”** kelimesi, l m n kesriyle de fethiyle de okunmuştur. Kesriyle okuyan, “erc lek m” kelimesini hemen kendinden önceki “biru sik m” kelimesine atfetmiş olur. Bu takdirde m n : “meshediniz başlarınızı ve topuklara kadar ayaklarınızı” demektir. Bu durumda ayakları meshetmek farz olur, yıkamak değil. Soruda tercih edilen tercüme budur ve şii mezheplerinin tercih ettiği bir manadır bu.

Ehl-i Sünnet ise **“erc lek m”** şeklindeki kıraatı tercih etmiştir ki bu kıraat (**erc lek m**), gramer kurallarına da en uygun olandır. Zira Arapça’da söz, uzak harf veya  mile değil, yakın harf veya  mile bağlanır. Kaldı ki Peygamberimizin (s.a.v) abdest alırken ayaklarını üçer kez yıkadığına dair pek çok hadis mevcuttur.

Soru: Namazda neden ellerimizi bağlıyoruz? Bir ayet ya da hadis var mı? Peygamberimiz nasıl kılıyordu namazlarını?

Cevap: Peygamberimizin sünnetleri; kavli, fiili ve takrir  olmak üzere    kısımdır. Namazda elleri bağlamak Efendimiz aleyhissel m n fiili sünnetidir. Sahabe efendilerimiz bunu O’ndan gördükleri şekliyle rivayet etmişlerdir. Mezhep imamları ise bu rivayetlerden kendi kriterlerine uyanları esas alarak fetva vermişlerdir. Yani bir müslüman hangi mezhepten ise ona uygun fetvayı gözetmeli, namazda ellerini buna göre bağlamalıdır.

Soru: Kâbe imamlarının kıldırdığı namaz TV’den, internetten naklen yayınlanmakta. Bu yayını izleyen, niyet edip TV/internette canlı yayınlanan bu namaza katılabilir mi? Namazı sahih olur mu?

Cevap: İmama uyup namaz kılabilmek için İşl m bir takım şartlar ve prensipler koymuştur. Camide veya başka bir yerde imam ile muktedi/imama uyan arasında kayık geçecek büyüklükle bir ırma  veya araba yürüyecek genişlikle saflardan boş bir yol bulunsa, imama uymaya engel olur. (*Büyük İşlam İlmihali, Ömer Nasuhi Bilmen*)

Mısır'da, ya da Suudi Arabistan'da cemaate namaz kıldırmakta olan bir imama radyo ya da televizyon vasıtasıyla uymak sahih değildir. Çünkü belirtilen şartlar gerçekleşmemiştir. *(Delilleriyle İslam Fıkıhı, Celal Yıldırım)*

Soru: Yasin veya uzun bir sure okurken zorunlu olduğumuzda ara verip tekrar devam etmek ve bitirmeden başkalarıyla kısa konuşmalar yapıp tekrar devam edebilir miyiz?

Cevap: Kur'ân okumak en önemli ibadetlerdendir. Okuduğumuz sûreyi bitirmek faziletli olandır. Gerekli gereksiz konuşarak tilaveti bölmek mekruhtur, iyi değildir. Çünkü Kur'ân'da, **"Kur'ân okunurken sesi kesip (dikkatlice) dinleyiniz, (böyle yaparsanız) umulur ki Allah size merhamet eder."** *(A'raf Suresi,204)*

Bununla birlikte konuşmak elzemse, Kur'ân kapatılır, konuşma bittikten sonra tekrar saygıyla açılıp okumaya devam edilebilir.

Soru: Benim İBS diye bağırsak rahatsızlığım var. Genelde çok gazım oluyor. Yani öyle zamanlar var ki 5-10 dakikada bir şıkıştırıyor bazen de iyi oluyorum. Abdest konusunda özür sahibi miyim, ya da çok olduğu günler özür sahibi, iyi olduğu günler normal mi oluyorum?

Cevap : **"Allah hiç kimseye kaldıramayacağını yüklemez."** *(Bakara Suresi,286)* aslında sorunun cevabını sonuna doğru vermişsiniz. Hastalık nüksettiğinde özürlü, normalleştiğinde ise normal abdest düzenine göre abdest alırsınız.

Soru: Hak yolu aramakla bulunmaz; fakat bulanlar ancak arayanlardır. (Cüneyd-i Bağdadi) bu sözü açıklayabilir misiniz?

Cevap: Hak yolu bulanlar, Hakk Teâlâ tarafından hidâyete ermeleri takdir olunanlardır. Bu kullar, Allah'ın inayetiyle niyetlerinde hâlis oldukları için sırat-ı müstekîm'e ererler. Hak yolcusu, geçmişine bakıp da hiçbir pişmanlık duymayacak samimiyetle yola bağlı kalabildir. Çünkü o, pişmanlık duyacağı bir niyetle yola çıkmamış, üzüleceği bir niyetle bir iş işlememiştir. Yoksa Allah'ın rızasına uygun düşmeyen herhangi bir niyetle yola çıkarak hak yol bulunmaz. Sonuç hüsrân olur. Bazen de kişi, başlangıçta tamamıyla Rızâ-i Bârî için hak yolu arar, araştırır. Öğrendikleriyle amel eder. Fakat sonraları ulaştığı makam ve mertebeleri göz önünde bulundurarak nefsinin, iblisin ve yeterince tanıyamadığı kötü çevresinin yüzünden girdiği doğru yolda şaşırabilir. Rabbim şaşırtmasın. Ayaklarımızı kaydırtmasın. Gurur, kibir ve ucuptan muhafaza eylesin. Âmin.

Soru: Deniliyor ki yemek sonrası âfiyet olsun demeyin, helal olsun deyin. Çünkü âfiyet şeytanın çocuğunun ismidir, doğru mudur?

Cevap: Bu anlayış başka kùltùrlere aittir. Yemekten sonra "âfiyet olsun" denilebilir, hiçbir sakıncası yoktur.

Soru: Kişinin resmi nikâhı olsa da imam nikâhı olmadan eşler birbirine haramdır diyorlar doğru mudur?

Cevap: Nikâhta esas olan, ılandır. Şahitler huzurunda evlilik ilan edilmiş, bu da resmiyete dökülmüş ise bu nikâh sahihtir, geçerlidir. Ancak nikâhta Cenâb-ı Allah'ın ve Rasûlü'nün (s.a.v) isminin zikredilmesi, dinimizin evliliğe verdiği önemin anlatılması ve sonunda da dua edilmesi güzel olur, yuvanın sağlam temeller üzerine kurulmasına vesile olur.

Soru: Günlük derslerimizi arttırsak mı daha iyi olur, yoksa normal dersimizin dışında zikir yapsak mı daha faydalı olur?

Cevap: Günlük ders, yevmî zikir, Kur'ân-ı Kerim'de ve Allah Rasûlü (s.a.v) Efendimizin mübarek hadislerinde geçen faideli esmaları içerir. Bir silsile vasıtasıyla müride talim olunan bu esmaların kıymeti ölçülemez. Bir mürid kendi kafasına göre drsini azaltıp çoğaltamaz. Bu durum daha öncede izah ettiğimiz gibi dehil uzman doktorun terdavi ve tavsiyesine uymayan hastanın haline benzer. Kendi kafasına göre veya ehil olmayanların sözüne göre ilacı vaktinde dozajında kullanmazsa şıfa bulamaz. Müridde mürşidiyle istişare edere manevi durumuna göre azalta bilir veya çoğaltabilir. Kendi kafasına göre yaparsa sıkıntıya düşer. İbadette devamlılık esastır. Teslimiyyet esastır. Bu yol şüphe ve tereddütle olmaz. Bunun dışında kalan zamanlarında Cenâb-ı Allah'ı zikredebilir. Her ikisinin manevi feyiz, bereket ve sevabını alır. Rabıta üzere yapılan zikir elbette en faydalı olanıdır.

Soru: Kişi vefat ettiğinde memleketine mi ya da yaşadığı şehre mi defnedilmelidir? Kur'an ve sünnete göre hangisi uygundur?

Cevap: Bu niyet ve şartlara bağılı bir durumdur. Kişi, dini için bir faide görüyorsa gurbette bir yere, yakın akraba-eş-dost için bir kolaylık olarak düşünüyorsa da ya yaşadığı şehre ya da doğup büyüdüğü memleketine defnini vasiyet edebilir.

Rasûlullah(s.a.v) Efendimiz, Ensar'a söz verdiği için mübarek nâşı Medine'ye defnedilmiştir. Sahabe efendilerimizin bir kısmı çin, türkmenistan, azerbaycan, kuzey afrika, anadolu ve hatta istanbul'a varıncaya defnolunmuşlar, İslam'ı buralara götürme idealini mübarek kabirleriyle görünürde hitama erdirmişler, ancak bu maneviyat ve feyiz dolu kabirler günümüze kadar İslâm'ın nurunu kesintisiz olarak taşımıştır.

Soru: Organ bağışı dinimizce caizmidir organlarımızı bağışlayabilir miyiz? Bağışladığımız organların sahibinden ötürü günahı ya da sevabı bağışlayan kişiyi mesul kılar mı?

Cevap: Canlı vericilerin hayatları için bir tehlike teşkil etmemesi durumunda bunlardan organ ve doku nakli yapılmasında dince bir sakınca yoktur. Ölünün vücuduna da saygı gösterilir ve saygıya aykırı bir davranışta bulunulmaz. Ancak meşru bir gerekçe ile diriden bile organ ve doku nakli yapılabildiğine göre bunun ölüden de yapılması ona sayısızlık veya manevi eziyet değildir. Ölen kişinin ölmeden önce vasiyeti varsa, yakınlarının müsaadesiyle, herhangi bir ücret karşılığı olmamak şartıyla caizdir

Beyin ölüp kalp de -alet çekildiği halde- insanı yaşatacak bir şekilde hareket etmiyorsa ve bu durum geri dönüşsüz ise insan ölmüş demektir. Başka bir ifade ile tıbbın ölmüş dediğine din de ölmüş der; biz fıkıhçılar olarak ölümün gerçekleşip gerçekleşmediğini uzman doktora sorarız, sormamız gerekir. Ancak doktorun bulunmadığı yerlerde tecrübeye göre belirtilere bakılarak ölüme hükmedilir. Tıp uzmanlarının öldü dediği insan ölmüş, ruh da onu terk etmiştir, bu vücut ölünün vücududur ve alet bağlı olduğu için kan deveranı devam ederken ondan organ almak caizdir. Organını bağışladığımız kişiyi bilemeyebiliriz. Burada niyet önemlidir. Bu bağışı Allah rızası için yapmak gerekir. Bağışta bulunduğumuz kimse iyi olarak tanınıp, sonradan günah da işleyebilir. Ancak gönül rahatlığı için bağış yapılan kimsede şu, şu... şartarı arıyorum, şeklinde bir vasiyette bulunmak da çözüm olarak düşünülebilir.

Soru: Yıkanma ve abdesthanelerin bir arada olduğu banyolarımızda sure ve dua okunur mu, özellikle banyo yaparken nas ve felak surelerini okuyabilir miyiz?

Cevap: Eûzü besmeleyi, sûre ve duaları banyoya girmeden önce okumak gerekir. Ancak gusül abdesti alırken, içimizden Eûzü Besmele çekerek niyet edip abdestimizi alabiliriz.

Tuvalet ve banyolar, cinlerin, şeytanların yaşama alanlarıdır. Bu yüzden girmeden önce dua okunmalı ve işimizi gerektiği kadar hızlı bir şekilde görerek Rabbimizi gönül rahatlığıyla anacağımız mekânlara çıkmalıyız.

Soru : "Kardeş şunu da bilmiş ol ki, şeyhlerinden merdut olanlar, Hak katında da merdut olurlar. Şeyhlere makbul olanlar, Hak katında da makbul olurlar." bu sözü açıklayabilir misiniz? Şeyh Abdullah-i Hafif rahmetullahi aleyh buyurmuşlardır ki, "Edebini un eyle, amelini tuz eyle, ondan sonra bu ârifler yoluna gir!" bu sözü açıklayabilir misiniz?

Cevap : "merdut" reddolunan, kabul edilmeyen anlamlarına gelir. "makbul" ise kabul edilen, razı olunan anlamına gelir. Buna göre Allah'ü Teâlâ'nın sevgili kulları olan ve bir silsileyi temsil eden mürşid-i kâmiller

(şeyhler) eğer bir müridini seviyorsa, Cenâb-ı Hakk'ın yolunda, Rasûlü'nün sünneti üzere olduğu, Kitâbullâh'a ittiba ettiği için seviyor, demektir.

Mürşid; dini hassasiyeti olmayan, kalbi ve zihni fitne-fesat dolu, itikadı bozuk müridleri ise bilir ve Allah için sevmez. Böyle olunca da Allah katında bu gibilerin bir değeri yoktur. Edebi un eylemek, tasavvuf yolunda; mayan, temel taşın, hareket noktan edebinin olsun, demektir. Amelini tuz eylemek ise, yaptığın amellerin tasavvufi hayatına tat katsın, itikadını, muhabbetini, samimiyetini süslesin anlamıdır. İşte bu iki anlayıştan sonra âriflerin, Hakk'a giden hakikat yoluna adım atılabilir.

Soru: Faiz ile kar ve zarar ortaklığı arasında ne fark vardır? Kar zarar ortaklığı sonuçta faiz değil midir? Bazı din hocaları faiz değildir diyorlar kimi din hocası faizdir diyor ayet ve hadislerle açıklayabilir misiniz?

Cevap : *"Ribâ, faiz yiyenler, ancak kendisini şeytan çarpmış olan kimsenin kalkması gibi (kabirlerinden) kalkarlar. Böyle olması da onların, "Alım-satım da ancak ribâ gibidir" demelerindendir. Hâlbuki Allah alışverişi helâl ribâyı haram kılmıştır. Kim Rabbinden kendisine bir öğüt gelip de vazgeçerse, geçmişi ona ve işi de Allah'a aittir. Kim de tekrar dönerse, onlar ateşin yaranıcıları ki, orada onlar ebedi kalıcıdır." (Bakara Suresi, 275)*

İbnu Mes'ud (r.a) anlatıyor: *"Resûlullah (s.a.v) ribâyı (fâizi) yiyene de, yedirene de lânet etti." Müslim, Müsâkât 25, (1579); Ebu Dâvud, Büyû 4, (3333); Tirmizî, Büyû 2, (1206); İbnu Mâce, Ticârât 58, (2277)*

Kar-zarar ortaklığı yaptığını açıklayan finans kurumları, para alıp satmadıklarını, müşterilerine nakit olarak borç vermediklerini, diğer bankalarla da bu şekilde faizli bir alışveriş yapmadıklarını söylüyorlar. Finans kurumları bunun yerine müşterilerine ihtiyaç duydukları her türlü şeyi -gerekli araştırmaları yaptıktan sonra- onlar adına satın alıp, sonrasında satın aldıkları müşterisine taksitle daha yüksek fiyata yeniden satmaktadırlar. (*Mudârabe*)

Finans kurumları, gerçekten reel olarak ekonomiye, fertlere ve şirketlere yukarıdaki tarzda destek oluyorlar ise bir sorun gözükmemektedir.

Ancak işlerini, faiz sisteminin yürütücüleri olan bankalarla ve kurumlarla az ya da çok işbirliğine giderek yürütüyorlar ise elbette İslâm dininin hükümlerine ters düşmüş olur.

Soru: Şeyh ile üstad arasında ne fark vardır?

Cevap: Üstad ilim veya sanat öğreten hocadır. Üstad denilince sadece tek birşey anlaşılmaz. Spor üstadı, ilim üstadı, şiir üstadı, hat ve tezhip üstadı vb şeylerde anlaşılabilir. Mürşid ise manevi yol rehberidir.

Veli ve ârifdir. İrşada kavuşmaya bir vesiledir. Üstad denilince bunlar anlaşılmaz. Fakat her Mürşid aynı zamanda bir üstaddır. Şeyh de mürşid gibidir. Bir farkla; Saygı ve ihtiram manasına "Şeyh", Hadis âlimleri için de kullanılmıştır.

Soru: Ruhi hayvanî, ruhi insanî ne demektir?

Cevap: Ruhi hayvanî, insanın bedenini ayakta canlı tutan ruhtur. Hayvan demek, bir manada canlı demektir. Bu bedenden ayrılırsa ölüm hali vaki olur. Ruhi insanî ise gece uyuyunca bedenden ayrılabilir, gezer dolaşır, melekûte çıkar, orada misalî âlemleri gezer yine bedenine döner. Şöyle de denebilir, ruhun bedene bağlı yönüne ruhi hayvanî, ulvî âleme bakan yönüne de ruhi insanî denir. Yeme içme ve şehvetlerle bedenle alakalı ruhi hayvanî (nefs) beslenir ve gün gelir azıtılabilir. Ruhi insanî ise râbîta, zikir, fikir ve salih amel ile yücelir... Hangi taraf iyi beslenir ise o diğerine galip gelir.

Soru: Namazda tevbe suresinden bir kısım okunduğu zaman besmele ile mi başlamak gerekir yoksa besmelesiz Fatıha peşine direk mi okunur? Bir diğer sorum: kaza namazı kılarak her vakit için ayrı ayrı kamet getirmek gerekir mi. (Örneğin akşam vaktinde sabah, öğle ve ikindi kazasını peşpeşe kılsam) Allah razı olsun.

Cevap: Namazda Fâtıha sûresinden sonra okunacak sûre ve âyetler için besmele çekilmez. Bu Tевbe sûresi için degeçerlidir. Kaza namazlarında (erkekler) için ayrı ayrı kâmet getirmek gerekir. Bu sünnettir.

Soru : "Şeyh olacak kişiler, meczub ve ebter de olmamalıdır, meczub ve ebter odur ki, ilahi cezbelerle beşeriyet âleminden gitmiş ve cezbe âleminde kalmış, sonra tekrar beşeriyet âlemine geri döndürülmüş olmalıdır ki şeyhliğe yarayabilsin. Fakat meczub salık ilahi cezbelerle, beşeriyet âleminden gitmiştir ve Hak Tealanın kullarını irşad ederek kemâle erdirmek için, noksan evini ihtiyar etmiştir. Sonra yine beşeriyet âleminden yana döndürülmüştür." ne denilmek isteniyor, açıklayabilir misiniz?

Cevap: Yani hakiki şeyh, mürşid; bağlı olduğu şeyhinin irşadıyla manevî yolculuğunu (seyr u sülûk) tamamladıktan sonra insanları Allah yoluna irşad etsin, kulluğun inceliklerini, sırlarını, zorluklarını, şeytanın ve nefsin hile ve desiselerini talep edenlere öğretsin diye Yüce Allah tarafından görevlendirilir. Bu zâtlar, tabiri caizse Allah'ı Teâlâ'nın yeryüzündeki gerçek halifeleridirler. Kâmil anlamda irşada elverişli olmayanlar ise kendilerine takdir olunan makamlarda kalırlar, onlar da Cenâb-ı Allah'ın sevgili kullarıdır fakat insanlara vâsıl ilallâh (Allah'a kavuşturma) noktasında tam anlamıyla faydalı olamazlar.

Soru :"Şeyh edinilecek kimseler, âlim olmalı ve cahil olmamalı, yani emri ve nehyi bilmeli, müennes ve müzekkeri ayırt etmelidir." Buradaki müennes ve müzekker ne demektir?

Cevap: Şeyh olan kişiler yeterli dini ilmi haiz olmalıdır. Bunun yanında fıkha da vâkıf bulunmalıdır. Erkek ve kadınların yapılarını tabiatlarını bilip ona göre davranmalıdır. Buradaki esas mana ise şudur: Erkek (er) tabiri tasavvufta yetişmiş ve yetiştirebilen kişilere denir. İrşada ehil olacak müridler için kullanılır... Kadın (hatun) tabiri ise yetişmiş fakat yetiştiremeyen, cezbe âleminde kalmış velayete ermiş kimseler için kullanılır. Mürşid manen bu gibi kimselerin durumunu keşf ve ilham ile bilir. Nâ ehil (ehil olmayan) kişiler bu inceliği bilemeyip meczup tabiatlı kişilere icazet vermişlerdir. Gerçek şeyhler insan ruhunun röntgenini çekerler. Buna göre kişiyi terbiye ve irşad ederler.

Soru: Mevlana hazretlerinin şu sözünü anlayamadım yardımcı olup açıklayabilir misiniz şimdiden teşekkür ederim. "Eğer, akıl olsa idi bu yolların rehberi, Fahr-i Razi, mahrem-i esrar-ı din olmaz mıydı?"

Cevap: Akıl; yani anlama, kavrama, muhakeme etme kabiliyeti birçok dinî hususta insana rehberlik eder. Ancak, hakikat ve marifet hususlarında hakiki sezginin, ilhamın, doğru keşfin gerekliliği malumdur. Bu yüzden şer'î ilimlerde otorite kabul edilen Fahrüddin-i Râzî; marifetullah, ledünnî ilim, ruhî tekâmül hususlarında bir mürşid-i kâmilin sahip olduğu bilgiyi hâiz değildir.

Cenâb-ı Allah (c.c), kendini hakiki manada tanıma ve hadiselerin arka planını doğru okuma kabiliyetini tasavvuf büyüklerine nasip etmiştir.

Soru: Kişi hacca gidebilmek için manen nasıl hazırlanmalıdır? Halk arasında biz dilekçemizi verdik ALLAH'A, bekliyoruz diyorlar ne demektir bu?

Cevap: Hacc, mal ve bedenle yapılan bir ibadettir. Hacca niyet eden, gûnahtan, hatadan, kul hakkından... Elhasıl akla gelen bütün günahlardan tevbe etmeli, geri kalan ömründe dinimizin iman, ahlak, ibadet ve muamelata dair esaslarını yerine getirme niyeti taşınalıdır. Yani hacca mane'î olarak da hazırlanmalıdır. Bu niyet ve gaye ile hacca niyet eden bir müslüman, sanki yüce Allah'a müracaat etmiş, huzuruna kabul etmesi için dilekçe vermiş gibi olur.

Soru: Şimdi sefer halinde öğle ve ikindi cem ediliyor, akşam ve yatsı da cem ediliyor. doğru mudur? Asıl sorum şudur ki, bizler yurt dışında yaşıyoruz, işverenler ise belli. Günler kısa, 12.30 öğle oluyor, 14.30 ikindi. Ben saat 14.00'te işbaş yapıyorum, böyle durumda iki vakti cem edebilir miyim veya kazaya bırakmak daha mı uygundur?

Cevap: Hanefî mezhebine göre namazları cem etmek, yolculukta tanınan bir ruhsattır. Bunun dışında namazlar vaktinde kılınmalıdır. İş durumunda, şartları oluşturmak, işverene durumu anlatarak ibadet için izin istemek, kısaca namaz için yol bulmaya çalışmak gerekir. İşten çıkma durumu söz konusu ise kılınamayan namaz kazaya bırakılabilir. Ancak kişinin, bu arada namazlarını vaktinde eda edebileceği başka bir iş araması, dinine olan bağlılığının bir gereğidir.

Soru: 13 yıllık bir mürid aylardır dersini çekemiyorsa, hatta sabah ve yatsı namazını dahi kılamıyorsa bu kişinin mana âlemindeki durumu nedir? Bu durumdan nasıl kurtulabilir? Tavsiyeleriniz nelerdir?

Cevap: Bazan bir mürid yaptığı hata ve günahlar neticesinde şeytanın iğvâsı ve nefsinin desiselerine kapılarak ibadet, taat ve zikirden manevî bir lezzet alamayabilir. Müridin hatalarını fark edip tevbe etmemesi ise içine düştüğü durumu daha da kötüleştirir. İbadet u taatını yapamaz, yevmi derslerini çekemez hale gelir. Neticede kendisine lutfedilen manevî makamları kaybeder. Bu durumdan kurtulmanın yolu; başta mürşidi olmak üzere ihvanlarından helallik alıp onların Allah için verdikleri nasihatları sanki yeni mürid olmuş gibi can kulağıyla dinleyip elinden gelen gayreti göstermekten geçer. Çünkü mürid, mürşidine söz veren kişidir. Bu da silsile yoluyla Peygamber(s.a.v)Efendimize ve Cenâb-ı Allah'a söz vermek anlamına gelir. Hülâsa; bir taşla takılıp sendeleyeni kişi, kabahati taşta değil, acaba hangi hatamdan dolayı bu duruma düştüm, diye kendisinde aramalıdır.

Soru: Tevbe namazı hangi sure ile kılır?

Cevap: Tevbe namazı kılmak mendubtur. Kaynağı şu hadis-i şeriflerdir: *"Günah işleyen bir adam, günah işledikten sonra abdest alır, abdestini (sünnet ve âdâbına dikkat ederek) güzelce alır, sonra iki rekât namaz kılar ve günahının mağrifetini Allah 'tan dilerse, Allah ona mağrifet eder buyurdu."* (İbn Mâce, Sünen, Kitâbü İkametü's-Salât, 193; Ebû Davûd, Sünen, Vitr, 26)

Bir sabah Peygamber Efendimiz (s.a.v)müezzini Bilâl'i çağırdı ve ona: *"Ey Bilâl! Hangi ameli yaparak cennete girdin? Dün gece cennette, senin ayakkabılarının tıkırtısını önümde duydum"* diye sordu. Bilâl (r.a) de: *"Yâ Rasûlallâh! Ne zaman bir günah işlesem arkasından hemen kalkıp iki rek'at namaz kılarım, abdestim bozulduğunda da vakit geçirmeden hemen abdest alırım"* dedi. Bunun üzerine Rasûl-i Ekrem (s.a.v):*"İşte bunun sâyesinde"* buyurdular. (İbn Huzeyme, Sahîh, II, 213 (1209) Ancak tevbe namazında hangi sûrelerin okunacağı hadislerde geçmemektedir. İyi bildiğimiz sûre ve âyetleri okumamız uygun olur.

Soru: Günlük ders alan bir insan dersini çekmeyince mana âleminde mürşidine azap yapılır deniliyor bu doğrumudur? Dersini çekmeyen müridinin yüzünden mürşidin derecesi düşer diyorlar bu doğru mudur? Mürid dersini çekmeyince mürşidi çekermiş deniliyor doğrumudur? Dersini çekmeyen müridin durumu nedir?

Cevap: Günlük dersini çeşitli sebeplerle yapamayan bir mürid, o günün manevi nimetlerinden mahrum kalmış olur. Mürşid-i kâmiller, manevîyatta evlatları olan bu nevi müridlerine son derece müşfiktirler. Onlar için üzümler, onlara dua eder niyazda bulunurlar, yine de manevî olarak onları muhafaza ederler.

Pir Abdülkâdir Geylânî(k.s) Hz.lerine: *"Efendim, iyi müridlerinizin durumu malum. Peki, kötü müridlerinizin hali nicedir?" diye sorulduğunda O şöyle cevap verir: "Biz, onlar için varız."* Soruda geçen durumlardan hiçbirisi mürşid-i kâmil için söz konusu değildir. Müridin, kendi irade ve rızası ile düştüğü kötü durumların vebali kendisine aittir. *Zira hiçkimse, diğerinin günah yükünü yüklenmez. (İsrâ, 15)"Onlar kötü bir iş yaptıkları zaman: 'Atalarımızı böyle yaparken bulduk, Allah da bunu bize emretti' derler. De ki: 'Allah, kötülüğü emretmez.' (Araf Suresi, 28)*

Asr-ı Saâdet'te yanlış yapan, günah işleyen bir sahabinin günahını Peygamber(s.a.v) Efendimiz yüklenmediği gibi, bu tür hatalardan dolayı Efendimiz (s.a.v)'in -haşa- derecesinin düşeceğini söylemek son derece yanlıştır.

Soru: Cumartesi arefe günü tek oruç tutulur mu? Kurban etinden pay verilirken yedi kişiye pay verilmesi gerekir deniyor yedi kişiye vermek şart mıdır?

Cevap: Tek olarak cuma günü oruç tutmak mekruhtur. Bunun dışındaki günlerde oruç tutulabilir. Kurban eti infak edilirken sayı aranmaz. Burada dikkat edilmesi gereken verilen miktarın ihtiyaç sahibini memnun edecek miktarda ve nitelikte olmasıdır.

Soru: Kurân-ı Kerim'in sadece türkçe mealini abdestsiz okuyabilir miyiz?

Cevap: Evet, okuyabiliriz. Kur'an-ı Kerim, Hadis v.s gibi kitapları abdestli okumak daha faziletlidir.

Soru: Allah'a, Rasûle ve mürşide olan sevgimizi nasıl arttırabiliriz, mürşidi sevebilmek için ne yapmalıyız?

Cevap: Âyette, *"Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın"* buyruluyor. Sevmenin ve sevilmenin yolu koşulsuz, mutlak itaatten geçer. Bu itaat kişinin gücü yettiği kadardır. Ancak bir mürid kesinlikle, kalben bile asla ve asla

mürşidine karşı gelmemelidir ki Allah'a, Rasûlü'ne ve mürşidine karşı muhabbeti artsın.

Böyle bir itaatten sonra sadık mürid, elinden geldiği kadar İslâm yolunda gayret sarf etmeli, hizmet hizmet hizmet etmelidir. "**Önce hizmet, sonra himmet**" denilmiştir, usûl, böyledir.

Soru: Allah'ı Teâlâ hazretlerinin isimlerinin faziletlerinden bahsediliyor. Günde belli sayılarda belli isimleri zikredenlerin erişeceği faydalardan bahsediliyor. Bu faydaları ve adetlerini bize Peygamber(s.a.v) Efendimiz mi bildirmiştir. Ayrıca tarikattan dersli olan kişi bu esmalardan bazılarına daimi devam edebilir mi? İzin almak gerekir mi bu konuda?

Cevap: Yüce Allah'ın belli isimlerinin faydaları bazı hadislerde zikredildiği sahihtir (doğrudur). Bunları vird edinmek, sürekli çekmek için mürşidine danışmak en doğrusudur. Çünkü mürid, hayatını mürşidinin tavsiyeleri doğrultusunda sürdüren kişidir. Mürşidi, bu tür zikirleri hikmete binaen çekmesine müsaade edebilir ya da etmeyebilir.

Soru: Bir müridin mürşidine karşı en büyük edepsizliği nedir? Müridin edepleri nelerdir? Yardımcı görevlinin sorumlulukları ve edepleri nelerdir?

Cevap: Bir müridin, mürşidine karşı en büyük edepsizliği kalben ve fiilen ona muhalefet etmektir. Mürşid-i Kâmil'in feyzinden istifade edebilme niyetinde olan bir mürid, aşağıdaki edeplere azami riayet etmeye çalışmalıdır:

1. Hocasının huzurunda iddia sahibi olmamalı,
2. Makam ve rütbe için kendinden bahsetmemeli,
3. Haramları ve özellikle zinanın her çeşidini terk etmeli,
4. Hocasından hiçbir şeyi gizlememeli,
5. İzinsiz sohbet meclislerine katılmamalı,
6. Tamamen teslim olmalı,

7. Şüpheye düştüğü konularda Hz. Musa ile Hızır (a.s) arasında geçen olayı derin derin düşünmeli,

Yardımcı görevli; Mürşidinin emir ve tavsiyeleri doğrultusunda, her hareketinden mürşidinin haberdar eden ve yukarıdaki edep kaidelerine uyan kişidir

Soru: 1) Bir yakınım hemşirelik okuyor. Birinci sınıfta, kadavra dersi görüyorlarmış bunun dinimizdeki yeri nedir? 2) soruluyor ki bu kadavraların ruhu bizim etrafımızda dolaşır mı? 3) kadavralarda kabir hayatı ve sorgu sual hali nasıldır?

Cevap: 1. Eğer mümkünse, kadavra yerine plastik taklitlerini kullanmak tercih edilmelidir. Yani her olur olmaz durumda insan cesediyle

oynamak doğru değildir İnsanın dirisi gibi ölüsüne de saygı göstermek gerekir.

Ancak İslâm dininde, "**ez-zarûrât tûbîhu'l-mahzûrât, Zaruretler, haramları mubah kılar**" kaidesi vardır. Meselâ; susuzluktan ölmek üzere olan bir kimse su bulamıyorsa, aslında haram olan içkiden ölmeyecek kadar içebilir Bu noktadan hareketle, insan hayatı için kadavra üzerinde çalışmak "zaruret" ise (başka bir çare kesinlikle yoksa), yaşayanlara hayat verilebilmesi için insanlığın ve mensubu olduğu dinin gereği azami saygının gösterilmesi şartıyla kadavra üzerinde çalışılabilir.

2. Ruhlar, Allah'ın emrindedir. Ölüp de kabir âlemine intikal eden bir ruh, orada kıyamet kopana kadar bekler. Yani kadavra olmaya rıza gösteren birinin ruhu, bu işi hayat kurtarmak için yapanları asla rahatsız etmez. Burada şunu belirtmekte fayda vardır. Kimsesizlerin cesetleri kadavra olarak kullanılmamalıdır. Bu işte gönüllülük esastır.

3. İnsan yansa, denize atılsa, vücudu parçalansa da kabir sorgusundan mutlaka geçer. Bu durumu cesetle birlikte düşünmemek gerekir. Ruh, kabir boyutuna intikal eder ve orada sorgu-sualden sonra durumu netleşir.

Soru: Şeyhinden müridine yansıyan bazı keşf ve hayretleri elinde olmadan halk görüyor bunu mürid nasıl gizleyecek?

Cevap: Ne tür haller yaşadığı bildirilirse o hallerin ne tür haller olduğu daha detaylı açıklanabilir... Mürid bu tür haller vuku bulduğunda yokluğa yönelecek, " Bu haller benden değil, bana ait değil, Mürşidime aittir" diyecek Bu hallerin zahir olmaması ve iç âlemde kalması için dua ile tazarru edecek, râbitasını kuvvetli yapacaktır. Her şeyin sahibi Hakk'tır, gör geç, yaşa geç, bil geç müridlerin düsturudur.

Soru: Rüyada şeytan, bir şeyhin kılığına girebilir mi?

Cevap: Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyuruyor ki: "*Sizden biri, beni rüyada gördüyse gerçekten görmüştür. Çünkü şeytan, benim suretime, kılığıma giremez!*"Burada dikkat edilecek bir husus vardır; rüyada görülen zât, Peygamberimizin kitaplarda geçen şemailine (fiziki özelliklerine) uygun olmalıdır. Mesela, Peygamber Efendimizin mübarek sakalında üç-dört tane beyaz tel vardır. Rüyada görülenin Efendimiz olduğu buradan ve şemailde belirtilen diğer özelliklerinden anlaşılabılır. Değilse; rüyada gördüğümüz O (s.a.v) değildir.

Bunun gibi; Peygamber(s.a.v) Efendimizin gerçek vârisleri olan mürşid-i kâmiller, şeyhler de O'nun (s.a.v) hürmetine bazı hususiyetlere sahiptir. Şeytan, yukarıda izah edildiği gibi görülen bir rüyada asla bir mürşid-i kâmilin kılığına giremez. Ancak dendiği gibi mürşide benzer bir kılığa girip kişiyi kandırmaya, ona yanlış telkinlerde bulunmaya

kalkışabilir. Bu yüzden görülenin mürşid olup olmadığını; şemailinden (fiziki yapısından), sözlerinin ve telkinlerinin dini hükümlere uyup uymadığından anlayabiliriz.

Soru: Tarikatımızın vermiş olduğu günlük dersleri çekerken tefekkür ve rabita yaptıktan sonra arada herhangi bir sebeple konuşmak zorunda kalmak ya da vaktin girmesi münasebetiyle namaz kılmanın mahsuru var mıdır? Bu gibi bir durum olunca tekrar tefekkür ve rabita yapmak gerekir mi?

Cevap: Geçerli bir mazereti olan zâkir, yevmî dersini bu mazerete binaen ara verip uygun bir zamanda tamamlayabilir. Bu durumda tefekkür-i mevt ve rabita tekrarı yapılmaz. Ancak makbul olan yevmî dersin, bir oturuşta ihlâsla bitirilmesidir.

Soru: Bir mürşidi kâmilî ziyaretin sevabı ve adabı nasıl olmalıdır?

Cevap: Bir hadis-i şerîfte, "*Âlimler, peygamberlerin vârisleridirler.*" buyrulmaktadır. Peygamber Efendimizi (s.a.v) gerçek anlamda temsil edenler hiç şüphe yok ki O'nun ahlakıyla ahlaklanan, ilmiyle âmil olan mürşid-i kâmillerdir. Bu zâtları ziyâret etmenin sevabı tarif edilemez. Yeter ki niyetimiz halis olsun.

Mürşid-i kâmil ziyaret adabı:

1-Mürşidinin huzuruna abdestli çıkmalı, bu esnada rabita ve zikrullahı gayret etmelidir. Huzura girince yumuşak bir sesle selam vermeli, yer gösterilirse gösterilen yere, gösterilmemiş ise müsait olan bir yere oturmalı, şayet sohbet ediliyorsa sohbetin manevi halini bozmadan uygun bir yere oturmalıdır.

2-Yapılan sohbeti dikkatle dinlemelidir. Yapılan sohbet sanki sadece kendisine yapılmış gibi kendini muhatap görmeli ve azami derecede istifadeye çalışmalıdır.

3-Yüzünü, mürşidine doğru çevirmelidir.

4-Mürid, şeyhinin bulunduğu yerde nafîle ibadetlerle meşgul olmamalıdır. Uygunsuz hareketler yapmamalı ki feyz yolları kapanmasın.

5-Şeyhini çok meşgul ederek işlerinde, sözlerinde, sual ve cevaplarında şeyhi ile çok beraber olmak için kapıyı zorlamamalı, kendisine bir şey sorulmadıkça konuşmamalı ve kendi görüşünü izhar etmemelidir. Birisi şeyhe sual sorduğu zaman onun huzurunda ondan evvel cevap vermeğe kalkışmamalıdır.

6-Mürid, mecliste sesini yükseltmemelidir. Çünkü büyüklerin yanında sesini yükseltmek sû-i edebdir. Konuştuğu zaman az, öz ve sade konuşmalı, sesi anlaşılır ve alçak seviyede olmalıdır.

7-Sâlik bazı vak'aları, rüyaları ve mükâşefeleri tabire kalkışmamalıdır. Gönline takılan ve kendisini meşgul eden manevi sıkıntıları, rüya ve manevi durumlarını müsait zamanlarında şeyhine veya halifesine anlatmalı eğer şeyh yorum yapmayıp susarsa bir şey sormadan beklemeli, yorum yaparsa ona uymalıdır.

8-Sohbet veya hizmet için davet ederse, verilen emri hemen yerine getirmelidir. Verilen hizmet ve görev için nerede, nasıl, neden gibi sorular sormamalıdır.

9-Misafir olarak gelen şeyhe ikram yapacağı zaman imkân nisbetinde eşyaların en iyisini kullanmalı, istirahat edeceği zaman kolay istirahat etmesini sağlamaya çalışmalıdır.

Soru: Bir mürşidi kâmilin gömleği sakal-ı şerifi, hırkası nasıl muhafaza edilmeli, nelere dikkat etmelidir?

Cevap: Hatıra insana geçmişi, aslını, köklerini... Hatırlatan maddi-manevi unsurlardır. Nasıl ki Hz. Peygamberin (s.a.v) hatıraları günümüze ulaşmış, bunlar sayesinde biz müslümanların imanı ve hissiyatı artmışsa, O'nun varisleri olan Allah dostlarının da hatıralarına saygı göstermek, onları hakkıyla muhafaza edip gelecek kuşaklara ulaştırmak vazifemizdir.

Soru: Allah (c.c) bir kulundan razı olmuşsa bu devamlı mıdır?

Cevap: Yüce Allah; kul hak ve hakikat üzere ise, Kur'an, Sünnet, Ehl-i Sünnet, ahlak, adab, erkân üzere ise ondan razı olur. Kul, bu minvalde istikamet sahibi olmaya muvaffak olduğu müddetçe rıza-yı İlâhî de devam eder. Ancak nefsine, şeytana uyar, İslâm ahkâmından uzaklaşırsa Allah'ı Teâlâ'nın rızası o kuldan uzaklaşır. Tevbe eder, bunda da samimi olursa Cenâb-ı Hakk, dilerse kulundan yeniden razı olabilir.

Soru: İnsanın derecesi hangi hallerde düşer?

Cevap: İnsan, eşref-i mahlûkattır. Yaratılmışların en şerefliisidir. Yüce Allah'tan bir lütuf olarak kendisine verilen temiz ve latif ruhunu günahlardan, masivadan uzak tutabilir ise derecesi âli olur. Ancak ruhunu, kalbini türlü sebeplerle kirletenler, başlangıçta Rabbimizin ihsan ettiği yüce mertebesini kaybeder.

Soru: Mürid iş zamanı evde veya sokakta ibadette vs. iken sadece Rabbinin huzurunda mı olduğunu yoksa mürşidinin ruhaniyetinin mi yanında olduğunu hissetmeli, bilmeli ve buna göre yaşamalıdır?

Cevap: Bir müslüman için "ihsan" mertebesine erişmek, yani Allah'ı Teâlâ'yı görmese de O'nun zatını ve tecellilerini hissederek, O'nu görüyormuşçasına yaşamak nihai gayelerdendir. Bu ise; Cenâb-ı Hakk'ın daima huzurunda bulunan Peygamber Efendimiz(s.a.v) ve O'nun sünneti

üzere olan sahabe-i kirâm, tabiîn, selef-i sâlihîn, tarikatî pirleri, kurucuları ve sonraki mürşid-i kâmillere rabıta ile mümkündür.

Tarikatlarda usûl böyledir. Çünkü Allah, **"Doğrularla beraber olun!"** buyurmaktadır. Peygamber Efendimiz(s.a.v) ve zikri geçen Allah dostları, inananlar için her bakımdan birer örnektir. Mürid, Cenâb-ı Allah'ın hoşnut olduğu mürşidini sadece gördüğünde değil, görmediği yerlerde ve zamanlarda da hatırlar, böylece istikamet üzere olur.

Soru: Mürit, mürşidinden feyiz aldığını nasıl anlar? İlla keşfi mi açılması gereklidir? Bir de cezbeyle vecd farklı mıdır?

Cevap: Mürid, mürşidinden feyiz aldığını ahlakının düzelmesiyle anlar. Keşfi yaradılışına göre açılır ya da sonra açılır. Önemli olan istikrar ve istikamet sahibi olmaktır. Efendimiz (s.a.v), "Din nedir?" sorusuna üç kez şu cevabı vermiştir: **"Din güzel ahlaktır, din güzel ahlaktır, din güzel ahlaktır."** Ahlakını düzeltmeyen, bununla birlikte türlü keşif ve kerametlere mazhar olanlar Maksûd'a erişemedikleri gibi bir süre sonra bunlardan mahrum kalırlar. Öyle zenginler ve olağanüstü kabiliyetli insanlar vardır ki bunlarla Allah'ın istediği şekilde tasarruf etmedikleri için yüce Allah bütün verdiklerini geri almıştır.

Vecd ile cezbe birbirine yakın anlamlıdır. Vecdde kulun gayretinin payı vardır. Hakk'ın tecellilerini müşahade eden kimsenin muhabbet neticesi kalbinin ferahlaması ve o halin verdiği zevkle kendinden geçmesidir. Hakiki vecd, Allah aşkıdan meydana gelir.

Cezbe ise vecde göre daha güçlüdür ve tamamen Allah vergisidir. Allah'ın sevdiği kulunun kalbinden perdeyi kaldırıp, çalışma ve gayreti olmadan yakîn nuru ile manevî makamlara yükseltmesidir.

Soru: Bazı tarikat mensubu kardeşlerimiz ben buradan feyz alamadım deyip başka tarikatlara yöneliyor. Bunlar hakkında bilgi verirmisiniz?

Cevap: Bir mü'mine, kâmil bir mürşidden ders almak nasib oldu ise artık bu yolda sebat etmesi gerekir. Kendisinde her türlü kemalin tecelli ettiği bir mürşide intisab edip de burada nefsinin ıslah edemeyen, diğer tariklerde de edemez. Başka kapılara gönül vermek, insanın yüce bir dağdan kendisini aşağıya bırakması gibidir. Bu iş sevgi işidir. Sevgisiz olmaz. İntisab eden derviş verilen görevlerini aksatmadan yapması gerekir aksi takdirde çalışmadan, sevmeden kişi yol alamaz. Aşk, feyz olmaz. Bu hususta Yunus Emre'yi hatırlamak kişiye yeter. Uzun yıllar hizmet ettiği Tapduk Emre'yi izinsiz terk etmesi sonucu başına gelenler ve sonrası ibretlik hadiselerdir.

Kişi niyetinde gerçekten samimi ise Cenâb-ı Hakk, yaratılışına uygun bir mürşid-i kâmil nasip eder. Artık bundan

sonrası müridin çalışması ve nasibi kadardır. Allah'ın rahmeti bütün mahlûkatı kuşatmıştır. Bu rahmet-i İlahi'ye ermek biz kullarının niyet, gayret ve samimiyetine bağlıdır. Aynı şekilde bir mürşid de, bütün müridlerine aynı mesafededir. Hepsini sever ve hayır dua eder. Ancak yoluna ihlasla bağlı olan, hizmet ve fedakârlık edenler, **çalışmalarının miktarınca** ilahi feyze nail olurlar.

Soru: Günümüzde tarikatı kabul etmeyenler var. Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyuruyor: "İstanbul'u alan komutan ne güzel komutan, İstanbul'u alan asker ne güzel asker" yani Fatih Sultan Mehmet'i işaret ediyor. Fatih Sultan, tarikat ehliydi. Şeyhi Akşemsettin hz. idi Hem cehri hem de hafi zikirle meşgul idiler. Fatih'in: "Şeyhim izin verseydi ben bu kapının hizmetçisi olurum." sözü meşhurdur. Peki, bunlar neden tarikatı kabul etmiyorlar?

Cevap: Yüce dinimiz, bu günlere büyük mutasavvıfların, muhaddis, müfessir ve fakihlerin gayretleriyle ulaşmıştır. Tasavvuf İslâm'ın, özellikle de İslâm ahlakının özüdür. İnsanı Rabbine kavuşturan en kısa ve sağlam yoldur. Bunu bilen İslâm düşmanları doğal olarak tasavvufa topyekûn savaş ilan etmişler, zihinleri bulandırmışlar, müslümanları bu mübarek yoldan uzak tutmak için türlü oyunlar serdetmişlerdir.

Ama tasavvuf karşıtları bunu yaparken mutasavvıfların ne yaptıkları da önemlidir. Acaba kişiyi Allah'a ulaştıran bu mübarek yolu layıkıyla temsil edip, insanlara tebliğ edebiliyor muyuz? Mesela Fâtih'in askeri ve idari başarılarını bilmeyen yoktur dünyada ama soruda şeyhiyle ilgili geçen sözünü acaba kaçımız duymuştur. Bu bakımdan bir Abdülkâdir Geylânî, Şâh-ı Nakşibendî, Ahmed Yesevî, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî ve Yunus Emre (k.s) kadar samimi ve fedakâr bulunduğu gün tasavvuf ve tarikatlar layık oldukları yere gelecektir.

Soru: Yaklaşık dört yıldır Kadiri tarikatında bulunuyorum. Tespihatımı hiç aksatmadım bugüne kadar. Ama ne var ki işimden dolayı sohbetlere ve zikrullah'a katılamıyorum. Bunun benim üzerimde bir vebali var mıdır? Bilgi eksikliğimi nereden tamamlayabilirim? Ayrıca tesbihatım konusu var. Bana takdir edilen adette tespihati çekiyorum. Artırmak için bizim mi talebimiz olacak yoksa büyüklerimizden mi bunu bekleyeceğiz?

Cevap: Sohbetlere ve zikrullah'a mümkün olduğunca katılmak gerekir. Bu meclisler, Efendimiz (s.a.v) tarafından cennet bahçelerine benzetilmiştir. Ashab-ı kiram da sohbetlerle kemale ermiştir. Sohbet ve zikir meclislerini ihmal etmek müridi manen geriletir. Nefis ve şeytan ordularının vesvese ve tuzaklarına korumasız bırakır. Onun için zikir ve sohbet meclislerine devam ve teşvik etmek gerekir.

Tesbihatları arttırma (ders geçme) hususunda ise mürşidinin bilgisi dâhilinde olur. Kendi başına olmaz.

Soru Şeyhler arasında da farklılık var mıdır? Sohbet şeyhi, nazar şeyhi, zikir şeyhi gibi... Bazı cemaatler bu gibi söylemler kullanıyor. Bunun hakikati nedir? Şeyhler kaç kısımdır?

Cevap: Genelde, yaygın tasnife göre üç kısımdır:**1-Talim şeyhi,2-Sohbet şeyhi,3-Tarikat şeyhi.**

Talim Şeyhi: Tasavvufi konularda bilgi veren muallim konumundaki sufidir.

Sohbet Şeyhi: Sohbetine herkesin katılıp sözlerini dinlediği hal ve hareketleriyle örnek olan kişidir. Bunlardan ilki sadece eğitici, ikincisi ise hâliyle etkileyicidir.

Tarikat Şeyhi: Mürid ve müntesiplerini bir annenin yavrusunu terbiye etmesi titizliği ile yetiştirmeye çalışan şeyhtir. Buna terbiye, irşad ve teslik şeyhi de denir. Böyle bir terbiye şeyhi, mürid ve müntesiplerinin beden ve ruhları üzerinde mutlak söz sahibidir. Mürid ne diliyle, ne de kalbiyle böyle bir şeyhe itiraz etmemeli, aksine gassal önünde meyyit gibi teslim olmalıdır. Böyle bir şeyh, Allah Resulünün(s.a.v) naibi, Allah'ın yeryüzünde halifesidir.

Şeyhler ayrıca; hâl, kâl, yol veya yal şeyhi olmak üzere üçlü bir tasnife tabi tutulmuştur.

1-Hâl Şeyhi:Gerçek anlamda tarikat ve tasavvufu yaşayıp yaşatan.

2-Kâl Şeyhi: Sözde şeyh, yani müteşeyyih.

3-Yol veya Yal Şeyhi: Menfaatçi şeyh, mensuplarını bir takım çıkarlar için çevresinde tutan sahtekâr. Her iki tasnifin ilkinde tarikat şeyhi, ikincisinde de hâl şeyhi aramıp bulunması gereken mürşidi kâmindir.

Sohbet Şeyhi; tasavvufun ıstılah ve adabını söz ile müride anlatan kişidir. Müridi manen ilerletemez, ama bilgi sahibi yapar. Zamanımızda pek çok kişi bu şekilde mürşidlik yapmaktadır. Bunların sadece ismi "Şeyh"tir.

Nazar Şeyhi; müridi sadece bazı hallere kavuşturur. Mürid yolun erkânını, adabını bilemez ama nazar ile birtakım hallere kavuşur. Bu Meczub Şeyhtir. Kalbindeki cezbeyi müride aktarır fakat müridi de meczub yapar. Yarı yoldadır, müridi de yolda bırakır, tam kavuşmamıştır 'bir kaç mertebeye kavuştum' diye 'oldum' sanır. Bu tür şeyhlik yapanlar da hayallerine ve keşflerine mağlub olup kendini kemalde zannedip şeyhliğe soyunanlardır.

Zikir Şeyhi kendi şeyhinden aldığı tesbihatı müride talim eder müridde bunlara devam eder. Bu tür kişilere "Nâib, Nakib" denir. Şeyh denmez fakat "Şeyhlik" yaptıklarını söylerler. Seyr u süluk yaptırılmazlar.

Buraya kadar anlatılanlar babadan dededen şeyhliği yürütenlerdir. Cemaat dağılmasın diye cemaatin başına oturmuşlardır, icazetleri yoktur.

Hal Şeyhi; Kamil Şeyh olgun yetişmiş ve yetiştirebilen şeyhler ise gerçek "Şeyhler, Hak Mürşidler"dir. Yolu anlatır, seyr u süluk yaptırır, sohbet ile bile müride füyuzat aktarır. Nazar, himmet ve teveccüh sahibidir. Kendisine râbîta yapılı. Diğerlerinin hiçbirine rabîta yapılmaz. "Gerçek Şeyh" bu son anlatılandır. Vasil oluşturun, Hakk'a giden yolu bilir ve öğretir, o yolda yürütür. Böylesine intisab etmek lazımdır, faydalı olan da budur.

Soru: Benim birkaç sorum olacak 1) Toplumumuzda bazı yaşlılarımız çoğunluğu okuma yazma probleminden ötürü, namaz sureleri fazla bilmiyorlar. 2 ya da 3 tane bilenleri biliyorum. Bu durum namazlarına bir zarar getirir mi? 2) Her hangi bir resmi ortamda iş gereği v.s bir bayanın bir erkekle tokalaşması dinen zararlı mıdır, istemeyerekde olsa? 3) İslâm'ın 5 şartına görünüşte iyi bakan, ancak zikir denince âlimmiş gibi fetva veren neredeyse **ZİKİR KÜFÜRDÜR DİYEN, ZİKRE GELENLEREDE KARŞI OLANLARIN AKİBETİ NEDİR?**

Cevap: 1. Bir müslümanın, Kur'ân-ı Kerim okuyamaması veya bir kaç dua ve sûre bilmesi hoş olmayan bir durumdur. Ancak bu durumu izah edecek geçerli bir nedeni varsa, mazur görülebilir. Günümüzde ise okullar, Kur'ân kursları, camiler, özel eğitim kurumları ve özel kişiler talep edenler için Kur'ân öğretimi vermektedirler.

2. Hangi tür ortam olursa olsun, inanan bir kadının ya da erkeğin mahremi olan karşı cinsiyle tokalaşması dinen uygun değildir. Bu gibi hallerde mümkünse karşı tarafı kırmadan uygun bir dille durumu izah etmek gerekir.

3. Kur'ân'da zikirle ilgili 250'nin üzerinde ayet vardır. Peygamberimizin (s.a.v) zikirle ilgili yüzlerce hadisi vardır, kutsi hadisler mevcuttur zikirle ilgili... Ehl-i Sünnet'in klasik kitaplarında da zikrullah ile ilgili geniş malumat verilir. "Güneş balçıkla sıvanmaz" denmiştir. Bu kadar âyet, hadis ve ümmetin icması olmasına karşın "Allah'ı zikretmenin" dinde olmadığını iddia edenlerin düştükleri durum acımasıdır. Zikrullahı inkâr eden dinden çıkar. Müslüman olduğunu söyleyen bilmeden böyle bir hataya düşen tevbe-i istiğfar, iman ve nikâhını tazelemesi gerekir.

Soru: Aradığı halde bir Mürşid-i Kamil bulamayan bir insanın bu konuda yapabileceği birşey var mı?

Cevap: Mürşid-i kâmillar, Hz. Mehdî'nin zuhuruna kadar her dönemde var olacaktır. Onun zuhurundan sonra, yeryüzündeki bütün mürşidler Hz. Mehdi'ye uyacaklardır. Onun için niyeti sahih olan kişi, bi-iznillâh nasibindeki mürşid-i kâmile vasil olur. Yeterki bütün samimiyetiyle yönelsin Allah'a...

Soru: Yolunuzun da kaç çeşit rabita usulleri vardır? Eğer birkaç çeşit ise bunları merak ediyorum. Nasıl rabita yapıyorsunuz? Cevaplırsanız memnun olurum.

Cevap: Rabita bir bağıdır ve üç çeşittir.

1-Tabi-i Rabita: Kişinin evladı ve yakınlarına duyduğu sevgibağı.

2-Bayağı Rabita: Dünyevi şeylere duyulan ilgi.

3-Mukaddes ve Ulvi Rabita: Buna Rabita-i Huzur da denir. Mürid kalbini temiz bir muhabbet duygusuyla Cenab-ı Hakk'a bağlamasıdır."Her ne kadar sen Onu görmüyorsanda, O seni görmektedir. Ve nerede olursanız olun O sizinle beraberdir." şeklinde devamlı düşünmek ve ihsan üzere olmaktır. Allah, Peygamber ve Salih kullara salahından dolayı duyulan sevgi. Rabitanın bu derecesi makbul olan tasavvufi rabitadır. Bununda üç derecesi vardır.

Peki, Mürid Rabitayı nasıl yapacak?

1-İlk intisab eden mürid, güzelce abdestini alarak, zikredeceği yerde kıbleye karşı, şeyhinin huzurunda diz dizymiş gibi oturur, şeyhinin simasını hayal ederek gözünün önünde canlandırır. Rabita yapılırken gözler kapalı bir vaziyette: Kalbini boş bir kaba benzeterek mürşidinin kalbinden gelen feyzi ilahinin kendi kalp kabına aktığını, gönlünün ve kalbinin bu feyizle dolduğunu düşünmelidir. Şu an, Allah'ı Zülcelalin huzurundayım. Ben Onu görmesemde O beni görüyor ve gözetiyor. Allah'ın rızası, Peygamber Efendimizin (s.a.v) şefati, tarikattaki bütün pir ve meşayihlerimizin himmeti ve mürşidimin yardım eli benimle, bu yolda yürümeye, ilerlemeye çalışacağım." diye düşünerek, her an şeyhim karşımda eli elimde, Allah'dan, Peygamber Efendimizden (s.a.v), Pir ve meşayih Efendilerimizden gelen manevi himmet ve manevi cereyan, mürşidimin kalbine akıyor, geliyor. Oradanda benim kalbime geliyor diye düşünmelidir. Bu misali kıyas ederek, beş, on dakika veya yarım saat böyle devam etmeli, sonra bu huzuru bozmadan, derslerini okumaya başlamalıdır.

2-Mürid, mürşidini bir çadır misali tutup, kendini o çadırın içinde imiş gibi kabul etmelidir. Her taraftan feyzi ilahinin o çadıra aktığını,

bundanda istifade ettiğini düşünerek yarım saat veya bir saat öylece feyzi ilahiyi bekleyip dersini okumalıdır. Ya da mürşidinin ruhaniyetini elbise olarak kabul edip onun içerisine girdiğini, koltuğunun altına sığındığını, daima onunla beraber olduğunu düşünerek yapmalıdır.

3-Mürid, mürşidinin ruhaniyetini büyük bir deryaya, kendini bir damlaya benzetmeli ve o denize gark olduğunu tahayyül etmelidir. Böylece feyzi ilahiyi bekleyip dersini okumaya başlamalıdır.

4-Mürid, gezip oturduğu her yerde mürşidinin eli altında olduğunu hatırlından çıkarmayıp daima huzurunda oturur gibi olmalıdır. Bir miktar ilerlemiş salık, mürşidinin ruhaniyetini bir elbise veya elbisenin çeşitleri olarak kabul edip, onu giyip dolaşıyormuş gibi hareket etmeli ve böylece feyzi ilahiyi bekleyip dersini okumalıdır.

Müride bu usullerin hangisi daha kolay gelirse, öylece devam eder. Rabıta sadece ders okumak içinde yapılmaz. Hayatın her anında, her saniyesinde buna devam edilir. Hiçbir iş, hiçbir özür hali rabıta yapmaya engel değildir. Müridin kendini mürşidinde kaybedip kendini onun şekline girmiş gibi tahayyül ettiği zamanlarda şeyhten yardım talebinde bulunmasına, nerede olursa olsun şeyhinden yardım geleceğine inanmasına “Rabıta-yı Telebbüs”denir. Bu hal, başı derde giren müridin;”Yetiş ya Pir”demesi gibidir. Rabıta-yı Telebbüste, mürid feyz alacağı hikmet sahibi kâmil insanın suretini, şekil ve şemâilini zihninde tasavvur etmek suretiyle onda fani olmaya, oradan peygambere, oradanda Allah’u Zülcelale vasıl olmaya çalışmış olur.

Müridin mürşidini severek hatırdan tutmasına, sürekli ondan bahsetmesine, onu hayalinde canlandırmasına”Rabıta-yı Muhabbet”,mürşidiyle kalben her an beraber olduğunu düşünmeye gayret etmesine, manevi gayret göstererek kalıp ve kalbini mürşidinde tutmasına ise,”Rabıta-yı Kalbiye”denir. Rabıtanın faydalı olabilmesi için ihlâs ve samimiyet gerekir. Müridin mürşidine intisabı Cenab-ı Hakk’ın rızası için olur ise mutlaka rabıtadan fayda sağlayacaktır.

İmam Rabbani(k.s) Hazretleri derki:”Kendini zorlamadan, uğraşmadan, üstadın rabıtasının kendiliğinden hâsıl olması, üstad ile talebesi arasında tam bir yakınlık olduğunu açıkca gösterir. Bu yakınlık, fayda vermeye ve istifade etmeye yarar. Kavuşturucu yollar içinde rabıtadan daha çabuk kavuşturana yoktur. Hangi talihli kimseye bu nimeti ihsan ederler, diye sorarsanız, deriz ki, rabıtada ısrarcı olanları. Çünkü yeri gelir üstadın görüntüsü zikirten daha faydalı olur. Yani rehberin hayali,

talebesine kalbin tasfiyesinde zikir etmesinden daha çok fayda verir. Çünkü başlangıçta, talibin Hak Teâlâ ile tam yakınlığı yoktur. Bunun için zikir etmekle çok sevap kazanır, ama yol alamaz.”

Soru: Kutb, kutbu'l-aktâb, gavs ve halife ne demektir? Her birinin vazifesi nedir? Vazifelerinin neler olduğunu bilirler mi, bilmezler mi? Bir kimsenin kutbu'l-aktâb olduğu gaybdan müjdelenirmiş. Bu doğru mudur, yoksa hayal midir?

Cevap: Kutbu'l-Aktab, velilerin en üst derecelisidir. Her evliya emirleri ondan alır. Kutb ise Hakk'tan alır. Yeryüzündeki diğer bölge kutubları, kutubların kutbu olan kutbu'l-aktaba bağlıdırlar. Hepsini kendini ve vazifesini bilir. Gaybdan ve alenen müjdelendir ve kutbiyyet elbisesi giydirilir. Gavs, bi-iznillâh ins ü cinne yardım eden yüksek evliyaya denir. En büyük kutba "Gavs" da denebilir. Halife de hepsini toplayan zata denir.

Soru: Tek başıma kalınca yaptığım zikirden daha tad alıyorum, tek başıma dua edince, ama topluluk halinde bu bende bu kadar olmuyor hiç, tek damla gözyaşı gelmiyor, oysa Allah'ın rahmeti topluluğun üzerine daha çok fazlayken neden acaba tek başıma iken daha çok kendimi kaptırıyorum, açıklayabilirmisiniz?

Cevap: Herkesin tecellisi farklıdır... Kiminin batını tenhada Hakk'a teveccüh eder yönelir kimide kalabalık desteğiyle bunu yapabilir... Ruhu güçlü olan tenhada da bu hali yakalar... Kalabalıkta huzur halini yakalamaması bir eksiklik değildir tecelli ve meşrebi gereğidir vesselam...

Soru: Hocam arkadaşlar arasında sohbet ederken kafamıza takıldı ZAMAN İCİNDE ZAMAN ne demek tasavvufta yeri varmıdır?

Cevap: İsrâ sûresinin hemen başındaki ayetler bu kavramla ilgilidir. Ayetlerde; Peygamberimizin(s.a.v) bilinen İsrâ ve Miraç hadisesi anlatılır. Dolayısıyla, Efendimiz (s.a.v) çok kısa bir sürede bu hadiseyi yaşamıştır.

Nice bin yıllık yola, bir anda vara gele

Yunus eydur kim ola, ol Muhammed'dir mutlak

Der. Yunus Emre (k.s)... Böyle hadiseler Allah dostlarında da rastlanır. Pîr Abdülkâdir Geylânî (k.s) hz.lerinin, müridini Hindistantaraflarında bir bölgeye hükümdar olarak göndermesi ve sonrasında yaşananlar, helva karacak kadar kısa bir zaman diliminde gerçekleşmiştir.

Soru: Tarikat denince aklımıza sadece zikir mi gelmeli? Yahut tarikatı nasıl anlatırız. Allah (c.c) razı olsun.

Cevap: Tarikat, ıstılahi anlamda kısaca "Allah'a ulaştıran yol" olarak tanımlanabilir. Tarikatlarda, "rabıta ve zikre" son derece önem verilir. Yine tarikatlarda; Kurân'a, Hadis-i Şeriflere, güzel ahlaka ve dinimizin önem addettiği diğer hususlara itikad tamdır. Bunlara itina gösterilir ve bunlarla amel edilmeye çalışılır. Buna göre hak bir tarikat; mensuplarına Kurân ve Sünnet rehberliğinde yürümelerini şiddetle tavsiye eden feyizli, bereketli, aşk ve muhabbetli bir yoldur. Bunu yaparken zikre, rabıtaya ve kardeşliğe son derece önem verilir ki, tarikatları diğerlerinden farklı kılan da budur.

Soru: Nefs hastalıklarından biri olan şehvani arzuların yenilmesi için ne yapmalıyız özellikle bekârlar nasıl korunmalıdır?

Cevap: Bu nevi arzular, özellikle gençlik çağlarında kişiyi meşgul eder. Peygamberimiz (s.a.v), bu sebepten gençlere "oruç" tutmalarını tavsiye buyurmuştur. İnanan bir genç itikadını sağlam tutmalı, dinini araştırmalı, temel ibadetlerini itina ile yerine getirmeye çalışmalı, camilere gönlü bağlı olmalı, yalnız başına kaldığında zikir ve tefekkür etmeye gayret etmelidir. Kabiliyetine göre Spor yapmalı, Ayrıca hak olan meclislere devam etmeli, güzel ahlak sahibi olan akranlarıyla arkadaşlık yapmalıdır. Hata ve kusurları olursa mutlaka tevbe etmeli, asla ümitsizliğe düşmemelidir. Unutmamalıdır ki Cenab-ı Allah (c.c), kendisine tevekkül edenleri her türlü gınahtan muhafaza eder.

Soru: Hocam siz hep bizi uyarırsınız yevmi zikrinizi ihmal etmeyin diye ama insanoğluyuz zaman zaman yorgun düşüyoruz, tam hakkı ile yapamıyorum ama mutlaka zikrimi çekiyorum, rabıtayı tam iyi yapamasamda yapmaya çalışıyorum, teffekuru tam iyi yapamasamda mutlaka ölüm halini düşünüyorum, zikrimi tam ihlâş veya güçlü bir rabıta ile yapamasamda mutlaka yapıyorum, bu durumda görevimi ifa etmiş oluyor muyum efendim?

Cevap: Dünya meşgaleleri çoktur. Bazı zamanlarda kişi, beden ve zihnen yorgun düşebilir. Yüce Allah ise kuluna kaldıramayacağını yüklemeyi, yani bir mürid, bu gibi zaruri durumlarda gönlündeki samimiyeti, mahabbeti ve ihtiram duygusunu kaybetmedikten sonra aynı hali-vakti yerinde olduğu zamanlardaki gibi yaptığı yevmî dersten feyzyâb olur bi-iznillâh. Nitekim hadis-i şerifte; hasta olan bir mümine, meleklerin tıpkı sağlığında yaptığı-ettiği ibadet ve taat kadar sevap yazdıkları geçmektedir.

Soru: Halka-ı zikirlerde evliyaların ruhaniyetinin gelmesini sebebi nedir?

Cevap: Zikir meclislerine meleklerin teşrifi hadis-i şerif ile sabittir. Evliyanın ruhları ise kabirlerinde durmaya mecbur olmayan serbest kâmil ruhlardır. Kendi silsilelerinin müridlerinin meclislerine gelmeleri ruhen destek vermek ve zikre olan şevklerindendir. Salihler anılınca rahmet yağar. Salih kâmil veliler anıldıkları meclise gelerek kendilerine fatiha okuyan ve usullerini devam ettiren manevi evlatlarına dua ederler. Çünkü bu hayrın vesilesi o zatların ruhaniyetleridir bu zikir meclisini onlar müridlere taşımışlardır. Müridler ne kadar zikrederse sebep olan velilerin ruhunada o kadar sevab verilir. Bu sebepten bu teşrifle o meclisi şereflendirirler. Bu meclislere şeref verenlerin en yücesi âlemlerin Efendisi (s.a.v) dir. Kendisine salat ve selam getirenleri ruhaniyetinin feyz ve bereketiyle şereflendirir.

Soru: Mürşidi vefat eden salik tarikinde devam mı eder yoksa yaşayan başka bir mürşid mi arar mürşidin icazet verdiği bir şeyhe mi bağlanır?

Cevap:Mürşidi vefat eden bir mürid; eğer mürşidi vefat etmeden önce icâzet verip seyr u sülûkunu tamamlattığı bir halife bırakmış ise ona intisâb eder.Ama böyle kâmil bir halife mevcut değil ise doğal olarak kendisine bir mürşid-i kâmil arar.Böylelikle maksuda ermesi mümkün olur.

Soru: Sizden rabıtayı ne kuvvetlendirir onu soracaktım mürşidimizle rabıta da nasıl görüşebiliriz?

Cevap: Rabıta, aslında İslâm'ın özünde olan bir derinliktir. Sahabe-i kirâm efendilerimizin, Peygamber(s.a.v) Efendimize olan sevgileri aralarında kopmaz bir rabıta (bağ) meydana getirmiştir. Buna göre bir müridin rabıtası; mürşidine olan sevgisi, saygısı, itaati ve yaptığı işlerde ona mutabık kalmakla doğru orantılı olarak güçlenir. Öyle ki mürid, yürekten bağlı olduğu mürşidini önceleri rüyalarında ardından da yakaza (uyku-uyanıklık) halinde bizzat müşahade eder. Ancak 'her mürid bu durumu anlatıldığı gibi yaşar' şeklinde kesin bir şey söylenemez. Bazılarına gösterilir, bazılarına ise yaratılışları gereği gösterilmez. Önemli olan müridin sadık bir talebe olmasıdır.

Yunus Emre'nin, şeyhi Tabduk Emre'ye kırk yıl hizmet etmesinin ardından manevî bir kıvama eremediğini düşünerek dergâhı izinsiz terk etmesi, ardından da bazı hadiseler sonrasında tevbe edip geri dönmesi derin derin düşünülmelidir.

Soru: İnsan genç yaşta Allah(c.c)dostu olabilirmi? Bu illa yaşlı, belirli yaşa geldimi olunur?

Cevap: İnsanın Allah'a yakın olması, O'nu sevmesi ve O'nun tarafından sevilmesinin yaşı ve çağı yoktur.

Yüce Allah'a karşı sevgi ve saygı besleyen, bile bile kötülüğe yaklaşmayan, kul hakkına riayet eden, temel ibadetleri yerine getiren her samimi insan "Allah dostu" olarak isimlendirilebilir.

Soru: Ben daha önce Abdul kadir Geylani hz. nin haytını okumuştum sonra kadiri olmak istedim ama nasib olmadı bir akadaşım vasıtasıyla 3-4 yıl önce abdülbaki hz. tövbe aldım ancak ders almadım hafi zikiri yapamıyorum bu yüzden ders alamadım. Hocam bu durumdayken oraya bağlı sayılırmıyım ve kadiri olabilirmiyim?

Cevap: Aziz kardeşimiz; Pirimiz Abdulkadir i Geylani (k.s) hz.lerinin yolu herkese açıktır... Hafi zikri yapamıyorsanız zaten gönlünüz orada değil demektir... Başlangıçta dil lisan zikri yeni dervişe faydalıdır sonra kalbe iner... Gönlünüze sıcak gelen bir Kadiri meşayihine Mürşidine varıp intisab edebilir bağlanabilir mürid olabilirsiniz hiçbir sakınca yoktur hatta evladır... Yerinde olur... Feyziniz bol olsun vesselam...

Soru: Hocam İslâm'da "gadiri hum" olayı varmıdır? Bugüne kadar sünni kaynaklarda böyle bir olay okumadık acızane. Mezhep imamlarımızın görüşleri nedir? Sizler neler düşünüyorsunuz?

Cevap :"Ğadir-i Hum" meselesi, şia tarafından ortaya atılmıştır. Şia; Hz. Peygamberin, Ğadir-i Hum denilen yerde (Veda Haccı dönüşü) konaklayarak Mâide süresinin 67.ayetini okuduğunu ve Hz.Ali'yi vefatından sonra İmam ve Halife olarak bıraktığını ileri sürer.Sünni kaynaklara göre ise böyle bir hadise yaşanmamıştır.Hz. Ali (k.v) efendimiz, kendisinden önceki halifelere biat etmiş ve elinden geldiğinde onlara yardımcı olmuştur. Hülasa bu hadise, şii kaynakların uydurduğu bir rivayettir.

Soru: Şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de, tasavvuf ve tarikat büyüklerini, yol göstertici bir şeyh ve mürşid olarak benimsemek, onlara intisâb etmek doğru mudur? İslâmî emir ve yasaklara uygun bir davranış mıdır?

Cevap: Tasavvuf ve tarikat şeyhlerini mürşid olarak tanımak, onların irşad ve işaretlerine göre özümüzü, sözümüzü ve davranışlarımızı düzenlemek şer‘-i şerife uygun, güzel ve hatta herkes için lüzumlu bir husustur. Kendisine manevî kir ve bulanıklıktan azade **-kalb-i selim- (eş-**

Şu‘arâ, 89) ihsan edilmeyen kişinin, kâmil bir şeyh ve mürşidden gönül hastalıklarından kurtulma çarelerini öğrenip uygulaması vaciptir.

Zahiri ilimleri öğrenmenin lüzumuna gelince; kalbi kirleten ve gönül hayatını körelten duygulardan arınabilmek için bu ilimleri öğrenmekten müstağni kalmak mümkün değildir. Gelmiş-geçmiş büyük âlimlerin pek çoğu, zahiri ilimlerde kemale erdikten sonra, manevî hayata girmişler, seyr u sülûk sonunda terakki ederek irşad mevkiine yükselmişlerdir. *(Tuhfet-i İbn-i Hacer min Kitâbi’s-Siyer)*

“Aklı başında ve âlim olan kimselerden, doğru yolu, göstermelerini isteyiniz. Ki doğru yolu bulabilesiniz. Onları dinleyin. Söz ve nasihatlerine uyun. Gösterdikleri yoldan dışarı çıkmayın. Aksi halde pişman olursunuz.”

“Mü’min, mü’minin aynasıdır.” (Hadis-i Şerif)

“Şeyhi olmayan kimsenin şeyhi şeytandır.” (Bayezid-i Bistami)

Bir başka ifade ile de: “Kılavuzu olmayan kişinin yol göstericisi şeytandır” denilmiştir. Nitekim İmam Kuşeyrî, meşhur Risale’sinde şöyle buyurmaktadır: “Bakıcısız ve bahçıvansız, dağ başında, kendiliğinden büyüyen ağaç, yaprakla donansa bile meyve vermez. Meyve verse de lezzeti, bağ ve bahçe meyvelerinin lezzeti gibi olmaz. Böyle bir ağaç bir yerden diğer bir yere nakledildiği zaman hem çok güzel olur, hem de bol meyve verir. Çünkü ona emek verilmiş ve üzerinde tasarruf vuku bulmuştur.

Şer‘-i şerif; köpeklerin bile eğitilip terbiye edilebileceğini kabul etmiş, öldürdüğü veya yakaladığı av hayvanının helal olabilmesi için, bu konuda yetiştirilmesini şart koşmuştur. Aksi takdirde sıradan bir köpeğin getirdiği avın eti yenmez. *(Rûhu’l-Beyân)*

Muhakkak ki köpek, hayvanların temiz olmayanlarından biri, et ve et ürünlerine karşı da en muhteris olanıdır, Buna rağmen o bile terbiyeyi kabul edip eğitilebiliyor. Onun ete ve kemiğe karşı olan ihtiras ve arzusu kırılabilir da, mahlûkatın maddeten ve manen en şerefli olan insanın bunu kabul etmemesi nasıl düşünülebilir? Bu yüzden meşayih-i kiram. “Kurtarıcısı ve yol göstericisini görmeyen ve bulmayan kişi kurtulamaz” buyurmuşlardır.

Bizim için, Rasûlullâh’ın hayatında takip edilmesi gereken en güzel örnekler vardır. Bu sebeple Rasûlullâh’ın muhterem ashabı bütün ‘ilim, edep ve ahlaki davranışlarını Aleyhissalâtu vesselam Efendimizden

almışlardır. Bir kısım sahabeden:“Def-i hacet şekline varıncaya kadar her şeyi biz Allah’ın Rasûlünden öğrendik” haberi rivayet edilmiştir.

Fahreddin er-Râzî ise:“Bizi dosdoğru yola ilet” ayet-i kerimesinde Cenâb-ı Hakk sadece “sırata’l-müstakim” ifadesi ile iktifa etmemiş, peşinden “Kendilerine nimet lütfettiğin kimselerin doğru yoluna ilet” ibaresini ilave etmiştir. Bu durum, müridi, vuslata, hidayet makamlarına ve mükâşefeye götürecek bir yolun bulunmadığına, ancak kendisini doğru yola sevk edecek, yanlışlık ve sapıklıktan koruyacak bir şeyh ve mürşide uyması halinde hidayetin gerçekleşebileceğine delalet eder demektedir. Bu eksiklik ve ihtiyaç bütün varlıklar için geçerlidir. Zira onların akılları hak ve hakikatin idrakine, doğruyu eğriden ayırma gücüne yeterli değildir. Bu sebeple, eksik ve kendi kendine yeterli olmayan kimselere, kendisine uyulan ve yol gösterici olan kâmil bir mürşid gereklidir ki böylece onun eksik aklı, mürşidin kâmil aklı ve doğru tavsiyeleri ile takviye edilsin. O da böylece saadetlerin yoluna ve kerametler basamağına ulaşabilsin.

Bu gerçeğe işaret etmek üzere:“Önce arkadaş, sonra yol” denmiştir. Adı geçen ifadeler ışığında;“Herkes için hem hissi, hem de manevî bir mürşidin bulunmasının zarurî” olduğu söylenebilir. *(Tefsiru’l-Kebir)(Ömer Ziyâüddin Dağıstani, Tasavvuf ve Tarikatlarla İlgili Fetvalar, Çev. Yrd. Doç. Dr. İrfan Gündüz, Yrd. Doç.Dr. YakupÇiçek, Seha Neşriyat)*

Soru: Hocam, Efendimiz (s.a.v) buyuruyor ki: "Benim ümmetim 73 fırkaya ayrılacak, ama sadece biri doğru yolda. Gerisi ateştedir." Benim sorum ise diğer 72'si ebedi olarak mı kalacak? Ya da cezaları bitecek mi?

Cevap: Batıl yola sapan fırkalara mensup kişiler, eğer tevbe ederlerse bu durumda Cenâb-ı Hakk (c.c) onları affedebilir. Hadis-i şerif’i dikkatli okursak, sapıtan fırkalar için Rasûl-i Ekrem Efendimiz (s.a.v) "ümmetim" ifadesini kullanmıştır.

Birtakım şeyleri yanlış yorumlayıp, yanlış yaparak cehennem azabını hak etseler de bu durum onların cezalarını çektikten sonra kurtulamayacakları anlamına gelmez. Yine de durumlarını Allah’u Teâlâ bilir.

Ebubekir TANRIKULU Hoca
Kadiriyye-i Halisiyye-i Hayriyyenin
Hadimül Fukarası

